

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ

ÆSCHYLI
PROMETHEUS VINCTUS

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.B.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO QUARTA

LONDINI

VENEUNT APUD J. MAWMAN

M DCCC XXV.

LONDINI

TYPIS RICARDI TAYLOR, SHOE-LANE.

PRÆFATIO.

PAUCA sunt, quæ de instituto meo, et de hac Promethei Æschylei editione præfari velim: ratio enim operis reddenda est, et quid efficere conatus sim, exponendum. Operam dedi, ut hæc fabula ea forma prodiret, quæ tironibus maxime accommodata esset, easque difficultates, quibus juvenes terreri solent, complanaret, et, quantum fieri potest, enodes redderet. Quicquid in Æschylo salebrosi est, id omne fere oritur ex linguæ insolentia, non autem ex perplexa verborum constructione, aut ex reconditis sententiis. Multa enim apud eum reperiuntur vocabula, ex ultima antiquitate repetita, multæque dictiones ac formulæ loquendi, quas frustra alibi quæras, et quarum in lexicis vulgaribus aut nulla mentio fit, aut jejuna saltem atque exilis. Mihi igitur visus sum gratiam cum tironibus initurus, si opus susciperem, molestius illud quidem, et non tam artis

indigens quam laboris, perquam tamen utile adolescentibus futurum; nempe si singularum in Æschylo vocum interpretationes contexerem, glossasque ad eum pertinentes, per grammaticorum scholia et lexica hic illic sparsas, colligerem et concinnarem. Harum igitur delectum, et quidquid præterea juvenibus studiosis profuturum esse judicavi, simul in Glossarium conjeci *.

Atqui priusquam me ad hoc opus accingerem, refingendus erat textus; cujus incepti subsidia quædam ad manus habui, quorum nonnulla priores editores latuerant. Septem codicum collationes, hinc illinc a Petro Needhamo conquisitas, adscripserat ille margini exemplaris editionis Stanleianæ, quod nunc in bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis servatur. Has omnes Askevius, qua erat fide, usque ad ipsa Needhami verba et symbolum, in suum Æschyli exemplar transtulit; quod Butlero fraudi fuisse videtur; namque hos codices ab Askevio collatos esse ait, cujus exscriptum illud in eadem bibliotheca adservatur.

* Glossarium potius quam Lexicon vel Dictionarium vocavi, in eo secutus Gatakeri sententiam, quem videas in Annot. in M. Antonin. IV. p. 158, 40.

Quinque codicum collationes, a Vauvillierio confectas, ex *Notitia MStorum Bibliotheca Regiæ Parisiensis* hausi. Accessere etiam alii codices, atque adminicula, quæ posthac enumerabo.

In textu constituendo plerumque secutus sum editionem Glasguanam anni 1806, quam Porsonianam vocavi, etsi sine nomine editoris prodiit: in melicis autem disponendis ducem habui Burneium, a quo rarissime, nec unquam sine pavore, discessi *. Locorum, quos obelo notaverat Porsonus, nonnullos ipse postea emendavit; atque emendationes ejus, quum eas ab amicis doctis audivissem, sine dubitatione in textum recepi. His autem exceptis, perpauca sunt, quæ ex mera conjectura, vel mea vel aliorum, immutavi.

In notis, quædam sunt e Porsoni manu, cujus schedas, ex hæredibus ejus redemptas, Collegium nostrum mihi excutiendas concessit; ut siquid in illis repertum esset ad Æschylum pertinens, id omne ad hanc editionem locupletandam et augendam decerperem. Et ne diutius aliquis quam

* Hoc de prima editione intelligendum est.

vellet notis immoretur dum Porsoni observationes quærit, has omnes typis, quod aiunt, cursivis excudendas curavi, literisque R. P. distinxi.

Quod ad opellæ nostræ ornamenta attinet, satis erit monuisse, litterarum Græcarum typos ad Porsoni mentem cusos fuisse; meque Syndicis Preli Academici obstrictum fateor, qui usum eorum mihi concesserunt, sumptusque operis erogarunt. Quod si ad studiosæ juventutis usum aliquantulum contulerim, indulgentiæ erga me, spero, Viros humanissimos non pœnitebit.

Cantabrigiæ, MDCCCX.

INDEX

CODICUM MANUSCRIPTORUM

QUORUM LECTIONES ADHIBUI.

A, et *B*. Codices Regii Parisienses apud Brunckium.

C. D. E. F. N. Codices Regii Parisienses a Vauvillierio collati.

G. H. K. L. Codices Regii Parisienses, quorum collationes in Bibliotheca Academiæ Cantabrigiensis adservantur, duobus libris, quorum marginibus adscriptæ fuerant a Petro Needhamo, et postea ab Antonio Askevio.

Colb. 1. 2. Codices olim in Bibliotheca Colbertina, quorum collationem habuit Needhamus.

M. 1. 2. Codices chartacei, quos ex monte Atho emerat Ricardus Mead, Medicus celeberrimus. Hos olim ab Askevio, et postea a Butlero collatos, ipse quoque in Bibliotheca Academiæ nostræ inspexi.

Med. Codex Mediceus, Florentiæ adservatus, et vetustate insignis; cujus collationem confecit, et Needhamo transmisit, A. M. Salvinius. Alteram hujus Codicis Collationem, ab Italo quodam docto confectam, adhibui, quæ margini exemplaris editionis Stanleianæ adnotantur, cujus usum mihi humanissime concessit Vir, supra meum præconium longe positus, litterarum, dum vixit, amantissimus, Gulielmus Windham. Varietates ipsa Collatoris manu scriptæ sunt, adjectis quibusdam interpretationibus Italicis; hunc autem collatorem eundem Salvinium fuisse, ex eo patet, quod eædem conjecturæ in margine libri Windhamiani notantur, quas Needhamiani margo Salvinio tribuit. Hunc vero codicem, et illum qui proxime sequitur, Philelphi Codices vocat Salvinius.

Φ. Codex Philelphi: de quo Salvinius ita loquitur "Plut. 31. n. 1. (credo Biblioth. Laurentiano-Mediceæ) Sophoclis, Euripidis, Æschyli *quædam* tragœdiæ." Quare diversus est a Mediceo, qui *omnes* tragœdias continet.

Seld. Codex Seldenianus, cujus collationem mecum humanissime communicavit Thomas Gaisford, A.M. qui in notis ad Hephæstionem, p. 242. editionis suæ doctissimæ, codicis descriptionem dedit. Hic Codex idem est atque Arundelianus, cujus accuratam collationem inter Porsoni schedas deprehendi.

Ox. Codex Oxoniensis, a Stanleio collatus, idem ac

Barocc. Codex Baroccianus num. 231. cujus pleniorem collationem præbuerunt Porsoni schedæ.

Big. Emerici Bigoti codex; cujus varietates secum communicatas habuerat Musgravius, e cujus libro descripsit Porsonus.

Mosq. 1. 2. Mosquenses duo apud Schutzium.

Viteb. Codex Vitebergensis a Zeunio collatus.

Lips. 1. 2. Lipsienses duo apud Butlerum.

Guelph. Codex Guelpherbytanus apud Schutzium.

Ven. 1. 2. Veneti duo apud Butlerum.

Vienn. Viennenses quatuor, quorum lectiones excerpsit Bast.

Q. MS. Neapolitanus, de quo vid. Elmsleium in Mus. Crit. Cant. T. II. p. 457.

Musgr. Musgravii quædam, margini exemplaris editionis Pauwianæ a Porsono adscripta.

R. P. Porsoni notæ, ex schedis ejus depromtæ.

L. T. Ludovici Theobaldi notæ, ad marginem libri Windhamiani scriptæ. Harum ipse nonnullas vulgavit in Miscell. Obs. II. p. 164.

Editiones quas ipse accurate contuli.

Ald. Aldina. Venetiis 1518.

Rob. Francisci Robortelli. Venetiis 1552.

Turn. Adriani Turnebi. Parisiis 1552.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ἐν Σκυθίᾳ δεδεμένου διὰ τὸ κεκλοφέναι τὸ πῦρ, πυνθάνεται Ἰὼ πλανωμένη ὅτι κατ' Αἴγυπτον γενομένη, ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξεται τὸν Ἔπαφον. Ἑρμῆς δὲ παράγεται ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνωθήσεσθαι, ἐὰν μὴ εἴπῃ τὰ μέλλοντα ἔσεσθαι τῷ Διΐ. προέλεγε γὰρ ὁ Προμηθεὺς ὡς ἐξωσθήσεται ὁ Ζεὺς τῆς ἀρχῆς ὑπό τινος οἰκείου υἱοῦ. τέλος δέ, βροντῆς γενομένης, ἀφανὴς ὁ Προμηθεὺς γίνεται.

Κεῖται δὲ ἡ μυθοποιΐα ἐν παρεκβάσει παρὰ Σοφοκλεῖ Κολχίσι·[1] παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ ὅλως οὐ κεῖται. ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιον. ὁ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐξ Ὠκεανίδων νυμφῶν. τὸ δὲ κεφάλαιον αὐτοῦ ἐστι, Προμηθέως δέσις.

Ἰστέον δέ, ὅτι οὐ κατὰ τὸν κοινὸν λόγον ἐν Καυκάσῳ φησὶ δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, ἀλλὰ πρὸς τοῖς Εὐρωπαίοις μέρεσι[2] τοῦ Ὠκεανοῦ, ὡς ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν Ἰὼ λεγομένων ἔξεστι[3] συμβαλεῖν.

ΑΛΛΩΣ.

Προμηθέως ἐκ Διὸς κεκλοφότος τὸ πῦρ καὶ δεδωκότος ἀνθρώποις, δι' οὗ τέχνας πάσας ἄνθρωποι εὕροντο, ὀργισθεὶς ὁ Ζεύς, παραδίδωσιν αὐτὸν Κράτει καὶ Βίᾳ τοῖς αὐτοῦ ὑπηρέταις, καὶ Ἡφαίστῳ, ὡς ἀναγαγόντες πρὸς τὸ Καυκάσιον ὄρος, δεσμοῖσι σιδηροῖς αὐτὸν ἐκεῖ προσηλώσαιεν. οὗ γενο-

[1] Ita Brunckius, pro vulgato Κόλχοις.

[2] τέρμασι Ald.

[3] εστι Ald.

μένου, παραγίνονται[4] πᾶσαι αἱ Ὠκεαναῖαι[5] νύμφαι πρὸς παραμυθίαν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς ὁ Ὠκεανός, ὃς δὴ καὶ λέγει τῷ Προμηθεῖ, ἵνα ἀπελθὼν πρὸς τὸν Δία, δεήσεσι καὶ λιταῖς πείσῃ αὐτὸν ἐκλῦσαι τοῦ δεσμοῦ Προμηθέα· καὶ Προμηθεὺς οὐκ ἐᾷ, τὸ τοῦ Διὸς εἰδὼς ἄκαμπτον καὶ θρασύ. καὶ ἀναχωρήσαντος τοῦ Ὠκεανοῦ, παραγίνεται Ἰὼ πλανωμένη, ἡ τοῦ Ἰνάχου, καὶ μανθάνει παρ' αὐτοῦ ἅ τε πέπονθε, καὶ ἃ πείσεται, καὶ ὅτι τὶς τῶν αὐτῆς ἀπογόνων λύσει αὐτόν, ὃς ἦν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς· καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐπαφήσεως τοῦ Διὸς τέξει τὸν Ἔπαφον. θρασυστομοῦντι δὲ Προμηθεῖ κατὰ Διός, ὡς ἐκπεσεῖται τῆς ἀρχῆς ὑφ' οὗ τέξεται παιδός, καὶ ἄλλα βλάσφημα λέγοντι, παραγίνεται Ἑρμῆς, Διὸς πέμψαντος, ἀπειλῶν αὐτῷ κεραυνόν, εἰ μὴ τὰ μέλλοντα συμβήσεσθαι τῷ Διῒ εἴπῃ· καὶ μὴ βουλόμενον[6] βροντὴ καταρραγεῖσα αὐτὸν ἀφανίζει.

Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Σκυθίᾳ, ἐπὶ τὸ Καυκάσιων ὄρος, ἡ δὲ ἐπιγραφὴ τούτου, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

[4] παρεγίνοντο Rob. παρεγίνονται Ald.

[5] Ὠκεανῆαι Rob.

[6] Lego βουλομένου.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ.

ΒΙΑ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

In ed. Ald. recensentur etiam ΓΗ et ΗΡΑΚΛΗΣ, quæ personæ ad Promethea Solutum fortasse pertinebant.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ, ΒΙΑ, ΗΦΑΙΣΤΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβροτον εἰς ἐρημίαν.

1. εἰς edd. omnes. ἐς Suidas et Scholiasta Aristophanis ad Ran. 826. Totam hanc scenam paraphrasi donavit Lucianus in dialogo qui Prometheus vel Caucasus inscribitur.

2. ἀβατόν τ' Rob. ἄβατον ceteræ omnes; obelo notat Porsonus. Phavorinus in v. Ἀβρότη νύξ. Αἰσχύλος. ἄβροτον εἰς ἐρημίαν. ἄβροτον servant Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. Eustath. p. 968, 45. Ed. Rom. et Suidæ MS. C. C. C. Oxon. v. ἐριβρεμέτας. quæ loca Porsonus in nota MSta indicaverat. Omnes forte ex vetustiore Grammatico hanc vocem derivarunt; quæ recte secusne in Æschyli textum admissa fuerit, dubitat Hermannus. Porsoni sententiam videas in Maltbii notis ad Thesaur. Græc. Poes. in voce; ubi varietatem indicaverat Morellius. Eandem vocem Æschylo in Hedonis restituere conatus est Brunck. ad Aristoph. Av. 276. parum tamen feliciter. ἄβροτον legisse videntur Hesychius et Scholiasta. Contra ἄβατον præter edd. exhibent Synesius Ep. p. 35. Schol. ad Aristoph. Ran. 826. et videtur legisse auctor Lexici MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. Ἄβατον. ἱερόν, ἀπρόσιτον, ΕΡΗΜΟΝ. Eustathii et Phavorini loca notaverat Villoisonus ad Apollonii Lex. p. 10. quæ tamen hunc versum spectare nescivit. Scholiastæ Veneti locum indicavit Censor Litterarius in Comm. Societ. Lips. II. p. 283. Priorem versus partem citat Eustath. Il. I. p. 775, 1. et ad Dionys. v. 69.

Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,
ἅς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν ὀχμάσαι,
ἀδαμαντίνων δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.
τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
ἁμαρτίας σφὲ δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην·
ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα

3. *μέλλειν ἐπιτολὰς* Ald. Citant Hesych. v. *ἐπιστολαί*. Thomas M. v. *ἐπετειλάμην*, Aristophanis Scholiasta, et Suidas ubi supra. Vocem *ἐπιστολή* hinc excitat Eustath. ad Iliad. A. p. 29, 15.

5. Toupius in Suid. I. p. 159. sive suo sive typothetarum errore, *ὑψηλοκρήμναις* scribit.

6. Ita Schol. Aristoph. Ran. 826. et ex eo Canterus. Suidas *ἐν* omittit. *ἀδαμαντίναις πέδησιν ἐν ἀῤῥήκτοις πέτραις* Med. Ald. Turn. et ita Rob. nisi quod *πέδαις* habet. *ἀδαμαντίναις πέδῃσι ἀῤῥήκτοις λέγω* Q. ex emendatione Triclinii, Vienn. 3.

7. Citant. Tzetz. ad Hesiod. Op. 60. Eustath. ad Il. I. 748. ad Od. Θ. p. 1597, 63. Ælianus apud Suidam de Aristarcho Tragico, Deorum beneficia recensens, habet *συντέχνου πυρὸς μυρίας ἐπιγονάς*. MS. Parisinus, a Brequigny collatus, exhibet *ἀτέχνου*: lege *παντέχνου*. Aliter distingui jubet Wakefield. Silv. Crit. I. p. 91. et ad Lucret. I. 899. *τὸ σὸν γάρ, ἄνθος παντέχνου πυρός, σέβας*. Sed non opus est mutatione. *αὐτὸς* pro *ἄνθος* marg. Ald.

8. *ὤπασε* Ald. Turn. *τοιᾶσδ'* sine *τοι* Rob. Cicero Tusc. II. 10. "*Veniat Æschylus, non poeta solum, sed etiam Pythagoreus, sic enim accepimus, quomodo fert apud eum Prometheus dolorem, quem excipit ob furtum Lemnium, unde ignis lucet mortalibus, clam divisus? eum doctus Prometheus clepsisse dolo, pœnasque Jovi fato expendisse supremo.*" Accii verba, corrupte a Varrone citata de L. L. VI. p. 67. et a Pantagatho, Lambino, Jos. Scaligero tentata, ita corrigit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 24. "*Unde igneis cluet immortalibu' Clam divis nimi' doctu' Prometheus Clepsisse dolo, pœnasque Jovi Furti expendisse supremo.*"

10. Nescio an huc respexerit Aristophanes Plut. 124. *οἴει γὰρ εἶναι τὴν Διὸς τυραννίδα Καὶ τοὺς κεραυνοὺς ἀξίους τριωβόλου;*

στέργειν, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.
ΗΦ. Κράτος, Βία τε, σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς
ἔχει τέλος δή, κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι.
ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδέ μοι τόλμαν σχεθεῖν·
εὐωριάζειν γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.
τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
ἵν' οὔτε φωνήν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν

12. Κράτος—Βία. "*Hoc genere (Prosopopœia) usi sunt poetæ, qui fabula conscripserunt, in prologis. Nam humana figura produxerunt personas; quæ in veritate artis et voluntatis sunt, non personæ.*" Rutil. Lup. de Figur. p. 91. Has vero personas sumsit Æschylus ex Hesiodi Theog. 385. unde etiam profecit Callimachus H. Jov. 67.

14. θεῶν Colb. 1.

15. δεῖσαι Ald. πρὸς τῇ δυσχειτηι μέρῳ Rob. προς Med.

16. σχέθειν libri. Accentum mutari jussit Elmsleius, monens aoristum esse: vid. ad Choeph. 818.

17. ἐξωριάζειν edd. et MSS. omnes. Porsonus obelo notat. Hesychius vero, Εὐωριάζειν. ὀλιγωρεῖν. μὴ ἔχειν φροντίδα. παρακούειν. Σοφοκλῆς ἐν Σκυρίαις χρῆται τῷ εὐωριάζειν. Photius Lex. MS. εὐωριάζειν. ἀφροντιστεῖν. et hanc Porsonus veram esse hujus loci lectionem judicabat. Schutzius in Hesychii glossa ἐξωριάζειν tacite scribit, quæ vox non nisi in hoc loco exstat.

19. ἄκοντ' ἄκων σε Ald. Rob. Colb. 1. contra metrum. Cf. Eurip. Hipp. 319.

20. προσπατταλεύσω Rob. προσπεπατταλευμένον scribitur in fragmento Menandri Cleric. p. 257. εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πετραῖς. Sed hoc, sicuti πράττω, πλήττω et similia, recentioris Atticismi est. τόπῳ Med. Rob.

21. οὔτε που conj. Barthius Adv. VII. 11. βρωτῶν Ald. βροτῶν μορφὴν Rob. μορφὴν θεῶν C. G. H. L. N. Colb. 1. 2. Φ. τὶς eodem modo collocatur Sophocl. Trach. 3. οὐδ' εἴ τῳ χρηστός, οὐδ' εἴ τῳ κακός.

ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου·
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης·
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·

et Eurip. Hecub. 374. οὔτ' ἐλπίδος γάρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος, notante Porsono. τοῦ et τῷ pro τινός et τινί rariora apud Æschylum.

22. στατευτὸς Ald. σταθευτὸς Thom. M. in voce. φοίβου Scholion Homericum Wassenberghii in Il. A. 47, apud Comm. Societ. Lips. II. p. 284. φοίβῃ Eustath. in Il. A. p. 38, 3. 40, 36. Il. X. p. 1266, 46. Od. B. p. 1446, 32.

23. χροιᾶς ἄνθος Butlerus de vigore intelligit; male: χροιά enim nunquam pro corpore ponitur. Solis radii vel doloris longitudo colorem mutant: vid. Hippocrat. Aphor. IV. 40. et VII. 60. Thucyd. VII. 87. Genes. XXXI. 40. Chrysostom. de Paulo Apost. p. XVIII. Epigramma apud Brunckii Anal. III. p. 155. ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος. Ceterum bene confert, post Wakefieldium ad Sophocl. Trach. 30. Horat. Epod. XVII. 25. Adde Euripid. Hippol. 184. De syntaxi ἀσμένῳ δέ σοι vid. Porson. in Phœn. 1061. "Solon Apud Cl. Alex. Strom. VI. p. 814." R. P.

24. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23.

25. ἥλιον Ald.

26. ταρόντος Rob.

27. λοφήσων Rob. Citat. Thom. M. v. Λωφᾷ. Mox που pro πω MS. Bigot.

28. ἀπύρω Ald. ἐπηύρω Med. sed ἀπηύρω Eustath. ad Il. H. p. 675, 49. ἐπηύρου Elmsleius; sicut in Eurip. Hel. 476. τίν' αἰτίαν σχών, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ. Alia etiam citat exempla formæ ἐπαυρέσθαι. Homericam formam forsan prætulerit Æschylus.

29. ὑποπτύσσων Turn.

30. πέραν Seld. δίκης πέρα Q.

πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινόν, ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. ξύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

33. δ' omittit Ox.

34. φθέγξι Ald. φθέγξῃ Rob. Turn.

35. αὖ M. 1. sæpe permutantur αὖ et ἄν. vid. Euripid. Orest. 1619. Phœniss. 412. νέον Ald.

36. κατοικτίζῃ Ald. Rob. Turn.

37. Confer v. 121.

39. συγγενές Ald. Rob. Turn. Atticam formam, ubicunque in senariis, trochaicis, et anapæsticis per metrum licuit, reponendam judicavi; in melicis haud idem facturus: In tironum gratiam Photii glossas e Lexico MS. exscribam, quarum altera apud Suidam legitur. Ξύμβαθι· σύμβαθι. ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Ξύν. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. τι pro τοι L. Q. solenni errore. Hemistichium sumsit Euripides Androm. 985. τὸ ξυγγενὲς γὰρ δεινόν.

40. σύμφειμ' Ald. σύμφημ' Rob. Turn.

41. οἷόν τε; πῶς οὐ Vienn. 1. 2. 3.

42. αἰεί τι C. D. M. 1. 2. Vienn. 2. τει Rob. τε Ald. Turn. Vienn. 1. τοι Guelph. Lips. 1. Colb. 1. Ven. 1. γε Brunckii est correctio, et sic Vienn. 3. αἰεὶ per diphthongum libri plerique; et recte fortasse. θάρσους Rob.

43. τῶνδε Med. sed eraso ω et inserto ο.

44. πόνοι Ald. Versum citant Clem. Alex. Strom. V. 234. Stob. p. 221. quibus addit R. P. Theodoret. c. Græc. IV.

ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου·
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης·
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·

et Eurip. Hecub. 374. οὔτ' ἐλπίδος γάρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος, notante Porsono. τοῦ et τῷ pro τινός et τινί rariora apud Æschylum.

22. στατευτὸς Ald. σταθευτὸς Thom. M. in voce. φοίβου Scholion Homericum Wassenberghii in Il. A. 47, apud Comm. Societ. Lips. II. p. 284. φοίβῃ Eustath. in Il. A. p. 38, 3. 40, 36. Il. X. p. 1266, 46. Od. B. p. 1446, 32.

23. χροιᾶς ἄνθος Butlerus de vigore intelligit; male: χροιά enim nunquam pro corpore ponitur. Solis radii vel doloris longitudo colorem mutant: vid. Hippocrat. Aphor. IV. 40. et VII. 60. Thucyd. VII. 87. Genes. XXXI. 40. Chrysostom. de Paulo Apost. p. XVIII. Epigramma apud Brunckii Anal. III. p. 155. ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος. Ceterum bene confert, post Wakefieldium ad Sophocl. Trach. 30. Horat. Epod. XVII. 25. Adde Euripid. Hippol. 184. De syntaxi ἀσμένῳ δέ σοι vid. Porson. in Phœn. 1061. "*Solon Apud Cl. Alex. Strom.* VI. p. 814." R. P.

24. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23.

25. ἥλιον Ald.

26. ταρόντος Rob.

27. λοφήσων Rob. Citat. Thom. M. v. Λωφᾷ. Mox που pro πω MS. Bigot.

28. ἀπύρω Ald. ἐπηύρω Med. sed ἀπηύρω Eustath. ad Il. H. p. 675, 49. ἐπηύρου Elmsleius; sicut in Eurip. Hel. 476. τίν' αἰτίαν σχών, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ. Alia etiam citat exempla formæ ἐπαυρέσθαι. Homericam formam forsan prætulerit Æschylus.

29. ὑποπτύσσων Turn.

30. πέραν Seld. δίκης πέρα Q.

πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινόν, ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. ξύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

33. δ' omittit Ox.

34. φθέγξι Ald. φθέγξῃ Rob. Turn.

35. αὖ M. 1. sæpe permutuntur αὖ et ἄν. vid. Euripid. Orest. 1619. Phœniss. 412. νέον Ald.

36. κατοικτίζῃ Ald. Rob. Turn.

37. Confer v. 121.

39. συγγενές Ald. Rob. Turn. Atticam formam, ubicunque in senariis, trochaicis, et anapæsticis per metrum licuit, reponendam judicavi; in melicis haud idem facturus: In tironum gratiam Photii glossas e Lexico MS. exscribam, quarum altera apud Suidam legitur. Ξύμβαθι· σύμβαθι. ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Ξύν. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. τι pro τοι L. Q. solenni errore. Hemistichium sumsit Euripides Androm. 985. τὸ ξυγγενὲς γὰρ δεινόν.

40. σύμφειμ' Ald. σύμφημ' Rob. Turn.

41. οἷόν τε; πῶς οὐ Vienn. 1. 2. 3.

42. αἰεί τι C. D. M. 1. 2. Vienn. 2. τει Rob. τε Ald. Turn. Vienn. 1. τοι Guelph. Lips. 1. Colb. 1. Ven. 1. γε Brunckii est correctio, et sic Vienn. 3. αἰεὶ per diphthongum libri plerique; et recte fortasse. θάρσους Rob.

43. τῶνδε Med. sed eraso ω et inserto ο.

44. πόνοι Ald. Versum citant Clem. Alex. Strom. V. 234. Stob. p. 221. quibus addit R. P. Theodoret. c. Græc. IV.

ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογί,
χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· ἀσμένῳ δέ σοι
ἡ ποικιλείμων νὺξ ἀποκρύψει φάος,
πάχνην θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ πάλιν.
ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
τρύσει σ'· ὁ λωφήσων γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου·
θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης·
ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ·

et Eurip. Hecub. 374. *οὔτ' ἐλπίδος γάρ, οὔτε του δόξης ὁρῶ Θάρσος*, notante Porsono. *τοῦ* et *τῷ* pro *τινός* et *τινί* rariora apud Æschylum.

22. *στατευτὸς* Ald. *σταθευτὸς* Thom. M. in voce. *φοίβου* Scholion Homericum Wassenberghii in Il. A. 47, apud Comm. Societ. Lips. II. p. 284. *φοίβῃ* Eustath. in Il. A. p. 38, 3. 40, 36. Il. X. p. 1266, 46. Od. B. p. 1446, 32.

23. *χροιᾶς ἄνθος* Butlerus de vigore intelligit; male: *χροιά* enim nunquam pro corpore ponitur. Solis radii vel doloris longitudo colorem mutant: vid. Hippocrat. Aphor. IV. 40. et VII. 60. Thucyd. VII. 87. Genes. XXXI. 40. Chrysostom. de Paulo Apost. p. XVIII. Epigramma apud Brunckii Anal. III. p. 155. *ἀπέπτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος.* Ceterum bene confert, post Wakefieldium ad Sophocl. Trach. 30. Horat. Epod. XVII. 25. Adde Euripid. Hippol. 184. De syntaxi *ἀσμένῳ δέ σοι* vid. Porson. in Phœn. 1061. "*Solon Apud Cl. Alex. Strom.* VI. p. 814." R. P.

24. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23.

25. *ἥλιον* Ald.

26. *ταρόντος* Rob.

27. *λοφήσων* Rob. Citat. Thom. M. v. *Λωφᾷ*. Mox *που* pro *πω* MS. Bigot.

28. *ἀπύρω* Ald. *ἐπηύρω* Med. sed *ἀπηύρω* Eustath. ad Il. H. p. 675, 49. *ἐπηύρου* Elmsleius; sicut in Eurip. Hel. 476. *τίν' αἰτίαν σχών, ἧς ἐπηυρόμην ἐγώ.* Alia etiam citat exempla formæ *ἐπαυρέσθαι*. Homericam formam forsan prætulerit Æschylus.

29. *ὑποπτύσσων* Turn.

30. *πέραν* Seld. *δίκης πέρα* Q.

πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες.
ἅπας δὲ τραχύς, ὅστις ἂν νέον κρατῇ.
ΚΡ. εἶεν· τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προύδωκεν γέρας;
ΗΦ. τὸ ξυγγενές τοι δεινόν, ἥ θ' ὁμιλία.
ΚΡ. ξύμφημ'· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;
ΗΦ. ἀεί γε δὴ νηλὴς σὺ καὶ θράσους πλέως.
ΚΡ. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι· σὺ δὲ
τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

33. δ' omittit Ox.

34. φθέγξι Ald. φθέγξῃ Rob. Turn.

35. αὖ M. 1. sæpe permutuntur αὖ et ἄν. vid. Euripid. Orest. 1619. Phœniss. 412. νέου Ald.

36. κατοικτίζῃ Ald. Rob. Turn.

37. Confer v. 121.

39. συγγενές Ald. Rob. Turn. Atticam formam, ubicunque in senariis, trochaicis, et anapæsticis per metrum licuit, reponendam judicavi; in melicis haud idem facturus: In tironum gratiam Photii glossas e Lexico MS. exscribam, quarum altera apud Suidam legitur. Ξύμβαθι· σύμβαθι. ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν. Ξύν. Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ σύν· καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες. τι pro τοι L. Q. solenni errore. Hemistichium sumsit Euripides Androm. 985. τὸ ξυγγενὲς γὰρ δεινόν.

40. σύμφειμ' Ald. σύμφημ' Rob. Turn.

41. οἷόν τε; πῶς οὐ Vienn. 1. 2. 3.

42. αἰεί τι C. D. M. 1. 2. Vienn. 2. τει Rob. τε Ald. Turn. Vienn. 1. τοι Guelph. Lips. 1. Colb. 1. Ven. 1. γε Brunckii est correctio, et sic Vienn. 3. αἰεὶ per diphthongum libri plerique; et recte fortasse. θάρσους Rob.

43. τῶνδε Med. sed eraso ω et inserto ο.

44. πόνοι Ald. Versum citant Clem. Alex. Strom. V. 234. Stob. p. 221. quibus addit R. P. Theodoret. c. Græc. IV.

ΗΦ. ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία.
ΚΡ. τί νιν στυγεῖς; πόνων γάρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ,
τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.
ΗΦ. ἔμπας τὶς αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.
ΚΡ. ἅπαντ' ἐπαχθῆ πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·
ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.
ΗΦ. ἔγνωκα, καὶ τοῖσδ' ουδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.
ΚΡ. οὐκ οὖν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδερχθῇ πατήρ;
ΗΦ. καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.
ΚΡ. λαβών νιν, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

48. ὤφελε Ald. ὤφελε λαχεῖν ἄλλος Rob.

49. ἅπαντ' Ald. Obelo notavit Porsonus. ἐπράχθη omnes edd. et MSS. sed vitiosum videtur. Abreschius ἐπρώθη ex scholiis corrigit. πέπρωται et πέπρακται confusa sunt Euripid. Med. 1060. Stanleii conjecturam, ab Hermanno monitus, recepi; quod olim facere debebam, quum sensum satis commodum fundat; *omnia quidem molesta sunt, præterquam inter deos regnare, quod Jovi contigit, qui solus a laboribus liber.*

51. Ita contra codicum atque editionum consensum edidi, qui omnes habent ἔγνωκα, τοῖσδε κοὐδέν. Sed quum hoc manifeste vitiosum fuerit, atque obelo in Porsoniana notatum, tutissimam emendandi rationem secutus, καί transposui; quod, quum ob vicinum κα excidisset, librarii imperitia post τοῖσδε inseruit. Nec tamen displiçet alia correctio τοῖσδε δ' οὐδέν. Certe hoc magis placet quam Bothei distinctio, Hermanno probata, ἔγνωκα τοῖσδε, κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω. ἀντικοῖν Ald.

52. ἐπείξῃ Ald. Rob. Turn. τῷδε δεσμὰ Q.

53. ἐλιννύοντα edd. omnes ante Brunckianam: sed ἐλινύοντα A. B. quod in textum denique recepi, quia antiquius credo. Disquisitionem de hac orthographia, quum sit longiuscula, in Glossarium rejeci.

54. ψάλλια Ald. Rob. ψέλια Turn. δέρχεσθαι Ald.

56. πέτρας Colb. 1. 2. πασσά-

ΗΦ. περαίνεται δὴ κοὺ ματᾷ τοὔργον τόδε.
ΚΡ. ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.
δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.
ΗΦ. ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

λευ' ἐῤῥωμένως libri quidam, teste Stephano; quod e v. 65. irrepsit.

57. μάτα Ald.

58. ἄρασσε μᾶλα Rob.

59. " πόρον *Synes. Epist.* 147. p. 288. *A. sed* πόρους *Aristoph. Eq.* 756. *et Schol. Marcellin. in Vit. Thucyd.* p. 2. l. 9. *Dionys. Halicarn. A. R.* VII. 36. p. 1390. *ed Reisk.*" R. P. πόρον Ald. Rob. Turn. πόρους Porsonus et Schutzius ediderunt ex Marcellin. Vit. Thucyd. p. 2. et Schol. Aristoph. Eq. 756. Theodorus Hyrtacenus in Epistolis, quas publici juris fecit J. F. De la Porte du Theil, *MSS. de la Biblioth. du Roi,* tom. V. p. 723. ἔχει γὰρ φύσιν καὶ τέχνην ἐξ ἀμηχάνων εὑρεῖν μηχάνας, καὶ πόρους ἐν ἀπόροις. πόρους citat F. Ursinus in Virgil. Ecl. V. 1. ex MSS. credo. Callistratus IX. p. 901. a Porsono indicatus; αἱ δὲ Αἰθιόπων χεῖρες πόρους τῶν ἀμηχάνων ἐξεῦρον. Idem de Satyro I. p. 523. Ald. καὶ ἄσθματος ἔνδειξιν, ἐγειρομένην οἴκοθεν ἐκ τῶν ἀμηχάνων πόρων. ubi legendum πόρους. Pluralem numerum adhibet Æschylus in simili sententia apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. Utrumque locum respicit Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. de Amore; θηρευτὴς δεινός, ἀεί τινας πλέκων μηχανάς, καὶ πόριμος. Ælianus H. A. III. 30. σοφώτατος ὁ κόκκυξ, καὶ πλέκειν εὐπόρους ἐξ ἀπόρων μηχανὰς δεινότατος. Euripides Hippolyto priore, Stob. LXIII. p. 245. Grot. 370. Gesn. ἔχω δὲ τόλμης καὶ θράσους διδάσκαλον, Ἐν τοῖς ἀμηχάνοισιν εὐπορώτατον, Ἔρωτα. In fragmento tamen, quod Grotii margo Æschylo tribuit, Ecl. Phys. p. 137. ἀμαχανίας πόρον. sed non sunt Æschyli versus. Hyperides ap. Apsin. Art. Rhetor. p. 708. a Ruhnkenio excitatus ad Rutil. Lup. p. 10. ταχθεὶς δὲ ἐπὶ τῇ διοικήσει τῶν χρημάτων, εὗρε πόρους. Mirum est neminem adhuc exstitisse qui Alciphronem corrigeret; Ep. I. 8. p. 30. οὗτοί με κοινωνὸν ἐθέλουσι λαβεῖν τοῦ τολμήματος, πόρους ἐκ πόρων εὐμεγέθεις ὑπισχνούμενοι. Lege, πόρους ἐξ ἀπόρων, supra enim dixerat Eucolymbus, τὰ ἡμέτερα, ὡς οἶσθα, παντελῶς ἐστιν ἄπορα καὶ βίος κομιδῇ στενός. Aristarchus ap. Stob. LXIII. p. 387. =241. de Amore, οὗτος γὰρ ὁ θεὸς καὶ τὸν ἀσθενῆ σθένειν Τίθησι, καὶ τὸν ἄπορον εὑρίσκειν πόρον, ubi mallem πόρους.

60. Scholiasta Barocc. in Soph.

ΚΡ. καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.
ΗΦ. πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.
ΚΡ. ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐῤῥωμένως.
ΗΦ. αἴ, αἴ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων.
ΚΡ. σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ
στένεις; ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.
ΗΦ. ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.
ΚΡ. ὁρῶ κυροῦντα τόνδε τῶν ἐπαξίων.
ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.
ΗΦ. δρᾷν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.
ΚΡ. ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωΰξω γε πρός.

Elect. 147. δυσκωλύτως. Error a suprascripto ε ortus, quæ littera, si paullo reclinet, ω fiet: ab eadem caussa depravatus est v. 932. ubi γάμῳ pro μέγα irrepserat. "ἄρηρεν *Joann. Diacon. in Hesiod. Scut.* p. 211. *Sed* ἄραρεν δυσκωλύτως *Scholiastes a Johnsona editus ad Soph. El.* 147." R. P. Confer Suppl. 941.

62. νωθέστερος Διὸς Rob. et mox πλὴν τοῦτ'.

64. 65. Citat Scholiasta Aristoph. Ran. 826.

66. ὑπερστένω. Anastrophe figura: conf. Soph. Antig. 82. Aj. 225. 1310. Eurip. Med. 105. Hippol. 261, et apud Lycurg. in Leocrat. ubi duas præpositiones rariore modo conjungit, ἔξον πρὸ πάντων μίαν ὑπερδοῦναι θανεῖν.

67. σὺ δ' οὖν Colb. 1. κατ' ὀκνεῖς Ald. ὑπερ-στένεις Turn. quam disjunctionem in senariis tragicorum non licere monet Porsonus ad Hecub. 725. οὖν pro αὖ MSS. aliqui.

68. Citat. Thom. M. v. Μή.

71. πλευρὰς Q. βάλλε Rob. Ad hunc locum provocat Thom. M. v. Μάλη.

72. ἐγκέλευ' ἔτι Vienn. 3. in marg. γρ. ἄγαν.

73. ἦ μὲν hic et in v. 174. legit Scholiasta B. σε πρὸς F. K. Rob. δὲ N. Colb. 1. Porsonus in Phœn. 619. καὶ κατακτενῶ γε πρός contra

χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.
ΗΦ. καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.
ΚΡ. ἐῤῥωμένως νῦν θεῖνε διατόρους πέδας,
ὡς οὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.
ΗΦ. ὅμοια μορφῇ γλῶσσά σου γηρύεται.
ΚΡ. σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι.
ΗΦ. στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.
ΚΡ. ἐνταῦθά νυν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα

Brunckium, σε ex membranis reponentem, tuetur, atque hunc locum advocat.

74. δὲ σκέλη κρίκωσον Rob. κρίκωσον etiam C. D. E. F. Φ. Q. Scholiasta B. Prometheus, ut videtur, in rupis fissura crucifixus est, distentis manibus pedibusque ex hac in illam partem. Lucianus, qui nostrum respicit, ait, κατὰ μέσον ἐνταῦθά που ὑπὲρ τῆς φάραγγος ἀνεσταυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουὶ πρὸς τὸ ἐναντίον. T. I. p. 186.

75. χρόνῳ E. G. F. Rob. quæ lectio non temnenda. vid. Sophocl. Œd. Col. 1341.

76. πόδας Rob. Lips. 2. quod nescio an præstet. Lucianus in Prom. 2. σὺ δέ, ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφῦραν. ἐῤῥωμένως κατάφερε.

77. οὐπιτιμητὶς Ald. citat Eustath. ad Odyss. I. p. 1629, 11. P. p. 1827, 46.

78. ὅ μοι ἀμορφῇ Ald. et γυρύεται. Confer Nostri Suppl. 505. μορφῆς δ' οὐχ ὁμόστολος φύσις. Gloss. in Q. ὁμοῖα, Ἀττικῶς.

79. 80. Citat Eumathius de Ismeniæ et Ismenes Amor. p. 225. sed μαλακίζου, αὐθαδείαν et θρασύτητα, quod habent quoque codices nonnulli, solenni errore: vid. infra v. 194.

83. προστίθει. Vide Glossarium.

84. ἀπαλλάξαι G. Φ. quod ex glossa ortum est.

85. δαίμωνες Ald.

καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως,
ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τέχνης.
ΠΡ. ὦ δῖος αἰθὴρ, καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἵαις αἰκείαισιν

86. "Communes Græci" inquit Porsonus ad Orest. 659. "dixere δεῖ σοι τοῦδε: primus, ut equidem arbitror, novavit Æschylus Prom. 86. αὐτὸν γάρ σε δεῖ Προμηθέως." Citat Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1497, 42. προμηθίας conj. Elmsleius.

87. πρόπῳ Rob. ἐκκυλισθήσῃ Ald. Rob. Turn. Mox τύχης edd. pleræque. Sed τέχνης Ald. Turn. et decem minimum codices, quod demum revocavi. Intellige autem Vulcani artem, qua constrinxerat Promethei membra. Noster in Prom. Soluto ap. Cic. Tusc. II. 9. *Hos ille cuneos fabrica crudeli inserens Perrupit artus: qua miser solertia Transverberatus castrum hoc furiarum incolo.* Mira verborum similitudo in fragmento Pindari apud Apollon. Dyscol. Exc. p. 428. ὅστις δὴ τρόπος ἐξεκυλίσθη νίν. Sententiam immutat Lucianus Prom. 2. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς, μάντις ὤν, οὐ προεγίγνωσκες οὕτω κολασθησόμενος. Similes paronomasias recenset Valckenaer. in Phœn. 639. cujus exemplis addi possunt hujus fabulæ v. 742. Agam. 682. 705. Suppl. 46.

88. Enumeratio ex Homero adumbrata Il. Γ. 277. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοί, καὶ γαῖα. Διὸς pro δῖος Ald. Rob. Lucianus 3. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σύ, Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος. conf. v. 1127. Recte monet Scholiasta ad hunc locum, veteres solere omnia elementa testari: rarius tamen ventos et auras invocant; Virgil. Æn. VII. 593. Ciris. 407. cf. Misc. Obs. I. p. 229.

90. Toupius Em. IV. p. 89. κάχλασμα legit, infelici conjectura; καχλάζειν enim est *cachinnare*, et de strepitu dicitur.

90. "Plut. Parall. p. 1300. Oppian. Hal. IV. 334. Eurip. ap. Valcken. Phœn. 216. Plat. Rep. V. p. 665. D. Strabo p. 501. D." Musgr.

91. πάνοπτον Stanleius. πανόπτην tuetur Ruhnkenius ad Hymn. Cer. 62. et citat Choeph. 985. Confer Suppl. 301.

93. ἀνίαισι Rob. αἰκίαισι vel

διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
δεσμὸν ἀεικῆ.
φεῦ, φεῦ· τὸ παρόν, τό τ' ἐπερχόμενον
πῆμα στενάχω. πῆ ποτε μόχθων
χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;
καίτοι τί φημι; πάντα προυξεπίσταμαι
σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
πῆμ' οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
αἶσαν φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
ἀλλ' οὔτε σιγᾷν, οὔτε μὴ σιγᾷν τύχας
οἷόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γὰρ γέρα

αἰκίαισιν ceteri. αἰκείαισιν scribendum monuit Elmsleius.

95. ἀεθλεύσω Rob.

97. ἀοικῆ Ald. θεσμὸν conjicit Matthiæ. Obs. Crit. c. 1.

98. αἶ αἶ Ald. Rob. Turn. φεῦ, φεῦ, quod primus edidit Porsonus, exhibent Med. Ar. Colb. 1. M. 2. E. G. Schol. Γ.

99. πεῖ Ald. ποῖ Rob.

100. τέρμα Ald. Rob. τέρμα χρὴ Q. τέρμα τοίωνδ' conjicit Elmsleius; quia longe usitatius est τέρμα numero singulari. Vulgatum tamen defendi posse monet ex v. 731. In hoc loco malim τέρμα τι τῶνδ'. ἐπετεῖλαι Ald. ἔτι τεῖλαι Colb. 2. Confer v. 191.

101. Soph. Œd. Col. 732. καίτοι τί φωνῶ;

102. τορῶς Φ. Vienn. 2. e glossa. μέλλοντα Ald. Rob. Turn.

104. ῥᾷστα Ald. Rob. γινώσκονθ' Ald. Rob. γινώσκοντα Turn. γιγνώσκονθ' Brunckius, Porsonus, Schutzius. γιγνώσκω et γίγνομαι veteris Atticæ scripturam esse, docent Mœris p. 482. Valckenaer. ad Phœniss. 1396. Fallitur Eustathius ad Iliad. Π. p. 1064, 2. qui recentioris Atticismi esse ait.

105. Citant Moschophulus in MS. apud Fabricii Bib. Gr. XII. p. 306. et Theodorus Hyrtacenus Epp. 8. et 43.

πορῶν, ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας.
ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
πάσης βροτοῖς πέφηνε, καὶ μέγας πόρος.
τοιάσδε ποινὰς ἀπλακημάτων τίνω,
ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.
ἆ, ἆ, ἔα, ἔα.
τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής,
θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
ἵκετο τερμόνιον ἐπὶ πάγον,
πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;

108. ὑπέζευγμαι edd. ἐπέζευγμαι C. G. Colb. 2. ἐνέζευγμαι Med. Guelph. D. N. Q. Codd. apud H. Steph. quod malim ob v. 597. τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας ἐν πημοναῖσιν; namque earundem vocum repetitionem Æschylus data opera sectari videtur.

109. θηράσας conjicit Canterus. ναρθηκοπλήρωτον δ' ἐγὼ θηρῶν Aurat.

111. πᾶσι et πέφυκε Ald. Rob. πέφυκε Turn. Q. πᾶσι E. F. πέφηνε decem codices, quod receperunt Brunckius, Porsonus, Schutzius.

112. τοιῶνδε Stanleius contra codicum et edd. consensum. ἀμπλακημάτων Ald. Rob. Turn. et MSS. ἀπλακημάτων post Porsonum edidi; qui tamen in Phœniss. 23. dedit ἀμπλάκημα. Alterum vero, prout antiquius, in Æschylo scribendum duxi. ἀπλάκημα, quod Porsonus edidit Eumen. 932. metro necessarium est: in Euripidis Iph. A. 124. legitur a V. D. λέκτρων ἀπλακών, quemadmodum in Alcest. 247. dedit Gaisfordius post G. Wakefield. ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου. Hermannus de Emend. Gr. Grammat. p. 18. μ omitti vult, ubi syllaba corripitur; retineri ubi producitur. Vid. ad Agam. 336.

113. Malim ὑπαιθρίοις. πασσαλευμένος Ald. Med. E. Ar. Q. πεπασσαλευμένος Rob. ὢν deest in Colb. 1. 2. M. 1. 2. G. Ox.

116. "R. P. † θεόσυτος. In hac fabula, 643. Metro Iamb. θεόσσυτον χειμῶνα. καὶ διαφθορὰν Μορφῆς." Burneius. Sed κραιπνόσυτον v. 278. κεκραμμένη Ald. Rob. Conf. v. 790. θέορτον, ἢ βρότειον.

ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,
τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
δι᾽ ἀπεχθείας ἐλθόνθ᾽, ὁπόσοι
τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνοῦσιν,
διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
φεῦ, φεῦ, τί ποτ᾽ αὖ κινάθισμα κλύω
πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ᾽ ἐλαφραῖς
πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
πᾶν μοι φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

μηδὲν φοβηθῇς· φιλία — στροφὴ ά.
γὰρ ἥδε τάξις πτερύγων
θοαῖς ἁμίλλαις προσέβα
τόνδε πάγον, πατρῴας
μόγις παρειποῦσα φρένας.

120. θεοῖσι. Ald. Rob.

122. εἰσοιχνεῦσι Ald. Turn. qui cum Robortello, ν paragogicum plerumque omittunt; quod semel monuisse satis est. εἰσιχνεῦσι Rob. εἰσιχνεῦσιν Q. εἰσοιχνεῦσιν in priore hujus fabulæ editione præ incuria reliqui; ubique enim formas Ionicas exauctoratas velim. [Sed parum interest] Locutio Homerica est Διὸς αὐλήν. Od. Δ. 74. ubi Eustathius hunc versum citat: sequitur Euripides Hippol. 68. αὐλὰν Ζανός.

123. τῶν βροτῶν Ald. Rob.

124. ἂν pro αὖ Φ. κινάθυσμα Ald.

128. φιλίᾳ gl. ἐν Q. Scholiasta Anacreontica hæc vocat, (vid. Hermann. El. Metr. p. 492.) quibus tragicos usos esse ait ἐν τοῖς θρηνητικοῖς· ὡς καὶ Σοφοκλῆς Τηροῖ. H. Steph. reponit Τηρεῖ: sed Porsonus corrigit Τυροῖ, et in fragmento apud Scholiastam legit οὐδ᾽ αὖ μ᾽ ἐάσεις μεθύοντ᾽ οἴκαδ᾽ ἀπελθεῖν. Meisneri conjecturas prudens taceo.

130. θεαῖς Ald.

κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος
διῆξεν ἄντρων μυχόν, ἐκ δ'
ἔπληξέ μου
τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ·
σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ΠΡ. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου
χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
πατρὸς Ὠκεανοῦ, δέρχθητ', ἐσίδεσθ',
οἵῳ δεσμῷ προσπορπατός,

133. "*Nonnus*. II. p. 23." R. P.

134. κτύπον Ald.

135. διῆξε μυχὸν Turn. διῆξεν Ald. Rob. ἄντρων μυχὸν D. E. G. M. 1. 2. N. Schol. B.

137. θερμερῶπιν Ald. Rob. Q. θεμεῤῥῶπιν Turn. θερμῶπιν Colb. 1. θεμερῶπιν Steph. quod restituit Bentleius in Epist. ad Mill. p. 66. Stoeberus ad Thom. Mag. v. ἐκπλήττω, actum egit.

138. ἀπέδιλλος Ald.

139. αἶ, αἶ, bis tantum Ald. Rob. Turn. quater Heathius et Cod. B.

140. πολυτέχνου Ald.

141. τ' ἐλισσομένου Ald. Rob.

140. 141. Similes sunt pleonasmi in Eurip. Iph. T. 239. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκος. Alcest. 512. Χαῖρ', ὦ Διὸς παῖ, Περσέως τ' ἀφ' αἵματος. i. e. *Jovis et Alcmenæ fili*. Hippol. 10. Ὁ γάρ με Θησέως παῖς, Ἀμαζόνος τόκος. Soph. Antig. 115. Καδμείας νύμφας ἄγαλμα, καὶ Διὸς βαρυβρεμέτα γένος.

143. δέρχθητ' ἐσίδεσθέ μ' Ald. Rob. C. E. K. M. 1. 2. Q. Colb. 2. Ar. Ox. δέρχθητ' εἰσίδεσθε μ' Med. δέρχθητ' ἐσίδεσθ' Turn. atque ita Porsonus; sed obelo notat. Butlerus pronomen irrepsisse putat: ego potius præpositionem otiosam esse judicabam, atque ideo cum G. Burgesio ejeci: hodie vero, in Turnebi lectione, cum Hermanno acquiesco. Cf. var. lectt. in 226. 1085.

τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.
ΧΟ. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἀντιστρ. α΄.
ἐμοῖσιν ὄσσοις ὀμίχλα
προσῇξε πλήρης δακρύων,
σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ
πέτραις προσαυαινόμενον,
ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις·
νέοι γαρ οἰακονόμοι
κρατοῦσ' Ὀλύμπου· νεοχμοῖς
δὲ δὴ νόμοις
Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει,
τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ.
ΠΡ. εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' Ἅιδου
τοῦ νεκροδέγμονος, εἰς ἀπέραντον
τάρταρον ἧκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις

145. ἄκραις Ald.

147. λεύσω Ald.

149. δακρύων σὸν δέμας bis in Aldina repetuntur.

150. εἰσιδούσῃ Ald. Rob. Porsonus et alii. Doricam formam e Turnebo et Cod. N. restitui. εἰσιδοῦσι Schol. B.

151. πέτρᾳ Ald. Brunck. D. Ven. 1. 2. M. 1. 2. Vienn. 2. 4. πέτρης Φ.

152. ταῖς Ald. Rob. Turn. Q. Φ. ἀδαμαντοδέτοις Ald. Rob. Q. λύμαισιν Q.

153. οἰκονόμοι κρετοῦσ' Ald.

155. δὲ omittit Turnebus, ceterique ante Porsonum editores: sed δὲ δὴ Ald. Rob. et duodecim minimum MSS. metro postulante; non repugnante, quod ait Schutzius.

156. ἀθέσμως Ald. Rob. Turn. ἀθέτως restituit Bentleius Ep. ad Mill. p. 66. ex Hesychio, Ἀθέτως· ἀθέσμως· οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ.

158. νέρθεν θ' Turn.

159. κεκροδ. Ald.

160. ἧκε Ald. Rob. Turn.

ἀγρίοις πελάσας, ὡς μήτε θεός,
μήτε τίς ἄλλος τοῖσδ' ἐγεγήθει.
νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας
ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟ. τίς ὧδε τλησικάρδιος στροφὴ β'.
θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
τεοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ

161. ἀγρίως edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀγρίοις Med. G. Colb. 1. N. MSS. apud Stephanum: infra v. 182. πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων δεσμῶν χαλάσῃ. An legendum ἄγριος? μήποτε θεὸς Ald. Rob. et codices G. H. K. M. 1. Colb. 2. Ox. Lips. 2. Ven. 1. 2. Guelph. Nescio an huc respexerit Porphyrius in Epist. ad Anebon. Ægypt. p. 8, 7. ed. Gale. δεσμοῖς ἀλύτοις ἀνάγκης. vid. infra v. 1088. ἀλύτως Elmsleius.

162. ἐπεγήθει Ald. Turn. ἐπιγεγήθῃ Rob. ἐπεγεγήθει D. E. ἐπιγήθῃ Guelph. Φ. Secutus sum Elmsleium, qui in Censura prioris nostræ editionis ἐγεγήθει reponendum esse monuit, primam versus partem infeliciter meo quidem judicio, tentans.

163. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 44. κίνυγμα τάλας Elmsleius.

164. ἐχθροῖσιν Rob. ἐπίχαρμα Ald. Rob. D. N. Colb. 1. Ox. ἐπιχάρματα E. K. ἐπίχαρμα defendi possit, modo ita interpungas, νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ' ὁ τάλας, Ἐχθροῖς ἐπίχαρμα, πέπονθα. cui simillimum illud Theognidis v. 1103. Οἴμοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς, Τοῖς δὲ φίλοισι πόνος, δεινὰ παθών, γενόμην. Il. K. 193. μὴ χάρμα γενώμεθα δυσμενέεσσι. Eurip. Herc. F. 458. Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν. Theocrit. B. 20. Ἠ ῥά γέ τοι μυσαρά, καὶ τὶν ἐπίχαρμα τέτυγμαι; Pers. 1035. χάρματα δ' ἐχθροῖς. Sed vulgatum præstat. Confer Valcken. ad Phœniss. 1549.

165. Videtur adumbratum esse ex Homerico τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Il. I. 77.

167. ξυνασκαλᾷ Ald. Rob. Forma vetus ἀσχαλάω pro ἀσχάλλω occurrit Iph. A. 925. Orest. 755. Archiloch. Stobæi p. 107. notante Porsono ad Orest. quibus locis adjicias v. 251. hujus fabulæ.

168. δίχα γ' ἑνὸς Colb. 1. N. δίχα τοῦ Διὸς Q.

θέμενος ἄγναμπτον νόον,
δάμναται οὐρανίαν
γένναν· οὐδὲ λή-
ξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ, ἢ παλάμᾳ τινὶ
τὰν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.
ΠΡ. ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
καί μ' οὔτε μελιγλώσσοις πειθοῦς
ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ'
οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ
καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων

169. ἄγναπτον Q. Porsonus in Orest. 248. confert scolium apud Athen. XV. p. 695. καθαρὸν θεμένη νόον, quod Stanleius quoque contulerat. Tyrtæus apud Stob. L. p. 189. Grot. ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος. Locutio ab Homero fluxit. Il. I. 625. αὐταρ Ἀχιλλεὺς Ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμόν. cf. Theogn. 89. Monendi sunt tirones ἀεὶ non cum voce θέμενος, sed cum δάμναται capiendum esse.

173. τὴν et ἀρχὴν Ald. Rob.

174. ἀπ' ἐμοῦ Med.

179. καίτοι μ' οὔτι Ald. καί μ' οὔτοι Rob. καίτοι μ' οὐ Turn. καί μ' οὔτι M. 1. 2. Q. Ox. Φ. Perpetua confusio inter τοι et τι; vid. Valcken. ad Phœniss. 455. μελιγλώσσης codd. aliqui, quod non est Græcum. "*MS. Oxon.* καί μ' οὔτι. *lege* καί μ' οὔτε. *confer* 244. 5. (252. 3.) 260. 1. (268. 9.) *Eurip. Orest.* 293. ἐγώ θ' ὁ τλήμων, *ut legendum est pro* ἐγὼ δ', *utque edere debebat Brunckius ex Marklandi emendatione.*" R. P. Adjicias Sophocl. Antig. 763. Eurip. Hecub. 1212. Hippol. 304.

180. ἐπ' ἀοιδαῖσι Ald. ἐπαοιδαῖς Rob.

δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν
τῆσδ' αἰκείας ἐθελήσῃ.
ΧΟ. σὺ μὲν θρασύς τε, καὶ πικραῖς ἀντιστρ. β'.
δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
ἐμὰς δὲ φρένας ἐρέθισε διατόρος φόβος·
δέδια δ' ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
πᾷ ποτε τῶνδε πόνων
χρή σε τέρμα κέλ-
σαντ' ἐσιδεῖν. ἀκίχητα γὰρ ἤθεα, καὶ κέαρ
ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.
ΠΡ. οἶδ' ὅτι τραχὺς καὶ παρ' ἑαυτῷ

183. *τε μοι τίνειν* Ald. Rob. M. 1.

184. *αἰτίας* Rob. *αἰκίαις* ceteri. *αἰκείαις* Elmsleius. post *αἰκίας* Colb. 1. N. inserunt *καὶ μαστίξεως*.

188. *ἐρέθισε* Elmsleius cum Turn. ceteri *ἠρέθισε*.

189. "R. P.† *γὰρ ἀμφί*. Quod receptum, *δέδια δ'* pro *δέδια γὰρ*, ex monitu est ipsius R. P." Burneius. *δέδια γὰρ* Ald. Rob. Turn. *δέδιά γ'* Bothe. *δὲ* in gemella locutione adhibet Sophocl. Œd. Col. 1468. *ἔπτηξα θυμόν....τί μὰν ἀφήσει τέλος; δέδια δ'.—σὰς τύχας* Ox. *δέδια δ'* Q.

190. *ὅπη* Ald. *ὅποι* Robortellus. MSS. variant inter *ὅποι*, *ὅπα* et *ὅπη*.

191. *τέρμ' ἀκέλσαντ'* Ald.

193. *οὐ παράμυθόν* Turn. Med. C. L. Ox. Vienn. 1. Q. sed antiqui poetæ *α* privativum aliquando produxerunt, et in voce *ἀθάνατος* semper, notante Porsono ad Med. 139. Etym. M. p. 44, 49. *τὸ γὰρ τῆς στερήσεως ἄλφα, ἀεὶ ἐν συστολῇ παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ ἀθάνατος καὶ ἀκάματος*, quorum primas ab Homero semper produci notat Eustath. ad Il. A. p. 142, 26. Sed in aliis etiam vocibus idem eum fecisse crediderim; *ἀπόλεμος* ubique apud Homerum rescribendum suspicor. Sic *ἀπάλαμον* Hesiod. Op. I. 20. Strabo IX. p. 419. B. *ἐκτέτασθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν (τοῦ Πύθια) ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου καὶ ἀκαμάτου.*

194. *θρασύς τε* Ald. *θραχύς τε* Rob. *θραχὺς* Turn. *θρασὺς* Colb.

τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς. ἀλλ' ἔμπας
μαλακογνώμων
ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ῥαισθῇ·
τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν,
εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ φιλότητα
σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.

ΧΟ. πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται;
δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

ΠΡ. ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
ἄλγος δὲ σιγᾶν, πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο—
οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρης Κρόνον,

2. K. Φ. sic v. 80. θρασύτητα M. 1. 2. "*Eurip. Supp.* 441. *Sext. Empiric. adv. Mathem.* II. 31. μηδένος γὰρ ἐπιστατοῦντος νόμου, ἕκαστος ἐν χειρὶ τὸ δίκαιον εἶχε." R. P. Euripidis locum videas in Glossario. Cf. Eustath. ad Il. B. p. 201, 20.

195. ἔμπας, οἴω Ald. Rob.

197. τόθ' G. Vienn. 2. ῥεχθῇ varia lectio in A. B. Φ.

198. στορέσας τ' Rob. "*Suid. v.* Διογένης. *J. Fr. Gronov. Obs.* III. 22. p. 636." R. P. Æliani locus apud Suidam hic est; ἀκούσας τοίνυν ὁ Διογένης ταῦτα, τὸν μὲν θυμὸν κατεστόρεσεν.

199. εἰς ἀριθμὸν Ald. Rob. ἐς ἀριθμὸν Q. "*Callim. Fr.* 199. *Homerid. H. in Merc.* 521. *Ruhnken. Ep. Crit.* I. p. 28." R. P.

204. βλάπτῃ Ald. Rob. Turn.

205. Vid. supra 106. Aristoph. Lys. 713. ἀλλ' αἰσχρὸν εἰπεῖν, καὶ σιωπῆσαι βαρύ. Vell. Paterc. II. 18. *Vir neque silendus, neque dicendus sine cura.*

206. πανταχοῦ Φ. δύσποτμος F. K. confer nostri Suppl. 376.

209. ἕδρας vulg. ἕδρης Ald. et

ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν
σπεύδοντες, ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν,
ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων, πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
οὐκ ἠδυνήθην· αἱμύλας δὲ μηχανὰς
ἀτιμάσαντες καρτεροῖς φρονήμασιν,
ᾤοντ' ἀμοχθὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
ἐμοὶ δὲ μήτηρ οὐχ ἅπαξ μόνον Θέμις,
καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
τὸ μέλλον ᾗ κραίνοιτο προυτεθεσπίκει.
ὡς οὐ κατ' ἰσχύν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν
χρείη, δόλῳ δέ, τοὺς ὑπερσχόντας κρατεῖν.
τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε

codices nonnulli, quod malunt Brunckius, Schutzius et Butlerus.

210. ἀνάσσῃ Ald. codices nonnulli.

212. ἐντεῦθεν C. H. ἐνθεῦτ' E. ἄριστα C. H. Colb. 1.

214. δέ μου Rob.

216. ἀμοχθεὶ Ald. Rob. Turn. ἀμοχθὶ Med. recte, ut opinor: confer quæ in Glossario dixi.

217. Tzetz. ad Hesiod. Op. 9. ἐμὴ C. M. 2. Q. Colb. 1. 2. Φ.

218. ἀλλὰ καὶ γαῖα Ald. Hunc versum Schutzius spurium esse judicat, sed jure defendit Butlerus.

219. Vulgo προὐτεθεσπίκει, sed nescio quare spiritus in hujusmodi crasibus servetur, ideoque eum posthac delebo. κράνοιτο Elmsl.

221. χρὴ ἢ Ald. Turn. χρεῖ' ᾗ Rob. Q. χρείη restituit Dawesius: similiter variatur Sophocl. Antig. 884. ὑπερέχοντας Ald. Rob. Q. ὑπερέξοντας Turn. Canter. ὑπερσχόντας Porsonus. Aoristum postulat sensus.

222. ἐξισουμένου Rob.

224. κράτιστον Rob. δὲ Ald. Conf. Aristoph. Equit. 30. Κράτιστα τοίνυν τῶν παρόντων ἐστὶ νῷν

ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς
κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον,
αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἀντημείψατο.
ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
νόσημα, τοῖς φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον εἰς θρόνον

Θεῶν ἰόντε προσπεσεῖν που πρὸς βρέτας. Vide Glossarium.

225. προσλαβόντι Ald. Rob. Turn. προσλαβόντα M. 1. 2. Q. Colb. 1. N. Brunckius, Porsonus; qui in Eurip. Med. 658. ἀνοίξαντα pro ἀνοίξαντι restituerunt. Idem in Rhadamantho ap. Stob. Flor. p. 269. Grot. ἄλλῳ δ' ἀρέσκει μηδὲν ὑγιὲς ἐκ φρενῶν Λέγοντι, πείθειν τοὺς πέλας τόλμῃ κακῇ. Sed in Eclog. p. 177. Grot. ubi eadem exstant, recte legitur λέγοντα. vide Brunck. ad Apoll. Rh. I. 356. Koen. ad Gregor. p. 33. Duker. ad Thucyd. IV. 3. Constructio Herodoto familiaris: vid. I. 3. 19. IV. 81. et confer notata ad Agam. 1022.

227. μελεμβαθὴς Ald. Q. μελεμβαφὴς Rob. μελαμβαθὺς Turn. Codices inter hæc et μελαμβαθὴς variant: similis confusio in Euripidis Phœniss. 1024. vid. infra 1065. et Glossarium in voce.

231. πηναῖς (gl. τιμωρίαις) Q. ἐξημείψατο edd. ἀντημείψατο Ar. M. 2 quod in textum demum recepi. Theb. 1049. κακοῖσιν ἀντημείβετο. Choeph. 121. τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς. Archilochus ap. Theophil. ad Autolyc. p. 195. ἓν δ' ἐπίσταμαι μέγα, Τὸν κακῶς τι δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

232. Eurip. Hipp. 7. ἔνεστι γὰρ δὴ κἀν θεῶν γένει τόδε.

234. ἐρωτᾶτέ μ' Ald. M. 1. ἐρωτᾶτ' ἐμ' Rob.

καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον
οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο φιτῦσαι νέον.
καὶ τοισίδ' οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
ἐγὼ δ' ἐτόλμησ'· ἐξερυσάμην βροτοὺς
τοῦ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν.

237. Brunckius *ἐκαθέζετ'*, sed vide Porsonum Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. Stanleium, Heathium, et Butlerum offendit temporum mutatio, quæ tamen satis frequens est. Pers. 500. *ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο, Κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.* Eurip. Iph. T. 940. *ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ Εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐρινύων, Ἐλαυνόμεσθα φυγάδες.* ubi legitur *ἠλαυνόμεσθα*. Cf. ibid. v. 78. Helen. 12. Nostrum respicere videtur Plutarchus Consol. ad Apollod. p. 194. *καθ' ὃν χρόνον ὁ Ζεὺς ἔνεμε τοῖς δαίμοσι τὰς τιμάς.* idem factum memorat Aesopus in brevi fabella apud Plutarch. Consol. ad Uxor. p. 1082. *τοῦ Διὸς τὰς τίμας διανέμοντος τοῖς θεοῖς, ᾔτει καὶ τὸ Πένθος. ἔδωκεν οὖν αὐτῷ, παρὰ δὲ τοῖς αἱρουμένοις μόνοις καὶ θέλουσι.* Confer Hesiod. Theog. 73.

239. *ταλαιπόρων* Ald. Rob.

341. *φυτῆσαι* Ald. *φυτεῦσαι* Rob. contra metrum. *φῖτῦσαι* (sic) Q.

242. *τοῖσιν* edd. et MSS. *τοισίδ'* Elmsleius, qui notat has voces passim permutari, ut in Eurip. Med. 1294.

243. *ἐγὼ δὲ τόλμης* Ald. Rob. Turn. Q. *τόλμησ'* Med. Schol. B. Steph. unde Valcken. ad Phœniss. 856. veram lectionem restituit, quæ in Cod. F. totidem literis exarata est. *ὁ τολμῆς* M. 1. Ven. 2. *ἐξελυσάμην* Rob. Q. Eurip. Alcest. 11. *ὃν θανεῖν ἐῤῥυσάμην.*

244. *τὸ* Rob. Med. Φ. Verbis negandi et impediendi *μὴ* adjici notissimum est: vid. Hermann. ad Viger. not. 271. quod tamen non constanter factum est. Eurip. Heracl. 661. *τίς νιν εἶργε συμφορὰ Σὺν σοὶ φανέντα δεῦρ' ἐμὴν τέρψαι φρένα;* Soph. Œd. T. 129. *εἶργε τοῦτ' ἐξειδέναι.* cf. Ajac. 70. Herod. V. 92. *οἶκτός τις ἴσχει ἀποκτεῖναι.* Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 141. et ad L. Bos. p. 555. et omnino Hermannum de Pleonasmo pp. 218—220. Notabile exemplum est Eurip. Ion. 391. *πρὸς*

τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν.
θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προθέμενος, τούτου τυχεῖν
οὐκ ἠξιώθην αὐτός, ἀλλὰ νηλεῶς
ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.
ΧΟ. *σιδηρόφρων τε κὰκ πέτρας εἰργασμένος,*
ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
μόχθοις· ἐγὼ γὰρ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.
ΠΡ. *καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσορᾷν ἐγώ.*
ΧΟ. *μή που τι προὔβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;*
ΠΡ. *θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.*
ΧΟ. *τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε φάρμακον νόσου;*

θεοῦ Κωλυόμεσθα *μὴ μαθεῖν ὃ βούλομαι*, ubi observanda quoque numerorum enallage.

245. *τοι* omittit Ald. *τῷ ταῖς* Med. *κνάπτομαι* Musgravius conjecerat in margine libri sui.

246. *αἰγειναῖσιν* Rob.

248. Edd. et MSS. *ἀλλ' ἀνηλεῶς*. Quod dedi, ex Elmsleii monitu est, qui contulit Choeph. 240. *καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου*. supra 42. *ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ*. cf. Gloss.

249. Cod. D. virgulam post *Ζηνὶ* habet, *ἐῤῥύθμισμαι Ζηνί*. Obiter corrigendus est Schol. A. *τῶν δὲ μέσων τὸ ῥυθμίζειν ἐστίν*. lege *μέτρων*. [Recte se habet *μέσων*, "mediam significationem habentium." *Dobræus*.]

250. Eustath. ad Od. Ψ. p. 1940, 57. Pindarus apud Athen. XIII. p. 601. *Ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται, ἐξ ἀδάμαντος ἢὲ σιδάρου κεχάλκευται μελαίναν καρδίαν ψυχρᾷ φλογί.*

253. *ἀλγύνθην* Ald. Rob. Turn.

254. *ἐλεεινὸς* Ald. Rob. Turn. Atticos *ἐλεινός* tantum usurpare monet Porsonus Præf. ad Hecub. p. vii. "*perverso* Atticismos sectandi studio ductus," inquit Wellauerus, quem anapæstus in 3tia sede non offendit.

255. *οὐ μήν τοι* Colb. 1.

256. *θνητοὺς ἔπαυσα* Ald. Rob. Turn. quos sequitur Hermannus

ΠΡ. τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.
ΧΟ. μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.
ΠΡ. πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὤπασα.
ΧΟ. καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;
ΠΡ. ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.
ΧΟ. τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν;
οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;
ΠΡ. οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.
ΧΟ. δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες, οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
μεθῶμεν· ἄθλου δ' ἔκλυσιν ζήτει τίνα.
ΠΡ. ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
πράσσοντ'· ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.

Obs. Crit. p. 5. *θνητούς γ'* Lips. 2. Pors. *Imo; mortales,* &c. *θνητούς τ'* Q. Nicephor. ad Synes. p. 406. prave *μόνον* exhibet, et mox *κατοικίσας*, haud male; ita quoque Schol. A. "*Plato Gorg*. 523. *D*. (290.)" R. P.

261. *φλογοπὸν* Ald.

265. *οὐδὲν* Rob.

266. *ἐκείνω* Ald. *δοκεῖ* Rob.

270. *ἄθλον* Ald. *ἄθλων* Rob. Turn. Porson. *ἄθλου* Med. Colb. 2. G. K. M. 1. 2. Q. Φ. Schol. B. Ald. marg. recte. cf. v. 65.

272. *νουθεθεῖν* Ald. *τοὺς κακῶς πράσσοντας* omnes MSS. et edd. Porsonus obelo notat. *πράσσοντας· εὖ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην* Elmsleius. Heathii correctionem, quam et Stanleius quoque in curis posterioribus notarat, in textum recepi. Locum mihi indicavit Gaisfordius e Phrynichi Apparatu Sophist. MS. qui hanc emendationem defendere videtur: *ἐλαφρὸν παραινεῖν τῷ κακῶς πεπραγότι. ἐλαφρὸν σημαίνει τὸ ῥᾴδιον καὶ κοῦφον*. Terent. Andr. II. i. 11. *Facile omnes quum vale-*

ἑκὼν, ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
θνητοῖς ἀρήγων, αὐτὸς εὑρόμην πόνους.
οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ᾠόμην τοιαῖσί με
κατισχνανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις,
τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
καίτοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη,
πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
ἀκούσαθ', ὡς μάθητε διὰ τελους τὸ πᾶν.

mus recta consilia ægrotis damus. Quod ex Menandri versu expressum fuisse notat Muretus V. L. I. 9. Ὑγιὴς νοσοῦντα ῥᾷστα πᾶς τις νουθετεῖ.

274. Tzetz. Chil. I. 281.

275. θνητοῖς δ' Ald. Turn. Copulam cum Robortello omisi, Elmsleio obsecutus. De verbo εὑρέσθαι media voce posito, vid. Dawes. M. C. p. 454. ed. Kidd.

276. οὐ μέν τοι Ald. μέν Turn. et Grot. οὐ μήν γε M. 2. Q. Ar. Ven. 2. τοιαισίδε Elmsl.

277. κατισχανεῖσθαι Ald. Rob. Turn. Q. κατισχνανεῖσθαι D. Priorem esse veram scribendi rationem credit Porsonus ad Orest. 292. et ab Atticis propter sonum prælatam: nec valde dissimile esse ait, quod ἐχθραίνω dicere noluerint pro ἐχθαίρω. Magni viri rationes minus perspectas habeo, in ejus licet verba modo non jurare sim addictus. ἐχθραίνω enim et ἐχθαίρω a diversis vocibus derivantur; nec, quia ἐχθαίρω amarint Attici, ab analogia eos penitus recessuros fuisse crediderim, ἰσχαίνω pro ἰσχναίνω scribendo, quum hoc ab ἰσχνός, cujus nulla formæ varietas, profluxerit. Quod si verbum ἰσχαίνω adhibuerunt, illud potius ab ἴσχω ductum est, ut a χαλέπτω χαλεπαίνω, quanquam usitatius ἰσχάνω. In Eumenid. 267. Porsonus edidit καὶ ζῶντά σ' ἰσχάνασ' ἀπάξομαι κάτω, sed per errorem typographicum, etsi ἰσχάνασ' quoque citat LL. TT. (id est Lodovicus Theobaldus) in Misc. Obs. II. p. 166. Ald. Rob. Turn. ἰσχνάσασ'. Schutzii ἰσχνάσασ' non est Græcum.—Toupius in Suid. III. p. 88. non male πεδάρσιον.

279. καί μοι Ald. Turn. καὶ μὴν M. 1. 'δύρεσθ' Ald. Rob. Turn. δύρεσθ' Med. Recte; vid. Porson. ad Hecub. 734. et Med. 160. ubi etiam cf. Elmsleium.

Ibid. "*Errat Kusterus ad Hesych.* v. δυάζει *Taylorus Lect. Lysiac.* IX. p. 701." R. P.

280. De forma adverbii πεδοῖ dubitat Elmsleius, quam tamen

πίθεσθέ μοι, πίθεσθε, συμπονήσατε
τῷ νῦν μογοῦντι. ταὐτά τοι πλανωμένη
πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

ΧΟ. οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας
τοῦτο, Προμηθεῦ·
καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον
θᾶκον προλιποῦσ', αἰθέρα θ' ἁγνόν,
πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσσῃ
χθονὶ τῇδε πελῶ· τοὺς σοὺς δὲ πόνους
χρῄζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,
τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν

diserte agnoscit vetus Schol. in Dionys. Thrac. p. 945, 2. ed. Bekker. Vid. Glossar. βλαβὰς v. l. apud Schol. A. probat Scaliger.

282. πύθεσθε Schol. B. πείθεσθε edd. πίθεσθε ex monitu Elmsleii edidi. In Euripidis Hippolyto priore apud Stob. LXXIII. p. 434.= 311. pro γυναικὶ πείθου μηδὲ τἀληθῆ κλύων, legendum forsan πιθοῦ γυναικί.

283. ταῦτά Turn. D. F. N. Schol. A. et B. Brunck. Elmsleius. ταῦτα τοι gl. ἤγουν προσελθεῖν καὶ ἀκοῦσαι τὰ κατ' ἐμέ. Q.

287. κραιπνόσσυτον Ald. Rob. Turn. κραιπνόσυτον restituit Bentleius Diss. de Phalar. p. 140.

288. θῶκον Ald. Rob. Turn. θᾶκον Med. C. H. M. 1. 2. Q. Br. Pors. Sch. αἰθέρ' ἀγνὸν Ald. Rob.

289. ὀκρυοέσσῃ Ald. Rob. Turn. Q. ὀκριοέσσῃ M. 2. N. quod Brunckius recte hic et in Theb. 302. reposuit.

291. ἀκούσειν Rob.

292. Eustath. in Od. E. p.1545, 49. οὕτω καὶ ὠκεανός, τό τε ὕδωρ αὐτό, καὶ ὁ μυθευόμενος ὡς θεός· ὃν

γνώμῃ, στομίων ἄτερ, εὐθύνων.
ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ·
τό τε γάρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
ἐσαναγκάζει, χωρίς τε γένους,
οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
νείμαιμ', ἢ σοί.
γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι· φέρε γάρ,
σήμαιν' ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν·
οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ
φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

ΠΡ. *ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν*
ἥκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν
ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,

ὁ τραγικὸς Αἰσχύλος ἐπὶ γρυπὸς καθίζων, ἐξάγει πρὸς θέατρον.

296. *ξυναλγῶ* Ald. Rob. Turn.

300. *νέμοι μ'* Ald. *νέμοιμ'* Rob. Med. M. 1. *γε νέμοιμ'* Turn.

301. *γνώσῃ* Ald. Rob. Turn. *ἐτήτυμ'* Ald.

302. *σὲ χαριτογλωσσεῖν* Ald. *σοὶ τὸ χ.* Rob. *χ. σοι.* D. E. F. M. 1. *χ. σ'* N. Corrupte citatur ab Athenæo IV. p. 165. D.

303. *συμπράττειν* Ald. Rob. Turn. *εἴτι* Rob.

304. *ποτε φῂς* Ald. E. H. Colb.2. Barocc.

306. *δὴ* omittit Ald.

309. *αὐτόκτιστ'* Ald. Rob.

310. "*Scholiastes* B. *legisse videtur* ἢ θεωρὸς ὢν Τύχας ἐμᾶς. *Dorice scilicet!*" R. P.

311. *συνασχαλῶν* Ald. Rob. Turn.

τὸν ξυγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.
ΩΚ. *ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι*
θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
γίγνωσκε σαυτόν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθηγμένους λόγους
ῥίψεις, τάχ' ἄν σου καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
θακῶν κλύοι Ζεύς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
γλώσσης, Προμηθεῦ, τἀπίχειρα γίγνεται.

315. Eurip. Phœniss. 470. *παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν.*

317. *γίνωσκε* Ald. Rob. Turn. *μεθάρμοζε* Rob. *μεθάρμοσον* Viteb. Terent. Andr. I. ii. 16. *Nunc hæc dies aliam vitam adfert, alios mores postulat.*

320. *ἀπωτέρω* Q. *ἀπωτέρω* Rob. Guelph.

321. *κλύη* Ald. Incertus apud Stob. Floril. I. p. 125. *Μηδὲν σὺ ποίει πρὸς τὸ νηπιώτερον· Πόῤῥω γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν κλύει,* quod corrupte a Plutarcho citatur *πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ Θεὸς ἐγγύθεν βλέπει*, ubi Valcken. Diatrib. p. 33. corrigit *ἕκας*, Stobæi non recordatus. Heerenius corrigit *μήπου σὺ ποίει*. MSS. *μὴ μουσοποίει*: suspicor *μὴ τοῦτο ποίει*. Fragmentum tractaverunt Wyttenbach. ad Plutarch. de Sera. Num. Vind. p. 19. Luzac. Exercit. Acad. p. 114. Wakefield. ad Lucret. II. 647. Eumen. 297. *κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός.*

322. *παρόντων* D.

324. *τῶν* pro *τῶνδε* Ald.

325. *λέγων* Seld. Schol. B.

326. *ἄγαν γ'* Q.

σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
οὔκ οὖν, ἐμοί γε χρώμενος διδασκάλῳ,
πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
σὺ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.
ἦ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι
γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται;
ΠΡ. ζηλῶ σ', ὅθ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.

330. "*V. Tzetz. in Hesiod. p. 175. ubi duo sunt versus desumti ex Sophocle apud Plutarch. Demetr. p. 911. C.*" R. P.

335. λαυροστόμει Ald. Citat Scholiasta Nicandri fol. 72.

336. οὐκ οἶσθ' Q. περισώφρων Ald. Rob. περισσώφρων M. 1.

337. προσγίνεται Ald. Rob. Turn. Q. προστρίβεται edd. posteræ, Stobæus, p. 218. et Mich. Apostol. VI. 36. quod magis Æschyleum esse nemo non videt. Stobæi locum indicavit R. P.

338. ζημίας Rob.

340. μηδὲν Rob.

341. πείθεις Med. Mox εὐπειθὴς Ald. Rob. Sed εὐπιθὴς apud tragicos ubique scribendum. In Agam. 282. perperam vulgatur πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπειθῆ σέβεις; ubi legendum εὐπιθῆ σέβεις. recte in v. 984. θάρσος εὐπιθές. Corrigendi pariter Supplicum v. 618. Choeph. 257. Eurip. Androm. 811. Vox formatur ab aoristo, ut εὐγενής, εὐσταλής, εὐλαβής, et similia. De γάρ parvo intervallo repetito vid. Porson. ad Med. 138.

ΩΚ. πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς μ' ἀντισπάσῃς.
αὐχῶ γὰρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.
ΠΡ. τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοὐδαμῆ λήξω ποτέ.
προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀτὰρ
μηδὲν πόνει· μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν
ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλεις.
ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα
θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους

343. ἔχεις pro ἔφυς Φ.

344. De λόγῳ et ἔργῳ, sibimet invicem oppositis, vid. Porson. ad Eurip. Phœn. 512.

345. μηδαμῶς ἀντισπάσῃς omnes edd. μ' ex codicibus M. 1. et 2. inserui: sic etiam Q.

348. Valcken. ad Phœniss. 1723. corrigit ἐπαινῶν οὐδαμῆ, sed Schutzius apte confert v. 170.

349. προμηθίας C. et D. solenni errore.

353. εἵνεκα Ald. Rob. Turn. quod non agnoscunt Attici. οὕνεκα rescripsit Dawesius M. C. p. 195.

354. πημοναῖς Ald.

355. καὶ Ald. Rob. Turn. ceterique ante Porsonum editores, qui χ' αἱ rescripsit. Sed illud demum prætuli, post Hermannum et Elmsleium. Restituendum autem χ'αἱ pro καὶ apud Theocrit. II. 12. Oceani personam, vulgo huic versui præpositam, Elmsleio obsecutus, delevi, qui acute vidit, totam hanc ῥῆσιν Prometheo continuandam esse.

356. πρὸς ἑσπέροις τόποις scribendum censet Valcken. ad Hippol. 1048. sed vulgatum tuetur Brunckius, et citat Pers. 230. πρὸς δυσμὰς

ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
ὤμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
ἄντρων ἰδὼν ᾤκτειρα, δάϊον τέρας,
ἑκατογκάρανον πρὸς βίαν χειρούμενον
Τυφῶνα θοῦρον, ὅστις ἀντέστη θεοῖς,

ἡλίου, ubi tamen δυσμαῖς exhibent Ald. Rob. Turn. et v. 819. ubi iidem γῇ. Certe usitatior est tertius casus; Eurip. Androm. 1070. γήρως ἐσχάτοις πρὸς τέρμασιν, ubi paullo melius videtur τέρμοσιν. Orest. 986. λευκοκύμοσι πρὸς Γεραιστίαις ἠόσιν.

357. κίονα citat Eustath. ad Od. A. p. 1389, 61. An legendum κίων οὐρανοῦ τε καὶ χθονός, Ὤμοιν ἐρείδων ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον?

358. ὤμοις Ald. Turn. Q. ὤμοιν Rob. Pors. atque ita citat F. Ursinus ad Virgil. Æn. IV. 247. ὠμοίαν D. ὤμοις vero Plutarch. de Facie in Orbe Lunæ p. 1702. a Porsono indicatus in nota MSta.

361. ἑκατογκάρηνον Ald. Rob. Turn. Brunck. M. l. ἑκατογκάρηνον Pauw. Pors. ἑκατογκάρανον, utpote magis Atticum, dedi; κάρηνον enim Ionicum esse credo. Choeph. 526. καρανοῦται λόγος. 703. μὴ καρανῶσαι. Eumenid. 186. καρανιστῆρες δίκαι. In Rhesi v. 817. καρανιστὴς μόρος. Palæphatus de Incredib. p. 55. ed Gale. ἔλεγον δὲ οἱ ἄνθρωποι, καλός τε καὶ μέγας ὁ τρικάρηνος κύων. Scholiasta Venet. qui Palæphatum, vel auctorem unde Palæphatus hæc desumserat exscribit ad Il. Θ. 368. habet τρικάρανος, sed errore, credo, pro τρίκρανος, vid. Pierson. Verisim. I. 5. p. 67. Hesych. Ἑκατογκάρανοι. (cetera glossa corrupta est.) Hermann. Præfat. ad Hecub. p. 52. in hoc versu legit ἑκατοντάκρανον. Butlerus obiter monet legendum ἑκατογκέφαλον in Aristoph. Ran. 476. recte; et sic dudum legerat Brunckius. Alibi confusa sunt κεφαλή et κάρηνον, vid. Schneider. ad Orph. p. 183.

362. Ita Gaisfordius, probante Porsono. θοῦρον πᾶσιν ὃς Ald. Rob. Turn. πᾶσ' ὃς Stanl. Brunck. elisione tragicis ignota. "*In Sophocl. Œd. Tyr.* 118. *MS. Trin. inserit* πάντες *post* γάρ. *In Aristoph. Av.* 1080. δείκνυσι πᾶσι *habet Suidas v.* Φιλοκράτης. *cf. Eurip. Phœniss.* 520. *cum Gataker. Adv. Misc.* p. 174. *B. Sophocl. Œd. Tyr.* 110. *cum Suid. v.* ἀλωτόν. [*Eurip. apud Stob.* lxii. *Gr.* p. 261.] *Plut. Op. Mor.* p. 988. *A. Aristoph. apud Etym.* 394, 32. *Ter. Hec.* II. i. 13. *in Bem-*

σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον·
ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,

bino. [*Calv. Quinct.* p. 449. *Aquil.* 40.] *Quinct.* X. 1. 24. omnes *pro* magni *MS. Goth. Edd. Jens. Colin. Æschyl. Theb.* 256. *H. in Cerer.* 481. *Pausan.* II. 14. p. 143. *Epigr. apud Plut.* II. p. 870. *F. Dion. Chrysost.* 39. p. 459. *C. Euripid. Plutarch.* p. 526. *C. D. Laert.* IV. 35. *Herodot.* VI. 86, 1. p. 477, 34. *omittit* πάσης *Stobæus* XXVII. p. 195, 38. τάν τε *pro* πάντες *legendum in Demosthene de Corona* p. 503." R. P. Magni Viri exemplis adjici potest Machon. Athen. VIII. p. 341. C. ubi πάντων irrepsit. Nostri locum indicavit Gaisfordius, Theb. 254. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν, ubi κἀμὲ καὶ σὲ καὶ πόλιν, quod Porsonus dedit, exhibet Cod. Selden. Idem Vir doctus addit Epicharmum apud Olympiodor. in Platonis Phæd. c. 10. et Iamblichi Vit. Pythag. p. 184. ed. Kust. quibus adjicio Tzetz. ad Lycophr. 17. Kidd. ad Porsoni Opusc. p. 374. Elmsleius ad Aristoph. Ach. 1082. aliter corrigit; "Τυφὼς apud Atticos, quantum memini, non crescit in obliquis. Τυφῶν', quod passim occurrit, in Τυφὼν mutandum est. Apud Æschylum Prom. 354. legerem Τυφών, ἅπασιν ὅστις ἀντέστη θεοῖς." Et certe in Theb. 517. Τυφῶ in genitivo occurrit. vid. Glossar. in Agam. 639. Sed in Eurip. Herc. Fur. 1272. τρισωμάτους Τυφῶνας, ubi Γηρυόνας conjicit Elmsleius: neque profecto coarctanda est Æschyli dialectus intra severioris Atticismi limites. θοῦρον e librarii manu irrepsisse vix crediderim. G. Burges. conjicit Τυφῶνα θῆρ' ὃς πᾶσιν.—Ita olim scripseram; postea vero intellexi, eruditos quosdam dubitare de hoc usu pronominis ὅστις; Matthiæum scilicet secuti, qui ad Hymn. Homerid. III. 158. negat ὅστις apud antiquos simpliciter poni pro pronomine relativo; et profecto rarissime ponitur, licet aliter sentiat Butlerus, qui monuit ὅστις non infrequenter in hoc sensu occurrere; cujus tamen rei nullum exemplum protulit. Eurip. Alcest. 246. καὶ τάσδε τύχας λεύσσων βασιλέως, Ὅστις ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου, ubi ὃς in editiones irrepserat. Cf. Hippol. 947. Monk. Sophocl. Ajac. 1299. Ὃς ἐκ πατρὸς μέν εἰμι Τελαμῶνος γεγώς, Ὅστις στρατοῦ τὰ πρῶτ' ἀριστεύσας κ.τ.λ. Leonidas in Anthol. III. xxii. 38. φεῦ τάλαν, ὅστις Νηρεΐδων νύμφας ἔσχες ἀπιστοτέρας. Homerus quidem dixit Iliad. Ψ. 43. Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις γε θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος, quod contra Matthiæum protulit Hermannus; sed particula γε constructionem paullo diversam reddit. Callimachus vero H. Apoll. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται

ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ.
ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπείς,
ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας
κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου,
ἰπούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

ἄλγεα πέτρος, Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται. ubi obiter moneo legendum esse χ' ὠ μὲν δακρυόεις. Idem H. Del. 156. Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινώτατη ἄλλων. diversa paullo est ratio Agamemnonis v. 1401. Θαυμάζομέν σου γλῶσσαν, ὡς θρασύστομος, Ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον. vid. infra 784.

363. γαμφηλῇσι Ald. Turn. codd. aliqui, et Eustath. ad Il. E. p. 579. Librarii formas Ionicas sæpissime invexerunt, circa Homerum maxime versati, quos Brunckium toties secutum esse miror. δειναῖσι γαμφηλαῖσι Rob. et Eudocia apud Villoison. Anecd. Gr. p. 406. sed διναῖσι. "δειναῖσι *Tzetz. ad Lycoph. 177. Sed ibi MS. recte* σμερδναῖσι." R. P.

Ibid. φόβον Rob. Med. D. φόβος, φόνος, et φθόνος sæpissime permutantur: vid. Theb. 123. 244. Eurip. Orest. 1599. Hecub. 245. Phœniss. 489. Med. 265. φόνον tuentur Eustathius et Schol. A. Hinc defendi potest vulgata lectio in Hymn. Homer. I. 361. λεῖπε δὲ θυμὸν Φοινὸν ἀποπνείουσ', quod tentat Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 21. probante Wyttenbachio in Bibl. Crit. VIII. p. 18. Confer Sophoclis locum in Glossario.

366. ἄγριον βέλος codd. aliqui.

367. καταιβάτης κεραυνός. Horat. Od. III. iv. 42. "*Scimus ut impios Titanas immanemque turmam* FULMINE *sustulerit* CADUCO."

370. Toupius in Hesych. IV. p. 90. suspicatur ἐφεψολώθη a ψόλος; sed unde hoc ἐφ? κἀξεβροντήθη Ald. Rob. Turn. -τίσθη N.

371. πανάωρον Ald. παρήωρον Rob. Q. Locutio est Homerica, Il. H. 156. Πολλὸς γάρ τις ἔκειτο παρήορος ἔνθα καὶ ἔνθα.

373. ἱπνούμενος Ald. Rob. Turn.

κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας·
τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
θερμοῖς ἀπλήστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
χρῄζεις· σεαυτὸν σῶζ' ὅπως ἐπίστασαι·
ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
ἔς τ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

ΩΚ. οὐκ οὖν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

Q. Schol. Aristoph. Vesp. 139. ἰπνούμενος C. Steph. Hemsterh. ad Plut. 810. Toup. in Hesych. p. 563. Eustath. in Il. A. p. 16. Καὶ ἰποῦν ῥῆμα τὸ βλάπτειν παρ' Αἰσχύλῳ. Cf. quæ in Glossario scribuntur. Brunckius ἰπνούμενος reliquit, sed reliquisse dolet ad Aristoph. Lysistr. 291. Eq. 124.—ῥίζησιν Ald. Rob. Turn.

377. Ita Rob. Ceteri λευράς, obelo notat Porsonus.

379. θερμῆς Rob. C. F. Colb. 1. M. 2. N. Schol. A. et B. ἀπλείστῳ C. F.

381. οὐ ἄπειρος Rob.

384. λοφήσῃ Ald. λωφήσω C.

385. γινώσκεις edd. primæ. Hanc varietatem, et ῃ pro ει in secundis præsentis et futuri passivi personis scriptam non posthac notabo. V. D. in Comm. Societ. Lips. Tom. II. p. 284. conjicit Οὐκ, ὢν Προμηθεύς, ut supra v. 336. Ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὢν περισσόφρων, ὅτι, κ. τ. λ.

386. ψυχῆς Plutarch. Cons. ad Apoll. p. 177. Eustath. ad Il. Θ. p. 696, 34. Æschyli versus apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Gesn. 103. Grot. ex hoc loco corruptus videtur, Ὀργῆς ματαίας εἰσὶν αἴτιοι λόγοι, pro ἰατροί; quod notavit V. D. Lipsiensis, qui confert Menandri locum, Cleric. p. 276. Λυπῆς ἰατρός ἐστιν ἀνθρώποις λόγος, Ψυ-

ΠΡ. ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,
καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ.

χῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει ἰάματα. Aliter citat Scholiasta noster ad hunc versum, quem exscribit Bisetus ad Aristoph. Vesp. 1254. Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἰᾶται νόσους· Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια. Sed neuter recte: repone κουφίσματα ex Schol. Venet. ad Il. O. 393. qui totum locum ita exhibet; Ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων, Ψυχῶν γὰρ οὗτος μόνος ἔχει κουφίσματα. Eurip. Med. 473. Ἐγώ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι Ψυχήν. Video tamen Gaisfordium in doctissimis ad Hephæstionem notis, p. 240. θελκτήρια corrigere; et sic Porson. Opusc. p. 252. sed κουφίσματα confirmat Schol. Venet. ad Il. Ψ. 12. Αἰσχύλος φησιν ὅτι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἰάματα οὐ μέτρια τυγχάνουσι, ubi reponendum ἐρείσματα ex Sophoclis Scholiasta, qui ad Electr. 283. senarium servavit, οἵ τοι στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα. Philemon Cleric. Fr. 88. ψυχῆς πόνος γὰρ ὑπὸ λόγου κουφίζεται. quem locum mihi indicavit Gaisfordius. Menander apud Stob. Serm. XVIII. p. 154. Οὐκ ἔστιν ὀργῆς, ὡς ἔοικε, φάρμακον Ἄλλ' ἢ λόγος σπουδαῖος ἀνθρώπου φίλου. Isocrat. de Pac. p. 167. a Stanleio citatus; Ταῖς ψυχαῖς ταῖς νοσούσαις καὶ γεμούσαις πονηρῶν ἐπιθυμιῶν, οὐδέν ἐστιν ἄλλο φάρμακον πλὴν λόγος. Themistius Orat. VII. p. 98. φάρμακον δὲ ὀργῆς οἰδαινούσης τὸ μὲν αὐτίκα λόγος ἐστίν. Nostri locum ita vertit Cicero Tusc. III. 30. *OC. Atqui, Prometheu, te hoc tenere existimo, Mederi posse rationem iracundiæ. PR. Siquidem quis, tempestivam medicinam admovens Non ad gravescens vulnus allidat manus.* Hanc versionem inculpant Larcherus et Coraius ad Herod. I. p. 330. nulla necessitate. Lambini conjecturam, *orationem* reponentis, inutilem esse ostendit Davisius: sed in alio loco, de Orat. I. 52. *Simplex oratio veritatis,* Aldinam, *ratio* exhibentem, male sequuntur Pearcius et Ernestius: quippe Ciceronem respexisse crediderim notum illud, Ἁπλοῦς ὁ μυθος τῆς ἀληθείας ἔφυ. vel, Ἁπλᾶ γάρ ἐστι τῆς ἀληθείας ἔπη. vid. Erasm. in Adag. *Simplex oratio veritatis.*

Ibid. "Ψυχῆς *Plutarch. Cons. ad Apoll.* p. 102. *B. Eustath.* p. 696, 33. 1005, 21. *probante Gatakero A.M.P.* VIII. p. 487. *C. Casaubono ad Athen.* p. 65. *Vid. Tragicus anonymus apud Tertullian. Pall.* V. p. 57. *Sanctii Minerv.* III. 14. p. 503." R. P. Tragici locus est, *Sermone me suasisti, medicamine sapientissimo.* qui plane conversus est ex Incerti cujusdam senario inter gnomas μονοστίχους sub. tit. λόγος. Λόγῳ μ' ἔπεισας, φαρμάκῳ σοφωτάτῳ.

387. μαλθάσῃ Ald. Rob. Huc

ΩΚ. *ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾷν τίνα*
ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; δίδασκέ με.
ΠΡ. *μόχθον περισσόν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.*
ΩΚ. *ἔα με τῇδε τῇ νόσῳ νοσεῖν, ἐπεὶ*
κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.
ΠΡ. *ἐμὸν δοκήσει τἀπλάκημ' εἶναι τόδε.*
ΩΚ. *σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.*
ΠΡ. *μὴ γάρ σε θρῆνος οὑμὸς εἰς ἔχθραν βάλῃ.*
ΩΚ. *ἦ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;*
ΠΡ. *τούτου φυλάσσου μήποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.*

respicere videtur versus ap. Schol. Venet. ad Il. A. 207. *τὸ Σφριγῶντα θυμὸν μαλακοῖς ἰᾶται λόγοις.* ubi recte Elmsleius *μαλακὸς ἰᾶται λόγος.*

388. *σφυδῶντα* Med. e glossa.

389. *προθυμεῖσθαι* Ald. Turn. Q. *προμηθεῖσθαι* Colb. 2. L. codd. Regg. Rob. Brunck. Pors. Valcken. ad Phœniss. 1475. Intellige audaciam prudentia conjunctam. Vid. Hering. Obs. XIII. p. 109.

392. Ita Ald. Rob. Med. C. D. F. H. K. L. N. Colb. 1. *τήνδε τὴν νόσον* Turn. ceteræque edd. Porsonus obelo figit. Vulgatam lectionem videtur firmare Virg. Æn. XII. 610. *Hunc, oro, sine me furere ante furorem.* Alteram tamen sinceram puto; et verisimile est quartum casum a librario quodam Atticissante invectum fuisse.—" *Cf. Ælian. ap. Suid. vv. ἱεροφάντης. τηκεδόνι. φρίκη. Toup.* III. p. 200. (II. p. 244. ed. nov.) " R. P. Locus Suidæ, in v. *ἱεροφάντης*, hic est; *φρίκη τις αὐτὸν περιέρχεται, καὶ νοσεῖ νόσον μακροτάτην.* In vv. *τηκεδόνι* et *φρίκη* eadem citantur, sed *νόσῳ μακρᾷ* et *νόσῳ μακροτάτῃ.*

394. *δοκεῖ σοι* C. H. Q. *τἀμπλάκημ'* Ald. Rob. Turn.

395. *στελλεῖ* Ald. *στελεῖ* Bar.

396. *ἐμὸς* Ald.

397. *κρατοῦντι* Ald. Turn. sed *θακοῦντι* Rob. Med. H. M. 1. N. Q. atque ita Brunck. Schutz. Pors. " *Cf. Soph. ap. Stob. Grot.* p. 371. *ubi ed. pr. f.* 89. *ἄκουσιν.*" R. P. Locus est hic; *εἶτα τῆς ὑπερτάτης Τυραννίδος θακοῦσιν ἀγχίστην ἕδραν.* Gesn. *ἥκουσιν.* MS. A. *τε ἄγουσιν.* Grotius restituit *θακοῦσιν.* In Nostri Suppl. 206. *Μὴ νῦν σχόλαζε, μηχανῆς δ' ἔστω κράτος,* suspicor legendum esse *τάχος.*

ΩΚ. ἡ σή, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.
ΠΡ. στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.
ΩΚ. ὁρμωμένῳ μοι τόνδ᾽ ἐθώϋξας λόγον·
λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
τετρασκελὴς οἰωνός· ἄσμενος δὲ τὰν
σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.
ΧΟ. στένω σε τᾶς οὐλομένας στρ. α΄
τύχας, Προμηθεῦ· δακρυσί-
στακτον ἀπ᾽ ὄσσων ῥαδινῶν
ῥέος παρειὰν νοτίοις
ἔτεγξε παγαῖς· ἀμέγαρ-
τα γὰρ τάδε Ζεὺς ἰδίοις
νόμοις κρατύνων, ὑπερή-
φανον θεοῖς τοῖς πάρος ἐν-

401. ἐπεθώϋξας Ald.

402. λευρῶν γὰρ οἴμων Rob. ψαύοι Ald. ψαύει Rob. ψαίρει Turn. Q. quam lectionem restituit Valcken. ad Phœniss. 1399. et ante eum Jensius in Lectt. Lucian. p. 393.

403. δ᾽ ἔτ᾽ ἂν M. 1. Stanleius e conjectura.

407. δ᾽ ante ἀπ᾽ edd. omnes. "Glyconeum Polyschematistum respondet Choriambico Dimetro. Δ᾽ tamen ante ἀπ᾽ forsitan delendum; et plenius post vocem Προμηθεῦ pungendum." Burneius. Hanc conjecturam, quæ Heathii est, non Burneii, in hac editione secutus sum.

408. ῥαδινὸν λειβομένα ῥέος, παρειὰν νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς Ald. Rob. et ita Turn. nisi quod ῥαδινῶν et νοτίαις habet. Cum Turnebo consentiunt plerique Codices; sed Heathius, et post eum editores, λειβομένα omittunt, et legunt ἔτεγξε, quod præbet Cod. Reg. A. λειβομένα retinet Hermannus, qui hos versus aliter distingui jubet, Elem. Doctr. Metr. pp. 426. 493.

410. Ζεὺς δ᾽ Rob.

411. ὑπερήφανον τοῖς πάρος θεοῖς Ald. Turn. θεοῖς τοῖς πάρος Rob. Q.

δείκνυσιν αἰχμάν.
προπᾶσα δ' ἤδη στονόεν ἀντιστρ. α'.
λέλακε χώρα, μεγαλο-
σχήμονά τ' ἀρχαιοπρεπῆ
στένουσι τὰν σὰν ξυνομαι-
μόνων τε τιμάν, ὁπόσοι τ'
ἔποικον ἁγνᾶς Ἀσίας
ἕδος νέμονται, μεγαλο-
στονοισι σοῖς πήμασι συγ-
κάμνουσι θνητοί·
Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι στρ. β'.
παρθένοι, μάχαις, ἄτρεστοι,
καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἳ γᾶς
ἔσχατον τόπον ἀμφὶ Μαι-

θεοῖσι τοῖσι Pors. θεοῖς τοῖσι Burneius. Lectionem codicis Seldeniani secutus sum, quæ ab optimis MStis confirmatur: ἐνδεικνύειν Med. levi errore ε pro c scripta: ἐνδεικνύει D. ἐνδείκνυσιν dedit Morell. probante Butlero. δείκνυσιν Ald. Rob. Turn.

414. Pers. 548. νῦν δὴ προπᾶσα μὲν στένει Γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα.

416. μεγαλοσχήμων ἄτ' Ald. κἀρχαιοπρεπῆ Heath. et MS. apud Morell. quam correctionem firmare videntur Ald. D. M. 2. Baroc. Seld. qui omnes στένουσα pro στένουσι exhibent.

417. τᾶν σᾶν Ald. τῶν σῶν Rob. MS. apud Morell. ξυνομαιμόνου Q. mox τε omittit Ald.

421. σοῖσι R. P.

424. Ita B. D. M. 1. 2. Colb. 2. Seld. Bar. Schol. A. et B. probante Hermanno. μάχης Ald. μάχαν Rob. μάχας Turn. ceterique omnes. μάχαις tamen in textum recepi. Sophocl. Aj. 364. τὸν ἐν δαΐοις ἄτρεστον μάχαις.

426. τόπου πόρον Ald. τόπον Rob. πόρον Turn. ceterique ante

ὦτιν ἔχουσι λίμναν·
Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος, ἀντιστρ. β'.
ὑψίκρημνον οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,
δάϊος στρατός, ὀξυπρώ-
ροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.

Porsonum editores. τόπον exhibent H.K.L.M.1.2.N.Q. Med. Colb.1. Ven. 2. Seld. sed πόρον Schol. A. Aristoph. Av. 245. ὅσα τ' εὐδρόσους τε Γῆς τόπους ἔχετε. Eurip. apud Strab. p. 616. ναίειν Κελαίνας ἐσχάτοις Ἴδης τόποις. "In talibus," inquit Valcken. ad Hippol. 1053. "frequenter τόπων meminerunt tragici, præsertim Æschylus; ex quo Σαλαμῖνος τόπους, Αὐλίδος τόπους, Πέλοπος τόπον enotavit Clar. Abresch. Anim. ad Æsch. I. c. 32. p. 232." Citat V. D. Soph. Trach. 1116. δράκοντα μήλων φύλακ' ἐπ' ἐσχάτοις τόποις, et hujus fabulæ v. 356. πρὸς ἑσπέρους τόπους. Adjici potest Diphilus Athenæi VI. p. 223. A. Ὦ τόνδ' ἐποπτεύουσα καὶ κεκτημένη Βραυρῶνος ἱεροῦ θεοφιλέστατον τόπον, Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἔστιν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν μόνοις. Quare nequeo cum Butlero sentire, qui credit τόπον glossam esse τοῦ πόρον.

428. ἔθνος Ald. Turn. ἄνθος, quod post Robortellum receperunt Brunckius, Porsonus et Schutzius, in quatuordecim MSS. scribitur. Pers. 59. τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας. ibid. 252. Περσῶν ἄνθος. ibid. 926. πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος. Eurip. Troad. 808. Ἑλλάδος πρῶτον ἄνθος. Hermannus Obs. Crit. p. 9. scribendum putat Γάβιοί τ', ἄρειον ἄνθος, cui respondet Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι. Sed recte monet Butlerus primam in Γάβιοι corripi in fragmento Promethei Soluti apud Steph. Byz. in v. Ἄβιοι. Valckenaerius in Theocrit. Adoniaz. p. 217. B. Stephanum vitio codicis sui deceptum fuisse credit, dum Γαβίους pro Homerico ἱΑβίους scriberet. Toupius ad Suid. III. p. 493. Ϝαβίους cum digammate scribendum putat, satis infeliciter.

429. ὑψίκρημνόν θ' οἱ edd. omnes, præter Bothéanam. θ' omittit Q.

430. νέμουσι Med. Colb. 1. N. Q.

432. ἐν deest in D. male; est enim pro σύν, ut in Eurip. Electr. 321. καὶ σκῆπτρ', ἐν οἷς Ἕλλησιν ἐστρατηλάτει. Sophocl. Phil. 61. οἵ σ' ἐν λιταῖς στείλαντες ἐξ οἴκου μολεῖν. vide quæ congessit Tyr-

μόνον δὴ πρόσθεν ἄλλον ἐπῳδός.
ἐν πόνοις δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεὸν
Ἄτλανθ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον
σθένος κραταιὸν
οὐράνιόν τε πόλον,
νώτοις ὑποστενάζει.
βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
συμπίτνων, στένει βυθός,

whittus ad Aristot. Poet. III. 7. quibus adjicias Parmenionis Epigr. Anthol. l. v. 7. ἐν τρισσαῖς δοράτων ἑκατοντάσιν. Eurip. Bacch. 1165. Pindar. Ol. I. 140. Cf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 429.

433. πρόσθεν σου ἄλλων Ald. ἄλλων quoque D. F. M. 1. 2. Q. Seld. Schol. B. πόνοις omnes ante Burneium. Hæc et sequentia in antistrophica distribuit Hermannus, ope mutationum, quas, judice Elmsleio, parum sanus sit qui probet.

434. ἀκαμαντοδέτοις edd. omnes: obelo notat Porsonus. ἀδαμαντοδέτοις Stanleius, et ita Colb. 1. confer v. 151. ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

435. θεὸν Rob. Q. Herman. Schutz. ceteri θεῶν.

436. Ἄτλαν θ' Ald. Schol. B. ὑπείροχον omnes præter Hermannum et Burneium.

437. Hermannus conjicit κραδαίνων, et citat Aristoph. Acharn. 965. κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους. Virg. Æn. IV. 481. *ubi maximus Atlas Axem humero torquet.* Atqui κραδαίνειν non est *torquere*, sed *vehementer agitare* vel *vibrare.* Virgilii *torquet* nihil aliud quam motum cœli diurnum exprimit, quale illud Ennii, *Qui cœlum versat.* Quinetiam ἀκαμαντοδέτοις irrepsisse putat e v. 151. ideoque ejicit.

438. Copulam omittendum censet Monk.

439. Ita Ald. Turn. Br. Schutz. Herman. et viginti minimum MSS. ὑποβαστάζει Rob. Stanl. Porson. Burn. qui νώτοισιν legit.

441. ξυμπιτνῶν omnes ante Burneium, qui ξυμπίπτων dedit, quod habent M. 1. Ven. 2. Q. alterum vero melius τῷ βοᾷ respondet: sed malim in choricis συμπίτνων. ἀγνοῤῥύτων edd. ἀγνορύτων Heath. Morell. Brunck. Schutz. Butler.

Ibid. βαθὺς Rob. βάθος Med.

κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς γᾶς,
παγαί θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΠΡ. *μή τοι χλιδῇ δοκεῖτε, μήτ' αὐθαδίᾳ*
σιγᾶν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ,
ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προυσελούμενον.
καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
τίς ἄλλος, ἢ 'γώ, παντελῶς διώρισεν;
ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
ὑμῖν λέγοιμι. τἀν βροτοῖς δὲ πήματα
ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρίν,
ἔννους ἔθηκα καὶ φρενῶν ἐπηβόλους·

445. *μήτι* Ald. Turn. *μήτοι* Rob. Br. Pors. G. M. 2. Med. Colb. 2. Seld. mox *μηδ'* Brunckius et Codd. aliqui *μὴ δ'* Q.

447. *προσελούμενον* Ald. Rob. *προσσιλλούμενον* Turn. Veram lectionem restituit Porsonus ex Etym. M. p. 690, 11. *Προσέληνοι. προυσελλεῖν λέγουσι τὸ ὑβρίζειν· καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἐπειδὴ λοιδορητικοί εἰσιν· οὕτως ἐν ὑπομνήματι Προμηθέως δεσμῶν.* Legendum videtur *Προσέληνοι. ὑβριστικοί·* et in fine *δεσμώτου.* Schol. A. *βλέπων ἐμαυτὸν οὕτως ὑβριζόμενον· τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ προσελούμενον, ὅθεν καὶ οἱ Ἀρκάδες πρόσελοι ἢ προσέληνοι.* In margine exemplaris Needhamiani scribitur "*προυσελ-* vide Hesych." Aristoph. Ran. 730. *Προσελοῦμεν τοῖς δὲ χαλκοῖς καὶ ξένοις καὶ πυῤῥίαις.* MS. Stobæi, qui locum citat p. 250=168. teste Grotio, *προυγελοῦμεν* exhibet: unde facilis correctio *προυσελοῦμεν.* Vid. Kidd. ad Dawesii M. C. p. 295. Hesychius eadem medela indiget, *προυγελεῖν. προπηλακίζειν.* corrige *προυσελεῖν.* Hoc verbum Aeliano speciose restituit Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 252.

450. *οἰδυίαισιν* Ald. *ἐν* pro *ἂν* conjicit Abreschius, vel *κἂν* pro *καὶ*, nulla necessitate.

451. MS. apud Brunck. habet *πταίσματα*, quod ille in textum recepit.

453. Eustath. ad Il. Z. p. 625, 37. *ἐπιβόλους* Ald.

λέξω δέ, μέμψιν οὔτιν᾽ ἀνθρώποις ἔχων,
ἀλλ᾽ ὧν δέδωκ᾽ εὔνοιαν ἐξηγούμενος·
οἳ πρῶτα μέν, βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ᾽ ὀνειράτων
ἀλίγκιοι μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον
ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν·
κατώρυχες δ᾽ ἔναιον, ὥστ᾽ ἀήσυροι

455. εὔοιαν Ald.

458. βίον C. D. F. G. K. L. M. 1. 2. N. Q. Med. Colb. 1. Seld. Viteb. quam lectionem videtur defendere Eurip. Suppl. 201. Αἰνῶ δ᾽, ὃς ἡμῖν βίοτον ἐκ πεφυρμένου Καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμήσατο, quod ex nostro trahi monet Jacobs. Anim. in Eurip. p. 53. Hinc emendari potest Sophocles apud Stob. Floril. CV. p. 431. Οὐ χρή ποτ᾽ εὖ πράσσοντος ὀλβίσαι τύχας Ἀνδρός, πρὶν αὐτῷ παντελῶς ἤδη βίος Διεκπερανθῇ, καὶ τελευτήσῃ βίον. Lege, παντελῶς ἤδη χρόνος Διεκπερανθῇ.

459. κοὔτι Pors. Vulgatum optime tuetur Elmsleius, similia loca citans, ubi οὐ post οὔτε in eadem sententia occurrit: vid. ad Eurip. Med. 1316.

460. προσήλους Ald. Rob. προσ είλους Turn. Colb. 2. M. 1. 2. Grot. In Philost. Vit. Apollon. T. II. 18. Codd. variant inter πρόσειλα et πρόσηλα, quorum posterius Gruterus et Salmasius contra analogiam præferunt, formatur enim ab εἴλη, non ab ἥλιος: vid. Ruhnken. ad Tim. p. 96. Etym. M. p. 690. 15. Πρόσειλος οἰκία. Phot. in Lex. MS. Πρόσειλος. πρὸς τὴν τοῦ ἡλίου αὐγὴν ἐστραμμένος. In Euripid. Phœniss. 685. pro εὐηλίοισι, Musgravius emendavit εὐείλοισι, quod Hermannus quasi novum protulit de Em. Gr. Gr. p. 34. et εὔειλος habet Etym. M. Photius tamen Εὔηλος. εὐήλιος. Ἀριστοφάνης. nempe in Ran. 240. εὐηλίοις ἐν ἁμέραισιν, ubi legendum εὐείλοις. Vid. Dawes. M. C. p. 269. et Kiddii notata p. 483. Dein ἴσαν Ald. Rob. Turn. Brunckii ᾖσαν præbent A. B. C. D. E. F. M. 1. 2. N. Colb. 1. 2. quod restituerat Piersonus ad Mœrin p. 174. Addend. εἶσαν gl. ἤγουν κτίσαντες ᾤκουν. Q.

461. αἰείσυροι M. 1. Q. ἀείσυροι Ald. Rob. Steph. Barocc. Seld. speciosa lectio, et quæ Valckenaerio non displicebat; vid. not. in Theocr. Adoniaz. p. 354. Stanleius confert Horatianum illud, *magni formica laboris Ore trahit quodcunque po-*

μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
ἔπρασσον, ἔς τε δή σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.

test. ἀήσυροι Turn. Grot. Br. Pors. Eustath. ad Od. Δ. p. 1500, 28. Od. E. p. 1547, 21. confer Glossarium.

462. "*Vid. Eurip. Herc. Fur.* 608." R. P. Locus hic est: Χρόνῳ δ' ἀνελθὼν ἐξ ἀνηλίων μυχῶν.

463. "Οὐκ ἦν γὰρ *Achilles Tatius Isagog. in Arat. Phænom.* 456. Ἐξηῦρον *Stob.* f. 79. p. 341. *Grot. alterum tantum Ach. Tat. sic Aristoph. Nub.* 137. *restitue* ἐξηυρημένην *ex Etymologo Mag.* p. 808. *Mox* σύνθεσις *et* ἐργάνην *Stob. omissa copula:* σύνθεσιν *Grot. sed in* 470. θ' *tantum omittit.* ηὑρέθη *in Sophoclis Antig.* 412. *Ed. Ald.* ηὕροντο *duo MSS. apud Thucyd.* 1. 58. ηὔχετο *Xenophon. Mem.* I. 3. 2. *in MS. apud Ernesti.*" R. P. Sententiam post hæc scripta mutavit Vir magnus, nam in Euripide semper εὗρον et ἐξεῦρον edidit. Attici augmentum plusquam perfecto reservabant, ut in ἀνοίγω et aliis. vid. Pors. Præf. ad Hecub. Suppl. p. xvii.

465. ἄνευ Stobæi MS.

467. ὁδοὺς pro δύσεις Stob. Ecl. 1. p. 4. quod probat Dobræus in Collat. Aristoph. Nub. 1509. Anonymus in Misc. Obs. VII. p. 182. ex initio Codicis Augustani, Eclogas Stobæi complectentis, hunc locum descripsit; sed post v. 467. hæc in MSto exarantur. Ἀριθμὸν εὑρὼν ἔξοχον σοφισμάτων. Ἔπειτα πάσης Ἑλλάδος καὶ ξυμμάχων Βίον διῴκησ' ὄντα πρὶν πεφυρμένον Θηρσίν θ' ὅμοιον· πρῶτα μὲν τὸν πάνσοφον Ἀριθμὸν εὕρηκ' ἔξοχον σοφισμάτων. Eadem dedit Heerenius ex Cod. Vaticano. Sed Butlero merito suspecta sunt; satis enim liquet hos versus, si nostri sint, ex Palamede fabula desumtos fuisse; cujus nominis tragœdiam, etsi a Stanleio prætermittitur, Æschylum scripsisse conjicit Gatakerus A. M. P. X. p. 350. atque ex ea haustos fuisse versus apud Athen. I. p. 11. Καὶ ταξιάρχας καὶ στρατάρχας καὶ ἑκατοντάρχας Ἔταξα, σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία. In fine primi versus Jos. Scaliger. corrigit καὶ ταγούς, contra metrum; Valcken. ad Phœniss. 546. καὶ λόχους: postrema pars citatur a Schol. Venet. ad Il. B. 381. Eustath. a Valcken.

καὶ μὴν ἀριθμόν, ἔξοχον σοφισμάτων,
ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
μνήμην θ', ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.
κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
ζεύγλαισι δουλεύοντα, σώμασίν θ' ὅπως
θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
γένοινθ', ὑφ' ἅρματ' ἤγαγον φιληνίους

notato. Gatakeri conjecturam certam reddit Scholiastes Venetus ad Il. Δ. 319. Αἰσχύλος Παλαμήδῃ, Τινὸς κατέκτας ἕνεκα παῖδ' ἐμὸν βλάβης. Euripidis Palamedes ait Ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματ' εἰδέναι. Confer etiam Sophocl. Nauplii Fragm. V. Et forsan Eurip. in Supplic. ad v. 458. citatus, Palamedis locum potius quam Promethei respexisse videatur.

470. μουσομῆτερ' Abresch. contra linguæ analogiam, quod et ipse postea sensit. ἐργάτιν Ald. Rob. Turn. obelo figit Porsonus. Antiquam lectionem ἐργάνην receperunt Brunck. et Schutz. Vox est Attica. ἐργάτις apud antiquiores plerumque πόρνην significabat; ita enim Archilochus Neobulen vocabat, teste Eustathio, p. 1488, 37. vid. Pindar. Isthm. II. 9. Abresch. Misc. Obs. VII. p. 295. Valcken. ad Herodot. p. 48. In Sophocl. Phil. 97. χεῖρα δ' εἶχον ἐργάτιν. suspicor rescribendum esse ἐργάνην, ut in Eurip. Androm. 1005. ἐργάναν χέρα, quod Toupius recte, ut opinor, pro vulgato ὀργάναν legit. ἐργάνην pro ἐργάτιν Sophoclis fragmento apud Clem. Alex. Protrept. p. 78. restituit Gatakerus A. M. P. p. 494. atque ita dederat H. Steph. in Thesauro.

471. πρῶτ' ἐν Rob. Hunc locum varie distinguunt Viri docti. Porsonum secutus sum, qui cum Tyrwhitto interpungit; atque ita quidem Schol. B. et MS. Q. δίφροισι pro ζυγοῖσι conjecit Musgravius. Tyrwhitti sententiam videas in notis Kiddii ad Dawes. M. C. p. 481.

472. ζεύγλῃσι Colb. 2. M. 1. Brunck. quam formam præfert Porsonus ad Med. 479.

474. γένωνθ' Ald. Rob. Turn. Tyrwhitt. γένοινθ' Dawes. M. C. p. 272. ὑφ' ἅρμα τ' Turn. Stanleius confert. fragm. Prom. Sol. apud Plutarch. de Fortun. p. 170. Porphyr. de Abstin. III. 18. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα καὶ ταύρων γονὰς Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα. Sophocl. Aj. 444. οὐκ ἄν τις αὔτ' ἔμαρψεν ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ.

ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
θαλασσόπλαγκτα δ' οὔ τις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

ΧΟ. πέπονθας αἰκὲς πῆμ'· ἀποσφαλεὶς φρενῶν
πλανᾷ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὥς τις, εἰς νόσον
πεσὼν ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡ. τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον,

475. Schol. A. *τὸ γὰρ ἐποχεῖσθαι τοῖς ἵπποις πλουσίων ἐστί.* Æschylus, credo, Atheniensium morem perstringit, qui nobilitatem domus solebant æstimare ex equorum numero, quos ad certamen Olympicum alebat. Herodotus ait Miltiadem fuisse *οἰκίας τεθριπποτρόφου.* quod bene observavit Giacomellius: conf. Aristoph. Nub. 74. Thucyd. VI. 12. Demosth. de Coron. §. 199. Consuli potest Menagius ad Laert. p. 173.

477. *ναυλόχων* Med.

479. *ἐξεῦρον* Rob. et mox *βροτοῖς.*

480. *ἀπαλλαγῶ.* Locus hic exemplis adjici potest quibus Porsonus Valckenaerium refutat, aoristum secundum *τοῦ ἀπαλλάσσω* tragicis eximentem, ad Phœniss. 979.

481. *ἀεικὲς* Ald. Rob. Turn. *ᾳκὲς* Pors. quæ forma in Sophocl. Electr. 206. et 216. videtur reponenda. In Eurip. Androm. 131. optime dedit Gaisfordius *δέμας αἰκέλιον.* Theognis 1344. ed Bekker. *οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνης* (*non erubescendis adurit ignibus*). Schol. Ven. ad Il. X. 336. *ἀπὸ τοῦ αἰκέως, ὃ δηλοῖ αἰκιστικῶς, γίνεται αἰκῶς καὶ ἀϊκῶς.* Vid. Seidler. de Vers. Dochm. p. 404.

482. *ὅς τις* Ald. Rob. *πλάνῃ* aliqui. Huc respicit Sulpicius in Epist. ad Ciceron. Epist. ad Diversos IV. 5. *Neque imitare malos medicos, qui in alienis morbis profitentur se tenere medicinæ scientiam, ipsi se curare non possunt.*

484. *ἰάσιμον* Ald. Colb. 2. Barocc.

485. *μοι* novem codd. *θαυμάσεις* Turn. Q.

οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην.
τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις εἰς νόσον πέσοι,
οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὔτε βρώσιμον,
οὐ χριστόν, οὔτε πιστόν, ἀλλὰ φαρμάκων
χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρίν γ' ἐγώ σφισιν
ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνωνται νόσους.
τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
κἄκρινα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
ἐγνώρισ' αὐτοῖς, ἐνοδίους τε συμβόλους,
γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς

486. δόλους Ald. Turn. Stanl. Pors. πόρους Rob. H. M. 1. 2. Q. Med. Colb. 1. Seld. Regg. Φ. Schol. B. Brunck. probante Butlero. confer supra v. 59.

488. οὐδὲ edd. omnes et MSS. præter Seld. qui οὔτε præbet, quod tandem in textum recepi, motus simili constructione in locis quos protulit Censor editionis nostræ prioris, quibus addi potest Sophocl. Antig. 257.

489. οὐδὲ πιστὸν legit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 615. Gaulminus ad Psell. de Oper. Dæm. p. 124. παστὸν primus legit; sed mutavit sententiam ad Eumath. de Ismeniæ et Ismenes Amor. p. 17. Vulgatum defendunt Stanl. et Hemsterh. ad Aristoph. Plut. 717. et tuetur Eustath. ad Il. Δ. p. 464. et ad Od. Z. p. 1554.

490. πρὶν ἐγὼ Ald. Turn. ὀβελίζει Porsonus. πρίν γ' Rob. G. M. 2. N. Q. Seld. πρὶν ἂν ἐγὼ Brunckius e Schol. quod solœcum est: sed ille hanc particulam perdite amabat, et sæpe infeliciter inseruit aut retinuit, e. g. Aristoph. Nub. 395. Plut. 885. in Lysistr. 1005. πρίν γ' ἅπαντες recte edidit; atque ita MS. Is Vossii; conjicit tamen πρίν γ' ἂν πάντες. vid. Pors. ad Phœniss. 402.

492. ἐξαμείβονται Ald. Guelph. Barocc. ceteri ἐξαμύνονται. † ἐξαμύνονται Pors.

διώρισ᾽, οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
εὐωνύμους τε, καὶ δίαιταν ἥντινα
ἔχουσ᾽ ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα καὶ ξυνεδρίαι·
σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
ἔχοντ᾽ ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν·
χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν.
κνίσῃ δὲ κῶλα συγκαλυπτά, καὶ μακρὰν
ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην

498. τε omittunt Ald. Rob.

499. Sic. Ald. Turn. G. H. K. L. M. 1. 2. N. Q. Colb. 1. 2. Seld. Barocc. Schol. B. εὐώνυμοι Rob. et recentiores.

501. θέλγητρα G. Colb. 2. Φ. De ignispicii, extispicii, et auspicii inventione vide Eurip. Suppl. 201. seqq.

502. σπλάγνων Ald. τελειότητα Casaubon.

505. Edidi δὲ pro τε. κνίσσῃ edd. et MSS. κνίσῃ, quod olim in Glossario præstuli, in textum recepi. Hanc orthographiam tuentur Photius, Etymologus p. 522, 21. Hesychius, et Scholiasta Venet. ad Iliad. A. 66. quorum verba in Glossario videas. Choeph. 483. ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός. Primam producit Alexis Athenæi II. p. 60. A. Statuit tamen Toupius in Suid. I. p. 407. scribendum esse κνίσα, ubi prima corripitur, utpote quod a κνίζω derivatum sit, κνίσσα vero, ubi producitur. Vid. Heyne. ad Iliad. B. 423. Pari ratione scribendum est κονίσαλος, uno tantum σ, ut recte Hesychii MS. Etymol. M. p. 19, 14. 261, 54. 528, 52. κονισάλεον δίφρον, παρὰ Ἀντιμάχῳ. In Thucyd. I. 107. male Dukerus Κρισσαίου, quum MSS. Reg. Vind. et ed. Steph. haberent Κρισαίου. Recte Κρίσα ap. Pindar. Isthm. II. 26. Antonin. Liberal. c. 8. Κρισαίου Herodot. VIII. 32. Etymol. M. p. 515, 18. et apud eum Homerus, cujus edd. vulgares Κρίσσαν et Κρισσαῖον. Uno σ Schol. Lycophr. 1070. in cod. Seld. Eustath. p. 279. Hesych. in v. et alii. Κονίσσαλος Brunckius dedit in Aristoph. Lysist. 982. sed in notis recte κονίσαλος præfert. In universum autem notari potest, librarios σ, ubicunque per formam licuit, geminasse, ut in Πάρνασσος, Κασάνδρα, et similibus.

506. ὀσφὴν Ald. ὀφρῦν Seld.

ὤδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσόν τε, τίς
φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,
πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

508. Citat Eustath. ad Il. Γ. p. 427, 38. Od. B. p. 1430. 60.

511. *χρυσὸν δὲ* Ald. Med. Seld. et alii quidam.

513. *οἶδ' εἰ μὴ* G. Colb. 1. Viteb. MS. apud Turnebum. † *οἶδα* Pors. Brunckius conjicit *οὐδείς, σάφ' οἶδ', ἂν μὴ μάτην φλῦσαι θέλῃ.* Sed si quid mutandum, conjicerem *σάφ' ἴσθι.* *σθ* enim et *δ* non multum diversa sunt, *ι* vero et *οι* sæpissime confunduntur. Infra 864. *πόντιος μυχός, Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται.* cf. 1003. Eurip. Med. 694. *σάφ' ἴσθ'.* MS. L. *οἶσθ'.* Hippol. 491. *ὡς τάχος διϊστέον.* Ald. *διοιστέον.* Æschylus apud Priscian. p. 562. *Ἵστρος τοιαύτας παρθένους λοχεύεται.* Hephæstio male *Οἶστρος.* Plutarch. Moral. p. 987. H. St. *Οἰνοῦς* pro *Ἰνοῦς* exhibet. De crebra permutatione vocum *ἱκέτης* et *οἰκέτης* vid. Alberti. ad Hesych. v. *ἱκέτης.* Facium ad Pausan. T. I. p. 219. Verum nihil temere mutandum; *σάφ' ἴσθι* frequentius est; sed *σάφ' οἶδα* habet noster in Prom. Solut. ap. Strabon. IV. p. 183. Sophocl. Electr. 672. Eurip. Med. 93. 959. *σάφ' οἶδ' ἐγώ,* ubi tamen veram judico lectionem eam esse quam exhibet Lascaris, *σάφ' οἶδ' ὅτι.* Phœniss. 1633. *ζῶσά γ' ἄν, σάφ' οἶδ' ὅτι.* Sophocl. Antig. 276. *πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσιν, οἶδ' ὅτι.* Scholiasta A. videtur legisse *σάφ' εἰδώς,* explicat enim per *σαφῶς γινώσκων,* ut in Robortello legitur.

514. *ταῦτα* pro *πάντα* Med. M. 2. Seld. Barocc. *μάθοις* Colb. 1. 2. M. 2. Viteb.

515. *θνητοῖσιν* M. 2. Seld. Similis variatio infra 633. *θνητῶν* reponendum videtur in Agam. 1344. pro vulgato *βροτῶν,* et legendum *τίς ἂν εὔξαιτ' ἂν θνητῶν.* Sed vid. quæ ibi notavi. confer Pors. ad Orest. 659.

ΧΟ. μή νυν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
εὔελπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
λυθέντα μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.
ΠΡ. οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος
κρᾶναι πέπρωται· μυρίαις δὲ πημοναῖς,
δύαις τε καμφθείς, ὧδε δεσμὰ φυγγάνω.
τέχνη δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.
ΧΟ. τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;
ΠΡ. Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐρινύες.
ΧΟ. τούτων ἄρα Ζεύς ἐστιν ἀσθενέστερος;
ΠΡ. οὐκ οὖν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.
ΧΟ. τί γὰρ πέπρωται Ζηνί, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;
ΠΡ. τοῦτ' οὐκ ἔτ' ἂν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.
ΧΟ. ἦ που τὶ σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις;
ΠΡ. ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς

516. νυν encliticum reposuit Porsonus.

518. τῶν δ' ἐκ δ. Ald.

520. τελεσφόρων Ald. mox κρῆναι Ald. Rob.

525. Ἐριννύες edd. Ἐρινύες hic et alibi Med. recte: confer quæ dixi ad v. 53.

526. ἄρ' ὁ Ζεὺς Ald. Turn. Stanl. ἆρα Ζεὺς vel ἄρα Ζεὺς Colb. 1. M. 2. N. Seld. Barocc. Articulum apud tragicos raro propriis nominibus præfigi notavit Porsonus ad Phœniss. 145. post Markland. ad Euripid. Suppl. 702. In hac fabula quater fit. vv. 18. 377. 819. 972.

527. ἐκφύγοι τε Ald. Herodot. I. 91. τὴν πεπρωμένην μοίρην ἀδύνατά ἐστι ἀποφυγέειν καὶ τῷ θεῷ.

529. οὐκ ἂν οὖν πύθοιο Ald. Rob. Turn. et alii. οὐκ ἔτ' ἂν Colb. 2. M. 1. 2. quod cum Brunckio secutus sum.

531. Eurip. Hel. 119. ἄλλου λόγου μέμνησο.

καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγὼ
δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγάνω.

ΧΟ. μηδάμ' ὁ πάντα νέμων στρ. ά.
θεῖτ' ἐμᾷ γνώ-
μᾳ κράτος ἀντίπαλον Ζεύς,
μηδ' ἐλινύ-
σαιμι θεοὺς ὁσίαις θοί-
ναις ποτινισσομένα
βουφόνοις παρ'
'Ωκεανοῖο πατρὸς
ἄσβεστον πόρον,
μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι
καὶ μήποτ' ἐκτακείη.

534. *βίας ἐκφ.* Rob. et MSS. quidam; sed bene monet Butlerus *δύας* retinendum esse, ob. vv. 176. 522. 771.

535. *μηδάμ'* pro *μηδαμά*, ultima brevi. *οὐδαμά* et *μηδαμά* pro *οὐδαμᾶ* et *μηδαμᾶ* interdum dici monet Brunck. ad Pers. 429.

538. *ἐλιννύσαιμι* Ald. Turn. uno *ν* Rob. Brunck. quos in hac editione secutus sum: vide supra ad v. 53.

542. "*'Ωκεανοῦ Ald. Rob. sed. 'Οκεανοῖο Hesych. vid. Salmas. Plin. Exerc.* p. 431. *b. D.*" R. P. *'Ωκεανοῦ*, quod exhibent G. H. M. 1. Q. Colb. 1. 2. Seld. Viteb. unice verum esse ait Hermann. ad Orphic. p. 724. quia genitivis in *οιο* tragici non usurpabant *nisi ad explendum versum.* Sed audi Burneium ad Pers. 864. "*Ἅλυος ποταμοῖο.*" R. P. *ποταμοῦ.* Genitivos in *οιο* in melicis non respuunt tragici. Hinc supra 108. *εὐρυπρώροιο.* Eurip. Phœn. 834. *φοινικολόφοιο.* Troas. 844. *Πριάμοιο.* Orest. 812. *ἀελίοιο.* Æschylus quoque, Prometh. 531. *'Ωκεανοῖο.*" *ἄσβεστον* deest in Q.

545. *τόδε μένοι* Ald. Turn.

ἡδύ τι θαρσαλέαις ἀντιστρ. ά.
τὸν μακρὸν τεί-
νειν βίον ἐλπίσι, φαναῖς
θυμὸν ἀλδαί-
νουσαν ἐν εὐφροσύναις, φρίσ-
σω δέ σε δερκομένα
μυρίοις μό-
χθοις διακναιόμενον.
* * * * * *
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων
ἐν ἰδίᾳ γνώμᾳ σέβει θνα-
τοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
φέρ' ὅπως ἄχαρις χάρις, ὦ φίλος, στρ. β'.
εἰπέ, ποῦ τις ἀλκά;
τίς ἐφαμερίων
ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης
ὀλιγοδρανίαν
ἄκικυν, ἰσόνειρον, ᾇ τὸ φωτῶν

547. θαρσαλέοις Ald. Turn. Virgulam post φαναῖς habent D. M. 1. recte, ut opinor.

549. ἐλπίσι λαμπραῖς Q.

550. ἀλλδαίνουσαν Rob.

552. δερκομένη Ald. Rob. Turn. -να septem codd. et Brunckius.

557. γνώμῃ Ald. Rob. Turn. γνώμᾳ M. 1. Mosq. 1. ἐν propter metrum addidit Burneius. οἰκείᾳ γνώμᾳ Q.

558. θνητοὺς Ald. Rob.

559. χάρις ἄχαρις Ald. Rob. et codd. nonnulli. Constructio est, φέρ' εἰπέ, ὅπως ἄχαρις χάρις.

563. ὀλιγοδρανίην Ald. Rob. Turn. ὀλιγοδρανίαν quinque MSS.

564. ἄκι κηνιὸόνειρον αἷς Ald.

ἀλαὸν * * * γένος ἐμπεποδι-
σμένον; οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν
θνατῶν παρεξίασι βουλαί.
ἔμαθον τάδε σὰς προσιδοῦσ' ὀλοὰς ἀντ. β΄.
τύχας, Προμηθεῦ·
τὸ διαμφίδιον
δέ μοι μέλος προσέπτα,
τόδ' ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμ-
φὶ λουτρὰ καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
ἰότατι γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπά-
τριον ἕδνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΙΩ.

τίς γῆ; τί γένος; τίνα φῶ λεύσσειν
τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
χειμαζόμενον; τίνος ἀπλακίας
ποινή σ' ὀλέκει; σήμηνον ὅπη

565. —ἀλαὸν (sic) Q. "Deest vox trisyllaba. Forsan ἀλαῶν ἀλαῶς γ." Burneius. In v. 563. MS.Guelph. habet ὀλιγοδρανοῦσαν.

566. οὔπω Q. τὴν Ald. Rob. et mox θνητῶν.

572. ἐκείνω τε Ald. ἐκεῖνό γε Rob. ἐκεῖνό τ' Turn.

573. λοετρὰ Ald. λοετρά τε καὶ Turn. ὑμεναίων Ald.

574. ἰότητι Ald. Rob. Turn. qui proxima ita transponunt, ἕδνοις ἄγ. Ἡσ. ὅτε τάν ὁμοπ.—τὴν Turn. ἤγαγες Ald. Turn.

576. πείθων Med.

578. χαλινοῖσιν Ald. Rob. πετρίνοισι τοῖς ὀρείοις Ald. Rob. et codd. aliqui, e glossemate. πετρίνοις ὀρείοις Q.

579. ἀμπλακίης Ald. Rob. Turn. ἀμπλακίας Q.

580. ποιναῖς Rob. Turn. ποινὰς

γῆς ἡ μογερὰ πεπλάνημαι.
ἆ, ἆ, ἒα, ἒα.
χρίει τις αὖ με τὰν τάλαιναν οἶστρος·
εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς,
ἄλευε, δᾶ; φοβοῦμαι,
τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν,
ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει·
ἀλλά με τὰν τάλαιναν
ἐξ ἐνέρων περῶν
κυνηγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν
παραλίαν ψάμμον.

Ald. D. Colb. 1. 2. M. 1. Q. ποινῆς E. ποινᾶς Seld. Barocc. unde H. Steph. ποινά σ'. † ποιναῖς Pors. ὅποι Med.

582. ἔα, ἔα omittit Med. Nihil est in antistropha v. 613. seq. quod his versibus respondet. Quominus autem quidquam excidisse putes, obstant quatuor senarii 609—12. qui cum initio antistrophæ cohærent. Elmsleii observatio est.

583. τὰν quod editionibus abest, inseri jussit Hermannus; et sic G. M. 1. 2. cf. vv. 588. 616.

585. ἄλευ' ὦ δᾶ, edd. primæ, quibuscum consentiunt plerique codd. et Schol. A. et B. ἀλευάδα gl. τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀλεία (ἀλεύα) Q. MSS. nonnulli, teste Turnebo, ἄλευ', ἆ δᾶ, atque ita N. quod probat Valcken. ad Phœniss. 1304. et defendere videtur Etym. M. p. 60, 8. Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ Φεύδα. οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν δᾶν λέγουσι, ubi Arnaldus Animadv. p. 181. corrigit ἀλευέδα; male: male etiam cum Etymologo scribit una voce φεύδα: divisim enim scribendum φεῦ, δᾶ. Aristoph. Lysistr. 198. φεῦ, δᾶ, τὸν ὅρκον. Dedi ex Monkii sententia, ἄλευε, δᾶ.

Ibid. εἰσιδοῦσα Colb. 2. C. sed εἰσορῶσα præter MSS. retinet Nicephorus ad Synes. p. 402.

586. δόλερον M. 2. Seld. Ar. Schol. B. quod malim.

588. ἀλλ' αὖ με Q.

589. περνῶν Barocc.

ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ   στροφή.
ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον,
ἰώ, ἰώ, πόποι,
πᾶ, πόποι, πᾶ μ' ἄγουσι
τηλέπλανοι πλάναι;
τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ,
τί ποτε ταῖσδ' ἐνέ-
ζευξας εὑρὼν ἁμάρτουσαν ἐν πημοναῖς;
ἒ ἔ. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν

591. "*Laudat Plutarchus de Ira cohib.* p. 456. *A. quod non meminerat Bodæus a Stapel. ad Theophrast. Hist. Plant.* IV. 12. p. 478. *a.*" R. P. Hos versus antistrophicos esse observarunt Elmsleius, Monkius, et Seidlerus. Vid. Museum Crit. Cantab. T. II. p. 58. Numerorum siglas versibus apposui, ut cum prioribus editionibus, quam proxime fieri potuit, congruerent.

Ibid. ὀττοβεῖ Ald. Rob. Turn. ὀτοβεῖ Heath. Pors. atque ita Med. Duplici τ apud Plutarch. p. 810. H. St. Æschylus in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. C. ὁ δὲ χαλκοδέτοις κοτύλαις ὀττοβεῖ, qui versus anapæsticus est; et recte ὀτοβεῖ exhibet Eustath. ad Iliad. X. p. 1282, 60. quæ vera lectio est, etsi Scholiasta Venet. ad Iliad. Ψ. 34. habeat ὁ δέ χ. κ. ἠχεῖ. Epigr. in Anthol. IV. xii. 105. κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι. Fulv. Ursinus. hunc locum citans ad Virgil. Ecl. III. 25. ὕμνον pro νόμον habet.

594. ποῖ, ποῖ, πῶ πῶ πῶ· πῆ μ' ἄγουσι Ald. Rob. Turn. ἰώ, ἰώ, πόποι πόποι, Med. M. 1. 2. N. Colb. 1. Seld. Schol. B. sed πῆ pro πᾶ. ἰώ, ἰώ. ποῖ ποῖ, ποποῖ ποποῖ, ποῖ ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλανοι πλάνοι Q. "Melior lectio MSti apud H. Steph. πόποι, πόποι, pro πῶ πῶ πῶ. R. P. ἄγουσι." Burneius. Secutus sum Monkium. πῶ, πῶ, πῶ, ποῖ μ' Hermann. El. Doctr. Metr. p. 273.

595. Ita Elmsleius pro τηλέπλαγκτοι. πλάνοι Ald. Rob. Turn. †πλάνοι Pors. πλάναι M. 1. 2. Guelf. Mosq. 1. codd. Regg. Brunck. Schutz. quod recepi, ob vv. 605. 763. etsi πλάνος satis frequens est.

596. τίς ποτέ μ' Ald. Rob. deest primum ποτε in Med. K. L. M. 1. Colb. 1. 2. mox τί ποτε male repetitum delevit Brunckius post MStos.

597. τίς ποτε—ἀρὼν Ald.

598. πημοναῖσιν edd. πημοναῖς Q.

599. αἶ αἴ G.

παράκοπον ὧδε τείρεις;
πυρί με φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
ποντίοις δάκεσι δὸς βοράν,
μηδέ μοι φθονήσῃς
εὐγμάτων, ἄναξ. ἅδην με
πολύπλανοι πλάναι γεγυ-
μνάκασ', οὐδ ἔχω
μαθεῖν ὅπα πημονὰς ἀλύξω.
κλύεις φθέγμα τᾶς
βουκέρω παρθένου;

600. παράκοτον M. 1.

601. με inseruit Elmsleius.

603. ἀγμάτων Ald.

604. ἄδδην Ald. Rob. Turn. ἄδην Br. Sch. Pors. Priorem formam retinet Butlerus, quia in eo consentiunt codices; sed male consentiunt. ἄδην Aristarchum scripsisse discimus e Schol. Venet. ad Il. E. 203. Schol. Oppian. Hal. I. 252. ἀδηφάγους. σημειῶσαι καὶ ὧδε καὶ ἐν ἄλλοις, δι' ἑνὸς δ γράφεσθαι τὸ ἀδηφάγος· διότι καὶ τὸ ἄδην, ὃ δηλοῖ τὸ δαψιλῶς. Harpocrat. v. 'Αδδηφάγους τριήρεις — 'Αλκαῖος ἐν τῇ Κωμῳδοτραγῳδίᾳ τοὺς πότας λύχνους ἀδδηφάφους εἶπεν. MS. Coll. Trin. Cantab. recte ἀδηφάγους, atque ita Hesych. et Photius in Lex. MS. qui eandem glossam habent; et Etymol. M. p. 17, 14. confer Sallier. et Pierson. ad Mœrin p. 90. Uno δ Alcman apud Athen. X. p. 416. D. Plato et Scholiasta ejus p. 89. Ruhnk. Suidas in v. Barnesius ad Eurip. Ion. 975. Bentleius ad Callimach. Fr. XLVI. ἀδήφαγον metrum postulat in Sophocl. Phil. 313.

604. Sic Ald. Turn. C. D. G. Q. Ceteri πολύπλαγκτοι, cf. 595. Illud convenire cum δύσπλανος v. 629. observavit H. Steph. γεγυμνάκασιν Q.

606. ὅποι Q.

607. 8. Sic Rob. Q. προσφθέγματα Ald. Turn. φθέγματα MSS. nonnulli. Dein. τᾶσδε D. F. Q. Ar. Seld. † βουκέρω Porson. Hos versus, qui Choro in edd. adsignantur, puellæ continuandas esse monuerunt Hermannus et Elmsleius. Quod si ad Chorum pertineant, Choro etiam adsignandi vv. 629. 630.

607. 608. Hos versus citat Stephanus Byzantinus v. 'Ιναχία. sed prave κέρας pro κέαρ exhibet. 'Ιναχείης edd. 'Ιναχείας Q.

ΠΡ. πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης,
τῆς Ἰναχείας, ἣ Διὸς θάλπει κέαρ
ἔρωτι, καὶ νῦν τούς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρᾳ στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται;

ΙΩ. πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις; ἀντιστρ.
εἰπέ μοι, τᾷ μογέρᾳ, τίς ὤν,
τίς ἄρα μ', ὦ τάλας,
τὰν ταλαίπωρον ὧδ' ἐ-
τήτυμα προσθροεῖς,
θεόσυτόν τε νόσον ὠ-
νόμασας, ἃ μαραί-
νει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοις;
ἒ, ἔ. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκείαις
λαβρόσυτος ἦλθον, Ἥρας
ἐπικότοισι μήδεσι δαμεῖσα· δυσ-
δαιμόνων δὲ τίνες, οἳ—ἔ, ἔ—
οἷ' ἐγώ, μογοῦσιν;

612. βιάζεται Seld. e glossa.
613. οὔνομ' Q.
616. Sic Seld. M. 1. 2. Heath. Schutz. Elmsl. Ceteri ἔτυμα.
618. θεόσσυτον libri; θεόσυτον Q. Morell. Butler. Elmsl. τε pro δὲ Ald. Rob. et MSS. quidam; probantibus Butlero et Elmsleio.
619. φυταλέοισιν Ald. solenni errore. φοιταλέοις Q. Ceteri φοιταλέοισιν, Correxit Monk. monens secundam in φοιταλέοις produci, sicut in Eurip. Orest. 321. κέντροις Burneius; alii κέντροισι.
620. αἰκίαις libri. Vid. ad v. 184.
621. λαβρόσυτος Q. λαβρόσσυτος edd. Elmsleius. Ἥρας supplevit ex Schol. A. Hermannus ap. Seidler. de Vers. Dochm. p. 164.
622. ἐπικότοις Q.

ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,
ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
τί μὴ χρή; τί φάρ-
μακον νόσου δεῖξον, εἴπερ οἶσθα.
θρόει, φράζε τᾷ
δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡ. λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅπερ χρῄζεις μαθεῖν,
οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
ὥσπερ δίκαιον πρὸς φίλους οἴγειν στόμα.
πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.

ΙΩ. ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν φανείς,
τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

ΠΡ. ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

ΙΩ. οὐκ οὖν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

ΠΡ. λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.

626. Cod. E. ita disponit, *ὅ τι μ' ἐπαμμένει, παθεῖν τί με χρή. τί με χρὴ* Rob. G. Casaub. Brunck. *τί μοι χρὴ* quidam MSS. *τί με* † *χρὴ* Pors.

627. Ingeniosa est Elmsleii conjectura qui post *παθεῖν* plene distinguit, et deinceps legit *τί μῆχαρ, τί φ. κ. τ. λ.* Non probat Hermannus.

628. *φράζε τε τᾷ* M. 1. Seld. Barocc.

630. *τορῶσοι* Ald. *ὅτι* Ald. Rob. Turn. Q. *ὅπερ* Pors. "630. 1. 2. *sub Sophoclis nomine citat Etymologus* p. 762, 29. et Etym. Gud. p. 532. *ubi melius legitur ὅπερ χρῄζεις. Nominis errorem indicavit Vir Doctus Misc. Obs. Nov. et Dec.* 1732. *Vol.* I. *T.* II. p. 414." R. P.

635. Hunc versum adhibens auctor X. Π. 700. *δίκης* scribit: quod notaverat quoque R. P.

636. "*Laudat Tzetzes ad Lycoph.* 106." R. P. *ὤ μοι* pro *ἁρμοῖ* C. D.

638. *πάντα γὰρ πύθοιό μοι* Ald. Rob. *πᾶν γὰρ ἐκπύθοιό μου* Turn. veram lectionem restituit H. Steph. Cf. supra 529. Sophocl. Œd. T. 333. *πάντα γὰρ ἂν πύθοιό μοι* Q.

ΙΩ. σήμηνον ὅστις ἐν φάραγγί σ' ὤχμασε.
ΠΡ. βούλευμα μὲν τὸ Δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ.
ΙΩ. ποινὰς δὲ ποίων ἀπλακημάτων τίνεις;
ΠΡ. τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.
ΙΩ. καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης
δεῖξον, τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος;
ΠΡ. τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.
ΙΩ. μήτοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.
ΠΡ. ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.
ΙΩ. τί δῆτα μελλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;
ΠΡ. φθόνος μὲν οὐδείς, σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.
ΙΩ. μή μου προκήδου μᾶσσον, ὡς ἐμοὶ γλυκύ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.
ΧΟ. μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,

πάντα τὰν Reisig. de Partic. ἄν, p. 129.

640. βούλημα Rob.

641. ἀμπλ. Ald. Rob. Turn. Citat auctor X. Π. 701.

645. "*Scholiastes ad hunc versum senarium citat, qui a sermone non distinguitur.* Ἃ δεῖ γενέσθαι, ταῦτα καὶ γενήσεται." R. P. quem post v. 645. inserendum judicat Hermannus.

646. μήτι Rob. MSS. aliqui, et Thomas M. v. μέλλω. μή τοι retinet Schol. ad Eurip. Hecub. 570.

647. σοι omittit Ald. τοῦ pro σοι Rob. τοῦδε τοῦ Seld. Q. Hunc versum et proxime sequentem omittit Barocc.

648. οὐ a Seld. M. 1. abest.

649. σὰς δοκῶ Ald. Barocc.

650. "*F.*" ἢ ὡς. *M.*" R. P. id est Musgravius: atque ita Heath. Br. Sch. et MS. apud Turnebum. † ὡς Pors. Vulgata tamen explicari ac defendi potest: "Ne de me amplius sollicitus sis, siquidem mihi lubet audire." atque ita interpretantur Schol. A. et B. ὡς: ὅτι. ἐμοὶ γλυκύ: τοῦτο μαθεῖν. Amicus doctus conjicit ἢ κἀμοὶ γλυκύ, Elmsleius μασσόνως ἢ 'μοὶ γλυκύ.

653. Deest hic versus in M. 1.

αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
τὰ λοιπὰ δ᾽ ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.
ΠΡ. *σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ᾽ ὑπουργῆσαι χάριν,*
ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
ὡς τἀποκλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
ἐνταῦθ᾽, ὅπου μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.
ΙΩ. *οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή,*
σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε,
πεύσεσθε· καίτοι καὶ λέγουσ᾽ αἰσχύνομαι
θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλίᾳ προσέπτατο.

658. *ὡς ἀποκλαῦσαι* Ald. Rob. *ὡς κἀποκλαῦσαι* Q. *ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι* Huschk. Anal. Crit. p. 57. Sed recte *τἀποκλαῦσαι* Ald. Turn. Pors. C. M. Galenus. IV. de Hippocr. et Plat. Dogm. *τοῖς δὲ δυστυχοῦσί πως Τερπνὸν τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας.* quem ad nostrum potius crediderim respexisse, quam, ut censet Valcken. Diatr. p. 197. ad Euripidis Œnea apud Stob. Tit. LXXV. *σχολὴ μὲν οὐχί· τῷ δὲ δυστυχοῦντί πως Τερπνὸν τὸ λέξαι κἀποκλαύσασθαι πάλιν.* vel etiam fortasse utrumque locum confudit Galenus. Ita olim scripseram: sed meliora docet Porsonus in nota MSta. "*Imitatur Euripides apud Stobæum Gesn.* p. 409. *Grot.* 469. *Galenum* IV. *fin. de Hippocr. et Plat. Dogm. qui veram lectionem servavit. Nostri locum oblitus erat Valckenaerius Diatr.* p. 197. *cf. Theb.* 658. *Sophocl. Electr.* 1126. *Plutarch.* II. p. 455. *C.*" R. P. Plutarchi locus est in p. 809. ed. H. St. *Αἵ τε τοῖς πενθοῦσιν ἐφέσεις τοῦ ἀποκλαῦσαι καὶ ἀποδύρασθαι, πολύ τι τῆς λύπης ἅμα τῷ δακρύῳ συνεξάγουσιν.*—*κἀποδύρεσθαι* Ald. Rob. Turn. recte Brunckius aoristum reposuit, atque ita Med. E. D. G. M. 2. N. Viteb. Seld.

659. Dedi *ὅπου* pro vulgato *ὅπῃ*. *ὅποι* Q.

663. *πεύσοισθε* Rob. *ὀδύρομαι* edd. omnes. *αἰσχύνομαι* præbent M. 1. 2. Q. Seld. v. l. in D. L. Mosq. 1. Schol. A quod vulgato melius videtur.

ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολούμεναι
εἰς παρθενῶνας τοὺς ἐμούς, παρηγόρουν
λείοισι μύθοις· ὦ μέγ' εὔδαιμον κόρη,
τί παρθενεύει δαρόν, ἐξόν σοι γάμου
τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
πρὸς σοῦ τέθαλπται καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν
θελει· σὺ δ', ὦ παῖ, μὴ 'πολακτίσῃς λέχος
τὸ Ζηνός, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός,
ὡς ἂν τὸ Δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου.
τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασι
ξυνειχόμην δύστηνος, ἔς τε δὴ πατρὶ
ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ' ὀνείρατα.

666. *ἄνυχοι* Ald. *πολεύμεναι* omnes edd. *πολούμεναι* D. quod in textum recepi; neque enim scio quare forma Ionica retinenda sit. *πωλεύμεναι* C. Eustath. ad Od. X. p. 1930, 37. *τὸ δὲ πωλεύμην, ἀντὶ τοῦ συνανεστρεφόμην, ἐκτείνει συνήθως το ῶ. εἰ καὶ τὸ πολεύειν πρὸ ὀλίγων συνέστελλε τὴν ἄρχουσαν ἐν τῷ Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν,* (Od. X. 223.) *ὥσπερ καὶ τὸ ἀμφιπολεύειν.*—*πολεῖ* per omicron Pers. 307. Eurip. Orest. 1264. *πολεῖς* Alcest. 30. *πολεῖται* Aristoph. Av. 181. *περιπολοῦντ'* Soph. Œd. T. 1254. Lex Solonis apud Lysiam. c. Theomn. p. 2!6. ed. Auger. *ὅσαι δὲ πεφασμένως πωλοῦνται.* i. e. Lysia interprete, *βαδίζουσι.* Lege *πολοῦνται.*

668. *εὐδαίμων* Ald. Turn. ceterique editores, præter Rob. qui *εὐδαῖμον* exhibet; quod, in Seld. quoque scriptum, recepi, accentu tantum rejecto—Eurip. Alcest. 267. *ὦ δύσδαιμον, οἷα πάσχομεν.* Troas. 98. vulgo *ἄνα, δυσδαίμων.* Ald. *δύσδαιμον,* quod bene reposuit G. Burges.

669. *παρθενεύεις* Q. Vienn. 1. 2.

673. *μὴ πολλακτίσῃς* Ald.

678. *γεγονεῖν* Ald. *νυκτίφαντ'* Rob. Med. qua voce utitur Euripides Hel. 576.

ὁ δ' εἴς τε Πυθώ, κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
ἧκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
χρησμούς, ἀσήμους, δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ,
σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
ἔξω δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,
ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις.

679. Δωδώνης Ald. Rob. A.B.K. L. M. 1. 2. Q. Med. Colb. 2. Seld. Regg. MSS. Thomæ Mag. v. Θεοπρόπους. Brunck. Δωδώνην ceteri. Elmsleius confert Eurip. El. 1343. στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν, ubi vid. Barnes. Herodot. IV. 14. τὴν ἐπὶ Κυζίκου. Theocrit. VII. 129. τὰν ἐπὶ Πύξας. συχνοὺς Seld. MSS. Thom. M. Sed πυκνὸς de frequentia sæpe usurpatur, ut in Eurip. Phœniss. 1167. πυκνοὺς κυβιστητῆρας. Med. 1177. πυκνοῖσιν δρομήμασιν. apud. Athen. XV. p. 666. C. πυκνοῖς τοξεύμασι. et in phrasi πυκνὰ πτερά, de qua vid. Toup. in Suid. T. II. p. 545. Anyte in Anthol. III. 24. 11. Wolf. p. 104. πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων.

680. ἴαλεν Ald. Rob. Thom. M. μάθη Ald. Rob. Sophocl. Œd. T. 71. ὡς πύθοιθ' ὅ τι Δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. Eurip. Phœniss. 892. Κἀγὼ τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη. Hecub. 376. μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ Λέγουσα, μήτε δρῶσα. Noster Choeph. 313. τί σοι Φάμενος ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἂν—quæ congessit Valcken. ad locum Phœnissarum.

683. Ita Rob. ἀσήμως ceteræ omnes. ἀσήμους H. K. N. Q. Colb. 1. Med. Barocc. quod recepi, quia duplex epithetum amat Æschylus. Mox τ' deest in Q.

684. ἦλθε βάξις M. 1. 2. Mosq. 1. Schutz. Apollodorus Bibl. II. i. 1. Io octo generibus ab Inacho distare facit.

686. δώμων Rob.

687. Heliodor. Æthiop. VI. versus fin. Καὶ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, ἐρωμένου τινὸς ἐπὶ γῆν ἕνεκεν ἀλωμένου. ᾧ μετὰ μυρίους μὲν μόχθους, μυρίους δὲ κινδύνους, γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις, τύχῃ λαμπρᾷ καὶ βασιλικῇ συμβιώσεται. ubi plane hunc versum respicit. Euripid. Med. 540. γῆς ἐπ' ἐσχάτοις Ὅροισιν ᾤκεις.

κεὶ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἂν Διὸς μολεῖν
κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος.
τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν,
ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων
ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
ἦσαν, κεράστις δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
ᾖσσον πρὸς εὔποτόν τε Κερχνείας ῥέος,
Λέρνης τε κρήνην. βουκόλος δὲ γηγενής,
ἄκρατος ὀργήν, Ἄργος ὡμάρτει, πυκνοῖς
ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.

688. *θέλη* Ald. Rob. *θέλει* M. 1. Schol. B. *πυρωτὸν* Med. *ἂν* pro *ἐκ* reponi jubet Elmsleius, quia *μολεῖν* non *venturum esse* sed *venisse* significat.

689. *μένος* Med. Forsan præstaret *ἐξαϊστώσοι.*

694. *εὐθὺς οὖν* Thom. M. v. *Διάστροφοι.*

695. *κεράστη* Rob. et *ὀξυτόμῳ*. Sophocl. Trach. 365. *καὶ νῦν, ὡς ὁρᾷς, ἥκει δόμους.*

697. *εὔποντον* Rob. *Κεγχρείας ῥέων* Ald. *Κεγχρείας* E. G. Seld. Barocc. Similiter variatum est Eurip. Phœniss. 1401. inter *κεγχρώμασιν* et *κερχνώμασιν*. "Recentior," ait Valckenaerius, "et emollita fuit pronunciatio *κέγχρος* et *κέγχρωμα*: vetus atque asperior, *κέρχνος* et *κέρχνωμα*."

698. *Λέρνης ἄκρον τε* Ald. Rob. *ἄκρην τε* Turn. † *ἄκρην τε* Pors. Canteri conjecturam in textum recepi, quam firmat Schol. A. *καὶ πρὸς τὴν Λέρνην τὴν πηγήν.* Sæpius memorantur *Λερναῖα νάματα*, *Λέρνης ὕδωρ*, et similia; nusquam, quod sciam, *Λέρνης ἄκρα.* Re tamen accuratius perpensa, magis placet conjectura Spanhemii, *ἀκτήν τε Λέρνης. ἄκρη* et *ἀκτή* haud semel confunduntur: confer Pierson. Verisim. I. 2. p. 15. Luzac. Exercit. Acad. p. 56.

700. *καταστίβους* Q.

ἀπροσδόκητος δ' αἰφνίδιος αὐτὸν μόρος
τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν· οἰστροπλὴξ δ' ἐγὼ
μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνομαι.
κλύεις τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι
λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
ξύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν· νόσημα γὰρ
αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

ΧΟ. ἔα, ἔα·
ἄπεχε, φεῦ·
οὔποτ', οὔποτ' ηὔ-
χουν ξένους μολεῖ-
σθαι λόγους
ἐς ἀκοὰν ἐμάν,

701. *αὐτὸν αἰφνίδιος* Ald. Rob. Turn. ceteræque omnes. In Seld. suprascriptum *ἐξαίφνης*, quod verum putat Gaisfordius ad Hephæst. p. 242. Leniorem Porsoni medelam adhibui, quam in nota MSta indicaverat. *ἀφνίδιος* scribendum censet Elmsleius, secundum analogiam *τοῦ ἄφνω*. sed *αἰφνίδιος* semper dicere Atticos, nunquam *ἀφνίδιος* monet Porsonus: vid. Dobræi Aristoph. p. (145.)

703. *γῆς πρὸς γῆν* Ald. *γῆν ἐκ γῆς* Rob.

704. *ἔτι* Rob. et MSS. quidam *ἔτι λοιπὸν πόνον* Q. Hom. Od. Γ. 96. *Μηδέ τι μ' αἰδόμενος μειλίσσεο, μηδ' ἐλεαίρων, Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον.*

706. Eurip. Orest. 10. *Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίστην νόσον.* Plato Comicus (vid. Dobræum ad Aristoph. Ach. 318.) *βόσκει δυσώδη κέφαλον, αἰσχιστην νόσον.* "*Accius apud Nonium,* p. 260, 22. *Sallust. Jug.* 85." R. P. Accii locus est ex Agamemnone; *Composita dicta e pectore evolvunt suo.* Sallustii hæc sunt; *Non sunt composita mea verba; parvi id facio.*

709. *ἔπεχε* Abresch. et Brunck. contra codicum auctoritatem.

710. *οὐπώποτ'* Ald. Turn. Barocc. sed melius *οὔποτ'*. Agam. 508. *Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν.* Dein *ηὐχόμην* Rob. Stanl. *ηὔχουν* Ald. Turn. Pors. C. D. Colb. 1. 2. M. 1. 2. N.

711. *ξυνοὺς* v. l. apud Turnebum.

οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
πήματα, λύματα,
δείματ' ἀμ-
φήκει κέντρῳ ψύχειν ψυχὰν ἐμάν.
ἰώ, ἰώ,
μοῖρα, μοῖρα, πέφρικ', εἰσ-
ιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.
ΠΡ. πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ.
ἐπίσχες, ἔς τ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.
ΧΟ. λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ
τὸ λοιπὸν ἄλγος προυξεπίστασθαι τορῶς.
ΠΡ. τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ' ἐμοῦ πάρα
κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε
τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης.
τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα·

714. καὶ deest in Q.

715. πήματα, τύμματα, vel πήματ', ἀλήματα conj. Musgravius, quorum hoc posterius placet.

716. καὶ δείματ' D. M. 2.

719. μοῖρα semel tantum Robortellus, quem olim secutus, nunc vulgatam lectionem amplector.

721. πρῶ γε Med. Brunckius πρῷ γε suspicatur, nulla necessitate: est enim per tmesin pro προστενάζεις. Agam. 261. Τὸ δὲ προκλύειν—ἴσον τῷ προστένειν. τίς εἶ πλέα Rob.

722. ἔς τ' ἂν—προσμάθοις Q.

723. γὰρ pro τοι N. τι Ald. Rob. Turn. τοι Med. Guelph. Barocc. Valcken. ad Phœniss. 455. qui τοι in gnomis tragicos amare monet, et post eum Porsonus ad Hecub. 252.

724. προὐξεπίστασθαι edd. de qua orthographia dixi ad v. 219.

725. χρείαν τ' Med. Colb. 1. Seld. ἠνύσατ' Rob.

728. ἀκούσασθ' Ald. Rob. ἀκούσετ' Viteb.

σύ τ', Ἰνάχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
στρέψασα σαυτὴν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
ἑκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·

730. σὺ δ' Ald. Rob. Turn. σύ τ' A. B. Med. Colb. 2. M. 2. Q. Viteb. Steph. Byz. v. Ἰναχία, citat οἶτ' Ἰν. σπ. i. e. σύ τ' levi corruptela: ideoque cum Brunckio recepi; et magis e tragicorum consuetudine est, qui aliter libentius dixissent Ἰνάχειον σπέρμα, σὺ δ', sermo enim ad Io convertitur. Eurip. Phœniss. 467. Σύ τ' αὖ—Πολύνεικες. ibid. 898. Σύ τ', ὦ τάλαινα συγκατασκάπτει πόλις. Orest. 1635. σύ τ', ὦ φίλων μοι τῶν ἐμῶν σαφέστατε. ibid. 1643. Noster Theb. 147. Σύ τ', ὦ Λατογένεια κοῦρα.

731. Locutio Homerica est θυμῷ βάλ'. Od. A. 201. ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι. Herodot. VII. 51. ἐς θυμὸν ὦν βαλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος.

732. ἀνατολὰς Ald. Turn. ἀατολὰς Rob. De Ius erroribus multa multi, ut solent, scripserunt, quorum non nostrum est lites componere; neque id fecisse operæ pretium fuerit: satis enim manifestum est Æschylum suam geographiam, suam mythologiam, easque parum accuratas, habuisse; recte autem dixisse Agatharchidem de Mar. Erythr. p. 14. ed. H. St. Photii Biblioth. p. 1313. οὐδ' Αἰσχύλου ἐπιπλήττω, πολλοῖς διεψευσμένον, καὶ πολλὰ συγγράφοντα τῶν ἀσυγχωρήτων—οὐδὲ τοὺς ἄλλους εἰς ἐπιτίμησιν ἄγω, διασκευαῖς ἐν τοῖς δράμασι χρωμένους ἀδυνάτοις· ὅτι πᾶς ποιητὴς ψυχαγωγίας ἢ ἀληθείας ἐστὶ στοχαστής. Quam parum autem in geographia vel Hecatæus Milesius profecisset, docet Scholiasta Apollonii Rhod. IV. p. 259. Vid. Larcher. ad Herodot. T. II. p. 208.

733. γόους pro γύας Seld. γυίας Q.

734. " πλαγκτὰς στέγας suspicatur Dacierus, quod putat Horatium hunc Poetæ nostri versum expressisse in Ode 24. Lib. III. 10. *Quorum plaustra vagas rite trahunt domos.* Sed neuter Scholiastes ingeniosæ suspicioni favet." *L. Theobald.*

736. Citat. Thom. M. v. ἐξήρτημαι. ἐξηρτύμενοι Seld.

οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ' † ἀλιστόνοις πόδας
χρίμπτουσα ῥαχίαισιν ἐκπερᾷν χθόνα.
λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή·
ἀνήμεροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
ἥξεις δ' ὑβριστὴν ποταμόν, οὐ ψευδώνυμον,
ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὔβατος περᾷν,
πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
κροτάφων ἀπ' αὐτῶν. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, εἰς μεσημβρινὴν
βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
ἴξει στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε

737. γύποδας Ald. Rob. HSt. E. Barocc. Schol. A. Unde suspicatur Elmsleius fuisse quosdam qui legerent ἀλιστόνοις γ' ὑπὸ Χρίμπτουσα ῥαχίαισιν. γυπόποδας Ar. Seld. γυμνόποδας v. l. apud Schol. A. Porsoni obelum ante vocem ἀλιστόνοις retinui, quum nihil certi habeam, quod in locum ejus substituere ausim. Ingeniose, ut mihi videtur, G. Burges Ἀλιζώνοις. Eustath. ad Il. B. p. 363. Ἔφορός φησι τοὺς Ἀλιζῶνας τὴν παραλίαν οἰκῆσαι, τὴν μεταξὺ Μυσίας καὶ Καρίας καὶ Λυδίας. Quantum de hac gente inter se discreparint veteres geographi, videas apud Strab. XII. p. 550.

738. χρίπτουσα M. 1. 2. Seld. quæ forma antiquior est. In Herodot. II. 60. ἐγχρίμψαντες τὴν βᾶριν, MS. Arch. præbet ἐγχρίψαντες. vid. Schweighæuser. Mox ἐκπέρα conjicit Elmsleius.

742. Ἄραξιν π. Rob.

745. Eustath. ad Il. I. p. 733, 41.

746. Laudat. Eustath. ad Od. A. p. 1390, 20.

747. μεσυμβρινὴν Ald. Rob.

749. ἥξεις Ald. Rob. Turn. Q. ἴξῃ H. K. L. M. 2. Colb. 2. Brunck. ἴξει Pors. Theopompus Θησεῖ ap. Bekker. Anecd. p. 323, 30. ἴξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων Πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη—editur ἴξῃ.

κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδονθ', ἵνα
τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος
ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν·
αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σε χρὴ
λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾷν Μαιωτικόν.
ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος

751. Ita Ald. Rob. Brunck. qui insigne malæ fidei exemplum dedit; hanc enim orthographiam tuetur ex Scholiasta Sophoclis ad Antig. 981. quem prius ad mentem suam correxerat; nam in editione principe Scholiorum Σαλμυδισσία exhibetur. Cum duplici σ Turn. Eustath. ad Il. B. p. 309, 3. simplici vero ad Il. E. p. 560, 18. Σαλμύδησος Hesych. -ησσος Strabo, Stephanus, Scymnus Chius 733. Schol. Sophocl. Œd. T. 205. Schol. Venet. ad Il. M. 20. Ἑώρα τὰ εἰς ος λήγοντα, ὑπὲρ δυὸ συλλαβὰς ὀξυνόμενα, τῷ ῃ παραλήγοντα ἕτερον ἔχοντα σ, τοῦτο δὲ (Κάρησος) ἓν ἀναδεξάμενον—dein recenset Ἁλικαρνησσός, Ταρτησσός, Λυκαβησσός, quibus addi possint Λυρνησσός, Μυκαλησσός, et Τελμησσός. Valcken. ad Phœniss. 1107. nihil interesse judicat Τελμησόν an Τελμησσόν scribatur; nisi quod prior illa antiquior pronunciatio videatur. Herodianus περὶ παθῶν, ab Eustathio ad Dionys. 859. allegatus, Τελμισσός scribit; et profecto in hoc versu M. 1. dat Σαλμυδισία. Photius Lex MS. Σαλμυδισός, atque ita Lycophron 1264. in Homerid. Hymn. in Apoll. 224. ἐς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην, MS. Moscov. habet Μυκαλισσὸν et Τεμμισόν. vid. Kuhn. ad Ælian. V. H. II. 33. nostra ad v. 505.

752. ναύτοις Ald. ναύτῃς Rob. ναύτῃσι Turn. et ceteræ omnes. ναύταισι Q. Eustath. ad Il. E. p. 560, 18. Tzetz. ad Lycophr. 1285.

754. στενωπόροις Ald. στενωπόρου Rob. στενοπόρου v. l. in B.

755. θρασύσπλαγχνον C. F. M. 1. MSS. apud Turn.

757. εἰς ἀεὶ divisim Steph. Byz. v. Βόσπορος. εἰσαεὶ edd. omnes. Vid. infra ad v. 775.

758. Βούσπορος Colb. 1. τ' pro δ' Rob. Elmsleius.

κεκλήσεται· λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
ἤπειρον ἥξεις Ἀσίδ'. ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
ὁ τῶν θεῶν τύραννος εἰς τὰ πάνθ' ὁμῶς
βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
χρῄζων μιγῆναι, τάσδ' ἐπέρριψεν πλάνας.
πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
μνηστῆρος· οὓς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους,
εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'ν προοιμίοις.

ΙΩ. ἰώ μοι μοι. ἕ, ἕ.

ΠΡ. σὺ δ' αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζει· τί που
δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;

ΧΟ. ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

ΠΡ. δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

ΙΩ. τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας,
ὅπως πέδῳ σκήψασα, τῶν πάντων πόνων
ἀπηλλάγην; κρεῖσσον γὰρ εἰς ἅπαξ θανεῖν,

760. Ἀσιάδ' edd. Ἀσίδ' Elmsleius. Vid. ad Pers. 275. ἡμῖν Aldus MS. apud Turn.

763. ὑπέρριψεν M. 2. unde Burgesius ὑπέρραψεν.

766. μήδ' ἐπῶν Ald. Rob. M. 1. 2. Colb. 2. Q. Seld. Barocc. μήδ' ἐπῶν ἐν D. προοιμία Rob.

767. ἓ ἓ ἓ ἕ. quater Ald. Rob. Turn. bis tantum E. G. H. M. 1. Q. Med. Colb. 1. 2. Brunck. ἰὼ bis repetit Rob. ἕ, ἕ, αἴ, αἴ. D. ἕ, ἕ, φεῦ, φεῦ. Viteb.

768. σὺ δ' ἂν Rob.

769. δράσοις Ald. Rob.

770. γάρ τοι Ald. Rob.

771. δυσχείμαρον Ald. Rob. πέλαγον D. τε pro γε E. G.

775. εἰσάπαξ Turn. εἰς ἅπαξ Ald. Rob. Divisim videtur legisse Cicer. ad Quint. Fr. I. 2. 4. *Quam vellem* ὀρθὰν τὰν ναῦν, *et* ἅπαξ

ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.
ΠΡ. ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,
ὅτῳ θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον.
αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή.
νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.
ΙΩ. ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;
ΠΡ. ἥδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα συμφοράν.
ΙΩ. πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;
ΠΡ. ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα.
ΙΩ. πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;.
ΠΡ. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.
ΙΩ. ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.
ΠΡ. γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.
ΙΩ. θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.

θανεῖν. atque divisim laudat Porsonus ad Phœniss. 986. etsi εἰσάπαξ in hoc loco edi permisit. Demosth. Ol. II. p. 20. εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον.

777. ἂν omittit Rob.

779. μοι pro ἂν Rob. idem mox τό pro μοι.

783. ἥδοιμ' ἂν omnes ante Dawesium, qui ἥδοι' ἂν restituit, M. C. p. 284. ed. Burgess. et sic Q. Simile mendum ex Euripidis Phœniss. 418. sustulit Marklandus, δύναι' ἂν pro δύναιμ' ἄν reponens.

784. πῶς οὐκ N. Colb. 1. κακὰ Rob. L.

785. μαθεῖν σοι Ald. Rob. Barocc.

787. πρὸς αὐτὸς αὐτοῦ M. 1. 2. Seld. male: Sophocl. Œd. T. 1237. αὐτὴ πρὸς αὑτῆς. Ajac. 906. αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ. Antig. 1174. αὐτὸς πρὸς αὐτοῦ, πατρὶ μηνίσας φόνου. De hac locutione vid. Bast. Ep. Crit. p. 212. αὐτοῦ Ald. Rob. κενόφρων Rob.

788. σήμηνον ποίῳ τρόπῳ Ald. Rob.

789. γάμον τόνδ' Rob.

790. Citat Eustathius ad Il. I. p. 784, 4.

ΠΡ. τί δ' ὅντιν'; οὐ γὰρ ῥητὸν αὐδᾶσθαι τόδε.
ΙΩ. ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;
ΠΡ. ἣ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.
ΙΩ. οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;
ΠΡ. οὐ δῆτα, πρίν γ' ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθείς-
ΙΩ. τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;
ΠΡ. τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.
ΙΩ. πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

791. Pro ῥητὸν Brunckius, probante Wyttenbachio Bibl. Crit. II. i. p. 116. θεμιτὸν reponi vult, ex Sophocl. Œd. T. 993. ἦ ῥητόν; ἦ οὐχὶ θεμιτὸν ἄλλον εἰδέναι. Sed vulgatum præstat. Mox τάδε Ald. Turn. τόδε Rob. G. H. M. 1. Colb. 2. Barocc. quod plane anteferendum est. Quæ Valckenaerius ad Phœniss. 430. de τάδε et τόδε tradidit, minime ad hunc locum pertinent, cujus diversa est constructio. Porsonus confert Orph. Argon. 936. ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 69. (n. ed. 107.) δεινὸς ὄφις, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, οὐ φατὸν εἰπεῖν. (quod frustra tentat Ruhnkenius) Eurip. Bacch. 464. (461.) ῥᾴδιον δ' εἰπεῖν τόδε. Aristoph. Av. 1710. οἷον δ' ἔρχεται Ἔχων γυναικὸς κάλλος, οὐ φατὸν λέγειν.

793. "*Citat Tzetzes ad Lycophr.* 178." R. P. unde lector mythologiam de Thetidis nuptiis quærat, et ex Bentleii nota ad Horat. Carm. I. xii. 19.

795. πρὶν ἂν ἔγωγ' ἐκ Ald. Rob. πρὶν ἔγωγ' ἂν pleræque edd. obelo notat Porsonus. πλὴν ἔγωγ' ἂν Med. Q. Barocc. Guelph. Schol. in Q. μὴ γράφε ἐν ταῦτα πρὶν ἄν. οὐ γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. ἀλλὰ πλὴν ἂν ἢ εἰ μὴ ἐγὼ ἐκ δεσμῶν λυθῶ. Pauwius πρίν γ' ἔγωγ' ἄν, quem sequitur Burgessius ad Dawes. p. 413. Brunckius πρίν γ' ἂν ἐκλυθῶ δεσμῶν ἐγώ. Pauwii conjecturam recepi; supra v. 490. πρίν γ' ἐγὼ σφίσιν Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων. Eurip. Iph. T. 1302. οὔ, πρίν γ' ἂν εἴπῃ τοὔπος ἑρμηνεὺς τόδε, ubi mirum est Marklandum, Musgravium, Gaisfordium reliquisse εἴποι. οὔ, πρίν γ' ἂν Ἰοφῶντ'—κωδωνίσω. Si quem offendat particulæ repetitio, conferat Sophocl. Ant. 747. Eurip. Hipp. 96. Alc. 378. Plat. Gorg. p. 299. D. Læmar.

796. σ' omittunt codd. quidam.

797. αὐτῶν Ald.

798. Schol. B. videtur legisse οὑ'μὸς παῖς. σ' omittunt Ald. Colb. 1. 2.

ΠΡ τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.
ΙΩ. ἥδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία.
ΠΡ. καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.
ΙΩ. μή μοι προτείνων κέρδος, εἶτ' ἀποστέρει.
ΠΡ. δυοῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.
ΙΩ. ποίοιν; πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.
ΠΡ. δίδωμ'· ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντ' ἐμέ.
ΧΟ. τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους.
καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.
ΠΡ. ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι

799. δὲ pro γε Schol. B. δὲ γέναν πρὸς δέ κ' Ald. Sic Agam. 1595. Τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ ξυνεξελαύνει.

801. καὶ μὴ δὲ Q. Malim καὶ μή τι σαυτῆς.

803. δυεῖν pleræque edd. δυοῖν Ald. Rob. Colb. 1. 2. M. 1. Q. Eustath. ad Il. K. p. 802, 32. e Lexico Rhetorico; λέγει δὲ τὸ αὐτὸ λεξικόν, καὶ ὅτι τὸ δυοῖν καὶ ἐπὶ δοτικῆς παρὰ Ἀττικοῖς· οἷον, Δυοῖν γυναικοῖν εἷς ἀνὴρ οὐ στέργεται, et mox δυοῖν δὲ ἐπὶ γενικῆς καὶ δοτικῆς· τὸ δὲ δυεῖν σπάνιον παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ἔστι δ' ὅμως παρὰ Θουκυδίδῃ. Idem tamen ad Od. Φ. p. 1907, 49. Heraclidæ grammatici dictum male intellexit, qui ait, τοὺς Ἀττικοὺς τὴν οι δίφθογγον εἰς τὴν ει μεταποιεῖν, τὸ δυοῖν λέγοντας δυεῖν· καὶ τὸ οἴκοι, οἴκει· καὶ τὸ ποῖος, πεῖος· ubi de recente Atticismo loquitur; οἴκοι enim vetustior certe forma. Porsonus in Euripide δυοῖν semper edidit. Mox δωρήσομαι Ald.

804. Interrogandi signum post ποίοιν inserui.

806. φράσαι Rob.

808. Forsan legendum λόγου. Sophocl. Œd. Col. 50. πρὸς νῦν θεῶν, ὦ ξεῖνε, μή μ' ἀτιμάσῃς, Τοιόνδ' ἀλήτην, ὧν σε προστρέπω φράσαι.

809. τήνδε Seld.

810. τὸν λύσοντά σε, τ. γ. π. Ald. Barocc.

τὸ μὴ οὐ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.
σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην φράσω,
ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον, ἠπείρων ὅρον,
πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς,

* * * * * *

πόντου περῶσα φλοῖσβον, ἔς τ' ἂν ἐξίκῃ
πρὸς Γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναιαὶ κόραι
τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
μονόδοντες, ἃς οὔθ' ἥλιος προσδέρκεται
ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,

812. *οὐ* omittunt Rob. K. L. M. 1. 2. Colb. 2. Seld.

815. *ὅρων* Ald.

816. *φλογωπὰς* Ald. Inter hunc versum et proxime sequentem aliquid intercidisse vidit Brunckius.

817. *πόντον* Ald.

818. *Σκυθίνης* Ald. Rob. *Κισθήνης* Med. codd. Regg. Harpocrat. *Κισθήνη. Ἰσοκράτης Πανηγυρικῷ. ὄρος τῆς Θρᾴκης. Κρατῖνος. Κἀνθένδ' ἐπὶ τέρματα γῆς ἥξεις, καὶ Κισθήνης ὄρος ὄψει.* quem locum mihi indicavit Elmsleius. Hermannus conjicit *Σινδικῆς*.

820. *ὄμμα κέκτημέναι* Ald. Rob. *ὄμμ' ἐκτημέναι* Thom. M. v. *κέκτημαι*. Ovid. Metam. VI. 4. *Phorcidas, unius sortitas luminis usum.*

821. *τὰς οὔθ'* Ald. Citat Tzetzes Chil. III. 953. Æschylus Homericum adumbravit, Od. Λ. 15. *οὐδέ ποτ' αὐτοὺς Ἠέλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν.* quæ sunt etiam Hesiodi verba in Theogon. 759. Quin et se ipse imitatus est: Galen. Comment. i. ad Hippocr. de Morb. Epidem. VI. p. 454. *Οὕτω καὶ Αἰσχύλος. Ἐξαντίας οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, οὔτ' ἀστέρων στόμα Λητῴας κόρης.* Gataker. A. M. P. X. p. 432. ita corrigit; *Αἰσχύλος ἐν Αἰτναίαις· Ἵν' οὔτε πέμφιξ ἡλίου προσδέρκεται, Οὔτ' ἀστέρων ὄμμ', οὔτε Λητῴας κόρης.* Bent-

δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς.
τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω.
ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
Γρῦπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
'Αριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόῤῥυτον
οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα, Πλούτωνος πόρον.
τούτοις σὺ μὴ πέλαζε· τηλουρὸν δὲ γῆν
ἥξεις, κελαινὸν φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
τούτου παρ' ὄχθας ἕρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ

leius Epist. ad Mill. p. 51. certissime reponit *Αἰσχ. ἐν Ξαντρίαις. "Ας οὔτε τ.* quod vero in secundo versu conjicit, *οὔτ' ἀστερωπὸν ὄμμα Λ. κ.* minus feliciter excogitatum est. Gatakeri vestigiis insistens, lego, *οὔτ' ἀστέρων, οὔτ' ὄμμα Λ. κ.* nam *στόμα* et *ȣτ' ομμα* vix invicem distinguuntur. Duriuscule sonat *ἀστερωπὸν ὄμμα*, etsi Euripides Hippol. 864. dicit *νυκτὸς ἀστερωπὸς σελάνα*. Bentleii conjecturam, *ἐν Ξαντρίαις*, certam reddit Photii Lex. MS. Πέμψιξ. (sic.) *πνοή. Αἰσχύλος Ξαντρίαις, ἐπὶ τῶν ἀκτίνων.*

826. *τοιοῦτον ἕν σοι* Elmsleius, qui monet *τοιοῦτο* et *τοσοῦτο* apud tragicos rarissime inveniri. Sed longe probabilius esset *τοιόνδε μέν σοι*. Apuleius Met. II. 19. ex correctione Marklandi Epist. Crit. p. 18. *Hæc tibi prædico, et cavenda censeo.*

828. *ἀκραγγεῖς* Ald. H. male. Hesych. 'Ακραγγές : *δυσχερές*, ubi γ interpolavit M. Musurus, teste N. Schowio. Edd. Ven. et Flor. *ἀκραγεί*. Cyrilli Lex. MS. 'Ακραγές.

829. *Γρύπας* edd. correxit Elmsleius. *μουνῶ πανστρατὸν* Ald. Barocc. E. *μονῶπα* Eustath. ad Dionys. 31. *φύλαξον* Rob.

830. *ἱπποδάμον* Ald. *ἱππόβαμον* Q.

831. *πόρου* Ald. Turn. *πόρον* Rob. Med. M. 1. 2. Q. Seld. Pauw. et Morell.

832. *σύ μὲν* Ald. *τηλουργὸν* Med.

835. Hom. Il. Γ. 187. *παρ' ὄ-*

καταβασμόν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο
ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον εἰς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
'Ιοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
τῶνδ' εἴ τι σοι ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.
ΧΟ. εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,

χθας Σαγγαρίοιο. Οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον, ait Eustath. p. 403, 13. παρ' ὄχθαις φασίν. Quod non est verum. παρ' ὄχθας est *secus ripas*; παρ' ὄχθαις *juxta ripas*, ut in Theb. 392. βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις. Sophocl. Philoct. 726. Σπερχείου παρ' ὄχθαις. Mox ἐξίης Ald. Ox. Barocc.

836. Βιβλίνων Med. M. 1. Colb. 2. Seld. Perpetua in hac voce inter ι et υ confusio. Eustath. ad Od. Φ. p. 1913, 31. ἐνταῦθα δὲ σημειῶσαι ὅτι ἡ Βύβλος ἐπὶ πόλεως μὲν τῆς καὶ ἐν τῷ Περιηγητῇ (v. 912.) μόνως διὰ τοῦ ῡ γράφεται· ἐπὶ δὲ φυτοῦ, ὡς ἐπὶ πολὺ μέν, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁμοία ἡ γραφή. οἱ δὲ νεώτεροι τρέψαντες, κατὰ τὸ δύφρος, δίφρος, μῦσος μῖσος —βίβλος διὰ τοῦ ἰῶτά φασι. Brunckius apud Aristophanem βιβλίον ubique reposuit. In Eurip. Ion. 1195. pro Βιβλίνου τε πώματος legendum Βυβλίνου, quod præbet Proclus in Hesiod. p. 133. Βύβλινον οἶνον memorant Theocritus, Athenæus, Eustathius, et alii. Confer Xenoph. Anab. VII. 5. 8. Pausan. Achaic. p. 406. cum Antonin. Lib. c. 30. Parthenium in Erotic. XI. Heinsium ad Ovid. Metam. IX. 452. Pierson. ad Mœrin p. 95. Βιβλία, διὰ τοῦ ῑ, ὡς Πλάτων, Ἀττικῶς. βυβλία, ὡς Δημοσθένης, κοινῶς. Herodot. V. 14. βιβλίον sed V. 98. βύβλων.

837. σεμνὸν A. Colb. 2. Κεῖλον Ald. εὔποτος Turn. C.

838. σ' omittit Ald.

840. τε deest Rob.

841. Eustath. ad Od. E. p. 1535, 24. Athen. VIII. p. 347. C.

843. θέλεις Ald.

845. πολυφόρου Ald.

λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
δὸς ἥντιν' αἰτούμεσθα, μέμνησαι δέ που.
ΠΡ. τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκεν φράσω,
τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ γάπεδα,
τὴν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,

847. αἰτούμεθα Ald.

851. τοῦ ταυτὸ Ald.

852. Monet Abreschius legi posse λέγων, ut in Pers. 513. πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακῶν.

854. δάπεδα edd. omnes: (δα΄πεδα Q.) obelo notat Porsonus, qui ad Eurip. Orest. 324. ita scribit: "Primam in δάπεδον producit Æschylus Prom. 828. aut, si locus corruptus est, et hic et ibi legendum est γάπεδον. Stephanus Byz. v. Γῆ. λέγεται καὶ γήπεδον τὸ πρὸς τοῖς οἴκοις ἐν πόλει κηπίον, ὅπερ οἱ τραγικοὶ διὰ τοῦ α φασί, δωρίζοντες." Verbum agnoscunt Schol. Venet. ad Il. Δ. 2. et Eustath. p. 436, 41. Prioris locus corrigendus est ex Steph. Byz. Ita se habet: δάπεδον δὲ τὸ ὁμαλὸν χώριον. γήπεδα δέ, τὰ ἐν ταῖς πόλεσι προκείμενα ταῖς οἰκίαις οἷον κρηπίδια. οἰκόπεδα δὲ, οἰκιῶν καταῤῥιφθέντων εἰς ἐδάφη. lege κηπίδια et vel τοῖς οἰκίοις vel καταῤῥιφθεισῶν. Hesych. Γάπεδα. ἄγροικοι καὶ οἰκεῖαι. lege ἀγροὶ οἰκεῖοι. Schol. in Oppian. Hal. I. 54. ἐκ τοῦ γῆ καὶ πέδον γήπεδον, τὸ τῆς οἰκίας πεδίον. οἰκήπεδον δὲ το τῆς καταβληθείσης οἰκίας πεδίον, ἐρειποτόπιον λεγόμενον. Hæc Grammatici de hujus vocis significatione, qua tamen eam apud tragicos poni, nemo est qui facile crediderit. Γάπεδον autem idem est quod ab Herodoto VII. 28. dicitur γεώπεδον; sc. *fundus, ager septus*. γάπεδον certum reddit Lycophr. 617. τοῦ τειχοποιοῦ δαπέδων ἀμοιβέως. ubi γαπέδων suppeditant MSS.

856. θῶκος τ' Q.

τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ
μέλλουσ' ἔσεσθαι· τῶν δὲ προσσαίνει σέ τι·
ἐντεῦθεν, οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
κελευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον Ῥέας,
ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις.
χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσιν βροτοῖς.
σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός,
ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' εἰς κοινὸν φράσω,

859. προσηγορήθης H. Colb. 1. 2. Bigot. quod paullo vetustius esse credo.

860. Vulgo legebatur μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι. Versui obelum præfigit Porsonus. ἔσεσθαι τῶνδε Ald. G. H. K. L. M. 2. Q. ἔσῃσθαι τῶνδε Barocc. Lectionem, quam exhibui, præbent C. E. M. 1. Seld. Schol. B. προσσαίνει. κολακεύει. τοῦτο διὰ μέσου· λέγει δὲ ὅτι προσσαίνει σέ τι τούτων, ἀντὶ τοῦ θέλγει καὶ κατέχει, καὶ οὐκ ἄλλης τινὸς ἢ σοῦ ταῦτα γνωρίζεις πάθη. Verte, *quin et hisce oraculis gratum aliquod tibi inerat*, quæ parenthetice sumenda: τῶν pro τούτων ponitur, ut Theb. 197. Suppl. 354. Eurip. Alcest. 274. τοῖσιν pro τούτοις Agam. 1252. τὸ pro τοῦτο Eumen. 261. τῆς pro τῆσδε ibid 2.

863. πολυπλάγκτοισι Rob. Q. Bigot. Schol. B. ut in v. 605.

865. κληθήσεται Ald. Rob. Turn. κεκλήσεται quindecim MSS. Abresch. Brunck. Pors. atque ita Tzetz. ad Lycophr. 630. indicante Porsono. Supra v. 759. Βόσπορος δ' ἐπώνυμος Κεκλήσεται. Paullo post futurum amabant Attici omnes, et præsertim tragici. Mœris, Δεδήσεται, Ἀττικῶς· δεθήσεται, Ἑλληνικῶς. Euripides semel κληθήσεται. Troad. 13. sed et ibi MS. Flor. recte κεκλήσεται.

εἰς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
ἔστιν πόλις Κάνωβος ἐσχάτη χθονός,
Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θιγὼν μόνον·
ἐπώνυμον δέ τῶν Διὸς γεννημάτων
τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον, ὃς καρπώσεται
ὅσην πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.
πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γέννα πεντηκοντάπαις

871. πολὺς Κώναβος Ald. πόλυς quoque Rob. Citat Eustath. ad Od. A. p. 1386, 12. Δ. p. 1509, 35. Z. p. 1559, 60.

872. πρὸς χώματι Ald.

873. εὔφρονα Q.

875. γεννημάτων omnes MSS. et edd. veteres. Scaliger, e Peyraredi conjectura, θιγημάτων, probante Valcken. ad Phœniss. 639. Hesych. Θιγημάτων· μιασμάτων. quam lectionem amplexi sunt Brunck. et Schutz. et certe probabilis est; non tamen ea auctoritate freta ut in textum admitti debeat. γεννημάτων ferri posse observavit Butlerus, et nomen Epaphi derivari a ἐπαφῶν v. 874. Vulgatum aliquatenus confirmat similis locus Suppl. 43. Ἶνίν τ' ἀνθονομούσας προγόνου βοὸς ἐξ ἐπιπνοίας Ζηνὸς ἔφαψιν· ἐπωνυμία δ' ἐπεκραίνετο μόρσιμος αἰὼν εὐλόγως, Ἔπαφόν τ' ἐγέννασεν. Scholiasta B. γεννημάτων· τῶν παιδίων. Hesych. Γέννημα. παιδίον.

876. καρπώσαιτο Rob.

877. πλατύῤῥουν Ald.

878. πεντηκοντόπαις Rob. Eustath. ad Il. A. p. 37, 32. quod olim in textum recepi: sed pœnitet me facti. Debueram sane meminisse Atticos numerorum terminationes in compositis servasse, de qua re insignis est locus ex Herodiano περὶ παθῶν ab Etymologo adservatus p. 346, 14. Ἐξάκλινον, ἐξάπουν, Ἀττικῶς μὲν ἔξπουν καὶ ἔξκλινον λέγεται, ὥσπερ καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ Ἐξπηχυστί. (eadem habet Philemon grammaticus ap. Brunckii Lex. Sophocl.) καὶ παρὰ Πλάτωνι τῷ κωμικῷ Ἔξπουν. φυλάττει γὰρ τὸ τέλος τῶν ἀριθμῶν ἐν τῇ συνθέσει, Πεντέμηνον λεγόμενον καὶ Ἐν πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ. (Aristoph. Equit. 1046.) ἡμεῖς δὲ Πεντάμηνον. Ὀκτώπουν· ἡμεῖς δὲ Ὀκτάπουν. Et profecto ὀκτώπηχυς dixit Philemon, ὀκτώπους Philemon, Cratinus, Æschylus, teste Photio Lex. MS. cf. Hesych. in v.—ἐξμέδιμνον scribitur in Aristoph. Pac. 631. Hesych. ἔξ-

πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται
θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον
ἀνεψιῶν· οἱ δ', ἐπτοημένοι φρένας,
κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
ἥξουσι θηρεύοντες οὐ θηρασίμους
γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντας νυκτιφρουρήτῳ θράσει.
γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.
τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται

μετρον. ἑξάμετρον. ut putem nihil contra tot Grammaticorum auctoritatem valere Thomæ Magistri præceptum, ἑκκαίδεκα, οὐχ ἑξκαίδεκα, διότι τὸ διπλοῦν μετὰ συμφώνου τιθέμενον τραχύτητα ποιεῖ τῆς φωνῆς. Alioqui facilis esset Aristophanis correctio ἐκμέδιμνον, ut in Suida, ἐκμήνῳ· ἐξ μηνῶν.

880. θηλύσπορον Ald.

881. οἵδε πτοημένοι Ald.

882. Eadem similitudine de Danaïsin utitur noster Suppl. 222. ἐν ἁγνῷ δ', ἑσμὸς ὣς πελειάδων, Ἵζεσθε, κίρκων τῶν ὁμοπτέρων φόβῳ, Ἐχθρῶν ὁμαίμων καὶ μιαινόντων γένος.

883. θηρεύοντες Colb. 1. θηρεύσοντες ceteræ.

884. θέρος pro θεός conjecit Musgravius, laudans Melanippid. ap. Plutarch. Moral. p. 1350. γλυκὺ γὰρ θέρος.

886. δαμέντων edd. omnes. †δαμέντων Porsonus. Pauwii conjecturam, δαμέντας, amplectitur Heynius ad Apollodor. p. 273. et confirmat M. 1. qui exhibet δαμέντα.

889. ἐς ἐχθροὺς Med. M. 1. 2. N. Colb. 1. Viteb. Seld. quod forsan præferat aliquis: melius enim Amor *intrare* dicitur, quam *ire contra*. vide Valcken. ad Phœniss. 79.

891. ἐπαμβληθήσεται Rob.

γνώμην· δυοῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
κλύειν ἄναλκις μᾶλλον ἢ μιαιφόνος.
αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς·
σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε φύσεται θρασύς,
τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
λύσει. τοιόνδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
ὅπως δὲ χὤπῃ, ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου
εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.

ΙΩ. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ,
ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς
μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις
χρίει μ' ἄπυρος·

892. γνωμῶν Ald. Turn. γνωμαῖν Rob. Brunck. qui plenius post ἀπαμβλυνθήσεται distinguit, perperam, ut docet Butlerus. γνώμην primus dedit Porsonus; atque ita D. E. F. G. M. 1. 2. Med. Seld. δυοῖν Ald. Rob. G. H. M. 1. 2. Q. Barocc. Bigot. vulgo δυεῖν. vide supra ad v. 803.

894. βασιλεικὸν ἕξει Ald. ἕξει quoque Guelph. Barocc.

895. δὴ pro δεῖ Barocc.

896. ἐκ τῶνδε Ven. 1. Barocc.

897. κλεινοῖς Rob. Med.

899. ἐμὴ H. M. 1. 2. Q. Viteb. Guelph. Barocc. vide supra 217.

900. χ' ὅπη Ald. δὲ omittit Rob. χρόνου pro λόγου Ald. Rob. Ven. 1. Guelph. Barocc. quod nescio annon sit anteferendum. δὴ pro δεῖ F. MS. apud Turnebum vide supra 895. ὅπως δ' ἔχω. πῆ ταῦτα δῆ Q.

902. ἐλελελελεῦ Ald. Ἰώ, ἰώ, ἐλελελελεῦ Rob. ἐλελελελελεῦ Turn. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ, Porsonus, atque ita legisse videtur Schol. B. qui interpretatur φεῦ, φεῦ. Hesych. Ἐλελεῦ· τίθησι αὐτὸ Αἰσχύλος ἐπὶ σχετλιασμοῦ, ἐν Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Cf. quæ diximus ad Agam. 1039.

904. θάλπουσιν Ald. οἴστρου τ' Barocc.

κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει,
τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην,
ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης
πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΧΟ. ἦ σοφός, ἦ σοφός, ἦν ὃς — στροφή.
πρῶτος ἐκ γνώ-
μᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσ-
σᾳ διεμυθολόγησεν,
ὡς τὸ κηδεῦ-

906. φρένα φόβῳ Ald. φόβῳ λ. φ. Rob.

907. γ' pro δ' Rob.

910. πταίουσ' Med. L. Schol. B. videtur legisse ποιοῦσ', interpretatur enim πράττουσιν.

911. στυγνοῖς L. M. 1. 2.

912. Ut antistrophica respondeant, in hoc loco legendum suspicatur Monk. ἦ σοφός, ἦ σοφός, ὃς γνώ=μᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσ=σα διεμυθολόγησεν. Triclinius vero in Q. delevit ἐν γνώμᾳ, hoc scholio addito, περισσὸν ἦν ἐνταῦθα τό, ἐν γνώμᾳ—διὸ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοί. ὅμοιον γὰρ χρὴ εἶναι τὸ κῶλον τῷ τῆς ἀντιστρόφου. Nicephorus Gregoras Hist. Byzant. p. 644. F. hunc locum et Sophoclis versus Ajac. 646. 647. parum eleganter conjungit. ἀλλὰ γὰρ ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάστασε, καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησε, τὸν μακρὸν ἅπαντα φύειν τ' ἄδηλα χρόνον καὶ τὰ φανέντα καλύπτειν. Idem. p. 235. ἦ σοφὸς ἦν ἄρ' ἐκεῖνος, ὃς πρῶτος ἐν γ. τ. ἐ. κ. γ. δ. Porsonus hunc locum contulit cum Aristoph. Vesp. 724. ubi duplex est parodia, Ἦπου σοφὸς ἦν ὅστις ἔφασκεν πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς Οὐκ ἂν δικάσαις.

913. γνώμῃ Ald. Rob. et mox γλώσσῃ.

916. κηδεύειν Eustath. ad Il. Θ. p. 717, 4. Il. I. p. 758, 63. Οὐ πρῶτος Αἰσχύλος εἶπεν, ὡς τὸ κηδεύειν καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ, τουτέστιν ἄριστόν ἐστιν ἑκάστῳ τὴν αὐτῷ ἐοικυῖαν λαμβάνειν, καὶ μὴ τῶν ὑπερκόμπων γάμων ἐρᾷν, ἀλλὰ πρῶτος Ὅμηρος καὶ αὐτὸ ἐν τοῖς κατὰ τὸν Ἀχιλλέα ἐδίδαξε. Homeri versus est Γήμαντι μνηστὴν ἄλο-

σαι καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύ-
ει μακρῷ· καὶ μήτε τῶν πλού-
τῳ διαθρυπτομένων,
μήτε τῶν γέν-
νᾳ μεγαλυνομένων
ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι.

χον, Fεικυῖαν ἄκοιτιν. Pindar. Pyth. II. 65. a Schol. A. laudatus; Χρὴ δὲ καθ' αὑτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾷν μέτρον. εὐναὶ δὲ παράτροποι ἐς κακότατ' ἀθρόαν ἔβαλον. Æschylum respicere ait Scholiasta Pittaci dictum, qui, quum ex eo quæreret quidam utram duceret, uxorem bene dotatam, an pauperem et sibi parem, ad pueros eum dimisit, qui turbines flagellis agitabant et alii aliis dicebat, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα. Atqui hanc sententiam, quæ a Schol. A. et a Callimacho in pulcherrimo epigrammate apud D. Laert. I. 79. Pittaco tribuitur, alii aliis adsignant. Photii Lex. MS. Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα: τοῦτο οἱ μὲν Πυθικὸν εἶναί φασιν ἀπόφθεγμα· οἱ δὲ Σόλωνος· ἔνιοι δὲ αὐτῶν Χείλωνα εἰπεῖν συμβουλευομένῳ τινί, εἰ πλούσιον ἕλοιτο γάμον. Suidas pro Πυθικόν, Πιττάκου scribit; legendum præterea ἔνιοι δὲ αὐτό. Proverbium sine nomine citat Plutarch. de Pædag. p. 23. Soloni tribuit Ausonius. Chilon ap. Stob. LXVIII. p. 394. γάμους εὐτελεῖς καὶ ἰσοτίμους ποιεῖν. Notandum est, veteres, quum proverbium incerti auctoris laudent, dicere solere κατὰ τοὺς σοφούς, vel ὡς λέγουσιν οἱ σοφοί, quod sæpe apud Platonem invenias, e. g. Gorg. p. 210. Heindorf. Theocr. XIV. 22. ἔπαιξέ τις, ὡς σοφὸς εἶπεν, ubi videndus omnino D. Heinsius p. 364. Pindar. ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 202. Σοφοὶ δὲ καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν ἔπος αἴνησαν περισσῶς. cujus sententiæ auctor incertus fuit, teste Schol. ad Eurip. Hippol. 265. Longin. versus fin. νεοττοποιεῖται, κατὰ τοὺς σοφούς. Sophocl. El. 62. ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις καὶ τοὺς σοφοὺς Λόγῳ μάτην θνήσκοντας. i. e. *philosophos*.

917. ἀριστεύειν Ald.

919. Huc respicere videtur Nicostratus Stobæi LXVIII. p. 393. ἀλλ' ἐνταῦθά που τὸ λαμπρὸν τοῦ δουλεύειν ἐστίν, ἰδίᾳ μὲν τῇ γυναικί, ὑπὸ τοῦ πλούτου διατεθρυμμένῃ, κ. τ. λ.

922. χερνῆτα Seld. ἐραστεῦσαι γάμων omnes edd. et MSS. Ultimam vocem uncinis inclusit Schutzius, ejecit Porsonus, qui vocem πόνων in Antistropha v. 933. insititiam esse viderunt.

μήποτε, μήποτέ μ', ὦ μοῖ- ἀντιστρ.
ραι * * *
* λεχέων Διὸς εὐνά-
τειραν ἴδοισθε πέλουσαν·
μηδὲ πλαθεί-
ην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ
οὐρανοῦ· ταρβῶ γὰρ ἀστερ-
γάνορα παρθενίαν
εἰσορῶσ' Ἰ-
οῦς μέγα δαπτομέναν
δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.
ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος ἐπῳδός.

923. μήποτε μήποτ' ὦ Ald. G. H. M. I. 2. Seld. Barocc.

924. Desunt quatuor syllabæ: (sed vide ad v. 912.) Διὸς omittunt Ald. Turn. Barocc. C.

927. πλασθείην Ald. Rob. Turn. πλαθείην Med. Barocc. Q. Brunck. Porsonus; qui ad Eurip. Hecub. 884. Θρῃκὶ πλαθεῖσα ξένῳ, hæc notat; "πλασθεῖσα Ald. et MSS. Sed altera forma, quæ alibi apud Euripidem occurrit, melior videtur, et ita Brunckius." Androm. 25. πλαθεῖσ' Ἀχιλλέως παιδί. Ald. πλασθεῖσ'. confer. Rhes. 911. Altera forma occurrit Sophocl. Œd. T. 1100. Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα. Post πλαθείην Ald. Rob. Turn. et MSS. aliqui ἐν inserunt.

929. ἀστεργάνωρα Ald.

931. Ἰοῦς με γάμῳ δ' ἀπτομένην Ald. Ἰοῦς γάμῳ δ. ceteræ edd. Ex Aldinæ vestigiis μέγα reponendum censet Schutzius, quem sequitur Burneius. Vide supra ad v. 60.

932. δυσπλάγχνοις Ald. Rob. MSS. multi. Schol. A. et B. δυσπλάγχνας M. 1. Colb. 2. δυσπλάνοις Turn. Barocc. Bigot. ἀλατίαισι Ald. Turn. ἀλατείαισι. Rob. Post hanc vocem omnes edd. præter Turn. πόνων addunt, quod recte a C. abest; vide supra ad v. 922. Non absimile Suppl. 558. Μαινομένα πόνοις ἀτίμοις, ὀδύναις τε κεντροδαλήτοις θείας Ἥρας.

934. Hanc epodum in antistrophica redigere conati sunt viri doctissimi, Elmsleius et Monkius.

ἄφοβος, οὐ
δέδια. μηδὲ κρεισσό-
νων θεῶν ἔρως
ἄφυκτον ὄμμα προσδράκοι με.
ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα

935. 6. οὐδὲ διὰ Rob. mox κρεισσόνων θεῶν omnes edd. θεῶν om. D. Schol. A. "θεῶν," inquit Musgravius in nota MSta, "glossema est, κρείσσονες idem est quod θεοί. v. Plut. Op. Mor. p. 237. ed. Bas. de Am. frat. fin. Suid. in v." Plutarchi locus est in p. 874. H. St. δεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν κρειττόνων ζηλοῦν. Cui adjici potest ejusdem Pelopid. p. 527. ὡς οὐδενὶ τῶν κρειττόνων καὶ ὑπὲρ ἡμᾶς ἀρεστὴν οὖσαν οὕτω βάρβαρον καὶ παράνομον θυσίαν. Suid. Κρείττονος· τοῦ θεοῦ. Hesych. Κρείττονας· τοὺς ἥρωας οὕτω λέγουσιν. δοκοῦσι δὲ κακότυχοί τινες εἶναι. διὰ τοῦτο καὶ οἱ παριόντες τὰ ἡρῶα σιγὴν ἔχουσι, μή τι βλαβῶσι. καὶ οἱ θεοὶ δέ· Αἰσχύλος Αἴτνᾳ. Corrige κακωτικοί ex Photii Lex. MS. et confer Schol. ad Aristoph. Av. 1490. Bergler. ad Alciphr. p. 420. Noster in Agam. 60. ὁ κρείσσων ξένιος Ζεύς. Pindarus de Hercule loquens Ol. X. 47. Νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀποθέσθ' ἄπορον. i. e. *Deorum*, vel *Heroum*. Idem luculenter in Nem. X. 135. Χαλεπὰ δ' ἔρις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν κρεσσόνων. Heliodor. Æthiop. IX. 24. inter alia loca, θεοπλαστοῦσι τὸν Νεῖλον Αἰγύπτιοι, καὶ κρειττόνων τὸν μέγιστον ἄγουσι. (ἡγοῦνται.) In hac editione θεῶν revocavi. Agam. 60. ὁ κρείσσων Ζεύς. Eurip. Iph. A. 596. θεοί γ' οἱ κρείσσονες. Platonem. Euthyd. p. 291. A. HSt. et Heindorf. advocat Dobræus. Cf. Schaeferi Melet. Crit. p. 31.

938. προσδέρκοισθε Ald. Barocc. omisso με. προσδέρκοιτό με Turn. προσδράκῃ με Rob. προσδέρκοι MSS. aliqui. προσδράμοι F. prave pro προσδράκοι quod nunc dedi; syntaxis enim aoristum postulat. προσδρακεῖν occurrit Eumen. 167. δρακεῖν Agam. 604.

939. ἐς ἄπορα Q. εἰς ἄπορα Rob. D. F. G. K. L. M. 2. Seld. Big. quam lectionem tuetur Abresch. Diluc. Thucyd. p. 784. ex Thucyd. VIII. 76. εἰς πάντι ποριμώτερον. Idem vero ad hunc versum vulgatam probat. ἄπορα regitur a πόριμος, transitiva verbi potestate ad adjectivum translata; de quo confer Musgravii notam in Sophocl. Antig. 798. Opponuntur invicem hæ voces apud Gorgiam Leont. Reisk. Oratt. Gr. VIII. p. 117. τίς γὰρ ἂν ἐποίησε τὸν ἀνθρώπινον βίον πόριμον ἐξ ἀπόρου.

πόριμος. οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν·
τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ
μῆτιν ὅπα φύγοιμ' ἄν.

ΠΡ. ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδη φρονῶν,
ἔσται ταπεινός, τοῖον ἐξαρτύεται
γάμον γαμεῖν, ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται,
ἣν ἐκπίτνων ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
δύναιτ' ἂν αὐτῷ πλὴν ἐμοῦ δεῖξαι σαφῶς.
ἐγὼ τάδ' οἶδα, χ' ᾧ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
πιστός, τινάσσων χειρὶ πύρπνοον βέλος.

940. γενοίμην Ald. Porsonus laudat Thucyd. II. 52. οἱ ἄνθρωποι, οὐκ ἔχοντες ὅ τι γένωνται, ἐς ὀλιγωρίαν ἐτράποντο κ.τ.λ. ubi legendum forsan e MS. Reg. γένοιντο. Vid. Actt. Monac. I. p. 233.

943. Ita Rob. E. F. M. 1. Mosq. 1. Pors. αὐθάδης φρενῶν Ald. Q. et sic citat Matthiæ. Gr. Gr. §. 480. Obs. 3. αὐθάδη φρενῶν Turn.

944. οἷον omnes præter Robortellum, qui τοῖον præbet, quod demum recepi. cf. 956. Sed advocari posset Herodot. VIII. 12. ἐλπίζοντες πάγχυ ἀπολέεσθαι, ἐς οἷα κακὰ ἥκον. Iliad. X. 347. Eurip. Alc. 267.

946. τ' omittit Rob. et mox δ'. πατρός τ' Ald. Barocc. Q. dein ποτ' ἤδη C.

948. εκπιτνῶν Q.

952. καθείσθω Ald. Rob. τόποις Schol. A.

953. Ita tacite corrigit Porsonus ad Hecub. 1125. Tyrtæus III. 21. Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος. τινάσσων τ' ἐν χεροῖν Ald. Rob. Turn. Q. πυρίπνουν Rob. πύρπνουν Q. χειρὶ Colb. 2. χερσὶ D. Seld. Viteb. χερσὶν alii quidam, unde patet corruptelæ progressus. Forma non contracta πύρπνοος occurrit supra v. 379. Theb. 493. 511. Eurip. Electr. 473. Med. 478. qui-

οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει τὸ μὴ οὐ
πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά·
τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα,
βροντάς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
θαλασσίαν τε, γῆς τινάκτειραν νόσον,
τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται
ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.
ΧΟ. σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός.
ΠΡ. ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι λέγω.
ΧΟ. καὶ προσδοκᾷν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;

bus adjicias, ex Porsoni schedis, Anaxilam Athenæi XIII. 1. p. 558. A. Epinicum ibid XI. 13. p. 497. B. Sopatrum ibid. IV. 13. p. 135. D. Sophocl. Antig. 230. 595. ubi δύσπνους et δυσπνόοις occurrunt. [ῥοδόπνοος Ephippus Athen. II. p. 48. c. *Dobræus*] In Hecubæ loco citato ὑποπτός active usurpatur. Porsonus, præter hunc versum, confert Sophocl. Œd. Col. 1031. ἀλλ' ἔσθ' ὅτῳ σὺ πιστὸς ὢν ἔδρας τάδε. Trachin. 446. ὥστ' εἴ τι τῷ 'μῷ τἀνδρὶ τῇδε τῇ νόσῳ Ληφθέντι μεμπτός εἰμι, κάρτα μαίνομαι. Adjici potest Noster Pers. 55. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Sophocl. Antig. 1011. καταῤῥυεῖς Μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.

954. τὸ μὴ οὐ omnes edd. οὐ omittunt G. L. M. 1. Colb. 2. Seld. Omnino consulendus Hermannus de Ellipsi et Pleonasmo p. 223.

956. παρασκευάζεται νῦν Ald. Rob. αὐτὸς ἐπ' αὐτῷ Rob.

958. εὑρήσοι Q.

959. βροντῆς edd. omnes. κρατερὸν Ald. mox τοῦ Ποσειδῶνος Rob.

960. δὲ pro τε Elmsleius.

961. τοῦ pro τὴν Rob.

963. ὅσσον Rob. τό γ' Elmsl.

966. Διὸς Ald. M. 1. Seld. Mosq. 2.

ΠΡ. *καὶ τῶνδέ γ' ἕξει δυσλοφωτέρους πόνους.*
ΧΟ. *πῶς δ' οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;*
ΠΡ. *τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;*
ΧΟ. *ἀλλ' ἆθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι.*
ΠΡ. *ὁ δ' οὖν ποιείτω, πάντα προσδοκητά μοι.*
ΧΟ. *οἱ προσκυνοῦντες τὴν 'Αδράστειαν, σοφοί.*
ΠΡ. *σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί·*
ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
πάντως τὶ καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΕΡΜΗΣ.

σὲ τὸν σοφιστήν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον
τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς ἐφημέροις

967. *δ'* pro *γ'* Rob.

969. *πῶς δ' οὐχὶ* G. M. 1. 2. Colb. 2. copulam omittunt edd. Mox *τίνα δ' ἂν* F. et *ὡς* pro *ᾧ* Barocc.

970. *τοῦδ' ἔτ' ἀλγίω* Elmsl. ad Eurip. Med. 229.

971. *ὧδ' οὖν* Stanl. *ὅδ' οὖν* Ald. Rob. Turn. M. 1. 2. Seld. Barocc. *ὁ δ' οὖν* Elmsleius.

972. *προσυνοῦντες* Ald.

973. *θώπευε* Ald.

975. *βραχὴν* Ald.

978. *του* om. Ald. qui mox *χαινόν.*

980. Ita edd. omnes. † *πικρῶς* Pors. sed errore operarum, uti Gaisfordium monuit ipse Porsonus, qui obelum ante *ἐφημέρους* posuerat.

981. *τὸν ἐφημέροις* edd. omnes. *τὸν* omittunt L. M. 2. Seld. Mosq. 1. Porsonus, teste Gaisfordio ad Hephæst. p. 243. emendabat *κἀφημέροις.* Verte, cum Jacobo Tate, " Qui contra deos peccasti, bene-

πορόντα τιμάς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
πατὴρ ἄνωγέ σ' οὕστινας κομπεῖς γάμους
αὐδᾷν, πρὸς ὧν ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους.
καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς. ὁρᾷς δ' ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.
ΠΡ. *σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως*
ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;

ficia mortalibus præstando." *ἐν ἡμέροις* C. *τὸν ἡμέροις* v. l. apud Schol. A. et ita H. Viteb. Q. *ἡμέρους* Med. Articulus sæpe nullo jure irrepsit. Ejecit eum ex Sophocl. Ajac. 914. 956. Porsonus ad Eurip. Orest. 1217. Ejiciendus etiam ex v. 205. ejusdem fabulæ. *νῦν γὰρ ὁ δεινός, μέγας, ὠμοκρατὴς Αἴας.* Vulgo *ὁ μέγας*. Hipponax ap. Tzetz. Chil. V. 756. *'Ο φαρμακὸς ἀχθεὶς ἑπτακὶς ῥαπισθείη.* Delendus est articulus; Hipponax penultimam vocis *φαρμακός* producebat: vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 254.

983. *λόγους* Rob. *λόχους* M. 1. Mox *ἐκβληθῇ* pro *ἐκπίπτει* Rob. Bigot.

984. *ὧν τ'* edd. Copulam *τ'* omitti jubet Elmsleius. vel legendum *πρὸς ὧν γ'* cum uno MS.

986. *αὐθέκαστ'* Ald. *αὐθέκαστα φράζε* Rob. Brunckii et Porsoni orthographiam secutus sum. (sic Q.) Confer Eurip. Phœniss. 504. *ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς Λόγων ἀθροίσας, εἶπον.* ubi vide Valckenaerii notam. *μηδέ μ' εἰς διπλᾶς* Mosq. 2.

987. *προβάλλῃς* Ald. Rob. Mox *Ζεύς τοι* C. v. l. ap. Turn.

989. *τε* pro *γε* Turn. B. Elmsl.

991. Eurip. Med. 962. *νέα τυραννεῖ.*

992. Laudat Eustath. ad Il. Δ. p. 503, 5. Servius ad Æn. I. 99. "Ex quibus omnia alta ædificia *pergama* vocantur, sicut Æschylus."

τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τι σοι δοκῶ
ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω. σὺ δὲ
κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν·
πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

ΕΡ. τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
εἰς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

ΠΡ. τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ,
ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.

ΕΡ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

ΠΡ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ

Quem locum indicaverat quoque Porsonus.

994. "*κοιρανοῦντ' recte conjecerat Stanleius. Idem mendum ex Euripidis Dictye apud Stobæum p.* 171. *tit.* 42. (44. *Grot.*) *sustulit Salmasius.*" R. P. τυραννοῦντ' Ald. Rob. Turn. κοιρανοῦντ' F. G. H. Med. Colb. 1. N. Q. Pro τυράννων in Agam. 551. Porsonus edidit κοιράνων, ex emendatione, ut opinor, J. Pearsoni Episcopi Cestriensis.

997. πολλοῦ δὲ Ald. Barocc. ἐλείπω Ald.

999. ἂν ἱστορεῖς Ald. Q. ἂν ἱστορῇς Turn. ἀνιστορεῖς Rob. E. Seld. Br. Sch. Pors.

1001. καθώροσας Rob. κατήγαγες Seld.

1003. ἀλάξαιμ' Ald. et mox φῆναι. ita quoque Turn.

1007. πήμασι Ald. Rob. Turn. πράγμασι D. E. F. H. K. L. M. 1. 2. Med. Colb. 1. 2. Viteb. Seld. Schol. B. et Thomas M. v. χλιδῶ. quod receperunt Br. Sch. Pors. vide Glossarium.

ἐχθροὺς ἴδοιμι· καὶ σέ γ' ἐν τούτοις λέγω.
ΕΡ. ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφοραῖς ἐπαιτιᾷ;
ΠΡ. ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς,
ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.
ΕΡ. κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.
ΠΡ. νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.
ΕΡ. εἴης φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.
ΠΡ. ὤμοι. ΕΡ. τόδε Ζεὺς τοὔπος οὐκ ἐπίσταται.
ΠΡ. ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

1009. καὶ σὲ δ' ἐν τ. edd. et MSS. σέ γ' Elmsleius. Porsonus ad Orest. 614. de Sophoclis Philoct. v. 1362. καὶ σοῦ δ' ἔγωγε θαυμάσας ἔχω τάδε. ita loquitur; "Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores nisi per librariorum errores; et legendum παῖ, σοῦ δ' ἔγωγε, ut subito ad Neoptolemum orationem convertat Philoctetes." Similes errores sustulit Vir magnus ex Eurip. Orest. 1124. Med. 685. Corrigendus est Persarum v. 153. Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν Πάντας μυθοῖσι προσαυδᾶν. lege καὶ προσφθόγγοισι χρεὼν κ. τ. λ. ibid. 546. Κἀγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων Αἴρω δοκιμῶς πολυπενθῆ. lege Κἄγωγε μόρον. In ejusdem fabulæ v. 760. pro κἀγὼ δ' ἔκυρσα, nescio unde Porsonus dederit κἄγω γ', sed credo per felicem typothetarum errorem: vid. infra 1021. Conjunctio καὶ cum particula γε, vocula interposita, sæpissime adhibetur: supra v. 315. καὶ παραινέσαι γε σοι Θέλω τὰ λῷστα. 643. καὶ πρός γε τούτοις. Eurip. Hecub. 962. καὶ θαῦμά γ' οὐδέν. 979. καὶ δεῦρό γ' ὡς σέ. Hippol. 328. καὶ σῶν γε γονάτων οὐ μεθήσομαί ποτε.

1010. συμφοραῖς D. Valcken. ad Phœn. 632. Mox ἐχθραίνω Turn. quod Attici dicere noluerunt, teste Porsono ad Orest. 292.

1011. Prometheus Aristophanis Av. 1547. ait, μισῶ δ' ἅπαντας τοὺς θεούς, ὡς οἶσθα σύ. Mox παθώντες Ald.

1013. μικρὰν Ald. Rob. Turn. κλύω cum participio per Oropismum construitur, de quo videndi Valckenaer. ad Phœniss. 711. Brunck. ad Sophocl. Ajac. 136. Cratinus ap. Schol. Venet. ad Iliad. Z. 479. γέγηθα τὸν ἄνδρα.

1015. πράσσεις Ald.

10i6. οἴμοι Elmsleius.

ΕΡ. *καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.*
ΠΡ. *σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην.*
ΕΡ. *ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρῄζει πατήρ.*
ΠΡ. *καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.*
ΕΡ. *ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.*
ΠΡ. *οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,*
εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;
οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,

1020. Sophocl. El. 1048. *φρονεῖν ἔοικας οὐδέν, ὧν ἐγὼ λέγω.*

1021. *δ'* pro *γ'* Rob.

1023. Eurip. Hippol. 914. *φίλους γε, κἄτι μᾶλλον ἢ φίλους.* ubi confert Valckenaerius Sophocl. Antig. 64. Eurip. Hecub. 667. In proximo versu *τι* omittit. Ald.

1024. *πεύσεσθαι* Colb. 1. Brunck.

1028. *αἰθαλοῦσα* Ald. Rob. Turn. *αἰθαλοῦσσα* Valcken. ad Phœniss. 524. quod prius ediderat Canterus. *αἰθεροῦσσα* v. l. apud Schol. A. Sic in Sophoclis Trachin. 308. Brunckius *τεκνοῦσσα* reposuit, et in Callimachi fragmento apud Schol. *παιδοῦσσα,* de qua tamen scriptura dubitari possit. Habemus enim voces *αἰθαλόεις* et *πτερόεις,* non itidem *τεκνόεις* aut *παιδόεις.* Photii Lex. MS. *παιδοῦσα: ἐγκύμων.* Atque ita Suidas. vid. Toup. T. II. p. 36. Hesychius, *Τεκνοῦσα· τέκνον ἔμβρυον ἔχουσα.* Brunckium tamen probat Porsonus in Append. ad Toup. p. 465. Ceterum conferas Euripidis Phœniss. 531. et Sylei fragmentum a Porsono citatum; quibus adjici possunt tragici incerti versus apud Clem. Alex. Strom. IV. 211. Grotii Exc. p. 461. *ἃ δ' ἐκπυθέσθαι τῆς ἐμῆς χρῄζεις φρενός, Οὔτ' ἂν καταίθων, οὔτε κρατὸς ἐξ ἄκρου Δεινὸν καθιεὶς πρίον' εἰς ἄκρους πόδας, Πύθοι' ἄν, οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προσβάλοις.* Tertium versum ita correxit Porsonus ad Eurip. Med. 5. corrupte citat Gatakerus in M. Antonin. III. p. 107, 48. Incerti epigramma Anthol. VII. 15. *καὶ πυρὶ καὶ νιφετῷ με καί, εἰ βούλοιο, κεραυνῷ Βάλλε, καὶ ἐς κρημνοὺς ἕλκε, καὶ ἐς πελάγη.* Vide infra v. 1079.

λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·
γνάμψει γὰρ οὐδέν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι
πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.
ΕΡ. ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.
ΠΡ. ὦπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.
ΕΡ. τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε
πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς φρονεῖν.
ΠΡ. ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
εἰσελθέτω σε μήποθ' ὡς ἐγώ, Διὸς
γνώμην φοβηθεὶς, θηλύνους γενήσομαι,
καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον,
γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.
ΕΡ. λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν·
τέγγει γὰρ οὐδὲν οὐδὲ μαλθάσσει κέαρ
λιταῖς· δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς
πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.

1029. λευκοπτέροις δὲ νιφάσι. E. G. Colb. 1. v. 1. in B.

1030. Dobræus advocat Aristoph. Pac. 319. ὡς κυκάτω, καὶ πατείτω πάντα, καὶ ταραττετω. Οὐ γὰρ ἂν χαίροντες ἡμεῖς τήμερον παυσαίμεθ' ἄν.

1034. ὦπται δὴ ταῦτα κ. β. πάλαι Rob. ὦ παῖ Med.

1035. 6. Horat. Ep. I. ii. 40. *Sapere aude.* καλῶς pro ὀρθῶς Seld.

1043. ἀλλ' ἐρεῖν μάτην v. l. apud Schol. A.

1044. 5. μαλθάσσῃ λιταῖς 'Εμαῖς Ald. κέαρ λιταῖς 'Εμαῖς Rob. μ. λιταῖς 'Εμαῖς ceteri omnes ante Porsonum, qui veram lectionem restituit, voce ἐμαῖς omissa.

ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
τὸ σόν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
ἄψορρον ἥξεις εἰς φάος· Διὸς δέ τοι
πτηνὸς κύων, δαφοινὸς αἰετός, λάβρως
διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.

1047. *σοφίζῃ γ'* Rob.

1049. *μεῖζον* Ald. Rob. Turn. *μεῖον* conjecit Stanleius. Simile mendum Sophocli apud Stob. LXXVI. p. 331. exemit Grotius. Qui vero in Germanici epigr. Anthol. III. v. 6. *μεῖζον* reponi velint, ubi vulgatur *μεῖον*, poetæ sententiam non satis intelligunt.

1050. *μὴ* om. Ald. qui mox *λόγους*. *δ' ἂν οὐ μὴ* Seld.

1052. *ἀκρίδα* Ald. Rob. et mox *πετραίᾳ δ' ἀγκάλῃ*.

1057. Legendum puto *ἄψορρος*, casu recto.

1058. *λαβρὸς* Rob. A. B. D. M. I. N. Q. Brunck. Accius in Prometheo apud Cicer. Tusc. II. 10. *Jam tertio me quoque funesto die Jovis satelles pastu dilaniat fero.* *διαρταμήσῃ* Turn.

1059. *ῥάκος μέγα* Q.

1060. Agam. 732. *δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν.*

1061. *θ'* pro *δ'* Elmsleius. *ἐκθοινηθήσεται* Rob. In proximo versu *τοῦ σοῦ δὲ μ.* exhibent M. 2. Seld. et Schol. B. quod quidem haustum fuisse videtur ex v. 1063. Pro *μή τι* Seld. *μηδέ*.

τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἅιδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.
πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
μεθέντ', ἐρευνᾷν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
ὅδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ'

1063. θεός τις Q.

1064. θελήσει Ald. Rob. Brunck. atque ita A. B. Seld. Q.

1067. ὁ omittunt Ald. Rob. Mox τελεῖν Ald. Barocc.

1071. ἀμείνονα Rob. In seq. v. ἀναγκαῖα Ald.

1075. πείθου edd. vid. supra v. 282. Agam. 945. In Sophoclis Œd. T. 649. 1064. Col. 1181. 1441. Antig. 992. πιθοῦ metrum postulat.

1076. εἶδέ τι τίμοι Ald. τοι omittunt Rob. Barocc.

1079. ἐπ' deest in Ald.

ἀτὰρ σφοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοφίσματι·
αὐθαδία γὰρ τῷ φρονοῦντι μὴ καλῶς
αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
ἔπεισ' ἄφυκτος· πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ φλογὶ
πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
τὸ σόν, πετραία δ' ἀγκάλη σε βαστάσει.
μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
ἄψορρον ἥξεις εἰς φάος· Διὸς δέ τοι
πτηνὸς κύων, δαφοινὸς αἐτός, λάβρως
διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς πανήμερος,
κελαινόβρωτον δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.

1047. σοφίζῃ γ' Rob.

1049. μεῖζον Ald. Rob. Turn. μεῖον conjecit Stanleius. Simile mendum Sophocli apud Stob. LXXVI. p. 331. exemit Grotius. Qui vero in Germanici epigr. Anthol. III. v. 6. μεῖζον reponi velint, ubi vulgatur μεῖον, poetæ sententiam non satis intelligunt.

1050. μὴ om. Ald. qui mox λόγους. δ' ἂν οὐ μὴ Seld.

1052. ἀκρίδα Ald. Rob. et mox πετραίᾳ δ' ἀγκάλῃ.

1057. Legendum puto ἄψορρος, casu recto.

1058. λαβρὸς Rob. A. B. D. M. 1. N. Q. Brunck. Accius in Prometheo apud Cicer. Tusc. II. 10. *Jam tertio me quoque funesto die Jovis satelles pastu dilaniat fero.* διαρταμήσῃ Turn.

1059. ῥάκος μέγα Q.

1060. Agam. 732. *δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν.*

1061. θ' pro δ' Elmsleius. ἐκθοινηθήσεται Rob. In proximo versu τοῦ σοῦ δὲ μ. exhibent M. 2. Seld. et Schol. B. quod quidem haustum fuisse videtur ex v. 1063. Pro μή τι Seld. μηδέ.

τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,
πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Αἴδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.
πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος·
ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
τὸ Δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
πάπταινε καὶ φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟ. ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα φαίνεται
λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
μεθέντ', ἐρευνᾷν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΠΡ. εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
ὅδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ δ'

1063. θεός τις Q.

1064. θελήσει Ald. Rob. Brunck. atque ita A. B. Seld. Q.

1067. ὁ omittunt Ald. Rob. Mox τελεῖν Ald. Barocc.

1071. ἀμείνονα Rob. In seq. v. ἀναγκαῖα Ald.

1075. πείθου edd. vid. supra v. 282. Agam. 945. In Sophoclis Œd. T. 649. 1064. Col. 1181. 1441. Antig. 992. πιθοῦ metrum postulat.

1076. εἰδέ τι τίμοι Ald. τοι omittunt Rob. Barocc.

1079. ἐπ' deest in Ald.

ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ τ'
ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
ξυγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
ἄστρων διόδους· εἴς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
τοὐμόν, ἀνάγκης στεῤῥαῖς δίναις·
πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν,
εἰ μήδ' ἀτυχῶν τι χαλᾷ μανιῶν;
ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις

1082. *ἀγρίων τ' ἀνέμων χ. δ' ἐκ πυθηένων* Ald. et mox *πεῦμα*.

1085. *συγχώσει' ἐμὲ* Ald. E. L. *συγχώσει με* Rob. *συγχώσειεν ἐμὲ* D. Colb. 1. N. Barocc. *συγχώσειε* Turn.

1088. Pindar apud Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 104. A. (180. H. St.) *ἀλλὰ Ταρτάρου πυθμὴν πιέζει σ' ἀφανοῦς σφυρηλάτοις ἀνάγκαις*.

1092. *ἐλείπει* Ald.

1093. *εἰ τάδ' εὐτυχῆ* Ald. Rob. et decem MSS. *εἰ δ' εὐτυχῆ* Turn. *εἶτα δ' εὐτυχῆ* K. L. M. 1. 2. *εἰ τοῦδ' εὐτυχῆ* Med. *ἣν τοῦ ἀτυχῇ* Q. Hunc versum alii aliter tentant; ipse olim quoque infeliciter inter ceteros; sed postea monitus sum a Gaisfordio V. D. Porsonum olim conjecisse, diffidenter tamen, *εἰ μήδ' ἀτυχῶν*, quod demum in textum recepi; i. e. *si ne quum ausis quidem exciderit*. Lexicon MS. Sangerm. ap. Ruhnken. ad Timæum p. 55. *'Ατυχεῖν. τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλλὰ διαμαρτάνειν*. Musgravius, *οὐδ' ἀτυχήσας τι χαλᾷ*. Librorum vestigiis propius accederet, *εἶτ' οὐδ' ἀτυχὴς τι χαλᾷ μανιῶν*. Vid. Schaefer. ad Dion. Hal. de Comp. p. 271.

1094. *γε πῆμ'* Ald. Rob.

ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ',
ἵ τι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δή που
τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
μετὰ τοῦδ' ὅ τι χρὴ πάσχειν ἐθέλω·
τοὺς γὰρ προδότας μισεῖν ἔμαθον·
κοὐκ ἔστι νόσος,
τῆσδ' ἥντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.

ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ', ἄγω προλέγω·
μηδὲ πρὸς ἄτης θηραθεῖσαι
μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἴπηθ'
ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον

1096. που edd. omnes, quod in nostra etiam subsistere passus eram; cujus rei indicium debemus viro erudito Jacobo Taté.

1097. ὑμῖν Viteb.

1099. φώνει omittit Ald. Mox καὶ οὐ πείσεις Rob. omisso που.

1104. Ita cum Botheo edidi, qui non uno in loco bene de Æschylo meruit, alioqui nimis sæpe silentio transmittendus: vulgo τοὺς πρ. γάρ. In sequenti versu ἔνεστι Rob.

1107. ἅττ' ἐγὼ Ald. ἅττα ἐγὼ Rob. ἅτ' ἐγὼ Turn. Q. ἃ 'γὼ Porsonus. ἅττ' ἔπαθον in Aristoph. Ach. 376. auctor Vit. Arist. p. xiv. ed. Kuster. *Dobræus.* ὅτ' ἐγὼ Seld. ἅ γ' ἐγὼ Pauwius, probante Elmsleio, quod, pace doctorum virorum dixerim, ne satis Græce quidem esse arbitror; particula enim γε aut post μέμνησθε, aut nusquam sententiæ locum habet: In Sophocl. Antig. 207. male Aldus et Brunckius κοὔποτ' ἔκ γ' ἐμοῦ, quod non poterat dici pro ἐξ ἐμοῦ γε; recte aliæ edd. ἐξ ἐμοῦ.

1109. εἴπεθ' Ald.

πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γάρ,
κοὐκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
  ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κοὐκ ἔτι μύθῳ
  χθὼν σεσάλευται·
βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
εἱλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα

1111. πῆμ' δῆτ' Rob.

1113. κ' omittit Ald. καὶ οὐκ Rob. qui in v. 1116. τ' pro κ'.

1116. καὶ μὴν ἔργον, κοὐκ ἔτι μυθός, conjectura est Schaeferi in Melet. Crit. p. 113.

1118. Æschylus respexisse videtur Hesiodum, si modo ejus sint versus de Titanomachia, Theogon. 706. σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον, Βροντήν τε, στεροπήν τε, καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν, Κῆλα Διὸς μεγάλοιο. Digni sunt qui conferantur Pacuvii versus trochaici apud Cicer. de Orat. III. 39. *inhorrescit mare, Tenebræ conduplicantur, noctisque et nimbum occæcat nigror; Flamma inter nubes coruscat, cœlum tonitru contremit, Grando mista imbri largifluo subita præcipitans cadit: Undique omnes venti erumpunt, sævi existunt turbines: Fervit æstu pelagus.*

1120. Bentleius Dissert. de Phalarid. p. 135. primus monuit κόνιν ultimam producere. Butlerus affert Choeph. 926. τόνδ' ὄφιν ἐθρεψάμην. et Suppl. 179. ὁρῶ κόνιν ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Adjici potest ejusdem fabulæ v. 780. κόνις ἄτερθε πτερύγων ὀλοίμαν. Quare falsus est Herodianus, qui ap. Eustath. ad Il. A. p. 8, 47. hanc regulam tradit; τὰ εἰς νύ λήγοντα ἐν τῇ αἰτιατικῇ πάντα βραχέα ἐστίν· οἷον Εὔπολιν, Ἄλεξιν, ἔχιν, Θέτιν.

1121. ἐλίσσουσι Ald. Rob. et mox ἐλίσσων.

στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν
τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς.
ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἱλίσσων,
ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

1123. ἀντιδεικνύμενα Rob.
1127. πάντων Θέμις M. 1. 2. Seld. Schol. B. Θέμις pro ἐμῆς Bigoti MS. e glossemate.

ΤΕΛΟΣ ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΔΕΣΜΩΤΟΥ.

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

GLOSSARIUM

IN

PROMETHEA VINCTUM.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

---

v. 1. ΤΗΛΟΥΡΟΣ. *Longinquus.* *τῆλε procul,* et *ὅρος finis.* Hesych. *τηλουρόν· πόῤῥω ἀφωρισμένην.* ubi Toupius corrigit *ἀφωρισμένον.* Eurip. Andromach. 831. *τηλουρὰ γὰρ Ναίουσ' ἀφ' ἡμῶν πέδια.* Cf. Orest. 1318. El. 251. Circumflectitur aliquando penultima.

2. Οἶμος. *Via in qua fertur aliquis. Tractus.* ab *οἴω fero,* non, ut ait Moschopulus, ab *οἴμω τὸ ὁρμῶ.* Idem vero recte, *γράφεται δὲ καὶ ὁ οἶμος καὶ ἡ οἶμος.*

Ibid. *Ἄβροτος. *Mortalibus carens.* Hesych. *ἄβροτος· ἀπάνθρωπος.* vid. infra v. 20. Schol. Venet. ad Il. Ξ. 78. *ἄβροτος· ἐν ᾗ φὼς οὐ γίνεται.*

Ibid. Ἐρημία. *Solitudo.* In proverbium abierat *Σκυθῶν ἐρημία.* Aristoph. Ach. 703. a Stanleio citatus, *τῷ γὰρ εἰκὸς ἄνδρα κυφόν, ἥλικον Θουκυδίδην, Ἐξολέσθαι ξυμπλακέντα τῇ Σκυθῶν ἐρημίᾳ.* Hippocrat. de Aer. et Aq. 92. *ἡ δὲ Σκυθέων ἐρημίη καλευμένη, πεδιάς ἐστι καὶ λειμακώδης, καὶ ψιλή, καὶ ἔνυδρος μετρίως.* Fragm. in Catalect. p. 256. *Scytharum inhospitalis vastitas.*

3. **Μέλειν.** *Curæ esse.* Schutzius, auctori Etymologici M. obsecutus, *μέλειν curare* reddit; et similem syntaxin ex Euripide Bacch. 540. et ex Homero Il. E. 492. citat. Sed in utroque loco vertendum est *curæ esse.* In media tantum voce *μέλεσθαι* significat *curam gerere,* ut in Eurip. Heraclid. 354. Sophocl. Œd. Tyr. 1465. Neminem autem, ut opinor, morabuntur Dawesii exempla ex Electr. 342. Ajac. 689. Quinetiam Schutzii ratio *σε* pro *σοι* postularet.

Ibid. **Ἐπιστολή.** *Quod cuivis demittitur vel injungitur. Mandatum.* Hesych. Ἐπιστολαί· ἐντολαί, ἐπιταγαί. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Eadem fere habet Eustath. ad Il. A. p. 29, 15. Pers. 784. κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Sophocl. Andromed. ap. Phrynich. Ecl. 164. in eodem sensu, προσφάτους ἐπιστολάς. Vid. Herodot. IV. 10. VI. 50.

4. **Ἐφεῖτο.** *Imposuit.* ἐνετείλατο Hesych. Plusquam perfectum ab ἐφίημι, uti docet Etym. M. p. 402, 54. Sophocl. Phil. 619. El. 1111. Trach. 286.

5. * **Ὑψηλόκρημνος.** *Alta habens præcipitia.* pro quo infra v. 429. dicit ὑψίκρημνος. Hesych. κρημνός· ἐξοχὴ πέτρας.

Ibid. **Λεωργός.** *Facinorosus.* Ita Schutzius post Hesychium, et Suidam, qui citat vv. 4. et 5. Scholiastæ autem et Etymologici auctor interpretantur *populificus,* atque ita Stanleius. Sed melior alter sensus. Photius in Lex. MS. Λεωργόν· ἐν τῷ ω̄ καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν θερμουργότατον καὶ λεωργότατον. (Memorab. I. 3. 9. ubi Pollux III. 134. λεουργ.) Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου̅, λεουργόν. Archilochus apud Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. p. 687. λεωργὰ κἀθέμιστα conjungit: vide Toup. in Suid. I. p. 158. ed. ult. (quam semper cito) Gaisford. ad Hephæst. p. 364. Eodem fere sensu λεωουργός posuit Simonides ccxxx. 13. ubi vid. Brunck.

Ibid. **Ὀχμάζω.** *Constringo.* ab ὀχμὴ *vinculum,* quod ab ἔχω. Lexicon Rhetoricum ap. Eustath. ad Il. M. p. 904, 4. ἐχμάσαι· κατα-

σχεῖν. ἑλεῖν. Lege ὀχμάσαι; Eustathius enim vitio codicis sui deceptus fuerat. Scholiasta infra ad v. 639. ὀχμὴ λέγεται τὸ μέσον ἐχόμενον. ubi respicit forsan Eurip. Orest. 259. μέσον μ' ὀχμάζεις. Schol. ad Apollon. Rhod. I. 743. κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι, τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν. Cf. infra v. 54. ubi vincula vocantur ψάλια, i. e. *fræna*. Vox occurrit in v. 639.

6. Ἀδαμάντινος. *Ferreus*. ἀδάμας *ferrum*, ab α et δαμάω. Plerumque significat, *invicto robore*. vid. Valcken. ad Theocr. II. 34. Hyginus, Æschylum respiciens, ait, "Ob hanc rem Mercurius Jovis jussu deligavit eum in monte Caucaso ad saxum clavis *ferreis*." De hoc sensu vide, præter alios, Wolfium ad Libanii Epist. MDLIV. 14. Plato Gorg. p. 215. Heind. δέδεται—σιδηροῖς καὶ ἀδαμαντίνοις λόγοις.

Ibid. Δεσμός. *Vinculum*. Unum est e nominibus, quæ, quum in singulari numero masculina tantum aut feminina sint, in plurali neutra fieri possint: vid. Mœrin p. 127. Porson. ad Eurip. Med. 494. cujus exemplis adjici possunt τράχηλος, ἐρετμός, τάρταρος, ῥύπος, μηρός, μόχλος, πυραὶ vel πύρα, ex Etym. M. pp. 502, 21. 582, 22. Schol. Venet. ad Il. A. 312. Γ. 35. Schol. Apollon. Rhod. III. 137. Muncker. ad Antonin. Liberal. 6. Bastio in Epist. Crit. p. 117.

Ibid. Πέδη. *Vinculum ad pedes religandos*. a vetere nomine Æolico πές, *pes*. Mœris, Πέδη, Ἀττικῶς. περισκελίς, Ἑλληνικῶς. Eustath. ad Il. A. p. 159, penult. πέδη, κυρίως ἐπὶ ποδῶν. Sed pro vinculo quolibet ponitur.

7. *Πάντεχνος. *Omnes artes in se habens*. Cf. v. 262.

Ibid. Σέλας. *Splendor*. Æschylus apud Schol. Venet. ad Il. Ξ. 200. ὑμεῖς δὲ βωμὸν τόνδε καὶ πυρὸς σέλας Κύκλῳ περιστῆτ', ἐν λόχῳ δ' ἀπείρονι Εὔξασθε. editur παρίσταт', duplici solœcismo. Sappho apud Hephæst. XI. Αἳ δ' ὡς περὶ βωμὸν ἐστάθησαν. Eurip. Bacch. 1104. φέρε, περιστᾶσαι κύκλῳ Πτόρθου λάβεσθε. Eurip. Troas. 548. παμφαὲς σέλας πυρός. Sophocl. Philoct. 986. τὸ παγκρατὲς σέλας Ἡφαιστότευκτον.

8. **Ὀπάζω.** *Præbeo.* ὤπασεν· ἔδωκεν, ἐχαρίσατο. Hesych.

11. **Στέργω.** *Æquo animo fero.* quo sensu etiam ἀγαπάω usurpatur. Sophocl. Antig. 291. οὐδ' ὑπὸ ζύγῳ λόφον δικαίως εἶχον, ὡς στέργειν ἐμέ. in Œd. Col. 1094. pro ἱκετεύω ponitur; sed altero sensu ibid. 7. et 519. *tolera, concede.* Interdum cum dativo construitur, ut ap. Platon. Hipp. Maj. p. 295. στέρξω ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ. Hesych. Ἄστερκτα : τὰ οὐ δυνάμενα κατασχεθῆναι. Αἰσχύλος Σεμέλῃ. Vocem plenius illustravit Gataker. in M. Antonin. VI. 44. p. 248.

12. **Σφῷν.** monosyllabice pro ὑμῖν Attici dicebant, et νῷν pro ἡμῖν; quod monuerunt Dawesius M. C. p. 238. Pierson. ad Mœrin p. 300. Valcken. ad Phœniss. 463.

13. **Ἐμπόδων.** *Ante pedes. Reliquum.* Ita Stephanus et Garbitius, recte. Stanleius *impedimento fuit;* quo sensu frequentius est. Sed. Thom. M. ἐμπόδων· τὰ ἐν ποσίν. Eurip. Phœniss. 718. ἃ δ' ἐμπόδων μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων. Idem valet ἐν ποσίν. Thucyd. III. 97. Callim. Epigr. Cf. Valckenaerii nott. in Thom. Mag. p. 159.

15. **Φάραγξ.** *Vallis inter montium prærupta.* Stephanus in Appendice ad Thes. et alii *Præcipitium* vertunt, non satis accurate. Lexicon Cyrilli MS. φάραγξι· κοιλάσι μεταξὺ ὀρέων. Etym. M. p. 787, 41. φάραγξ· ἡ διεσχισμένη γῆ.

Ibid. **Δυσχείμερος.** *Malam hiemem habens.* Schol. B. κακὸν ἐχούσῃ χειμῶνα, διὰ τὸ χιόνι ἀεὶ καλύπτεσθαι. Oraculum ap. Pausan. VIII. 9. ἔστι δὲ Μαιναλίη δυσχείμερος. Eurip. apud Dionys. Halic. II. p. 591. πέτρον Ἀρκάδων δυσχείμερον. Idem apud Strab. VIII. p. 366. οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον. Sensu paullum diverso infra v. 771. et Choeph. 268. δυσχειμέρους ἄτας. Fragm. Promethei Soluti apud Galen. Comment. ad Hippocr. de Morb. Epid. I. p. 454. δυσχειμέρῳ πέμφιγι συστρέψας ἀφνώ. Alia forma δύσχειμος, adhibetur in Pers. 556.

16. **Σχέθω.** Etymol. M. p. 739, 51. ἀπὸ τοῦ σχῶ γίνεται σχέθω, ὡς φλέγω φλεγέθω· ὁ παρατατικὸς ἔσχεθον, ἔσχεθες, ἔσχεθε·

και κλίνεται ἄχρι τοῦ παρατατικοῦ κατὰ πᾶσαν ἔγκλισιν. Sunt qui σχέθειν aoristum esse contendunt, et circumflexe scribunt. Atqui in Choeph. 830. σχέθων est participium temporis præsentis. (sed vide.)

17. **Εὐωριάζω.** *Leviter curo. Negligo.* ab εὖ et ὥρα *cura.* Vide Hesychii locum in notis. Photius Lex. MS. Εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν· κατὰ ἀντίφρασιν· ὥρα γὰρ ἡ φροντίς. Ex Etymologo p. 401, 37. discimus eos ironice dictos fuisse εὐώρους, *bene curantes,* qui nihil omnino curabant; quo factum est, ut vox ista, sensu primario penitus amisso, *negligentes* tandem significaret. Sed locum Etymologi integrum apponam. Εὔωροι· ἀπαραφύλακτοι, ἀμελεῖς· ἢ ὀλίγωροι, καταφρονητικοί· παρὰ τὸ εὐωρεῖν, ὅ ἐστι φυλάσσειν, κατὰ ἀντίφρασιν, οἱ ἀπαραφύλακτοι. Εὐφορίων, Οὐδέ τοι εὔωροι θυέων. ἢ παρὰ τὸ εὖ καὶ τὴν ὥραν τὴν φροντίδα, κατὰ ἀντίφρασιν εὔωρος, ὁ μὴ φροντίζων. ἐξ οὗ καὶ εὐωρία, ἡ ὀλιγωρία καὶ ῥαθυμία. Quare non accurate dictum est ab eodem in alio loco p. 401, 20. Ἰστέον ὅτι τὸ εὖ μόριον ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ τοῦ καλῶς παραλαμβάνεται, πλὴν τοῦ εὐώνυμος χείρ, εἰς τὰ ἀρίστερα.

18. * **Ὀρθόβουλος.** *Recte consiliata.* Butlerus confert Pindar. Pyth. IV. 466. βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος.

Ibid. * **Αἰπυμήτης.** *Alta habens consilia.* quod in Pers. 142. βαθύβουλον vocat. Hesiod. Theogon. 589. Ὡς εἶδον δόλον αἰπύν.

19. * **Χάλκευμα.** *Catena.* quicquid incude fingitur. Choeph. 572. ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.

20. **Προσπασσαλεύω.** *Claris affigo.* a πάσσαλος, vel πάτταλος, *paxillus.* Cf. Menandri locum in notis. Aristoph. Plut. 943. Occurrit πασσαλεύω infra v. 65. et in Agam. 581. Cratinus ap. Athen. IV. p. 138. E. ἐν δὲ ταῖς λέσχαισι φῦσκαι προσπεπατταλευμέναι. Hegesippus ap. Athen. VII. p. 290. D. ἑστήξετ' ἀχανὴς προσπεπατταλευμένος. Herod. VII. 34. ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν. i. e. *crucifixerunt.* IX. 120. σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνακρέμασαν.

Ibid. **Ἀπάνθρωπος.** *Carens hominibus,* vel *Remotus ab ho-*

minibus. Schol. Γ. Ἀπανθρώπῳ, τῷ μακρὰν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. Horatius Caucasum *inhospitalem* vocat. Interdum significat *inhumanus*, ut in Sophocl. ap. Hesych. in voce.

Ibid. Πάγος. *Collis.* ab antiquo πάγω, *pango*, quia in locis editioribus casas primævi pangere solebant, unde in vetustiore lingua πάγος idem erat quod Latine *pagus*; cujus prima producitur, utpote quod ab Æolico πάγω v. πήγω fluxerit; πάγος vero primam corripit, quia recentiores ab aoristo verbi πήγνυμι pro more suo efformabant. Etym. M. p. 646, 52. πάγοι εἰσὶν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπῆχθαι εἰς ὕψος.

22. Σταθευτός. *Lente tostus.* πεφλογισμένος ἠρέμα. Hesych. ἀπὸ τοῦ στατὸς καὶ τοῦ εὔω. Thom. M. σταθεύειν τὸ κατ' ὀλίγον ὀπτᾷν. Schol. Γ. Mœris p. 341. Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς. στατεῦσαι, Ἕλληνες. Photius in Lex. MS. Σταθεῦσαι, διὰ τοῦ θ· οὐχὶ στατεῦσαι. Aristoph. Lys. 376. τῇ λαμπάδι σταθεύσω.

Ibid. Φοῖβος. *Clarus.* καθαρός, λαμπρός, ἀμίαντος. Hesych. et Photius.

23. Χροιά. *Cutis. Oris Color.* ἐπιφανεία. Hesych. Est e vocibus quæ in α desinentia, præcedente ο, paroxytona sunt, οι vero præeunte, oxytona; ut ῥόα, ῥοιά. πόα, ποιά. Regulam tradit Auctor Etym. M. p. 701, 57. sed non est certa. Helladius in Chrestomath. apud Photii Biblioth. ὅτι ἀναλογώτερον ἡ χροιά, κατὰ πάθος δὲ ἐλλειπτικὸν ἡ χρόα· καὶ ἡ βοτάνη ποιὰ μᾶλλον ἢ πόα λεγομένη. Loco in notis citato adjicias Solonis versus; Τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἐπὶ γυίων Λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης. Aristænet. II. Ep. 10. δυσθυμίαις μαραινόμενος τὴν χροιάν. Joseph. Antiq. Jud. VII. 8. 1. τὸ σῶμα κατισχναίνετο, καὶ τὴν χρόαν μετέβαλε. Cf. Misc. Obs. T. X. p. 205. Ceterum bene Schol. B. χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος· εἴδους μεταλλάξεις τὴν λαμπρότητα.

Ibid. Ἀσμένος. *Lætus.* particip. perf. ab ἅδω *placeo.* Constructionem illustrat Musgravius ad Eurip. Phœniss. 1061. ubi vide Porsoni notam: frequentissima est apud Herodotum; e. g. VIII. 14.

ὥς σφι ἀσμένοισι ἡμέρη ἐπέλαμψε. ibid. 10. ὅσοισι δὲ καὶ ἡδομένοισι ἦν τὸ γενόμενον. Cf. Platon. Phæd. 24. ad fin. Homer. Od. E. 397. Thucyd. II. 3. P. Leopard. Em. IV. 24. Valckenaer. ad Herodot. p. 66. Koen. ad Gregor. p. 376. ed. 2. Wyttenbach. Ep. Crit. p. 27. Demosth. de Coron. 5. fin. Sophocl. Trach. 18. Xenoph. Eph. p. 22. καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἀσμένος. corrige ἀσμένοις. Sic apud Latinos Tacitus Agric. 18. *Quibus bellum volentibus erat.*

24. * Ποικιλείμων. *Vestem habens variatam;* stellis scilicet. Eurip. Hel. ἀστέρων ποικίλμασι. Eustath. ad Il. K. p. 814, 23. κατὰ τὸ ἐν ἄστροις ποικίλον αὐτῆς, (i. e. τῆς νυκτὸς) καθ' ὃ καὶ ποικιλείμων παρ' Αἰσχύλῳ λέγεται. A ποικίλος et εἷμα *vestis:* absurde Scholiasta A. ducit a λειμών, quod foret ποικιλολείμων. Orph. Argon. 1026. ἀστροχίτων νύξ. Hanc vocem in prolixam descriptionem dilatavit Apuleius Met. XI. 1.

25. Πάχνη. *Pruina.* δρόσος πεπηγυῖα. Timæus p. 210. et Photius Lex. MS. Sed audi potius ipsum Platonem in Tim. p. 538. G. Læmar. τὸ δ' ἐπὶ γῆς ξυμπαγέν, ἐκ δρόσου γενόμενον, πάχνη λέγεται. *Pruina* proprie est πάχνη πρωϊνή, notante Is. Vossio.

Ibid. Σκεδᾷ. contractio Attica a σκεδάσει, *dissipabit;* de qua vide Dawes. M. C. p. 77. ed. Burgess.

26. Ἀχθηδών. *Doloris pondus.* ab ἄχθος. ὀδύνη, βάρος. Hesych. Vox est inter Thucydideas, quas poeticas vocat Dionysius IV. 40.

27. Τρύω. *Tero.* Primam producit. Frequentius est in compositis ἀποτρύω et κατατρύω: rarioris verbi exempla quædam a Lexicis omissa proferam. Orpheus ap. Tzetz. in Hesiod. p. 125. αἵδε γὰρ ὄντως Τρύουσιν καὶ θῆρας ἐν οὔρεσιν. Apollon. Rhod. I. 1174. τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν. Addæus in Brunckii Anal. II. p. 241. Αὔλακι καὶ γήρᾳ τετρυμένον ἐργατίνην βοῦν. Anyte Epig. 3. Wolf. p. 94. Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πέτραν τετρυμένα γυῖ' ἀνάπαυσον. Incertus in Anthol. III. X. 2. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος. Philippus Thessalonicensis ap. Toup. Emend. I. p. 433. Herodot. I. 22. τέτρυσθαι εἰς

τὸ ἔσχατον κακοῦ. VI. 12. *οἱ Ἴωνες τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσί τε καὶ ἡελίῳ.* Vide Wesseling. ad Herodot. p. 165. Ruhnken. ad Timæum p. 46.

Ibid. Λωφέω. *Allevo.* *λωφάω* vero in sensu *quiescendi* usurpatur, ut in v. 384. Thucyd. VI. 12. VII. 77. Photius Lex. MS. *κυρίως δὲ εἴρηται λωφῆσαι τὸ τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποθέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.* Eadem tradunt Hesychius et Schol. ad Apoll. Rhod. IV. 487.

28. Ἀπαύρομαι. *Fructum reporto.* in media voce rarum; frequens apud Homerum aoristus activæ vocis *ἀπηυρα.* Proprie significat *ἀπαύρω* vel *ἀπαυράω*, *aufero.* ut in Euphorionis Ποτηριογλύπτῃ, apud Schol. Theocrit. II. 1. *Ὅστις ἐμὴν κελέβην Ἀλυβητ̃δα μοῦνον ἀπηύρα.* In sensu *τοῦ ἀπολαύειν* rarissime occurrere notavit Græviua ad Hesiod. Op. Di. 240. Cf. Alberti. Misc. Obs. T. II. p. 131. et Abresch. ibid. T. VIII. p. 341. qui citant Eurip. Androm. 1028. *αὐτὰ δ' ἐναλλάξασα φόνον θανάτῳ πρὸς τέκνων ἀπηύρα.*

29. Ὑποπτήσσω. *Expavesco.* a *πτήσσω*, quæ vox metaphorice ab avibus translata, proprie est, *alas præ metu demittere.* Poeta incertus ap. Plutarch. Alcib. p. 352. *Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ δοῦλον ὣς κλίνας πτέρον.* Sophocl. Ajac. 171. *πτηνῶν ἀγέλαι—σιγῇ πτήξειαν ἄφωνοι.* Demosth. Phil. I. 4. *κατέπτηχε ταῦτα πάντα.* Eodem modo *ὀρρωδέω.* Sic *Auriculas demittere, Adulari,* et similia. Cf. Bentl. in Phalar. p. 266. Valcken. ad Ammon. I. 9.

30. Πέρα. *Ultra.* Ultimam semper producit; quare male Marklandus *πέρα δίκης* in initio trochaici edidit Eurip. Iph. Aul. 396. pro *παρὰ δίκην.* Cf. Sophocl. Electr. 521.

31. Ἀτερπής. *Inamabilis.* pro *μισητός*, per notam figuram *λιτότητα.* Simonides Brunck. Anal. I. p. 121. *κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ δώματι.* Choeph. 275. *πολλὰ δυστερπῆ κακά.* Sic Herodotus VII. 133. *ἀνεθέλητον* pro *δεινόν* posuit. Id. VIII. 13. *καὶ τὸ τέλος σφι ἐγένετο ἄχαρι.* i. e. *δεινότατον*; ut male dixisse videatur Longinus de eo loco agens § 43. *τὸ δ' Ἄχαρι τηλικούτου πάθους ἀνοίκειον.* contra

quem rem bene gessit Larcherus T. V. p. 445. qui citat ex Appiano οἱ δ' ἡμίφλεκτοι, φωνὰς ἀηδεῖς ἀφιέντες.

Ibid. Φρουρέω. *Excubias ago.* Infra v. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

32. Ὀρθοστάδην. *Arrecte.* occurrit apud Hippocrat. Pollux III. 13. VI. 37. ὀρθοστάδην μαχέσθαι. Hesych. ὀρθοσταδόν· τὸ ὀρθόν. Ἀφροδισιεῖς. Apollon. Rhod. IV. 1420. ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.

Ibid. Κάμπτων γόνυ. *Genu flectens. Requiescens.* Metaphora ab iis sumpta, qui considentes genua flectunt. Infra v. 404. κάμψειεν γόνυ. Homer. Il. Τ. 71. ἀλλά τιν' οἴω Ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγῃσι. Eurip. Hec. 1140. ἵζω δὲ κλίνης ἐν μέσῳ κάμψας γόνυ. Anonymus apud Suidam in v. ἀήσυρον, de alite, Ἀήσυρον γόνυ κάμψει. Catullus Pelei Nupt. 303. *Qui postquam niveos* FLEXERUNT *sedibus* ARTUS. Hesychius, γόνυ κάμψαι· ἀναπαύεσθαι. e Schol. Venet. ad Il. H. 118.

34. Δυσπαραίτητος. *Vix exorabilis.* quod infra ἀπαράμυθος.

35. Τραχύς. *Asper.* σκληρός. Hesych.

39. Ὁμιλία. *Consuetudo familiaris.* ab ὁμοῦ et ἴλη, *turma,* unde ἰλαδόν. Etymol. M. p. 623, 57.

40. Ἀνηκουστεῖν. *Tarde auscultare. Non obtemperare.* οὐ ταχέως ἀκούειν. Hesych. ex correctione Albertii. Vox Homerica, Il. O. 236. οὐ δ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. Herodot. I. 115. Contra ὀξέως ἀκούειν est *alacriter obtemperare.*

43. *Ἄκος. *Remedium.* Vid. Agam. 1140. Ovid. Fast. VI. 444. *Non est* auxilium *flere, Metellus ait.*

45. *Χειρωναξία. *Manuum solertia. Ars vulgaris.* quod nos Angli dicimus *A handicraft,* a χειρῶναξ. τεχνίτης. χειρῶν μόνων δεσπόζων, Suidas e Schol. A. χειροά ναξκατ ἀκραῖσιν χειρῶναξ.

Etymol. M. p. 811, 8. Eustath. ad Od. A. p. 1425, 64. Schol. in Dionys. Thrac. p. 654, 25. ed. Bekker. Satis frequens est χειρῶναξ; sed χειρωναξία non nisi apud Æschylum. Phrynichus ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 469. hunc locum respicit; Χειρωναξία. πολὺ μὲν τὸ χειρῶναξ· τὸ δὲ ἔργον οὐχ οὕτως, κἂν Αἰσχύλος δόκιμον ποιῇ τὴν φωνήν. Choeph. 759. Cf. Euripid. Philoct. fragm. 6. Brunckii Lex. Sophocl. v. χειρῶναξ. Monet. D. Heinsius ad Horat. p. 22. voces Ἱππῶναξ, παιδῶναξ, et χειρῶναξ composita esse ab ἄναξ, φροντιστής. *curator et inspector*; quo sensu ponitur Odyss. I. 440.

46. Ἁπλῷ λόγῳ. *Ut vera dicam.* Anglice *In good truth.*

48. Ἔμπας. *Tamen.* Ionice ἔμπης· ὅμως, πάντως, ὁμοίως. Hesych. Scheidius probabiliter ducit ab ἐν πάσι, *omnino*, quo tamen sensu paullo rarius. Valcken. Epist. ad Röver. p. xxxvii. de Theocriti loco XV. 36. ναί· καλὸν ἔμπας. "Usitatior etiam voculæ significatus, *tamen, nihilominus*, hic posset locum reperire: ἔμπα, ἔμπας, vel ἔμπης hoc sensu tum ab aliis, sed frequenter adhibetur a Pindaro et Apollonio Rhodio, in hujus Argonauticis minime vicies recurrens: usitatissimum ἀλλ' ὅμως dicitur ἀλλ' ἔμπης et ἀλλ' ἔμπας Hesiodo, Callimacho, Apollonio, sed et Epicharmo et Theocrito X. 29. XXII. 17. priori sensu ponitur ἔμπης sæpe apud Homerum, et in Æschyli Eumen. v. 229. ubi μέγας ἔμπας, sicuti Theocritus dixit καλὸν ἔμπας." Sophocl. Aj. 121. ἐποικτείρω δέ νιν Δύστηνον ἔμπας, καίπερ ὄντα δυσμενῆ. ibid. 562. ab Hermanno correctus, λείψω τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεἰ τά νῦν Τηλωπὸς οἰχνεῖ. Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. Indice v. *Sejunctio.*

49. Κοιρανέω. *Impero.* κελεύω βασιλικῶς. Hesych. *ut imperator.* Homer. Il. B. 207. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

53. Ἐλινύω. *Cunctor. Moras necto.* σχολάζω, λήγω, ὀκνῶ. Hesych. Etymologus unum ν omittit, quem sequitur Brunckius; atque ita Aristoph. Thesmoph. 598. Apollon. Rh. I. 589. Herodot. VIII. 71. Theocr. X. 51. Scholiasta ejus ad I. 862. Hesychii MS. et Suidæ editio princeps; Callimachi MSS. in H. Cer. 48. quos jure sequitur Ernestius, cujus notam adeas. Per duplicem ν scribunt

Mœris et alii plures. Toup. in Suid. I. p. 58. et II. p. 201. ait poetas ἐλιννύειν dicere, quod prosæ orationis scriptores ἐλινύειν vocabant: vid. Schaefer. ad Gregor. p. 502. Verbum est Ionicum quo sæpe utitur Herodotus; exempla ex Hippocrate et aliis congessit P. Leopardus Em. I. 24. Non in ἐλιννύω tantum, sed in aliis quoque vocibus, ubi per formam licet, eadem obtinet scripturæ diversitas. Ἐριννύς per duplicem ν plerumque scribitur: Ἐρινύς tamen tuetur Brunck. ad Theb. 490. atque ita exstat in fragmento tragici cujusdam, Sophoclis, ut credit Wetstenius, quod ille in Prolegomm. ad Nov. Test. T. II. p. 6. ex folio palimpsesto Codicis Claromontani descripsit. Ita quoque MS. Palatinus Anthologiæ; Codex Townleianus Scholiorum in Homerum ad Il. A. 4. a Porsono collatus; Hesychii MS. teste N. Schowio; Inscriptio Herodis Attici ap. Arcudium et Sponium Misc. Erud. Ant. p. 323. et alia inscriptio apud Muratorii Anecdot. Græc. T. V. p. 8. Phrynichus Apparat. Sophist. MS. a Bastio citatus Epist. Crit. p. 137. ita scribit. Ἀποκτιννύναι· δι' ἑνὸς ν. οἱ δὲ διὰ δύο γράφοντες, ἁμαρτάνουσιν. In Homer. Il. B. 813. editur πολυσκάρθμοιο Μυρίννης. sed recte apud Platon. Cratyl. II. p. 50. ed. Basil. sec. et Herodian. περὶ Σχημάτων apud Villoisoni Anecdot. Græc. T. II. p. 96. (nisi quod hic geminat ρ.) Μυρίνης. atque ita Steph. Byzant. in v. Etymol. M. p. 279, 6. Apollon. Rhod. I. 604. 634. Μυριναῖοι habet Herodotus. σίκιννις an σίκινις, *saltatio Satyrica*, scribendum sit, difficile est judicare: vid. Valcken. ad Ammon. p. 83. (*Critical Review* LXXXVIII. p. 132.)

Ibid. Προσδερχθῇ. *Videat.* De aoristo formæ passivæ, sensu activo. vid. Matthiæ. Gr. Gr. § 493. and *Remarks* T. I. p. xlvi.

54. Πρόχειρος. *Præ manibus. Paratus.* ἕτοιμος. Hesych.

Ibid. Ψάλιον. *Annulus ferreus frænorum.* teste Piersono ad Mœrin p. 420.

55. Νίν. Schol. B. αὐτόν, sc. *Promethea:* sed potius αὐτά, sc. ψαλία.

56. Ῥαιστήρ. *Malleus.* a ῥαίω *ferio.* σφῦρα σιδηρᾶ μονο-

κέφαλος. Hesych. Schol. Venet. ad Il. Σ. 477. *Ῥαιστῆρα· σφαῖραν* (l. *σφύραν*) *σιδηρᾶν. παρὰ τὸ ῥαΐζειν, ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν.*

57. **Ματάω.** *Moror.* Ματᾷ. *διατρίβει. χρονίζει.* Hesych. ex emendatione Toupii T. IV. p. 90. probante Schowio. Theb. 36. *κατοπτῆρας στρατοῦ Ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾷν ὁδῷ.* Eumen. 142. *ἰδώμεθ', εἴ τι τῶνδε φροιμίων ματᾷ.*

58. **Σφίγγω.** *Stringo.* a *σφήν, cuneus,* venit *σφῆν' ἄγω, σφήνγω, σφίγγω*; non, quod ait Lennepius, a verbo obsoleto *φίγγω.*

59. **Ἀμήχανος.** *Contra quem nullum est remedium. ἄπορος· πρὸς ὃν μηχανὴν οὐκ ἔστιν εὑρεῖν.* Hesych. Schol. Venet. ad Il. Π. 29.

60. **Ἄραρεν.** *Fixus* vel *Concinnatus est.* præt. med. ab *ἄρω, apto. ἡρμόσθη. παγίως δέδεται, ἢ κέκριται.* Hesychius, secunda glossa hunc locum respiciens. Frustra igitur Abreschius pro *δέδεται* legi vult *δέδυκται.*

Ibid. **Ὠλένη.** *Ulna.* quæ vox eadem est. *Brachium cubiti tenus.*

61. **Πορπάω.** *Fibulo.* " a *πόρπη annulus* cui fibula vel *περόνη* inserta tenetur : sed et non raro ipsam fibulam notat." *Hemsterhusius.*

62. **Σοφιστής.** *Machinator. Veterator. ἀπατεών, διδάσκαλος, πανοῦργος.* Hesych. " *Σοφός* primum quidem significavit *sapientem,* sed dein etiam *solertem* et *callidum : unde σοφίζειν astutum reddere.*" Hemsterh. Schol. Venet. ad Il. O. 410. *ἅπαξ ἐνταῦθα σοφίαν ὠνόμασεν, οὐ τὴν λογικήν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην· οἱ γὰρ παλαιοὶ* (*τοὺς τεχνίτας*) *πάντας σοφιστὰς ἐκάλουν.* Voces *τοὺς τεχνίτας* supplevi ex Schol. ad Pind. Isthm. V. 36. qui vicissim *σοφιστάς* pro *σοφούς* postulat. (Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 188.) Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 330. Photius Lex. MS. *Σοφιστής· πᾶς τεχνίτης.* Hoc nomine appellat septem Græciæ sapientes Herodotus I. 29. ubi vid. Wesseling; et cf. II. 49. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 406. Qui rhetoricem et logicam docebant *σοφισταί* dicuntur ap. Thucyd. III. 38.

Ibid. **Νωθής.** *Segnis. Obtusus.* βραδύς, δυσκίνητος, ἄλογος. Phot. Lex. MS. νωθὴς ὄνος Homer. Il. Λ. 558. Eustath. p. 862, 39. ducit ἐκ τοῦ νῶ στερητικοῦ καὶ θέειν, ut νωθρός a νω et θορεῖν.

64. **Αὐθάδης.** *Sibi placens.* ita Glossæ Veteres. *Pertinax.* "*Qui nisi quod ipse facit, nil rectum putat,*" ut ait Terentius Adelph. I. 2. 18. Cf. Schneider. ad Theophrast. c. 23.

Ibid. **Γνάθος.** *Maxilla.* Pro metaphora confer Oppian. Cyneg. I. 59. χαλκοῦ γενύεσσι τερήσας. ubi lege τορήσας. De serræ dentibus Nicander Ther. 52. καὶ ἡ πριόνεσσι τομαίη Κέδρος, πουλυόδουσι καταψηχθεῖσα γενείοις.

65. **Διαμπάξ.** *Penitus.* διόλου. Hesych. Suppl. 957. τῶνδ' ἐφήλωται τορῶς Γόμφος διαμπάξ.

Ibid. **Ἐρρωμένως.** *Valide.* a ῥώω *valeo;* unde ῥωμή, et cetera ejusdem familiæ.

67. **Κατοκνέω.** *Cunctando detrecto.* ab ὄκνος *timor.* Photius Lex. MS. Ὀκνεῖν· τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς.

68. **Ὅπως μή.** *Cave ne.* subaudi ὅρα. Futura tempora in hujusmodi contractis loquendi formulis ab elegantioribus Græcis jungi solere notat Valckenaer. ad Theocrit. I. 112. Eurip. Cycl. 591. ὅπως ἀνὴρ ἔσει. ibid. 696. Sophocl. Œd. T. 325. Herodot. III. 142. V. 3. Plat. Phæd. 15. et sæpius. Apol. 29. plura dabit Valckenaerius l. c.

69. **Δυσθέατος.** *Cum dolore spectandus.* Sophocl. Aj. 1004. ὦ δυσθέατον ὄμμα.

70. **Κυρέω.** *Consequor.* idem ac κύρω. Interdum vero significat *Sum, Accido.* ut in Sophocl. Œd. Col. 225. 1703. Philoct. 145. κυρόω autem est *firmo, ratum facio.* Utrumque verbum derivatur a κῦρος *auctoritas, dominus,* vel, adjective, *confirmans,* vel denique *pertinens,* quo sensu semel tantum reperi. Poeta incertus apud Hesych. in v. Κῦρον. Οὔτ' εἶπον οὐδὲν πρὸς σὲ κῦρον, ὦ γύναι, quod Hesych. explicat σοὶ ἀνῆκον, εἰς σὲ τεῖνον. ubi tamen participium est.

71. **Μασχαλιστήρ.** *Lorum equi pectorale.* Etymol. M. p. 560, 38. Λέπαδνα, οἱ κατὰ τῶν ἱππίων στηθέων ἱμάντες, οἱ μασχαλιστῆρες. Herodotus I. 216. cingula, quæ sub axillis Massagetæ gestabant, μασχαλιστῆρας vocat; confer notas in Thom. M. v. Μάλη.

73. **Ἐπιθωΰσσω.** *Incito.* θωΰσσω proprie de venatoribus dictum, canes incitantibus; a θώς *lupi genus.* Eurip. Iph. Taur. 1127. ὁ κάλαμος Πανὸς κώπαις ἐπιθωΰσσει. Hippol. 229. κυσὶ θωΰξαι, *clamore canes incitare.*

74. **Κιρκόω.** *Annulis affigo.* a κίρκος vel κρίκος *annulus.* Sic Latini *annulus* pro *vinculum* dicebant. κίρκοι vel κρίκοι dicuntur singuli catenæ annuli. Briso in Œconomico apud Stob. tit. 82. p. 461. ed. Trincavell. οὕτως ἔχει πρὸς ἄλλαλα τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, καθάπερ καὶ τᾶς ἁλύσιος τοὶ κρίκοι.

76. **Διατόρος** vel **Διάτορος.** *Perforans,* vel *Perforatus,* prout paroxytone vel proparoxytone legas. Schol. A. διατόρους· τὰς διαπειρούσας καὶ τιτρωσκούσας. (active scilicet, ut infra v. 188. διατόρος φόβος.) ἢ τὰς διατετορνευμένας. quod in hoc loco melius; nisi clavos per pedes actos intelligamus, ut in Sophocl. Œd. Tyr. 1034. λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Active quoque in Eumen. 564. διατόρος Τυρσηνικὴ Σάλπιγξ.

77. **Ἐπιτιμητής.** *Censor.* ὁ ἐξεταστὴς καὶ εὐθύνας ἐπάξων. Schol. B. Sophocles Procride apud Polluc. IX. 140. κολασταί, κἀπιτιμηταὶ κακῶν. Eurip. Suppl. 255. κολαστὴν κἀπιτιμητήν. Homerus habet ἐπιτιμήτωρ Od. I. 270. ad quem locum Eustath. p. 1629, 11. hunc versum laudat. Oppian. Halieut. I. 684. ἐπιτιμητήρ.

80. **Ἐπιπλήσσω.** *Incutio. Objicio.* ἐπιπλήξειν· ἐπελθεῖν, ἐπιτιμῆσαι, ὑβρίσαι. Hesychius, Il. Ψ. 580. respiciens. Cum accusativo rei occurrit Sophocl. Œd. Col. 1730. τί τόδ' ἐπέπληξας;

81. **Ἀμφίβληστρον.** *Pedica. quicquid circumjicitur;* et proprie *rete* significat. In Choeph. 490. de veste dicitur qua Agamemnona implicuit Clytæmnestra: de veste etiam Eurip. Helen. 1085. ἀμφίβληστρα σώματος ῥάκη.

83. Προστίθει. Dubitari potest, annon προστίθη potius sit scribendum. Etymol. M. p. 478, 10. *οὕτω καὶ οἱ Ἀττικοί, ἐὰν μὴ χρήσωνται τῷ θι καταλήξει, χρῶνται τοῖς τρίτοις προσώποις τῶν παρατατικῶν ἐν τοῖς προστακτικοῖς· οἷον, ἐτίθην, ἐτίθης, ἐτίθη, τίθη.*

84. Ἀπαντλέω. *Exhaurio. Detraho. Allevo.* Eurip. Alcest. 354. *ἀλλ' ὅμως βάρος Ψυχῆς ἀπαντλοίην ἄν.* quem locum respicit Hesych. *Ἀπαντλοίην ἄν· ἐπικουφίσαιμι ἄν.* Proprie dictum est de aqua per sentinam exantlanda. Cicer. Ep. Famil. V. 16. *non facile exhauriri tibi istum dolorem posse universum puto.*

85. Ψευδωνύμως. *Falso nomine.* cui opponitur *ἐπωνύμως*, vel *φερωνύμως*, quod recentiorum fuit.

Ibid. Δαίμων. *Deus.* Sæpe tamen inter *θεός* et *δαίμων* distinguitur, ut in Eurip. Hecub. 165. Med. 1388. cf. Kuhn. ad Ælian. V. H. III. 18. Formata est vox a *δαήμων*, *sciens*, quo sensu ipsa quoque usurpatur ab Archilocho ap. Plutarch. Thes. p. 6. *Ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης·* ubi legitur perperam *δαήμονες*; nisi quis suspicetur, *Κεῖνοι γὰρ ταύτης ἴδμονες εἰσὶ μάχης.* (Alexander Ætolus apud Macrob. Sat. V. 22. *Τιμόθεον κιθάρης ἴδμονα καὶ μελέων.*) Plato Cratyl. 16. p. 27. ed. Fischer. *ὅτι φρόνιμοι καὶ δαήμονες ἦσαν, δαίμονας αὐτοὺς ὠνόμασε, καὶ ἔν γε ἀρχαίᾳ τῇ ἡμετέρᾳ φωνῇ αὐτὸ συμβαίνει τὸ ὄνομα.* Schol. Venet. ad Il. A. 222. *Δαίμονας καλεῖ τοὺς θεούς· ἤτοι (ἢ ὅτι) δαήμονες, ἔμπειροι καὶ ἴδριες πάντων αὐτοὶ εἰσίν· ἢ ὅτι διαιτηταί εἰσι καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων. ὡς Ἀλκμὰν ὁ λυρικός φησι. Ὃς θεῶν πάλους ἔπαλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο—τοὺς μερισμούς, τὰς διαιρέσεις αὐτῶν.* Sic enim lego: vulgo, *ὃς ἔθεν πάλοις ἔπαλλεν*, &c. *ἔπαλε* Schol. recentior, et F. Ursin. p. 69. cf. Procl. ad Hesiod. Op. I. 121.

Ibid. Προμηθεύς. *Prudens. σώφρων.* Hesych. *κατὰ μεταβολὴν Προμηδεύς, ὁ προορῶν τὰ μήδεα, τὰ βουλεύματα.* Etymol. M. p. 689, 37. et Schol. A. Propius vero ducitur a *μῆτος* vel *μῆτις*, *consilium*, quod ab antiquo verbo *μάω μῶ* fluxit, cujus activa vox post Epicharmi tempora obsolevit; sed de hoc verbo plura dicenda sunt infra ad v. 486. Quod ad sententiam attinet conferri potest

Virgil. Æn. IX. 327. *Rex idem et regi Turno gratissimus augur: Sed non augurio potuit depellere pestem*, ex Homero Il. B. 858.

87. Ἐκκυλίω. *Evolvo.* apud Homerum de viro e curru præcipitato dicitur. Xenophon. Memorab. I. ii. 22. καὶ τοὺς εἰς ἔρωτας ἐκκυλισθέντας.

88. Δῖος. *Jovi pertinens.* ὥσπερ ἀπὸ τοῦ Χίος Χῖος, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς Δίιος, καὶ κράσει τῶν δύο ιῖ εἰς ἕν, Δῖος. Etymol. M. p. 278, 13. Cf. Eustath. ad Il. A. p. 21, 25.

90. Γέλασμα. *Risus.* Lenis fluctuum agitatio, quæ ab Homero φρίξ vocatur. Il. H. 63. Οἵη δὲ ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ Ὀρνυμένοιο νέον. Hymn. Cer. 14. Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε, καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. Eurip. Fragm. inc. 208. Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γελᾷ. H. in Cer. 14. Γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης. Oppian. Halieut. IV. 334. Κύματος ἀκροτάτοιο γέλως ὅθι χέρσον ἀμείβει. Leonidas Anthol. III. xxii. 48. Οὐδ' εἴ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος. Satyrus Anthol. I. lvi. 8. Κεκροπίδες δ' ἠχεῦσι, γαληναίη δὲ θάλασσα Μειδιάει. Poeta nescio quis apud Eustath. ad Il. A. p. 159, 24. αἰγιαλὸς—γελᾷ—Κύμασιν εἰαρινοῖς ἠρέμα κλυζόμενος. Plutarch. de Primo Frigore, p. 1755. καὶ βυθοὶ ποταμῶν διαγελῶσιν. in Cæsar. 232. p. 1300. ὥσπερ τῆς θαλάσσης τὰ διαγελῶντα. Aristot. Probl. 23. διὰ τί τὸ κῦμα οὐκ ἐπιγελᾷ ἐν τοῖς βαθέσι πελάγεσιν. Theophylact. Simoc. Quæst. Phys. VII. p. 11. ἐντευθεν ἐπιγελᾷ γαλήνην ἡ θάλασσα. Alciphron. III. 1. καὶ μειδιᾷ τῆς θαλάσσης γαληνιώσης χαριέστερον. Lucretius II. 559. *Subdola cum ridet placidi pellacia ponti.* Miltonus nostras Par. Am. IV. 164. Paullo aliter Sosicrates Athenæi XI. p. 474. A. λεπτὴ δὲ κυρτοῖς ἐγγελῶσα κύμασιν Αὔρη, κόρη Σκείρωνος. Cf. Rittershusium ad Oppiani locum, Bergler. ad Alciphr. p. 274. Misc. Obs. T. IV. p. 211. Alio sensu καχλάζειν, *cachinnari*, dicuntur fluctus vel litora: Theb. 110. Theocr. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἅσυχα καχλάσδοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θέοισαν. Catull. LXIII. 272. *undas—Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.* Accius apud Nonium, emendante Jos. Scaligero Conjectan. in Varr. de L. L. p. 86. *Ac ubi*

curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis sæva sonando Crepitu clangente cachinnat.

Ibid. **Παμμήτωρ.** *Omnium mater.* ἡ πάντων μήτηρ καὶ τροφός. Schol. B. Paullo aliter Sophocl. Antig. 1282. Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ. ubi Schol. ἡ κατὰ πάντα μήτηρ. Rarior vox est: utuntur Oppian. Hal. I. 414. Meleager Brunckii Anal. I. p. 35. Παμμῆτορ γῆ, χαῖρε. Idem ibid. p. 29. παμμήτειρα. Democritus in fragm. περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν (vel -θῶν uti a Schol. Nicandri Theriac. 764. citatur) ap. Fabricii Bibl. Græc. T. IV. p. 333. ἡ τεγῆ παμμήτωρ οὖσα. Hymn. Homerid. XXVII. 1. γαῖαν παμμήτειραν. Nonnus alicubi παμμήτηρ, quippe nescivit literator iste composita a μήτηρ semper in τωρ efferi. Cujus rei exempla proferam, partim ex Abreschio et Valcken. ad Eurip. Phœniss. 1518. σιδηρομήτωρ infra v. 309. μονσομήτωρ infra v. 470. προμήτωρ Theb. 140. Eurip. Phœniss. 687. 842. δυσμήτωρ Suppl. 68. ἀμφιμήτωρ Noster in Heraclidis apud Hesych. et Suid. in v. Sophocl. Electr. 1154. μονομήτωρ Eurip. Phœn. 1533. ἀμήτωρ ibid. 676. Oppian. Cyneget. II. 567. Plato Sympos. 8. sub init. Oraculum apud Lactant. de Fals. Relig. I. 7. Julian. Orat. V. p. 166. atque alii apud Wesseling. Obs. II. 10. διμήτωρ Alexis Athenæi II. p. 39. B. Grotii Exc. p. 597. οἰνομήτωρ Astydamas Athen. II. p. 40. B. ἰσομήτωρ Theocr. VIII. 14. ματρομάτωρ Pindar. Ol. VI. 143. ταχυμήτωρ Incerti epigr. Anthol. IV. 12. ὁμομήτωρ Orpheus apud Platon. Cratyl. 19. p. 36. ed. Fischer. Stob. Eclog. p. 153. Grot. αὐτομήτωρ Simonid. de Mulier. 12. παλαιομάτωρ Eurip. Suppl. 628.

91. **Πανόπτης.** *Omnia videns.* occurrit Choeph. 985. Suppl. 301. Eurip. Phœniss. 1131. Πανόπτης· πανόφθαλμος. Photius Lex. MS. Argum scilicet respiciens.

Ibid. **Κύκλος.** *Circulus. Orbis.* Pers. 504. λαμπρὸς ἡλίου κύκλος. Interdum ponitur simpliciter pro ἥλιος. Sophocl. Philoct. 815. τί τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον; (ubi tamen de cœlo potius intelligendum) et propius ad nostrum ibid. v. 1354. Πῶς, ὦ τὰ πάνθ' ὁρῶντες ἀμφ' ἐμοὶ κύκλοι, Ταῦτ' ἐξανασχήσεσθε;

93. **Αἴκεια.** *Contumelia.* παρὰ τὸ μὴ ἐοικέναι, ὃ δηλοῖ τὸ καθή-

κειν. Schol. Venet. ad Il. Π. 545. ἀϊκῶς pro ἀεικῶς Il. X. 336. Cf. Schol. ad Sophocl. Electr. 487. Si recte se habet αἰκία, penultima producitur ut in καλίη, Callimach. Fr. CXXXI. ὑπεροπλίη, Sophocl. Ant. 130. κατηφίη, Rhianus ap. Stob. p. 26. ed. Trinc. προεδρίη Xenophanes Athen. X. p. 414. A. ἀεργίη Bion. VI. 6. μορίη Pallad. in Anthol. αἰθρίη Solon. Eleg. 22. ταινίαις in versu ap. Diog. Laërt. VIII. 62. ἀπιστίη Theognis 829. κονία et ὁρμία. Sed apud recentiores scribendæ sunt hæ voces per ει diphthongum; παγκαρπείης Eurip. ap. Clem. Alex. Strom. V. p. 688. vid. Porson. ad Hec. 533. ὁρμειαί Theocr. XXI. 11. ὀνειδείη Nicand. Alex. 407. τυραννείη Xenophan. Athen. XII. p. 526. B. vulgo τυραννίη. De hac scriptura vid. Elmsleium ad Eurip. Med. p. 176. not.

94. **Διακναίω.** *Vellico. Crucio.* κναίειν est *vellicare* ut fullones pannum, ab antiqua forma κνάω, κνῆμι, unde κνήθω, κνάπτω et similia. Agam. 65. Διακναιομένης ἐν προτελείοις Κάμακος. Eurip. Alcest. 109. Χρὴ τῶν ἀγαθῶν διακναιομένων Πενθεῖν. cf. Med. 164. Heracl. 297.

Ibid. **Μυριετῆ χρόνον.** Non accurate μυριάδα ἐτῶν; triginta enim millia annorum spatium captivitatis fuisse docuit Æschylus in Prom. Ignif. testibus Scholiasta et Hygino. Sed μυρία nil nisi πολλὰ significat, metaphora e fluidis desumpta, a μύρω *fluo.* Cf. Valcken. ad Phœniss. 1480. D. Heinsium in Lect. Theocrit. p. 347. Etymol. M. p. 595, 5.

95. **Ἀθλεύω.** *Luctor.* μετ' ἄθλου κακότητος διάγω. Schol. B. Il. Ω. 733. ἔνθα κε Ϝέργα ἀϜεικέα Ϝεργάζοιο Ἀθλεύων πρὸ Ϝάνακτος ἀμειλίχου.

96. **Ταγός.** *Dux. Qui disponit:* a τάσσω. Vox militaris. Ταγοί· προστάται, ἄρχοντες, ἡγέμονες. Hesych. Primam semper produci docet Dawes. M. C. p. 245. Sed in ταγή et compositis corripitur; cujus rei miram affert causam Brunckius ad Aristoph. Eq. 159. ταγός occurrit Pers. 23. 480. Soph. Antig. 1057. In Agamemnonis v. 110. legitur ταγάν prima producta, sed locus mihi suspectus est.

100. **Ἐπιτέλλω.** *Appareo.* significatu rariore. Ἐπιτείλας· ἀνατείλας. Suid. quorum posterius in hoc sensu frequens est. ἐπιτέλλειν plerumque est, *injungere.*

102. **Σκεθρῶς.** *Lucide.* ἀκριβῶς Schol. A. Erotian. Lex. Hippocr. Σκεθροτέραν. Βακχεῖος ἐν ᾱ φησὶν ἀληθεστέραν· ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς. κεῖται καὶ ὅτε μὲν ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς, ὅτε δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκριβοῦς λογισμοῦ τὸ σκεθρόν.

Ibid. **Ποταίνιος.** *Inexspectatus.* Photius Lex. MS. Ποταίνιος· πρόσφατος. Δώριος δὲ ἡ λέξις. Ionica vero, teste Gregorio p. 262. Theb. 241. ποταίνιον πάταγον. ubi tamen legerem ποτανόν. Sophocl. ap. Stob. p. 263. ἡδονὰς ποταινίους. Antig. 849. τάφου ποταινίου.

105. **᾿Αδήριτος.** *Contra quem non est certandum.* Hesych. ᾿Αδήριτον· ἄμαχον, ἀκαταμάχητον. Etymol. M. p. 17, 39. ᾿Αδήριτος, χωρὶς μάχης, καὶ ἀφιλόνεικος, ἐκ τοῦ δῆρις. Homer. Il. P. 42. ᾿Αλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται, Οὐδ' ἔτ' ἀδήριτος οὔτ' ἀλκῆς οὔτε φόβοιο. ubi sensu aliquantum diverso exstat.

109. **Ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς Πηγὴν κλοπαίαν.** *Indago autem ignis fontem a me surreptum et in ferula conclusum.* τὴν ἐν νάρθηκι θησαυρισθεῖσαν· παρόσον τῷ νάρθηκι ἐχρῶντο πρὸς τὰς ἐκζωπυρήσεις τοῦ πυρός, ὅθεν καὶ τῷ Διονύσῳ ᾠκείωσαν αὐτόν. Hesych. Sic Auctor Theogoniæ 565. ᾿Αλλά μιν ἐξαπάτησεν ἐὺς πάϊς ᾿Ιαπετοῖο, Κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν ᾿Εν κοίλῳ νάρθηκι. Νάρθηξ *ferula* est, de qua Martialis, *Clara Prometheo munere ligna sumus.* Proclus ad Hesiod. Op. I. 52. ἔστι μὲν πυρὸς ὄντως φυλακτικὸς ὁ νάρθηξ, ἠπίαν ἔχων μαλακότητα εἴσω, καὶ τρέφειν τὸ πῦρ, καὶ μὴ ἀποσβέννυναι δυνάμενος. Vid. Kuster. ad Suid. v. κίρκον. Recte monet Schol. B. Æschylum πηγὴν κλοπαίαν dixisse, quum debuerat πυρὸς κλοπαίου, et ναρθηκοπλήρωτον pro ἐντὸς νάρθηκος. Sic infra v. 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις pro λύμαις δεσμῶν ἀδαμαντίνων. 600. οἰστρηλάτῳ δείματι. Theocrit. Ep. V. καροδέτῳ πνεύματι.

111. **Πόρος.** *Vectigal.* ἀφορμή. Hesych.

112. **᾿Απλάκημα.** *Error. Culpa.* Videtur formatum esse a πλάζω *errare facio*, a præfixo πλεοναστικῶς, vel κατ' ἐπίτασιν; ut στάχυς, ἄσταχυς; βληχρός, ἀβληχρός; μέλγω, ἀμέλγω; et similia.

Lex. MS. apud Herman. de Emend. Gr. Gram. p. 18. Ἀπλάκημα· ἁμάρτημα· ἐκ τοῦ πλέκω, πλάκω, πλάκημα. Abresch. Misc. Obs. V. p. 102. suspicatur πλακεῖν olim usitatum fuisse eodem sensu, quo postea ἀμπλακεῖν; et profecto in Hesychio legitur πλακίῃσιν· ἁμαρτίαις; sed perperam, credo, capite truncato, pro ἀπλακίῃσι.

113. **Ὑπαίθριος.** *Subdivus.* ὑπὸ τὸν ἀέρα. καὶ ὕπαιθρος ὁμοίως. Photius Lex. MS. et Suidas. *Subdivus.* ὕπαιθρος. Glossæ Vet. Veteres vero plerumque ὑπαίθριος de persona dicebant, ὕπαιθρος de re. Thucyd. I. 134. ἵνα μὴ ὑπαίθριος ταλαιπωροίη. Plato Sympos. 23. p. 167. ed. Fischer. ἐπὶ θύραις καὶ ἐν ὁδοῖς ὑπαίθριος κοιμώμενος. τὸ ὕπαιθρον, *aer subdialis*; τὰ ὕπαιθρα *castra*; ναὸς ὕπαιθρος, *templum sine tecto.* Sed in Agam. 343. ὑπαιθρίων πάγων. Eurip. Androm. 226. ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου. Confer Oudendorp. ad Thom. M. in voce; Salmasium ad Tertullian. de Pall. p. 85.

115. **Ὀδμή.** *Odor.* quod veteres Attici pro ὀσμή dicebant. Photius tamen in Lexico MS. et Thom. M. in voce, dicunt ὀδμή Ionicum esse. Sic etiam Phrynichus App. Soph. p. 56. Ionica vero dialectus et vetus Attica una eademque erant.

Ibid. **Προσίπτημι.** *Advolo.* aoristus τοῦ ἵπτημι Atticorum fuit, non autem ἵπταμαι, media voce. Πέτομαι. οὐχ ἵπταμαι. Thom. M. Cf. Porsoni notam ad Eurip. Med. 1.

Ibid. **Ἀφεγγής.** *Obscurus. Obtutum fugiens.* ἀόρατος. Schol. B. Alexis apud Athen. IV. p. 134. A. Ἅπαντες ὀρχοῦντ' εὐθύς, ἂν οἴνου μόνον Ὀσμὴν ἴδωσιν.

116. **Θεόσσυτος.** *Divinitus procedens.* ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἐσσυμένος. παρὰ τὸ σεύω καὶ θεός. Etymol. M. p. 446, 12.

Ibid. **Κεκραμένος.** *Mistus.* præteriti participium a κράω vel κεράω. Scholiasta explicat per ἡρωϊκόν, sive ἡμιθέων "cujusdam inter deum et mortalem." Schottus Comm. Societ. Lips. IV. p. 21. κεκραμένη accipit de eo sono et odore, qui ab utroque genere, et Deorum et hominum simul, proficiscatur. Alexis Grotii Exc. p. 591. Οὐ

x Theocritus. Idyll. 1. 149.
θᾶσαι, φίλος, ὡς καλὸν ὄσδει.

θνητός, οὐδ' ἀθάνατος, ἀλλ' ἔχων τινὰ Συγκρᾶσιν. Eurip. Hel. 1151. θεός, ἢ μὴ θεός, ἢ τὸ μέσον. Sotades Stobæi p. 478=427. Ὁ πένης ἐλεεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, Ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος, δίκαιός ἐστιν.

118. Θεωρός. *Spectator.* Rarius occurrit in hoc sensu simplici; Choeph. 244. fragm. ap. Ammon. p. 69. plerumque, *Observator divinorum,* de quo significatu omnia fere occupavit Valcken. ad Ammon. p. 93.

Ibid. Δή. *Denique.*

121. Δι' ἀπεχθείας ἐλθεῖν. *Inimicitiam inire. Invisus fieri.* Cf. Eurip. Hippol. 1164. Phœniss. 489. ubi vid. Valckenaer. et Monk. ad Hippol. 1159. Plato in Theag. p. 130. τῇ προτεραίᾳ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισιν ἐγεγόνει.

122. Εἰσοιχνέω. *Frequento.* εἰσοιχνεῦσιν· εἰσπορεύονται· καὶ ἐνεδρεύονται. Hesych. Simplici verbo utitur Sophocl. Aj. 565. El. 167.

124. * Κινάθισμα. *Levis strepitus.* κίνημα πλήθους· παραγώγως· ἐξ οὗ πλῆθος παραγίνεσθαι ὑπακούεται. Schol. A. Hesychius, qui hæc exscribit, male παραγίνεται habet. A κιναθίζω formatur, quod Hesych. explicat per μινυρίζω et κινέω.

126. Ῥιπή. *Impetus. Vibratus.* ὁρμή. Schol. A. et Hesych. Etymol. M. p. 704, 3. Ῥιπή· ἡ ῥιπτομένη· τίθεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ βίας πνευμάτων. de alarum vibratione Agam. 901. Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην Ῥιπαῖσι θωΰσσοντος. Unde ῥιπίς, *flabellum*, ῥιπίζω, *flabello ventilare.* ἄστρων ῥιπαί in Sophocl. Electr. 105. sunt *stellarum scintillationes.* Sic ὀφθάλμου ῥιπή *nictitatio* est. πτερύγων ῥιπαῖς occurrit Eurip. Pirith. Fragm. III. 4. Citharæ ῥιπαί Pindar. Pyth. I. 18. Hæc vox ubique vibrationis notionem habet.

Ibid. Ὑποσυρίζω. *Leniter strideo.* A σύριγξ, *fistula*, efficta est Æolicum συρίκτω et recentiorum συρίζω.

132. **Παρείπω.** *Persuadeo.* παρά in compositis *prævalendi* notionem includit, ut in παρηγορέω, παρίεμαι, παραιτοῦμαι. Auctor Aur. Carm. 24. Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ, Πρῆξαι, &c. Cf. Valcken. ad Theocr. Adoniazus. p. 356.

133. ***Κραιπνοφόρος.** *Rapide ferens.* καιπνόν. ταχύ, ὀξύ. Hesych. de cujus vocis etymologia, nugantur, ut solent Grammatici, Etymol. M. p. 536, 10. Eustath. ad Iliad. E. p. 541, 42. κραιπνὸς occurrit Pers. 95. Iliad. Od. E. 385. Eurip. Hippol. 842.

134. **Χάλυψ.** *Chalybs.* Vox Latina veterem formam Æolicam Χάλυβς repræsentat. Ita vocabant et ferrum, et populum qui primus ferrum effodisse dicebatur. Χάλυβες· ἔθνος Σκυθίας, ἔνθα ὁ σίδηρος τίκτεται. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 476. ita et Eustath. ad Dionys. 768. Alia forma Theb. 730. Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος.

135. **Διαίσσω.** *Perrumpo.* διαίττειν· ὁρμᾶν. Hesych. corrigente Valcken. ad Phœniss. 1388. Piersonus ad Mœrin p. 301. αΐσσω apud Atticos poetas universe disyllabon esse statuit: sed Porsonus ad Eurip. Hecub. 31. poetis licentiæ paullum concedit; quem vide.

136. **Ἐκπλήσσω.** *Excutio.* cum accusativo vel rei vel personæ ponitur. Eurip. Orest. 542. ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου. Ion. 635. οὐδέ μ' ἐξέπληξ' ὁδοῦ Πονηρὸς οὐδείς. vid. infra v. 368. Antiphanes ap. Stob. Ecl. xi. p. 17=141. Μάλιστα δ' ἐκπλήττει με τῶν ξυνειδότων Ὁ χρόνος, ὃν ἀεὶ λανθάνειν ἀμηχανῶ. Thucyd. II. 38. ὧν καθ' ἡμέραν ἡ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήττει. Cf. Hemsterhusii notam ad Thom. M. p. 287. Eurip. Hippol. 948. Ἔκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν. Ubi vix dubito quin legendum sit, Ἔκ τοι πέπληγμαι, σοὶ γὰρ ἐκπλήσσουσί με Λόγοι παραλλάσσοντες, ἔξεδρος φρενῶν. Quo enim pacto λόγοι dicantur *extra sedem mentis positi*, uti interpretatur Spanhemius, equidem non video.

137. **Θεμερῶπις.** *Verecunda.* ἐρασμία. Hesych. a θέμερος (σεμνός. Hesych.) et ὄψ. Bentleius Epist. ad Mill. p. 66. in Empedoclis versu legit Ἁρμονίη θεμερῶπις pro vulgato ἱμερῶπις. Lævius in

Alcestide apud Aul. Gell. XIX. 7. rubentem Auroram *pudoricolorem* vocat.

138. Ἀπέδιλος. *Sine sandaliis.* ἀσάνδαλος. διὰ τοῦτο δῆλον ὅτι σπουδαίως παρεγένοντο, οὐδὲ τὰ οἰκεῖα πέδιλα δυνηθεῖσαι λαβεῖν. Schol. B. Veteres τὸ ἀνυπόδητον festinationis indicium dicere solebant. Theocr. XXIV. 36. Ἄνστα, μηδὲ ποδέσσι τεοῖς ὕπο σάνδαλα θείης. Bion. I. 21. ἁ δ' Ἀφροδίτα, Λυσαμένα πλοκαμῖδας ἀνὰ δρυμῶς ἀλάληται, Πενθαλέα, νήπεκτος, ἀσάνδαλος. Hæc Stanleius. Apollon. Rhod. I. 43. de Medea properante, γυμνοῖσιν δὲ πόδεσσιν ἀνὰ στεινοὺς θέεν οἴμους. Polyæn. Strateg. VIII. p. 498. Σεμίραμις λουομένη τῶν Σιράκων ἤκουσε τὴν ἀπόστασιν· καὶ παραυτίκα ἀνυπόδητος, μηδὲ τὰς τρίχας ἀναπλεξαμένη, ἐπὶ τὸν πόλεμον ἐξῆλθε. Philostratus Icon. V. corrigente Hemsterhusio in Misc. Obs. V. p. 23. Ὁρᾷς γὰρ ὡς ἄβλαυτος καὶ μονοχίτων ἀναπηδήσασα τῆς εὐνῆς, ἀτάκτῳ τῇ κόμῃ, τὰς χεῖρας ἐκπετάσασα βοᾷ.—Oppian. Cyneg. IV. 368. Ὡς δ' ὅτε παρθενικὴ γλαγόεντος ἐν εἴαρος ὥρῃ Ἀβλαύτοισι πόδεσσιν ἀν' οὔρεα πάντ' ἀλάληται. videlicet ἀνυποδήτοις, teste Hesychio; βλαῦται enim genus solearum. Rarioris vocis exempla quædam proferam. Plato Sympos. 2. λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον. ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken. βλαύτας. ὑποδήματα. οἱ δέ, βλαυτία, σάνδαλα ἰσχνά. (Anglice *Pumps.*) Hermippus ap. Athen. XV. p. 668. A. Κνημῖδα περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται, Βλαύτης δ' οὐδεὶς ἔτ' ἔρως λευκῆς. ita lego. Leonidas Tarentin. Analect. I. p. 230. de Anacreonte ebrio, τῶν δὲ βλαυτίων τὸ μὲν Ὅμως φυλάσσει, θάτερον δ' ἀπώλεσεν. Id. ibid. p. 222. Glossæ Vet. Βλαυτίον. ὑπόδημα. *Solea.* vid. Hesych. v. Βλαῦδες. Hæc in gratiam λεξιφίλων. Sed ad propositum revertamur. Horat. I. Serm. II. 132. *Discincta tunica fugiendum est, ac pede nudo.* Apul. IX. p. 226. ed. Elmenhorst. *Interdum Philesietærus, cognito strepitu, raptim tunicam injectus, sed plane præ turbatione pedibus intectis, procurrit cubiculo.* Tibull. I. iii. 91. *Tunc mihi qualis eris, longos turbata capillos, Obvia nudato, Delia, curre pede.* Quippe e domo exituri soleas induebant: unde etiam explicari potest Euripidis locus, Hippol. 1189. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόσας πόδας. id est, *cum se ad iter capessendum calceasset.* ubi miror viros doctos ἀρβύλαισιν de currus parte quadam intellexisse. Cf. Bern.

Martin. V. L. I. 4. Ita olim scripseram, vereor ne nimis festinanter: nunc verto: "Pedibus adaptatis (currui sc.) una cum calceis." i. e. pedes calceatos. Sic *αὐτοῖσι συμμάχοισι cum sociis ejus.* inf. 229. *αὐτοῖς τέκνοισι* Hippol. 1341. vid. Markland. ad Eurip. Suppl. 937. Elmsleium ad Med. 160.

Ibid. *Ὄχῳ πτερωτῷ. Curru alato.* Intelligendum est sive de machina qua Chorus vehebatur, sive de alis.

141. Εἱλίσσω et ἑλίσσω, *Volvo,* pro libitu usurpant tragici, sed *εἰναλίαν* pro *ἐναλίαν* nunquam extra choros. Porson. ad Eurip. Phœniss. 3.

146. *Ἄζηλος. Non invidendus. ὃν οὐδεὶς ζηλώσει.* Schol. B. Sophocl. El. 1445. *καὶ μάλ' ἄζηλος θέα.* Legitur in Oraculo ap. Herodot. VII. 140. *Οὔτε γὰρ ἡ κεφαλὴ μένει ἔμπεδον, οὔτε τὸ σῶμα, Οὔτε πόδες νέατοι, οὔτ' ὦν χέρες, οὔτε τι μέσσης Λείπεται, ἀλλ' ἄζηλα πέλει.* sed ibi manifesto legendum est *ἀΐδηλα.* Proximo errore in Hesychio legitur *αἴζηλόν. ἄδηλον.* pro *ἀΐδηλον.* Eurip. Iph. Taur. 619. *Ἄζηλά γ', ὦ νεανι, κοὐκ εὐδαίμονα.* Schol. Platon. p. 109. ed. Ruhnken. *Ἀζήλωτος γάρ ἐστιν, ὅστις ἔχει τί, ὃ μὴ εὐχόμεθα γενέσθαι ἡμῖν.* Choeph. 1015.

Ibid. *Ὀχέω. Fero.* Od. Φ. 502. *Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.*

148. *Ὀμίχλη. Nebula. ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα.* Aristot. de Mundo. 4. *Ὀμίχλη· ἀορασία, ἢ παχὺς ἀήρ.* Photius Lex. MS.

149. Προσῆξε. vide *Διῆξε* v. 135.

151. * *Προσαυαίνομαι πέτραις. Scopulis affixus exsiccor.* figura anastrophe. Ab *αὑαίνω sicco,* quod ab *αὔω.*

152. * *Ἀδαμαντόδετος. Ferro vinctus.*

153. *Οἰακονόμος. Qui clavum dirigit. Gubernator.* ab *οἴαξ* et *νέμω*: idem quod *οἰακοστρόφος* infra v. 524. et *οἴακα νωμῶν* Theb. 3.

154. Νεοχμός. *Novus.* Erotian. Lex. Hippocr. Νεοχμόν· νεώτατον· ὡς καὶ Ἀλκμὰν ἐν ά μελέων. Sic recte Eustachius; editur enim νεωχμόν; et in Photii glossa MS. νεοχμόν· νέον. recentior manus ω pro ο in penultima substituit. Sophocl. Antig. 155. Creon vocatur βασιλεὺς νεοχμός. Hinc verbum νεοχμόω, *innovo,* Herodot. v. 19. Thucyd. I. 12.

156. Ἀθέτως. *Sine lege.* οὐ συγκατατεθειμένως. Αἰσχύλος Προμηθεῖ Δεσμώτῃ. Hesych. corrigente Bentleio Epist. ad Mill. p. 77.

157. Πελώριος. *Venerabilis. Grandis.* μέγας, δεινός. Πελώρια· μέγαλα τέρατα. Hesych. Id. Πέλωρ· ὄνομα οὐδέτερον. σημαίνει δὲ τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν. lege Πέλωρον· ὄνομα οὐδέτερον· τὸ ἀρσενικὸν δὲ ὁ πέλωρ, &c. e Schol. Venet. ad Il. E. 741. et Etymol. M. p. 660, 33.

Ibid. Ἀϊστόω. *Deleo.* ab ἄϊστος· ἀφανής, ἀνιστόρητος. Hesych. Cf. Æ. Porti Lex. Ionicum in voce, et Schol. Venet. ad Il. Ξ. 258. ubi pro λαβών, legendum βαλών. infra 240. 946. Linus ap. Stob. V. p. 37. Grot. βεβήλων Ὄχλον ἀϊστῶσαι.

159. * Νεκροδέγμων. *Mortuorum coactor.* Homerus Orcum vocat πολυδέγμονα et πολυδέκτην. Cf. Ruhnken. ad Hymn. Cer. 9.

Ibid. Ἀπέραντος. *Non transeundus.* ἀπέραντον· μέγαν, ἀτελείωτον· ἐκ τοῦ πέρας μὴ ἔχειν. Hesych. male; est enim a περαίνω. Cf. Schol. ad Aristoph. Nub. 3. in Brunckii nota. ἀπέρατον et ἀπέραντον num diversæ formæ sint ejusdem vocis, uti ait Brunckius, dubitari potest. Nescio tamen annon melius foret in hoc loco ἀπέρατον.

163. * Κίνυγμα. *Mobile aliquid.* αἰθέριον κίνυγμα, *Ventis ludibrium,* ut ait Horatius. Eustath. ad Il. Δ. p. 472, 43. Τοῦ δὲ κινύω αὖθις παράγωγον τὸ κινύσσω· ἐξ οὗ παρ' Αἰσχύλῳ αἰθέριον κίνυγμα, τὸ ἀέριον εἴδωλον. ubi videtur respexisse Eurip. Phœniss. 1559. αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον.

164. Ἐπίχαρτος. Res ita dicitur, *ob quam lætamur.* Ἐπι-

χαίρειν dicuntur ii, qui aliorum infortuniis gaudent. Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι τὸ συνεπιγελᾷν τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς. Συγχαίρειν δὲ τὸ συνήδεσθαί τινος ἀγαθοῖς. Ammon. de Diff. Voc. optime: vide Valcken. ad locum.

165. *Τλησικάρδιος. *Dure cordatus.* Gloss. in Agam. 419.

167. Ξυνασχαλάω. *Simul doleo.* Exemplis vocis ἀσχαλάω in nota propositis, addas Homer. Il. B. 293. Bion. Idyll. II. 7.

168. *Ἐπικότως. *Iracunde.* ὀργίλως Schol. B. ἐπιστρεφῶς Hesych. i. e. *iracunde.* ἐπιστρέφειν enim est *increpare.* Choeph. 626. δηΐοις ἐπικότῳ, *in hostes furenti.* Composita ex voce κότος amat Æschylus.

169. *Ἄγναμπτος. *Inflexibilis.* a γνάμπτω, quod idem est ac κνάμπτω vel κάμπτω, *flecto.* Epigr. in Anthol. p. 34. Τλήμονες, οἷς ἄγναμπτον ἔχεις νόον. Contra in Il. Ω. 41. voces γναμπτὸν νόημα, Scholiasta explicat per εὔπειστον. vid. Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58. Interdum scribitur ἄγναπτος, sed perperam. Cf. Misc. Obs. IX. p. 119.

170. Δάμναμαι. *Debello.* δάμναται· ἕλκει, βιάζεται, φθείρει. Hesych.

172. Παλάμη. *Artificium.* μηχανή· παλαμᾶσθαι γὰρ τὸ μηχανᾶσθαι. Schol. B. παλάμη proprie *manus* est, atque inde *ars manualis.* παλαμᾶσθαι γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ διὰ χειρὸς ἐργάζεσθαι. Etymol. M. p. 647, 50. παλάμαι· αἱ χεῖρες, καὶ αἱ τέχναι Hesych.

173. Δυσάλωτον. *Captu difficilem.* δυσχερῶς κρατούμενον. Hesych.

174. Ἦ μήν. *Nihilominus tamen. Certe.* ἀλλ' ὅμως. Hesych. ὄντως δή. καὶ ἀλλ' οὖν, καὶ ἀλλ' ὅμως. Suidas. Infra 943. Theb. 531. Eurip. Med. 1028. Sophocl. Trachin. 256.

175. Γυιοπέδη. *Membrorum vinculum.* γυιοπέδαις· δεσμοῖς τῶν μελῶν. Schol. A. Vox exstat Oppian. Hal. II. 85.

176. Πρύτανις. *Moderator.* βασιλεύς, ἄρχων, διοικητής. Hesych. et Photius. Οἱ Πρυτάνεις magistratuum ordo fuerunt apud Athenienses, pars decima Senatus quingentorum, qui singulis mensibus rempublicam administrabant. Vid. Harles. ad Demosth. de Coron. p. 167. In Suppl. 367. Pelasgus vocatur πρύτανις ἄκριτος. In Sphinge ap. Aristoph. Ran. 1287. Σφίγγα δυσαμεριᾶν, πρύτανιν κύνα πέμπει. Eleganter sane dicitur Herodotus in Epigrammate ap. Steph. Byz. v. Θούριοι. Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανις. Ion Chius ap. Athen. X. p. 447. F. Bacchum ita adloquitur, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι. Idem ibid. II. p. 35. E. οἶνον ἀερσίνοον, ἀνθρώπων πρύτανιν. Herodot. VI. 110. de imperio militari vocem posuit. Stesichorus apud Schol. Victor. in Iliad. E. 507. Κοιλωνύχων ἵππων πρύτανιν. Ut sacra misceam profanis, Auctor Libri Sapientiæ in pulcherrima idololatriæ irrisione, c. XIII. v. 2. inquit, ἀλλ' ἢ πῦρ, ἢ πνεῦμα, ἢ ταχινὸν ἀέρα, ἢ κύκλον ἄστρων, ἢ βίαιον ὕδωρ, ἢ φωστῆρας οὐρανοῦ, πρυτάνεις κόσμου θεοὺς ἐνόμισαν. Sophron, ut colligere licet ex Schol. Theocrit. II. 12. Hecaten vocaverat νερτέρων πρύτανιν. Leonidas Tarentin. Brunck. Analect. I. p. 221. Ἐμβριθής, τέχνας ὁ πρύτανις, πέλεκυς.

178. Ἀποσυλάομαι. *Spolior.* Nota accusativum rei qua spoliandus est. Eurip. Hipp. 640. μωρίαν ἀφῃρέθη. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 420.

180. Ἐπαοιδή. *Incantatio.* i. q. ἐπῳδή, *cantilena magica,* per quam morbos depelli credebant, cui opponitur μάγευμα *medicamentum magicum.* Hesych. Ἐπᾷσαι· γοητικὸν ἐπιλαλῆσαι. Id. Ἐπαοιδοί· φαρμακοί, γόητες. Odyss. T. 457. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. ubi Schol. Διοκλῆς ἐπαοιδὴν παρέδωκε τὴν παρηγορίαν. Pindar. Pyth. III. 91. τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας. quem locum citat Scholiasta modo laudatus. Xenoph. Mem. 3. XI. 17. φίλτρα καὶ ἐπῳδαί. Sophocl. Œd. Col. 1194.

181. Πτήσσω. vid. v. 29.

182. Καταμηνύω. *Indico.* καταμηνύειν· κατακηρύσσειν. Hesych.

183. Χαλάω. *Laxo.* de funibus nauticis proprie dictum. Schol. ad v. 2. συνηθὴς αὐτῷ (Αἰσχύλῳ) ἡ χαλᾷ φωνή. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 5.

186. Δύα. *Ærumna.* κακοπάθεια. Apollonius Lex. Homer. Accurate Hesychius, δύη· δυστυχία, ἢ ἔνδεια. est enim sensu primario *necessitas;* a δέω *egeo,* vel ab antiquo δεύω. Etymol. M. prave a δέω *ligo* ducit. Vocem amat Æschylus: infra 534. 771. Theb. 238. Pers. 1011. Agam. 1153. 1626. Eumen. 266. 558. Simonides Analect. I. p. 129. ἀλλὰ μυρίαι Βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι. Bacchylides ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 745. Analect. I. p. 153.

187. Ἐλευθεροστομέω. *Libere loquor.* παῤῥησιάζομαι. Hesych. Pers. 591. λέλυται γὰρ Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν. Sophocl. Œd. Tyr. 706. ἐπεὶ Τό γ' εἰς ἑαυτὸν πᾶν ἐλευθεροῖ στόμα. ubi nollem legere ἐλευθεροστομῇ cum Marklando Explicat. p. 248. Cf. Eurip. Androm. 153. Propert. I. ix. 1. *Dicebam tibi venturos, irrisor, amores, Nec tibi perpetuo* LIBERA VERBA *fore.*

188. Ἐρεθίζω. *Vellico.* ab ἐρέθω: utrumque Homericum. proprie de iis dicitur qui lanam vellicant; ab ἔριον scilicet.

189. Δέδια. *Metuo.* præt. med. a δείω. Etymol. M. p. 260, 7. Δέδια· ἐκ τοῦ δείω, ὃ σημαίνει τὸ φοβοῦμαι, γίνεται παράγωγον δεδίω· ὁ μέσος παρακείμενος δέδια, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, διὰ τὸ μέτρον, γίνεται δείδια. Cf. Schol. Oppian. Hal. I. 304.

191. Κελλω. *Navem appello.* ἐλλιμενίζομαι. Schol. A. proprie est navem retrorsum agere, quod fiebat, quum terram petebant; Herodot. VIII. 84. οἱ μὲν δὴ ἄλλοι Ἕλληνες ἐπὶ πρύμνην ἀνεκρούοντο, καὶ ὤκελλον τὰς νᾶυς. Eurip. Hippol. 140. Κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον. Pedestris sermonis scriptores dicebant ὀκέλλω; ut μόργνυμι, ὀμόργνυμι; δύρομαι, ὀδύρομαι; σταφίς, ὀσταφίς. Eustath. ad Iliad. Z. p. 650, 46. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ō, ἐκ τοῦ Ἰλεὺς γέγονεν ὁ Ὀϊλεύς. ὁμοίως τῷ κέλλω ὀκέλλω, κλῶ κλάζω ὀκλάζω. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ Βριάρεως Ὀβριάρεως, ὡς τεχνογραφεῖ Ἡρωδιανός.

192. Ἀκίχητος. *Non precibus assequendus,* vel *flectendus.*

Hesych. Ἀκίχητα, ἀκατάληπτα. sensu primario, ut in Homer. Il. P. 75. Scholiasta B. male interpretatur ἀκατανόητα *non intelligenda*, sibimet scilicet. Eurip. Ion. 701. ἀκίχητος φίλων.

193. Ἀπαράμυθος. *Inexorabilis.* vid. quæ ad v. 132. de παρείπω notantur. Eurip. Iph. Aul. 622. ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικόν.

194. Παρ' ἑαυτῷ τὸ δίκαιον ἔχων. *Justitiam penes se habens. Pro suo libitu regnans.* Eurip. Suppl. 431. κρατεῖ δ' εἷς, τὸν νόμον κεκτημένος Αὐτὸς παρ' αὑτῷ. Iisdem fere coloribus ab Horatio Achilles depingitur; *Impiger, iracundus, inexorabilis, acer, Jura neget sibi nata.*

196. *Μαλακογνώμων. *Emollito animo.* cui opponitur σκληροκάρδιος, vel σκληρόψυχος, vel, per metaphoram, ἀτέραμνος, de qua voce mox dicendum est. Divisim Eurip. Iph. Aul. 603. μαλακῇ γνώμῃ.

197. Ῥαίω. *Tundo. Frango.* Lexx. interpretantur φθείρω. Pro ὑβρίζω apud Sophocl. Trach. 267. κύνες λυκοῤῥαίσται dicuntur in Epigrammate.

Ibid. Ταύτῃ. *Hac parte*, vel *Hoc modo.* deest μερίδι, vel αἰτίᾳ. Schol. ad Aristoph. Equit. 839. Ταυτῇ· τοῦτον τὸν τρόπον. Schol. B. ad locum οὕτως, ὡς ἔφην. Photius Lex. MS. Ταύτῃ· τούτου ἕνεκεν, ἢ οὕτως. In Eurip. Suppl. 154. pro ταυτὶ δικάζων ἦλθον, legendum est ταύτῃ, scilicet *ob hanc rem*, vel potius *in hac re.* vid. Sophocl. Ant. 936. Herodot. VII. 143. Plato Cratyl. 18. p. 34. ed. Fischer. Eurip. Med. 366. Hippol. 41.

198. Ἀτέραμνος. *Durus.* Hesych. Ἀτέραμνον· τὸ μὴ ἐνδιδοῦν· σκληρόν. Proprie est *crudus, difficulter coquendus.* Schol. ad Aristoph. Vesp. 729. Ἀτέραμνα ὄσπρια φαμὲν τὰ μὴ ἑψόμενα διὰ σκληρότητα. Etym. M. p. 163, 19. Τέραμνον γὰρ τὸ ἁπαλόν. λέγεται δὲ ἀτέραμνα καὶ τὰ μὴ ἑψόμενα ὄσπρια· ἃ καὶ κερασβόλα προσαγορεύεται. Onomastic. Vet. Labbæi. Ἀτεράμων. *Capito.* Lambinus ad Plaut. Pers. I. ii. 8. *Capito* per *sententiæ tenax* explicat; quem

sensum bene observavit Vanierus in Diction. Poetico respondere Gallicæ voci *tetu*. Conferendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 156.

Ibid. **Στορέω.** *Sterno.* pro quo Attici dicebant *στόρνυμι.* Proprie dictum de stragulis, translatum est ad ventos et fluctus, ut apud Latini verbum hinc derivatum *Sterno.* Homer. Od. Γ. 158. *ἐστόρεσεν δὲ θεὸς μεγακήτεα πόντον.* ubi Schol. *ἔστρωσεν, γαλήνην ἐποίησεν.* Hesychius, *Στορεύς· γαληνοποιός.* Theocrit. VII. 57. *Κάλκύονες στορεσεῦντι τὰ κύματα, τάν τε θάλασσαν.* (ita legendum, non *χάλκύονες*) ubi Valckenaerius affert Virgil. Ecl. IX. 57. *Et nunc omne tibi stratum silet æquor.* vid. Leonidæ locum ex Anthologia citatum in p. 99. Hinc facile ad animi procellas detortum est; *καὶ θυμὸς στορεθῆναι λέγεται,* inquit Eustath. ad Iliad. I. p. 748, 23. Eurip. Heraclid. 702. *Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἡβᾷ.* Thucyd. VI. 18. Alcibiades inquit, *ποιώμεθα τὸν πλοῦν, ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.* ubi Schol. *τῶν παρὰ Θουκυδίδῃ τροπικῶν ὀνομάτων τὸ σκληρότατον τοῦτό ἐστιν. ἀλλὰ κατὰ 'Αλκιβιάδην φησίν.*

199. **'Αρθμός.** *Connexio. Compactum. εἰρηνή, συνθήκη, φιλία.* Hesych. Homer. Il. H. 302. *'Ηδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε.* Hymn. ad Mercur. 521. *Λητοΐδης κατένευσεν ἐπ' ἀρθμῷ καὶ φιλότητι.* quicum Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 28. comparat Callim. Fr. CXCIX. *'Αρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.* Herodot. VI. 83. *τέως μὲν δή σφι ἦν ἄρθμια ἐς ἀλλήλους.* Vox derivata est ab *ἄρω, apto,* unde *ἀρμένος,* i. q. *ἄρθμιος, amicus.* Hesych. *'Αρμένον· φίλιον.* Sic enim legendum pro vulgato *φιάλιον.* Hoc sensu usurpatur in Leonidæ Epigram. apud Plutarchum, *'Αρμένος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε, καὶ φίλος ἀστοῖς,* uti restituit D. Heinsius ad Sil. Ital. p. 434. vulgo *ἤπιος.* unde *Δημάρμενος* proprium nomen apud Herodot. VI. 65.

201. **Γεγώνω.** *Alte loquor.* *οὐ ψιλῶς ἔστι φωνεῖν, ἀλλ' ἀκουστὸν φθέγγεσθαι.* Schol. Venet. ad Il. Θ. 223. ubi vulgatur *φωνήν.* Lex. Rhetor. MS. apud Ruhnken. in Auctar. Emend. in Hesych. I. 807. *γεγωνεῖν, τὸ μεγάλῃ φωνῇ καλεῖν, καὶ φθέγγεσθαι.* Dicitur et *γεγωνέω* et *γεγωνίσκω.* Mœris, *Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν Θουκυδίδης,*

'Αττικῶς. βοᾷν καὶ κράζειν 'Ελληνικῶς. Frequentior forma est γεγωνέω; sed γεγώνω occurrit Eurip. Orest. 1218. γέγωνέ τ' ἐς δόμους. infra v. 809. Sophocl. Philoct. 238. Γέγωνέ μοι πᾶν τοῦτο. Vocem illustrat Adr. Heringa. Obs. Crit. p. 64.

202. 'Επ' αἰτιάματι. *Ob culpam.* Eurip. Hipp. 1070. τῆδ' ἐπ' αἰτίᾳ φυγών. Thucyd. VII. 48. ἐπ' αἰσχρᾷ αἰτίᾳ ἀπολέσθαι.

204. Εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ. Gisbertus Cuperus Obs. III. 15. hanc e formulis esse ait, quæ Oratorum propriæ sunt, quando sermonem ad auditores dirigunt. Infra 788. Ποίῳ τρόπῳ σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη. Ælian. V. H. XIII. 1. φέρε δὲ καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς, εἴ τι μὴ λυπεῖ, διαγράψω.

207. 'Επεὶ τάχιστα. *Simul ac.* Herodot. VI. 13. ἐπεί τε τάχιστα εἶδον τοὺς Ἴωνας ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς. Xenoph. Anab. VI. 1. p. 348. ed. Schneid. ἐπεὶ δ' ἐδείπνησαν τάχιστα. ubi vid. Porson. et Abresch. Diluc. Thuc. p. 346. Herodot. I. 19. ὡς ἄφθη τάχιστα τὸ λήϊον.

208. 'Οροθύνω. *Suscito.* Verbum Homericum.

210. Δῆθεν. *Scilicet.* Hæc particula plerumque cum ὡς et participio conjuncta, ironiæ aliquid sententiæ addit: infra 1022. 'Εκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. Herodot. VI. 39. οἵ μιν καὶ ἐν 'Αθήνῃσι ἐποίευν εὖ, ὡς οὐ συνειδότες δῆθεν τοῦ πατρὸς Κίμωνος αὐτοῦ τὸν θάνατον. Cf. I. 59. V. 1. Eurip. Orest. 1312. Κἀγὼ σκυθρώπους ὀμμάτων ἕξω κόρας, 'Ως δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. Ibid. 1117. Εἴσιμεν ἐς οἴκους δῆθεν ὡς θανούμενοι. Interdum vero sine ὡς, ut Sophocl. Trachin. 382. δῆθεν οὐδὲν ἱστορῶν. Thucyd. I. 127. τοῦτο δὴ τὸ ἄγος οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐλαύνειν ἐκέλευον, δῆθεν τοῖς θεοῖς τιμωροῦντες. III. 110. ἐν τούτῳ δὲ οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἷς ἔσπειστο, πρόφασιν ἐπὶ λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογὴν ἐξελθόντες, ὑπαπῄεσαν κατ' ὀλίγους, ἅμα ξυλλέγοντες ἐφ' ἃ ἐξῆλθον δῆθεν. Hesychius explicat per ἐντεῦθεν.

Ibid. Τοὔμπαλιν. *Contrarium.* Male interpretes *Contra;*

est enim accusativus post σπεύδοντες. ut in Eurip. Hec. 1183. τίνα δὲ καὶ σπεύδων χάριν. Hesychius et Schol. B. τοὔμπαλιν· τὸ ἐναντίον. Agam. 1426. ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός. Eurip. Hecub. 782. εἰ μὲν ὅσια—εἰ δὲ τοὔμπαλιν.

212. **Ἐνταῦθα.** *In illo tempore.* τότε. Schol. B. Ἐνταῦθα, καὶ τὸ χρονικόν, καὶ τὸ ἐπὶ τόπου. Hesych.

Ibid. **Λῷστος.** *Optimus.* λῷστα· συμφέροντα, ἄριστα. Hesych. frequentior est in hoc sensu quam τὰ ἄριστα. Formata est vox a Dorica λῶ *volo.*

214. **Ἡδυνήθην.** Attice pro ἐδυνήθην. Mœris p. 175. Ἤμελλον, ἠβουλόμην, ἠδυνάμην, ηὐξάμην, διὰ τοῦ η, Ἀττικῶς· διὰ δὲ τοῦ ε, Ἑλληνικῶς. Adde ἠπιστάμην. vid. infra 273.

Ibid. **Αἱμύλος.** *Vafer.* ποικίλος, πυκνός, πανουργός, δολερός. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 59. Videtur formatum fuisse ab αἵμων, *sciens,* ὑποκοριστικῶς, teste Etymol. M. p. 35, 26. Diminutiva in υλος desinentia aliquid ὑποκοριστικόν in se habent, ut ἡδύλος ab ἡδύς, μικκύλος a μίκκος vel μικρός, ἐρωτύλος ab ἔρως, ὀσμύλος, αἰσύλος, Αἰσχύλος, Χρεμύλος. Forma Æolica fuisse videtur, quippe quæ in lingua Latina servata fuerit, ut in diminutivis *parvulus, tremulus, globulus,* et similibus, ac præsertim *æmulus,* quæ vox nihil aliud est quam αἱμύλος. Omnes hujusmodi voces paroxytonæ sunt, exceptis tantum ὄξυλος et Ἴτυλος, teste Schol. Theocrit. III. 7. et omnes penultimam corripiunt; producit tamen penultimam retrahitque accentum Ἵππυλος in Aristoph. Vesp. 192. Καίτοι παρῆν Ἵππυλος, Ἀντιφῶν, Λύκων. Sed ibi legendum est vel παρῆσαν Ἱππύλος, A. Λ. vel παρῆν Ἵππυλλος. Dicebant enim Βάθυλλος et Βαθύλος, Δέρκυλλος et Δερκύλος, Θράσυλλος et Θρασύλος, Φάϋλλος, Ἀρίστυλλος, Νίκυλλα, Ἀρέτυλλα, Κρίτυλλα. Plato Legg. VIII. p. 587. ed. Bas. 2. Κρίσσωνα καὶ Ἄστυλλον καὶ Διόπομπον. sed ibi Grynæi versio et Clem. Alex. Strom. III. p. 534. præbent Ἀστύλον, monente Porsono. Alterum tamen malim. Vid. Bentl. ad Callim. Fr. p. 346. Valckenaer. ad Xenoph. Mem. I. i. 18. et Eurip. Phœniss. p. 596. Hemsterhus. ad Aristoph.

Plut. p. 6. et Bastii Epist. Crit. p. 243. Κηρύλος, Alcyonis maritus, plerumque per unicum λ effertur; Κήρυλλος tamen scripserat Pausanias ap. Eustath. ad Il. I. p. 776, 39. in Lexico ejus desiderato, cujus lacinias quasdam vere pretiosas conservavit nobis bonus Episcopus Thessalonicensis.

216. Ἀμοχθί. *Sine labore.* Hujusmodi adverbia modo per ει diphthongum, modo per simplicem ι sine certa regula efferuntur. Ego, quare ἀμοχθί et non ἀμοχθεί scripserim, paullo fusius explicare decrevi. Adverbia cujuscunque formæ non a secundo casu nominum, quod somniarunt Grammatici, sed a tertio nata esse, satis ostendit universa linguarum ratio. Horum autem pars maxima, a dativo numeri pluralis orta, in ως desinebat (scilicet οις); nonnulla, a dativo singularis, in ει vel ι. Ea nempe, quæ a nominibus in η vel α desinentibus formata sunt, veteres scribebant per ει, utpote quæ nihil aliud fuerint quam dativi, ita scripti ante inventas ω et η litteras. Sic a βοέ, genitiv. βοές, dativ. βοεῖ, ortum est αὐτοβοεί. Dativus vero nominum in ος desinentium ita olim formabatur, οἶκος, dat. οἴκοι. στρατός, dat. στρατοῖ; ideoque omnia adverbia, ab hujusmodi vocibus ducta, in οι antique desinebant; quod satis liquet ex adverbiis οἴκοι, πεδοῖ, ἁρμοῖ, ἐνδοῖ, quæ veterem terminationem adhuc retinent. Postea, ne cum nominativo plurali confunderentur, ο omisso, scripta sunt in ι. Quæ si vera sint, scribendum est αὐτοβοεί (atque ita, quantum notavi, universe scribitur); et forsan αὐτοετεί (Theocrit. XXVIII. 13.) cetera vero in ί. Exempla quædam videamus. ἀμαχεί perperam ubique exhibetur, quum sit ex ἄμαχος. ἀνατεί editur in Æschyl. Eumen. 59. Sophocl. Antig. 485. Lycophron. 1150. Platon. Legg. IX. p. 659. Eurip. Med. 1354. ἀνατί tamen recte Etymologus p. 100, 56. Timæus Lex. Platon. p. 31. Lycophronis MSS. Hesychius, Schol. in Platon. p. 235. Schol. Eurip. Med. 1357. qui Sophoclis locum citat: est enim ab ἄνατος, atque ita quidem Scholiasta Sophoclis et unus MS. ἀμαχητί recte Homer. Il. Φ. 437. Thucyd. IV. 73. vid. Wolf. ad Libanii Epist. 774. ἀστενακτί bene dedit Brunckius in Aristoph. Eccles. 464. pro vulgato ἀστενακτεί: idem tamen perperam in v. 1020. ejusdem fabulæ, vulgatum ἀνατί in ἀνατεί mutavit. Valckenaerius ad Theocrit. Adoniaz. p. 228. scribendum

censet ἀσταχτί et ἀγελαστί, sed ἀκλαυτεί, ἀμαχεί, ἀκηρυκτεί, πανομιλεί. Quibus rationibus ad hanc distinctionem statuendam vir magnus permotus sit, nescio; hoc vero affirmare ausim, rem nunquam ab eo accurate perpensam fuisse. ἀστακτί legitimam terminationem conservavit in Sophocl. Œd. Col. 1646. Platon. Phæd. 66. Philostrat. Vit. Apollon. Tyan. III. 17. p. 108. Heroic. X. 8. p. 714. et Suidas; sed male legitur apud Ælian. H. A. X. 17. ἀστακτεί. In Æschyli Theb. 302. rescribendum πανδημί, πανομιλί. ἀνωμοτί Herodot. II. 118. ἀφρικτί Callim. H. Dian. 65. ubi vid. Spanhem. ἀκροποδητί Lucian. Dial. Mar. I. p. 324. Adversus Valckenaerii canonem ἀκλαυστί exhibent Suidas et Apollon. Dyscol. Excerpt. p. 434. C. et scribendum pariter ἀκλαυτί, ἀκηρυκτί. Hesychius habet ἀναιμακτί et ἀναιμωτί, Etymologus ἀκονιτί et ἀπονητί p. 50, 31. πανοικί Æschines Socrat. II. i. p. 36. ed. Horrei, Suidæ et Cyrilli Lexica. πανστρατί Suidas, et Scholiastæ Homeri ad Il. B. 12. Oppiani ad Hal. I. 462. πανσυδεί Thucyd. VIII. 1. cujus origo incerta est; mallem tamen πανσυδί, quod præbent quinque MSS. et vetus Codex Dionysii Halicarn. necnon Suidas; nescio tamen annon melior sit orthographia Photii in Lex. MS. πασσυδί. ἀμελλητί Hesychius et Lex. MS. Sangerm. a Ruhnkenio ad Timæum citatum. ἀμισθί et ἀτιμωρητί Æschines Socrat. II. i. p. 36. ἀμεταστρεπτί Timæus et Hesychii MS. αὐτονυχί per ι manifesto scribendum erat; quidam tamen aliter scripserunt: Eustath. ad Iliad. Θ. p. 708, 1. τὸ δὲ αὐτονυχεί, ἐν τοῖς Ἀπίωνος μὲν καὶ Ἡροδώρου, διὰ τοῦ ῑ γράφεται; ἄλλοι δὲ διὰ διφθόγγου αὐτὸ ἔγραψαν. In Sophocl. Ajac. 1227. edd. vulg. ἀνοιμωκτεί, sed ἀνοιμωκτὶ præbet Eustath. ad Il. Θ. p. 723, 28. quod jure recepit Brunckius. Veterem formam haud raro corruperunt librarii, quia nesciverunt ι finalem modo corripi, modo produci. Lex. Seguier. p. 432. ed. Bekker. ἀπονητί, ἀπνευστί, ἀνιδρυτί, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται. Falsa est regula quam tradit Apollonius de Adverb. p. 571. ed. Bekker. ea nempe adverbia in ί desinentia quæ a nominibus formata sunt, ultimam producere, ut ἀθεωρητί, ἀκονιτί, ἀμογητί, ἀκλαυτί, πανθοινί. ἀμογητῐ Iliad. Λ. 636. μεγαλωστῐ Σ. 26. μελεϊστῐ Ω. 409. ἀστενακτῐ Æschyl. ap. Athen. VII. p. 303. C. ἀωρῐ Aristoph. Eccles. 737. Theocrit. XI. 40. XXIV. 38. ἀκλητῐ in senario Comici Ἀκλητῐ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι. ἐγερτῐ

Sophocl. Antig. 413. Σκυθιστὶ Sophocl. Œnomao ap. Athen. IX. p. 410. C. Ἀργολιστὶ Idem ap. Schol. Pindar. Isthm. VI. 86. Parmeno ibid. V. p. 221. A. Πελοποννασιστὶ Theocrit. Adoniaz. 92. Δωριστὶ Aristoph. Eq. 989. Theocrit. Idyll. XVIII. 28. ἀνδριστὶ ibid. 23. βαρβαριστί Aristoph. ap. Phot. v. Στοῖχος. in fine tetrametri. ἀμισθὶ Archiloch. ap. Apollon. Dyscol. Reizii Excerpt. p. 435. Eurip. Troad. 413. Ultimam producunt ἀνιδρωτί Iliad. O. 226. ἀσπουδὶ O. 476. ἀναιμωτί P. 363. ἀνουτητί X. 371. μεταστοιχί Ψ. 358. ἀνωϊστί Δ. 93. ἐγκυτί Archilochus ap. Etymol. M. p. 311, 40. (ejusdem tamen vocis ultimam corripit Callimachus ap. Suid. v. ἐν χρῷ. Bentl. Fragm. CCCXI. ubi male Ernestius ἐγγυτί e Lex. MS. Parisiensi, Archilochi locum non recordatus.) ἀστακτί Sophocl. Œd. Col. 1646. penultimam porrigit. ἀκρονυχί Meleager Brunck. Anal. I. p. 10. ἀκλαυτί (ita scribendum) Callim. Fr. CCCCXVIII. De hac re digna est quæ legatur observatio Grammatici MSti ap. Hermann. de Emend. Gr. Gramm. p. 448. τὰ εἰς τῖ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, εἰ γένοιτο ἀπὸ τῶν εἰς ζω ληγόντων ῥημάτων, ἢ ἀπὸ τῶν εἰς ως ἐπιῤῥημάτων, συστέλλειν θέλει τὸ ῖ, Ἰαστί, Λιβυστί, Φρυγιστί, Δωριστί, μεγαλωστί, δημιωστί, ἱερωστί, νεωστί. τὸ μέντοι ἀπνευστί, καὶ ἀνωϊστί, παρὰ τὸ ἄπνευστος καὶ ἀνώϊστος, τὰ δὲ (l. τε) ἀπὸ πτωτικῶν, οὕτως μηκύνεται, ὡς ἔχει τὸ ἀκονιτί, ἀναιμωτί, πανθοινί, ἀκριτί. ἔστι δὲ ὅτε ποιητικῇ ἀδείᾳ συνεσταλμένον προφέρεται. Cf. Ernestii notam ad Iliad. P. 363. Valckenaer. Epist. ad Rover. p. 31. De adverbiis gentilibus in τι, quæ omnia ultimam corripiunt, consuli potest Koen. ad Gregor. p. 37. Levissima sane hæc omnia, satis scio, et parvi, si per se spectentur, momenti. "Sed ex elementis constant," Clarkii verbis utor, "ex principiis oriuntur omnia: et ex judicii consuetudine in rebus *minutis* adhibita, pendet sæpissime etiam in *maximis* vera atque accurata scientia."

218. Πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία. Cf. Apuleium Met. XI. p. 259. ed. Elmenhorst. *Cujus numen unicum . . . . nomine multijugo totus veneratur orbis.*

219. Κραίνω. *Ratum facio.* De fato sive Deorum decretis plerumque usurpatur.

Ibid. **Προθεσπίζω.** *Prædico.* a θέσπις i. e. θεῶν ὄπις (Il. Π. 388.) *vox divina.* ὄπις tamen apud Herodotum *cura* est. Proclus Chrestom. p. 472. ed. Gaisford. καὶ Ἕλενος περὶ τῶν μελλόντων αὐτοῖς προθεσπίζει. Cic. Attic. VIII. 11. Προθεσπίζω *igitur, noster Attice, non ariolans, ut illa cui nemo credidit, sed conjectura prospiciens.* Quem ad Euripidis Alexandram respicere, monuit Toup. ad Longin. 15.

220. **Πρὸς τὸ καρτερόν.** *Per vim.* i. q. πρὸς βίαν v. 217. quod frequentius est. Eumen. 4. Sophocl. Phil. 103. πρὸς ἀνάγκαν Pers. 568. πρὸς ὀργήν Sophocl. El. 371. πρὸς εὐσέβειαν ibid. 464. πρὸς τὸ νηπιώτερον Incert. ap. Stob. I. p. 125. πρὸς ἡδονήν Eurip. Med. 771. Iph. Aul. 1022. Sophocl. El. 921. πρὸς φιλίαν Xenoph. Anab. I. iii. 19. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 354. Sic πρὸς χάριν, πρὸς ἡδονήν, dicebant; aliter Euripides Med. 395. τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

223. **Ἀξιόω.** *Dignor.* Item *dignum judico.* infra v. 248. Ulpian. ad Demosth. Ol. III. p. 29. Ἀξιόω· ἀντὶ τοῦ ἄξιον νομίζω. οὐ γὰρ εὑρίσκεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, εἰ μὴ σπανίως, τὸ ἀξιῶ ἐπὶ τὸ παρακαλῶ. Item *dignus sum,* vel *dignum me censeo.* Sophocl. Œd. Tyr. 963. Thucyd. VII. 15. et *credo,* et interdum, sed rarius, *honoro,* ut in Eurip. Hecub. 323. nostri Agam. 904.

224. **Τῶν παρεστώτων τότε.** *Earum rerum quæ menti tunc succurrebant,* vel *quæ tunc facere licebat.* Agam. 1055. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.

226. **Συμπαραστατέω.** *Simul adsto.* a παραστάτης, voce militari. Παραστάται· οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρὰ ἀλλήλοις ἵστασθαι. Lex. MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 506. auctore forsan Orbicio vel Orbilio *. Idem fere erant παραστάτης et παρασπιστής.

* Jensius epigramma vulgavit εἰς βίβλον ἰατρικῶν Ὀρβιλίου, quod Heringa Obs. XXX. p. 263. recte reformavit in τακτικῶν Ὀρβικίου. Mirum est tamen, Medico

227. **Μελαμβαθής.** *Nigram habens profunditatem.* Sic infra *κνεφαῖα Ταρτάρου βάθη.* Eurip. Phœniss. 1024. *σῆκον ἐς μελαμβαθῆ.* Sophocl. Polyxena ap. Stob. Ecl. Phys. p. 129. *Ὡι τὰς ἀπαίωνάς τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιποῦσα λίμνας ἦλθον ἠχούσας γόοις.* Valcken. ad Phœniss. p. 367. legit *μελαμφαεῖς*, quem sequitur Ruhnken. ad Longin. 15. quod miror. (Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 161.) In hoc loco membranæ quædam *μελαμβαθύς*, contra analogiam; adjectiva enim in *υς* cum altera voce composita, *υς* in *ης* mutant, ut *πτερυγωκής, κυνοθρασής*, &c.

229. **Αὐτοῖσι συμμάχοισι.** *Una cum sociis.* Vid. supra ad v. 138. Monk. ad Eurip. Hippol. 1184.

231. **Ἀνταμείβομαι.** *Remuneror.* Usurpatur vel cum dativo vel cum genitivo. vide notam.

235. **Σαφηνίζω.** *Explico.* Verbum apud poetas rarius. Choeph. 676. *ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν.* cf. 642.

238. **Διαστοιχίζομαι.** *Per ordines dispono.* Hesych. *Διεστοιχίζετο· διετίθετο ἐν στοίχῳ καὶ τάξει· διῄρει. ἀπὸ τῶν εἰς τοὺς σηκοὺς εἰσαγόντων τὰ ποίμνια, καὶ διακρινόντων ἐκ τῆς νομῆς ἑκάστῳ τὰ ἴδια.* a *στοῖχος* *ordo.*

239. **Ταλαίπωρος.** *Miser. ἐπίπονος, τλητικός.* Hesych. *παρὰ τὸ τλῆναι τὸν πῶρον, ὅ ἐστι πένθος.* Schol. ad Aristoph. Plut. 33. Cf. Suid. v. *πῶρος.* et Schol. ad Sophocl. Œd. Col. 14.

Ibid. **Λόγον ἔχειν οὐδένα.** *Nihili facere.* Eustath. ad Iliad. I. p. 757, 34. *λέγεται δὲ ὁ ἄτιμος, καὶ οὐκ ἐν ἀριθμῷ κεῖσθαι, ὁμοίως οὐδὲ ἐν λόγῳ εἶναι.* dein citat Sophocl. Aj. 477. Sententia

---

doctissimo adeo nihil de hoc Orbicio constitisse, quum epitomen illius libri ejus partis, quæ de ordinibus militaribus tractavit, in farraginem suam transtulerit Etymologici Auctor p. 728, 48. atque inde vulgarint eam ad calces Lexicorum suorum Constantinus, Scapula, alii. Verum nomen ejus erat Urbicius, Οὐρβίκιος. Sub Adriano vel Trajano vixit. Vid. Salmasii Epist. p. 73. et ad finem Onosandri. Confer Chardon de la Rochette *Melanges* I. p. 397.

Pythagorea ap. Iamblichum p. 208. τοὺς μὲν ἑταίρους ἦγεν ἴσους μακάρεσσι θεοῖσι· Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ. Tyrtæus, οὔτ' ἂν μνησαίμην, οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείην. Herodot. VIII. 102. Μαρδονίου δέ, ἤν τι πάθῃ, λόγος οὐδεὶς γίνεται. Sic λόγον ποιεῖσθαι οὐδένα ibid. l. 4. VII. 12. 14. ποιεῖν Theocrit. II. 6. III. 33. Callim. Ep. 36. νύμφης δ', ὡς Μεγαρέων, οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός. Theocrit. XIV. 48. ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθματοί, Δύστανοὶ Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτῃ ἐνὶ μοίρᾳ. ubi vid. Schol. Sic apud Latinos, *qui aliquo sunt numero atque honore*, Cæsar B. G. VI. 13.

240. **Ἀϊστόω.** vide supra v. 157.

241. **Φιτύω.** *Planto. Gigno.* Photius Lex. MS. Φίτυ· φυτόν, φύτευμα. Φερεκράτης.—Φιτῦσαι· γεννῆσαι. ἐπὶ τοῦ πατρὸς τίθησιν· ἐπὶ δὲ μητρὸς οὐκ ἔτι, ἀλλὰ γεννῆσαι, καὶ φιτύοντος, ὁμοῖον τοῦ γεννῶντος. λέγει δὲ καὶ τὸ γέννημα φίτυ Εὔπολις Αὐτολύκῳ. Ἀτὰρ ἤγαγες καινὸν φίτυ τῶν βοῶν. Eupolidis fragmentum citant quoque Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 211. Suidas in v. φιτῦσαι. Elmsleius conjicit καινόν τι φῖτυ, mallem κ. τὸ φ. ob articulum τῶν. Hesych. Φίτυ· φυτόν. Eustath. ad Il. Γ. p. 313. φίτυς· πατήρ. De scriptura vocis φιτύω, quæ primam semper producit, vid. Porson. Append. ad Toup. p. 443. notas ad Thom. M. v. Φυτεύειν. Sophocl. El. 645.

243. **Ῥύομαι.** *Libero.* Ammon. de diff. verb. Ῥύεσθαι καὶ ἐρύεσθαι διαφέρει. Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιῶν περὶ νεωτέρων οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

244. **Διαῤῥαίω.** *Perfringo.* vid. supra ad v. 197.

247. **Ἐν οἴκτῳ προθέμενος.** *Misertus.* Neque hanc neque similem phrasin alibi vidisse memini: nota enim ista ἐν λόγῳ, ἐν ἀριθμῷ τιθέναι, nihil ad rem sunt; non enim in θέσθαι sed in προθέσθαι hæreo. Aliter dixit Herodotus VI. 21. καὶ πένθος μέγα προεθήκαντο.

248. Ἀξιοῦμαι. *Dignus judicor.* vide supra ad v. 223. Luc. Evang. xx. 35. οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. quocum Porsonus in schedis comparaverat hunc locum, Pausan. Achaic. I. p. 521. Eurip. Hel. 411. Isocrat. Plataic. p. 28, 15. 44, 2.

Ibid. Νηλεῶς. *Immisericorditer.* Anacr. LX. νηλεῶς φεύγεις. Hanc formam pro vulgata ἀνηλεῶς, Elmsleio obsecutus, dedi. Meminerint tamen tirones eam ex ἀνηλεῶς per aphæresin formari, non autem ex particula privativa νή, quæ, si quid me audias, a Græcia abjudicanda est: quæ opinio exemplis confirmanda est. Valckenaerius, vir longe eruditissimus, aliter sentiebat; putabatque νηλεῶς a νή et ἔλεος componi, ut νῆστις a νή et ἔστις. Quod si verum sit, quid fiet ἄνηστις, quæ vox alicubi apud Cratinum Athenæi eodem sensu occurrit? Quinimo νήγρετος et ἀνήγρετος, νήνεμος et ἀνήνεμος, νηκουστέω et ἀνηκουστέω, νήκεστον (Hesiod. Op. 283.) et ἀνήκεστον promiscue adhibentur: item νηλεγής pro ἀναλεγής, νηπενθής pro ἀναπενθής, νημερτής pro ἀναμαρτής (Hesych.) dempto α, et α in η Ionice mutato. ἀνάλιπος legitur ap. Theocrit. IV. 56. pro quo νήλιπος Apoll. Rh. III. 646. Lycophr. 635. quod reponendum est in Sophocl. Œd. Col. 349. pro vulgato νηλίπους. ducitur enim ab ἦλιψ, ὑπόδημα. Eustath. ad Iliad. K. p. 787, 52. aliter ἐτυμολογεῖ.

249. Ῥυθμίζω. *Constringo. Concinno.* Gloss. Vett. Ῥυθμίζω. *Modulo, formo.* Metaphora a verbis desumta quæ in rhythmum rediguntur et coercentur. Sophocl. Antig. 813. Τί δέ; ῥυθμίζεις τὴν ἐμὴν λύπην ὅπου; quem versum mire citant Grotius in Excerptis p. 149. et Abreschius Misc. Obs. V. p. 286. sedem ejus ignorantes. Eurip. Hecub. 910. ἐγὼ δὲ πλόκαμον ἀναδέτοις μίτραισιν ἐῤῥυθμιζόμαν. Noster Pers. 746. de Xerxe, qui mare coercere tentabat, καὶ πόρον μετεῤῥύθμιζε. Plato Phædr. p. 205. ed. Basil. sec. ῥυθμίζοντες εἰς τὸ ἐκείνου ἐπιτήδευμα καὶ ἰδέαν.

250. Σιδηρόφρων. *Ferreo animo.* Stanleius apte comparat Heliodor. 14. Τίς οὕτως ἀδαμάντινος ἢ σιδηροῦς τὴν καρδίαν, ὡς μὴ θέλγεσθαι καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἀκούων; Proxime Theocrit. 26. πέτρας ὅγ' ἔχει νόον ἠὲ σιδάρου Καρτερὸν ἐν στάθεσσιν. Eurip. Med. 1276.

τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος, ἢ σίδαρος. Ovid. Amor. III. vi. 59. *Ille habet et silices et vivum pectore ferrum, Qui tenero lacrymas lentus in ore videt.* Tibullus I. i. 63. *Flebis; non tua sunt duro præcordia ferro Vincta, nec in tenero stat tibi corde silex.* Adumbrantur ex Homerico σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ, Il. Ω. 205. σιδηρόφρων occurrit Theb. 53. Vid. Perizon. ad Ælian. VI. 12.

251. Ξυνασχαλάω. vid. v. 161.

255. Περαιτέρω. *Ulterius.* πλείω ἔμπροσθεν. Hesych.

261. Ἐφήμερος. *Diurnus.* ἐφημέριος quoque adhibebant poetæ. Cf. vv. 561. 981.

271. Ἐλαφρός. *Facilis.* plerumque vero *levis:* similiter κοῦφος pro ῥᾴδιος usurpatur.

Ibid. Πημάτων ἔξω πόδα ἔχει. Suidas, Αἴρειν ἔξω πόδα πηλοῦ· ἐπὶ τῶν βουλομένων μὴ ἐν πράγμασιν εἶναι. λέγεται δὲ καὶ αἴρειν ἔξω πόδα αἰτίας. Choeph. 694. Ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα. Pindar. Pyth. IV. 513. καλὰ γινώσκοντ' ἀνάγκᾳ ἔκτος ἔχειν πόδα. Sophocl. Phil. 1260. ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Eurip. Heraclid. 110. Καλὸν δέ γ' ἔξω πραγμάτων ἔχειν πόδα. Horat. 2. S. VII. 27. *Nequicquam coeno cupiens evellere plantem.*

277. Κατισχναίνω. *Attenuo.* ἐκλεπτύνω. Schol. ad Eumen. 138. ab ἰσχνός *tenuis.* Κατισχνοῦν· καταλεπτύνειν. Hesych. Callimach. Epigr. 49. Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα κατισχναίνουσι, Φίλιππε. Et in Philemone apud Stobæum LVII. Cleric. p. 348. scribendum puto κατισχναίνων, ubi vulgatur Λίαν ἀπισχναίνων με ποιήσει νεκρόν.

Ibid. Πεδάρσιος. *Sublimis.* Æolice pro μετάρσιος. Μετάρσια δέ, τὰ μεταξὺ τοῦ αἰθέρος καὶ γῆς ἐν ἀέρι συνιστάμενα. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 249. vid. infr. 735. Valcken. ad Phœniss. 1034. de πεδαίρω locutus, ait, "Verbum est Æolicum, neque a Sophocle

potuit vel ab Euripide præterquam in choro collocari, vel in trochaicis. ..... Æschylus in senariis Doricis istiusmodi formis et Æolicis non abstinet, cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος." Idem ibid. v. 11. de Æschylo; "Quas in Sicilia didicerat formas verborum Doricas, in Atticam scenam introducere non dubitavit. Athen. IX. p. 402. C. Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς." Sic πεδάοροι pro μετέωροι, et πεδαίχμιοι pro μεταίχμιοι Choeph. 587. πεδοίκον χελιδόνος pro μετοίκου in Τρόφοις ap. Hesych. in voce. Μάσσων Dorice pro μείζων adhibetur infr. 650. Μᾶ pro μῆτερ Suppl. 897. quod Doricum est. ποτί pro πρός in senario Eum. 79. ἀρχέσταταν in Penelopa ap. Etymol. M. p. 31, 6. Ionice. ἀφθονέστερος in Heliasin ap. Athenæum et Eustath. ad Iliad. I. p. 746, 46. præter ξεῖνος et similia magis trita.

278. **Ἀγείτων.** *Sine vicinis. Desertus.* Eurip. Electr. 1130. Οὕτως ἀγείτων οἶκος ἵδρυται φίλων.

279. **Δύρομαι.** *Lamentor.* idem quod ὀδύρομαι. vid. supr. ad v. Κέλλω. v. 191.

280. **Πεδοῖ.** *Humi. In terram.* Eustath. ad Il. A. p. 153, 34. Πεδοῖ παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ δὲ αὐτὸ καὶ πεζῇ. vid. supr. p. 111, 20. et ad Od. Σ. p. 1839, 56. Scholiasta ad Dionys. Thrac. p. 944. ed. Bekker. tradit scribendum esse πέδοι, ut ἔνδοι, μέσοι. Nonnullos tamen etiam ἐνδοῖ scripsisse discimus ex Apollonio de Adv. p. 610, 25. πέζοι Thucyd. II. 94.

Ibid. **Διὰ τέλους.** *Penitus.* διαπαντός. Hesych. cf. 291. Eumen. 64. Eurip. Suppl. 270. διὰ τέλους εὐδαιμονοῦν. Hecub. 1183. διὰ τέλους σοφοί. Menander ap. Athen. IV. p. 166. C. πλεῖν τοῦτον ἤδη διὰ τέλους, Καὶ μηδ' ἐπιβαίνειν γῆς. Lysias c. Andoc. p. 112. ed. Auger. καὶ τὸν ἄνδρα οὐ δῆμος, οὐκ ὀλιγαρχία, οὐ τυραννίς, οὐ πόλις ἐθέλει δέξασθαι διὰ τέλους.

283. **Ταυτά τοι πλανωμένη,** &c. *Namque eodem modo*

pererrans infortunium, nunc huic nunc illi adsidet. i. e. *Erga alios, sicut erga me mutabilis fortuna.* ταυτά pro κατὰ ταυτά.

285. **Ἐπιθωΰσσω.** vid. supr. v. 73.

287. * **Κραιπνόσυτος.** *Celeriter vectus.*

288. **Θᾶκος.** *Sedes.* Hæc forma a poetis Atticis usurpabatur. Θῶκος Ionicum videtur. Thom. M. Θᾶκος, Ἀττικόν. Auctor Lexici MS. ap. Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 500. παρὰ τὸ θῶ, τὸ τιθῶ, θῶκος καὶ θᾶκος. quem exscribit Auctor Etym. M. p. 441, 11. Cratinus in Archilochis apud Suid. v. Διὸς ψῆφος. Ἔνθα Διὸς μεγάλου θᾶκος πεσσοί τε καλοῦνται. ubi vulgatur θῶκος: recte Hesych. Διὸς θᾶκοι καὶ πεσσοί. τινὲς γράφουσι, Ψῆφοι. Vid. Glossar. in Agam. 502.

289. **Πόρος.** *Callis.* Sensu diverso supra v. 111.

Ibid. **Ὀκριόεις.** *Asper. Confragosus.* Etymol. M. p. 261, 6. Ὀκριόεις, ὁ τραχὺς λίθος· ὀκρίας δὲ τὰς πέτρας φησὶν Ὅμηρος. Δι' ὀκρίας ἠνεμοέσσας. (Od. I. 400. Π. 365.) In Homero hodie legitur ἀκρίας; sed melius ὀκρίας, quod magis Æolicum est, atque etiam Ionicum. Hippocrates habet ὀκριώδης, et Erotianus ὀκρίς. Photius Lex. MS. Ὀκριάζων· τραχυνόμενος, Σοφοκλῆς. ὀκριόεις et ὀκρύοεις sæpissime confusa esse notat Adr. Heringa Obs. Crit. p. 16.

290. **Πελῶ.** pro πελάσω, fut. a πελάζω. Sophocl. Œd. Col. 1060. Phil. 1150. El. 497. Alteram formam πελάσω prætulit Euripides. Or. 1684. Iph. Taur. 886. Hel. 361. El. 1332. *Elmsl.*

294. * **Πτερυγωκής.** *Rapide volans.* ταχὺς ταῖς πτέρυξι. Schol. B. Idem quod ὠκύπτερος, ordine verborum inverso.

295. **Γνώμῃ.** *Voluntate sola.* θελήματι ἐμῷ. Schol. B. Sed forsan γνώμῃ *sagacitate* ipsius alitis. Simile est quod narrat Alcinous de Phæacum navibus, Od. Θ. 559. οὐ γὰρ Φαιήκεσσι κυβερνητῆρες

ἔασιν, οὐδέ τι πηδάλι' ἐστί, τά τ' ἄλλαι νῆες ἔχουσιν, Ἀλλ' αὐταὶ ἴσασι νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν.

Ibid. Στόμιον. *Lupatum.* Vid. Glossar. in Agam. 130.

299. Οὐκ ἔστιν ὅτῳ, &c. *Nemo est cui majorem beneficentiæ partem adsignare vellem, quam tibi.* μερίδα δώσαιμι. Schol. B. λείπει φιλίας. Schol. A. Sophocl. Trachin. 1240. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμει γ' ἐμοὶ Φθίνοντι μοῖραν, ubi Brunckius post tres MSS. edidit νέμειν. Si quis exempla quærat formulæ μέρος vel μοῖραν νέμειν, adeat Eurip. Hecub. 856. Suppl. 241. Hel. 923. Markland. ad Suppl. 380. Eurip. ap. Stob. Floril. II. p. 17. et ap. Plutarch. Moral. pp. 912. 1119. Cf. Homer. Il. I. 314. Sophocl. Œd. Col. 277. Theocrit. XIV. 17. Epigr. XV. 1. Thucyd. III. 3. 48. Non valde diversum est illud Ovidii Ep. XXI. 8. *Illa tamen justa plus tibi parte favet.*

302. *Χαριτογλωσσέω. *Linguæ indulgeo.* Minus recte Schol. A. quem olim secutus sum; Χαριτογλωσσεῖν. μεχρὶ γλώσσης χαρίζεσθαί σοι, καὶ οὐκ ἔργοις. Choeph. 260. Γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγελεῖ τάδε. ubi vid. Glossarium.

307. Ἐπόπτης. *Spectator.* In fragmento de upupa ap. Aristot. de Animal. XI. Τοῦτον δ' ἐπόπτην ἔποπα τῶν αὑτοῦ κακῶν Πεποικίλωκε. alibi dicit ἐποπτήρ. Theb. 640. ἐποπτῆρας λιτῶν.

308. Ἐπώνυμος. *Cognominis.* Lucian. Dialog. Marin. IX. p. 311. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ubi Hemsterhusius notat "ἐπώνυμος præditum duplici potestate, eo magis observanda, quod sæpe deluserit eruditos interpretes, vel *qui nomen ab alio trahit*, vel, *qui suum alteri tribuit.*" Vox Æschylo in deliciis erat: vid. Theb. 9. 136. 405. 536. 658. Eumen. 90. Choeph. 181. Suppl. 311.

Ibid. Πετρηρεφής. *Saxis contectus.* ab ἐρέφω *tego.* Vox occurrit Eurip. Ion. 1400. et Cycl. 82. ἄντρα δ' εἰς πετρηρεφῆ Ποίμνας ἀθροῖσαι.

309. Αὐτόκτιτος. *Non manu factus, sed sponte natus.* Virgil. *vivo sedilia saxo.* quod Sophocles dixit *αὐτόποιον.* Œd. Col. 698. *αὐτομόρφων λαΐνων τεχνασμάτων* apud Euripidem interpretatur Dobræus ad Porsoni Opusc. p. 386. *specu e nativo lapide.* Hesych. *Αὐτοκτίστους δόμους. οὐ κατεσκευασμένους, ἀλλ' ἐκ ταυτομάτου γεγενημένους. Σοφοκλῆς Κηδαλίωνι.* Miror Brunckium in Lex. Sophocl. Salmasium non audiisse *αὐτοκτίτους* reponentem; est enim non a recentiorum *κτίζω*, sed ab antiquo *κτίω*, unde *κτίτορες, κτιμένος* et similia. Eustath. ad Il. T. p. 1175, 12. de voce *περικτίονες. Δοκεῖ δὲ προϋπάρχειν αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίω· ἐξ οὗ καὶ οἱ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κτίται, ὅπερ ἐστὶ κτίτορες.* emendante Valcken. ad Act. Apost. IV. 34. Notandum est verbum *κτίζω* apud Homerum nusquam occurrere: nam in Il. Υ. 216. legendum est *κτίσσε.* Eurip. Or. 1637. *Ἄργους κτίται.* ubi Schol. citat ex Pindaro *ὀρεικτίτου σνός* (non *ὀρικτίτου*) et ex Homero *ἐΰκτιτον ἄστυ.*

Ibid. *Σιδηρομήτωρ. *Ferri mater.* vid. supra ad v. 90.

311. Ξυνασχαλῶν. vid. supra 167.

313. Ξυγκαθίστημι. *Conjuncte erigo.* Thucyd. IV. 107. *παρὼν δὲ καὶ Περδίκκας εὐθὺς μετὰ τὴν ἅλωσιν ξυγκαθίστη ταῦτα.* ubi recte Schol. *συνεβεβαίου.*

316. Ποικίλος. *Vafer.* proprie *varius. συνετός* Hesych. Exempla quædam, quoniam in lexicis non scatent, proferam. Eurip. Med. 302. *Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον.* Androm. 921. *ποικίλων λαλημάτων.* Sophocl. Œd. Col. 762. *μηχάνημα ποικίλον.* Philoct. 130. *ποικίλως αὐδωμένου.* Aristoph. Eq. 758. *ποικίλος γὰρ ἀνήρ.* sic lege pro *ἀνήρ.* non, me saltim judice *ἁ'νήρ.* Proverbium ap. Suid. et Diogenian. II. 69. *Ποικιλώτερος ὕδρας· ἐπὶ τῶν δολερῶν.* Sic apud Latinos *varius.* Sallust. B. C. I. 1. *animus audax subdolus, varius.*

317. Μεθάρμοσαι τρόπους νέους. *Moribus quos habes exutis, novos tibi apta.* Duo sunt in hoc verbo *μεθάρμοσαι* notanda;

vis præpositionis μετά, et mediæ vocis. μετά in compositis innuit *mutationem* aut *conversionem*; ut μεταμανθάνουσιν ὕμνον *veterem cantilenam dediscunt, novamque discunt.* Sophocl. Electr. 31. Εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω, μεθάρμοσον. In Eurip. Orest. 999. legerim μεθαρμόσασα. Meleager Anal. I. p. 37. ἐν δ' ὑμέναιος Σιγαθεὶς γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσατο. quod ex Erinna desumtum ibid. p. 59.

319. Θήγω. *Acuo.* Sophocl. Ajac. 584. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσα σοῦ τεθηγμένη.

320. Ῥίπτω. *Jacio.* infra 968. τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη. Eurip. Troas. 729. ῥίπτειν ἀράς. Alcest. 694. νεανίας λόγους Ῥίπτεις ἐς ἡμᾶς. Hecub. 334. οἱ 'μοὶ μὲν λόγοι πρὸς αἰθέρα Φροῦδοι, μάτην ῥιφθέντες ἀμφὶ σοῦ φόνου. Hippol. 216. Μανίας ἔποχον ῥίπτουσα λόγον. 231. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔῤῥιψας ἔπος; Cf. Suid. v. ἀπέῤῥιψεν. Herodot. I. 153. IV. 69. αἰδρηΐῃ τῶν τοιούτων κεῖνος τοῦτο ἀπέῤῥιψε τὸ ἔπος. VII. 13. ὥστε ἀεικέστερα ἀποῤῥίψαι ἔπεα ἐς ἄνδρα πρεσβύτερον ἢ χρεών. Propert. II. ix. 16. *In nostrum jacies verba, superbe, caput.* Virgil. Ecl. V. 62. *Ipsi lætitia voces ad sidera jactant Intonsi montes.* Plura ex Latinis congessit Wassius ad Sallust. Jug. p. 253.

321. Θακέω. *Sedeo.* vid. supra Θᾶκος. v. 288.

322. Παιδία. *Ludus.* Aristides in Alex. Epitaph. ait παιδίαν εἶναι δοκεῖν τὰ ἐν τοῖς γράμμασι, πρὸς τὰς ὁμιλίας αὐτὰς τῶν σοφῶν ἀνδρῶν. Terent. Eun. II. ii. 9. *Ludum jocumque dices fuisse illum alterum præut hujus rabies quæ dabit.* Liv. XXVIII. 42. *næ tibi, P. Corneli, quum ex alto Africam conspexeris, ludus et jocus fuisse Hispaniæ tuæ videbuntur.* Valer. Max. V. 1. *ista—præ iis, quæ de te locuturi eramus, lusus ac jocus fuissent.* Sic λῆρος εἶναι πρός τι. Vid. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 179.

323. Ἀρχαῖος. *Exoletus. Antiquatus.* Attico sensu. Anglice *Old-fashioned.* Ἀρχαῖα. μῶρα, διότι οἱ ἀρχαῖοι τοιοῦτοι ἦσαν, ait Scholiasta, duriuscule de proavis locutus. Aristoph. Plut. 323. Χαί-

ρειν μὲν ὑμᾶς ἔστιν, ὦ 'νδρες δημόται, Ἀρχαῖον ἤδη προσαγορεύειν καὶ σαπρόν. cf. Nub. 910. 980. Antiphanes ap. Athen. I. p. 12. C. de Homero Οὕτω *σφόδρ' ἦν ἀρχαῖος.*

326. **Ὑψήγορος.** *Altiloquus.* quod Homerus *ὑψαγόρας* dicit.

327. **Ἐπίχειρα.** *Merces.* Τἀπίχειρα, *τὸν μισθόν, τὰς ἀμοιβάς.* Suid. *οἱονεὶ οἱ τῶν χειρὶ πονούντων μισθοί.* Etymol. M. Conf. Hesych. et Schol. ad Aristoph. Vesp. 577. et omnino Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 106. *ξιφέων ἐπίχειρα* Sophocl. Antig. 819. Tragicus incertus (Sophocles, credo) apud Clem. Alex. Strom. IV. p. 586. *ὅθ' οὕνεκ' ἀρετὴ τῶν ἐν ἀνθρώποις μόνη* Οὐκ *ἐκ θυραίων τἀπίχειρα λαμβάνει,* Αὐτὴ *δ' ἑαυτὴν ἆθλα τῶν πόνων ἔχει.* quem imitatus est Claudianus de Mall. Theod. Cons. 1. *Ipsa quidem virtus pretium sibi.* Sed et ante eum Ovidius de Pont. II. v. *Non facile invenias multis e millibus unum, Virtutem pretium qui putet esse sui:* scilicet, quod ait Juvenalis, *quis enim virtutem amplectitur ipsam, Præmia si tollas?*

331. **Κῶλον.** *Pes.* proprie vero *Membrum:* Zenobius V. 70. Πρὸς *κέντρα λακτίζειν, παροιμία, ἧς μέμνηται* Εὐριπίδης, Πρὸς *κέντρα λακτίζοιμι θνητὸς ὢν θεῷ.* (Bacch. 794.) *καὶ* Αἰσχύλος *δὲ ταύτης μέμνηται.* (Agam. 1635.) Cf. Pindar. Pyth. II. 173. Act. Apost. IX. 5.

332. **Ὑπεύθυνος.** *Rationi reddendæ obnoxius.* Optime exprimitur ab Anglica voce *accountable.* *εὔθυναι* dicebantur rationes, quas magistratus apud Athenienses, quum munus deponerent, reddere cogebantur. Pers. 213. Xerxes dicitur *οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,* sicut Pelasgus *πρύτανις ἄκριτος* Suppl. 367. Choeph. 713. Αἰνῶ *δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.*

335. ***Λαβροστομέω.** *Intemperanter loquor,* a *λαβρός,* quæ vox proprie de aqua torrente dicitur. Hesych. *Λαβροστομία, ἡ διάχρηστος λαλία.* ubi Toupius post H. Steph. legit *ἄχρηστος.* Dicebant quoque *λαβραγορεῖν* et *λαβρεύεσθαι.*

336. ***Περισσόφρων**. *Sapiens plusquam satis est.* Quod Euripides vocat ἄγαν σοφός. A πέρισσος et φρήν.

337. **Προστρίβω**. *Infligo, Attero.* Προστρίβεται· προσπήσσεται. Hesych. quem Toupius hunc locum spectare credit; sed lege προσπλήσσεται. Aristoph. Eq. 5. Πληγὰς ἀεὶ προστρίβεται τοῖς οἰκέταις.

338. **Ζηλῶ σε**. *Invidendum te puto.* μακαρίζω σε. Hesych. Locutionis forma, quæ cum admiratione quadam gratulatur. Pers. 718. νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Eurip. Med. 59. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ. Sæpe usurpatur in hoc sensu μακαρίζω, rarius ὀλβίζω, notante Valcken. ad Theocrit. Adoniaz. p. 415. Thom. M. Ζηλῶ δὲ τὸ μακαρίζω, ἀπὸ αἰτιατικῆς εἰς γενικὴν συντασσόμενον· ὡς τὸ Ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Electr. 1027.) Eadem fere Ammonius p. 65. Vocem ζῆλου in Soph. Ajac. 503. Scholiasta explicat per μακαρισμοῦ. Thucyd. V. 105. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλῶμεν τὸ ἄφρον. Archytas apud Galei Fragm. Pythagoreorum p. 15. γίνεται δὲ ὁ μὲν ἔπαινος ἐπ' ἀρετᾷ, ὁ δὲ μακαρισμὸς ἐπ' εὐτυχίᾳ. Vid. Valckenaerii nott. in Thom. Magist. p. 162.

339. Recte Stanleius vertit *Quum omnium particeps fueris, omniaque ausus sis mecum.*

340. **Ἔασον**. Vel subaudiendum est ἐμέ, ut apud Homer. Il. Φ. 221. Ἀλλ' ἄγε δή, καὶ ἔασον· ἄγη μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. Il. Δ. 42. Μήτε διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἔασον. vel τόδε, sc. τὸ προσελθεῖν τῷ Διΐ, uti explicant Scholiastæ: vel etiam αὐτόν, sc. Δία. Sed secundam interpretandi rationem præfero. Sophocl. Œd. Col. 593. Ὅταν μάθῃς μου, νουθέτει· τανῦν δ' ἔα. sc. τὸ νουθετεῖν.

342. **Παπταίνω**. *Circumspicio.* Παπταίνειν· περιβλέπειν πανταχῇ. Hesych. Παπταίνων, ὁ πανταχόσε περιβλεπόμενος, πανταχόσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ῥίπτων, ὡς μὴ λάθοι αὐτόν. Schol. Venet. ad Il. Δ. 200.

Vox est Homerica. Paullo aliter Sophocl. Antig. 1230. Τὸν δ' ἀγρίοις ὄσσοισι παπτήνας ὁ παῖς.

Ibid. **Μή τι πημανθῇς ὁδῷ.** *Ne quid detrimenti ex hoc itinere susceperis.* i. e. *ne hoc itinere Jovem offenderis.* Cf. v. 1070.

343. **Φρενόω.** *Instruo.* Φρενοῦν· διδάσκειν, νουθετεῖν. Hesych. εἰς φρόνησιν ἄγειν. Schol. ad Sophocl. Trachin. 52. Noster. Agam. 1185. φρενώσω δ' οὐκέτ' ἐξ αἰνιγμάτων. Choeph. 114. Εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με. Cf. Eurip. Ion. 526. Xenoph. Mem. II. vi. 1. Quod ad sententiam attinet conferri potest Menander, Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός. unde Terentius Heaut. V. i. 49. *Nonne id flagitium est, te aliis consilium dare, Foris sapere, tibi non posse auxiliarier.*

345. **Ἀντισπάω.** *In diversum traho.* Aristoph. Pac. 492. οὐ δεινὸν Τοὺς μὲν τείνειν, τοὺς δ' ἀντισπᾷν.

348. **Τὰ μέν.** *Ob hanc caussam,* vel *ex hac parte.* Plerumque opponitur τὰ δέ, ut τοῦτο μέν, τοῦτο δέ Herodot. I. 30. Eurip. Androm. 211. ταῦτά τοι σ' ἔχθει πόσις. Nescio tamen annon τὰ μὲν σ' ἐπαινῶ in hoc loco sit τὰ μὲν σὰ ἐπαινῶ. Eliditur σά ante longas vocales Sophocl. Œd. T. 405. Philoct. 339. ante brevem vero Electr. 1499. Eurip. Hel. 586.

352. **Σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων.** *Teipsum semotum tenens.* Ita cum Schol. et Stanleio intelligo. Choeph. 18. Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδών. Cf. Sophocl. Ajac. 1000. Antig. 1327. 1341. Eurip. Hec. 52. Phœniss. 40. Alcest. 649. Suppl. 1113. Schol. ad Aristoph. Thesmoph. 36. Plura videas ap. Valckenaer. nott. in Thom. Magist. p. 158.

357. **Κίων.** *Columna.* Homer. Od. A. 53. de Atlante, ἔχει δέ τε κίονας αὐτὸς Μακράς, αἳ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶς ἔχουσι. Herodot. IV. 184. ἔχεται δὲ τοῦ ἁλὸς τούτου οὖρος, τῷ οὔνομά ἐστι Ἄτλας· . . . . τοῦτο κίονα τοῦ οὐρανοῦ λέγουσι οἱ ἐπιχώριοι εἶναι.

Schol. Apollon. Rhod. III. 106. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βαστα-ζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Pindar. Pyth. I. 36. κίων δ' οὐρανία συνέχει, νιφόεσσ' Αἴτνα.

358. Ἐρείδω. *Fulcio.* Frequentius a tragicis in sensu *defigendi* usurpatur.

Ibid. Εὐάγκαλος. *Ulnis facile gestandum.* Εὐάγκαλον· εὐβάστακτον. Photius Lex. MS. et Hesychius, hunc locum respicientes. Aelianus ap. Suid. in v. ὁ δὲ Αἰνείας πατέρα ἐπιθέμενος τοῖς ὤμοις, ἐξῆγε φόρτον, ὡς υἱεῖ φιλοπάτορι καὶ τοῦτον εὐάγκαλον.

359. Γηγενής. *Terrigena.* Apollodor. I. 6. 3. secutus Auctorem Theogon. 820. narrat Terram, post debellatos a superis Gigantas, a Tartaro Typhona concepisse : atque ita Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 55. Auctor vero Hymn. Homerid. in Apoll. 306. Junonem eum peperisse tradit, quicum facit Stesichorus apud Etymol. M. p. 772, 50. Scholiasta vero Villoisoni ad Iliad. B. 783. eum ex ovo genitum fuisse ait, quo Junonem donaverat Saturnus. Cetera de Typhone historia hæc est. Quum cœlum invasit, dii præ metu in Ægyptum confugerunt, relictis tantum Jove et Minerva; ibi vero, ut monstrum eluderent, formas alii aliter mutarunt, ut ex Nicandro tradit Antonin. Liberal. 28. Ovid. Met. V. 290. Jupiter autem Typhona fulgure percussit, diuque insecutus, monte tandem Ætnæo obruit. Sed στασιάζεται ἡ περὶ Τυφῶνος ἱστορία, inquit Schol. in Pindar. Pyth. I. 31. Homerus Iliad. B. 781. Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε, Διῒ ὣς τερπικεραύνῳ Χωομένῳ ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ Εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. ubi in Schol. Venet. pro Τυφὼν δὲ εἷς τῶν γιγάντων, Γῆς ὢν κύριος καὶ Ταρτάρου, legendum est, Γῆς ὢν υἱὸς καὶ Ταρτάρου. Æschylus, Pindarum secutus, Ætnam Typhoni impositam narrat, Callimachus Encelado, Horatius Gigantibus III. 4. Pherecydes ap. Schol. in Apollon. II. 1215. Typhona sub insula Pithecusa jacere tradit; alii in Ægypto, ut Herodot. III. 5. Apollonius in loco citato: cf. Schol. in Pindar. Ol. IV. 11. Nicander Æschylum sequitur.

Ibid. **Κιλικίων ἄντρων.** Pindar. Pyth. I. 31. Τυφὼς ἑκατόγκρανος, τόν ποτε Κιλίκιον θρέψε πολυώνυμον ἄντρον. quæ Scholiasta noster Hesiodo tribuit.

360. **Δάϊον τέρας.** *Miserabile* vel *hostile prodigium.* Δάϊον τέρας· τὸ πολεμικόν. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. πολεμικὸν σημεῖον Hesych. Sed respicit uterque Eurip. Phœniss. 1027. Δάϊον κοινῶς τὸ πολέμιον, Ἀττικῶς δὲ τὸ δύστηνον. καὶ Αἰσχύλος ἀντὶ τοῦ ἀθλία κέχρηται τῇ λέξει. Schol. ad Sophocl. Ajac. 795. Atticum usum notavit Musgravius ad Eurip. Herc. F. 1025. In hoc loco pro ἄθλιον positum videtur.

362. **Τυφών, Τυφώς, Τυφάων, Τυφωεύς,** et **Τυφωνεύς,** de eodem dicebant veteres. Attici Τυφώς plerumque adhibebant, ceteri Τυφών, teste Mœride. Hesychius Τυφῶ, ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς.

Ibid. **Θοῦρος.** *Acer.* Θοῦρον· πηδητικόν, ὁρμητικόν, πολεμικόν. Hesych. Pers. 137. τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνατῆρα. Eurip. Suppl. 579. θοῦρος Ἄρης. Notatu dignum est Martem, vel similem Martis deum apud Getas *Thor* vel *Thur* audiisse, de quo vide omnino Thomam Gale Opusc. Mythol. p. 56. not.

363. **Σμερδνός.** *Terribilis.* καταπληκτικός. Schol. Venet. ad Il. E. 742. cujus absurdam etymologiam exscribunt auctor Etymol. M. Scholiasta noster A. et Schol. Oppian. Hal. I. 447.

Ibid. **Γαμφηλή.** *Maxilla.* Γαμφηλῆσι· σιαγόσι. Hesych. a γάμπτω, vetere forma verbi κάμπτω. Apollon. Lex. Homer.

Ibid. **Συρίζω.** *Exsibilo. Exspiro.* a σύριγξ *fistula.* Sophocl. Ajac. 1412. ἔτι γὰρ θερμαὶ Σύριγγες ἄνω φυσῶσι μέλαν Μένος. Erotian. Lex. Hippocrat. Ἀπεσυριγγώθη· ἀπεφυσήθη καθάπερ αἱ πνευματικαὶ σύριγγες.

Ibid. **Φόνος.** *Cædes. Cruor.* Posteriorem sensum in hoc loco

malim: vid. locum ex Hymn. Homer. in notis citatum. Eumen. 184. θρόμβους φόνου. Theb. 44. ταυρείου φόνου. Apollon. II. 1215. Ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ Βλημένον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας, Θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον.

364. Γοργωπός. *Aspectu torvus.* De oculis Eurip. Herc. F. 868. 1266. Dicitur et γοργώψ. vid. Porson. ad Med. 1363. Γοργῶπις feminin. occurrit Sophocl. Ajac. 450. Cf. Arnald. Animadv. p. 25.

366. Ἄγρυπνος. *Insomnis.* Lexicographi ducunt ab ἄϋπνος. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γρ. absurde. Vox formata videtur ab ἄγρω vel ἔγρω *excito.*

367. Καταιβάτης. *Descensor.* τῶν κεραυνῶν οἱ μὲν καταιβάται, οἱ δὲ ψολόεντες, οἱ δὲ ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὠνόμασεν. Schol. ad Aristoph. Equit. 693. a Stanleio citatus. Bidentalia, sive loca fulgure contacta, Græci ἐνηλύσια vocabant, atque Διὶ καταιβάτῃ consecrabant. Schol. ad Aristoph. Pac. 42. Hesych. et Etymol. M. v. Ἐνηλύσια. Διὸς Καταιβάτου aram memorant Pausanias Eliac. I. 14. Apollodorus ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 702. cf. Lycophron 1370. Alberti ad Hesych. in v.

368. Ἐκπλήττω. vid. supra ad v. 136.

Ibid. Ὑψήγορος. supra v. 326.

369. Κόμπασμα. *Jactatio.* Euripides Aristophanis Ran. 971. Æschyli dictionem vocat Οἰδοῦσαν ὑπὸ κομπασμάτων καὶ ῥημάτων ἐπαχθῶν. Occurrit Theb. 551.

370. Φεψαλόω. *In cineres redigo.* a φέψαλος *scintilla,* vel *carbo,* σπινθήρ, ἄνθραξ. Hesych.

Ibid. *Ἐκβροντάω. *Attonitum facio. Tonitru conficio.*

371. **Ἀχρεῖος.** *Debilis.* Χρῶ ἐστι ῥῆμα δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω· οὗ παράγωγον χραύω· ἀφ' οὗ ἔχραε τὸ ἐβάρυνε, καὶ μετὰ τοῦ ᾱ τοῦ στερητικοῦ Ἀχρής, καὶ Ἀχρεῖον, τὸ ἀσθενές, καὶ βάρους μὴ μέτεχον. Schol. Venet. ad Il. B. 269. quem ex Etymol. M. p. 182. correxi. Eurip. Heracl. 57. οὐ γάρ τις ἐστὶν ὃς πάροιθ' αἱρήσεται Τὴν σὴν ἀχρείαν δύναμιν ἀντ' Εὐρυσθέως.

Ibid. **Παρήορος.** *Effuse protensus.* Παρήορος· παρῃωρημένος τῷ σώματι, τουτέστιν ἐκλελυμένος. Schol. Venet. ad Il. H. 156. Metaphora ab equis σειραφόροις ducta. Dionys. Halicarn. A. R. VII. p. 462. quem citant Toupius ad Theocrit. II. p. 328. Valcken. in Adoniaz. p. 243. δυσὶν ἵπποις ἐζευγμένοις, ὃν τρόπον ζεύγνυται συνωρίς, τρίτος παρείπετο Σειραῖος ἵππος ῥυτῆρσι συνεχόμενος, ὃν ἀπὸ τοῦ παρῃωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι Παρήορον ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Sequitur Eustath. ad Il. Θ. p. 695, 54. Il. I. p. 754, 26. In Theocriti Adoniaz. v. 8. et Archilochi fragm. Stob. p. 561=437. πάραορος et παρήορος significant *fatuus.* Sed in hoc loco et in Homeri versu mihi arridet Scholiastæ Veneti explicatio. παρά in compositis sæpissime debilitatis vel inutilitatis sensum implicat, ut in παράτονος Eurip. Alcest. 400.

372. **Στενωπός.** *Angiportus. Fretum.* στενορύμη διόδων. Photius Lex. MS. et Suidas.

373. **Ἰπόω.** *Premo.* Ἰπούμενος. πιεζόμενος, ἀναγκαζόμενος. Photius Lex. MS. ἰπούμενος apud Hesychium correxerunt Viri docti ab Aristoph. Equit. 920. ἰπούμενος ταῖς εἰσφοραῖς. Pindar. Pyth. I. 35. de Typhone, Σικελία δ' αὐτοῦ πιέζει στέρνα λαχνάεντα. Ol. IV. 10. Ἀλλ' ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις ἶπον ἠνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος ὀβρίμου. Compositum ἀπιπόω habet Herodotus II. 94. ubi vid. Wesseling.

374. **Μυδροκτυπέω.** *Massam ardentem cudo.* a μύδρος, *massa quævis ignita,* et κτυπέω. Μύδρος *ferrum candens* est ap. Callim. H. Dian. 49. Herodot. I. 165. Sophocl. Antig. 265. Pro λίθος sæpe

ponitur; vid. Porson. ad Orest. 971. Zeunius ad Xenoph. Mem. IV. vii. 7. *μυδροκτύπος* occurrit Eurip. Herc. F. 992.

376. Δάπτω. *Voro.* Eurip. Med. 1185. Πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα, Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. Eumen. 1039. πυριδάπτῳ λαμπάδι. Apoll. Rhod. IV. 66. φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν. Virgil. Georg. III. 566. *contactos artus sacer ignis edebat.* Sic etiam *ignis edax,* et *avidus Vulcanus.* Choeph. 322. φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει Πυρὸς μαλερὰ γνάθος. vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 85. Insignis est Phrynichi locus e fabula Πλευρωνίαις desumtus apud Tzetz. in Lycophr. 433. Κρατός ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπεστρώφα ποδὶ Ὕαντος, ὃς γῆν ναῖεν ἀρχαῖος λεώς, Παιδίας πάντα και παράκτιον πλάκα Ὠκεῖα μάργοις φλὸξ ἐδαίνυτο γνάθοις. ubi manifesto legendum est ὅς γ' ἔναιεν, et Πεδία δὲ πάντα. Pro κρατός, suspicor Κάδμος restituendum esse; Cadmus enim Hyantas e sedibus expulit. Mireris autem forte fortuna evenisse, quod in fragmento ejusdem fabulæ apud Pausaniam Phocic. p. 348. ed. Sylburg. eadem metaphora servata sit. Locus Pausaniæ ita se habet; τὸν δὲ ἐπὶ τῷ δαλῷ λόγον, ὡς δοθείη μὲν ὑπὸ Μοιρῶν τῇ Ἀλθαίᾳ, Μελεάγρῳ δὲ οὐ πρότερον ἔδει (l. δέοι) τὴν τελευτὴν συμβῆναι, πρὶν ἢ ὑπὸ πυρὸς ἀφανισθῆναι τὸν δαλόν, καὶ ὡς ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καταπρήσειεν αὐτὸν ἡ Ἄλθαια, τοῦτον τὸν λόγον Φρύνιχος ὁ Πολυφράδμονος πρῶτος ἐν δράματι ἔδειξε Πλευρωνίαις. Κρύερον γὰρ οὐκ ἤλυξεν μόρον· ὠκεῖα δέ νιν=Φλὸξ κατεδαίσατο δαλοῦ=Πραθομένου ματρὸς ὑπ' αἰνᾶς κακομαχάνοιο. Phrynichi versus dedi, prout legendi et distinguendi mihi videntur. Πλευρωνίαις pro vulgato Πλευρῶνι· ἐς, correxit Facius; quod prætervíderunt magni viri Scaliger ad Manil. p. 364. et J. F. Gronov. Obs. II. 11. p. 293. Optime Sylburgius πρηθομένου et αἰνᾶς pro περθομένου et αἰᾶς. Eadem opera apud Suidam in v. Φρύνιχος, pro Πλευρώνια, reponamus Πλευρώνιαι. De historia cf. Choeph. 601. Ceterum monendum est voces ἀγρίαις γνάθοις occurrere Choeph. 278.

377. Καλλίκαρπος. *Pulchros fructus gignens.* Exempla poetica in Lexicis desunt. Eurip. Herc. F. 454. Pelasgiam καλλίκαρπον vocat. Bacch. 108. Σμίλακι καλλικάρπῳ.

Ibid. **Λευρός.** *Levis. Planus.* infra 402. Homer. Od. H. 123. Eurip. Hec. 693. Bacch. 980. Phœniss. 850.

Ibid. **Γύης.** *Sulcus. Ager.* Sophocl. Antig. 569. Œd. Col. 58. Meleagro ap. Lucian. Lapith. p. 437. Eurip. Hecub. 453. Porson. Ed. 3. Heracl. 839. ubi vid. Elmsleium. vid. Toup. in Suid. I. p. 190.

378. ***Ἐξαναζέω.** *Ebullio,* a *ζέω bullio.* Apollon. IV. 392. *Ὣς φάτ' ἀνιάζουσα βαρὺν χόλον.* Ruhnken. Epist. Crit. p. 224. emendat *ἀναζείουσα,* conferens, præter nostri locum, Eurip. Hecub. 1046. *Θυμῷ ζέοντι Θρῃκὶ δυσμαχωτάτῳ.* ubi Ruhnkenius *θυμόν.* Paullo aliter Theb. 709. *Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα.* i. e. *evenerunt.* quod Persius II. 10. *ebullire* dicit. Eurip. Hecub. 581. *Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε.* Herodot. VII. 13. *παραυτίκα μὲν ἡ νεότης ἐπέζεσε.* Diotogenes Pythagoreus ap. Stob. XLVI. p. 296. ed. Trincav. *περὶ τὸ θυμοειδές· τοῦτο γὰρ τὸ* ZEON *καὶ δυναμικὸν μέρος τᾶς ψυχᾶς.*

379. **Ἄπληστος.** *Inexplebilis. ἄπληστον δὲ (λέγει), διότι τὸ πῦρ ὕλης δραξάμενον, οὐ κορέννυται* Schol. A. Pene suspicor legendum esse *ἀπλάτου,* (Schutzii *ἀπλήτου* Ionicum est) e Pindaro Pyth. I. 40. *Τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἁγνόταται ἐκ μυχῶν παγαί.* Sophocl. Trach. 1109. *λέοντ', ἄπλατον θρέμμα, κἀπροσήγορον.* Homines ætatis ærei dicuntur *ἄπλατοι* apud Hesiod. Op. Di. 147. Moeris p. 24. *Ἄπλατον, Ἀττικῶς. ἄπλετον, Ἑλληνικῶς.* ubi vid. Pierson. *ἄπλητον χόλον* pro *ἄπληστον* Homer. H. Cer. 8. Agam. 102. *Ἐλπὶς ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον.* Vid. Elmsleium ad Eurip. Med. 150.

Ibid. **Ζάλη.** *Procella. συστροφὴ ἀνέμων μεγάλων.* Hesych. *ἡ ταραχὴ τῆς θαλάσσης, καὶ ἡ χάλαζα.* Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 233. Agam. 658. *ζάλῃ ὀμβροκτύπῳ.* Sophocl. Ajac. 351. *φοινίας ὑπὸ ζάλης.* Vox sæpius apud recentiores occurrit.

380. **Ἀνθρακόω.** *In cineres redigo.* ab *ἄνθραξ carbo.* Eurip.

Cycl. 609. *δαλὸς ἠνθρακωμένος Κρύπτεται εἰς σποδιόν.* ibid. 659. *κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σέλας.* Noster in Orithyia apud Longin. 3. *Στέγην πυρώσω καὶ κατανθρακώσομαι.* Sophocl. Electr. 557. *Φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον.*

383. Ἀντλέω. *Exantlo. Haurio.* Eurip. Hipp. 902. *λυπρὸν ἀντλήσει βίον,* ubi vid. Monk. Plura dabunt Gatakerus ad M. Anton. p. 181. Davis. ad Cic. Tusc. I. 49.

384. Λωφάω. *Quiesco.* vid. supra v. 27.

386. Ὀργή. Plerumque *ira.* interdum pro *ψυχή* vel *τρόπος* ponitur, uti in hoc loco intellexit Plutarchus. Hesych. *Ὀργή· τρόπος.* Sophocl. Ajac. 639. *Οὐκ ἔτι συντρόφοις ὀργαῖς ἔμπεδος.* 1141. *ἐμφερὴς ἐμοί, Ὀργὴν θ' ὅμοιος.* Antig. 355. *ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο.* Pindar. Pyth. I. 173. *ἐυανθεῖ δ' ἐν ὀργᾷ παρμένων.* Theognis ap. Athen. XII. p. 513. D. *πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου.* Herodot. VI. 128. *διεπειρᾶτο αὐτέων τῆς τε ἀνδραγαθίης καὶ τῆς ὀργῆς.* Hippocrat. de Aer. et Aq. 24. *λαμπρόφωνοί τε οἱ ἄνθρωποι, ὀργήν τε καὶ ξύνεσιν βελτίους εἰσὶ τῶν πρὸς τὸν βορέην.* ubi vid. Coray. et cf. Wass. ad Thucyd. I. 140. Hering. Obs. p. 49.

388. Σφριγάω. *Tumeo.* *σφριγᾷν* vel *σπαργᾷν* proprie dicuntur ubera lacte distenta. Hesych. *Σφριγᾷ· πλήρης τυγχάνει—μάλιστα δὲ ἐπὶ θηλείας.* Verbum doctissime illustrat Ruhnkenius ad Timæum p. 244. Eurip. Suppl. 478. *μὴ—Σφριγῶντ' ἀμείψῃ μῦθον.*

Ibid. Ἰσχναίνω. vid. supra 277.

391. *Κουφόνουν εὐηθίαν. *Stultitiam levis animi.* *εὐηθὴς* modo de *bonis moribus,* modo de *fatuis* dicitur; *εὐηθία* semper, ni fallor, *stultitia* est, ut in Eurip. Hippol. 639. Eodem modo Latini *simplex* duplici sensu usurpabant. Cf. quæ dixi ad v. 17. de voce *εὐωριάζω.* Gataker. de Stylo N. T. 3. Duker. ad Thucyd. III. 83. Pierson. ad Mœrin p. 143. Alberti in Hesych. v. *εὐηθής.* Ruhnken. ad Timæum p. 132.

394. Ἀπλάκημα. vid. supra 112.

396. Θρῆνος οὑμός. *Dolor ob me susceptus.* ut τὴν ἐμὴν αἰδῶ Pers. 698. πένθος πατρός Choeph. 294. σῇ ποθῇ ap. Homer. Il. T. 321. τοὐμοῦ πόθου, Sophocl. Œd. T. 969. τῷ 'μῷ πόθῳ. Œd. C. 332. σῇ προμηθίᾳ. ibid. 419. σοῖς πόθοις. 1412. τῆς ἐμῆς ὑπουργίας Aristot. Hymn. ad Virtut. apud Stob. p. 7. προνοίᾳ τῇ σῇ, Eurip. Androm. 660. δυσμενείᾳ σῇ Hippol. 962. Si quis exempla similis constructionis apud Latinos quærat, adeat Sanctii Minerv. II. xiii. 188. θρῆνος proprie est *lamentatio, cantus funebris.*

397. Θακέω. vid. supra 288.

401. Θωΰσσω. supra 73.

402. Λευρός. supra 377. Οἶμος supra 2.

Ibid. Ψαίρω. *Rado.* Schol. Oppian. Hal. II. 115. τὸ ψαίρειν κυρίως ἐπὶ τοῦ ἱστίου, ὅτε μὴ εὐπλοεῖ εὐφόρῳ ἀνέμῳ. Virgil. *Radit iter liquidum.* sensu paullum diverso a ψάω, vel ψῆμι, et ψαύω, etsi eandem omnibus potestatem tribuit Valcken. ad Phœniss. 1309. cujus notam omnino adeas. Anglice verterim ψάω *scrape,* ψαύω *touch,* ψαίρω *graze* vel *raze.* Compositum διαψαίρω occurrit Aristoph. Av. 1717. et in Hermippi Comici fragm. ap. Suid. v. ἀνθέων. Λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

404. Σταθμός. *Stabulum.* Σταθμοί· ἐπαύλεις, ὅπου ἵστανται ἵπποι καὶ βόες. Hesych. Sophocl. El. 1331. ubi vid. Schol.

Ibid. Κάμψειεν γόνυ. vid. supra 32. et adjice Sophocl. Œd. Col. 19. Οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.

406. *Δακρυσίστακτος. *Lacrymas stillans.* Metaphoram παγὰ δακρύων exemplis illustravit Jacobs. Anim. in Eurip. p. 156.

408. Ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν. *Ab oculis teneris.* Ῥαδινός et ῥαδαλός vel ῥαδανός primario sensu *mobilitatem* significant. Apollon. Lex. Homer. Ῥαδινόν· λεπτόν· οἱονεὶ ῥαδανόν, παρὰ τὸ ῥᾳδίως δονεῖσθαι. Schol. in Apollon. Rh. III. 106. Ῥαδινῆς· τρυφερῆς· Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν· Ῥαδινοὺς πώλους. Ἴβυκος δέ, ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγεθεῖς λέγει. Στησίχορος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, Ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας. Pro *mollis* usurpat Anyta Epigr. 21. p. 112. Wolf. Epigr. ap. Suid. in voce. Sappho Æolice βραδινὰν Ἀφροδίταν dixit. Alciphr. Ep. VI. p. 24. Σὺ δὲ ῥᾴδιος ὢν τὼ ὀφθαλμώ. Arnald. in Misc. Obs. IV. p. 44. conjicit ῥαδινός; male.

409. Ἀμέγαρτα pro Ἀμεγάρτως. *Immisericorditer.* sensu rariore; plerumque enim significat ἀμέγαρτος *non invidendus.* Hesych. Ἀμέγαρτον· ἀφθόνητον, ἀζήλωτον. ἢ πολύν, ἢ μέγαν· ὡς τὸ Ἀμέγαρτε συβῶτα (Od. P. 219.) Eurip. Hec. 195. ἀμέγαρτα κακῶν. Noster Suppl. 637. Ποίμναν τάνδ' ἀμέγαρτον. Aristoph. Thesm. 1049. πάθος ἀμέγαρτον. Pro *immisericors* Homer. Od. A. 406. ὄρσας ἀργαλέων ἀνέμων ἀμέγαρτον ἀϋτμήν. Agathias Anthol. VII. p. 270. B. τεὴν δ', ἀμέγαρτε, παρειὴν Ἀθρήσω θαμινοῖς δάκρυσι τεγγομένην.

413. Αἰχμή. *Vis.* proprie *hasta,* quam reges antiquos pro sceptro gestasse monet Butlerus.

415. Λέλακε. *Sonuit.* a λήκω verbo inusitato. Eurip. Hecub. 672. 1092.

417. Ξυνομαίμων. *Consanguineus.* idem quod ὁμαίμων. Sic ὁμῆλιξ et συνομῆλιξ, ὅμορος et συνόμορος dicebant.

420. Ἔποικον Ἀσίας ἕδος. *Asiæ sedem vicinam,* vel *sedem in Asia fixam.* ἔποικος proprie opponitur voci ἄποικος.

Ibid. *Μεγαλόστονος. *Magno gemitu dignus.*

421. Συγκάμνω. *Simul doleo.* ut in Eurip. Alcest. 617. κακοῖσι

σοῖσι συγκάμνων. proprie *simul laboro*, ut in Sophocl. Ajac. 988. Electr. 917. συμπόνει πατρί, Ξύγκαμν' ἀδελφῷ. Eurip. Herc. F. 1386.

423. Ἔνοικος. *Incola.* Ἔποικος vel Μέτοικος *Advena*, Ἄποικος *Colonus.*

424. Ἄτρεστος. *Impavidus.* a τρέω *tremo.* Agam. 1404. ἀτρέστῳ καρδίᾳ. Sophocl. Ajac. 364. Eurip. Ion. 1198. ἄτρεστα ναίουσι. Zenodoti Epigr. Anthol. p. 527. ἀτρέστου ματέρ' ἐλευθερίας. Antipater ib. III. v. 2. Ἄμμες δ' ἀτρέστοις ἀνδράσι τερπόμεθα. Eodem sensu dixit Euphorion ἀτρέα δῆμον Ἀθηνῶν, ἀντὶ τοῦ ἀτρέστου, teste Hermogene περὶ ἰδ. p. 333. ubi MS. Caio Gonvil. Ἀθηναίων. Lege Ἀθηνέων. Vid. Porsoni collationem codicis Harleiani Odysseæ Γ. 278.

429. Ὑψίκρημνος. *Alta habens præcipitia.* idem quod ὑψηλόκρημνος v. 5. Noster in Glauci fragm. ap. Schol. in Pindar. Pyth. I. 152. Εἰς ὑψίκρημνον θ' Ἱμέραν ἀφικόμην.

431. Ὀξύπρωρος. *Acutam proram*, i. e. *cuspidem, habens.* Photius Lex. MS. Ὀξυπρώρῳ ταύρῳ· ὀξυκέρατι. Subjiciam composita quædam e πρώρα, quia exempla in Lexicis rariora sunt. ἀνδρόπρωρος Empedocles apud Aristot. Phys. II. 8. Plutarch. in Colot. p. 2058. Ælian. H. A. XVI. 29. Theophylact. Epist. 44. p. 79. Theodor. Prodrom. Epist. ad Trapezuntis Metropolit. p. 547. ἀντίπρωρος Sophocl. Trachin. 223. Eurip. Electr. 846. Rhes. 136. βούπρωρος Sophocl. Trach. 13. vid. Hesych. καλλίπρωρος Æschyl. Theb. 533. Agam. 237.

435. Τιτάν. *Unus e Titanibus,* Cœli et Terræ progenie. Atlas Iapeti Titanis filius fuit, ideoque pariter cum fratre Prometheo Τιτάν vocatur.

436. Ὑπέροχον σθένος. Subaudiendum videtur κατά.

437. Κραταιός. *Validus.* Sic *Validum pondus* Virgil. G. III. 172.

439. *Ὑποστενάζω. *Subtus ingemisco.*

442. Ἄϊς. *Orcus.* ἐν ᾧ οὐδέν ἐστιν ὁρᾷν· καὶ ἡ γενικὴ Ἄϊδος. Etymol. M. p. 42, 43. idem quod Αιδης, sed spiritum habet lenem. Attici Ἄϊς dicebant, solute, sed Αἴδης, ut αἴσσω, οἰστός et similia.

443. *Ἁγνόῤῥυτος. *Pure fluens.*

445. Χλιδή. *Fastus.* τρυφή. Hesych. Prima notione *mollitiem* significavit, dein *luxum* et postea *fastum, arrogantiam.* Χλιδή· ἔκλυσις καὶ μαλακία. Timæus Lex. Platon. p. 276. ubi Ruhnkenius, "Recte Timæus χλιδή repetit a χλίω, quod verbum, a χαλίω contractum, cum suis derivatis primum significat *calore solvo, mollio,* deinde *deliciis frango.*" Mœris Χλιδή, Ἀττικῶς· τρυφή, Ἑλληνικῶς. occurrit v. 475.

Ibid. Αὐθαδία. vid. supra αὐθάδης v. 64.

446. Σύννοια. *Cogitatio.* λύπη, ἔννοια. Hesych. Sophocl. Antig. 279. ἡ ξύννοια βουλεύει πάλαι. Eurip. Orest. 624. Μενέλαε, ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς; Herodot. I. 88. ὁ δέ, συννοίῃ ἐχόμενος, ἥσυχος ἦν. Præter notissimum illud Homeri Ὃν θυμὸν κατέδων, Enniique *Ipse suum cor edens,* conferri potest Hesiodi γυιοβόρους μελεδῶνας, Op. 66. et quæ cum illo contulit Ruhnkenius Epist. Crit. I. p. 81.

447. Προυσελούμενος. *Contumelia affectus.* vide notas. Nequis autem Etymologo fidem haberet de isto Arcadum epitheto, Προσέληνοι, debueram citasse Apollon. Rhod. IV. 264. Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται. ubi Schol. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Notus est Ovidii de eadem re locus.

449. Διορίζω. *Definio.* Eurip. Phœn. 552. κἀριθμὸν διώρισε.

450. Εἰδυίαισιν ἂν λέγοιμι. *Quum vos hæc sciatis, non opus est ut dicam.* Thucyd. II. 36. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος.

III. 53. *νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται.* VI. 77. ubi vid. Wass. et Duker. Herodot. VII. 8, 15. *ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἄν τις λέγοι.*

452. **Νήπιος.** "Puer, qui nondum *fari* potest, *non-fans* vel *infans*, ex *νή* et *ἔπος* Græcis dicitur *νήπιος*." Valcken. apud Lennep. Etymol. p. 609. unde et *ignarus* est.

453. **Ἔννους.** *Animum habens. Intelligens.* Ἐννουστάτοις· φρονίμοις. Hesych. Sophocl. Œd. T. 916. *ἀνὴρ ἔννους*, ubi Schol. *συνετός.*

Ibid. **Ἐπήβολος.** *Compos.* Vox metaphorice translata est ab eo *qui scopum ferit.* Timæus p. 116. Ἐπήβολοι· οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· ἢ οἱ ἐντυγχάνοντες, ubi exempla præstabit Ruhnkenii nota. Huic loco proximus est ille Sophocl. Antig. 492. *Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν.* Idem in Alcmæon. Fragm. I. *φρενῶν ἐπήβολον καλῶν*, quem locum, præter Max. Tyr. citat Eustathius ad Od. B. p. 1448, 5. ubi vocem docte illustrat, ex Porphyrii Quæst. Homer. p. 5. Archippus Comicus apud Etymol. M. p. 357, 26. Πλουτῶν (νῦν) ἐγενόμην χρημάτων ἐπήβολος. Rectius Porphyrius l. c. Ἄρχιππος Πλούτῳ, Νῦν ὡς ἐγενόμην χ. ἐ. Rarius significat *cujus aliquis est compos.* Agam. 544. Τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου: i. e. *percussi.* Apoll. Rhod. I. 694. Νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ' ἀλεωρή. Herodot. VIII. 111. *τουτέων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ὄντας Ἀνδρίους οὐ δώσειν χρήματα.* Hac autem opera sanandus est Aristænetus Epist. II. 17. *καὶ πολλαχοῦ κατὰ γυναικῶν, ὡς ἐπήβολος, ὡς ἐπὶ τύχης ἔστησα τρόπαια, προσφόρως ἑκάστῃ τὰς ἐρωτικὰς μεθόδους προσάγων.* Recte Mercerus *ἐπιτυχής* conjunctim legit, sed voces *ὡς ἐπιτυχής* manifestam glossatoris manum produnt, ideoque furcis ejiciendæ sunt.

455. **Ἀλλ' ὧν,** &c. *Sed benevolentiam erga eos, quæ in istis quæ donavi eluxit, commemorans.*

458. **Ἀλίγκιος.** *Similis.* Vox Homerica: videtur nata fuisse ex ἧλιξ.

459. **Φύρω.** *Commisceo.* Ἔφυρον· ἔβρεχον, ἐμόλυνον, ἐπάλυνον.

Hesych. vulgo ἔπλυνον. Occurrit Eurip. Hecub. 494. φύρουσα δύστηνον κάρα. et 945. Recentior forma est φυράω, Theb. 48.

Ibid. Εἰκῇ. *Casu fortuito. sine consilio.* ὡς ἔτυχεν. Hesych. Sophocl. Œd. T. 979. Εἰκῇ κράτιστον ζῇν, ὅπως δύναιτό τις. Eurip. Electr. 379. et in Auge apud D. Laert. II. 33. Κράτιστον εἰκῇ ταῦτ' ἐᾷν ἀφειμένα. vid. notas ad Longin. Π. Υ. fin.

Ibid. *Πλινθυφής. *Lateribus contextus.* a πλίνθος *later*, et ὑφαίνω, vel potius antiquo ὕφω *texo*.

460. Πρόσειλος. *Apricus. Soli oppositus.* idem quod προσήλιος, ab εἵλη vel ἕλη *solis splendor*. vid. Ruhnken. ad Timæum p. 96. Restituenda est hæc vox Eupolidi ap. Schol. A. Αὐλὴ πρόσηλος. Lege πρόσειλος. Virgil. Georg. III. 302. *Et stabula a ventis hiberno opponere soli, Ad medium conversa diem.*

Ibid. Ἤισαν. *Noverant.* ᾔδεισαν, ἐγίνωσκον. Suid. Plusquam perfectum verbi εἴδω Attici ita efferebant, ᾔδη, ᾔδεις, ᾔδειν—ᾔστην—ᾔσμεν, ᾔστε, ᾔσαν. vid. Dawes. M. C. p. 231. Pierson. ad Mœrin p. 174. qui ᾔσαν reposuit in Eurip. Cycl. 230. pro vulgato ἴσαν.

Ibid. *Ξυλουργία. *Opera lignaria.*

461. Κατώρυξ. *In defossis specubus*, ut ait Virgilius. Similem fere descriptionem vitæ primigenorum hominum habet Moschio in Stob. Ecl. Phys. XI. ἦ γάρ ποτ' αἰὼν κεῖνος ἦν, ὁπηνίκα Θηρσὶν διαίτας εἶχον ἐμφερεῖς βροτοί, Ὀρειγενῆ σπήλαια καὶ δυσηλίους Φάραγγας ἐνναίοντες· οὐδέπω γὰρ ἦν Οὔτε στεγήρης οἶκος, οὔτε λαΐνοις Εὐρεῖα πύργοις ὠχυρωμένη πόλις κ. τ. λ. Lucret. V. 929. *Multaque per cœlum solis volventia lustra, Volgivago vitam tractabant more ferarum*, &c.

Ibid. Ἀήσυρος. *Levis. Parvus.* Ἀήσυρον· κοῦφον, ἐλαφρόν. Hesych. ἀσθενές, κένον· ἔνιοι κοῦφον, ὑπ' αὔρας φερόμενον. Etymol. M. p. 23, 20. Apollonii Lex. Homer. Ἀήσυρον. κοῦφον. τὸ οἷόν τε ὑπὸ

ἀνέμου σύρεσθαι, τουτέστι ὑπὸ τῆς ἀήτης τῆς ἀνέμου πνοῆς. Apoll. Rhod. II. 1103. *Τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν,* ubi Schol. *Ἀήσυρος δὲ ὁ ἐλαφρῶς πνέων· ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω.* quicum consentit Eustath. p. 1547, 21. Suidas, *Ἀήσυρον. τὸ λεπτόν. τὸ μετέωρον καὶ κοῦφον. τὸ ἐλαφρόν. παρὰ τὸ ἀέρι σύρεσθαι. ἐπὶ ὀρνέων. Ἀήσυρον κάμψει γόνυ.* Cf. Arnald. Lect. Græc. p. 6. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 87.

464. **Ἀνθεμώδης.** *Floridus.* Lexicis adscribas hunc locum et Eurip. Bacch. 462.

Ibid. **Κάρπιμος.** *Fructifer.* Hesych. *Καρπνά. δένδρα καρπὸν ἔχοντα.* Lege, *Κάρπιμα δένδρα· καρπὸν ἔχοντα.*

468. **Ἀριθμός.** *Arithmetice.* Quæ Æschylus a Prometheo inventa tradit, Sophocles Palamedi tribuit in Nauplio ap. Achill. Tat. Isagog. ad Arati Phænom. I. p. 81. ed. Juntæ fil.

470. *Et memoriam, omnium, quum literarum mater sit, artificem.*

Ibid. ***Μουσομήτωρ.** Vide notas; et supra ad v. 88.

Ibid. **Ἐργάνη.** *Opifex.* vide notas; adjice interpretes ad Hesych. v. *ἐργάτις.* *Ἐργάνη* Minervæ nomen erat. Photius Lex. MS. *Ἐργάνη. ἡ Ἀθηνᾶ, παρὰ τὸ τοῖς ἔργοις ἐπιστατεῖν· ταύτης εὑραμένης τὰς τέχνας.* easdem fere voces, male ab Albertio citatas, habet Etymologus p. 369, 51. Hesychius ab Elmsleio optime emendatus, *Ἐργάνη. ὡς δαπάνη. ἐργασία, ἐργατική, δορυτέχνησις, ἐργάτις. παρὰ δὲ Σαμίοις ἡ Ἀθηνᾶ ἔ. λε. (ἐργάνη λέγεται) ὡς ἐργαστική. καὶ ἐργάναι, αἳ τὸν πέπλον ὑφαίνουσαι.* Sophocles ex emendatione Gatakeri, *Βάτ' εἰς ὁδὸν δὴ πᾶς ὁ χειρώναξ λεώς, Οἳ τὴν Διὸς γοργῶπιν Ἐργάνην στατοῖς Λίκνοισι προστρέπεσθε.* Horat. 3. C. XII. 5. *operosæque Minervæ.*

471. **Κνώδαλον.** *Animal. Bestia.* *Κνώδαλα κυρίως τὰ θαλάττια θήρια· κινώθαλα γάρ ἐστι τὰ ἐν ἁλὶ κινούμενα. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ χερσαίου φησὶ. κ.τ.λ.* Schol. in Plat. p. 251. quæ descripsit Hesychius.

473. Διάδοχος. *Successor.* sic Eurip. Suppl. 72. διάδοχος γόων. Sophocl. Philoct. 867. Ὦ φέγγος ὕπνου διάδοχον.

474. * Φιλήνιος. *Habenas amans.* nescio an alibi occurrat. Curruum inventio Bellerophonti, vel Ericthonio ab aliis tribuitur. Vid. F. Ursin. et Heyn. ad Virg. Georg. III. 113.

475. Ἄγαλμα. *Ornamentum.* Etymol. M. p. 5, 35. Ἄγαλμα, ἀγαλλίαμα, καλλώπισμα· πᾶν ἐφ' ᾧ ἀγάλλεταί τις καὶ χαίρει, κἂν τε ἱμάτιον ᾖ, κἄν τε εἰκών· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ ἄγαλμα εἶπον τὸ ξόανον. τὸ δὲ ἄγαλμα παρὰ τὸ ἀγάλλειν. "Ἀγάλλειν proprie est *nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos grata sua specie exhilaret.* Vim verbi ἀγάλλειν retinet inde ortum ἄγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλλώπισμα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλλεται καὶ χαίρει." Ruhnken. ad Timæum p. 4. Etymologi verba aliter distinguens. Agam. 741. ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου.

Ibid. * Ὑπέρπλουτος. *Supra modum dives.* Aristoph. Plut. 354. dicit ὑπερπλουτεῖν. sic infra ὑπέρπικρος.

477. * Λινόπτερος. *Linteas alas* (i. e. *vela*) *habens.* Oppian. Cyneg. I. 121. λινοπτερύγων ὅπλα νηῶν. Eurip. Iph. A. 251. naves πτερωτὰ ἅρματα vocat. Stanleius Homerum citat, Od. Δ. 708. Νηῶν ὠκυπόρων ἐπιβαίνεμεν, αἵθ' ἁλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται. Conferri possunt Eurip. Med. 1119. Iph. T. 410. Sophocl. Trach. 667. Versus creticus ap. Dion. Hal. de Comp. V. p. 227. Οἱ δ' ἐπείγοντο πλωταῖς ἀπήνησι χαλκεμβόλοις.

481. Αἰκής. idem quod ἀεικής. Anglice *Unseemly.* vid. supra v. 93.

Ibid. Ἀποσφαλεὶς φρενῶν. *Qui e mente excidisti.* i. e. *qui deliras.* Solon. ap. Plutarch. in Vita ejus p. 157. περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγασθεὶς οὐκ ἀνέσπασεν μέγα Δίκτυον, θυμοῦ γ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς. Eurip. Hipp. 1412. δόξης γὰρ ἦμεν πρὸς θεῶν ἐσφαλμένοι. Paullo aliter γνώμης ἀποσφαλεῖσιν Pers. 392. dicitur de barbaris, quibus *spes exciderat.* Eurip. Iph. A. 742. ἐλπίδος δ' ἀπε-

σφάλην, pro quo Herodotus VII. 203. dixit ἐκπεσεῖν δόξης. Theognis ap. Stob. I. Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλάκις ἔκτος ἔβην. Suid. Ἀποσφαλείς. παρατραπείς. ὀλισθήσας. τῆς εὐθείας ἐκτραπείς. Anglice verteris, *Out of your mind.*

486. Μάω—Μάομαι. *Exquiro.* Τὸ ζητεῖν Δωριεῖς λέγουσι μῶ, μῶται (l. μᾶται) τὸ τρίτον πρόσωπον παρ' Ἐπιχάρμῳ, καὶ μῶνται παρ' Εὐθυφορίωνι, (l. Εὐφορίωνι) καὶ μώμεναι ἡ μετοχὴ παρὰ Σοφοκλεῖ. Helladius ap. Photii Biblioth. p. 1582. cujus Grammatici locum ibid. p. 1574. hanc occasionem nactus, ex optimo MSto in Bibliotheca Collegii SS. Trinitatis apud Cantabrigienses, corrigam. Ὅτι τὴν Μοῦσαν ἐτυμολογοῦσιν ἀπὸ τοῦ μαιοῦσάν τινα εἶναι· ἡ γὰρ μουσικὴ παίδευσις οὐδὲν μυστηρίων διαφέρει. Manifesto verum est, quod præbet MS. μύουσάν τινα εἶναι. Idem codex lacunam in impressis p. 1586. ita supplet. ὅτι χλιδὴ μὲν ἡ τρυφή. καὶ βρενθύεται σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεσθαι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 368. Etymologus in v. Μοῦσα Epicharmi locum profert; Πύῤῥαν γε μῶ καὶ Δευκαλίωνα. Sed nusquam alibi activam vocem offendi: in media satis frequens est. Theogn. 767. ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἀλλὰ δὲ ποιεῖν, ubi nescio an scribendum μᾶσθαι. Hinc vox rarissima Μάσμα, μάστευμα, ζήτημα. οὕτως Κρατῖνος. Phot. Lex. sed male, credo, pro μᾶμα. Conf. Cornut. de Nat. D. 14.

488. Βρώσιμον—Χριστὸν—Πιστόν. Quod hic βρώσιμον et πιστόν vocat, in Agamemn. 1410. ἐδανόν et ποτόν dixit. Quatuor sunt φαρμάκων genera, quorum præcipue mentio fit apud auctores Græcos; φάρμακα χριστά, παστά, πλαστά, et πιστά vel πότιμα: quibus interdum additur quintum genus τὰ βρώσιμα, et sextum ἐπῳδαί, prout eis ad *ungendum, inspergendum, emplastro obtegendum, bibendum, edendum* vel *excantandum* utebantur. Schol. Aristoph. Plut. 717. τῶν φαρμάκων τὰ μέν ἐστι καταπλαστά, τὰ δὲ χριστά, τὰ δὲ ποτά. ubi vid. Hemsterhus. Schol. Venet. ad Il. Δ. 191. τρεῖς δὲ φαρμάκων ἰδέαι, ἐπίπαστα, ὡς ἐπὶ Μενελάῳ. χριστά, ἰοὺς χρίεσθαι· πότιμα, ὡς ἐπὶ Ἑλένης. Eurip. Hippol. 521. Πότερα δὲ χριστόν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον; Idem in Ino ap. Stob. XXXVIII. p. 149. Grot.

ὡς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας, Τομαῖς ἀφαιρεῖν, ἢ ποτοῖσι φαρμάκοις, Πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων. Theocrit. XI. 1. Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, Νικία, οὔτ' ἔγχριστον, ἐμὶν δοκεῖ, οὔτ' ἐπιπαστόν. Longus Past. I. Ἔρωτος γὰρ οὐδὲν φάρμακον, οὐ πινόμενον, οὐκ ἐσθιόμενον, οὐκ ἐν ᾠδαῖς λαλούμενον. Theophylact. Epist. 42. p. 74. καὶ ἢ ἐγκεράσας, ἢ ἐγχρίσας, ἢ ἐπιπλάσας, τῷ νοσήματι ἀντιπαλαμήσομαι. Sozomen. Hist. Eccl. II. p. 452. φαρμάκων μέν, ἔφη, οὔτε χριστῶν, οὔτε ἐπιπλάστων εἴδησιν ἢ πεῖραν ἔχω. Pindar. Pyth. III. 91. Τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς ἀμφέπων, τοὺς δὲ προσανέα πίνοντας, ἢ γυίοις περιάπτων παντόθεν φάρμακα, τοὺς δὲ τομαῖς ἔστασεν ὀρθούς. Toupius Emend. IV. p. 237. πάσματα et πλάσματα confundit. Sed recte distinguit Gataker. ad M. Antonin. IV. p. 197, 26. S. Ignatius in Epist. ad Polycarp. p. 11. ed. Voss. οὐ πᾶν τραῦμα τῷ αὐτῷ ἐμπλάστρῳ θεραπεύεται. τοὺς παροξυσμοὺς ἐμβροχαῖς παῦε. Septimum genus memorat Porphyrius de Abstin. p. 11. εἴτε ὀσφραντόν, εἴτ' ἐπίχριστον, εἴτε ποτὸν ἢ βρωτὸν προσάγει φάρμακον. quæ illustrant Alexidis locum ap. Athen. XV. p. 687, D. ὑγιείας μέρος Μέγιστον, ὀσμὰς ἐγκεφάλῳ χρηστὰς ποιεῖν. Demosth. c. Aristog. 1. ταῦτα λαβὼν τὰ φάρμακα καὶ τὰς ἐπῳδὰς—μαγγανεύει, καὶ φενακίζει, καὶ τοὺς ἐπιλήπτους φησὶν ἰᾶσθαι. Atque hinc explicari potest insignis locus Eurip. Suppl. 1110. quem viri docti minus perspectum habuerunt. Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν. Gatakerus et Marklandus legunt ποτοῖσι μαγγανεύμασι ex Plutarcho, male: βρωτοῖσι enim et ποτοῖσι non de eduliis dicuntur, sed cum subintellecta voce φαρμάκοις sumenda. Sensus est "Qui per medicamenta edenda et potanda, vel per carmina magica mortem differre tentant." Vetus lectio satis firmatur ex Orest. 1508. Ἤτοι φαρμάκοισιν, Ἢ μάγων τέχναισιν. Medea per μαγεύματα Æsona renovavit. Hippocr. de Morbo Sacro p. 345. ed. Vanderl. οὗτος καὶ ταύτην τὴν νοῦσον ἰῷτο ἄν, εἰ τοὺς καίρους διαγινώσκει τῶν ξυμφερόντων, ἄνευ καθαρμάτων καὶ μαγευμάτων, καὶ πάσης ἄλλης βαναυσίης τοιαύτης. Cf. etiam Lucian. Macrob. IV. 10. Misc. Obs. X. p. 426. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 236. et Suid. v. Μαγεία. Nihil horum dedit H. Steph. in Dictionario Medico. Recte monet Stanleius πιστός ab antiquo πίω formatum esse. Eustath. ad Iliad. II. p. 1050, 48. ὁ

μέντοι πιστός, ἤγουν ποτός, τούτεστι πινόμενος, κατὰ τό, χριστὰ καὶ πιστὰ φάρμακα, ἐκ τοῦ πίω πίσω παρῆκται. De hoc antiquo verbo locus est Etymologi p. 673, 18. quem integrum exscribere non gravabor. *παρὰ τὸ πίω πίσω, ὡς λύω λύσω. ἐκ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα πῖσος καὶ πίσεα. τὸν δὲ πίσω μέλλοντα ὁ τεχνικὸς μὴ εὑρῆσθαι φησί, καὶ ταῦτα, εἰρημένου αὐτοῦ παρὰ Πινδάρῳ, οἷον, Πίσω γε Δίρκης ὕδωρ. καὶ παρὰ Εὐπόλιδι Τῷ δ' ἂν οἶνος εἴη πολύς, πίσει.* Hinc *πίστρα* pro *πότιστρα* ibid. 27. Hesych. Suid. Eurip. Cycl. 29. *πιστήρια, ποτιστήρια* Photius Lex. MS. Hinc *πισμός* et *πιστήρ, ληνός*, apud Hesychium; *ἐμπισθέν* Nicand. Ther. 624.

490. * Κατασκέλλω. *Exsicco.* Hesych. *Κατασκελεῖν· κατασκελετεύειν, τὰς σάρκας καταφαγεῖν.* quæ forma sæpius occurrit. a *σκέλλω* sicco. Incertus ap. Suidam vv. *Ἐλεύσιος. Κατεσκληκώς.* durum vitæ genus *τὸ κατεσκληκὸς τοῦ βίου* vocat.

491. Ἤπιος. *Mitis.* Homericum est *ἤπια φάρμακα.*

493. Στοιχίζω. *Ordino.* vid. supra ad v. 238.

495. Ὕπαρ. *Verum Somnium.* Homer. Od. T. 547. *Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ καὶ τετελεσμένον ἔσται.* Photius Lex. MS. *Ὕπαρ· ἐγρηγορὸς ὀπτασία* (Angl. *a day-dream.*) *ἀληθής.* consentit Hesych. Plato Theætet. 13. p. 126. ed. Fischer. *εἴτις ἔροιτο νῦν οὕτως ἐν τῷ παρόντι, πότερον καθεύδομεν καὶ πάντα ἃ διανοούμεθα ὀνειρώττομεν, ἢ ἐγρηγόραμέν τε καὶ ὕπαρ ἀλλήλοις διαλεγόμεθα.* Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 245. *Ὕπαρ ἐστὶ τὸ μέσον ἐγρηγόρσεως καὶ ὕπνου ὁρώμενον.* Ammonius, *Ὕπαρ ὀνείρατος διαφέρει. ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις· ὄνειρον δέ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.* ubi vide Valcken. Animadv. p. 217.

Ibid. Κλήδων. *Omen quod per vocem fiebat.* Choeph. 1041. quod *φήμη* interdum dicitur, ut in Aristophanis loco mox citando. Consule Wyttenbach. Biblioth. Crit. III. i. p. 57. (ad Julian. p. 150.)

496. Ἐνοδίους συμβόλους. *Omina quæ in itinere occurrunt,* quale erant Agamemnoni aquilæ lepus vorantes, in Agam. 112. quod

ibi vocatur *ὅδιον κράτος*. Quædam enumerat Horatius Carm. III. xxvii. 1. seqq. Tibull. I. iii. 19. *O quoties ingressus iter, mihi tristia dixi Offensum in portum signa dedisse pedem.* cf. Theocrit. XVIII. 16. Infausta itinera Æschylus vocat *παρόρνιθας πόρους*, Eumen. 769. Hujusmodi omina Athenienses *ὄρνεις* vocabant; Aristoph. Av. 719. *Ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσαπερ περὶ μαντείας διακρίνει· Φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστί· πταρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε· Ξύμβολον ὄρνιν· φωνὴν ὄρνιν· θεράποντ' ὄρνιν· ὄνον ὄρνιν.* ubi Schol. *ξύμβολον ὄρνιν φησίν, ἐπειδὴ συμβόλους ἐποίουν τοὺς πρῶτα ξυναντῶντας, καὶ ἐξ ἀπαντήσεώς τι προσημαίνοντας. ξυμβόλους δὲ καὶ τοὺς διὰ τῶν πταρμῶν οἰωνισμοὺς ἔλεγον. ἀνετέθεντο δὲ οὗτοι Δήμητρι, ὥς φησι Φιλόχορος.* Philochorum plenius citat Schol. Pindari Ol. XII. 10. Xenoph. Mem. I. i. 3. *ὅσοι μαντικὴν νομίζοντες, οἰωνοῖς τε χρῶνται καὶ φήμαις καὶ συμβόλοις καὶ θυσίαις.* cf. Cyrop. VIII. vii. 3. Aristoph. Plut. 63. et Schol. *πιστὸν πτερὸν* dicitur hujusmodi omen ap. Sophocl. Œd. Col. 98. Cf. Hesych. v. *Ξυμβόλους*, vel Brunckii Lex. Sophocl. in voce.

497. Γαμψώνυχος. *Curvas habens ungues.* *ἐπικαμπεῖς ἔχων τοὺς ὄνυχας.* Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 470. quicum consentit Hesychius. Epicharmus ap. Athen. III. p. 105. B. *κάστακοὶ γαμψώνυχοι.*

Ibid. Σκεθρῶς. Vid. supra v. 102.

498. Stanleius comparat Callim. in Lav. Pall. 125. *Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.*

499. Εὐώνυμος. *Lævus.* Vid. Glossar. in Theb. 886.

501. Στέργηθρον. *Amor.* significatus rarior; plerumque enim idem est ac *φίλτρον*, *amoris incentivum*, quod notavit Butlerus. Similiter tamen Eurip. Hippol. 255. *Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν.* et noster Choeph. 238. *καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει Στέργηθρον.* Eumen. 191. *Οἵας ἑορτῆς ἔστ' ἀπόπτυστοι θεοῖς Στέργηθρ' ἔχουσαι.* Vox ipsa est e rarioribus.

Ibid. Ξυνεδρία. *Consessus.* "Verbum est augurale, contrarium διεδρία. Aristot. Hist. Anim. IX. 1. sub. med. *τοῖς ὠμοφάγοις ἅπαντα πολεμεῖ, καὶ ταῦτα τοῖς ἄλλοις· ὅθεν καὶ τὰς διεδρίας καὶ τὰς συνεδρίας οἱ μάντεις λαμβάνουσι· δίεδρα μὲν τὰ πολέμια τιθέντες, σύνεδρα δὲ τὰ εἰρηνεύοντα πρὸς ἄλληλα.*" *Abresch.* Ælian. H. A. I. 48. Οἱ *συνιέντες ὀρνίθων καὶ ἕδρας καὶ κλαγγάς.* ubi suspicor legendum *καθέδρας* pro *καὶ ἕδρας*, etsi idem III. 9. Οἵ *τε ἕδρας ὀρνίθων καὶ πτήσεις παραφυλάττοντες.*

502. Λειότης. *Levor.* Vid. infra v. 668.

504. Χόλης λοβοῦ τε, κ. τ. λ. *Fellis et jecinoris faustam varietatem.* Λοβός. *Jecinoris pars extrema. Fibra.* *τὸ ἀκρὸν τῆς ἥπατος.* Schol. B. Hesych. unde omina ducebant. *σημεῖον ἐν τῷ ἥπατι.* Hesych. et Suid. Eumen. 158. *ὑπὸ φρένας, ὑπὸ λοβόν.* Si *λοβός* defuit, auspicium infelix fuit. Eurip. Electr. 826. *ἱερὰ δ' εἰς χεῖρας λαβὼν Αἴγισθος, ἤθρει· καὶ λοβὸς μὲν οὐ παρῆν Σπλάγχνοις· πύλαι δὲ καὶ δοχαὶ χόλης πέλας Κακὰς ἔφαινον τῷ σκοποῦντι προσβολάς.* Lucan. I. 622. *pulmonis anheli Fibra latet.* Inter prodigia a Julio Obsequente memorata, hoc etiam narratur; *quum immolassent victimas consules, jecur extabuit.* p. 71. ed. R. Steph.

505. Κνίση. *Adeps.* male Stanleius *nidor*, qui tamen significatus magis communis est. Hesych. Κνίσα· *ἀτμός, καπνὸς τῶν θυσιῶν. καὶ τὸ λίπος τοῦ ἱερείου. καὶ ὁ ἐπίπλους.* Photius Lex. MS. Κνίσης· *λίπους· ἢ ἀναθυμιάσεως.* Schol. Venet. ad Il. A. 66. Κνίση· *ἀπὸ τοῦ κνίζω κνίσω, ὃ σημαίνει τὸ λεπτύνω· λεπτότατος γάρ ἐστιν ὁ ἐπίπλους.* Cf. Sophocl. Antig. 1010. *καταῤῥυεῖς* Μηροὶ *καλυπτῆς ἐξέκειντο πιμελῆς.*

506. Ὀσφύς. *Lumbus.* *ὁ παρὰ πλευρὸν διάκενος τόπος.* Hesych. "Spinam excipit *ὀσφύς*, quæ *ἰξὺς* nominata est, qua parte cinguntur; (Latini *lumbos* vocant)." H. Steph. in Dictionar. Medico p. 554. ex Galeno. Etymol. M. p. 636, 23. Ὀσφὺς *λέγεται τὸ τρίτον μέρος τῆς ῥάχεως· ἡ γὰρ ῥάχις τρεῖς ἐπωνυμίας ἔχει· καὶ ἡ μὲν πρώτη καλεῖται αὐχήν· ἡ δὲ δευτέρα, ἰξύη· ἡ δὲ τρίτη ὀσφύς.*

507. **Φλογωπὰ σήματα.** *Flammea signa.* loquitur de *ἐμπυρομαντείᾳ ignispicio:* male Schutzius de fulguribus intelligit. In ignispiciis flammam spectabant, quomodo se per auras explicaret. Adeas Valcken. ad Phœniss. 1261. Apoll. Rhod. I. 144. *αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν Οἰωνούς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.*

508. **Ἐξομματόω.** *Lucidum reddo.* Proprie dicitur de cæcis, cui visus redditur. Aristoph. Plut. 635. *Ἐξωμμάτωται καὶ λελάμπρυνται κόρας.* quem versum e Sophoclis Phineo esse monet Scholiasta. *Ὀμματόω* occurrit Choeph. 852. Suppl. 463. *Ξυνῆκας· ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον.*

Ibid. **Ἐπάργεμος.** *Caligine obductus.* ab *ἄργεμον albugo oculi.* *Ἄργεμον ἐστίν, ὅταν κατὰ τὸν τῆς ἴριδος κύκλον, καὶ τὸ λεύκωμα, ἐνίοτε δὲ τὸ μέλαν, ἕλκος γίνεται στρόγγυλον καὶ ὑπόλευκον.* Galen. Introd. c. 15. *Ἄργεμα κατὰ Δίδυμον τὰ ἐπὶ ὀφθαλμῶν λευκώματα, ὧν μνήμη τῷ Αἰσχύλῳ ἐν τῷ Πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.* Eustath. ad Od. B. p. 1430, 60. Cf. Agam. 1115. Choeph. 663.

513. **Φλύω.** *Nugor. Effutio.* A *φλέω bullio* provenit magna vocabulorum familia, quæ omnia *levitatis* vel *inanitatis* vel *tumoris* notionem habent. Ælian. V. H. III. 41. *τὸ πολυκαρπεῖν οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζον φλύειν· ὅθεν τὸν Διόνυσον φλεῶνα ἐκάλουν.* Occurrit Theb. 661. *φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.*

516. **Νύν.** encliticum. Eustath. ad Iliad. K. p. 792, 14. *ἐν δὲ τῷ Ὅσα πού νυν ἐέλπεται,* (Iliad. K. 105.) *συστέλλεται τό νυν κατὰ τὸν Ἀπίωνα, διὰ τὸ μέτρον. ὡς καὶ ἐν τῷ Πατρόκλου ἐπιταφίῳ ἐπὶ τοῦ, Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον.* (Ψ. 485.) *ὅθεν καὶ ἔστι νοῆσαι, ὡς δίχα τόνου ὀφείλει κεῖσθαι ἡ λέξις, καὶ οὐδὲ ὡς χρονικὸν ἐπίῤῥημα λαμβάνεσθαι, ἀλλὰ ἀντὶ παραπληρωματικοῦ συνδέσμου. ἀφ' οὗ ἔοικε καὶ τὸ τοίνυν γενέσθαι.* dein exempla citat Eurip. Hecub. 982. Sophocl. Trachin. 441.

Ibid. **Καιροῦ πέρα.** *Ulterius quam convenit.*

517. *'Ακηδέω. *Nullam curam gero.* a κῆδος *cura.* Semel occurrit, Il. Ψ. 70. Οὐ μέν μευ ζώοντος ἀκηδεῖς, ἀλλὰ θανόντος. Sed ibi Valcken. in Theocrit. Adoniaz. p. 203. probabiliter rescribit ἀκηδής.

521. Κραίνω. Vid. supra 219.

522. Δύη. Vid. supra 186.

Ibid. Φυγγάνω. *Fugiam.* Insignem Eustathii locum de verbis in ανω desinentibus descripsit Alcestidis Euripideæ Editor Oxoniensis ad v. 492. cujus notam adeas.

524. Οἰακοστρόφος. Vid. supra 153.

529. Λιπαρέω. *Instanter rogo.* Photius Lex. Λιπαρεῖν· τὸ σφόδρα προσκαρτερεῖν καὶ δεῖσθαι. Aristoph. Acharn. 450. νῦν δὴ γένου Γλίσχρος, προσαιτῶν, λιπαρῶν. Proprie significat *persevero.* Herodot. VIII. 144. ἡμέες μέντοι λιπαρήσομεν οὕτω, ὅκως ἂν ἔχωμεν, οὐδὲν λυπέοντες ὑμέας. Primam semper producit, quia a λιπαρὴς formatur. "Prima syllaba in λιπαρός semper corripitur, in λιπαρής nunquam, quod monuerunt Clarkius ad Homer. Il. A. 265. Marklandus ad Eurip. Iph. Aul. 304. uterque diu ante Vauvillerium et Brunckium ad Sophocl. Electr. 453." Porson. Append. ad Toup. p. 459.

530. Ξυναμπέχω. *Celo.* Eurip. Herc. F. 1111. Πάτερ, τί κλάεις καὶ ξυναμπίσχει κόρας;

532. Γεγωνέω. Vid. supra 201.

534. *Εκφυγγάνω. Vid. supra 522.

535. *Neutiquam omnia administrans vim suam meæ voluntati opponat Jupiter:* ita Scholiasta, Stanleius et Schutzius, quorum interpretationem hodie amplector.

538. **Ἐλινύω.** Vide supra v. 53.

539. **Θοίνη.** *Epulum.* *εὐωχία.* Hesych. Bacchylides ap. Athen. V. p. 178. B. *τοὶ δὲ θοίνας ἔντυνον.* Eurip. Hec. 1055. *θοίναν ἀγρίαν θηρῶν τιθέμενος:*

540. **Ποτινίσσομαι.** *Appropinquo.* Dorice pro *προσνίσσομαι.* *Νείσσομαι* et *νίσσομαι* utroque modo scribi docet Bentleius ad Horat. Carm. I. xxv. 7. sed tamen *νείσσομαι* rectius judicat, quicum sentit Valcken. ad Theocrit. VII. 25. Sed in compositis semper per simplicem *ι* scribitur. Homer. Il. I. 381. *Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχόμενον ποτινίσσεται.* Sophocl. Antig. 129. *Πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους.* Cf. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 99.

543. **Ἄσβεστος.** *Inextinctus.* *Inquietus.* *ἀκατάπαυστος.* Hesych. Eustath. ad Il. X. p. 1260, 4. *Ἐνθυμητέον δὲ ἐνταῦθα καὶ ὅτι τὸ σβέννυσθαι οὐ μόνον ἐπὶ πυρός, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων ὡς μυριαχοῦ φαίνεται. ἐν οἷς καὶ τὸ καθ' Ἡσίοδον—γάλα αἰγῶν σβεννυμενάων* —(Op. II. 209.) *ὅ ἐστι παυσαμένων τοῦ θηλάζειν.* Agam. 888. *Ἐμοί γε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν.* et 960. *ἔστιν θάλασσα; τίς δέ νιν κατασβέσει;* Pers. 584. *Μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;*

544. **Ἀλίτω.** *Pecco.* Eumen. 269. unde *ἀλιτήριος*, de qua voce perquam absurda sunt quæ tradit Plutarch. de Curiosit. p. 928.

546. **Ἐκτήκομαι.** *Extabesco.* *Effluo.* Contrarium est *ἐντετηκέναι.* Vid. Sophocl. El. 1311. et Brunck.

548. **Τείνειν βίον.** *Ævum agere.* Agam. 1364. *Ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν.* Pers. 707. *ὁ μακρὸς βίοτος ἦν ταθῇ πρόσω.* Eurip. Med. 668. *πρὸς θεῶν, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον;* Dioscorid. in Anal. Brunck. I. p. 502. *εὐαίων ἀσινῆ τείνοις βίον.* Horat. Ep. I. v. 10. *impune licebit Æstivum sermone benigno* TENDERE *noctem.*

549. **Φανός.** *Lucidus.* a *φαίνω.* primam producit.

550. **Ἀλδαίνω.** *Augeo.* Theb. 557. ἀλδαίνειν κακά. *Augere mala.* Ibid. 12. Βλάστημον ἀλδαίνοντα σώματος πολύν. Ἀλδέω *cresco* vim habet neutram.

554. **Διακναίω.** Vide supra 94.

563. ***Ὀλιγοδρανία.** *Imbecillitas.* ὀλιγοδρανής· ὀλίγον ἔχων τὸ δρᾷν. Schol. Venet. ad Il. O. 246. ὀλιγοδρανέων vocabulum est Homericum. Formatum est a δραίνω *agilis sum.* Il. K. 96. ἀλλ' εἴτι δραίνεις, ἐπεὶ οὐδὲ σέ γ' ὕπνος ἱκάνει. unde ἀδραίνω, Herodes ap. Stob. p. 481. Grot. ἐγὼ δ' ἀδραίνω, γυιὸς ὤν. τὸ γὰρ γῆρας Ἡμᾶς καθέλκει, κεὶς σκίην πέρας τήκει. Ceterum huc spectare videtur Athenæus III. p. 127. F. ἵνα μὴ λέγῃς, ἄκικυς εἰμὶ καὶ ὀλιγοδρανέω.

Ibid. ***Ἄκικυς.** *Impotens.* ἀσθενής, ἀδύνατος. Hesych. a κίκυς *vis.* Lex. MS. Sangerm. Ἄκικυς, ἀσθενής, ἀδύναμος, κατὰ στέρησιν, ἢ τοῦ κίειν, ἢ τῆς κίκους, ἥτις παρὰ τὴν κίνησιν λέγεται ἰσχὺς οὖσα. unde Ruhnkenius in Auctario Emendat. Hesychium corrigit. sed recte ap. Hesychium ἀδύνατος. vid. Herodot. VI. 16. init. Vox est Homerica. Od. I. 515. Vid. Pindar. fragm. CXXXIII. ed. Schneider. de quo loco plenius agam ad fragmenta Sisyphi.

564. ***Ἰσόνειρος.** *Somnio similis.* Stanleius apposite citat Eurip. Phœniss. 1736. ὥστ' ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων. Adjice nostri Agam. 81. παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων, Ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. Huc respicere videtur Aristophanes Av. 685. Ἄγε δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενέᾳ προσόμοιοι, Ὀλιγοδρανέες, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φῦλ' ἀμενηνά, Ἀπτῆνες, ἐφημέριοι, ταλαοὶ βροτοί, ἀνέρες εἰκελόνειροι.

566. **Ἁρμονία.** *Connexio.* *Rerum fixus ordo.* ὑψηλῶς καὶ τραγικῶς τὸ τῆς εἱμαρμένης ὄνομα Διὸς ἁρμονίαν εἶπεν. Schol. A. De lignorum junctura Od. E. 248.

567. **Παρέξειμι.** *Anteverto.* Bene Stanleius comparat Homer. Od. E. 103. Ἀλλὰ μάλ' οὔπως ἐστὶ Διὸς νόον αἰγιόχοιο Οὔτε παρεξ-

ελθεῖν ἄλλον θεόν, οὔθ' ἀλιῶσαι. Adjice Iliad. A. 132. ἐπεὶ οὐ παρελεύσεαι, οὐδέ με πείσεις.

570. *Διαμφίδιος. *Diversus.* Hesych. Διαμφίδιον μέλος· ἀλλοῖον, διαπαντὸς κεχωρισμένον· ἀμφὶς γὰρ χωρίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ. Schol. A. τότε γὰρ γαμοῦντί σοι τὸν ὑμέναιον ᾔδομεν, νῦν δὲ δυστυχοῦντί σοι θρῆνον.

573. Λουτρά. Schol. ad Eurip. Phœniss. 349. Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἔγημέ τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι.

Ibid. Ὑμεναιόω. *Hymenæum canto.* Photius. Ὑμεναιοῦν, τὸ ᾄδειν τὸν ὑμέναιον, καὶ συνάπτειν τὸν γάμον. Nescio an alibi reperiatur, nisi apud Aristoph. Pac. 1076. πρίν κεν λύκος οἶν ὑμεναιοῖ. ubi Schol. εἰς γάμους ἄγοιτο. et ibid. 1112.

574. Ἰότης. *Lætitia.* Vox Homerica, apud recentiores, ante poetas scholasticos, parum usitata.

Ibid. Ὁμοπάτριον. *Nostram sororem.* uti recte interpretatur Schol. B.

575. Ἕδνα. *Munera quæ sponsus sponsæ dare solebat.* τὰ παρὰ τοῦ ἀνδρὸς διδόμενα δῶρα. Pollux. φερνή vero *dos, quam sponsa affert marito.* Sed distinctio non ubique servatur. Eustath. ad Iliad. I. p.743,3. ἕδνα, ἔστιν ὅτε καὶ τὰ τοῖς ἀνδράσι διδόμενα λέγεται, ὡς πολλαχοῦ φανεῖται, οὕτω δὲ καὶ φερνή, οὐ μόνον ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρός, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς Εὐριπίδης ἐν τῷ, γάμων φερνὰς διδοὺς Αἵμονι. (Phœniss. 1603.)

576. *Κοινόλεκτρος. *Lecti particeps.* quod Sophocles vocat κοινολεχής, Electr. 97.

579. Χειμάζομαι. *Hyemo.* vid. Polluc. I. ix. 20. Sophocl. Philoct. 1409. Ἕρμαιον ὄρος παρέπεμψεν ἐμοὶ Στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ. Eurip. Hippol. 315. ἄλλῃ δ' ἐν τύχῃ χειμάζομαι. ubi vide Valckenaer. χειμάζω active *procellis agito.* Vocem amat Sophocles.

583. Χρίω. *Pungo.* Confer omnino Ruhnkenii notam ad Timæum p. 104. quæ nimis longa est ut exscribatur, et in compendium redigi sine detrimento non potest.

Ibid. Οἶστρος. *Asilus.* de quo multa multi. Æschylus, ut videmus, οἶστρον et μύωπα confudit; sed audi doctissimum Apollonii Scholiastam ad Argon. I. 1265. Μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτάς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει. ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δέ, ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων, διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων. Cf. Schol. Odyss. X. 299. Hinc sua desumpsit recentior quidem, sed et ille quoque doctus, Theocriti Scholiasta ad Idyll. VII. 28. τὸν οἶστρον τοῦ μύωπος Σώστρατος διαστέλλει. Pro τετάρτῃ porro legendum videtur πρώτῃ, si modo fides sit Athenæo habenda, qui diserte scribit Sostrati opus e duobus tantum libris constitisse, VII. p. 312. E. quam facile autem horum numerorum signa α' et δ' permutata forent, nemo est qui non videat: permutata sunt ap. Harpocr. v. Ἱερὰ τριήρης. Schutzius de *furore* intelligit, qui Io agitabat: cf. 618. ubi νόσος θεόσσυτος vocatur. Suid. Οἶστρον δὲ καλοῦσι πᾶσαν κίνησιν. Photius, Οἶστρος· ἐρεθισμός, ἔκκαυσις. πύρωσις ἐμμανής. Sed postea v. 696. de μύωπι loquitur, quod non nisi de asilo sumi potest: et de asilo quidem sumsit Virgil. G. III. 152. Meleager Anthol. I. xxvii. 1. Τρεῖς δέ με θηλυμανεῖς οἰστροβολοῦσι πόθοι. Sed ibi legendum οἰστοβολοῦσι; sequitur enim Ἧ γάρ τοι τρία τόξα κατήρτισεν.

584. Ἄλευ', ὦ δᾶ. *Averte, O terra,* vel etiam *Apage.* ita ut ὦ δᾶ mera sit interjectio. Ἀλεύσω, ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς. Lex. MS. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Notæ adjicias Eumen. 839. ubi inverso verborum ordine dicitur οἶ, οἶ, δᾶ, φεῦ.

585. Μυριωπός. *Innumeros habens oculos.* Glossa ap. Etymol. M. p. 595, 22. Μυριωπός· ὁ μυρίους ὀφθαλμοὺς ἔχων. ἐπίθετον Ἄργου παρ' Αἰσχύλῳ.

589. Περάω. *Transporto.*

590. Νῆστις. *Famelicus.* Valckenaerius a νὴ et ἔστις ducit; male: contrahitur enim ab ἄνηστις, qua voce utitur Cratinus ap. Athen. II. p. 47. A. Eustath. ad Iliad. N. p. 947, 17. Οὐ γάρ τοι σύ γε πρῶτος φοιτᾷς * * ἐπὶ δεῖπνον ἄνηστις. Male Athenæus, ὅτι τὸ ἄνηστις, ἤτοι νῆστις, πλεονασμῷ τοῦ α. Confer quæ supra diximus ad v. 248. Valckenaer. Scholia in Actt. p. 469.

591. Κηρόπλαστος δόναξ. *Fistula ex arundinibus cera compacta.* Cf. Castorionis versus ap. Porson. Suppl. ad Præf. Eurip. Hec. p. xxvii. Sophocles Polyid. fr. 4. de favis, Ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον.

Ibid. Ὀτοβέω. *Strepo.* Vide notas.

592. Ἀχέτας. Dor. pro ἠχέτης *resonans.* Eurip. Electr. 101. κύκνος ἀχέτας. Aristoph. Av. 1095. Ἡνίκ' ἂν ὁ θεσπέσιος ὀξυμέλης ἀχέτας θάλπεσι μεσημβρινοῖς ὑφ' ἡλίῳ μανεὶς βοᾷ. i. e. *resonat sub sole cicada.* Hesiodus quoque ἠχέτα τέττιξ, Op. 580.

597. Eurip. Alcest. 497. τῷ ξυνέζευξαι πλάνῳ;

600. Οἰστρηλάτῳ δείματι. eadem constructione dicitur, qua supra v. 109. ναρθηκοπλήρωτον πηγήν, et 152. ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.

601. Παράκοπος. *Insanus.* proprie de citharœdo dictum contra tempus pulsante. παρακοπή *insania,* Agam. 225. vid. infra παραπαίω v. 1090.

Ibid. Τείρω. *Vexo.* supra 356. Τείρει· καταπονεῖ. Phot. et Hesych. Vox Homerica. Ad hunc versum retrahendus est locus ex Anthologia, quem in notis ad v. 1028. citavi.

603. Δάκος. *Fera.* Vox satis communis est, præsertim apud nostrum; Theb. 558. Agam. 825. 1234. Choeph. 528. Suppl. 265.

606. Γυμνάζω. *Exerceo.* Eurip. Helen. 540. οὐδ' ἀγύμναστον

πλάνοις. Scyriis fr. I. 3. Μῶν κρυμὸς αὐτῆς πλευρὰ γυμνάζει χολῇ; Nescio quare Valckenaerio et Ruhnkenio suspecta esse debeat vox γυμνάζει. cf. 612. Agam. 542. Ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;

607. Ἀλύσκω. *Vito.* Vox Homerica. Rarius est apud tragicos simplex verbum; occurrit tamen in Pers. 101. Sophocl. Antig. 488. ubi vid. Brunck. Electr. 627. Phrynicho in Pleuroniis, citato supra ad v. 376.

608. Βούκερως. *Bovis cornua habens.* Sophocl. ap. Strab. XV. p. 687. ὁ βούκερως Ἴακχος.

613. Ἀπύω. *Pronuncio.* Penultimam habet communem; in hoc loco corripitur, ut in Theb. 143. Pers. 123. Aristoph. Eq. 1023. Ἐγὼ μέν εἰμ' ὁ κύων· πρὸ σοῦ γὰρ ἀπύω. Producitur Eurip. Hec. 156. (in futuro.) Οἲ ἐγὼ μελέα, τί ποτ' ἀπύσω; Suppl. 800. ubi vid. Porsoni notam, ed. Gaisford. p. 172.

617. *Προσθροέω. *Alloquor.* θροέω infra 628.

619. Μαραίνω. *Tabefacio. Vexo.* Nescio an huc respiciat Hesychii glossa. Μαραίνεται· μαίνεται. Sophocl. Œd. T. 1328. Ὄψεις μαρᾶναι. Œd. Col. 1260. Πλευρὰν μαραίνων. Eurip. Alcest. 201. φθίνει γὰρ καὶ μαραίνεται νόσῳ. ibid. 241. μαραινομέναν νόσῳ. Noster Eumen. 139. Ἕπου, μάραινε δευτέροις διώγμασιν. ibid. 280. Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός. i. e. *eluitur.*

620. Φοιτάλεος. *Furibundus.* a φοῖτος *rabies.* vel potius a φοίτη, unde φοιτάω Sophocl. Aj. 59. Terminatio in αλεος ex antiquioribus est, ἀζάλεος, δειμάλεος, νηφάλεος, αἰθάλεος, οἰδάλεος, ῥιμφάλεος, ἀργάλεος, κερδάλεος, ταρβάλεος, φρικάλεος, κονισάλεος. (Antimachus ap. Etymol. M. p. 261, 54.) Eustath. ad Iliad. H. p. 672, 3. ἡ δὲ αλ συλλαβὴ ἐπλεόνασε διὰ τὴν λειότητα φωνῆς· ὅπερ ἔν τε ὀνόμασι γίνεται τοῖς διὰ τοῦ αλεος. Conf. Etymol. M. loco citato.

621. Νήστισιν αἰκίαις. Sic Agam. 1625. νήστιδες δύαι.

622. * **Λαβρόσσυτος.** *Cursu concita.* Composita ex σεύω vel σῦμι sectatur Æschylus; in hac fabula habemus, præter hanc vocem, θεόσσυτος et κραιπνόσσυτος. in Eumen. 670. αὐτόσσυτος; et bis in Agamemnone ἐπίσσυτος.

Ibid. **Ἐπίκοτος.** *Iratus.* vid. supra 168. Alio sensu usurpavit Sophocles Nauplio, teste Hesychio. Ἐπίκοτα· ἐπίμομφα, ἃ πᾶς ἄν τις μέμψαιτο. Σοφοκλῆς Ναυπλίῳ καταπλέοντι.

623. **Μῆδος.** *Consilium.* ab antiqua radice μάω, de qua supra ad v. 486.

626. **Τορῶς.** *Perspicue.* ἰσχυρῶς, τρανῶς, μεγαλοφώνως. Photius: adjicit Suidas σαφῶς, ἀκριβῶς. "Rarior est," inquit Ruhnkenius Epist. Crit. II. p. 154. "vox τορός hac potestate apud poetas heroicos et elegiacos, sed tanto frequentior apud tragicos. Vide Æschylum Prometh. 697. 869. Pers. 479. Agam. 26. 262." τορόν proprie dicitur quodcunque ita perforatur ut lucem transmittat. cf. 630. 724. 894. Suppl. 941.

628. **Θροέω.** *Loquor.* vid. 617. Agam. 104. Sophocl. Philoct. 209. simili loco Eurip. Orest. 184. pro *susurro* Anyte Antholog. IV. xii. 103. Ἀδύ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις.

629. * **Δύσπλανος.** *Infeliciter errans.* Cf. 933.

631. **Ἐμπλέκων αἰνίγματα.** Auctor Rhesi 834. Γνώμην ὑφαιρεῖ τὴν ἐμὴν πλέκων λόγους. cf. infra 985. Eurip. Phœniss. 504. Pindar. Nem. IV. 153. ῥήματα πλέκων.

Ibid. **Ἁπλῷ λόγῳ.** *Simplici narratione.* cf. supra 46.

636. **Ἁρμοῖ.** *Modo. Nuper.* ἀρτίως. Hesych. Erotian. Ἁρμῷ. ἡσυχῇ, μικρῶς. ὡς καὶ Φερεκράτης ἐν Μεταλλεῦσιν. Syracusanam esse vocem ex Heraclide tradit Eustath. ad Il. A. p. 140, 13. quicum sentit Valcken. in Epist. ad Rover. p. 49. quia ejusdem analogiæ est, cujus sunt dictiones Syracusanæ, certe Doricæ, ἐνδοῖ, ἐξοῖ, πεδοῖ.

ἁρμοῖ an ἀρμοῖ scribendum sit, inter grammaticos non convenit; sed plerumque δασύνεται, teste Schol. Venet. ad Il. A. 486. Ceterum conferas Sophocl. Ajac. 799. ἀρτίως πεπαυμένην Πόνων ἀτρύτων.

639. **Φάραγξ.** Vide supra v. 15. 'Οχμάζω. supra v. 5.

642. **Σαφηνίζω.** supra v. 235.

647. **Μεγαίρω.** *Invideo.* Dictio Homerica.

649. **Φθόνος μὲν οὐδείς.** *Non invideo.* Angl. *I have no objection.* Formula solennis. Plato Sophist. p. 217. A. Θ. ἀλλ' οὐδείς, ὡς ἐγῷμαι, φθόνος αὐτῷ, διελθεῖν αὐτά. ἢ πῶς, ὦ ξένε, λέγομεν; Ξ. οὕτως, ὦ Θεόδωρε. φθόνος μὲν γὰρ οὐδείς.

Ibid. **'Οκνέω.** *Invitus sum.* vid. supra v. 67. ubi monuisse debueram de voce ὄκνος omnino videndum esse Pausaniam in Phocic. X. 29.

Ibid. **Θράσσω.** *Turbo.* Phrynichus MS. a Ruhnkenio ad Timæum citatus p. 93. Θράττει, οἷον ταράττει, κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν λεγόμενος. Timæus. Θράττει. ταράττει, κινεῖ. Pindar. Isthm. VII. 55. ὁ δ' ἀθανάτων μὴ θρασσέτω φθόνος. ubi Heynius recte, ut opinor, verbum ducit ab antiquo θράω, unde θραύω, potius quàm a ταράττω; nisi eadem ratione contrahatur, qua ναυσθλόω contrahi videtur a ναυστολέω. Erotian. p. 27, 20. Θράσσει. Βακχεῖός φησι, κινεῖ, νύττει. 'Ηρακλείδης ὁ Ταραντῖνος, ἐρεθίζει· ἔστι δέ, ὀχλεῖ, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐν 'Ελένης ἀπαιτήσει φησί, Γυναῖκα δ' ἐξελόντες, ἡ θράσσει γε νῦν. Vulgo γέννν. Hesych. Θράξαι· ταράξαι, λυπῆσαι, Εὐριπίδης Πειριθῷ. Rhes. 863. καί τί μου θράσσει φρένας. Vide Brunckii Lex. Sophocl. v. Ἄθρακτος.

650. **Μᾶσσον.** Dorice pro μεῖζον. Pers. 440.

656. **Σὸν ἔργον.** *Tui est officii.* Hujus formulæ exempla congessit Valcken. ad Phœniss. 447.

Ibid. Ὑπουργῆσαι χάριν. *Gratiam exsequi.* Eurip. Alcest. 857. Ἀδμήτῳ θ' ὑπουργῆσαι χάριν. Sophocl. Colchisin apud Suid. v. Ἀνθυπουργῆσαι χάριν. Ἡ φῂς ὑπομνὺς ἀνθυπουργῆσαι χάριν; Herodot. VIII. 143. χρηστὰ ὑπουργέειν.

664. Διαφθορὰν μορφῆς. *Formæ ruina.* sc. in vaccam mutatio.

665. Abreschius confert v. 570. et Sophocl. Ajac. 282. Τίς γάρ ποτ' ἀρχὴ τοῦ κακοῦ προσέπτατο; Adjice Eurip. Alcest. 420. Ἐπίσταμαί γε· κοὐκ ἄφνω κακὸν τόδε Προσέπτατ'.

666. Πολέομαι. *Ventito.* Vide notam. Sed dubito an recte scripserim hoc verbum per omicron, quum Homeri ævum dixerit ἐνθάδε πωλεῖται, et ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

667. Παρθενών. *Virginum conclave.* Sic γυναικὼν erat *mulierum conclave*: ἀνδρὼν *virorum*, Agam. 243. ξενὼν *hospitum*: Hesych. Ἐργατῶνες, οἱ ἐν τοῖς ἄγροις τόποι, ἔνθα οἱ οἰκέται (f. ἐργάται) κοιμῶνται. Phrynich. App. Soph. p. 29. βοών, ἡ τῶν βοῶν στάσις, ἱππών, ἡ τῶν ἵππων. (unde *Hippona*, dea quæ præsepibus præfuit, apud Juvenal. VIII. 157. non *Epona*). Cf. Valckenaer. Schol. in Actt. p. 315.

Ibid. Παρηγορέω. *Suadeo.* in malam partem: vid. supra ad παρείπω v. 132.

668. Λεῖος. *Levis.* quæ vox a Græca voce formatur, inserto digammate.

669. Comparat Stanleius Eurip. Alcest. 1092. Τί δ'; οὐ γαμεῖς γάρ, ἀλλὰ χηρεύεις μόνος; et Virgil. Æn. IV. 32. *Solane perpetua mærens carpere juventa?*

671. Θάλπω. *Calefacio.* vid. supra v. 610. infra 671. 706. et 904. ubi plura.

672. Ἀπολακτίζω. *Recalcitro. Rejicio.* Eumen. 141.

ἀνίστω, κἀπολακτίσασ' ὕπνον Ἰδώμεθ'. Suppl. 934. Πεσήματ' ἀνδρῶν κἀπολακτισμοὶ βίου.

673. **Βαθύς.** *Fertilis.* Male Schutzius *pratum in valle depressiore:* et in Theb. 593. βαθεῖαν ἄλοκα, ut opinor, non est *profundum sulcum,* sed *fertilem,* licet aliter intellexerint Auctor Rhesi 796. Timæus p. 58. et Suidas in voce. Theb. 307. τὰν βαθύχθον' αἶαν. quod recte Schol. A. explicat per εὔγειον. Eurip. Phœn. 657. γύας βαθυσπόρους. Androm. 635. βαθεῖαν γῆν. cui opponitur τὸ λεπτογέων, Thucyd. I. 2. Hippol. 1138. βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν. Homer. Il. I. 147. βαθὺ λήϊον. Herodot. V. 92. τοῦ λητου τὸ κάλλιστόν τε καὶ βαθύτατον. I. 151. Ἄνθειαν βαθύλειμον. Eustath. p. 743, 29. Τὸ δὲ βαθύλειμον δηλοῖ μὲν τὸ πολύχορτον, κἀντεῦθεν τὸ πῖον τῆς γῆς. Pindar. Pyth. X. 20. βαθυλείμωνα πέτραν. Nem. III. 30. βαθυπεδίῳ Νεμέᾳ. Etymol. M. p. 191, 8. Ἐπίχαρμος βάσσον χωρίον, ἀντὶ τοῦ βαθύτερον, εὔγειον. Plura congessit V. D. in Menstrua Censura (*Monthly Rev.*) T. LII. Append. Cf. Misc. Observ. VI. p. 79.

674. **Ποίμνας βουστάσεις τε.** *Ovium greges et boum stabula.*

675. **Λωφάω.** *Requiesco.* vid. supra v. 27.

676. **Εὐφρόνη.** *Nox.* Εὐφρόνην γὰρ οἱ ποιηταὶ οὐ δι' ἄλλο τι τὴν νύκτα ἐκάλεσαν, ἢ διὰ τὸ εὖ φρονεῖν ἐν αὐτῇ, ὡς καὶ Ἐπίχαρμος, Αἴτε τι ζητεῖ σοφόν τις, νυκτὸς ἐνθυμητέον. (Epicharmi versum ita emendavit Porsonus in Addend. ad Hecub. 1169.) Cornutus De Nat. Deor. XIV. p. 161. ed. Gale. atque ita Plutarchus et Grammatici, et Clem. Alex. Strom. IV. p. 227. Eustath. ad Iliad. B. p. 168, 2. κατὰ τὴν παροιμίαν τὴν λέγουσαν, ἐν νυκτὶ βουλή· διὸ καὶ εὐφρονὴ λέγεται ἡ νύξ, ὥς φασιν οἱ παλαιοί. Cf. eundem ad Iliad. Σ. p. 1140, 64. Ad hanc etymologiam alludere videtur Herodotus VII. 12. μετὰ δέ, εὐφρόνη τε ἐγίνετο, καὶ Ξέρξεα ἔκνιζε ἡ Ἀρταβάνου γνώμη. νυκτὶ δὲ βουλὴν διδούς, κ. τ. λ.

678. **Γεγωνέω.** Vide supra v. 201.

679. "Scholiastes aliquis," inquit Stanleius, "anachronismum esse notat; neque enim tunc temporis oracula illa exstitisse."

680. Θεοπρόπος. *Qui ad Deos consulendos mittitur.* Herodot. VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι εἰσὶ θεοπρόποι ἐς Δελφούς. interdum de vate dicitur.

Ibid. Ἰάλλω. *Mitto.* Ἴαλλε· πρόπεμπε (f. προύπεμπε) Hesych. Occurrit Choeph. 43. 495. Ἰαλτὸς ibid. 20. Thucyd. V. 77. in fœdere Dorico οἰκάδ' ἀπιάλλειν.

682. * Αἰολόστομος. *Ambiguus; qui varie explicari potest.* Stanleius citat Lycophron. 3. οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη Ἔλυσε χρησμῶν, ὡς πρίν, αἰόλον στόμα.

683. *Ἄσημος. *Obscurus.*

684. Ἐναργής. *Evidens.* Pers. 179. Theb. 138. Sophocl. Antig. 263. Plato Theætet. 26. ad fin. Crit. 3.

687. *Ἄφετος. *Dimissus, Deo sacer.* de iis animalibus dictum, quæ in templorum usum a ceteris segregata, libere vagari solebant. Hesych. Ἄφετοι. οἱ ἱερoβόαι. (αἱ ἱεραὶ βόες) ubi vid. interpp. Idem valet ἄνετος.

Ibid. Γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις. Quæ ab Athenæo VI. p. 233. D. vocantur αἱ ἐσχατιαὶ τῆς οἰκουμένης. Oraculum ap. Herodot. VII. 140. Ὦ μέλεοι, τί καθῆσθε; λιπὼν φύγετ' ἔσχατα γαίης Δώματα. Versus Alcaicus apud Hephæst. VII. 3. Καί τις ἐπ' ἐσχατιαῖσιν οἰκεῖς. cui simillimum illud Theocriti Adoniaz. 7. Ἁ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὺ δ' ἑκαστοτέρω ἔμ' ἀποικεῖς. ΠΡ. Ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθών. ubi legerem μεῦ ἀποικεῖς. Alcæus apud Hephæst. X. p. 58. ed. Gaisf. habet ἐκ περάτων γᾶς. quas voces adhibet etiam Thucyd. I. 69. De ἐσχατιαῖς vid. Hemsterhus. ad Lucian. Tim. 30.

688. Πυρωπός. *Flammeus.* Occurrit in fragmento Æschyli

apud auctorem de Nili incremento ad calcem Herodoti ed. Wesseling. p. 788. Grot. Exc. p. 951.

689. **Ἐξαϊστόω.** *Deleo.* vid. supra v. 157. Mox notandum est voces Λοξίου μαντεύμασιν occurrere Eurip. Suppl. 7.

694. **Διάστροφος.** *Perversus.* "Non *oculi* tantum *perversi*, ut strabonum, διάστροφοι," inquit Valckenaerius Diatrib. p. 74. C. "sed ὄμμα καὶ φρένες διάστροφοι memorantur Soph. Aj. 446. Æsch. Prom. v. 674. Thom. M. in Διάστροφοι φρένες—καὶ διάστροφος μορφή." Hesych. Ἔπιλλος· παράστραβος· ἡσυχῆ διάστροφος, corrigo παραστραβῆς, ἢ ψυχῇ διάστροφος. Nicand. Ther. 758. γλῶσσα δ' ἄτακτα λέλακε, παρέστραπται δέ οἱ ὄσσε.

696. **Μύωψ.** *Asilus.* μυῖά τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς. Suidas et Photius. Vide supra ad 583. v. Οἶστρος.

Ibid. **Χρίω.** vid. supra v. 583.

699. **Ἄκρατος ὀργήν.** *Fervidus iram.* ἄκρατος proprie dicitur de vino sine aquæ admistione, ideoque fervido; quod monuit Butlerus.

701. **Αἰφνίδιος** et **ἀπροσδόκητος** conjungit Thucyd. II. 61. Δουλοῖ γὰρ τὸ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον.

702. **Οἰστροπλήξ.** *Oestro percussa.* Antea male excudebatur οἰστρόπληξ. Hujusmodi composita a πλήσσω oxytona sunt, excepto ὕσπληξ. Eustath. ad Il. Z. p. 629, 51. Cf. Hemsterh. ad Thom. M. v. Ἀκανθοπλήξ. Bast. Epist. Crit. p. 213. Sophocl. Electr. 5. Τῆς οἰστροπλῆγος ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

703. **Γῆν πρὸ γῆς.** *De terra in terram.* Aristoph. Acharn. 235. Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε. Lucian. Alexandro II. p. 252. Ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι ὡς ἀσεβῆ. quod comparavit Dorvill. ad Chariton. p. 147. Cicer. ad Attic. XIV. 10. *Itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito.* Auctor nescio quis apud Suid. v. Διαξαίνειν

'Αλλ' εἴασεν αὐτὸν γῆν πρὸ γῆς ἀπιέναι. et in v. Ἴτω. 'Αλλ' ἴτω, χαιρέτω, γῆν πρὸ γῆς, ὅποι βούλοιτο. Idem in v. Πρὸ γῆς. 'Εγὼ δὲ φεύγω γῆν πρὸ γῆς, φοβούμενος τὸν ἄγριον δεσπότην, ᾧ μᾶλλον ἵππων ἢ ἀνθρώπων μέλει. Prima pars senarius est; num alius lateat in sequentibus dubito. Abreschius adjicit Aristid. II. p. 320. Alciphron. II. 2. Subauditur vero ἐς ut in ὄζον ἀπ' ὄζου Theocrit. Adoniaz. 122.

706. **Ξυνθάλπω.** *Demulceo.* Vid. supra 610. 671. infra 904.

710. **Οὔποτ' ηὔχουν.** *Nunquam credidi.* αὐχέω proprie est *confidenter dico.* Sic Agam. 508. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν—μεθέξειν. Suppl. 334. 'Επεὶ τίς ηὔχει—κέλσειν; Eumen. 554. τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' .... λέπαδνον. Eurip. Heraclid. 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἵξεσθαι σέθεν. Helen. 1635. Οὐκ ἄν ποτ' ηὔχουν οὔτε σ', οὔθ' ἡμᾶς λαθεῖν Μενέλαον. Sophocl. Phil. 869. οὐ γὰρ ἐξηύχουν ποτ' ἄν.

714. **Δυσθέατος.** Vide supra v. 69.

715. **Λῦμα.** *Piaculum.* plerumque de *sordibus* dicitur. Sophocl. Aj. 667. Eurip. Hel. 1287. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Jov. 16.

716. **'Αμφήκης.** *Utrinque acutus. Bipennis.* "Hesych. Ἀμφηκες δέ, ἐξ ἑκατέρου μέρους ἠκονημένον βέλος· ἢ κεραυνός, ἢ ξίφος. Noster infra, v. 1080. Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος de fulmine." *Butlerus.* Sophocl. Ajac. 286. ἄμφηκες ἔγχος.

717. **Ψυχέω.** *Frigefacio.* Schutzius advocat Plaut. Pseudol. IV. 7. *Mihi quoque ædepol jamdudum ille Syrus cor perfrigefacit.*

721. **Φόβου πλέα.** Pers. 602. ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα. Eurip. Med. 265. γυνὴ γὰρ τἄλλα μὲν φόβου πλέα. Supra v. 42. θράσους πλέως. Sic ἀναιδείας πλέαν et πλέον Sophocl. Electr. 607. Eurip. Alcest. 730. Cf. Toup. in Suid. II. p. 443. Archilochus

apud Galen. *περὶ ἀρθρῶν*. 3. p. 360. *καρδίας πλέως*. Locum vero, quia medela indiget, integrum adscribam. *Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπηγμένος, Ἀλλ' ὅς μοι μακρὸς εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικούς, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσὶ καρδίας πλέως*. Plenius exstat ap. Dion. Chrysost. p. 399. Scholiasta autem Theocriti ad Idyll. IV. 49. citat *ἀλλά μοι ῥοικός τις εἴη κατὰ κνήμας ἰδεῖν*. Fragmentum sic constituendum videtur, (cum D. Heinsio Lectt. Theocr. p. 323. Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 95. Valckenaer. Diatrib. p. 253.) *Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον, Οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον, Ἀλλά μοι μικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν Ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίας πλέως*. Hos versus in dimetros qualescunque disposuit Brunckius, qui etiam in fragmentis Archilocheis 25. 31. 42. senarios iambicos ex optimis tetrametris trochaicis effecit.

725. **Ἀνύτομαι.** *Consequor.* Choeph. 856. *πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι.* Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 373.

733. **Ἀνηρότους γύας.** *Inarata juga.* Quia Scythæ idem fecerunt quod de Numidis narrat Sallustius, "pabulo pecoris magis quam arvo student." Herodot. IV. 19. de Scythis, *οὔτε σπείροντες οὐδέν, οὔτε ἀροῦντες*. Erant enim *Νομάδες*, *pastores*. Vid. Hippocratis locum citatum ad v. 735.

734. **Πλεκτός.** *Plexus.* Anglice *of Wicker-work*. Theocrit. XXI. 7. *στρωσάμενοι βρύον αὖον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι.*

735. **Πεδάρσιος.** Vid. supra v. 277.

Ibid. **Εὔκυκλος.** *Bene rotatus.* Hippocrat. de Aer. et Aq. 93. de Scythis; *Νομάδες δὲ καλεῦνται, ὅτι οὐκ ἔστι σφι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμάξῃσι οἰκεῦνται. αἱ δὲ ἅμαξαί εἰσι, αἱ μὲν ἐλάχισται τετράκυκλοι, αἱ δὲ ἑξάκυκλοι.* Sic *ἅμαξαι τετράκυκλοι* Odyss. I. 240. Herodot. I. 188.

736. **Ἐξαρτάω.** *Suspendo. Instruo.* *τόξοισιν ἐξηρτημένοι*

pro ὧν τόξα ἐξήρτηνται. Forsan quis suspicetur ἐξηρτυμένοι, ex Herodot. VII. 147. τοῖσί τε ἄλλοισι ἐξηρτυμένοι καὶ σίτῳ. Suidæ tamen edd. ante Kusterianam habent Ἐξηρτημένος παρὰ Ἡροδότῳ, κατεσκευασμένος, ἡτοιμασμένος. Thucyd. VI. 17. ὅπλοις ἐξήρτυνται, ubi duo codd. ἐξήρτηται. sed vid Abresch.

737. Ἀλίστονος. Vid. notam.

738. Χρίμπτω. *Propinquo.* Antiquissima scribendi ratio est χρίπτω, cui posterior ætas euphoniæ gratia inseruit μ, ut esset χρίμπτω. teste Ruhnkenio ad Timæum, p. 106.

Ibid. Ῥαχία. *Litus scopulosum.* Etymol. M. p. 702, 51. Κυρίως δὲ πᾶς ὁ πετρώδης αἰγιαλὸς ῥαχία καλεῖται. Suidas. Ῥαχίαν· οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν. καὶ τὸν τόπον αὐτόν, ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα. Θουκυδίδης οὕτως· (IV. 10. ubi vide Duker.) οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν, τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης. De potestate literæ ρ syllabam finalem vocis præeuntis brevem producente, confer Gaisford. ad Hephæst. p. 219. qui loca recenset, ubi regula, ut hic, negligitur.

739. *Σιδηροτέκτων. *Ferri artifex.* De constructione λαιᾶς χερός, *læva manu,* vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 378.

741. Πρόσπλαστος. *Qui adiri potest.* pro προσπέλαστος. quare non necesse est ut legamus πρόσπλατοι. Sophocl. ap. Stob. Grot. Floril. p. 27. Ὡς δυσπέλαστόν ἐστιν ἀμαθία κακόν.

742. Ὑβριστής. Dubitatur num in hoc loco Æschylus Araxem fluvium innuat, an Istrum, an Tanaim, an Alazona, an Borysthenem, quod sentit Butlerus, an denique fluvium cui nomen Hybrista, uti credit Schutzius. Eligat sibi lector, pensatis quæ pro suo quisque flumine scripsit. Ego in postremam conjecturam propendeo. Herodot. I. 189. de fluvio Gynde, κάρτα τε δὴ ἐχαλέπαινε τῷ ποταμῷ ὁ Κῦρος τούτῳ ὑβρίσαντι.

746. *Ἀστρογείτων. *Stellis vicinus.*

749. *Στυγάνωρ. *Viros perosus.* confer v. 929.

Ibid. Θεμίσκυρα. Cappadociæ urbs. penultimam producit. Apollon. Rh. II. 370. ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος Κόλπῳ εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην Μύρεται.

751. Γνάθος. *Maxilla.* ut apud Virgilium *Tænariæ fauces.* Xenoph. Anab. VII. v. 12. ἀφικνοῦνται, ἐν δεξιᾷ ἔχοντες τὸν Πόντον, διὰ τῶν Μελινοφάγων καλουμένων Θρᾳκῶν, εἰς τὸν Σαλμυδησσόν. ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νεῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι. τέναγος γάρ ἐστον ἐπὶ πάμπολυ τῆς θαλάττης. ubi vid. Schneider.

752. Ἐχθρόξενος. *Hospitibus inimicus.* Theb. 621. Eurip. Alcest. 561.

Ibid. Μητρυιά. *Noverca.* ἤτοι ἐχθρὰ καὶ ὀλέθριος. Eustath. ad Iliad. E. p. 560, 19. Hesiod. Ἄλλοτε μητρυιὰ πέλει ἡμέρα, ἄλλοτε μήτηρ. Antipater Anthol. I. lvi. 1. Ὅσσον μητρυιῆς γλυκερωτέρη ἔπλετο μήτηρ, Τόσσον ἀλὸς πολιῆς γαῖα ποθεινοτέρη. Confer Wesseling. Obs. I. 1. p. 4.

754. Στενόπορος. *Angustus.* de freto Euboico Eurip. Iph. Aul. 81. στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα.

755. Θρασυσπλάγχνως. *Fortiter.* quippe τὰ σπλάγχνα affectuum sedes putabantur. vid. Eurip. Med. 224. Aristoph. Ran. 843. παῦ', Αἰσχύλε, Καὶ μὴ πρὸς ὀργὴν σπλάγχνα θερμήνῃς κότῳ. ibid. 1006. τὰ σπλάγχν' ἀγανακτεῖ. Cf. Anthol. VI. ix. 4. Contra Theb. 237. κακόσπλαγχνοι dicuntur ignavi; qui ἄσπλαγχνοι apud Sophocl. Ajac. 73.

756. Αὐλών. *Fretum.* Sophocl. Trachin. 101. ποντίους αὐλῶνας. Auctor Rhesi 112. Καίτοι περάσας κοῖλον αὐλώνων βάθος.

758. Ἐπώνυμος. vid. supra ad v. 308. Eurip. El. 1284. Ἐπώνυμος δέ σου πόλις κεκλήσεται. Æschylus *Bosporum Cimmericum* innuit; Scholiasta vero Apollon. Rhod. II. 167. *Bosporum Thracium*

ab Ius transitu nominatum fuisse tradit, et recte monet, περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται. vid. Steph. Byz. v. Βόσπορος. Etymol. M. p. 205, 35. Eustath. in Dionys. 140.

766. **Προοίμιον.** *Procemium. Præcentio. Antecantamentum.* pro quo dicitur contracte φροίμιον. ab οἴμη *cantus*. Hesych. Οἴμη. ᾠδή. ὅθεν προοίμιον τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. De hoc nomine, pæanibus proprio, vid. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 125. Duker. ad Thucyd. III. 104.

768. **Κέκραγα.** *Clamo.* præt. med. a κράζω. et pro præsenti usurpatur. Demetr. de Elocut. 49. ὥσπερ γὰρ ὄνομα τραχὺ μέγεθος ἐργάζεται, οὕτω σύνθεσις. ὀνόματα δὲ τραχέα τό τε κεκραγὼς ἀντὶ τοῦ βοῶν, καὶ τὸ ῥηγνύμενον ἀντὶ τοῦ φερόμενον. Sophocl. Ajac. 1236. Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Rufinus Anthol. VII. p. 616. Ἀρνεῖται τὸν ἔρωτα Μελισσιάς, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκραγ', ὡς βελέων δεξάμενον φαρέτρην, Mireris Ruhnkenium ad Timæum p. 169. citantem Μελησιὰς et κέκραγεν: Μελησίας viri nomen est.

Ibid. *Ἀναμυχθίζομαι. *Ingemisco.* a μυχθίζω, quod verbum non reperi, nisi in Anthol. VII. p. 612. καὶ σιμὰ σεσηρὼς Μυχθίζεις. *per nares sufflas.* hoc vero a μύζω, quod a sono μῦ formatum est; de quo plura ad Eumenidas. Incert. Rhes. 789. κλύω δ', ἐπάρας κρᾶτα, μυχθισμὸν νεκρῶν.

771. **Δυσχείμερος.** v. 15. Adde Castorion. ap. Athen. X. p. 454. F. Pors. Suppl. Præfat. ad Hecub. Eurip. Telephi fr. 1.

Ibid. **Ἀτηρός.** *Fatalis.* vox poetica: occurrit Eumen. 1005.

772. Eurip. Med. 145. τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; ibid. 795. τί μοι ζῆν κέρδος; Androm. 397. Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν ἡδύ;

773. **Στυφλός.** *Asper.* Hesych. Στυφλόν, ἢ στυφελόν· τραχύ, σκληρόν. Schol. Apollon. Rhod. II. 1007. Στυφελὴν· τραχεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ τὴν χέρσον. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ.

Pers. 303. Στυφλοὺς παρ' ἀκτάς. ibid. 965. στυφελοὺς θείνοντας ἐπ' ἀκτάς. Eurip. Bacch. 1135. ὑπὸ στυφλοῖς Πέτραις.

777. Δυσπετῶς. *Difficulter. Ægre.* Δυσπετής, ὁ δυσκόλως ὑπείκων, ἤγουν ὁ δυσχερής, ᾧ ἐνάντιον ὁ εὐπετής, ὁ εὐκολῶς ὑπείκων. Schol. ad Sophocl. Ajac. 1046. Rarius est vocabulum. De contrario εὐπετής accuratius agam ad Pers. 96.

786. Συλάω. *Spolio.* Postulat accusativum personæ, et accusativum vel genitivum rei, sed frequentius cum priore construitur: vid. supra 178.

787. Κενόφρων. *Stultus.* Vocabulum a Pindaro, Tyrtæo et Theognide usurpatum.

789. Ἀσχαλάω. Vid. supra v. 167.

790. Θέορτος. *Divinus.* Θέορτον. ἐκ θεοῦ ὁρμώμενον, ἤτοι θεῖον. Schol. B. Formatur ab ὄρω *excito.* Pindar. Ol. II. 67. θεόρτῳ σὺν ὄλβῳ. Photius, Θεόρρυτον. ἐκ θεοῦ προϊόν, ἢ θεόθεν προχεόμενον. Lege Θέορτον· ἐκ θεοῦ προϊόν. Θεόρρυτον. θεόθεν προχεόμενον. cf. Hesych. Sic νέορτος componitur a νέος et ὄρω.

793. Stanleius confert Pindar. Isthm. VIII. 67. Πεπρωμένον ἦν φέρτερον γόνον ἄνακτα πατρὸς τεκεῖν. *Meliorem,* id est, *fortiorem.* Homer. Il. Δ. 405. Ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. Horat. *Tydides melior patre.* Versus Laconici apud Plutarch. de Sui Laud. p. 966. quibus senes, pueri, et juvenes ita contendunt, Ἄμες ποτ' ἦμεν ἄλκιμοι νεανίαι.—Ἄμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες.—Ἄμες δέ γ' εἶμεν· αἰ δὲ λῇς αὐγάσδεο. Hi paullo aliter citantur a Scholiasta in Platon. p. 223. ed. Ruhnken.

799. Tredecim generis successores sunt, 1. Epaphus. 2. Libya. 3. Belus. 4. Danaus. 5. Hypermnestra. 6. Abas. 7. Prœtus. 8. Acrisius. 9. Danae. 10. Perseus. 11. Electryon. 12. Alcmena. 13. Hercules.

800. * Εὐξύμβλητος. *Facilis conjectura.* quod alibi vocat εὐξύμβολος, Choeph. 168. Contra Sophocles dicit ἀξύμβλητον Trachin. 696.

802. Προτείνω. *Prætendo. Porrigo.* Euripides apud Stob. Floril. CXII. p. 453. Grot. Μή μοι προτείνων ἐλπίδ', ἐξαίρου δάκρυ. Proprie dicitur de iis, qui pabulum pecori ostentant, ut ad sequendum proliciant; quo sensu frequens προσείω. Utrumque conjungit Plato Phædr. p. 338. C. ὥσπερ γὰρ οἱ τὰ πεινῶντα θρέμματα, θαλλόν, ἤ τινα καρπὸν προσείοντες, ἄγουσι, σὺ ἐμοὶ λόγους οὕτω προτείνων ἐν βιβλίοις κ.τ.λ.

Ibid. Εἶτ' ἀποστέρει. In gratiam tironum loca quædam indicabo, ubi εἶτα vel ἔπειτα, cum participio, ut in hoc versu, construitur. Theb. 267. Κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον. Agam. 483. πυμωθέντα καρδίαν, ἔπειτ' ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν. Soph. Œd. C. 264. Ἐκ τῶνδ' ἔμ' ἐξάραντες, εἶτ' ἐλαύνετε. 277. Καὶ μὴ θεοὺς τιμῶντες, εἶτα τῶν θεῶν Ὥραν ποιεῖσθε μηδαμῶς. Ajac. 761. ὅστις ἀνθρώπου φύσιν Βλαστών, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. 1094. Ὃς μηδὲν ὢν γοναῖσιν, εἶθ' ἁμαρτάνει. Antig. 495. Μισῶ γε μέντοι χὤταν ἐν κακοῖσί τις Ἁλούς, ἔπειτα τοῦτο καλλύνειν θέλῃ. Eurip. Androm. 667. Suppl. 297. 1002. Idem Phaethonte ap. Longin. I. 15. Τοσαῦτ' ἀκούσας εἶτ' ἔμαρψεν ἡνίας. quod non solicitandum fuit. Adde Aristoph. Vesp. 583. 1067. Pac. 203. 283. Av. 1111. 1628. Γήρᾳ ap. Polluc. IV. 180. Platon. Sympos. p. 200. Interdum εἶτα ante participium ponitur, ut in Aristoph. Nub. 857. Cf. Koen. ad Gregor. p. 62. Hermann. ad Viger. p. 753. Porson. Advers. p. 275.

807. Χάριν θέσθαι, vel τίθεσθαι, vel etiam θεῖναι dicitur *gratiam in aliquem conferre.* Eurip. Hecub. 1201. εἴπερ τῷδ' ἐβουλήθης χάριν Θέσθαι. Electr. 61. Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, χάριτα τιθεμένη πόσει. Bacch. 720. Χάριν τ' ἄνακτι θῶμεν. Dixit Herodotus VI. 41. δοκέοντες χάριτα μεγάλην καταθήσεσθαι. VII. 178. χάριν ἀθάνατον κατέθεντο. Thucyd. I. 128. εὐεργεσίαν κατέθετο.

808. Ἀτιμάζω. *Vilipendo. Rejicio.* quo sensu usurpatur supra v. 215. Suppl. 390.

809. Γεγώνω. Vide supra v. 201. infra 812. 845.

813. *Πολύδονος. *Multum jactatus.*

814. Δέλτος. *Tabella.* Frequens metaphora: confer Eumen. 276. Choeph. 448. Suppl. 178. Sophocl. Philoct. 1325. et in Triptolemo apud Schol. in Pindar. Ol. X. 2. Θὲς δ' ἐν φρενὸς δέλτοισι τοὺς ἐμοὺς λόγους. D. Paul. Ep. Cor. II. iii. 3.

816. *Ἡλιοστιβής. *Per quem Sol incedit.* contra in Theb. 859. Charontis cymbam vocat τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, cujus locutionis verba τὰν ἀπόλλων, quæ sequuntur, merum sunt glossema, ideoque furcis extrudenda.

817. Φλοῖσβος. *Fremitus.* Vocabulum Homericum. Originem trahit a φλέω, de quo verbo vid. supra ad v. 513.

819. Φορκίδες. *Phorcyos* vel *Phorci filiæ.* Hesychius Φορκίς· μονόφθαλμος. Patronymicum esse videtur a Φόρκος, quæ forma exstat Pindar. Pyth. XII. 24. MS. Apollonii Rhodii a Piersono collatus, IV. 828. et Scholiast. ejus ad IV. 1515. Phorcidum nomina erant Ἐννώ, Πεφρηδώ et Δεινώ, pro quibus male scribitur in Scholiasta Apollonii Argon. IV. 1515. Ἐντώ, Πεμφρηδώ, Ἰαινώ. vid. Galeum Opusc. Mythol. p. 44. Misc. Obsc. Nov. III. p. 75.

Ibid. Δηναιαὶ κόραι. *Vetulæ puellæ.* Nam a nativitate vetulæ fuerunt. Auctor Theogon. 270. Φόρκυϊ δ' αὖ Κητὼ Γραίας τέκε καλλιπάρῃος Ἐκ γενετῆς πολίας. Sic Eumenides vocantur παλαιαὶ παῖδες Eumen. 69.

824. *Δρακοντόμαλλος. *Anguicomus.* Statius Theb. I. 344. Gorgona *anguicomam* vocat. μαλλός proprie de vellere dicitur.

Ibid. Γόργονες. Phorcyos quoque filiæ fuerunt, et nomina

habuere *Μέδουσα*, *Σθένουσα* vel *Σθενώ*, et *Εὐρυάλη*, teste Schol. in Pindar. Palæphat. de Incredib. p. 44. ed. Gale. Eudocia in Villoisoni Anecdot. Græc. I. p. 417.

Ibid. * **Βροτοστυγής.** *Mortalibus invisæ.* Choeph. 49. *βροτοστυγεῖς δνόφοι.*

826. **Φρούριον.** *Cautio præsumenda.* *προφύλαγμα.* Hesych. plerumque vero *præsidium,* ut in Eurip. Orest. 750.

828. **Ἀκραγής.** *Mutus.* Gryphes, quia Jovis ministri sunt, et canum vice funguntur, sed tamen haud latrant, *ἀκραγεῖς κύνες* vocantur: sic infra 1057. *Διὸς Πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀετός.* Agam. 137. *πτανοῖσιν κυσὶ πατρός.* Æschylus etiam apud Aristoph. Ran. 1327. ait *ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις* de aquilis. Grammaticus MS. a Ruhnkenio laudatus Epist. Crit. I. p. 93. *Τῶν μεταφορῶν αἱ μὲν ἀπὸ εἴδους ἐπὶ εἶδος μεταφέρονται, ὡς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τοῦ σκήπτρου τοῦ Διός, κύνα Αἰσχύλος καλεῖ. εἴδη γὰρ ὅ τε κύων καὶ ὁ ἀετὸς τοῦ ζωοῦ.* "Sic etiam," inquit Ruhnkenius, "Harpyiæ Jovis canes dicuntur. Apollon. Rhod. II. 289. *Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας.*" Idem Vir doctissimus varios usus *τοῦ κύων* multiplici sua eruditione illustrat. *ἀκραγής* autem formatur a *κράζω* clamo.

830. **Ἀριμασπός.** Ita dicebatur gens quædam Scythiæ. Herodot. IV. 27. *Οὐνομάζομεν αὐτοὺς Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς· ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σποῦ δὲ τὸν ὀφθαλμόν.* Sed Eustathius ad Dionys. 31. ita scribit. *Ἀριμασποί, καθὰ Ἡροδότῳ δοκεῖ, ἐκ τοιούτου πάθους καλοῦνται, ὡς οἷον εἴπειν μονόφθαλμοι· ἄρι μὲν γὰρ τὸ ἓν Σκυθιστί, μασπὸς δὲ ὁ ὀφθαλμός.* unde Hartungus Herodotum emendari vult.

831. **Πλούτωνος πόρον.** *Acheronta fluvium* interpretatur Spanhemius ad Aristoph. Plut. 727.

Ibid. **Ἱπποβάμων.** *Equo incedens.* occurrit Suppl. 292.

832. **Τηλουρός.** Vide supra v. 1.

836. Καταβασμός. *Descensus.* Loquitur poeta de Καταδούποις Nili, ubi fluvius iste de montibus præcipitatur. Herodot. II. 17. ὁ γὰρ Νεῖλος, ἀρξάμενος ἐκ τῶν Καταδούπων. Cicer. Somn. Scip. *Sicut ubi Nilus ad ea quæ Catadupa nominantur, præcipitat ex altissimis montibus.* Plin. V. 9. *Vectus aquis properantibus ad locum Æthiopum, qui Catadupi vocantur, novissimo Catarracte inter occursantes scopulos non fluere immenso fragore creditur, sed ruere.* Vid. interpp. ad Hesych. v. Κατάδουπος. Diversus autem erat hic locus a Καταβαθμῷ, prope Libyam sito.

839. Μακρὰν ἀποικίαν. *Distantem coloniam.* non *longam,* uti vertit Stanleius; nisi *longus* eo sensu capiatur quo posuit Horatius 1. Ep. X. 23. *Laudaturque domus, longos quæ prospicit agros.*

841. Ψελλός. *Imperfecte enunciatus.* Quid sit proprie, docebit Hesychius, Ψελλός, ὁ τὸ σίγμα παχύτερον λέγων, Ψελλίζειν. ἀσήμως λαλεῖν. Lex. MS. apud Montfaucon. Bibl. Coislin. p. 484. Ψελλός. Αἰσχύλος Προμηθεῖ. cetera glossa excidit. ψελλισμός autem dicebatur κακοφωνία, quæ ex consonantium qualiumcunque concursu aut repetitione exorta est. vid. Eustath. ad Iliad. K. p. 790, 12.

842. Ἐπαναδιπλάζω. *Conduplico.* i. e. *repeto.*

845. Πολυφθόρος. *Multis erroribus vexans.* De φθείρεσθαι, sensu *errandi,* vid. Gloss. in Pers. 457.

854. Γάπεδον. *Campus.* vid. Auctores in notis citatos.

855. * Αἰπύνωτος. *Celsa habens juga.*

860. Προσσαίνω. *Adulor. Blandior.* Proprie de canibus dictum. Pro *detrecto* in Agam. 1670. φῶτα προσσαίνειν κακόν. confer Theb. 385. 704. Choeph. 192. 418. Agam. 727. 791. Pers. 97. Hanc vocem Euripidi restituere voluit Piersonus Verisim. I. 5. p. 71. Androm. 27. Ἐλπίς μ' ἀεὶ προὔσηνε, σωθέντος τέκνου, Ἀλκήν τιν' εὑρεῖν. quæ quidem mutatio ferri non potest, nullum enim verbum est προσαίνω. Ceterum de hoc verbo copiosius egi ad Theb. 379.

861. Οἰστρέω. *Furibunde agito.* Vid. supra v. 583.

862. Κόλπον Ῥέας. *Mare Adriaticum.* Phot. Lex. MS. Ῥέας πόντος. ὁ Βόσπορος. ἥ ἐστι καὶ Ἀδρίας. καλεῖται ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλοντος πόντον Ἀδρίου. unde corrigendam monet Albertius Hesychii glossam Ῥέας πόρτος.

863. Χειμάζομαι. *Hyemo.* Vide supra v. 579.

865. Ἰόνιος. Etymol. M. p. 473, 16. Ἰόνιος κόλπος, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς, ὡς Αἰσχύλος. Schol. Apoll. Rh. IV. 308. Ἰόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οὕτω καλούμενον ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρίου. τινὲς δέ, ἀπὸ τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοῖ. ubi legendum videtur τὸ πρὸς τῇ Ἰ. et mox ἀπὸ τῆς τῇδε γενομένης. Eustathius in Dionys. 92. Λέγεται δὲ Ἰόνιος, ὡς καὶ τῷ Λυκόφρονι (v. 631.) δοκεῖ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. διενήξατο γὰρ ἐκείνη βοῦς γενομένη κἀνταῦθα. οἱ δὲ φασὶν ἀπὸ Ἰάονος, ἀνδρὸς Ἰτάλου, ἢ ἀπὸ Ἰονίου, ἀνδρὸς Ἰλλυρικοῦ. pro Ἰάονος Steph. Byz. Ἰόνος. Stanleius monet Ionium mare latius a Poetis quam a Geographis extendi. Cum nostro consentit Charax in Ἑλληνικοῖς apud Anonymum de Incredib. Galei Opusc. Mythol. p. 106.

872. Πρόσχωμα. *Limi congeries,* quæ ad ostium fluvii paullatim ex alluvione succrescit. Insula triangularis inter Nili ostia nihil aliud fuit quam πρόσχωμα.

874. Ἐπαφάω. *Contrecto.* Cyrilli Lex. MS. Ἐπαφᾷ. ψηλαφᾷ. ἐπιψαύει. Erotian. p. 26. Ἐπαφάσῃ τῷ δακτύλῳ· ἀντὶ τοῦ ἐφάψῃ. Incertus apud Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. ὁ δὲ λαβὼν χερί, Ἔγνω ἐπαφήσας, εἶπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε. cujus loci indicium Elmsleio debemus.

Ibid. Ἀταρβής. *Qui nullum metum incutit. Placidus.* Moschus II. 50. Ἐν δ' ἦν Ζεύς, ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεείῃ Πόρτιος Ἰναχίης.

877. **'Αρδεύω.** *Rigo.* ab ἄρδω. Pers. 806. ἔνθα πεδίον 'Ασωπὸς ῥοαῖς ἄρδει.

878. **Γέννα πεντηκοντόπαις θηλύσπορος.** *Genus e quinquaginta puellis constans.*

881. **'Ανέψιος.** *Patruelis.*

Ibid. **'Επτοημένοι φρένας.** *Animos vehementer perculsi,* amore scilicet. Verbum est usitatissimum in rebus hujusmodi, notante Toupio in Longin. X. ad Sapphus locum, τό μοι 'μὰν καρδίαν ἐν στάθεσιν ἐπτόασεν. Apollon. Rhod. I. 1232. τοῦ δὲ φρένας ἐπτοίησεν Κύπρις. Eurip. Iph. Aul. 586. Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπτοάθης. Hesiod. Op. 447. πρὸς ὁμήλικας ἐπτοίησε θυμός. Callimach. H. Dian. 191. ἧς ποτε Μίνως Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης. ubi vide Ernest. Hesych. Πτοιᾶσθαι λέγεται τὸ παρορμᾶσθαι πρὸς τὰ 'Αφροδίσια. Quare docte Dioscorides apud Galen. Lex. Hippocrat. p. 96. ed. H. St. dixit μανικῶς ἐπτοημένον περὶ τὰ ἀφροδίσια. cf. Proclum ad Hesiod. Op. I. p. 31. Contra Plato Phæd. 13. οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη—τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἐπτοῆσθαι. Sympos. 25. πτοίησις περὶ τὸ καλόν. Haud multum aliter dicit Persius I. 19. *ingentes trepidare Titos.* De simplici pavore usurpatur in Choeph. 533. Theognid. 1012. Anacreon. ap. Athen. IX. p. 396. Confer Gataker. in M. Antonin. IV. 19. Harpocrat. v. 'Αγρίους. Schaefer. ad Dionys. Halic. p. 10.

882. **Κίρκος.** *Accipiter.* Confer Horat. C. I. xxxvii. 17.

884. **Φθόνον δέ, κ. τ. λ.** *Sed illarum deus invidebit corpora.* i. e. *non committet, ut iis potiantur Ægypti filii.* Ita vertit Siebelis in Diatrib. ad Pers. p. 118. Aliter Hermannus "*faciet deus invidiam filiabus Danai propter cæsa sponsorum corpora.*" Quæ interpretatio plane falsa est, quia cædes sponsorum nondum narratur: idem vero rectius in Annotat. ad Viger. p. 723. Butlerus tria illa verba Πελασγία δὲ δέξεται parenthesi includit.

887. Αἰών. *Vita.* Hesych. v. Αἰών. Εὐριπίδης Φιλοκτήτῃ αἰῶνα τὴν ψυχὴν λέγει. Homer. Il. X. 58. φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. quem imitatur Simonides Anthol. III. xxiii. 15. Ἦ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας. Π. 453. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. et alibi sæpius. Choeph. 467. αἰῶν' ἀναιρεῖν.

888. Ἐν σφαγαῖσι. Id est, *in jugulo.* Male Stanleius vertit *cæde tingens.* Eurip. Orest. 285. Μὴ τῆς τεκούσης εἰς σφαγὰς ὦσαι ξίφος. Polyænus VIII. 48. τὸ ξίφος καθεῖσα διὰ τῆς σφαγῆς. Virg. Æn. XII. 357. *dextræ mucronem extorquet, et alte Fulgentem tinguit jugulo.* Horat. Serm. II. iii. 136. *In matris jugulo ferrum tepefecit acutum.* Ovid. Ep. XIV. 5. *Quod manus extimuit jugulo demittere ferrum.* Hactenus Ruhnkenius in Epist. Crit. I. p. 71. quibus adjici potest Antonin. Liberal. 25. Ἐπάταξαν ἑαυτὰς τῇ κερκίδι παρὰ τὴν κλεῖδα, καὶ ἀνέῤῥηξαν τὴν σφαγήν. Petron. Arb. Fragm. p. 679. *Jugulo stat divite ferrum.* Galenus in Isagoge τὰς σφαγὰς inter τὰς κατακλεῖδας ponit.

Ibid. Βάπτω. *Tingo.* Sophocl. Aj. 95. ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ. Vid. Porson. ad Eurip. Phœn. 1594.

891. Ἀπαμβλύνω. *Hebeto. Obtundo.* ab ἀμβλὺς *hebes.* Theb. 715. Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλύνεις λόγῳ. Ibid. 844. Καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. Pindar. Pyth. I. 160. Ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει. Sophocl. Œd. T. 688. Τοὐμὸν παριεὶς καὶ καταμβλύνων κέαρ.

893. Ἄναλκις. *Imbellis.* In Agam. 1248. Ægisthum vocat Casandra λέοντ' ἄναλκιν. Pindar. Ol. I. 129. Ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει.

895. Τορῶς. Vid. supra v. 626.

902. Ἐλελεῦ. Suidas, Ἐλελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐφώνουν μετά τινος

ἐμμέλους κινήσεως. Vid. *Zeune.* ad Xenoph. Anab. p. 74. Ab hac exclamatione *Eleleïdes* dicuntur Bacchæ, Ovid. Heroïd. IV. 47.

903. **Σφάκελος.** *Dolor quivis acutus.* proprie significat morbum acutum, qui spinam dorsi, vel medullam, vel cerebrum afficit. Galen. Lex. Hippocrat. *Σφάκελος. φθορὰ πᾶσα καθ' ὃν ἂν γίγνηται τρόπον.* Lexicon Rhetor. MS. apud Ruhnken. ad Timæum p. 123. *Σφάκελος. οἱ μὲν σπασμόν· οἱ δὲ ἀπόστημα· οἱ δὲ τὴν σῆψιν.* Apud Heliodor. VIII. p. 379. notante Valckenaerio Anim. ad Ammon. p. 221. ex venenata potione pessima mulier *σπασμοῖς τε καὶ σφακελισμοῖς ὀξυτάτοις ἐπιέζετο.* Schol. Oppian. Hal. II. 585. *σφακελισμός.* (l. *σφάκελος.*) *ἡ σῆψις τοῦ μυελοῦ, ὁ σπασμός, ὁ παλμός, ὁ σφυγμός, ἡ τῶν ὀστῶν σῆψις, καὶ ὁ μέσος τῆς χειρὸς δάκτυλος.* quæ habent etiam Photius et Suidas. Herodot. VI. 136. *σφακελίσαντός τε τοῦ μηροῦ καὶ σαπέντος.* Cf. Ælian. ap. Suid. v. *Σφακελισμός.* vid. infra 1081. Eurip. Hippol. 1353. *Κατὰ δ' ἐγκέφαλον πηδᾷ σφάκελος.* Epicharmus Grot. Excerpt. p. 481. *πέδια τε καὶ σφάκελοι.* Athen. II. p. 36. D. habet *πέδαι τε καὶ σφάκελος.* Lex. Seguier. p. 433. ed. Bekker. et Suidas, *Ἀπορεῖν καὶ σφακελίζειν τῷ δεινῷ. τὸ μὲν σφακελίζειν φλεγμαίνειν ἐστί, καὶ διὰ τοῦτο σπᾶσθαι. Κρατῖνος.* Herodot. IV. 29. *ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι.*

Ibid. ***Φρενοπληγής.*** *Phreneticus.* activo sensu. Passive infra v. 1090. dicit *φρενόπληκτος.*

904. **Θάλπω.** *Calefacio.* hæc primaria significatio; unde *θάλπος solis ardor.* hinc autem *emolliendi* notionem habuit. Hesych. *Θάλπω. θερμαίνω, παραμυθοῦμαι.* Sophocl. Trachin. 1084. *Ἔθαλψεν ἄτης σπασμὸς ἀρτίως.* Electr. 887. *εἰς τί μοι Βλέψασα, θάλπει τῷδ' ἀνηκέστῳ πυρί;*

Ibid. **Ἄρδις.** *Aculeus.* Hesych. *Ἄρδις· ἀκίς. Αἰσχύλος Προμηθεῖ δεσμώτῃ.* Lycophr. 64. *ἄρδισιν τετρωμένου.* Herodot. I. 86. *ὅσα μὲν γὰρ ἐς αἰχμὰς καὶ ἄρδεις καὶ σαγάρεις, χαλκῷ τὰ πάντα χρέωνται.* ubi vid. Wesseling. p. 101. Etymol. M. p. 137, 49. *Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος* (Fr. CXXXII.) *ἀλλ' ἀπὸ τόξου Αὐτὸς*

ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν. Sylburgius et Bentleius corrigunt *ἐπὶ τόξου.*

905. Χρίω. *Pungo.* Vid. supra ad v. 583.

Ibid. *Ἄπυρος. *Ardentissimus. πολύπυρος.* Schol. In quibusdam vocibus *α* intensionis potestatem habet, et a grammaticis dicitur *ἐπίτασιν δηλοῦν.* Sic *ἀδάκρυτος* pro *πολυδάκρυτος* ponitur in Sophocl. Trachin. 106. Antig. 881. *ἀξύλῳ ὕλῃ* Homer. Il. Δ. 135. Multa congessit Valcken. in Theocrit. Adoniaz. p. 214. quibus adjici meretur Erotiani locus, p. 17, 4. *Ἀσήμοις τόποις· κάτ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις· ὡς καὶ ἀγαλάκτοις πολυγαλάκτοις· καὶ ἀξύλῳ ὕλῃ.* *Ἄπυρος pro *sine igne* ponitur Agam. 71. et nescio an in hoc loco eundem sensum gerat, *aculeus sine igne.* Valckenaerii exempla aliter explicuit Kiddius (*Crit. Review* LXXXVIII. p. 129.) cui assentior: idem etiam sensisse videtur Porphyrius Quæst. Homer. p. 49. B. ed. Argentor.

906. Φρήν. In hoc loco *Diaphragma* significat; quod bene monuit Butlerus. Schol. Venet. Sophocl. Trach. 933. *πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην.* Pindar. Nem. VII. 38. *ὁ κάρτερος Αἴας ἔπαξε διὰ φρενῶν λευρὸν ξίφος.* Sic interpretandus videtur Iliad. X. 475. *ἡ δ' ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη.* Ceterum cum hoc loco comparandus est Iliad. X. 451. *ἐν δ' ἐμοὶ αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα.* Shakspear. Macb. I. 3. ubi locus est gemellus. Eustath. ad Il. Λ. 578. *φρένας δὲ ὁ ποιητὴς καὶ πάντες οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν τὸ διάφραγμα.* ad Il. Λ. p. 863, 61. *φρένες-τι σπλάγχνον, ὅπερ διάφραγμα οἱ περὶ Πλάτωνα πρῶτον ὠνόμασαν.* Pollux II. iv. 45. *τὸ διάφραγμα, ὃ καλοῦσι φρένας.*

907. *Τροχοδινέω. *Roto.* Similis vox est *στροφοδινέω* Agam. 51. *Ἑλίγδην. *Volutim.*

909. Μάργος. *Vesanus. Avidus.* Suppl. 737. *Ἐξῶλές ἐστι μάργον Αἰγύπτου γένος.* Homer. Od. Ψ. 11. *μάργην σε θεοὶ θέσαν.* Pindar. Ol. II. 175. *μάργων ὑπ' ἀνδρῶν.* Theognis 581. *Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον.* vide Phrynichi locum citatum

ad v. δάπτω v. 376. Herodot. VI. 75. κατελθόντα δὲ αὐτόν, αὐτίκα ὑπέλαβε μανίη νοῦσος, ἐόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον. Accentus incertus est, teste Eustathio ad Iliad. E. p. 617, 33.

Ibid. Γλώσσης ἀκράτης. *Linguæ incontinens.* Sic ἀκρατὴς χειρῶν. ὁ κλέπτης. Phrynich. App. Soph. p. 28. Contra apud Theognid. 480. γλώσσης καρτερός. Lucret. III. 454. *Claudicat ingenium, delirat lingua.* Paullo aliter Hippocrates Aphor. VII. 40. ἢν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκράτης γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον γίγνεται. Chares ap. Stob. XXXIII. p. 139. Grot. dixit γλώσσης κρατεῖν et Sophocl. El. 1175.

910. Θολερός. *Turbidus. Confusus.* Hesych. Θολερόν· ταραχῶδες, ἀκάθαρτον, βορβορῶδες, τεταραγμένον. Etymol. M. p. 453, 28. Θολερός. παρὰ τὸ θολόν, θολερός. θολὸς δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα θολῶ. (Eurip. Alcest. 1067. Pherecrates ap. Etym. M. p. 750, 10.) θολός *sepiæ atramentum.* In Eurip. Suppl. 222. opponuntur θολερός et λαμπρός. θολερός et καθαρός opponuntur Herodot. IV. 53. ubi vid. Valckenaer.

Ibid. Εἰκῇ. Vid. supra v. 459.

915. Διαμυθολογέω. *Dissero.* Plato Phæd. 16. ἢ περὶ αὐτῶν τούτων βούλει διαμυθολογῶμεν, εἴτε εἰκὸς οὕτως ἔχειν, εἴτε μή. Apol. Socrat. 31. οὐδὲν γὰρ κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους, ἕως ἔξεστι.

916. Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν. *Affinitatem contrahere sibi comparem.*

919. Διαθρύπτομαι. *Mollitie frangor.* a θρύπτω *flecto* vel *frango.* Xenophon Mem. I. ii. 25. διατεθρυμμένῳ δὲ ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Sed hic usus paullo recentior. Sensus, quo Æschylus et Nicostratus hanc vocem usurpant, accuratissime a nobis Anglis exprimeretur, *To give one's self airs.* Hoc sensu Theocritus in Adoniaz. 99, de femina cantum inceptura, Φθεγξεῖταί τι, σάφ' οἶδα, καλόν·

διαθρύπτεται ἤδη, quem locum, quum vim hujus vocis *διαθρύπτεται* non assecuti sint interpretes, male verterunt, *jam præludiis ad cantandum se parat*. Sensus est, *corpus ad cantandum delicate componit*, vel, ut nos diceremus, *already she draws herself up*. Id. III. 36. *ἐπεὶ τύ μοι ἐνδιαθρύπτῃ*. Egregie huc facit Schol. Gregor. Nazianz. ad Stelit. II. p. 107. *Θρύπτεσθαι, τὸ ἄνευ φωνῆς καὶ τέχνης ἀκκίζεσθαί τε καὶ κατακλᾶσθαι τοῖς τοῦ σώματος μέλεσι*. Phrynich. App. Soph. p. 43, 14. *Θρύπτεσθαι. ὡραΐζεσθαι. ἄμφω Εὔπολις. Ὡραιζομένη καὶ θρυπτομένη*.

922. Χερνήτης. *Qui manuum labore victum quærit*. *Χερνῆτις* proprie dicitur femina, quæ *χειρὶ νήθει*, teste Eustathio ad Il. M. p. 912, 38. quæ lanificio victum quærit. Homer. Il. M. 433. *γυνὴ χερνῆτις*, quod Virgilius ita reddit, *femina—Cui tolerare colo vitam tenuique Minerva*. Terent. Andr. I. i. 48. *vitam parce ac duriter Agebat, lana ac tela victum quæritans*. Archias in Anthol. VI. viii. 10. de tribus lanificiis, *Οἳς ἔσχον χέρνητα βίον δηναιόν, Ἀθάνα Πότνια, ταῦθ' αἱ σαὶ σοὶ θέσαν ἐργάτιδες*. Masculino genere dicitur *χέρνης* vel *χερνήτης*. Eurip. El. 207. *ἐν χέρνησι δόμοις ναίω*.

Ibid. *Ἐραστεύω. *Appeto*. proprie, *Amatoris partes ago*. Verbum alibi vidisse non memini: formatur autem ab *ἐραστής*, ut *ληστεύω* a *ληστής*, *μνηστεύω* a *μνηστής*, et similia.

926. Πελάω. *Appropinquare facio*. vide notam, et Toup. in Suid. II. p. 521. Brunck. ad Aristoph. Acharn. 132. *πελαθῆναι* proprie dicitur viro femina: unde *ἐμπελάτειρα γυνή concubina* ap. Callimachum fr. CLXX. et *πλατίς*, vox Laconica, uxorem significans in Aristophanis loco. Sophocl. Phil. 677. *τὸν πελάταν λέκτρων ποτε τοῦ Διὸς Ἰξίονα*. Œd. T. 1100. *Πανὸς ὀρεσσιβάτα προσπελασθεῖσα*.

929. Ταρβέω. *Exhorreo*. Vide infra 968. 996.

Ibid. *Ἀστεργάνωρ. *Viros non amans*. supra dixerat paullo fortius *στυγάνωρ*.

932. Δάπτω. *Vexo.* proprie *Voro.* Vide supra ad v. 446.

933. Ἀλάτεια. *Erratio.* ab ἀλάω *vagor.* quæ vox occurrit Iliad. K. 141. unde ἄλαος.

936. Κρείσσονες. *Superi.* Vide notam.

940. Exempla hujus formulæ ἀπορηματικῆς, ut aiunt Grammatici, τί γένωμαι, quæras apud notas in Thom. M. p. 858. ed. Bernard. cf. Theb. 196. Eumen. 787.

943. Ἦ μήν. *Nihilominus tamen.* Vid. supr. 73. Eurip. Alcest. 64. 692. Iph. A. 475.

944. Ἐξαρτύομαι. *Paro.* Vid. supra v. 736.

946. Ἄϊστος. *Amotus.* proprie *ignotus.* Vid. supra 157. Pers. 812. Agam. 468. 529. Eumen. 568. Suppl. 878. In Agam. 414. pro ἄδιστος, suspicor ἄϊστος. Eurip. Troad. 1321. ἄϊστον οἴκων ἐμῶν με θήσει.

948. Δηναιός. *Antiquus.* occurrit supra 819. Callim. H. in Jov. 60. Theocrit. XVI. 54.

952. Πεδάρσιος. *Sublimis.* Vid. supra 735.

Ibid. Κτύπος. *Ictus,* vel *Sonitus.* Hesych. Κτύπος· ψόφος, βρόντη. Cf. v. 959.

953. Πιστός. *Confidens.* Adi notas; quibus adjicias Thucyd. III. 30. ἀνέλπιστοι, *non exspectantes.* Sic ἄπιστος activo sensu adhibuit Anaxilas Athenæi II. p. 63. B. Ἀπιστότερος εἶ τῶν κοχλιῶν πολλῷ πάνυ, Οἳ περιφέρουσ' ὑπ' ἀπιστίας τὰς οἰκίας. cf. Thucyd. I. 68.

Ibid. Πύρπνοος. *Ignem spirans.* Exempla quæras in notis.

Suspicio mihi animo hæret, hanc vocem Euripidi reddendam esse, Suppl. 640. Ὃν Ζεὺς κεραυνῷ πυρπόλῳ καταιθαλοῖ. Lego πυρπνόῳ. Pindar. ap. Plutarch. Sympos. p. 1092. πῦρ πνέων κεραυνός. Sophocl. Antig. 1146. Ἰὼ πῦρ πνειόντων χοράγ' ἄστρων.

958. **Κρείσσων.** Vide supra ad v. 793. de φέρτερος. In hoc sensu frequentissimum est.

960. Sophocl. Trachin. 501. Ποσειδάωνα τινάκτορα γαίας.

961. **Αἰχμή.** *Telum.* Oppian. Halieut. Γ. 553. Αἰχμῇ τριγλώχινι πεπαρμένος. ubi frustra ῥιπῇ reponit V. D. Misc. Obs. IV. p. 205. Vid. supra v. 418.

964. **Θήν.** *Sane.* Sæpius apud Homerum occurrit. Sophron ap. Plutarch. de El in Delph. p. 687. Ὁμα τέκνων θὴν δευόμενος.

Ibid. **Ἐπιγλωσσάομαι.** *Effutio adversus aliquem.* Hesych. Ἐπιγλωσσώμεναι· ἐπιλαλοῦσαι. Ἐπιγλωσσῶ· ἐποιωνίζου διὰ γλώττης. Αἰσχύλος Ἡρακλείδαις. Scholiasta noster, ἐποιωνίζῃ κατὰ τοῦ Διός ἃ βούλῃ γενέσθαι αὐτῷ. Choeph. 1043. μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά. Aristoph. Lysistr. 37. Περὶ τῶν Ἀθηνῶν οὐκ ἐπιγλωττήσομαι Τοιοῦτον οὐδέν.

967. **Δύσλοφος.** *Vix tolerabilis.* Vide supra ad v. 27. Theognis 1018. Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω Δύσλοφον.

968. **Ἐκρίπτων.** Vide supra v. 319.

972. **Ἀδράστεια.** Eadem fuit ac Νέμεσις, temperantiæ Dea. "Ad vitandam invidiam Græci solebant dicere, προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν. Demosth. adv. Aristogit. I. p. 495. Καὶ Ἀδράστειαν μὲν ἄνθρωπος ὢν ἔγωγε προσκυνῶ. Plato de Rep. V. Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, ὦ Γλαύκων, χάριν οὗ μέλλω λέγειν." Giacomellius. (Sophocl. Phil. 776. τὸν φθόνον δὲ πρόσκυσον.) Auctor. Rhesi 468. σὺν

δ' Ἀδραστείᾳ λέγω. Alciphron Ep. I. 33. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν. Vid. Eldik. Suspic. p. 30. De nominis origine varia tradunt Grammatici. Antimachus (apud Strabon. XIII. p. 588. Harpocrat. et Suid. in v. Eustath. ad Il. B. p. 355, 12. M. Apostol. I. 40.) tradit Nemesin ita nominatam fuisse, quia primus in honorem ejus aram dedicaverat Adrastus. Antimachi versus hi sunt. Ἔστι δέ τις Νέμεσις μεγάλη θεός, ἣ τάδε πάντα Πρὸς μακάρων ἔλαχεν, βωμὸν δέ οἱ εἵσατο πρῶτος Ἄδρηστος ποταμοῖο παρὰ ῥόον Αἰσήποιο, Ἔνθα τετίμηταί τε καὶ Ἀδρήστεια καλεῖται. Huc respicit Callimachus apud Schol. Apoll. Rhod. I. 1116. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι, Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν. (sc. campum Adrasteæ). subjungit Scholiasta, ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Demetrius vero ὁ Σκήψιος, apud Suidam, Ἀρτεμίν φησιν εἶναι τὴν Ἀδράστειαν, ὑπὸ Ἀδράστου τινὸς ἱδρυμένην, ita enim Suidas et Harpocration ex M. Apostolio corrigendi sunt. Alia insistit via Cornutus De Nat. Deor. 13. qui Atropon et Adrasteam unam esse ait; Αὕτη δέ (sc. ἡ Ἄτροπος) ἐστι καὶ Ἀδράστεια· ἤτοι παρὰ τὸ ἄφυκτος καὶ ἀναπόδραστος εἶναι ὠνομασμένη, ἢ παρὰ τὸ ἀεὶ δρᾷν τὰ κατ' αὐτήν, ὡσανεὶ ἀειδράστεια οὖσα. quoad postrema, satis absurde. Priora desumsit ex Aristotele de Mundo p. 475. G. Stob. Ecl. I. p. 190. ed. Heeren. Eadem habet Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 161. Hesych. Ἀδραστία. ἡ Νέμεσις, ἣν οὐκ ἄν τις ἀποδράσειεν. Hermias in Comm. MS. in Platonis Phædrum apud Hermann. ad Orphica p. 506. Ἀδράστεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδραστα εἶναι. uti nomen intellexit Sophista nescio quis apud Suid. v. Διονυσίων σκωμμάτων. Θεοῦ ὅπιν οὐκ ἀλέγων, οὐδὲ κατεπτηχὼς Ἀδράστειαν ἄφυκτον. unde partem hexametri et hexametrum integrum facili mutatione quis effinxerit.

973. **Θώπτω.** *Blandior. Assentor.* i. q. θωπεύω Eurip. Med. 369. a θώψ, κόλαξ, ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμιαστής. Hesych. Idem, Θώψεις. θωπεύσεις. Αἰσχύλος Σισύφῳ πετροκυλίστῃ. Eurip. in Syleo, θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγον. θῶπας λόγους apud Platon. Theætet. p. 128. E. Læmar. Scholiasta Ruhnkenii p. 26. per ἀπατηλοὺς explicat. Timæus p. 145. Θῶπες. οἱ μετὰ ψεύδους καὶ θαυμασμοῦ τινὶ προσιόντες

ἐπὶ κολακείᾳ. Cf. Wesseling. ad Herodot. p. 238. θωπεύειν bono sensu *mulcendi* posuit Plato Crit. 12.

Ibid. Τὸν κρατοῦντ' ἀεί. Optime reddidit Butlerus *Unumquemque regnantem.* Anglice, *Whoever happens to be in power.* Adnotationem viri doctissimi (Is. Vossii, ut opinor) ex margine libri Mitfordiani describam. "τὸν κρατοῦντ' ἀεί. i. e. πάντας τοὺς κρατοῦντας vel ἕκαστον τῶν κρ. nam id valet ἀεί. Diod. p. 164. παρεκάλει τὸν ἀεὶ προσιόντα ὑφάψαι τὴν πύραν. i. e. *unum quemque.* Sic enim dicit οἱ ἀεὶ ὕπατοι. ita fallitur Scalig. Catal. Thucyd. l. 3. καὶ τὰς ἀεὶ πληρουμένας ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς ἐναντίους, *ut quamque navium expleverat.*" Eurip. Orest. 879. ὑπὸ τοῖς δυναμένοισιν ὢν ἀεί. Hæc vis τοῦ 'Ἀεὶ quum apud scriptores Atticos, præsertim oratores, frequentissima sit, sæpius tamen minus perspecta interpretes in errorem duxit. Thucyd. I. 2. βιαζόμενοι ὑπὸ τῶν ἀεὶ πλειόνων. II. 11. ἀπὸ θεραπείας τῶν ἀεὶ προεστώτων. Eurip. Hecub. 1164. ὁ δ' ἀεὶ ξυντυχὼν ἐπίσταται. Cf. Valcken. ad Herodot. II. 98. ad Theocrit. Adoniaz. p. 272. Koen. ad Gregor. p. 80. Toup. ad Longin. 44. Schweighaeuser. Lex. Polyb. p. 11.

974. Ἔλασσον ἢ μηδέν. Confer infra v. 1049. Plato in Theætet. 27. p. 163. ed. Fischer. τὸ δὲ ἐπιμεῖναι ἐπὶ λόγῳ καὶ ἐρωτήματι, καὶ ἡσύχως ἐν μέρει ἀποκρίνασθαι καὶ ἐρέσθαι, ἧττον αὐτοῖς ἔνι ἢ τὸ μηδέν.

976. Δαρόν. *Diu.* Una est e vocibus quæ apud tragicos Doricam formam retinuerunt.

977. Τρόχις. *Nuncius. Cursor.* ἄγγελος, ἀκόλουθος. Hesych. Oppian. Halieut. II. 634. Verteris autem τόνδε, *præsto.* ὅδε et casus ejus pro ὧδε sæpissime ponuntur, quod pene persensit Abresch. ad Æschyl. p. 299. vid. Theb. 371. 861. Pers. 150. 247. Agam. 495. Choeph. 729. Sophocl. Œd. Col. 549. 723. 1106. 1249. 1253. Antig. 155. 526. 626. 1257. Eurip. Orest. 342. 1010. 1565. Phœniss. 453. 1328. Hippol. 51. 170. 913. Alcest. 522. 1006. Androm. 494. 543. 880. 1167. 1231. Heraclid. 49. Schaefer. Melet. Crit.

p. 77. Locus præ ceteris notabilis est Œd. Col. 31. *χὤτι σοι λέγειν Εὔκαιρόν ἐστιν, ἔννεφ', ὡς ἀνὴρ ὅδε.*

980. **Σοφιστής.** Vide supra 62.

Ibid. * **Ὑπέρπικρος.** *Supra modum acerbus.* Homer. Iliad. Z. 97. *ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς.*

985. Confer supra v. 631.

986. **Αὔθ' ἕκαστα.** *Omnia sigillatim.* Phrynich. App. Soph. p. 17. *τὸ τὰ κυριώτατα διὰ βραχέων καὶ τὰ ἀναγκαιότατα λέγειν, μὴ κύκλῳ βαδίζοντα καὶ περιτρέχοντα, αὐθέκαστα λέγειν ἐκάλεσαν οἱ ἀρχαῖοι. Μένανδρος ἐπὶ τοῦ πικροῦ καὶ ἀηδοῦς τέθεικε τὴν λέξιν. Πικροῦ γέροντος, αὐθεκάστου τὸν τρόπον.* (*very particular*) *αὐτὰ ἕκαστα* proprie *ipsa quæque,* ut in singulari numero apud Herodot. VII. 19. *θέλων αὐτὸς ἕκαστος τὰ προκείμενα δῶρα βαβεῖν.* VIII. 123. *αὐτὸς ἕκαστος δοκέων ἄριστος γενέσθαι.* vid. Valcken. ad Phœniss. 497.

989. * **Σεμνόστομος.** *Grandiloquus. σεμνομυθεῖν* vel *σεμνολογεῖν magnifice loqui. ὡς θεῶν ὑπηρέτου,* Angl. *considering that it comes from a servant.* vid. 1019.

992. **Πέργαμα.** Vide notas. Schol. in Platon. ed. Ruhnken. p. 60. Πέργαμα, *τὰ ὑψηλά.* Sophocl. Phil. 350.

994. **Κοιρανέω.** supra 49. **διссούς,** i. e. Ophiona et Saturnum, inquit Scholiasta.

996. **Ταρβέω.** conf. 929. **Ὑποπτήσσω** vide supra 29.

997. **Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω.** Vid. 1042. Non absimilis est proverbialis locutio *ὅλῳ καὶ παντὶ διαφέρειν,* de qua Scholiasta Platonis ed. Ruhnken. p. 165. Demosth. de Coron. 15. *πολλοῦ γε καὶ δεῖ.*

998. **Ἐγκονέω.** *Festino.* "De iis dicitur, qui currendo *κόνεως*

πληροῦνται. Aristoph. Acharn. 1087. ut hic Æschylus, 'Αλλ' ἐγκόνει." Giacom. Sophocl. Trachin. 1257. "Αγ', ἐγκονεῖτ' αἴρεσθε. Eurip. Hecub. 511. Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν. Herc. F. 521. "Ιτ', ἐγκονεῖτε. quod habet quoque Aristoph. Plut. 255.

1000. Αὐθάδισμα. Vide supra 64. et Hemsterhusii notam ad Thom. M. v. ἀπαυθαδίζομαι.

1001. Καθορμίζω. *Navem ad portum appello.* Sic μεθορμίζω *navem ex hoc in portu illum duco.* Utrumque metaphorice usurpatur.

1002. Λάτρεια. *Ministerium.* Hesych. Λατρεύει. ἐλεύθερος ὢν δουλεύει. Athen. VI. p. 264. B. de πενεσταῖς—καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ λάτριας αὐτοὺς ὀνομάζει διὰ τούτων· Λάτρις πενεστὴς ἀμὸς ἀρχαίων δόμων. ubi legendum Λάτρης. Noster Suppl. 1008. οἰκεῖν λατρῶν ἄτερθεν. Ab antiquo verbo λάω *capio* seu *volo*, formata sunt λάβω, λάζω, λάτρον, *merces*, ap. Callimach. fr. CCXXXVIII. ubi omnino videndus Ruhnkenius. Hinc Latinorum *Latro* ducunt Grammatici, quam tamen vocem potius crediderim a *lateo* profluxisse.

1007. Χλιδάω. *Memet oblecto.* Vid. supra ad v. 445.

Ibid. Πράγματα. *Molestiæ.* Suid. Πράγματα. ἐπὶ κακῷ χρῶνται τῇ λέξει οἱ παλαιοί. καὶ Μένανδρος· 'Εν πράγμασιν, ἐν μάχαις. et mox Πράγματα. κακοπάθειαι.

1010. 'Επαιτιάομαι. *Inculpo.* plerumque cum accusativo personæ et genitivo rei construitur, notante Valcken. ad Phœniss. 632.

1011. 'Απλῷ λόγῳ. Vid. supra v. 46.

1018. Καὶ μήν. *Et tamen.* καὶ μήν· καὶ ἔτι. Hesych. Sæpissime sequitur γε ut in hoc loco, infra 1021. Theb. 245. Pers. 260. Sophocl. Antig. 221. In Eurip. Suppl. v. 393. male editur, etiam post Gaisfordii curas, Καὶ μὴν ἑκοῦσά τ' ἀσμένη τ' ἐδέξατο. Certissime repono Καὶ μὴν ἑκοῦσά γ' ut in vv. 442. 697. 925. ejusdem

fabulæ. Hippol. 876. Alexis Athenæi II. p. 49. E. Καὶ μὴν ἐν ὕπνῳ οἴομαι ὡρακέναι Νικητήριον. Lege Καὶ μὴν ἐνυπνίῳ γ' ᾠόμην ἑορακέναι Νικήτριον.

1021. Ironice dictum. *Imo certe, Jovi adeo sum obstrictus, ut gratiam ei rependam.*

1022. Κερτομέω. *Cavillor.* Etymol. M. p. 306, 33. Κέρτομος, ὁ χλευαστής, ὁ τὸ κέαρ τέμνων τῶν ἀκουόντων. eadem fere Eustath. ad Il. B. 214, 34. sed nimis longe petita sunt. Cf. Theocrit. XX. 2.

Ibid. Δῆθεν. Vide supra 210. Scholiasta B. παῖδα interpretatur δοῦλον. cui favet Aristoph. Av. 1244. πότερα Λυδὸν ἢ Φρύγα Ταυτὶ λέγοντα μορμολύττεσθαι δοκεῖς; Cf. Eurip. Orest. 1520. Sed præstat intelligere *puerum.* Agam. 278. παιδὸς νέας ὣς κάρτ' ἐμωμήσω φρένας. 481. τίς ὧδε παιδνός, ἢ φρενῶν κεκομμένος-; Homer. Il. Γ. 201. Πηλείδη, μὴ δή με Ϝέπεσσί γε, νηπύτιον ὣς Ϝέλπεο δειδίξεσθαι. Plato Crit. 6. οὐδ' ἂν πλείω τῶν νῦν παρόντων ἢ τῶν πολλῶν δύναμις ὥσπερ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττηται.

1026. Γεγωνέω. supra 200.

1027. Χαλάω. supra 183.

1028. Αἰθαλόεις. *Candens.* Solitum fulguris epitheton. Eurip. Phœniss. 189. κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν. ab αἴθαλος, ibid. 905.

1029. Βρόντημα χθόνιον. *Tonitru subterraneum,* quale in terræ motu auditur. Sophocl. Œd. Col. 1606. Ζεὺς ἐκτύπησε χθόνιος. (Sic legendum videtur: vel χθόνιον. vulgo κτύπησε μὲν Ζεύς.) ubi Scholiasta, οἷον μύκημα ἐγένετο καὶ ἐσείσθη ἡ γῆ. Eurip. Hippol. 1217. χθόνιος ὡς βροντὴ Διός. Aristoph. Av. 1750. Ὦ χθόνιαι βαρυαχέες ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταί, Αἷς ὅδε νῦν χθόνα σείει. Noster in Hedonis ap. Athen. XI. p. 479. ὥσθ' ὑπογείου βροντῆς.

1030. Κυκάω. *Misceo.* κυκᾷν proprie est ταράττειν τὰ ἄλφιτα, teste Photio. Rarius apud tragicos occurrit. Sophocl. Electr. 733.

1031. Γνάμπτω. *Flecto.* De hac voce consulendi Wass. et Duker. ad Thucyd. III. 58.

1035. Τολμάω. *Sustineo. Volo.* sensu paullo reconditiore; ut in Eurip. Suppl. 882. ubi Marklandus confert Soph. Electr. 1050. οὔτε γὰρ σὺ τἄμ' ἔπη Τολμᾷς ἐπαινεῖν, οὔτ' ἐγὼ τοὺς σοὺς τρόπους. Adde Eurip. Hippol. 481. Τόλμα δ' ἐρῶσα. Cf. Alcest. 1120. Sappho ap. Longin. Π. Υ. 11. 'Αλλὰ πᾶν τολματόν.

1036. Πρός. *Secundum.* Angl. *in consideration of.* Eurip. Hipp. 698. 872. ed. Monk. Iph. A. 1343. Hel. 328. Sophocl. El. 155. Thucyd. I. 140. IV. 39.

1037. Morellus et Butlerus, post M. Apostol. XV. 58. et Gataker. in M. Antonin. IV. p. 177, 2. ita vertunt; "Tu mihi, velut fluctus, molestus es persuadendo." Melior, credo, interpretatio vulgata; "Frustra me ut fluctum sollicitas, suadere conatus." Optima vero Elmsleii, "Molestus es, frustra me velut fluctum suadere conatus." interpungit scilicet post ὀχλεῖς, cui omnino assentior: vide eum ad Sophocl. Œd. T. 445.

1039. *Θηλύνους. *Muliebri animo.*

1040. Λιπαρέω. Vide supra 529.

1041. Γυναικόμιμος. *Feminam imitatus.* Euripides in Antiopa, Valcken. Diatr. p. 75. γυναικομίμῳ μορφώματι. Sophocles apud Clem. Alex. Pædag. III. p. 286. Γυναικομίμοις ἐμπρέπεις ἐσθήμασιν.

Ibid. Ὑπτίασμα. *Sublatio.* ab ὕπτιος *supinus.* Horat. *Cælo* SUPINAS *si tuleris manus.* Cf. Virgil. Æn. III. 176. IV. 205. Auctor nescio quis apud Suid. v. Ὕπτιος. Προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους.

1043. Ἔοικα. Cf. Suppl. 906. Eumen. 898. Choeph. 920. Sophocl. Ajac. 1239. Eurip. Hecub. 807. Orest. 758. et alibi.

1044. Τέγγω. *Madefacio. Mollio,* metaphorice. Timæus et Suidas. Τέγγεσθαι. εἴκειν, ἐνδιδόναι. Eurip. Hippol. 303. οὔτε γὰρ τότε Λόγοις ἐτέγγεθ' ἥδε, νῦν τ' οὐ πείθεται. Hinc ἄτεγκτος *immisericors,* idem ac ἀτεράμων vel ἀτέραμνος. Phrynichus MS. apud Ruhnken. ad Timæum. p. 248. Ἄτεγκτος παρηγορήμασιν. Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. sic enim interpungendum videtur. Sed omnino consulenda Ruhnkenii nota, cujus exemplis adjici potest Meleager Anthol. VII. 9. Brunckii Anal. I. pp. 27. et 29. Ælian. ap. Suid. v. Ἄτεγκτος. Οἰκτόν γε μὴν καὶ δάκρυα ἐμβαλοῦσα, ὡς καὶ πάντας τοὺς ἀτέγκτους τε καὶ ἀτεράμονας τέγξαι.

1045. Στόμιον. *Lupatum.* Eurip. Hipp. 1223. αἱ δ', ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθοις, ubi vid. Valcken. Plato Phædr. p. 254. D. καὶ ἐπειδὴ ἐγγὺς ἦσαν, ἐγκύψας, καὶ ἐντείνας τὴν κέρκον, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει.

1047. Σφοδρύνομαι. *Ferocio.* Vocem non alibi apud auctores bonæ notæ vidisse memini.

1049. Non valde dissimile est quod habet Euryphamus Pythagoreus ap. Stob. CII. p. 541. Trincavell. εἷς γὰρ ἕκαστος ἄνθρωπος αὐτὸς καθ' αὑτὸν οὐδεὶς ἐὼν κ. τ. λ.

1050. Σκέψαι δε. *Animadverte autem.* Sophocl. Œd. T. 584. Σκέψαι δὲ τοῦτο πρῶτον, εἰ κ. τ. λ. Trachin. 1079. Σκέψαι δ' ὁποίας ταῦτα συμφορᾶς ὕπο Πέπονθα. El. 442. Σκέψαι γάρ. Eurip. Suppl. 476. Σκέψαι δέ, καὶ μὴ κ. τ. λ. Thucyd. III. 58. σκέψασθε δέ.

1051. Τρικυμία. *Fluctus decumanus,* ut dicebant Latini; tertius enim quisque fluctus maximus esse vulgo credebatur, vel, ut Festus tradit, decimus. Plato de Rep. V. p. 472. A. δυὼ κύματε ἐκφυγόντι τὸ μέγιστον καὶ χαλεπώτατον τῆς τρικυμίας ἐπάγεις. Plutarch. de Sera Num. Vind. p. 975. Τί γὰρ δεῖ τὸ τρίτον ἐπενεγκεῖν κῦμα, καὶ προσκατακλύσαι τὸν λόγον, εἰ τὰ πρότερα μὴ δυνατός ἐστι διώσασθαι; Menander apud Alexandrum inter Rhetores ab Aldo editos 1508. I. p. 578. a Porsono indicatus, Ἑτέραν περιμεῖναι, χἀτέραν τρικυμίαν.

Eurip. Hippol. 1213. Αὐτῷ δὲ σὺν κλύδωνι καὶ τρικυμίᾳ, Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας. Troad. 82. Αἰγαῖον πόρον Τρικυμίαις βρέμοντα. Lycophr. 476. λαβρῶς σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον. Joseph. Macch. 7. καταντλούμενος ταῖς τῶν βασάνων τρικυμίαις. Marinus Vita Procli p. 35. ἐν ζάλῃ γὰρ παρελθὼν καὶ τρικυμίᾳ πραγμάτων. ubi vid. Boissonad. Hipparchus Pythagoreus ap. Stobæum, (Galei p. 19.) οὔτε δυνάμενοι κατανοῆσαι τόν τε τῶν παρεόντων βίον, καὶ τὸν τῶν παρεστακότων, ἐν ὅσαις συμφοραῖς καὶ κακῶν τρικυμίαις καὶ νῦν ἐντὶ πολλοί, καὶ πρὸ τοῦ ἐγένοντο. Scholiasta Pindari Isthm. I. 52. καὶ 'Αλκαῖος τὴν δυστυχίαν χειμῶνα καὶ τρικυμίαν λέγει. ubi plane legendum est Αἰσχύλος; nam sunt ipsa nostri verba. Aristænet. Ep. I. 17. καὶ τρικυμίας τὸν τρόπον τῆς ἀστάτου σαλεύεις. quod de τρικυμίᾳ absurde dictum est; etsi θάλασσα dicitur ἄστατος Comico ap. Dion. Chrysost. Orat. 32. Ed. Sambuci τρικυμίαις; unde suspicor legendum esse, καὶ τρικυμίαις, τρόπον νηὸς ἀστάτου, σαλεύεις, sequitur enim κοινὴ γὰρ ναῦς, κοινὸς κίνδυνος· ὁ παροιμιώδης διετάξατο λόγος. Alciphron Ep. I. 3. p. 18. τὸ τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς ἐκ βύθου κινδύνους ἀγνοῆσαι. Simplicius in Epictet. Enchir. apud Porsonum Opusc. p. 172. κἂν μὲν κατὰ ῥοῦν προχωρῇ αὐτῷ τὰ πράγματα, τῷ θεῷ χάριν ὁμολογεῖν, ὡς ἐν τρικυμίᾳ γαληνιῶντα. Firmus Episcop. Cæsar. in Epist. ap. Murator. Anecdot. T. V. p. 292. 'Εκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν. ubi respicit non modo Promethei versum, sed Eurip. Orest. 273. et proverbium λευκὴ ἡμέρα, quo usus est Eupolis in Κόλαξι.

1052. 'Οκρίς. Vide supra v. 289.

1053. Φάραγξ. Vide supra v. 15.

1054. Σπαράσσω. *Divello.* Eurip. Med. 1214. Σάρκας γεραιὰς ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων. Androm. 1210. οὐ σπαράξομαι κόμαν; Compositum διασπαράσσω occurrit Pers. 195. Aristoph. Ran. 474.

1055. 'Αγκάλη. *Ulna.* Sic Choeph. 585. πόντιαι ἀγκάλαι. confer Eurip. Orest. 1371. Noster apud Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις.

1057. **Ἄψοῤῥον.** *Retrorsum.* Sophocl. Œd. T. 431. et alibi *ἄψοῤῥος.* Formatum videtur ex *ἄψ retro* et *ὄῤῥος cauda.* Scholiasta tamen Venetus ad Il. H. 413. ab *ὄρω suscito* ducit. Erotianus p. 17, 17. videtur trahere ex *ἀψόῤῥοον, τὸ εἰς τοὔπισω ῥέον.*

1058. **Πτηνός κύων.** Vide supra v. 820.

Ibid. **Δαφοινός.** *Cruentus.* *δηλοῖ δὲ τὸ δαφοινὸν τὸ σφόδρα φονικόν· δαφοινοὶ θῶες, καὶ δράκων δαφοινός.* Schol. Venet. ad Il. Σ. 538. *δράκων δαφοινός* est in Il. B. 308. *λεόντων ἁ δαφοινὸς ἴλα* Eurip. Alcest. 581. Noster Choeph. 606. *δαφοινὸν δαλόν,* de tæda Althææ.

Ibid. **Λαβρῶς.** Vide supra ad v. 335.

1059. **Διαρταμέω.** *Disseco.* Etymol. M. p. 149, 55. *Ἄρταμος, ὁ μάγειρος· Ἦ γὰρ βέβηκε χεῖρας ἀρτάμων φυγών· παρὰ τὸ διαρτάσαι, ὅ ἐστι μερίσαι ἢ συναρμόσαι.* *Αἰσχύλος,* *Τοσαῦτα, κῆρυξ, ἐξ ἐμοῦ διάρτασον. ἄρταμος οὖν, ὁ διαρτῶν τὰ κρέα, καὶ ἀρταμῆσαι, κρεανομῆσαι.* Eurip. Alcest. 497. *Ἀλλ' ἄνδρας ἀρταμοῦσι λαιψηραῖς γνάθοις.* Electr. 816. *ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς. διαρταμέοντες,* Oppian. Hal. 622. ubi Schol. *διακόπτοντες. ἄρταμος πᾶς σφαγεὺς καὶ φονεύς. κυρίως δὲ ὁ μάγειρος, ὁ κατὰ ἄρθρα τέμνων.* vid. Valckenaer. ad Herodot. p. 590. Brunck. Lex. Sophocl. v. *Ἄρταμος.*

Ibid. **Ῥάκος.** *Lacerum fragmentum.* Sophocl. Philoct. 39. 267. Eurip. Helen. 1085. Aristoph. Ran. 405.

1060. **Ἄκλητος.** *Non invitatus.* Notum proverbium *Ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλων φίλοι.* vid. Wass. ad Thucyd. I. 118.

Ibid. **Δαιταλεὺς πανήμερος.** *Per totum diem conviva.* non *conviva quotidianus,* quomodo verterunt interpretes. quibuscum facere videtur Apollodorus p. 40. ed. Heyn. Recte Schol. B. *Ἴσθι δὲ ὡς διὰ πάσης τῆς ἡμέρας τὸ Προμηθέως ἧπαρ τῷ ἀετῷ βιβρωσκόμενον, ἀνεπληροῦτο πάλιν νυκτί, καὶ ἄρτιον ἦν,* quod ex Pherecyde

didicit, qui in 2do libro ap. Schol. in Apoll. Rhod. II. 1252. ait, ὅτι ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος· τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς καὶ ἐγένετο ἴσον. totam de aquila Promethea mythologiam doctissime ibidem narrat Scholiasta. Quinetiam et Noster in Prometheo Soluto dicit aquilam tertio quoque die advolare: cf. notam. πανῆμαρ, et πανημέριος, pro *toto die* apud Homerum ponuntur; et πανάμερος apud Sophocl. Trachin. 662. quod male intellexit Musgravius. Aristoph. Ran. 387. πανήμερον παῖσαι. Quare sibi constare Æschylum videmus, nec licentiam postulare, quam ei concedit Butlerus.

1061. *Κελαινόβρωτον ἧπαρ. *Nigrum jecur victum præbens.*

1063. Διάδοχος. Vide supra 473.

1064. *'Αναύγητος. *Haud illuminatus.*

1065. Πρὸς ταῦτα. *Proinde, quapropter. Quum hæc ita sint.* supra 951. 1028. infra 1079. Theb. 57. Suppl. 529. Eurip. Phœniss. 531. Sophocl. El. 383. Ajac. 1115. Aristoph. Acharn. 659. Πρὸς ταῦτα Κλέων καὶ παλαμάσθω. ex Euripide, ut videtur: vid. Cicer. Attic. VIII. 8. cujus edd. male exhibent πρὸς τοῦθ'. Larcherus in Herodot. III. 61. vim hujus formæ non percepit, quum reddidit πρὸς ταῦτα *insuper*. hoc enim est πρὸς τούτοις. Pro πρὸς ταῦτα in Theb. 312. ponitur πρὸς τάδε.

1066. Πεπλασμένος. *Fictus.* Sophocl. Ajac. 148. Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων. Demosth. Phil. I. 16. λόγους πλάττοντες. Sic ἐκ πλαστοῦ λόγου, Angl. *on a feigned pretence*, Herodot. I. 68. Sophoclis et Demosthenis locos citat Porsonus ad Xenophon. Anab.

1067. Κόμπος. *Jactatio.* Sic Eurip. Hel. 400. τόδ' οὐ κόμπῳ λέγω.

1067. Λίαν εἰρημένος. *Vehementer*, i.e. *serio, dictus*.

1069. Παπταίνω. Vide supra v. 342.

1077. Θωΰσσω. Vide supra v. 73.

1080. Ἀμφήκης. Vide supra 716.

Ibid. Βόστρυχος. *Cincinnus.* Vid. ad Agam. 297.

1081. Ἐρεθίζω. Vide supra 188. Σφάκελος supra 903.

1083. Κραδαίνω. Vide not. ad v. 437. Polemo ap. Macrob. Sat. V. 19. *ὁ δὲ ὀρκούμενος, θάλλον κραδαίνων, ἐστεμμένος, κ.τ.λ.*

1084. *Atque aspero undarum impetu confundat ponti fluctus et astrorum cœlestium tractus.* Citat Stanleius Virg. Æn. XII. 204. Adde Æn. I. 133.

Ibid. Ῥόθιον. *Fluctus violentus. ῥεῦμα, κῦμα τὸ μετὰ ψόφου γινόμενον.* Hesych. Harpocratio ducit *παρὰ τὸν ἐκ τῶν κωπῶν ἀκουόμενον ῥόθον. ὅταν σφοδρῶς ἐλαύνωσιν.* Schol. Arati Phænom. p. 53. *ῥόθια. τὰ ῥεύματα. κυρίως δὲ αἱ τοῦ κλύδωνος ὁρμαί.* occurrit Theb. 362.

1087. Ἄρδην. *Penitus.* Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 37. *τὸ μέντοι ἄρδην ἐπίῤῥημα, οὐκ ἂν οὐδ' αὐτὸ παραγάγοι τινὰ ὡς ἐκ τοῦ ἄρδω γίνεται, ἀλλὰ μάλιστα ἐκ τοῦ αἴρειν, ὥσπερ ἐκ τοῦ ἀείρειν γίνεται τὸ ἀέρδην. ἔστι γάρ, φασι, τὸ ἄρδην ἀντὶ τοῦ φοράδην. Εὐριπίδης Ἀλκήστιδι,* (611.) *νέκυν ἤδη πρόσπολοι Φέρουσιν ἄρδην ἐς τάφον τε καὶ πυράν.* quod melius videtur vulgata lectione, *πρὸς τάφον τε καὶ πυράν.* Sed ne quem *παραγάγῃ* Eustathii auctoritas, ut credat de hac voce *ὡς ἐκ τοῦ αἴρω γίνεται*; est enim ab *ἄρω*, ut *σύρδην* a *σύρω*, et *φύρδην* a *φύρω*.

1090. Φρενόπληκτος. Vide supra 903.

1090. **Παραπαίω.** Vide supra ad v. 601. Noster ap. Athen. XIV. p. 632. C. Εἴτ' οὖν σοφιστὴς καλὰ παραπαίων χέλυν. ubi ob metrum forsan legendum, εἴτε παραπαίων χέλυν, *Musicæ peritus, an dissone citharam pulsans.* Aristoph. Plut. 508. conjungit ληρεῖν καὶ παραπαίειν. Plato Sympos. 2. p. 176. ed. Basil. sec. μαίνομαι καὶ παραπαίω. Hesych. Παραπαίει· παρακόπτει, μαίνεται, ληρεῖ, παραφρονεῖ.

1097. ***'Ηλιθιόω.** *Fatuum reddo.* ἠλίθιος occurrit Agam. 367.

1098. **Μύκημα.** *Mugitus.* τὸ ὄχημα τῆς τοῦ Διὸς βρόντης. Schol. A. Corrige ἤχημα. cf. v. 1118.

Ibid. **'Ατέραμνος.** Vide supra 198.

1101. **Παρασύρω.** *In obliquum traho.* proprie de torrente dicitur, qui violento impetu obstantia secum rapit: cf. Aristoph. Eq. 526. Hemsterhus. ad Lucian. Nigrin. p. 55. Musgravius citat Longin. 32. p. 71. 33. p. 77. Libanium T. I. p. 76. D. χειμάῤῥους παρασύρει τὴν γεωργίαν.

1102. **'Ασκέω.** *Exerceo.* Herodot. VII. 209. τὴν ἀληθηΐην ἀσκέειν. cf. III. 72. Sophocl. Œd. C. 913. δίκαι' ἀσκοῦσαν πόλιν. cf. Trachin. 384. Eurip. Bacch. 641. ἀσκεῖν σώφρον' εὐοργησίαν. Suppl. 872. χρηστότητ' ἠσκηκότα. 912. τἀγάθ' ἀσκήσας ἀνήρ. Auctor Aur. Carm. 13. δικαιοσύνην ἀσκεῖν. Phocylid. ap. Stob. V. p. 39. σωφροσύνην ἀσκεῖν. Inscript. ap. Spon. Misc. Erudit. Antiq. P. 321. viii. Ἔνθαδε Διάλογος καθαρῷ πυρὶ γυῖα καθήρας, 'Ασκητὴς σοφίης, ᾤχετ' ἐς ἀθανάτους. Crates in Brunckii Anal. T. I. p. 186. ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

1105. **Νόσος.** Confer supra 707.

1106. **'Απέπτυσα.** *Respuere solita sum.* Veteres, cum aversabantur aliquid, in sinum despuere solebant. Vid. Eurip. Hecub. 1266. et alibi sæpius; Aristoph. Pac. 527. Noster apud Plutarch. de Isid. et

Osir. p. 639. Ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι στόμα. Theocrit. VI. 16. Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον. ubi Schol. ποιοῦσι καὶ τοῦτο (l. τοῦτο καὶ) μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμενοι. Καλλίμαχος· Δαίμων, τι κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. Bentl. conj. Καλλίμαχος δ' Αἰτίων τρὶς κ. ἐ. γ. Toupius Δαῖμον, τοι. Petron. Arb. 74. p. 368. *In sinum suum conspuit.* Tibull. I. ii. 56. *Ter cane, ter dictis despue carminibus.* cf. Agam. 982. 1194. Theocrit. II. 62. XX. 11. Theophrast. Char. p. 57. ed. Schneid. Schol. Apollon. Rhod. IV. 478. Misc. Obs. IV. p. 203. Alberti. ad Hesych. v. Ἀπέπτυσε λόγους. Toup. in Schol. Theocrit. VI. 39.

1109. Stanleius laudat Solonis versus: Εἰ δὲ πεπόνθατε δεινὰ δι' ὑμετέρην κακότητα, Μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπεμφέρετε.

1114. Δίκτυον ἄτης. sic Agam. 362. γάγγαμον ἄτης.

1117. Σαλεύομαι. *Agitor, ut navis fluctibus.* Active in Rhes. 248. ὅταν—σαλεύῃ πόλις. Sophocl. Œdip. T. 23. πόλις—Ἤδη σαλεύει. Electr. 1074. Etymol. M. p. 381, 3. Ἐσάλευε, λέγεται καὶ ἐπὶ νεῶν καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων. quare in hoc loco nescio annon legendum sit σεσάλευκεν.

1118. Βρύχιος. *Fremens.* Pers. 397. ἅλμην βρύχιον. Apoll. Rhod. I. 1310. βρυχίης ἁλός. Idem. IV. 945. βρύχιαι ponit pro ὑποβρύχιαι. Hesych. Βρύχιος· ὑποβρύχιος. Formatur autem a βρύχω, de qua voce consulas Valcken. ad Ammon. p. 32.

1119. Ἕλιξ. *Volumen.* proprie de vitium capreolis dicitur; *quicquid contorquetur.* Sic Virgilius *tortos imbris radios.*

1120. Ζάπυρος. Idem ac ἄπυρος v. 905.

Ibid. Στρόμβος. *Turbo.* Hesych. Στρόμβος. δῖνος, κόχλος. ῥόμβος, συστροφὴ ἀνέμου, περιφερὴς λίθος. ultimo sensu exstat Il. Ξ. 413. Est autem pro στρόβος, quæ vox occurrit Agam. 659. inserto μ, quod in aliis etiam vocibus factum est; e. g. Στρόβιχος, Στρόμ-

βιχος. τύπανον, τύμπανον, atque aliis pluribus, de quibus alibi fusius disseram.

1123. *Discordiam ex adverso spirantem inter se exhibentes.*

1125. Ῥιπή. Vide supra ad v. 126.

1126. Τεύχω. *Creo.* vel potius in hoc loco *creare tento.* sic Pers. 188. στάσιν Ἔτευχον. Homer. Iliad. A. 110. Ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει. Eurip. Androm. 645. τεύχειν ἔριν.

1128. Αἰθήρ. *Firmamentum cœli.* ut in Agam. 6. Eurip. Phœniss. 514. Ion. 1147.

Ibid. Φάος εἱλίσσων. Theodectes apud Stob. X. p. 126. Ὦ καλλιφεγγῆ λαμπάδ' εἱλίσσων φλογός, Ἥλιε. Vid. Valcken. Diatrib. c. 6. Porson. ad Phœniss. 1.

FINIS GLOSSARII IN PROMETHEA VINCTUM.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

FINIS.

TYPIS R. TAYLOR, SHOE-LANE.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

ÆSCHYLI
AGAMEMNON

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.P.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES OLIM SOCIUS

EDITIO TERTIA

LONDINI

VENEUNT APUD J. MAWMAN

M DCCC XXVI.

LONDINI

TYPIS RICARDI TAYLOR, SHOE-LANE.

PRÆFATIO.

Tandem tibi, L. B. in manus traditur Agamemnon; quæ fabula, si ex Æschyleis sola superesset, auctori suo summi poetæ laudem merito ac jure vindicaret. Quæ nunc prodit in lucem ejus editio, vereor ne mole sua laborare existimetur, quum in paginarum numerum excurrat duplo fere eo majorem, quo solent libelli nostri contineri. Aliter tamen fieri non potuit, quum ipsa sit fabula ceteris ejusdem auctoris multo procerior; totque in se habeat loca obscura, dubia, vexata; de quibus prolixius necessario agendum erat, aliorum tentamina recensenti, nostramque etiam sententiam declaranti. In summa enim codicum manuscriptorum penuria, patuit latior conjecturis campus, in quem libere evagati sunt viri maximæ inter eruditos dignitatis, Casaubonus, Vossius, Pearsonus, Stanleius, qui Agamemnonem haud paucis in locis pristino nitori restituerunt. De subsidiis autem quibus freti editores hanc tragœdiam aggressi sunt, jam paucis dicendum est.

In editionibus Aldi, Robortelli, et Turnebi, vix aliquot particulæ Agamemnonis conspiciuntur: est enim magna lacuna post v. 301. usque ad v. 1034. rursusque post v. 1129. cui statim subnectitur mutilus Choephororum prologus*; quem a prioribus disjungendum esse vidit Robortellus. Defectum primus supplevit Petrus Victorius, cujus verba, utpote quæ lectu digna sint, hinc apponam. "Una certe in re illis feliciores fuimus, quod integram Agamemnonem nacti sumus: cujus fabulæ prima tantum pars, atque ea quidem pusilla, typis antea excusa fuerat. Nam quod prius, errore quodam non parvo, confusa hæc fabula erat cum Choëphoris, originem hujus incommodi, nisi fallor, indicabo. Erant in vetustissimo nobilissimoque volumine, quo continentur omnes Sophoclis atque Æschili tragœdiæ, quæ superiorum temporum acerbitatem subterfugere: necnon Apollonii etiam Argonautica: (id autem apud nos est:) ambæ hæ fabulæ, eodem ordine scriptæ quo res gestæ fuere: ut Agamemnon præcederet; consequerentur Choephoræ. Lapsæ autem illinc sunt paginæ non-

* Fabricio humanum accidit, quum in Bibl. Gr. II. 16. ita scriberet; "Agamemnonem Æschyli in prima editione mancam et cum Choephoris confusam, distinxerunt et integritati suæ ex MStis codd. restituerunt Franciscus Robortellus, Bartholomæus Barbadorus, Hieronymus Mæus."

nullæ, sive ab improbo quopiam excisæ, in quibus reliqua, ac magna quidem illa pars Agamemnonis continebatur, et initium Choephorarum manebat: neque enim multa a principio hujus fabulæ videntur desiderari. Alium autem librum inveneramus, in quo Agamemnon integra esset: quum tamen nec in illo, nec in altero ullo Choëphoras totam reperire potuerimus. Quare affirmare ausim, eam partem hujus tragœdiæ ex hoc nostro exemplari manasse: unde sane descripta fuerit, postquam id incommodum, quod narravi, acceptum est: quare mutilata capite atque initio suo in manus venit. Quod vero ad Agamemnonem pertinet, ne quicquam omitteremus, quod ad ejus restitutionem faceret, quum audissemus Romæ in bibliotheca Alexandri Farnesii summi antistitis, atque omni re, nobili ac splendido homine digna, instructissimi, Æschyli volumen inveniri, in quo hæc fabula legeretur, conferendam eam, a nobis descriptam, curavimus cum eo exemplari: in quo nobis operam suam fidelem atque eruditam præbuit Gulielmus Sirletus, ut cuncta diligenter notaret, quæ aliter illic legerentur. Nos autem postea varietatibus illis diligenter ponderatis, in eam opinionem venimus, ut nostrum librum non deteriorem illo putaremus; ac magnam partem eorum quæ variata in eo offenduntur, immutatam ab aliquo crederemus,

In editionibus Aldi, Robortelli, et Turnebi, vix aliquot particulæ Agamemnonis conspiciuntur: est enim magna lacuna post v. 301. usque ad v. 1034. rursusque post v. 1129. cui statim subnectitur mutilus Choephororum prologus *; quem a prioribus disjungendum esse vidit Robortellus. Defectum primus supplevit Petrus Victorius, cujus verba, utpote quæ lectu digna sint, hinc apponam. "Una certe in re illis feliciores fuimus, quod integram Agamemnonem nacti sumus: cujus fabulæ prima tantum pars, atque ea quidem pusilla, typis antea excusa fuerat. Nam quod prius, errore quodam non parvo, confusa hæc fabula erat cum Choëphoris, originem hujus incommodi, nisi fallor, indicabo. Erant in vetustissimo nobilissimoque volumine, quo continentur omnes Sophoclis atque Æschili tragœdiæ, quæ superiorum temporum acerbitatem subterfugere: necnon Apollonii etiam Argonautica: (id autem apud nos est:) ambæ hæ fabulæ, eodem ordine scriptæ quo res gestæ fuere: ut Agamemnon præcederet; consequerentur Choephoræ. Lapsæ autem illinc sunt paginæ non-

* Fabricio humanum accidit, quum in Bibl. Gr. II. 16. ita scriberet; "Agamemnonem Æschyli in prima editione mancam et cum Choephoris confusam, distinxerunt et integritati suæ ex MStis codd. restituerunt Franciscus Robortellus, Bartholomæus Barbadorus, Hieronymus Mæus."

nullæ, sive ab improbo quopiam excisæ, in quibus reliqua, ac magna quidem illa pars Agamemnonis continebatur, et initium Choephorarum manebat: neque enim multa a principio hujus fabulæ videntur desiderari. Alium autem librum inveneramus, in quo Agamemnon integra esset: quum tamen nec in illo, nec in altero ullo Choëphoras totam reperire potuerimus. Quare affirmare ausim, eam partem hujus tragœdiæ ex hoc nostro exemplari manasse: unde sane descripta fuerit, postquam id incommodum, quod narravi, acceptum est: quare mutilata capite atque initio suo in manus venit. Quod vero ad Agamemnonem pertinet, ne quicquam omitteremus, quod ad ejus restitutionem faceret, quum audissemus Romæ in bibliotheca Alexandri Farnesii summi antistitis, atque omni re, nobili ac splendido homine digna, instructissimi, Æschyli volumen inveniri, in quo hæc fabula legeretur, conferendam eam, a nobis descriptam, curavimus cum eo exemplari: in quo nobis operam suam fidelem atque eruditam præbuit Gulielmus Sirletus, ut cuncta diligenter notaret, quæ aliter illic legerentur. Nos autem postea varietatibus illis diligenter ponderatis, in eam opinionem venimus, ut nostrum librum non deteriorem illo putaremus; ac magnam partem eorum quæ variata in eo offenduntur, immutatam ab aliquo crederemus,

In editionibus Aldi, Robortelli, et Turnebi, vix aliquot particulæ Agamemnonis conspiciuntur: est enim magna lacuna post v. 301. usque ad v. 1034. rursusque post v. 1129. cui statim subnectitur mutilus Choephororum prologus*; quem a prioribus disjungendum esse vidit Robortellus. Defectum primus supplevit Petrus Victorius, cujus verba, utpote quæ lectu digna sint, hinc apponam. "Una certe in re illis feliciores fuimus, quod integram Agamemnonem nacti sumus: cujus fabulæ prima tantum pars, atque ea quidem pusilla, typis antea excusa fuerat. Nam quod prius, errore quodam non parvo, confusa hæc fabula erat cum Choëphoris, originem hujus incommodi, nisi fallor, indicabo. Erant in vetustissimo nobilissimoque volumine, quo continentur omnes Sophoclis atque Æschili tragœdiæ, quæ superiorum temporum acerbitatem subterfugere: necnon Apollonii etiam Argonautica: (id autem apud nos est:) ambæ hæ fabulæ, eodem ordine scriptæ quo res gestæ fuere: ut Agamemnon præcederet; consequerentur Choephoræ. Lapsæ autem illinc sunt paginæ non-

* Fabricio humanum accidit, quum in Bibl. Gr. II. 16. ita scriberet; "Agamemnonem Æschyli in prima editione mancam et cum Choephoris confusam, distinxerunt et integritati suæ ex MStis codd. restituerunt Franciscus Robortellus, Bartholomæus Barbadorus, Hieronymus Mæus."

nullæ, sive ab improbo quopiam excisæ, in quibus reliqua, ac magna quidem illa pars Agamemnonis continebatur, et initium Choephorarum manebat: neque enim multa a principio hujus fabulæ videntur desiderari. Alium autem librum inveneramus, in quo Agamemnon integra esset: quum tamen nec in illo, nec in altero ullo Choëphoras totam reperire potuerimus. Quare affirmare ausim, eam partem hujus tragœdiæ ex hoc nostro exemplari manasse: unde sane descripta fuerit, postquam id incommodum, quod narravi, acceptum est: quare mutilata capite atque initio suo in manus venit. Quod vero ad Agamemnonem pertinet, ne quicquam omitteremus, quod ad ejus restitutionem faceret, quum audissemus Romæ in bibliotheca Alexandri Farnesii summi antistitis, atque omni re, nobili ac splendido homine digna, instructissimi, Æschyli volumen inveniri, in quo hæc fabula legeretur, conferendam eam, a nobis descriptam, curavimus cum eo exemplari: in quo nobis operam suam fidelem atque eruditam præbuit Gulielmus Sirletus, ut cuncta diligenter notaret, quæ aliter illic legerentur. Nos autem postea varietatibus illis diligenter ponderatis, in eam opinionem venimus, ut nostrum librum non deteriorem illo putaremus; ac magnam partem eorum quæ variata in eo offenduntur, immutatam ab aliquo crederemus,

qui in suos quosdam versus restituere chori cantus voluerit: sæpe enim addita aut demta illic quædam cognovimus, quæ consilium ejus adjuvarent."

Victorius exemplar suum Æschyli Henrico Stephano dedit, cum antiquis libris, ac præsertim cum pulcherrimo isto ac vetustissimo codice, summa cura summoque studio collatum. Huic autem exemplari profitetur se Stephanus plerumque fidem habuisse, nec tamen ita secutum esse, ut in lectiones ejus quasi jurasse videri posset. Erat autem, ut videtur, liber ille Petri Victorii vetustissimus nobilissimusque, idem atque Codex Mediceus, qui hodiedum in bibliotheca Laurentiana Florentiæ adservatur. De quo ita loquitur Needhamus; "*Mediceus.* Codex MS. membranaceus, vetustate insignis, quo Petrus Victorius usus est; nunc repositus in Pluteo XXXII. N°. 9. Laurentianæ Mediceæ Bibliothecæ; cujus collationem confecit, et transmisit D^us. Antonius Maria Salvinus, Græcarum literarum publicus in Academia Florentina Professor. A. D. 1745." De hoc codice plura dixi ad Promethea, in indice MStorum. Plenior ejus notitia a Bandinio peti potest. Quum autem in his regionibus fama invaluisset, hunc librum vere insignem bibliothecæ Florentinæ ab hoste barbaro direptum fuisse, fatumque ejus viri quidam docti deplorarent; haud

ita pridem certior factus sum ab erudito viro Francisco de Furia, istius bibliothecæ præfecto, codicem Mediceum revera nunquam extra mœnia ejus evolasse. Est etiam in eadem bibliotheca, Plut. XXXI. 8. codex papyraceus, in forma, quam dicunt, quarta; scriptura autem sæculi XIV. continet vero Promethea, Septem c. Thebas, Persas, Agamemnona, Eumenidas, cum glossis interlinearibus, et scholiis marginalibus. Hujus libri collationem mihi confecere Gaspar. Bencinius, bibliothecæ subpræfectus, et Franciscus Poggius ejusdem minister. Eam tamen non ante nactus sum, quam magna pars tragœdiæ jam typis esset expressa. Præbet autem insignem quandam lectionis varietatem; quare ipsam collationem subjiciendam curavi. Qui vero in adnotatione *Venet.* dicitur, codex est DCXVI. sæculi XIII. in bibliotheca Marciana Venetiis adservatus. Hunc librum, a me rogatus ut conferendum curaret, ipse contulit Vir non minus humanitatis quam eruditionis laude per multos jam annos florentissimus, Jacobus Morellius, a Consiliis Imper. Aug. Bibliothecæ Venetæ Præfectus, qui in litteris ad me datis hunc fere in modum de fatis ejus disserit; "Codex, de quo variæ lectiones sumtæ sunt, rapacitate hostium, cum multis aliis, ex Bibliotheca Veneta ablatus, ei nunc redditus, omine bono in

usum tibi cedit. Eodem, cum aliis Æschyli Marcianis, pro sua editione Robortellius fortasse usus est, cum ei ab an. 1549. ad 1552. litteras Venetiis profitenti, bibliotheca publica patuerit; quanquam nullibi codicum Venetorum mentionem injecerit, homo ceteroquin eos aversatus, qui codices MSS. afferebant, locis, quibus asservabantur, non indicatis." Hæc ille. Atqui certum puto Robortellum hunc codicem nunquam oculis usurpasse, quum in editione sua omnia hujus fabulæ omiserit post v. 1129. quæ tamen in libro Venetó exstant. Hoc tamen observandum est, hunc librum, non secus ac Florentinum, haud paucis in locis cum Robortello conspirare, ubi ille ab exemplari Aldino discedit.

Hactenus de novis subsidiis quæ huic nostræ editioni accesserunt. Codex autem Guelferbitanus, sæculo xv. ut aiunt, scriptus, nisi paucissimis in locis cum editione Aldina consentit, "ut hanc inde impressam dixeris," inquit Butlerus, "nisi adhuc major sit consensio codicis nostri Ven. 1." Equidem vix dubito quin liber Guelferbitanus ex editione Aldina transcriptus fuerit.

Casauboni conjecturas, quæ passim memorantur, ex margine libri cujusdam in bibliotheca regis Gallorum adservati desumtas, Needhamio transmisit Joannes de Burigny. Sic describitur a Vau-

villerio. "*Æschyli Agamemnon* cum Isaaci Casauboni interpretatione interlineari. Accedunt ejusdem notæ et observationes eruditissimæ. Is codex ipsius Casauboni manu anno 1610. exaratus, jam diu furto ablatus e bibliotheca regia, tandem anno 1729. ære regio redemtus est." Vauvillerius autem jure miratur prodigiosum multis in locis consensum inter Casaubonum et Stanleium, de quo ipse lector ex adnotatione nostra judicare poterit. Et is quidem talis est, ut vel Stanleium hunc librum compilasse, vel hujus libri scriptorem, quisquis demum fuerit, emendationes Stanleianas in suos usus convertisse, etiam atque etiam adfirmare audeam. Jam vero, quum Boissonadus, vir judicii in hujusmodi rebus probe exercitati, tradat scripturam hujus codicis esse duplicem, utramque autem videri antiquiorem anno 1663. quo publica facta est Stanleiana editio; ceteros nescio, ego certe in ea opinione persto, quam annis abhinc aliquot caute proposui, non, ita me Deus amet, calumniandi studio aut invidia, sed puro ac simplice veritatis amore impulsus. Alia argumenta haud sane levia, quibus hanc opinionem stabilire possem, in medium proferre supersedeo, quum nihil magis absit, quam ut Stanleio meritos honores, hærentemque capiti multa cum laude coronam detrahere velim. Meminerint tamen viri optimi doctissimique, qui suspiciones nostras acute qui-

dem, sed paullo vehementius repulerunt, quæstionem nequaquam levem esse, neque nihil ad rem litterariam facientem, utrum tot emendationes, feliciter natæ, hujus sint an illius critici. Casaubono in honorem cesserint, an Stanleio, nihil mei interest, qui id tantum rem investigando efficere voluerim, ut suum cuique daretur. Qui vero de hac lite ex testimoniis utrinque adlegatis judicare vult, expendere debet tum ipsas emendationes, quæ et Casauboni et Stanleii nomina præ se ferunt, tum ea, quæ in sua ad Æschylum Præfatione docte ac pereleganter conscripta, disseruit Butlerus, pp. xxxi. seqq.* A cujus sententia si invitus discedo, æquo animo, uti spero, dissensum feret Vir eruditus, meque audiet simpliciter ac sine fuco profitentem, nihil magis a consuetudine mea animoque abhorrere, quam ut ex magni nominis spoliis gloriolam aucuper. Correctiones, quæ ex Vossii libro † passim memorantur, quæque cum Bigotianis plerumque concordant, magnopere suspicor ex Josephi Scaligeri penu derivatas fuisse.

---

* Quæstionem ad liquidum perduxi in Museo Critico Cantabrigiensi T. II. p. 488. ubi librum indicavi, ex quo Porti, Aurati, et Vossii conjecturas exscripsi. Codex Triclinianus (T.) ibidem ab Elmsleio describitur p. 457.

† Exstant inter schedas Needhamianas conjecturæ quædam e libro quodam in bibliotheca Leidensi reposito descriptæ, de quo hæc nota-

De numero eorum qui Choro saltabant in Æschyli temporibus, dixi in præfatione ad Persas. Fuerit quindecim, si libet ita credere; nulla tamen lege definitus est. Chori partes ad v. 1315. inter quindecim senes dispertivi, Hermanni sententiam secutus, quæ veritatis quidem speciem præ se ferre videtur.

Quartum histrionem in scenam produxisse Æschylum in Agamemnone refert Pollux IV. 110. *εἰ δὲ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, τοῦτο παραχορήγημα ἐκαλεῖτο. καὶ πεπρᾶχθαί φασιν αὐτὸ ἐν Ἀγαμέμνονι Αἰσχύλου.* "Equidem," inquit Tyrwhittus ad Aristot. Poet. §. 10. "nullum locum, ubi quarto histrione opus esse posset, in Agamemnone video, uti hodie exstat. Est locus in Choephoris, v. 900. ubi præsentibus in scena et colloquentibus *οἰκέτῃ*, sive *ἐξαγγέλῳ*, Clytæmnestra et Oreste, quartus, ut videtur, interloquitur Pylades; sed Scholiastes rem alio modo expedit. *μετεσκεύασται*, inquit ille, *ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν* (*δ' λέγωσιν* Tyrwhitt.).

---

vit is qui descripserat: "Æschylus ex officina H. Stephani A.D. 1557. in 4to. Num. 217. in prima pagina hæc nota; *Gerardus Vossius emit me sibi in auctione illustrissimi viri Josephi Scaligeri, qui manu sua loca innumera restituit.*" Ad finem notavit, "Hæ varietates quas exscripsi non sunt omnes a Scaligero, nam secunda sæpe occurrit manus, forte Vossii."

Priora sic intelligo, quasi ὁ ἐξάγγελος post v. 886. e scena sponte discesserit, et ante v. 900. in Pyladem transformatus redierit." Mihi quidem non absurdum videtur conjicere, hunc ipsum locum spectari a criticis apud Pollucem citatis. Nam Choephori sub Agamemnonis titulo etiam alibi laudatur*. Hesych. Γονίας. εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Locus, ad quem respicit grammaticus, est Choeph. 1067. Nescio quid statuendum sit de versu, qui apud grammaticum Sangerman. p. 353, 10. profertur, quasi ex Æschyli Agamemnone, χαλκὸν ἀθέριτον ἀσπίδος ὑπερτενῆ. "Æschyli versum," inquit Ruhnkenius, "in Agamemnone frustra quæras." Absurda sunt quæ de vocabulo ἀθήρης tradit grammaticus. Forsan legendum χαλκὸν ἀθέριστον, ἀσπίδων ὑπερτενῆ. Num excidit hic versus post v. 870. hujus fabulæ? ἀθέριστον interpretor *non messum*. Eurip. Suppl. 716. τραχήλους κἀπικειμένον κάρα Κυνέας θερίζων. Vid. Glossar. ad v. 520†.

De unitate temporis, quæ in hac fabula negligitur, quædam notavi ad v. 486. ubi Schol. τινὲς μέμφονται τῷ ποιητῇ, ὅτι αὐθημερὸν ποιεῖ τοὺς

* Quod observavit Hermannus ad Aristot. Poet. p. 110.

† Hesych. Ἀσκεύοις: ψιλοῖς. ἀπαρασκεύοις. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι.

Ἕλληνας ἥκοντας. confer notata ad v. 645. Equidem de hac re paullo aliter quam interpretes statuerim. Poeta, ut mihi quidem videtur, non eadem nocte et Trojam captam et Agamemnonem redeuntem sistit; sed inter faces Clytæmnestræ visas, et præconis reditum, tantum temporis tacite fingit elapsum, quantum ad transvectionem classis sufficeret; et forsan ob hanc caussam prolixos interjecerit cantus, qui actionem quodammodò interrumperent. Fabula noctu incipit; quod ex prologo satis patet; præsertim ex v. 21. ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός. Quum speculator e scena discedit, aliquantum temporis effluit, antequam fiat Chori parodus; nam senes statim loquuntur de sacrificiis dudum a Clytæmnestra instauratis v. 89. et jam mane illuxit, quando regina in scenam prodit: vid. v. 270. 314. 321. unde illud saltem ostenditur, Æschylum non finxisse Agamemnonem eadem nocte reversum, qua Troja capta est. Hoc etiam manifestum est, quum ex aliis argumentis, tum ex iis quæ narrat Talthybius ad v. 650. seqq. Expendi autem meretur, num Chorus scenam reliquerit post v. 357. vel post v. 471. quo facilius spectatores sibi fingerent elapsum esse certum temporis spatium. Hujusmodi discessiones Chori interdum fiebant, (e. g.

in Sophoclis Ajace) et *μεταναστάσεις* dicebantur. Pollux IV. 108. *καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται. ἡ δὲ κατὰ χρείαν ἔξοδος, ὡς πάλιν εἰσιόντων, μετανάστασις.* Quin et in Eumenisin, scena subito a Delphis ad Athenas transfertur; ubi non tantum loci mutatio, sed et temporis lapsus contra id quod verisimile est fingitur. Quidquid de hac quæstione statuamus, certe minus in hac parte peccavit Æschylus, quam Shakespearius noster, qui inter duos fabulæ actus viginti annos interposuit. Ceterum Goesii commentarium in hanc fabulam, ab Erfurdtio laudatum ad Soph. Ant. 367. nusquam videre potui. Agamemnonis versionem Teutonicam iisdem metris, quibus Græca continentur, conclusit Vir, tum loco tum doctrina insignis, Gulielmus ab Humboldt, Borussorum nunc temporis apud regem Britannorum legatus. Hanc quidem interpretationem, quam præclaram vocat Hermannus, paucis tantum in locis excutere potui, quum Germanice parum sciam. Habet autem ad calcem adjectas egregias quasdam ipsius Hermanni correctiones, quas in suis locis commemoravi. Etiam aliam versionem eadem lingua, metris item Græcis, fecit Conzius, de qua judicium tulit H. Vossius in Annal. Litter. Heidelberg. a. 1815. N. 17.

18. nec aliunde mihi quam ex ista censura innotuit. Restat ut varietatem codicis Florentini subjiciam.

Varietates Codicis Florentini 8. *Plutei* 31. *Bibliothecæ Mediceo-Laurentianæ.*

V. 5. βροτοῖς θέρος
9. 10. cum Robortello.
Γε (sic manu antiqua)
11. ἂν δὲ
ἐν (sic manu antiqua)
16. ἐκτέμνων
22. νῦν φῶς πιφαύσκων
29. ἀγγέλων
37. λέξει· ὡς
44. ἴλιον αὐτὰν in marg. pro v. l.
47. κλάγξαντες
δο (sic manu antiqua et
63. ἐρειπομένου [forsan eadem)
64. πρωτελείοις (cogitabat librarius de πρωτολείοις)
71. ἀτίται
74. ἰσόπεδα
78. τόθἵπερ γήρως
79. τρίποδος
86. πυθοῖ
90. δώροις
96. λέξασ' ὅ, τι
104. καταπνεύει
109. σύμφρονα ταγὰν
113. ἀργίας. οἱ φανέντες
115. δορυπάλτου
116. παμπρέποισιν ἕδραις
119. αἴλινον semel.
120. λήμμασι
123. οὕτω δ' οὖν εἶπε
131. στρατωθέν·
133. πτανοῖς
136. αἴλινον semel.
137. τόσον
138. ἀέπτοις μαλερῶν sine ὄντων
140. ὀβρικάλοις
142. κρᾶναι
143. φάσματα τῶν στρουθῶν
146. ἀπλοΐδας
148. 9. μίμνει (sine γὰρ) φοβερὰ παλίνορτος

152. οἶκος
154. αἴλινον semel.
164. οὐδὲν λέξαι
η (sic)
ο
170. μάθ
178. ἀχαιϊκῶν
180. τύχαις
παλίμμ (sic manu antiqua)
189. πολυμήκη
202. παρθενοσφάγοις
210. γὰρ εὖ εἴη
212. δυσεβῆ
214. παντότολμον
221. παρθένειον
222. βραβεῖς
223. φράσε
226. ἀέρδειν
229. ἀναύδων
237. εὐπόταμον
243. γένοιτ' ἂν κλύοις
254. Κλυταιμν. Κλύοιμ' ἂν . . . . . σιγῶντι φθ.
255. Ἄγγελος. εὐάγγελος
259. τοὖπος
280. σκοπὰς
285. οἵ τ'
306. τοιοῦτον
326. ναίουσιν
οι (sic eadem manu)
332. ἐμπίπτη
333. πορθεῖν—κέρδεσι
359. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι
370. ὥστ' ἀπαρκεῖν
382. τρίβω και
386. θεὶς
398. δ' ἀνέστενον
400. ἰὼ δῶμα καὶ
406. εὐμόρφων δὲ
407. ἀνδρί
413. χειρῶν
424. ἑκάστου (sine τοὺς)
431. γεμίζων λέβητας (sine τοὺς)
447. ἀπόσκοποι
448. δ' Ἐριννύες (sine οὖν)
457. μήδ' εἴην
ει (sic manu eadem)
462. ἤ, τοι
465. καρδίαν, ἔπει ἔπειτ'
471. γυναικογήρυτον
472. εἰσόμεθα
495. καὶ παγώνιος
505. ἡμῖν
522. οὐκ ἀντερῶ
525. ἴστε
570. ἀνωλολύξαμεν
573. ἐνίππων
607. ἀχαιϊκοῦ
643. ἐριπίων
ειν (sic eadem manu)
663. κλύων

ως (sic eadem manu)
697. οὗτος
709. ἅταις
716. πάραυτα δ' ἐλθεῖν
721. παρακλίνασ'
ἀς (sic eadem manu)
722. πικροῦ
726. ἐρινύς
727. articulus omittitur.
758. σεβίζω
779. τις omittitur.
806. φθόνων
θ τ (sic ead. m.)
861. κατεσβήκασιν
862. κλαβάς
871. στόλον
ρ (sic ead. m.)
892. βαρβάθου
η (sic ead. m. quod nescio an præstet)
893. βόαμα
919. καὶ τοῖς δὲ
923. οὕτω
ων (sic ead. m.)
930. δόμους
940. ὑπερτίνασα
945. ἐπιστρεφωμένου
οι
947. μέλῃ δέ σοι
957. ἀκάτα
969. εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος (quare forsan legendum εὔχομαι τάδ' ἐξ ἐμᾶς = ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν)
985. κἀξ ἀλόκων
988. πρόπαρ
991. γε omittitur
1008. τλῆναι δουλείας μάζης βίου
1012. παρὰ σταθμῶν
1039. 1043. ὀτοτοτοὶ πομποῖ δᾶ.
1048. ἀγυίατ' ex correctione.
1053. ἀγυίατ'
1055. εἰ σύ. τό, μηδ' ἐννοεῖς
1056. κᾶτα δ' οὐκ
1061. εὗρις
1064. μαρτυρίοις μὲν γὰρ τοῖσδε πεπείθομαι
1065. τά cum Veneto.
1080. ὀρεγμένα
1098. sic
1103. sic
1116. περιβαλόντες γὰρ
ω (sic ead. m.)
1121. ἐπιφόβα
ο
1122. μελοτυπεῖς
1123. ἔχῃ
1134. πέπληγμαι δ' ὑπὸ
1145. σε κακοφρονεῖν
1156. ῥινηλατούσῃ

1158. σύμφογγος
1163. πρώταρχος
1202. τοιάδε
1219. sic
1222. τίνος
ει (sic ead. m.)
1223. παρεσκόπης
1229. δίπλους
1260. ἐκ θεῶν
1266. πολλὰ δὲ σοφὴ
1311. θανάτων ἐπικρανεῖ.
1327. τῆς μελλούσης
1352. ἀμύνασθαι
1354. περιστοιχίζων
e (sic ead. m.)
1382. ἀπέταμες
1409. ἐμπατεῖ
1421. φιλήτως
1440. ἐκτρέχης
1442. ὄλεσαν,
1445. ταντανλίδεσιν
1449. ἐννόμως
ας (sic ead. m.)
1453. γέννης
1462. πανεργέταν
1466. ἰώ semel
1470. εὐσεβεῖ
1508. φροντίδος
1518. sic
1559. θεμένη
1560. δύσπλητα
1583. sic
1611. δεσμὸν
1617. τῶδε βουλεύσας
1630. σειραφόρον
1648. ἔρξαντες
1656. κλυτ. 'Αλλ' ἐγὼ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

Αγαμεμνων εἰς Ἴλιον ἀπιών, τῇ Κλυταιμνήστρᾳ, εἰ πορθήσοι[1] τὸ Ἴλιον, ὑπέσχετο[2] τῆς αὐτῆς ἡμέρας σημαίνειν διὰ πυρσοῦ. ὅθεν σκοπὸν ἐκάθισεν ἐπὶ μισθῷ Κλυταιμνήστρα ἵνα τηροίη τὸν πυρσόν. καὶ ὁ μὲν ἰδὼν ἀπήγγειλεν· αὐτὴ δὲ τὸν[3] τῶν πρεσβυτῶν ὄχλον μεταπέμπεται, περὶ τοῦ πυρσοῦ ἐροῦσα· ἐξ ὧν καὶ ὁ χορὸς συνίσταται· οἵτινες ἀκούσαντες παιανίζουσι[4]. μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ Ταλθύβιος[5] παραγίνεται, καὶ τὰ κατὰ τὸν πλοῦν διηγεῖται. Ἀγαμέμνων δ' ἐπὶ ἀπήνης ἔρχεται· εἵπετο δ' αὐτῷ ἑτέρα ἀπήνη, ἔνθα ἦν τὰ λάφυρα καὶ ἡ Κασάνδρα. αὐτὸς μὲν οὖν προεισέρχεται εἰς τὸν οἶκον σὺν τῇ Κλυταιμνήστρᾳ. Κασάνδρα δὲ προμαντεύεται, πρὶν εἰς τὰ βασίλεια εἰσελθεῖν, τὸν ἑαυτῆς καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος θάνατον, καὶ τὴν ἐξ Ὀρέστου μητροκτονίαν, καὶ εἰσπηδᾷ ὡς θανουμένη, ῥίψασα τὰ στέμματα. τοῦτο δὲ τὸ μέρος τοῦ δράματος θαυμάζεται[6], ὡς καὶ ἔκπληξιν καὶ οἶκτον ἱκανὸν ἐμποιεῖν[7].

1. πορτήσοι Ald. Turn. πορθήσει Steph. et recentiores.

2. Omittunt ὑπέσχετο Ald. Rob. Turn. inserto ἔφη post σημαίνειν.

3. τὸν omittunt Ald. Rob. Turn.

4. παιανιάζουσι Ald. Rob.

5. De Talthybii persona vide adnotata ad v. 486.

6. θαυμαστόν ἐστι, ὡς Flor.

7. ὡς ἔκπληξιν ἔχον, καὶ οἶκτον ἱκανόν Ald. Rob. Turn. Suspicor H. Stephanum vocem ἐμποιεῖν de suo addidisse, ἔκπληξιν ἔχον recte dicitur pro ἐκπλ. παρέχον. Vid. Duker. ad Thucyd. II. 41.

ἰδίως[8] δὲ Αἰσχύλος τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπὶ[9] σκηνῆς ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ· τὸν δὲ Κασάνδρας σιωπήσας θάνατον, νεκρὰν αὐτὴν ὑπέδειξε[10]. πεποίηκέ τε Αἴγισθον καὶ Κλυταιμνήστραν, ἑκά-

8. ἰδίως. Stanleius interpretatur, *private, suo ingenio*. Minus accurate. Rectius verteris *peculiariter*. Hunc usum adjectivi ἴδιος satis illustrat locus Scholiastæ in Sophocl. Aj. 815. *τοῖς ἐπειγομένοις πρὸς θάνατόν ἐστιν ἴδιον ἀποθνήσκειν ἐν σιωπῇ—ὁμοίως καὶ τοῖς ποιηταῖς ἐστιν ἴδιον εἰσάγειν ἄλλους διηγουμένους τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῶν ἀποθνησκόντων.*

9. ὑπὸ σκηνῆς conj. Stanleius, quia Agamemnon in scena non trucidatur; firmat autem conjecturam suam Vir egregius verbis Philostrati, qui de Æschylo ita loquitur, *τὰ ὑπὸ σκηνῆς ἀποθνήσκειν ἐπενόησε, ὡς μὴ ἐν φανερῷ σφάττοι.* Verum hæc correctio, etsi speciem probabilem præ se fert, non est adeo explorata, ut nullus dubitationi locus supersit. Ut mihi quidem videtur, Agamemnon in scena trucidatur; in ea tamen parte quæ sit ex oculis Chori remota; adeo ut spectatoribus actio quasi duplex ante oculos sistatur. Ex hac parte Clytæmnestra maritum occidens per fores conspicitur; ex illa chorus senilis ante ædes regias dubitat pavetque. Dum incerti hæsitant, egreditur regina, Agamemnonis cadavere intra januam conspicuo, ad quem digitum intendens, ait, *οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς πόσις*, v. 1375. Ceterum quod raro factum est, ut hujusmodi cædes coram populo peragerentur, etiam Sophoclis Ajax in remota scenæ parte suo gladio incumbit. Recte observavit vetus interpres ad v. 814. *ἔστι δὲ τὰ τοιαῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς σπάνια. εἰώθασι γὰρ τὰ πεπραγμένα δι' ἀγγέλων ἀπαγγέλλειν. τί οὖν τὸ αἴτιον; φθάνει Αἰσχύλος ἐν Θρῄσσαις τὴν ἀναίρεσιν Αἴαντος δι' ἀγγέλου ἀπαγγείλας. ἴσως οὖν* [Σοφοκλῆς] *καινοτομεῖν βουλόμενος, καὶ μὴ κατακολουθεῖν τοῖς ἑτέροις, ὑπ' ὄψιν ἔθηκε τὸ δρώμενον· ἢ μᾶλλον ἐκπλῆξαι βουλόμενος. εἰκῇ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον.* In ista tamen fabula Chorus e scena egreditur. Apud nostrum etiam in Choephoris Ægisthus et Clytæmnestra in eo loco interficiuntur, ex quo eorum cadavera spectatoribus conspici possint. Sed hoc fieri potuit foribus ædium post cædem expansis. Schol. ad v. 904. *ἕπου πρὸς αὐτόν*] *πιθανῶς, ἵνα μὴ ἐν φανερῷ ἡ ἀναίρεσις γένηται.* Quod si vera sint ea quæ modo disputavi, vocem ἰδίως non satis accurate posuit Argumenti auctor. [Ceterum huc advocare possim quod tradit Hesychius; *Δημήτριος: τραγῳδιῶν ὑποκριτής. καὶ ἴσως ὑπεκρίθη τὸν Ἀγαμέμνονος θάνατον, πελέκει κατὰ πολλοὺς γενόμενον.* ubi vid. Heinsium.]

10. ἀπέδειξε Flor.

τερον διϊσχυριζόμενον περὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἐνὶ κεφαλαίῳ[11]· τὴν μέν, τῇ ἀναιρέσει Ἰφιγενείας· τὸν δέ, ταῖς τοῦ πατρὸς Θυέστου[12] ἐξ Ἀτρέως συμφοραῖς.

Ἐδιδάχθη τὸ δρᾶμα ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ[13], ἔτει δευτέρῳ. πρῶτος Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι,

11. ἐνὶ κεφαλαίῳ edd. "Imo potius ἐν κεφαλαίῳ, *summatim*, *paucis*, pro *breviter*." Stanl. Xenoph. Cyrop. VI. 3. 8. τὸ πλῆθος εἶπε ἐν κεφαλαίῳ. Sed nihil mutandum. Recentiorum erat hæc locutio, ἐνὶ κεφαλαίῳ. Gregorius de Filio, citatus a Budæo Comm. L. G. p. 134. ἐνὶ δὲ κεφαλαίῳ, τὰ μὲν ὑψηλότερα πρόσαγε τῷ θεότητι, τὰ δὲ ταπεινότερα, τῷ συνθέτῳ. Olim conjeceram ἐπὶ κεφαλαίῳ.

12. Ὀρέστου Ald. Rob. Αἰγίστου Flor.

13. εἰκοστῇ ὀγδόῃ edd. "Correxerunt viri docti ὀγδοηκοστῇ, quod facile mutari potuit in ὀγδόῃ εἰκοστῇ." R. P. Meursius in Æschylo p. 2. "Restituo Ὀλυμπιάδι ὀγδοηκοστῇ, ἔτει δ΄. Primo librarius diremerat vocem, et scripserat ὀγδόῃ εἰκοστῇ. inde alius dictionem utramque istam trajecit, scripsitque εἰκοστῇ ὀγδόῃ. Hinc nobis mendum illud." Sed male fecit vir eruditus quod restituerit ἔτει δ΄, siquidem aliunde constat Philoclem fuisse Archonta eponymum Ol. LXXX. 2. Plutarch. Vit. X. Rhet. in Lysia, γενόμενος Ἀθήνησιν ἐπὶ Φιλοκλέους Ἄρχοντος τοῦ μετὰ Φρασικλῆ, κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ὀγδοηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. "Vereor," inquit Edv. Corsinus Fast. Att. T. III. p. 200. "ne Æschyli scholiastes nos fallat. Siquidem Æschylus, Plutarcho teste, anno 4. Olymp. LXXVII. repulsa offensus Athenis discessit, vitamque in Sicilia agens anno 1. sequentis Olympiadis ibi interierit." De hæc quæstione diximus nonnulla in Præfat. ad Persas p. xv. seq. quibus nunc pauca sunt adjicienda. Plutarchi verba in Cimone p. 483. F. hæc sunt: νικήσαντος τοῦ Σοφοκλέους λέγεται τὸν Αἰσχύλον περιπαθῆ γενόμενον, καὶ βαρέως ἐνέγκοντα, χρόνον οὐ πολὺν Ἀθήνησι διάγειν, εἶτ' οἴχεσθαι δι' ὀργὴν εἰς Σικελίαν, ὅπου καὶ τελευτήσας περὶ Γέλαν τέθαπται. Sed, ut verum fatear, parum valere arbitror Plutarchi auctoritatem contra didascaliarum testimonium, quo utitur argumenti auctor. Discimus etiam ex Æschyli Vita, hanc Plutarchi sententiam non omnibus receptam fuisse. Secundum Pausaniam I. 2. 3. Æschylus Hieronis aulam visebat; et vitæ auctor tradit eum fabulam Αἰτναίας docuisse, Ἱέρωνος τότε τὴν Αἴτναν κτίζοντος; i. e. Ol. LXXVI. 1. Jam vero Æschylum Athenis fuisse LXXVII. 3. ex ipso Plutarchi loco satis constat. Quare Siciliam eum plus simplici vice invisisse crediderim; imo forte

Χοηφόροις, Εὐμενίσι, Πρωτεῖ σατυρικῷ[14]. ἐχορήγει Ξενοκλῆς Ἀφιδνεύς.

aliquamdiu apud Hieronem manebat, quo mortuo, Ol. LXXVIII. 2. Athenas rediit, ubi tetralogiam docuit Oresteam Ol. LXXX. 2. iterumque ad Siciliam reversus, tertio post anno diem obiit. Hæc certe sententia, quæ Boeckhio minus adridet, difficultatem tollit, qua poetæ chronologia implicatur. Athenæus IX. p. 402. C. ita loquitur; ὅτι δὲ Αἰσχύλος, διατρίψας ἐν Σικελίᾳ, πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς, οὐδὲν θαυμαστόν. Quod si repulsam ægre ferens Siciliam profectus esset, vix postea Atheniensium Dionysiis suo nomine contendisset. Porro si tetralogia Orestea bis acta fuisset, quod putat Boeckhius, primum Ol. LXXVII. 4. iterum Ol. LXXX. 2. id certe indicassent didascaliarum scriptores; non enim dixissent ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Φιλοκλέους, sed ἀνεδιδάχθη. Vid. Præfat. ad Pers. p. xxiv. Fingit autem Boeckhius, Æschylum, Sicilia commorantem, fabulas suas domum transmisisse, quæ per Euphorionem, filium ejus, scenæ committerentur. Tradit vero Suidas Euphorionem victoriam quater reportasse patris tragœdiis *non antea editis*: quare non contendebat Euphorio novis veterum fabularum διασκευαῖς, sed, ut opinor, patre mortuo, in lucem proferebat aliquot tragœdias, quas Æschylus, quia Sicilia degebat, edere non potuerat. Fatendum tamen est, poetam, etiam post profectionem Siculam, tetralogias suas choragis Atheniensibus, ære accepto, *vendere* potuisse. Mihi vero vix dubium videtur, poetam ex Sicilia Athenas commigrasse, ut Oresteam doceret, Ol. LXXX. 2. quo facto, ad Gelam se recepit, atque ibi fato concessit Ol. LXXXI. 1. de quo anno testantes habemus Scholiastam Comici ad Acharn. 10. et marmoris Oxoniensis chronographum.

14. πρῶτος σατυρικῷ Flor. Aristoph. Ran. 1155. πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστείας λέγε. ubi Schol. τετραλογίαν φέρουσι τὴν Ὀρεστείαν αἱ Διδασκαλίαι, Ἀγαμέμνονα, Χοηφόρους, Εὐμενίδας, Πρωτέα Σατυρικόν. Ἀρίσταρχος καὶ Ἀπολλώνιος τριλογίαν λέγουσι, χωρὶς τῶν Σατυρικῶν. Vid. Casaub. de Sat. Poet. I. 5.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΦΥΛΑΞ.

ΧΟΡΟΣ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΤΑΛΘΥΒΙΟΣ ΚΗΡΥΞ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

Ὀρέστης, *Ἠλέκτρα*, *Τροφὸς* adjicit Turnebus, e Choephoris scilicet, quæ huic fabulæ adhærebat. Ceterum recte observavit nescio quis in Aldina, *θεράπων Ἀγαμέμνονος ὁ προλογιζόμενος, οὐχὶ ὁ ὑπὸ Αἰγίσθου ταχθεὶς φύλαξ.* Respicit ad Odyss. Δ. 524.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

ΦΥΛΑΞ.

ΘΕΟΥΣ μὲν αἰτῶ τῶνδ' ἀπαλλαγὴν πόνων,
φρουρᾶς ἐτείας μῆχος, ἣν κοιμώμενος
στέγαις Ἀτρειδῶν ἄγκαθεν, κυνὸς δίκην,
ἄστρων κάτοιδα νυκτέρων ὁμήγυριν,
καὶ τοὺς φέροντας χεῖμα καὶ θέρος βροτοῖς
λαμπροὺς δυναστάς, ἐμπρέποντας αἰθέρι.

[ἀστέρας ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν.]

v. 2. μῆκος δ' Ald. Rob. Med. Guelph. v. 1. in Schol. μῆκος Turn. μῆχαρ conjecit Stanleius; et hoc, vel Homericum μῆχος, reponendum monuit Valcken. ad Herod. p. 347. μῆχαρ Æschyleum est: vid. infra 194. Suppl. 390. 589. μηχος a vulgato propius abest.

3. ἔγκαθεν Ald. Guelph.

4. νεκτέρων Ald. Rob.

5. καὶ βροτοῖς θέρος Venet. Flor. T.

6. Sequitur in libris versus quem infra subjeci; quemque, ut ineptum, et Achilli Tatio ignotum, damnarunt Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 506. Porson. App. Toup. p. 479. Namque Achilles Tatius Isag. in Arati Phœn. p. 81. citat vv. 4. 5. 6. sine versiculo isto, quem frustra, meo saltim judicio, tueri conantur Hermannus in Diss. de Vers. Spuriis ap. Æschylum p. v. Conzius, et H. Vossius in Annal. Heidelberg. (*Heidelbergische Jahrbücher der Litteratur*) N. 77. p. 1230. Ut nihil dicam de repetitione, ἄστρων ὁμήγυριν—ἄστερας κ. τ. λ. vix Græcum sonat, ne-

καὶ νῦν φυλάσσω λαμπάδος τὸ σύμβολον,
αὐγὴν πυρὸς, φέρουσαν ἐκ Τροίας φάτιν,
ἁλώσιμόν τε βάξιν· ὧδε γὰρ κρατεῖ
γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ.
† εὖτ' ἂν δὲ νυκτίπλαγκτον ἔνδροσόν τ' ἔχω
εὐνὴν, ὀνείροις οὐκ ἐπισκοπουμένην,
ἐμοὶ φόβος γὰρ ἀνθ' ὕπνου παραστατεῖ,
τὸ μὴ βεβαίως βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ.
ὅταν δ' ἀείδειν ἢ μινύρεσθαι δοκῶ,
ὕπνου τόδ' ἀντίμολπον ἐντέμνων ἄκος,

dum Atticum, *ἀντολάς τε τῶν*. Irrepserit autem versus ex interpretis cujusdam diligentia, explicantis locutionem *λαμπροὺς δυναστάς*, in qua inesse putarit allusionem ad istam vim, quam in natali cujusque hora astra exercere putabantur; vel etiam ad naturalem eorum effectum, de quo haud semel loquitur medicorum pater: e. g. de Aer. et Aq. 7. *εἰδὼς—τῶν ἄστρων ἐπιτολάς τε καὶ δύσιας—προειδείη ἂν τὸ ἔτος, ὁκοῖόν τι μέλλει γίγνεσθαι.* et rursus c. 58. Dubium videri potest, num Solem ac Lunam innuat poeta, quod censet Schutzius, an potius Zodiaci signa.

9. *κρατεῖν* edd. *κρατεῖ*, lectionem Stephano memoratam, præbent Rob. Venet. Flor. T. Guelph. *Sic enim jubet mulier corde virili prædita, exspectans*, sc. Trojæ capturam.

10. Sic Robortellus et MSS. Venet. Flor. (P) T. *ἐλπίζων* Guelph. *ἐλπίζω* ceteri.

11. *εὖτ' ἄν γε* v. l. in Flor. Quum imperfecta esset in edd. hujus loci constructio, Bentleius, teste Butlero, conjecerat *κοίτην* pro *εὖτ' ἄν*. [Malim *ταύτην*.]

12. *ἐπισκοτουμένην* Casaub. Voss. P. sine necessitate. *ἐπισκοπεῖν* est *invisere*. Ad finem versus distinctionis nota deest in edd.

13. *ἐμὴν, φόβος γὰρ ἀνθ' ὑ.* edd. *ἐμοὶ φόβος γὰρ* Stanl. Schutz. ed. 2. uti correxerat Bentleius. *ἐμοὶ δ' ἄρ τότε* Bigot. *ἐμοὶ δ' ἄρ τοτ' γὰρ* (sic) Voss. In promtu erat reponere *τότε* pro *γὰρ*. Cf. vv. 15. 17.

14. *τῷ μὴ βεβ.* Scalig. Stanl. in curis 2dis.

15. *ὅτ' ἂν* Ald. Rob.

16. *ὕπνον* Ald. *ἐκτέμνων* Venet. Flor.

κλαίω τότ' οἴκου τοῦδε συμφορὰν στένων,
οὐχ, ὡς τὰ πρόσθ', ἄριστα διαπονουμένου.
νῦν δ' εὐτυχὴς γένοιτ' ἀπαλλαγὴ πόνων,
εὐαγγέλου φανέντος ὀρφναίου πυρός.—
ὦ χαῖρε λαμπτὴρ νυκτός, ἡμερήσιον
φάος πιφαύσκων, καὶ χορῶν κατάστασιν
πολλῶν ἐν Ἄργει, τῆσδε συμφορᾶς χάριν.
ἰού, ἰού.
Ἀγαμέμνονος γυναικὶ σημαίνω τορῶς
εὐνῆς ἐπαντείλασαν ὡς τάχος, δόμοις
ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι
ἐπορθιάζειν, εἴπερ Ἰλίου πόλις
ἑάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει·
αὐτός τ' ἔγωγε φροίμιον χορεύσομαι·
τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι,

17. *κλαίω* libri universi; quod stare passus sum; hodie enim puto *κλάω, κάω* et similia, ad Atticismum, ævo Æschyleo seriorem, pertinere.

22. *νῦν φῶς* Venet. Flor. T. *χωρῶν* Ald.

24. Exclamationem *ἰοῦ, ἰοῦ* ante v. 21. rejicit Hermannus. Nollem factum. Excubiator primum facem salutat, dein Clytæmnestram hac exclamatione expergefacere vult.

25. *Ἀγάμεμνος* Ald. *σημανῶ* Venet. T. Steph. recentiores: sed *σημαίνω* Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et sic legerat Scholiasta, qui *τορῶς* explicat per *μεγαλοφώνως*; neque erat profecto cur hoc in illud mutaretur.

26. *εὐνὴν* Ald. Guelph.

27. *ὀλογυμὸν εὐφρημοῦντα* Ald.

28. *ἐπορθριάζειν* Guelph. *ἐπ' ὀρθριάζειν* Ald. Rob.

29. Thom. M. p. 257. *ἑάλωκεν, οἱ Ἀττικοί, οὐχ ἥλωκε.* Utrumque apud probatos scriptores inveneris; illud tamen veteris Atticismi, hoc recentioris erat. *ἀγγέλων* Ald. Φ. Flor.

31. *πεσύντα* Rob.

τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας.
γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα
ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί.
τὰ δ' ἄλλα σιγῶ· βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ μέγας
βέβηκεν· οἶκος δ' αὐτός, εἰ φθογγὴν λάβοι,
σαφέστατ' ἂν λέξειεν· ὡς ἑκὼν ἐγὼ
μαθοῦσιν αὐδῶ, κοὐ μαθοῦσι λήθομαι.

ΧΟΡΟΣ.

δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου
μέγας ἀντίδικος,

32. *τῆς δέ μοι φρυκτορίας* Ald. h. v. citant Photius et Suidas, v. *τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβοι*, sed hic corrupte *εὖ πεσὸν παθήσομαι*, et *βαλοῦσα*. Uterque *τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας.*

35. *τὰ δ' ἄλλα σιγῶ.* Idem hemistichium occurrit, Eurip. Iph. T. 37.

36. *Rutil. Itin.* I. 31. R. P. [Sophocl. El. 548. *εἰ φωνὴν λάβοι.*]

37. *λέξει'· ὡς* Flor.

38. *καὶ οὐ μαθοῦσι* Ald.

39. *ἐπὶ* Ald. Turn. *Πριάμῳ* Ald. Rob. Turn. Schol. Barocc. in Eurip. Phœniss. 246. p. 173. ed. Valcken. *ἰστέον δέ, ὅτι τοιούτῳ χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοστρόφως καὶ κατὰ συστήματα ἐκφέροντες, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν ποιοῦσι τὸν λόγον. τούτου τοῦ σχήματός ἐστι παρὰ Σοφοκλεῖ τό· Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτου Σαλαμῖνος—ἐν Αἴαντι.* (134.) *παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις* (78.) *τό· Θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δράματι αὐτοῦ τό· Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου Μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ.*

40. Pene inducor ut suspicer nonnihil post hunc versum intercidisse ad Jovem pertinens; confer vv. 59. 60. Ceterum locutio ista *δέκατον μὲν ἔτος τόδε* indicat novem annos fuisse absolutos, decimum tunc agi, quod pluribus ostendit Stanleius. Troja scilicet capta est decimo anno ineunte, non absoluto. Homer. Od. E. 105. *ὀϊζυρώτατον ἄλλων Τῶν ἀνδρῶν, οἳ Ϝάστυ πέρι Πριάμοιο μάχοντο Εἰνάετες, δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν Ϝοῖκαδ'.*

Μενέλαος ἄναξ, ἠδ' Ἀγαμέμνων,
διθρόνου Διόθεν καὶ δισκήπτρου
τιμῆς, ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν,
στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην
τῆσδ' ἀπὸ χώρας
ἦραν, στρατιῶτιν ἀρωγήν,
μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες ἄρη,
τρόπον αἰγυπιῶν, οἵτ', ἐκπατίοις
ἄλγεσι παίδων, ὕπατοι λεχέων
στροφοδινοῦνται,
πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι,

41. ἄναξ—τιμῆς conjungit Musgravius.

43. Ἀτρειδᾶν Rob. T. recentiores. Dorismos ex anapæstis rejeci. Mox igitur edidi χιλιοναύτην et ἀρωγήν. Libri omnes exhibent διακναιομένης v. 64. ἀρωγῆς 72. κατακαρφομένης 79. ἐπαισθομένη 84. ἄλλη 90. τήν 101. Sed hæc quæstio levissima est.

44. Ἀρδείων Rob. χιλιοναύταν edd. Ἴλιον αὐτὰν v. l. in Flor. et Scholiis memoratur.

45. Post hunc versum ingens lacuna in Codice Veneto, foliis usque ad v. 1090. amissis.

46. στρατιώτην Ald. Rob.

47. κλάγξαντες Flor. T. v. l. apud Steph. Stare passus sum ἄρη, librorum lectionem, quam forte aliqui in ἄρην mutatam velint: vid. ad Pers. 88. Ἄρην postulat versus in Theb. 45. quod notavit Porsonus ad Phœniss. 134. sed quum Ἄρεα dixerit Sophocles Œd. T. 199. vix crediderim Æschylum a contracta forma Ἄρη abstinuisse.

48. Vide an legendum sit ἐκπάγλοις ἄλγεσι. Infra 848. ἔκπαγλον κακόν. Choeph. 546. ἔκπαγλον τέρας. Tradit Erotianus quosdam apud Hippocratem ἐκπάγλως pro ἐκπατίῃ scripsisse, etsi Erotiani locus Foesio valde suspectus est. De confusis T cum Γ, et I cum Λ vid. Bast. Comm. Palæogr. p. 710. 722.

49. ἄλγεπι Ald. ἄλγεσσι Turn. ποδῶν Ald. Turn. Dein ὕπαλτοι Ald.

51. ἐρεστόμενοι Ald.

δεμνιοτήρη
πόνον ὀρταλίχων ὀλέσαντες.
ὕπατος δ' ἀΐων ἤ τις Ἀπόλλων,
ἢ Πάν, ἢ Ζεὺς οἰωνόθροον
γόον ὀξυβόαν,

52. δεμνιοτῆρι Ald.

53. πόνον libri omnes et Hesychius. Δεμνιοτήρη πόνον. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. καθότι οἱ νεοσσοὶ ἔτι τοιοῦτοί εἰσιν ὡς τὰ δέμνια τηρεῖν καὶ κατέχειν, μηδέπω πέτεσθαι δυνάμενοι. πόνον δέ, τὰ περὶ τὴν τροφὴν αὐτῶν. Et vulgata quidem lectio sensum satis commodum præbet. Ingeniosa tamen Musgravii conjectura est. "Lege ΓΟΝΟΝ. Sophocles (Lex. Soph. v. Ψάκαλα) — Ψακαλοῦχοι Μητέρες, αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν." Hanc emendationem in animo habuit Porsonus, quum edebat πόνον † ὀρταλίχων. Aliquatenus confirmatur ex Heliodoro Æth. II. p. 100. ὥσπερ, οἶμαι, τὶς ὄρνις, ὄφεως αὐτῆς τὴν καλιὰν πορθοῦντος, ἐν ὀφθαλμοῖς τε ΤΗΝ ΓΟΝΗΝ θοινωμένου, προσελθεῖν μὲν ὀκνεῖ, φεύγειν δὲ οὐ φέρει, πόθος γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ πάθος ἀνταγωνίζονται· τετριγυῖα δὲ περιποτᾶται τὴν πολιορκίαν, εἰς ὦτα ἀνήμερα, καὶ οἷς ἔλεον οὐκ ἐγνώρισεν ἡ φύσις, ἀνήνυτον ἱκετηρίαν τὸν μητρῷον εἰσάγουσα θρῆνον. quem locum, quia pulcherrimus est, et ex pulcherrima Homeri descriptione adumbrata (Iliad. B. 307.) ideo pleniorem exscripsi. Similem fere locum videas in Analect. Brunck. T. II. p. 23. Ceterum confusa sunt ἄγονος et ἄπονος in Æsch. Socrat. III. 17. p. 158. ed. Fischer. Callimachus apud Galen. Lex. Hippocr. (Fr. CC.) καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδέμονα. Etymol. M. p. 33, 35. habet καὶ τόνος. Equidem suspicor legendum πόνος. De confusione inter Τ, Γ et Π vid. Bast. ad Gregor. p. 710. Unum adjiciam exemplum. Sophocl. Trach. 1029. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει = δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς = ἀποτίβατος ἀγρία = νόσος. ἰὼ Παλλὰς, = τόδε μ' αὖ λωβᾶται. Pro Παλλὰς vix dubium mihi videtur quin legendum sit τάλας.

54. δαΐων Ald.

56. Olim sic interpungebatur hic locus, οἰωνόθροον Γόον ὀξυβόαν Τῶνδε μετοίκων, ὑστερόποινον κ. τ. λ. Virgulam post μετοίκων recte delevit Schutzius ad Pauwii mentem. Aliter tamen Schol. Sophoclis in Œd. Col. 929. qui locum non intellexit. κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν Ἀγαμέμνονι, λέγων οὕτως, Τῶνδε μετοίκων· μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους.

τῶνδε μετοίκων ὑστερόποινον
πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν.
οὕτω δ' Ἀτρέως παῖδας ὁ κρείσσων
ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει ξένιος
Ζεύς, πολυάνορος ἀμφὶ γυναικὸς
πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ,
γόνατος κονίαισιν ἐρειδομένου,
διακναιομένης τ' ἐν προτελείοις
κάμακος, θήσων Δαναοῖσιν,
Τρωσί θ' ὁμοίως. ἔστι δ' ὅπη νῦν
ἔστι· τελεῖται δ' εἰς τὸ πεπρωμένον·
οὔθ' ὑποκλαίων, οὔθ' ὑπολείβων,

58. παρὰ βασιν Ald. Dein Ἐριννὺν edd. recentiores; sed Ἐρινὺν Ald. Rob. De hac diversitate vid. Glossar. in Prometh. 53.

59. Ἀτρέος Turn.

62. γαιοβαρῆ Turn.

63. ἐρειπ(δ)ομένου Flor. κονίαις ἐνερειδομένου Arnaldus, sine necessitate. De quantitate penultimæ in κονία consuli potest optimus ille ac lautissimus Græcæ poeseos thesaurus a Maltbyio editus.

64. πρωτελείοις Flor.

66. ἔτι δ' ὅπη νῦν, ἐπὶ πτελεῖται δ' ἐστὸ πεπρωμένον Ald.

68. ὑποκλίων Ald. ὑποκλαίων Rob. ὑποκλείων Turnebus, probante Stanleio; i. e. *laudando*. Casaubonus vero ὑποκαίων, ut ad sacrificia referatur. ἐπικλείων, *invocando*. Schutz. Casauboni conjectura arridet, quia semper fere conjunguntur sacrificia et libationes, quas Homerus λοιβήν τε κνίσην τε vocat. Noster in Suppl. 978. Θύειν τε λείβειν θ', ὡς θεοῖς Ὀλυμπίοις, Σπονδάς. Aristoph. Nub. 425. Οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν. ibid. 579. Δαιμόνων ἡμῖν μόναις οὐ θύετ', οὐδὲ σπένδετε. Noster in Nioba ap. Schol. Venet. Iliad. I. 158. Eustath. p. 744. Schol. Aristoph. Ran. 1439. Schol. Eurip. Alcest. 56. Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ· Οὐδ' ἄν τι θύων οὐδ' ἐπισπένδων λάβοις. [ἄνοις optime Dobræus Aristophanic. p.(133).]

οὔτε δακρύων, ἀπύρων ἱερῶν
ὀργὰς ἀτενεῖς παραθέλξει.
ἡμεῖς δ' ἀτίτᾳ σαρκὶ παλαιᾷ
τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες
μίμνομεν, ἰσχὺν
ἰσόπαιδα νέμοντες ἐπὶ σκήπτροις.
ὅ τε γὰρ νεαρὸς μυελὸς στέρνων
ἐντὸς ἀναίσσων,
ἰσόπρεσβυς, Ἄρης δ' οὐκ ἔνι χώρᾳ,

Dosiadæ Ara v. 20. Θύοις τ' ἐπισπένδοις τέ μοι. Unde aliquatenus firmatur Schutzii conjectura, ἐπιλείβων.

69. δακεύων Ald. δοκεύων Turn. Sequentia adnotavit H. Stephanus. "Quidam (i. e. Turnebus) ex δακεύων fecerat δοκεύων, nescio ex conjecturane an ex libri veteris auctoritate. Certe undecunque sit, mihi magnopere placeret, si cum genitivo casu jungi posset: hic enim valde desideraverim verbum quod cum ἀπύρων ἱερῶν jungatur; quia illos genitivos omnino aliter accipio quam Scholiastes; ac, si necesse esset ipsius Æschyli testimonio sententiam meam comprobarem." Locus difficillimus. Quam falsa sit eorum sententia, qui ἀπύρων ἱερῶν de Furiis accipiunt, in Glossario ostendi. Schutzius versiculum unum post has voces intercidisse suspicatur.

71. ἀτίται Ald. Turn. Flor. T. Et sic Schutzius, qui interpretatur *illæsi*. Arnaldus etiam hoc probat, collato Eumen. 257. ὁ ματροφόνος ἀτίτας, sed in isto loco significat *inhonoratus*. Vid. Glossarium. Si quid mutandum, legerim ἄτιτοι.

72. ἀρογῆς Ald.

74. ἰσόπεδα Rob. Flor.

75. ὅτε Ald. Rob. Turn. Correxit Stanleius.

76. ἀνάσσων edd. vet. et codices MSti. ἀνᾴσσων emendavit Hermannus ad Aristoph. Nub. 974. Nuper vero dedit ἀναίσσων. De αἴσσω apud poetas Atticos semper disyllabo vid. ad Pers. 476.

77. χώρα Flor. οὐκ ἔνι γ' ὥρᾳ Hermannus l. c. quam conjecturam dudum, ut opinor, abjecit vir doctissimus. Vulgatum recte tuetur Schutzius in editione 2da, οὐκ ἐνιχώρᾳ Rob. Vid. Glossar.

τό θ' ὑπεργήρων, φυλλάδος ἤδη
κατακαρφομένης, τρίποδας μὲν ὁδοὺς
στείχει, παιδὸς δ' οὐδὲν ἀρείων
ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει.
σὺ δέ, Τυνδάρεω
θύγατερ, βασίλεια Κλυταιμνήστρα,
τί χρέος; τί νέον; τί δ' ἐπαισθομένη,
τίνος ἀγγελίας
πειθοῖ, περίπεμπτα θυοσκεῖς;

78. *τίθι περ γήρως* Ald. *τίθι περ γῆρος* Rob. *τόθη περ γήρως* Turn. *τόθ' ὑπεργήρων* Steph. T. *τό θ' ὑπεργήρων* Stanl. *τίθι περγήρως* Med. *τιθίπεργήρως* Guelph. *τόθϊπερ γήρως* Flor.

Ibid. *φυλάδος* Ald.

79. *τρίποδος* Flor. T.

80. *ἀρείστων* Ald. *ἄρειον* Bigot. Stanl. Butler. Schutzius *ἀρήϊον*. Sed vulgatum recte se habet. *ἀρείων* concordat cum nominativo *γέρων* ex locutione *τὸ ὑπεργήρων* repetendo. *σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον*. Sic Soph. Philoct. 497. *τὰ τῶν διακόνων—ποιούμενοι.* Homer. Od. M. 50. *Δησάντων σ'—'Ορθὸν ἐν ἱστοπέδῃ· ἐκ δ' αὐτοῦ πεῖρατ' ἀνήφθω.* Scilicet *ἐκ τοῦ ἱστοῦ*, quod ex *ἱστοπέδῃ* repetendum. Sic Theb. 172.—*τῷ γυναικείῳ γένει. Κρατοῦσα μὲν γάρ*, i. e. *γυνή*. [Vid. Porson. ad Hecub. 297.]

81. *ἡμερόφατον* Ald. Rob.

86. *πειθοῖ* edd. et MSS. sed *πυθοῖ* Flor. quæ, Pearsoni etiam et Casauboni conjectura memoratur, sed falso, ut opinor, pro *πευθοῖ*, quod reciperem, ni vulgata lectio sensum satis commodum præberet. Theb. 366. *Πευθῶ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει.* Male legitur *πειθὼ* pro *πευθὼ* apud Hesychium. *Πύστις. ἡ πειθώ.* Vid. notata ad Theb. 54.

Ibid. *θυοσκινεῖς* edd. omnes præter Turnebianam et Colonianam, ubi *θυοσκεῖς*, quod Bentleio probatum fuisse ait Butlerus. Et sic quidem Vossius, Auratus et Stanleius in curis posterioribus. Schol. in T. *εὔρηται καὶ θυοσκοεῖς, ὡς ἀπὸ τοῦ θυόσκοος, ὁ διὰ θυσιῶν τὸ μέλλον κοῶν, ἤτοι νοῶν. θύος γὰρ τὸ θῦμα.* Hesych. *Θυοσκεῖν. ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς.* ubi forsan legendum, *ἱερὰ παρέχεσθαι τοῖς θεοῖς.*

πάντων δὲ θεῶν τῶν ἀστυνόμων
ὑπάτων, χθονίων,
τῶν τ' οὐρανίων τῶν τ' ἀγοραίων,
βωμοὶ δώροισι φλέγονται.
ἄλλη δ' ἄλλοθεν οὐρανομήκης
λαμπὰς ἀνίσχει,
φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ
μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις,

89. Hunc versum, utpote insititium, uncinulis incluserunt Porsonus et Schutzius, præeunte Pauwio; et prima quidem facie *οὐρανίων* idem esse videtur ac *ὑπάτων*. Sed vix fieri potest ut nullam ob caussam irrepserit; non enim est *ἀγοραίων* glossema *τῶν ἀστυνόμων*, quod putat Heathius. Theb. 257. Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς, Πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις. Duo enim genera deorum *ἀστυνόμων* erant; *χθόνιοι*, quales Pluto, Furiæ &c. *ὕπατοι*, qualis Jupiter &c. quorum alii cœlestes, alii foro præerant; v. g. Hermes, et Apollo. Haud longe absimilis est Deorum divisio ap. Liv. I. 32. *Audi Jupiter, et tu Juno, Quirine, Diique Deæque omnes cælestes, vosque terrestres, vosque inferni audite.* Infra 487. Talthybius compellat Jovem *ὕπατον χώρας*, et *θεοὺς ἀγωνίους*, et Ἑρμῆν qui *ἀγοραῖος* erat; Verte igitur *deorum urbem tenentium*, scilicet, *superorum, inferorum, cælestium et forensium.*

90. *δώροις* Ald. Rob. Flor. Locutio duriuscula est *βωμοὶ δώροισι φλέγονται*, pro *βωμοῖσιν δῶρα φλέγονται*, sed defenditur a Sophoclis Laocoont. fragm. I. Λάμπει δ' ἀγυιεὺς βωμὸς ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρων εὐοσμίας. (Virgil. Æn. III. 279. *votisque incendimus aras.*) Rarius est *φλέγομαι* in voce media vel passiva. Aristoph. Lys. 1285. Δία τε πυρὶ φλεγόμενον. In notissimo Bacchylidis versu *παιδικοί θ' ὕμνοι φλέγονται*, mirum est neminem reposuisse *πλέκονται*. Pindar. Ol. VI. 147. *πλέκων ποίκιλον ὕμνον.*

93. 94. Quidnam sint unguenti *ἄδολοι παρηγόριαι* nemo explicare potuit. Pene suspicor v. 94. vel post v. 92. vel post v. 97. poni debere.

93. *χρήματος* Ald. De hac confusione vid. ad Callimach. H. Dian. 69. *χρίματος* Rob. Med.

πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ.
τούτων λέξον θ' ὅ τι σοὶ δυνατόν,
καὶ θέμις αἰνεῖν,
παιών τε γενοῦ τῆσδε μερίμνης,
ἣ νῦν, τότε μὲν κακόφρων τελέθει,
τότε δ' ἐκ θυσιῶν ἀγανὰ σαίνουσ'
ἔλπις, ἀμύνει φροντίδ' ἄπληστον,

χρίσματος ceteri. Dubium videtur utra sit potior scriptura. Dicebant quidem χριστός, ut a χράομαι χρηστός. Sed substantivum erat χρῆμα; et sic a χρίω, cujus prima ubique producitur, χρῖμα, ut a κονίω, κόνιμα, a μηνίω, μήνιμα. Legitur χρῖμα apud Callimach. Lav. Pall. 16. 26.

95. μηχόθεν Rob. Scholiasta legerat πελάνων, monet enim supplendum esse κομιζομένων, ubi tamen Stanleius corrigit κομιζομένῳ.

96. λέξ' ὅτι καὶ Ald. τοῦτον λέξασ' ὅτι καὶ Rob. T. λέξ' ὅτι καὶ σοὶ Turn. λέξασ' ὅτι καὶ δυνατὸν Stephanus et recentiores. λέξασ' ὅ, τι Flor. Olim conjeceram λέξον θ'. Hermannus quidem ad Viger. n. 219. observavit particulam τε apud Æschylum idem valere quod alibi εἶτα, quod utinam exemplo magis idoneo confirmasset quam Choeph. 554. ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον Δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν ἐν ταὐτῷ βρόχῳ, ubi constructio manifesto est hujusmodi, ὡς ληφθῶσιν δόλῳ τε καὶ ταὐτῷ βρόχῳ·

Non admodum placet παίων γίγνου conjectura Vossii in Annal. Litter. Heidelb. N. 77. p. 1219.

97. καὶ θέμις εἰπεῖν T. Steph.

99. ἣ νῦν εὖθ' ὅτε κακόφρων Ald. ἔσθ' ὅτε μὲν Guelph.

100. ἄγαν ἀφαίνεις Ald. ἀγανὰ φανεῖσ' R. ἀγανὰ φαίνεις Turn. Med. Guelph. ἀγανὰ φαίνουσ' Steph. et recentiores. ἀγανὰ † φαίνουσ' Porson.: φανθεῖσ' conjecit Pauwius, cui merito displicuit φαίνουσα sensu medio. Botheus ἀγάν' ἀμφαίνουσ'. Sed longe felicius hariolatus est Butlerus, cujus conjecturam, modeste prolatam, in textum recipere non dubitavi. Confirmari potest ex Choeph. 192. σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Epigr. Incert. Anal. T. III. p. 157. ἀπρήκτοις ἐλπίσι φαινόμεθα. Porsonus Advers. p. 316. corrigit σαινόμεθα. Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει. Hemsterhusius reponi vult σαίνει. Vid. Glossar. in Theb. p. 133.

101. ἄπλειστον Ald. Rob. Guelph. Med. Vide igitur an

τὴν θυμοβόρον φρένα λύπην.
κύριός εἰμι θροεῖν ὅδιον κράτος αἴσιον ἀνδρῶν στρ.
ἐντελέων—ἔτι γὰρ θεόθεν καταπνείει
πειθῶ μολπᾶν,

scripserit poeta *φροντίδα πλείστην.* Sophocl. Antig. 1051. *πλείστη βλάβη.*

102. *τὴν θυμόφθορον λύπης φρένα* Ald. Rob. Med. Φ. Guelph. *τὴν θυμοβόρον φρένα λύπης* Turn. *τὴν θυμόβορον λύπης φρένα* Steph. Canter. Stanl. *τὴν θυμοβόρον φρενὶ λύπην* Pauw. Porson. Schutz. Butler. *τῆς θυμοβόρου φρενὶ λύπης* Hermann. ad Aristoph. Nub. 180. Idem vero ad finem versionis Teutonicæ ab Humboldtio V. C. editæ, mavult *τῆς θυμοβόρου φρένα λύπης.* Quod dedi probat Matthiæ G. G. §. 416. ut *φρένα* sit accusativus post *θυμοβόρον.* Vid. Glossar. ad v. 1058. Conjectura nonneminis memoratur in Annal. Litter. Heidelberg. p. 1219. *τῆς θυμοβόρου φρενολύπης,* quam probat H. Vossius. Equidem censeo adhuc latere veram lectionem.

103. *καίριος* Musgrav. Hunc versum profert Æschyli persona in Aristophanis Ranis 1276. ubi pro *ὅδιον* legitur *ὅσιον.* Schol. *ἐν τοῖς πλείστοις αἴσιον. 'Ασκληπιάδης τὸ ὅσιον.* quibus ex verbis Stanleius Asclepiadem legisse autumat *ὅδιον κράτος ὅσιον ἀνδρῶν.* Contra Pauwius vocem *ὅσιον* ad *ὅδιον* pertinere censet, legitque *ἐν τοῖς πλείστοις ὅδιον. 'Ασκληπιάδης δέ, ὅσιον.* probante Brunckio.

104. *ἐκτελέων* edd. vet. et Schol. Aristophanis l. c. *ἐντελέων* Casaubon. Voss. Stanl. Pearson. Heath. Schutz. Butler. Vid. Glossarium.

Ibid. *καταπνέει* Rob. Turn. Steph. *καταπνεύει* Flor. T.

105. *πειθὼ μολπὰν ἀλκὰν σύμφυτος αἰὼν* edd. vet. et MSS. Heathius legebat *ἀλκὰν σύμφυτον, ἀΐων,* Schutzius, *ἀλκὰν σύμφυτον ἄδων, cognatum robur canens.* fratres scilicet Atridas; et hoc quidem sensum satis commodum præbet. Idem vero in textu reposuit *ἀλκᾷ ξύμφυτος αἰέν,* et in ed. 2da, veterem retinet lectionem, vertitque; *adhuc enim fiducia divinitus immissa cantum inspirat, potentiam vero ætas congenita.* Paullo aliter Butlerus easdem voces explicat, *effectum vero ætas congenita dabit.* Scholiastæ interpretatio hæc est: *ὁ γὰρ σύμφυτός μοι αἰών, ὅ ἐστι τὸ γῆρας, διὰ τὴν εἰς θεοὺς πειθώ, μολπήν μοι καὶ ἀλκὴν καταπνεῖ. ὅ ἐστιν, εἰ καὶ γέρων εἰμί, ὅμως μέλψω τὰ γεγονότα, πέποιθα γὰρ ὅτι εἰς πέρας αὐτὰ ἄξουσιν οἱ θεοί.* sed is legisse videatur *πειθοῖ.* Accentibus mutatis locum paullo expeditiorem

ἀλκὰν ξύμφυτον, αἰὼν—
ὅπως Ἀχαι-
ῶν δίθρονον κράτος, Ἑλλάδος ἥβας
ξύμφρονα ταγόν,
πέμπει ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι
θούριος ὄρνις Τευκρίδ' ἐπ' αἶαν.
οἰωνῶν βασιλεὺς βασιλεῦσι νε-
ῶν, ὁ κελαινός, ὅ τ' ἔξοπιν ἀργᾶς,

reddidi. Conjectura nonneminis a Stanleio memoratur, μολπᾶς ἀλκάν. sed propius esset μολπᾶν ἀλκάν. Ceterum Jacobsius Animadv. p. 149. conjicit ἀλκὰν σύμφυτον αἰνεῖν.

107. 108. Extant apud Aristoph. Ran. 1284.

108. ἥβαν edd. vet. et Aristoph. l. c. ἥβας Casaub. Stanl. Pors. et sic MSS. Aristoph. " Schol. Aristoph. Ran. 1318. αὐτόν τε καὶ τὸν Μενέλαον. ἀκμὴν δὲ τὴν νεότητα. Videtur legisse ἀκμὴν pro ἥβαν. Ego mallem ἥβας, sed Aristophanes ἥβαν dixit." STANL. Sed in quibusdam Aristophanis MSS. legitur ἥβας, cum glossa, ἀκμῆς, ἴσχυος. Equidem suspicor veram lectionem esse ἀκμήν, cujus glossema ἥβαν in textum irrepsit. Hesych. Ἀκμή. νεότης. ἡλικία. Quod de Atridis intelligendum foret. Butlerus inquit, Ἑλλὰς ἥβη dici ut Ἑλλὰς φωνή; de qua loquendi consuetudine vid. ad Gregor. de dial. p. 108. ed. Schæf.

109. τὰν γᾶν Ald. Rob. Med. τὰν γὰν Guelph. ταγαν Turn. ταγὰν Flor. (τᾶγάν T.) Steph. et recentiores; quod stare nequit, quia ταγὴ primam corripit. Aristoph. Lys. 105. Ὁ δ' ἐμός γα κἂν ἐκ τᾶς ταγᾶς ἔλσῃ πόκα. Sed ibi mulier Lacæna loquitur. Noster Eum. 296. Θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνὴρ ἐπισκοπεῖ. Quare correxi ταγόν. Hac voce utitur Noster Prom. 96. Pers. 23. 486. Hinc formatum est ταγεύω, Theb. 58.

110. πέμπη Rob. πέμπῃ Steph. Dein ξὺν δορὶ δίκας πλάκτορι Ald. ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι Rob. Turn. Steph. ξὺν δορὶ καὶ χερὶ πράκτορι Porson. et Schutz. ex Aristoph. Ran. 1288. δίκας ex glossa irrepsit.

112. βασιλεῖς Schutzius, ed. 2da. νέων Ald.

113. ἀργείας Ald. Guelph. ἀργίας ceteri. Butlerus, ut metro satisfaciat, synizesin esse vult in ἀργίας, de qua dubitandum. Interea reposui vocabulum Græcum

φανέντες ἴ-
κταρ μελάθρων, χερὸς ἐκ δορυπάλτου,
παμπρέπτοις ἐν ἕδραισιν,
βοσκόμενοι λαγίναν, ἐρικύμονα φέρματι, γένναν,
βλαβέντα λοισθίων δρόμων.
αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
κεδνὸς δὲ στρατόμαντις ἰδὼν δύο λήμασι δισσοῖς ἀντ.
Ἀτρείδας, μαχίμους ἐδάη λαγοδαίτας, 121

ἀργᾶς, Dorice dictum pro ἀργῆς. Vid. Glossarium.

114. οἱ φανέντες Flor.

115. δορύπαλκτον Ald. δορυπάλκτου Guelph. δοριπάλτου Turnebus et recentiores. Sed δορυπάλτου Rob. Med. Flor. T. quod melius puto. Hujusmodi adjectiva, quæ ex dativo δορί vel δούρει composita esse videantur, retinebant, ut opinor, iota in compositione, ut δορίκτητος, δουριάλωτος, δορίληπτος, δουριπετής, δοριμανής, δοριθήρατος, δορίμαργος. Ea vero quæ ex quarto casu conflata sunt, retinent υ. ut δορυφόρος, δορυσσόος, δορυξόος, δορύκρανος (reponendum in Pers. 153). Dubitari potest rectumne sit δορυτίνακτος αἰθήρ Theb. 143. an potius δοριτίνακτος. Adversari videtur Hesychius v. Δορυφόνον. sed isti loco subest quædam corruptela. In hoc versu πυριπάλτου conj. Musgravius.

116. παμπρέποις Ald. Rob. Turn. Steph. παμπρέποισιν Flor. παμπρέπτοις Porson. Schutz. ex correctione Abreschii.

117. ἐρ' ἰκύματα φέρματι Ald. ἐρικύματα φέρματι Rob. Turn. quæ audacter ex mera conjectura mutavit Stephanus in ἐρικύμονα φέρβοντο. et sic Canter. Stanl. ἐρικύματα φέρματα (non φέρματι) Med. Φ. ἐρικύμονα φέρματι Pors. Schutz. quod demum accepi, ut sit pro βοσκόμενοι λαγωόν, ἐρικύμονα φέρματι, uti recte locum explicat Schutz. probante V. D. (*Quarterly Rev.* T. XXV. p. 512.)

119. αἴλινον semel tantum Flor. hic et vv. 136. 154. αἴλινον, αἴλινον, εἰπὲ τό δ' εὖ νικάτω Rob. τόδ' εὐνικάτω Ald.

120. δύω Ald. λήμμασι Flor. Mox δισσοῖς conjecit Canterus, quod in textum intuli. Ceteri δισσούς. Vim loci perdit Lobeckius ad Soph. Ajac. p. 239. legendo λήμασι πιστούς.

121. Ἀτρεΐδας cum diæresi scribendum esse monuit Monk. Vid.

πομπούς τ' ἀρχάς·
οὕτω δ' εἶπε τεράζων.
Χρόνῳ μὲν αἱ-
ρεῖ Πριάμου πόλιν ἅδε κέλευθος·
πάντα δὲ πύργων
κτήνη πρόσθε τὰ δημιοπληθῆ
Μοῖρα λαπάξει πρὸς τὸ βίαιον.

Elmsl. ad Eurip. Med. 8. 6. λογοδαίτας Ald. Rob. Turn. Med. Φ. quod in λαγοδαίτας mutavit Stephanus. (sic T.) Vulgo interpungitur post μαχίμους.

122. ἀρχάς, veterum librorum lectio, in ἀρχοὺς a Stephano mutata est, auctore Triclinio; nulla necessitate. ἀρχὰς habent Med. Φ. Guelph. ἀρχαὶ pro ἄρχοντες metonymia satis nota ponitur. Eurip. Phœniss. 987. Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε. Xen. Cyrop. VIII. 7, 6. ἐκάλεσε δὲ καὶ τοὺς φίλους καὶ τὰς Περσῶν ἀρχάς. Sic Noster Theb. 1027. τῷ γε Καδμείων τέλει pro τοῖς ἐν τέλει οὖσι, Schutzius conjicit πομποῖς δ' ἀρχοῖς Οὕτως εἶπε τεράζων. Butlerus πομπῆς τ' ἀρχούς. et sic Musgravius.

123. οὕτω δ' οὖν εἶπε Flor.

124. ἀγρεῖ libri universi. Sed αἱρεῖ rescribi jubet Elmsleius, collato Herodoti loco III. 155. ἤδη ὦν, ἢν μή (τι) τῶν σῶν δεήσῃ, αἱρέομεν Βαβυλῶνα. Sed locus magis appositus est Soph. Philoct. 114. Αἱρεῖ τὰ τόξα ταῦτα τὴν Τροίαν μόνα. Sic αἱρέει pro αἱρέσει positum in Herodot. V. 43. χρησόμενος τῷ χρηστηρίῳ, εἰ αἱρέει ἐπ' ἣν στέλλεται χώρην. VI. 88. μαθεῖν δὲ αὐτὸς οὕτω τὴν ἀτρεκηΐην, ὅτι οὐκ αἱρέει τὸ Ἄργος. Neque erat profecto cur forma vetus Ionica in hoc loco retineretur. Dixit quidem Archilochus ap. Athen. XI. p. 483. D. Ἀγρεῖ δ' οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός. Sic αὐτάγρετος pro αὐθαίρετος Simonides ap. Stob. p. 529. Vid. ad Callimach. Fragm. CXX. Sed frequens est αἱρεῖ apud Homerum. Noster dixit νεαίρετος potius quam νεάγρετος infra 1048.

127. πρόσθετα Pauw. Heath. Schutz. δημιοπλησθῆ Ald.

128. Vulgo μοῖρ' ἀλαπάξει, sed correxit Elmsleius. (quicum facit T.) Eustath. ad Iliad. A. p. 65, 28. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ εὕρηται τὸ ῥῆμα (ἀλαπάζω) χωρὶς τοῦ α. Theb. 47. (ubi vid. Glossarium) 527.

οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφά-
σῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας
στρατωθέν· οἴ-
κῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἀγνά,
πτανοῖσιν κυσὶ πατρός,
αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισι·

129. *οἶον*, leni spiritu, Ald. Turn. Pauw. Porson. i. e. *tantum*, quo sensum nusquam ponitur. *τοίη τις ἄτα* Vossii erat conjectura.

Ibid. *μήτις ἄτα* edd. *μήτις* † *ἄτα* Porson. *μήτις ἄσα* Burneius, ingeniose quidem, sed ad sensum minus accommodate: quippe *ἄση* nihil aliud significat quam *mentis tædium, ægritudinem*. Vid. Museum Crit. T. I. p. 3. Quare non dubitavi recipere vocem Æschyleam et huic loco convenientem, *ἄγα*, Hermanni correctionem. Hesych. Ἄγαις. ζηλώσεσιν. Αἰσχύλος Θρήσσαις. Etymol. M. p. 5, 28. Ἄγα. φθόνος καὶ βασκανία. Apud Herodotum VI. 61. ubi olim legebatur *φθόνῳ καὶ ἄτῃ χρεώμενος*, restitutum est *ἄγῃ* ex MS. Archiep. et Suida. Hanc autem lectionem apud nostrum confirmat adjectivum *ἐπίφθονος*.

130. *προτυπὲς* Ald. Turn. *προτυπεῖσα* conj. Schutz. Vid. Glossarium. Mox *Τρωϊκοῖς* conjicit Burneius, ut respondeat Strophico *ἀργίας*, quod nos in *ἀργᾶς* mutavimus. Si in hoc loco pes Creticus desideraretur, melius esset *Τρωΐας*, quæ vox occurrit in Choeph. 360. *μήθ' ὑπὸ Τρωΐας τείχεσι*, modo sanus sit iste locus.

131. *στρατευθὲν* Turn. Steph. recentiores. *στρατωθὲν* Ald. Rob. Med. Φ. Flor. et recte quidem: *στρατόω* enim vim habet activam, sicut *ἐκπολεμόω bellare facio*, *ἐρετμόω remigare facio*, de qua specie verborum videndi sunt Mœris p. 305. Lex. MS. apud Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 339. Valcken. Anim. ad Ammon. p. 72. Gottleb. ad Thucyd. I. 57. Rarius est verbum *ῥιγόω, frigefacio*, Plato Theæt. 8. Ceterum in hoc loco *θρανευθὲν* conjecerat Musgravius.

Ibid. *οἴκτῳ* Bigot. Schutz. ed. 2. *οἶκοι* legisse videtur Humboldt. Sed nihil mutandum.

132. *δ' ἄρ'* Bigot. *δ'* pro *γὰρ* Voss. *ἔπι, φθόνος* Ald.

133. *πτανοῖσι* Ald. Rob. Turn. *πτανοῖς* Flor. Dein *κυσὶν* Rob.

134. *μογερὰν πτάων καθυομένοισιν* Ald. *πτᾶκα θ.* Rob. *πτῶκα θ.* Turn. Steph. *πτάκα* Porson. Schutz. Hesych. Vide Glossarium. *τόκου* pro *λόχου* Butlerus, calami lapsu, ut videtur.

στυγεῖ δὲ δεῖπνον ἀετῶν.
αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.
τόσον περ εὔφρων † ά καλὰ ἐπῳδός.
δρόσοις † ἀέπτοις μαλερῶν [λεόντων]

135. αἰετῶν edd. ante Porsonianam nescio an recte.

136. Ald. Rob. ut in v. 119.

137. τόσον Flor. τόσσων Ald. Rob. Guelph. Ceteri τόσσον. Unicum tragicorum locum, si hunc excipias, ubi τόσσον occurrit, correxi ad Pers. 871. ubi vide notata. Mox ἄφρων καλὰ Ald. Turn. εὔφρων καλὰ Rob. Med. Guelph. εὔφρων ἁ καλὰ Stephanus, ex conjectura, ut videtur; quem secuti sunt recentiores. Anapæstum postulat metrum, quod Glyconeum est, ut in vv. 691. ἐπ' αὐξιφύλλους δι' ἔριν. Propius a literarum ductu esset ἀπαλοῖς. sed magis verisimile est, ut opinor, quod pene in textum reposueram, ψακάλοις. Ælian. N. A. VII. 47. ἔνιοι δὲ ἔμβρυα καὶ ψακάλους καλοῦσιν, ὧν εἰσὶν οἱ Θετταλοί. Eustath. ad Iliad. I. p. 777, 61. καὶ ὅτι ψάκαλα τὰ ἔμβρυα, καὶ τὰ ἄρτι δὲ γεγονότα. ὅθεν καὶ ψακαλοῦχοι μητέρες παρὰ Σοφοκλεῖ. Idem ad Od. I. p. 1625, 47. ex Aristophane Grammatico; ὑστρίχων δὲ καὶ τῶν τοιούτων, ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα· ὧν χρῆσις καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. ἔμβρυα δέ τινα καὶ ἀρτιγενῆ δέ, ψάκαλα λέγει καλεῖσθαι, καὶ ὀρταλίχους. ὅθεν, φησί, παρὰ Σοφοκλεῖ—ψακαλοῦχοι Μητέρες, αἶγές τ' ἐπιμαστίδιον Γόνον ὀρταλίχων ἀναφαίνοιεν. Hesych. Ψαίκαλον. ἔμβρυον. βρέφος. Est autem ψάκαλον, secundum Eustathium, diminutivum a ψακάς, τος, (Attice pro ψεκάς, Moer. p. 419.) quare subjungit Æschylus δηλώσεως χάριν, vocem synonymam δρόσοις, de quo more vide (Glarean. in Ovid. Met. I. 336.) notata ad Theb. 485. Schol. in Eumen. 45. εἰώθασιν, ὅταν ἀσαφές τι εἴπωσιν οἱ ποιηταί, ἐπεκδιδάσκειν αὐτό.

138. Ita Hermannus. δρόσοισιν ἀέλπτοις Ald. Rob. Turn. Med. Φ. Guelph. Schol. τοῖς ἕπεσθαι τοῖς γονεῦσι μὴ δυναμένοις. unde Stephanus effecit ἀέπτοις, (sic Flor.) quod admiserunt recentiores. ἀέπτος vox nihili est. ἀέφθοισι conjicit Pauwius, ut sit *roribus incoctis*, ἀπέπτοισι Vossius. ἀπτῆσι Heath. Longe melius esset δρόσοισι λεπταῖς. Sed pene in textum intuli, δρόσοις ἀλέπτοις. Proprie diceretur ἄλεπτος *pullus ovo nondum exclusus*. Anacreontic. XXXIII. 8. Πόθος δ', ὁ μὲν πτεροῦται, Ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμήν, Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη. Est autem a λέπω, *ovi putamen perfringere*. Herodot. II. 68. de crocodilo; τίκτει μὲν ὠὰ ἐν γῇ, καὶ ἐκλέπει. Vid. interpp. ad Hesych.

πάντων τ' ἀγρονόμων φιλομάστοις
θηρῶν ὀβρικάλοισιν.
τερπνὰ δὲ τούτων
αἰτεῖ ξύμβολα κρᾶναι.
δεξιὰ μὲν, κατάμομφα δὲ φάσματα.

v. ἐκλέψαι. Cratin. ap. Valcken. ad Phœniss. 447. Pullum vero recens exclusum dixit Noster Ἀπτῆνα, τυτθὸν, ἀρτὶ γυμνὸν ὀστράκων, apud Hesych. v. Ὀστράκων. Fatendum est quidem hanc vocem ἄλεπτος nusquam, nisi in hoc loco, quantum sciam, exstare. Sed secundum analogiam formatur. ἀέπτος vero contra omnes analogiæ regulas peccat. Porro easdem habet litteras atque ἀέλπτοις, vetus librorum lectio. Strato Epigr. Jacobs. Anthol. II. p. 521. ἐπήλυθε δ' ἡ τριχάλεπτος Δαίμων. Eldik. Susp. p. 30. corrigit ἡ πρὶν ἀέλπτος.

Ibid. μαλερῶν ὄντων edd. vet. nisi quod ὄλτων Rob. ὄντων omittit Flor. T. Stanleius reposuit λεόντων ex Etymologici loco, quem in Glossario videas; dubito tamen an recte.

140. ὀκρικάλοισι Ald. ὀβρικάλοις Flor. Eustathii loca huc spectantia dedi in Glossario.

141. δὲ inserui tam sensui quam metro consulens. Butlerus τερπνὰ 'κ τούτων novo ecthlipseos genere excogitato. Voluit, ut opinor, τέρπν' ἐκ.

142. αἰτεῖ edd. vet. et MSS. An legendum αἴτει in imperativo? αὐτὴ Heath. αἰτῶ Schutz. Butler. ἄρτι—φαίνει Musgr. Locum ita explicat V. D. in libro Mitfordiano. "Nam ita me vult pulcra illa Diana, benevola puellis &c.—ita, inquam, exigit a me ut exponam (φᾶναι) indicia, signa fausta illa quidem, &c."

Ibid. φάναι Stephanus ex Scholiis, quem secuti sunt Canter. Stanl. κράναι Ald. Med. Rob. κρᾶναι Turn. Guelph. Flor.

143. κατάμορφα Rob. φάσματα στρουθῶν libri universi; nisi quod τῶν στρουθῶν Flor. "*Dele* στρουθῶν *ex Il.* B. 311. *et sequ. interpolatum.*" R. P. Cui obtemperandum censui, quum ob alias caussas, tum quod στρουθῶν metro dactylico officit. Observavit J. G. Vossius de Idolol. III. 86. "quandoque vox στρουθὸς generalem habet significationem, ac gravioribus alitibus competit." Et sic quidem ait Eustathius ad Iliad. B. 300. cujus tamen rei dubito an exemplum sit reperiendum, præterquam in στρουθοῖς καταγαίοις ab Herodoto memoratis IV. 175. Athenæo IV. 145. E. 200. F. Polluce I. 138. qui iidem sunt ac στρουθιοκάμηλοι, *Ostriches.* στρουθὸς autem, per se

Ἰήϊον δὲ καλῶ Παιᾶνα,
μή τινας ἀντιπνόους Δαναοῖς χρονίας ἐχενῇδας
ἀπλοίας τεύξῃ,
σπευδομένα θυσίαν ἑτέραν, ἄνομόν τιν', ἄδαιτον,
νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα· μίμνει
γὰρ φοβερὰ παλίνορσος
οἰκονόμος δολία, μνάμων μῆνις τεκνόποινος.—

positum, significat avem quandam minutam, ut in Iliad. B. 311. Sapph. ap. Dion. Halic. II. p. 47. In Iliadis loco narratur portentum *στρούθων* a dracone voratorum, in Aulide visum, de quo Proclus Chrestom. p. 474. ex scriptore *τῶν Κυπρίων* tradit, *καὶ μετὰ ταῦτα συνελθόντες εἰς Αὐλίδα θύουσι· καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα καὶ τοὺς στρουθοὺς γενόμενα δείκνυται, καὶ Κάλχας περὶ τῶν ἀποβησομένων προλέγει αὐτοῖς.*

144. *Ἴηον* Ald. Turn. *ἴκιον* Rob. Dein *καλέω* edd. omnes. *καλῶ* Burneius. Parum interest. Hunc versum et sequentes usque ad *τεύξῃ* parenthesi includi voluit Stanleius.

145. *ἀντὶ πνόους δειναοῖς* Ald. Omnes *ἐχενηΐδας*. Sed recte Butlerus contraxit, quod nuper faciendum monuit Hermannus.

146. *ἀπλοΐδας* Flor. T.

147. *σπευδομένα* Ald. Turn. Bigot. *σπαρδομένα* Guelph. *σπευδομένα* T. Rob. Steph. recentiores. *σπεύδομαι* voce media rarissime occurrit, nescio an alibi, nisi in Eumen. 363. *σπευδόμεναι δ' ἀφελεῖν τινὰ τάσδε μερίμνας.* *σπεύδομαι*, media voce, æque ac *χαίρομαι*, Datismum esse ait Elmsleius ad Eurip. Med. p. 112. cui non assentior. Quippe *χαίρειν* verbum est neutrum, *σπεύδω* transitivum; ideoque recte dici potuit *σπεύδομαι* *depropero mihi*. Ceterum in hoc loco Calchas Apollinem invocat ad avertendam Dianæ iram.

148. *τέκτωνα* Rob. *συμφύτων* Casauboni conjectura est minime necessaria. Vid. Glossarium. Mox *οὐδ' εἰσήνορα* Ald. *οὐ πεισήνορα* Bigot. Voss. Stanleius e conjectura; minus bene; non enim de Iphigeniæ precibus agitur.

149. Deest *γὰρ* in Flor. *παλίνορτος* Ald. Rob. Guelph. Flor. T. De qua scriptura dubitari potest, ob voces *θέορτος* et *νέορτος*: vide Etymologici locum apud Glossarium. *παλινόρσιος* Med. *παλίνορσον* Schutzii conjectura est: sc. *Agamemnona*. Sed vide Gloss.

150. *μνάμην* Turnebus. *τεκτό-*

τοιάδε Κάλχας ξὺν μεγάλοις ἀγαθοῖς ἀπέκλαγξεν
μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὁδίων οἴκοις βασιλείοις.
τοῖς δ' ὁμόφωνον
αἴλινον, αἴλινον εἰπέ, τὸ δ' εὖ νικάτω.

Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ- στρ. ά.
τῷ φίλον κεκλημένῳ,
τοῦτό νιν προσεννέπω.
οὐκ ἔχω προσεικάσαι,
πάντ' ἐπισταθμώμενος,
πλὴν Διός, εἰ τὸ μάταν ἀπὸ φροντίδος ἄχθος
χρὴ βαλεῖν ἐτητύμως.
οὐδ' ὅστις πάροιθεν ἦν μέγας, ἀντ. ά.
παμμάχῳ θράσει βρύων,
οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὤν·

ποινος editio poetarum Græcorum Coloniæ impressa.

151. ἀπέκλαιξεν Ald. Guelph.

152. οἴκος Flor.

153. ὁμόφρονον Ald. ὁμόφρων ὢν Turn.

155. εἰτὸ δ' Rob.

157. τοῦτον Ald. Guelph. προσεννέπων Musgr.

160. Δία Ald. Turn. εἰ τόδε Ald. Rob. Turn. εἴγε μάταν T. εἰ τὸ μάταν Porson. Schutzius vero conjicit εἰ τόδ' ἐμᾶς. Haud male. Et sic Musgr. Pro μάταν Auratus conjecerat μάτας, et hoc, vel ματᾶν, *errorum*, valde placet. Choeph. 916. 'Αλλ' εἴφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας. Sed vid. Glossar.

161. ἐτυτήμως Ald. Guelph.

162. εὗδ', *dormivit*, Musgr. εὗτ' marg. Mitf.

164. οὐδὲν λέξαι πρὶν ὢν Ald. Rob. Flor. Porson. οὐδὲν λέξαι πρὶν ἂν Turn. οὐδέν τι λέξαι πρὶν ὢν T. Steph. Canter. Stanl. οὐδὲν ἂν λέξαι πρὶν ὢν Schutz. Burneius. Vero mihi similius videtur δεῖξαι, *non se quidquam fuisse ostendet.* Similis fere constructio Euripid. Orest. 792. ποῦ γὰρ ὢν δείξω φίλος; ubi vid. Porson. et Valcken. ad Herodot. p. 234. δεικνύσθω ἐὼν

ὃς δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔφυ, τρια-
κτῆρος οἴχεται τυχών.
Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων,
τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν,
τὸν φρονεῖν βροτοὺς ὁδώ- στρ. β'.
σαντα, τὸν πάθει μάθος
θέντα κυρίως ἔχειν.
στάζει δ᾽ ἔν θ᾽ ὕπνῳ πρὸ καρδίας
μνησιπήμων πόνος, καὶ παρ᾽ ἄ-
κοντας ἦλθε σωφρονεῖν.
δαιμόνων δέ που χάρις βίαιος

πολέμιος. Nota est locutio οὐδὲν εἶναι. Eurip. Androm. 639. Σὺ δ᾽ οὐδὲν εἶ. ibid. 1078. οὐδέν εἰμ᾽· ἀπωλόμην. Iph. Aul. 968. Νῦν δ᾽ οὐδέν εἰμι παρά γε τοῖς στρατηλάταις. Sic fere in Hecub. 836. παράσχες χεῖρα τῇ πρεσβυτίδι Τιμωρόν, εἰ καὶ μηδέν ἐστιν, ἀλλ᾽ ὅμως. Soph. Trach. 1109. κἂν τὸ μηδὲν ὦ. Porro apud Eurip. Phœniss. 538. λέξαι substitutum fuit pro δεῖξαι in MSS. et Aspasio in Aristot. Eth. Nic. II. sub initio; item in Theodosio grammatico MS. apud Bernardum ad Thom. Mag. p. 302. præter auctores a Porsono citatos. Ceterum τρέμων pro πρὶν ὢν Musgr.

168. φρονῶν Rob.

169. φρονεῖ Ald.

170. τῷ πάθει μάθος Ald. Rob. Turn. T. Med. μάθο (sic.) Flor. τῷ πάθει μαθὼν Steph. pessime. Unde μάθαν voluit Canter. τὸν πάθει μάθος Porson. Schutz.

172. ἔνθ᾽ Ald. Rob. πρὸς καρδίας Turn.

175. βιαίως Ald. Steph. T. βίαιος Turn. βιαίω Rob. Verte, *et deorum reverentia per vim incutitur* scilicet iis, quibus ἄκουσιν ἦλθε σωφρονεῖν. Fateor tamen me aliquando conjecisse βιαίῳ—ἡμένῳ, *et deorum reverentia quodammodo suppetit tyranno, throno regio insidenti.* Nam σέλμα σεμνὸν de sede regia proprie dicitur. Infra 1608. reges dicuntur οἱ ἐπὶ ζυγῷ. Vid. etiam Glossarium v. Σεμνός. In Eurip. Hippol. 814. pro βιαίως Elmsleius legit βιαίῳ, ad Heracl. 925. Xenoph. Ephes. p. 30. ed. Locell. τί ἄρα πεισόμεθα ἐν γῇ βαρ-

σέλμα σεμνὸν ἡμένων.
καὶ τόθ' ἡγέμων ὁ πρέ- ἀντ. β'.
σβυς νεῶν 'Αχαϊκῶν,
μάντιν οὔτινα ψέγων,
ἐμπαίοις τύχαισι συμπνέων,
εὖτ' ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ βαρύ-
νόντ' 'Αχαϊκὸς λεώς,
Χαλκίδος πέραν ἔχων παλιῤῥό-
θοις ἐν Αὐλίδος τόποις,

πνοαὶ δ' ἀπὸ Στρύμονος μολοῦσαι στρ. γ'.
κακόσχολοι, νήστιδες, δύσορμοι,
βροτῶν ἄλαι,

βάρων πειρατῶν, ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν; Legendum ἐν γῇ βαρβάρῳ, πειρατῶν ὕβρει παραδοθέντες; Alia quædam exempla confusionis inter ῳ et ων præbent Koenii notata ad Gregor. p. 266. ed. nov. βιαίῳ et βιαίως confusa sunt in Eumen. 352.

178. 'Αχαιϊκῶν Ald. Rob. Flor.

179. Legendum puto μάντιν οὔ τινα ψέγεν vel οὔ τιν' ἔψεγεν, ut verbum sit quo referatur ἡγέμων. Nimis longe abest apodosis in v. 198.

180. ἐκπαίοις Ald. Abreschius ad Hesych. v. Ἔμπαιος, ait se in Æsch. Agamemnone invenire ἐριπαίους τύχας, sed hic error est typothetarum. Dein τύχεσι Ald. τείχεσι Turn. τύχαις Flor. συμπνέει T.

181. ἀπλοίῳ Ald. κεναγεῖ Ald. Turn.

182. 'Αχαιϊκὸς Ald. Rob. Turn. βαρύνοντ' positum est pro βαρύνοντο, augmento neglecto. Infra 223. φράσεν. Theb. 774. τίον. 978. δεῖξατ'. Eurip. Hippol. 1126. ed. Monk. ἔναιρεν. Suppl. 56. προθέναν. Ceterum de nomine singulari collectivo, cum verbo plurali conjuncto, vid. Moerin. p. 2. Dorvill. ad Char. p. 298. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. IV. p. 58.

184. τόπος Ald.

νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς,
παλιμμήκη χρόνον τιθεῖσαι
τρίβῳ, κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων.
ἐπεὶ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν
μάντις ἔκλαγξεν, προφέρων
Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βά-
κτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρεί-
δας δάκρυ μὴ κατασχεῖν·
ἄναξ δ᾽ ὁ πρέσβυς τόδ᾽ εἶπε φωνῶν— ἀντ. γ΄.
Βαρεῖα μὲν κὴρ τὸ μὴ πιθέσθαι·
βαρεῖα δ᾽, εἰ
τέκνον δαΐξω, δόμων ἄγαλμα,
μιαίνων παρθενοσφάγοισιν

188. *νάων καὶ* edd. vet. *νεῶν* Pauw. *νεῶν τε καὶ* Porson. Schutz.
παλίμμ

189. *πολυμήκη* Flor.

190. *τρίβῳ* libri universi; quod si verum sit, vertendum erit *itinere*, non vero *mora*. Vid. Glossarium. Sed forsan legendum, *τριβᾷ κατέξαινον ἄνθος Ἀργείων*. Infra 450. *παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου*. Choeph. 942. *ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβάς*. Soph. Antig. 1078. *φανεῖ γὰρ οὐ μακροῦ χρόνου τριβή*. Vid. infra 382. Fieri tamen potest ut utrumque, *τρίβος* et *τριβή*, eodem sensu usurpatum sit; sicut *πλάνος* et *πλανή*.

191. *ἐπειδὴ καὶ* Rob. *ἐπεὶ δὲ καὶ* ceteri. *ἔπειτα δὲ* Bigot. Sensus continuandus videtur a v. 180. ad v. 198. (et sic marg. Mitf.) nisi in hoc versu legendum sit *ἔπειτα καί*:

195. *ὅς τε* Ald. *ὥς|τε* T. *μάκτροις* Rob.

198. *φρῶνων* Ald. Mox *πείθεσθαι* Ald. Rob.

202. *παρθενοσφάγοις* Flor.

ῥείθροις πατρῴους χέρας πέλας βωμοῦ.
τί τῶνδ᾽ ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόναυς γένωμαι,
ξυμμαχίας ἁμαρτών;
παυσανέμου γὰρ θυσίας
παρθενίου θ᾽ αἵματος ὀρ-
γᾷ περιόργως ἐπιθυ-
μεῖν θέμις· εὖ γὰρ εἴη.
ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκης ἔδυ λέπαδνον, στρ. δ΄.
φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν
ἄναγνον, ἀνίερον, τόθεν

203. ῥεέθροις Ald. Rob. πατρῴοις Ald. Guelph. Dein πέλιας Ald. βωμοῦ πέλας edd.

205. τί τῶς Ald. Turn. τί; πῶς Rob. Steph. Dein λιπόναυς τε Ald. Rob. Turn. Steph. πῶς λιπόναυς γένωμαι; Tricl. Heath. Porson.

208. ὀργαὶ Rob. αὐδᾷ T. gl. λέγει ὁ μάντις Olim suspicabar legendum ὁρμᾷ. Eadem confusio in Theb. 675. Soph. Trachin. 722. Electr. 1283. in Theognide 213. Hesiod. Op. 302. Sed eodem fere modo dicitur ὀργᾷ περιοργῶς ἐπιθυμεῖν, quo in Prometh. 980. τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον. Homer. Il. ζ. 97. ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ᾽ ἔσσεται αἴνοθεν αἰνῶς. Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 194. legit, παρθενίου θ᾽ αἵματος ὀργᾷ, περιοργῶς τ᾽ ἐπιθυμεῖ Ἄρτεμις, ut ὀργᾷ verbum sit: Choeph. 452. Τὰ δ᾽ αὐτὸς ὀργᾷ μαθεῖν. Casauboni autem conjectura fuit Ἄρτεμις; sic etiam Pearsonus. Schutzius conjicit ὀργᾷν, περιοργῶς τ᾽ ἐπιθυμεῖν. Butlerus pro ὀργᾷ legendum suspicatur αὐτούς. Auratus et Vossius expungenda censebant περιοργῶς ἐπιθυμεῖν, sed hoc metrum vetat. Hermannus de Metr. p. 316. pro ὀργᾷ legit ἀρχᾷ, durissime.

210. γὰρ εὖ εἴη Flor. T. εὖ δ᾽ ἄρ᾽ εἴη Arnald. Animadv. p. 226.

211. Totum hunc locum usque ad v. 248. ordinavi ex pulcherrima Elmsleii dispositione in Censura Edinensi T. XVII. p. 221.

212. δυσεβῆ Flor.

213. ἀνιερόν θ᾽ ὅθεν Turn. Atqui τόθεν in hoc loco significat *exinde*: Vid. Glossarium.

τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω.
βροτοὺς θρασύνει γὰρ αἰσχρόμητις
τάλαινα παρακοπὰ
πρωτοπήμων. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι
θυγατρός, γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν,
καὶ προτέλεια ναῶν.
λιτὰς δὲ καὶ κληδόνας πατρῴους ἀντ. δ'.
παρ' οὐδέν, αἰῶνα παρθένειόν τ',
ἔθεντο φιλόμαχοι βραβεῖς.

214. τόπαν τότολμον Ald. τὸ ταντότολμον Rob. τὸ πάντυλμον Turn. Steph. τὸ παντότολμον T. quod a metro flagitari monuit Stephanus, citatque v. 1246. (ed. Stanl.) Dein μὲν ἔγνω conjicit Arnaldus, cui favet aliquatenus Scholiasta, ὅθεν ἔγνω πάντα τοὺς ἀνθρώπους τολμᾷν, ἀπὸ τῆς ἀνάγκης δηλονότι.

215. βροτοῖς edd. vet. βροτοὺς Schutz. 2. sed cum versu præcedentè construit, ut in ceteris editionibus, τόθεν τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω βροτούς. Sed multo facilior est ea, quam effeci, structura, ut sententia generalis sit. Vid. Glossarium. Et sic, post hæc scripta, Hermannum video correxisse. βροτοὺς Musgr.

216. Hi versus aliter distribui possint, τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων.=ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς=γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγὰν=καὶ προτέλεια ναῶν.

218. ἀρωγὸν Turn. ἀρωγὰ Pauw. et Stanleius in curis secundis. Sed vere monuit Heathius σχῆμα esse πρὸς τὸ σημαινόμενον, et quum θυτὴρ γενέσθαι τῆς θυγατρὸς idem sit quod θῦσαι θυγατέρα, ad hoc respicere ἀρωγάν, et προτέλεια. Vide doctam Matthiæi observationem in Miscell. Philol. II. p. 7. not. Gr. Gr. §. 432. Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 39. Cf. notata ad v. 80.

219. προτελείῳ Ald. Turn. Guelph.

221. αἰῶνα παρθένιον edd. vet. αἰῶνά τε παρθένιον Voss. Stanleius. αἰῶνα παρθένιόν τ' Pearson. αἰῶνα παρθένειον Flor. T. Pauw. παρθένειόν τ' Elmsleius. Exempla vocis παρθένειος citat Butlerus Eurip. Hippol. 1302. παρθένειος ἡδονή. Troad. 671. τὸ παρθένειον λέχος. Alcest. 175. παρθένει' ἔλυσ' ἐγὼ Κορεύματ'. Vid. Monk. ad Hippol. 307.

222. Sic Flor. T. βραβῆς edd. quæ scriptura non fuit ævi Æs-

φράσεν δ' ἀόζοις πατὴρ μετ' εὐχὰν,
δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
πέπλοισι περιπετῆ
παντὶ θυμῷ προνωπῆ λαβεῖν ἀέρδην,
στόματός τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν,
φθόγγον ἀραῖον οἴκοις,
βίᾳ, χαλίνων τ' ἀναύδῳ μένει. στρ. έ.
κρόκου βαφὰς δ' εἰς πέδον χέουσα,

chylei. Valckenaerius ad Eurip. Phœniss. 268. "κλῆθρα passim Attico more scriptum apud Euripidem—Atticum morem dum dico Atticos intelligo recentiores Euripide, cujus ævo si nondum fuit Ionicum H Athenis receptum, dubium non est, quin κλεῖθρα scripserit, et κλεῖδας. Iones κλήϊθρα pronunciarunt et κληΐδας. Attici contraxerunt ista talia post Euclidis certe magistratum in κλῆθρα, κλῆδας. in usum autem receptis Ionicis litteris, vetus Æschyli, Sophoclis, et Euripidæ scribendi ratio fuit in illam paullo recentiorem a Grammaticis translata." Vid. Edv. Corsini Fast. Attic. T. III. p. 276.

223. φράσε Flor. φράσεν δ' ἐν ὄσσοις T.

224. χειμαίρας Ald. Rob. Guelph.

225. περιπετεῖ Ald.

226. παντὶ σθένει Schutz. πανθυμαδὸν H. Vossius in Annal. Litter. Heidelb. quippe veram versuum distributionem neuter perspectam habuit. προνοπῆ Rob. dein βαλεῖν T. ἀέρδειν Flor.

227. καλλίπρωρον Ald. Guelph. φυλακάγκατασχεῖν Ald. φύλακ' ἀγκατασχεῖν Turn. φυλακὰν κατασχεῖν Rob. et plerique recentiorum. Schutzius vero φύλακας, ut *popæ* intelligantur. Butlerus φύλαξιν. Magis verisimile esset, φυλακᾷ; ut sensus sit, *custodia vero oris formosi, comprimere vocem*, vid. Glossarium. κατασχεῖν γλῶσσαν dixit Euripides Ægeo fr. 3. Sed nescio an recte se habeant vulgata, hunc in modum explicanda, *custodiam exercere oris formosi* (custodiendo) *vocem*, &c. ut repetatur κατασχεῖν. Recte dicitur φυλακὰν κατασχεῖν. Eurip. Troad. 194. τὰν παρὰ προθύροις φυλακὰν κατέχουσα.

229. χαλινοῦν Aurat. Heath. ἀναύδων Flor.

230. δ' omittit T. χέουσ' Stephanus et recentiores. χέουσα Ald. Rob. Turn.

ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων
ἀπ' ὄμματος βέλει φιλοίκτῳ,
πρέπουσά θ', ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
θέλουσ'· ἐπεὶ πολλάκις
πατρὸς κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
ἔμελψεν, ἁγνᾷ δ' ἀταύρωτος αὐδᾷ πατρὸς
φίλου τριτόσπονδον εὔποτμόν τ'
αἰῶνα φίλως ἐτίμα.
τὰ δ' ἔνθεν οὔτ' εἶδον, οὔτ' ἐννέπω. ἀντ. ἑ.

231. *ἔβαν* Ald. *ἔβαλλ'* T. Rob. Elmsleius. Ceteri *ἔβαλ'*.

232. *βέλει ἀπ' ὀμμάτων* T.

233. *πρέπουσσα* Ald.

234. "Si participium retineas, sententia erit imperfecta" ait Butlerus. Sed fallitur Vir ingeniosus. Constructio hæc est, *κρόκου βαφὰς εἰς πέδον χέουσα, πρέπουσά θ', ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννεπεῖν θέλουσα, ἔβαλε κ. τ. λ.* Anglice diceremus, *and looking, as though in a picture, willing to speak.*

236. *ἔμελθεν* Ald. Rob. *ἔμελλεν* Turn. *ἔμιχθεν* Hermann. quod verbum dubito num in hac re tragicus adhibere voluisset. "Sequentes autem versus," inquit Hermannus, "Iphigeniam ad mortem paratam sistunt, patrisque gloriam augere cupientem. Forsan et *αἶδα* pro *αὐδᾷ* legendum." Ingeniose sane. Sed quærendum videtur, num Iphigeniæ mors, secundum Æschylum, voluntaria re vera fuerit. Cum hac notione vix satis congruunt locutiones istæ *δίκαν χιμαίρας—παντὶ θυμῷ λαβεῖν—στόματος φυλακὰν κατασχεῖν, φθόγγον ἀραῖον οἴκοις.* Mox *αὐδὰ* Turn. Omnes vero *ἁγνά*, præter Schutzium, qui *ἁγνᾷ* in dativo dedit. Vir quidam eruditus, sed paullo audacior, in Annal. Litter. Heidelb. p. 1222. hunc locum sic legit, *πρέπουσά θ', ὡς ὅτ' ἐν γραφαῖσι=προσεννέπειν ἔμελλεν=ἐπεὶ κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους=ἀδμὴς πατρὸς τρίσπονδον φίλοις=αἰῶν' ὀπὶ πολλ' ἐτίμα.* Immanis quidem mutatio! Atqui hoc est veterum scripta ad incudem revocare, non emendare; quare hujusmodi tentamina posthac silentio prætermittam.

237. *τριτόσποδον* Rob. *τρίσπονδον* maluerunt Stanleius et Schutzius. *εὐπότυμον* Flor. *εὔποτον* T. *τ'* in fine versus addidit Elmsleius.

τέχναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἄκραντοι.
δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσιν
μαθεῖν ἐπιῤῥέπει· τὸ μέλλον δ',
ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν λύσις, προχαιρέτω.
ἶσον δὲ τῷ προστένειν·
τορὸν γὰρ ἥξει σύναρθρον αὐταῖς.
πέλοιτο δ' οὖν τἀπὶ τούτοισιν εὔπραξις, ὡς
θέλει τόδ' ἄγχιστον Ἀπίας
γαίας μονόφρουρον ἕρκος.

240. ἄγραντοι Ald. ἄχραντοι Turn.

241. δίκα δὺς Ald. Turn. δίκᾳ Elmsleius. edd. omnes δίκα, quod non est cur mutetur. gl. in T. ἡ δικαιοσύνη. ἐπιῤῥέπειν vim habet activam Eumen. 886. Οὔ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει Μῆνίν τιν', ἢ κότον τιν', ἢ βλαβὴν στρατῷ. Minus recte loci constructionem explicat Matthiæ. Miscell. Philol. II. p. 4. Δίκα ἐπιῤῥέπει (κατὰ) τὸ μέλλον τοῖς παθοῦσι (ὥστε) μαθεῖν. Idem in Obs. Crit. p. 2. conjecerat δίκαν δὲ τοῖς μὲν πατοῦσιν. Vid. Glossarium. Nempe in editionibus sic interpungitur; μαθεῖν ἐπιῤῥέπει τὸ μέλλον. τὸ δὲ προκλύειν, ἐπεὶ κ. τ. λ. Sed voces τὸ προκλύειν jure ejecit Elmsleius. (et sic T.) Adscripserat eas aliquis male sedulus ut expleret sententiam. Hermannus corrigit, τὸ προκλύειν δ' ἥλυσιν προχαιρέτω.

243. ἐπιγένοιτ' Ald. Rob. Med. ἐπεὶ γένοιτ' Turn. Steph. et recentiores. Dein ἀνηλύοις Ald. ἂν ἡ λύοις Guelph. ἂν κλύοις Flor. T. ἀνκλύοις Rob. ἂν ἠλύσις Turn. ἂν ἡ λύσις Steph. Med. Canter. Stanl. ἂν ἥλυσις Auratus. Porson. Butler. ἐπεὶ οὐ γένοιτ' ἂν ἡ λύσις Pearson. Casaub. quod recepi, omisso tamen articulo. Locum enucleatum videas in Glossario.

244. Ἶσον edd. vet. ἶσον T.

245. σὺν ὀρθὸν Ald. Guelph. Turn. σύνορθον Rob. σύναρθρον Steph. Dein ἀὐταῖς Med. T. Steph. Canter. Stanl. Porson. ἄταις vel μάταις conjicit Schutzius, αὐγαῖς Hermannus, quod ita vertit Humboldtius, *und sicher kommt es, dem Tag entsprechend:* αὐτᾷ Elmsleius; sc. δίκᾳ; sed nihil mutandum: vid. Glossarium.

246. πέλοι Rob. τούτοις Stephanus et recentiores.

248. γᾶς μουνόφρουρον Butlerus, contra metrum. Post h. v. scenam ingreditur Clytæmnestra.

ἥκω σεβίζων σόν, Κλυταιμνήστρα, κράτος·
δίκη γάρ ἐστι φωτὸς ἀρχηγοῦ τίειν
γυναῖκ', ἐρημωθέντος ἄρσενος θρόνου.
σὺ δ' εἴ τι κεδνόν, εἴτε μή, πεπυσμένη,
εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς,
κλύοιμ' ἂν εὔφρων· οὐ δὲ σιγώσῃ φθόνος.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εὐάγγελος μέν, ὥσπερ ἡ παροιμία,
ἕως γένοιτο μητρὸς εὐφρόνης πάρα.
πεύσει δὲ χάρμα μεῖζον ἐλπίδος κλύειν·
Πριάμου γὰρ ᾑρήκασιν Ἀργεῖοι πόλιν.
ΧΟ. *πῶς φῄς; πέφευγε τοὔπος ἐξ ἀπιστίας.*
ΚΛ. *Τροίαν Ἀχαιῶν οὖσαν· ἦ τορῶς λέγω;*
ΧΟ. *χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη.*

249. Per totam hanc scenam Chori partes in Ald. Turn. Steph. fere adsignantur Ἀγγέλῳ, in Robortelliana vero Φύλακι. personas recte distinxit Stanleius.

250. *ἐπιφωτὸς* Ald.

251. *ἀρσένου* Ald. Turn. Guelph.

252. *εὖ δ'* Ald. *εὖ δ'* Turn. Dein *εἴτε κεδνὸν* edd. *εἴ τι κεδνὸν* Marg. Ask. probante Butlero; quod verum puto; nam sensus non est, *sive audisti sive non*, sed potius, *Lubens discam num audieris necne.*

253. *εὐαγγελλοῖσιν* Ald.

254. Clytæmnestræ tribuit Flor. et v. 255. Nuncio. Sic etiam T. *οὐδὲ* edd. omnes. *σιγῶντι* Flor. T.

255. 256. Laudat Eustath. ad Iliad. A. p. 22, 33. ubi *ἠώς*. alibi vero citatum vidisse memini *υἱὸς* pro *ἑώς*.

259. *τοὔπος* Flor. *τὸ ὕπος* T. *ἐξαπιστείας* Ald.

260. *ἦτορ ὡς* Ald.

261. *δάκρυ'* Is. Vossius. Eustath. ad Od. T. p. 1872. penult. *ὅθεν λαβών, φασι, Σοφοκλῆς ἔφη, ὡς χάρμ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλούμενον.* Nostri versum paullum immutatum vides.

ΚΛ. εὖ γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ.
ΧΟ. τί γὰρ τὸ πιστόν ἐστι τῶνδέ σοι τέκμαρ;
ΚΛ. ἔστιν· τί δ' οὐχί; μὴ δολώσαντος θεοῦ.
ΧΟ. πότερα δ' ὀνείρων φάσματ' εὐπιθῆ σέβεις;
ΚΛ. οὐ δόξαν ἂν λάβοιμι βριζούσης φρενός.
ΧΟ. ἀλλ' ἦ σ' ἐπίανέν τις ἄπτερος φάτις;
ΚΛ. παιδὸς νέας ὥς, κάρτ' ἐμωμήσω φρένας.
ΧΟ. ποίου χρόνου δὲ καὶ πεπόρθηται πόλις;
ΚΛ. τῆς νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω.
ΧΟ. καὶ τίς τόδ' ἐξίκοιτ' ἂν ἀγγέλων τάχος;
ΚΛ. Ἥφαιστος, Ἴδης λαμπρὸν ἐκπέμπων σέλας.

262. *φρονούσης* T. Steph. Canter. ut ad Clytæmnestram referatur, loquente Nuncio.

263. Schutzius aliter distinguit. *Τί γάρ; τὸ πιστόν ἐστι τῶνδε σοι τέκμαρ;* de quo dubito. *τί γάρ;* sic positum, significat *nam qui fieri potest?* vel *quis enim neget?* Infra 1231. *Καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. τί γάρ;* Noster in Iphigenia apud Schol. Soph. Ajac. 721. *Οὔτοι γυναιξὶ χρὴ κυδάζεσθαι. τί γάρ;* sic enim legendum. Eurip. Suppl. 54. *τί γάρ; ἃ φθιμένους παῖδας ἐμοὺς οὔτε δόμοις προθέμαν—.* Orest. 476. *Τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος.* Recte autem conjungitur *τί* cum articulo. Eurip. Herc. Fur. 151. *Τί δὴ τὸ σεμνὸν σῷ κατείργασται πόσει;* nisi ibi legendum sit *τί δῆτα σεμνόν.* Soph. Œd. Col. 598. *Τί γὰρ τὸ μεῖζον, ἢ κατ' ἄνθρωπον νοσεῖς;* Philoct. 601. *Τίς ὁ πόθος αὐτοὺς ἵκετ';* Vid. Doederlin. in Act. Monac. T. I. p. 39.

264. *ἔπιν* Ald. *ἐστὶ τάδ' οὐχὶ* Turn.

265. *εὐπειθῇ* Ald. *εὐπειθῆ* ceteri omnes. Scribendum per *ι* olim monui ad Prometh. 341. *Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν, οὐ γὰρ εὐπιθής,* ubi etiam conjeci in hoc loco legendum *εὐπιθής;* sed satis bene se habet accusativus. *εὐπιθὴς* enim significat vel *aptum ad suadendum,* vel *qui facile suadetur.* Vid. exempla ad Promethei locum citata.

267. *ἀλλ' ἦσ'* Ald. Mox *εὔπτερος* Turn. *ἄπτερος* Hesych. in voce. Vid. Glossar.

271. *καὶ πῶς τόδ'* T. *ἐξ ἵκοιτ'* Ald. Dein *ἀγγελῶν* Pauw. Porson. *ἀγγέλλων* conjecit Stanleius.

φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπεν· Ἴδη μέν, πρὸς Ἑρμαῖον λέπας
Λήμνου· μέγαν δὲ πανὸν ἐκ νήσου τρίτον
Ἀθῷον αἶπος Ζηνὸς ἐξεδέξατο,
ὑπερτελής τε, πόντον ὥστε νωτίσαι
ἰσχὺν πορευτοῦ λαμπάδος, πρὸς ἡδονὴν

273. ἀγγέλου edd. vet. et MSS. "ἀγγάρου *Wesseling. ad Diod. Sic.* XIX. 57. *T.* II. *p.* 362. *Simile quid accidit in Herodoti MSS.* III. 126." R. P. ἀγγάρου restituerat Casaubonus in notis MStis, ex Eustathio et Suida. Quinetiam Canterus eandem correctionem ex Suida protulerat, cui adstipulatur Stanleius. ἀγγάρου Etymol. M. p. 7, 18. Lex. Seguier. p. 325. ed. Bekker. Eustath. ad Odyss. T. p. 1854, 27. omnes ex Ælio Dionysio. Grammaticorum loca videas in Glossario. Eandem correctionem fieri debere suspicor in Pers. 14. ubi hodie legitur, Κοὔτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἱππεὺς Ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται. Cf. infra v. 282.

275. φανὸν edd. vet. πανὸν reponi jussit Casaubonus ex Athenæo XV. p. 700. E. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ, quem locum olim indicaverat Robortellus.

276. Hic versus laudatur in Schol. Victor. ad Iliad. Ξ. 229. Ἄθωον libri omnes. Iota subjeci, Grammaticis obsecutus. Eustath. ad Iliad. B. p. 358, 42. ἀθῷος μὲν γὰρ κατά τινάς, προπερισπωμένως, ὁ ἀζήμιος. Ζεὺς δὲ Ἄθῳος, προπαροξυτόνως, ὁ ἐν τῷ Ἄθῳ τιμώμενος, ὅν, φασίν, ἐστι καὶ Ἀθώϊον κατὰ διαίρεσιν εἰπεῖν, ὁμοίως τῷ ἄρειος, ἀρήϊος. κατὰ μέντοι ἑτέρους, ὧν ἐστὶ καὶ Ἡρωδιανός, ἀνάπαλιν. ὁ μὲν παρὰ τὸν Ἄθων, Ζεὺς Ἀθῷος, προπερισπασθήσεται κατὰ τὸ ἥρως, ἥρῳος, Μίνως, Μινῷος, γάλως, γαλῷος. τὸ δὲ ἕτερον προπαροξυνθήσεται. Ibidem citatur ex Thamyride Sophoclea, Θρῄσσαν σκοπιὰν Ζηνὸς Ἀθῴου.

277. ὕπερθ' ἕλλης τε Rob. ὑπερτελεστε Med. ὑπερτελησ τε Guelph. Ἕλλης ὑπέρ τε πόντων Casaub. Voss. Stanl. Pauw. Sed nihil hic cum Hellesponto. Dein πόντων Ald. Subaudiendum ἐγένετο. Malim tamen legere ὑπερτελεῖ τε, *superat.* (Infra 352. ὑπερτελέσαι γάγγαμον ἄτης,) quod ad codicis Medicei lectionem proxime accedit. ὥστ' ἐνώτισεν Butler. φωτίσαι Musgr.

278. ἰσχὺς edd. ἰσχὺν Marg. Ask. Musgr. πρὸς ἐκδοχὴν Πεύκης Schutzius et Butlerus. πρόσω κονεῖ

πεύκη, τὸ χρυσοφεγγές, ὥς τις ἥλιος,
σέλας παραγγείλασα Μακίστου σκοποῖς.
ὁ δ᾽ οὔ τι μέλλων, οὐδ᾽ ἀφραδμόνως ὕπνῳ
νικώμενος, παρῆκεν ἀγγέλου μέρος·
ἑκὰς δὲ φρυκτοῦ φῶς ἐπ᾽ Εὐρίπου ῥοὰς
Μεσσαπίου φύλαξι σημαίνει μολόν.
οἱ δ᾽ ἀντέλαμψαν καὶ παρήγγειλαν πρόσω,
γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί.
σθένουσα λαμπὰς δ᾽ οὐδέπω μαυρουμένη,

Musgr. Quod si vulgata malueris retinere, constructio hæc erit; *ἰσχὺς λαμπάδος πορευτοῦ πρὸς ἡδονήν, πευκή.* ubi ultima vox ad priora explicanda subjicitur. Sensum perspexit Pauwius. Si vero *ἰσχὺς* retinendum sit, mallem, *πεύκης τὸ χρυσοφεγγὲς κ. τ. λ.*

280. *παραγγείλας ἀμακίστου* Ald. Guelph. Dein *Μακέτου* legit Pauwius, ut intelligatur *Μακέδων*, Jovis filius. Scholiasta legerat, ut videtur, *μακίστη*, interpretatur enim *μεγίστη πεύκη.* unde aliqua veritatis species accedit Wakefieldii conjecturæ *Σέλας παραγγείλασα μάκιστον Σκοπᾷ. Σκοπᾶς* Ald. Rob. Med. Guelph. *σκοπὰς* Flor. T. *σκοπαῖς* ceteri. Sed vix dubium quin *σκοπᾶς* ex *σκοποῖς* natum sit.

281. *ἀφασμόνως* Rob. *ἀφάσμων ὡς* Turn. *ἀφρασμόνως* ceteri. Sed *ἀφραδμόνως* Pearson. Schutz. 1. quæ scriptura vetustior est. Homerus dixit *ξυμφράδμων.* Vid. Pers. 423.

282. Vide an legendum sit *ἀγγάρου μέρος.* Cf. notata ad 273.

284. *Μεταπίου* Ald. *Μεσαπίου* ceteri, præter Robortellum, qui *Μεσσαπίου.* Recte. Sic Strabo et Stephanus Byzantinus. Pausanias vero et Photius per unum Σ. Virg. Æn. VII. 691. *At Messapus, equum domitor.* Sic etiam Servius ad Æn. VIII. 9. *Μεσσάπιοι* gens Italiæ, Thucyd. VII. 33. scribuntur *Μεσάπιοι* in Athen. III. 25. Dein *φύλαξ* Rob. *μολόν* Ald. Rob. quod non erat cur in *μολὼν* mutaret Turnebus, quem recentiores secuti sunt.

285. *οἵ τ᾽* Flor. *οἵ δ᾽* T. *ἀντ᾽ ἔλαμψαν* Ald.

286. *γαίας* Ald. Turn. ut sit *πρόσω γαίας*, quod quidem per se ferri potest, sed est recepta lectione deterius. *Γραίας*, ut videtur, malebat Porsonus, ut esset nomen gentile. Vid. Glòssar.

287. *λαμπά δ᾽* Ald. *λαμπάδ᾽* Guelph. cujus quidem Codicis

ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ, δίκην
φαιδρᾶς σελήνης, πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας,
ἤγειρεν ἄλλην ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.
φάος δὲ τηλέπομπον οὐκ ἠναίνετο
φρουρά, πλέον καίουσα τῶν εἰρημένων·
λίμνην δ' ὑπὲρ Γοργῶπιν ἔσκηψεν φάος·
ὄρος τ' ἐπ' Αἰγίπλαγκτον ἐξικνούμενον,
ὤτρυνε θεσμὸν μὴ χατίζεσθαι πυρός.
πέμπουσι δ' ἀνδαίοντες ἀφθόνῳ μένει
φλογὸς μέγαν πώγωνα, καὶ Σαρωνικοῦ
πορθμοῦ κάτοπτον πρῶν' ὑπερβάλλειν πρόσω

varietates vix operæ pretium est exscribere, quum ex editione Aldina manifesto transcriptus sit.

288. παιδίον ὠποῦ Ald. Guelph. πεδίον ὠποῦ Rob. πεδίον Ὠρωποῦ Turn. probante Casaubono. Ἀσωποῦ Steph. T. Med. qui etiam παιδίον. Conf. Pers. 810.

289. Virgulam post λέπας inserui, quæ in libris deest. Constructio est, ὑπερθοροῦσα πεδίον Ἀσωποῦ πρὸς Κιθαιρῶνος λέπας.

291. ἠνέναιτο Rob. Mox φρουρᾶ Ald. καίουσα omnes.

294. ἐτ' pro ἐπ' Rob.

295. μὴ χαρίζεσθαι edd. vet. δὴ χαρίζεσθαι T. μὴ χατίζεσθαι, Heathii correctionem, recepit Porsonus. νιν χαρίζεσθαι Voss. Pearson. μοι χαρίζεσθαι Casaubon. Stanl. (qui tamen postea conjecit μῆχαρ ἵζεσθαι) Schutz. Bothe. Butler. χατίζεσθαι in voce passiva, ut sensus sit *ne desideraretur*, vereor ut satis Græce dictum sit. Equidem propendeo in Vossii conjecturam. παρίεσθαι Musgr. ut Soph. Trach. 695. vel παραιτεῖσθαι.

296. μέρει Rob. ἀναδαίοντες corrigit, citra necessitatem, Ahlwardtius in Symbol. ad Schneideri Lexicon. Vide notata ad Theb. 740.

298. κάτο πτρονοῦ περβάλλειν Ald. κατόπτρον Rob. Turn. Guelph. Steph. Correxit Canterus. dein οὐχ ὑπερβάλλειν Turnebus, omisso πρῶν'. Quum vix explicari possit constructio, Pearsonus et Schutzius legunt ὑπερ-

φλέγουσαν· εἶτ' ἔσκηψεν, ἔστ' ἀφίκετο
Ἀραχναῖον αἶπος, ἀστυγείτονας σκοπάς·
κἄπειτ' Ἀτρειδῶν εἰς τόδε σκήπτει στέγος
φάος τόδ', οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός.
τοιοίδε τοί μοι λαμπαδηφόρων νόμοι,
ἄλλος παρ' ἄλλου διαδοχαῖς πληρούμενοι·
νικᾷ δ' ὁ πρῶτος καὶ τελευταῖος δραμών.
τέκμαρ τοιοῦτον σύμβολόν τε σοὶ λέγω,
ἀνδρὸς παραγγείλαντος ἐκ Τροίας ἐμοί.

ΧΟ. θεοῖς μὲν αὖθις, ὦ γύναι, προσεύξομαι·
λόγους δ' ἀκοῦσαι τούσδε κἀποθαυμάσαι

βάλλει—φλέγουσα. Jacob. φλέγουσιν, quod magis probo. Si sana sunt vulgata, subaudiendum erit ὥστε, et φλέγουσαν referendum ad φλόγα, ut constructio sit, ὥστε ὑπερβάλλειν. Sed forsan versus intercidit.

299. εἴτ' ἀφίκετο Ald. εἶτ' Rob. Turn. Steph. ἔς τ' Stanl. Porson. Schutz. Marg. Mitf.

300. ἀστυγείτονα Ald. Guelph. ἀστὺ γείτονας Rob.

301. ἐπόγε Ald. ἐς τόγε Rob. Turn. ἐς τόδε Steph. Post hunc versum hiatus est in Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et omnibus fere qui hodie exstant codicibus, usque ad v. 1062. πρὶν αἱματηρὸν —Lacunam primus supplevit H. Stephanus ex P. Victorii libro, de quo vid. præfationem.

303. τοιοίδ' ἔτυμοι Steph. Cant. τοιοίδ' ἕτοιμοι T. Stanl. Heath. τοιοίδε τοί μοι Porson. Schutz. quod retinendum videtur.

304. τηρούμενοι Voss. quod nescio an vulgato præstet.

305. χὠ τελευταῖος Schutz. 2. sed articulus abesse possit. Sic infra 315. τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων. *Butlerus.*

306. Sic Flor. T. τοιοῦτο edd. omnes; quæ forma, ni fallor, Ionica fuit. Attici dicebant τοιοῦτον, ut τοσοῦτον. Aristoph. Ran. 97. ὅστις φθέγξεται Τοιουτονί τι παρακεκινδυνευμένον. Rarissime apud tragicos occurrere τοιοῦτο et τοσοῦτο monuit Elmsleius in Censura Edinensi T. XVII. p. 239. ubi in Prometh. 826. Τοιοῦτο μέν σοι τοῦτο φρούριον λέγω, rescribit, Τοιοῦτον ἔν σοι. Verisimilius est τοιόνδε μέν σοι. Eurip. Orest. 885.

διανεκῶς θέλοιμ' ἂν, ὡς λέγεις, πάλιν.
ΚΛ. Τροίαν 'Αχαιοὶ τῇδ' ἔχουσ' ἐν ἡμέρᾳ.
οἶμαι βοὴν ἄμικτον ἐν πόλει πρέπειν.
ὄξος τ' ἄλειφά τ' ἐγχέας ταυτῷ κύτει,
διχοστατοῦντ' ἂν, οὐ φίλω, προσεννέποις.
καὶ τῶν ἁλόντων καὶ κρατησάντων δίχα

Τὸ γὰρ γένος τοιοῦτον· ἐπὶ τὸν εὐτυχῆ Πηδῶσ' ἀεὶ κήρυκες. Aldus τοιόνδ'.

310. διηνεκῶς edd. Mœris p. 129. Διανεκεῖ λόγῳ, ὡς Πλάτων 'Ιππίᾳ, 'Αττικῶς. Διηνεκεῖ, 'Ελληνικῶς. Eodem fere modo dicebant Attici διακονεῖν potius quam διηκονεῖν. Mox omnes libri exhibent, ὡς λέγοις πάλιν, quod solœcum sonat. Quare levissima mutatione correxi. Olim suspicabar quidem pro πάλιν legendum esse πόλιν. Has voces sæpius confusas esse criticos non latet. Sed πάλιν satis tueri video Clytæmnestræ responsum. Et defendi quidem aliquo modo possit optativus λέγοις, ut sensus sit, *utinam dicas*, sicut in isto ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, quod tamen neutiquam probo; nam constructionem duriusculam efficit. Quod si nihilominus λέγοις retinendum est, pro ὡς forsan scribendum εἰ. Certe vulgata lectione melior esset εἰ λέγοις πάλιν.

312. βοὴν δ' ἄμικτον Voss.

313. ἄδειφά τ' edd. sed ἄλειφάρ τ' Pearson. Voss. Schutz. Butler. quod forsan recipiendum; namque altera hujus vocabuli forma Ionibus quam Atticis usitatior fuisse videatur. Hipponax ap. Polluc. X. 87. Κἄλειφα ῥόδινον ἡδύ, καὶ λέκος πύρου. Callim. fr. XII. ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Philemon Lex. Technol. p. 8. πρόσκειται σύνθετα, διὰ τὸ ἄλειφαρ, ὃ σημαίνει τὸ ἄλειμμα. quem exscribentes *Zonaras* et Phavorinus exhibent ἄλειφα. Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 26. 'Ηρωδιανός μεν τοι ἄλλως αὐτὸ σχηματίζων, φησὶν ὅτι τοῦ ἄλειφα καὶ λίπα ἡ κατάληξις οὐκ ἀήθης, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄλειφα, ὥσπερ θένω θέναρ, καὶ κείρω κέρας, οὕτω καὶ αὐτὸ ἐκ τοῦ ἀλείφω, ἄλειφαρ ἢ ἄλειφας. καὶ ὑποστολῇ τοῦ ρ ἢ τοῦ σίγμα, ἄλειφα. Cf. Etymol. M. p. 60, 50. p. 491, 19.

Ibid. ἐκχέας T. Steph. Mutavit Canterus.

314. φίλως T. Steph. Canter. φίλω conjecit Stanleius; et sic Schutz. Porson. Butler. κοὐ φίλω marg. Mitf.

315. Homer. Il. Δ. 450. Ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχολὴ πέλεν ἀνδρῶν, 'Ολλύντων τε καὶ ὀλλυμένων.

φθογγὰς ἀκούειν ἐστί, συμφορᾶς διπλῆς.
οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ σώμασιν πεπτωκότες
ἀνδρῶν, κασιγνήτων τε, καὶ φυταλμίων
παῖδες γερόντων, οὐκέτ' ἐξ ἐλευθέρου
δέρης ἀποιμώζουσι φιλτάτων μόρον.
τοὺς δ' αὖτε νυκτίπλαγκτος ἐκ μάχης πόνος
νῆστις πρὸς ἀρίστοισιν, ὧν ἔχει πόλις,
τάσσει, πρὸς οὐδὲν ἐν μέρει τεκμήριον,
ἀλλ' ὡς ἕκαστος ἔσπασεν τύχης πάλον.
ἐν αἰχμαλώτοις Τρωϊκοῖς οἰκήμασιν
ναίουσιν ἤδη, τῶν ὑπαιθρίων πάγων
δρόσων τ' ἀπαλλαγέντες, ὡς δ' εὐδαίμονες,
ἀφύλακτον εὑδήσουσι πᾶσαν εὐφρόνην.
εἰ δ' εὖ σέβουσι τοὺς πολισσούχους θεούς,

317. Stanleius conjicit πεπτωκότων, et mox γέροντες. In plerisque editionibus comma post φυταλμίων ponitur, quod tollendum monuit Heathius; cui obsecuti sunt Schutz. et Butler.

322. νήστεις Pearson. ut sit accusativus. et sic T. Sed vid. Glossarium. Mox ἀναρίστοισιν Bigot. Voss. Stanleius e conjectura infelicissima.

326. νέουσιν Steph. Canter. ναίουσιν Flor. T. Pearson. Stanl. νεύουσιν Scalig. et Stanl. in curis 2dis. Mox τῶν θ' conjicit Stanleius, τῶν δ' Schutz.

327. ὡς δυσδαίμονες Steph. Canter. Porson. ὦ εὐδαίμονες Bigot. ὡς δ' εὐδαίμονες Voss. Stanl. Musgr. ὡς δὲ δαίμονες Hermannus.

329. εὐσεβοῦσι edd. ante Porsonum. εὖ σέβουσι Scalig. "Si dedit Æschylus in Eumen. 1022. μετοικίαν ἐμὴν Εὖ σέβοντες, cur, obsecro, crederemus eumdem in Agam. 346. posuisse Εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεούς? mea quidem sententia scribendum, ut in altero loco, εὖ σέβουσι, quia sic structura postulat." Verba sunt Valckenaerii ad Eurip. Phœniss. 1331. ubi adnotavit Porsonus tragicos videri dixisse εὖ σέβειν θεούς, et εὐσεβεῖν εἰς θεούς. Profecto nul-

τοὺς τῆς ἁλούσης γῆς, θεῶν θ' ἱδρύματα,
οὐκ ἄν γ' ἑλόντες αὖθις ἀνθαλῷεν ἄν.
ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ
πορθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους.
δεῖ γὰρ πρὸς οἴκους νοστίμου σωτηρίας
κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.
θεοῖς δ', ἀναπλάκητος εἰ μόλοι στρατός,

lus est dubitandi locus: aliud est *εὖ σέβειν*, aliud *εὐσεβεῖν*; quorum hoc (ab *εὐσεβὴς* ductum) *pie se gerere*, illud vero *rite revereri* significat; quare *εὐσεβεῖν* cum accusativo construi nequit, nulla intercedente præpositione. *εὐσεβεῖν*, *pie se gerere*, Soph. Electr. 307. Trach. 1224. Ajac. 1350. Antig. 921. Eurip. Phœniss. 535. Orest. 890. Antig. 731. 924. *εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς*. Philoct. 1441. *εὐσεβεῖν τὰ πρὸς θεούς*. Eurip. Alc. 1151. *εὐσέβει περὶ ξενούς*. Scyr. fr. II. *εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς*. Bacch. 466. correxit Valckenaer.

331. *αὖθις αὖ θάνοιεν ἂν* edd. vet. *αὖ ἁλοῖεν* Pearson. *ἀνθαλοῖεν ἂν* Stanleius, quod recepit Porsonus, accentu tamen non recte mutato. Lex. Seguier. p. 379. ed. Bekker. *'Αλοῖεν. ληφθεῖεν.* pro quo Suidas *'Αλῷεν*, quæ forma, memorata ab Eustathio p. 1268, 12. Choerobosco ap. Etymol. M. p. 73, 43. Atticorum fuit; Homerica est *ἁλοίην*. Iliad. X. 253. *ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην*, et ad hanc formam corrigendus est Iliad. I. 588. et alia loca ubi hodie scribitur *ἁλῴην*. Attici *ἁλίσκομαι* in præsenti usurpabant, cetera tempora ab *ἁλόω* adsumebant, unde etiam *ἀναλόω*, de quo verbo vid. Glossar. in Theb. 813. Quare in optativo scribendum *ἁλῴην*, ut *βιῴην*, *δῴην* et similia, quod nescivit Brunckius, ad Aristoph. Ach. 945. *συγγνῴη* Æsch. Suppl. 214. Vid. Hermann. de Ellips. et Pleonasm. p. 231. et Buttmanni Epimetron. Infelicissima est Ahlwardtii conjectura in Symbol. ad Schneideri Lex. Græc. *αὖθις ἀναλωθεῖεν ἄν*, secunda in *ἀναλωθεῖεν* contra auctoritatem correpta.

332. *ἐμπίπτῃ* Flor. *ἐμπίπτοι* T.

333. *πορθεῖν—κέρδεσι* Flor. *πορθεῖν* conjecerat Musgr. et sic T. Ceteri *ποθεῖν*, quod olim edidi; sed melius videtur *πορθεῖν vastare* sc. delubra.

336. *θεοῖς δ' ἀναμπλάκητος εἰ μόλοι στρατὸς* Steph. *θεοῖσι δ' ἀμπλάκητος* conj. Stanl. *θεοῖς δ' ἂν*

ἐγρηγορὸς τὸ πῆμα τῶν ὀλωλότων
γένοιτ' ἄν, εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κακά.
τοιαῦτα τἀν γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις.
τὸ δ' εὖ κρατοίη, μὴ διχοῤῥόπως ἰδεῖν·
πολλῶν γὰρ ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην.
ΧΟ. γύναι, κατ' ἄνδρα σώφρον' εὐφρόνως λέγεις.

ἀμπλάκητος Pauw. θεοῖς δ' ἄν, ἀπλάκητος εἰ μόλοι στρατός, Ἐγρηγορὸς—γένοιτ' ἄν, Porson. Potest tamen et, mea quidem sententia, debet stare ἀναπλάκητος; Sensus est, *Quinetiam si exercitus nullis erroribus actus domum redierit, vel sic etiam*, &c. Locum in Glossario declaratum videas. Porro vox ἀπλάκητος nusquam exstat nisi in locis corruptis. In Soph. Trachin. 123. sine dubio rescribendum ἀναπλάκητον vel ἀναπλάκητος. Est autem ἀναπλάκητος *ille qui a scopo non aberrat*. Tragicos dixisse ἀπλακεῖν, non ἀμπλακεῖν, pluribus ostendit Burneius in Menstrua Censura (*Monthly Review, Feb.* 1796. *p.* 132.) Alteram scripturam frustra tuetur Ahlwardtius in Symbol. p. 12. qui ἀμπλακεῖν dictum putat pro ἀναπλακεῖν, verbo plane inaudito et contra analogiæ leges formato. Verisimile est Iones dixisse ἀμπλακεῖν vel ἀμβλακεῖν. Archiloch. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. Ἤμβλακον· καί που τίν' ἄλλον ἥδ' ἄλη κιχήσατο. ubi tamen Sylburgius ἤμπλακον. Forte etiam Dorienses. Ibycus ap. Platon. Phædr. p. 343. B. μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακών, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

337. Sic Porsonus. Ceteri ἐγρήγορον, quæ vox a recentioribus usurpata est; e. g. Aquila et Symmacho Jerem. Thren. IV. 14. Etymol. M. p. 605, 31.

339. τοιαῦτά τοι—κλύοις edd. omnes; id est, *utinam hæc audias*. τοιαῦτά σοι T. Verum est, ni fallor, quod olim proposui ad Theb. 179. τοιαῦτα τἀν—κλύοις *hæc audias*.

341. Sic libri. πολλῶν γ' ἂν ἐσθλῶν Heath. Schutz. ut sensus sit, *multorum bonorum fructus prætulerim*, quod erit forsan qui intelligat. Stanleius vero vertit, *inter multa bona, id quod optimum est eligerem*, qui sensus e verbis vix elici potest. Ceterum τήνδ' ὄνησιν pro τὴν Hermanno debetur. Verte *nactus sum hoc tempore multorum bonorum fruitionem*.

342. ἐμφρόνως conjicit Abresch. i. e. *prudenter*. ἔμφρων pro εὔφρων in Pers. 778. reponendum videtur.

ἐγὼ δ', ἀκούσας πιστά σου τεκμήρια,
θεοὺς προσειπεῖν εὖ παρασκευάζομαι·
χάρις γὰρ οὐκ ἄτιμος εἴργασται πόνων.
ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία,
μεγάλων κόσμων κτεάτειρα,
ἥτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες
στεγανὸν δίκτυον, ὡς μήτε μέγαν,
μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι
μέγα δουλείας
γάγγαμον, ἄτης παναλώτου.
Δία τοι ξένιον μέγαν αἰδοῦμαι,
τὸν τάδε πράξαντ', ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ
τείναντα πάλαι τόξον, ὅπως ἂν
μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπὲρ ἄστρων

347. *τῶν* præfigit Triclinius, ut dimetrum expleat.

351. Voces *μέγα δουλείας* insititias putat Schutz. Cui minime assentior.

352. Hunc versum citat Pollux X. 132. emendatus a P. Leopardo Em. XVI. 21. *πανάλωτον* conj. Pearson. Stanl. Minus bene.

354. Vulgo interpungitur *τὸν τάδε πράξαντ' ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ*, quod vix Græce dici arbitror.

355. *τείνοντα* edd. *τείναντα* conjectura nonneminis apud Stanleium; quam recipiendam duxi. *τείνοντα* esset, *qui arcum olim tendit, et adhuc tendit.* Aliquando conjiciebam *τείναντα πάλιν.* Dicuntur *τόξα παλίντονα* Soph. Trachin. 520. (ubi minus recte locutionem tractavit Musgravius) Homer. Iliad. Θ. 266. *παλίντονα βέλη* Noster Choeph. 1519. *πάλιν* et *πάλαι* confusa sunt in MSS. Thucydidis III. 79, 2. Vid. Porson. ad Hecub. 1161.

356. *ὑπέραστρον* Bigot. Fieri vix potest ut *ἄστρων* vera lectio sit: quis enim unquam dixit *supra sidera jaculari?* Proverbium a Stanleio adlatum, *εἰς οὐρανὸν τοξεύεις,* nihil ad rem, namque

βέλος ἠλίθιον σκήψειεν.
Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν. εἰπεῖν στρ. α'.

hoc de iis qui frustra conantur dictum. Botheus legit ὑπεράκρως, cujus adverbii sensus ab hoc loco alienus est. Vere observavit Schutzius πρὸ καιροῦ et ὑπὲρ ἄστρων manifeste sibi opponi. Quod si locutionem ὑπὲρ καιρόν, pro καιροῦ πέρα, in auctore satis probato invenissem, legerem, μήτε πρὸ καιροῦ, μήθ' ὑπέρ, ἄστρων βέλος κ. τ. λ. ubi per ἄστρων βέλος *fulmen* intelligerem, ut in Eurip. Hippol. 580. οὔτε γὰρ πυρὸς οὔτ' ἄστρων ὑπέρτερον βέλος ubi vid. Valcken. (ὑπὲρ τὸν καιρόν, *ultra id quod commodum est.* Xenoph. Mem. I. 3. 6.) Nec multum abludit Eurip. Suppl. 744. ὦ κενοὶ βροτῶν, Οἳ τόξον ἐντείνοντες ὡς καιροῦ πέρα. Forsan erit cui magis arrideat ὑπεραίρων. Infra 767. Μήθ' ὑποκάμψας μήθ' ὑπερᾴρας Καιρὸν χαρίτων. Sed ibi metaphora a stadio sumta est.

357. In suspicionem incidit hic versus. Porsonus edidit βέλος † ἠλίθων. Idem apud Kidd. ad Dawes. M. C. p. 621. σκήψῃ βέλος ἠλιθιῶσαν. Atqui ἠλιθιόω est *futilem reddo*, ut in Prom. 1097. qui sensus huic loco, præsertim cum aoristi participio, nequaquam convenit. Primo observat Heathius in versu parœmiaco syllabam catalecticam spondeo subjici, ut in Soph. Œd. T. 1311. Sic etiam apud Eurip. Hec. 177. et Æsch. Pers. 32. quæ loca protulit Hermannus de Metr. p. 294. Sed nusquam, ut opinor, hoc factum est in fine systematis legitimi. Persarum locus rectius editur quam ab Hermanno citatur. Dein nonnihil habent dubitationis particulæ ὅπως ἄν, quæ optativo non solent præponi, nisi quando significant *quo maxime modo.* Interpretes vero vertunt *ut*, qui sensus vel modum conjunctivum postulat, ut in Eurip. Alc. 779. Soph. Œd. Col. 575. vel optativum sine ἄν, ut in Pers. 456. Vid. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. III. 6. p. 294. Legitur quidem ὡς ἂν cum optativo Sophocl. Œd. Col. 425. sed ibi corrigendum puto vel ὧν vel ὧδ'. vid. loc. Quare si recte se habet σκήψειεν, vertendum erit, *qui arcum tetendit, eo modo quo potissimum &c.* Herodot. I. 99. ταῦτα δὲ περὶ ἑωϋτὸν ἐσέμνυνε τῶνδε εἵνεκεν, ὅκως ἂν μὴ—λυπεοίατο. ibid. 10. τὸ παιδίον—θεῖναι ἐς τὸ ἐρημότατον τῶν οὐρέων, ὅκως ἂν τάχιστα διαφθαρείη, ibi tamen legendum videtur διαφθαρῇ. Sed nescio an ex istis locis hic versus defendi possit. Ingeniose G. Burges. Præf. ad Eurip. Troad. p. 25. conjicit, σκήψῃ βέλος ἤλιθα θεῖον. Rem integram lectoribus permitto.

358. ἔχουσ' Steph. Mutavit

πάρεστι τοῦτο κἀξιχνεῦσαι.
ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν.
οὐκ ἔφα τις θεοὺς βροτῶν
ἀξιοῦσθαι μέλειν,
ὅσοις ἀθίκτων χάρις
πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής.
πέφανται δ' ἐγγόνους

Stanleius. Hic locus vulgo longe aliter interpungitur, Διὸς πλαγὰν ἔχουσιν εἰπεῖν, Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι 'Ως ἔπραξεν, ὡς ἔκρανεν. Sed de vera distinguendi ratione nemo semel monitus dubitabit. Διὸς πλαγὰν ἔχουσι. *Jovis ictum habent;* locutio ex arena desumta; ubi pugil vel gladiator, quum ab adversario percussus est, dicitur ἔχειν πληγήν. Antiatticista Sangerm. p. 111. ed Bekker. Πληγὴν ἔχων, ἀντὶ τοῦ τετρωμένος. 'Αναξανδρίδης. Vid. infra 1314. Eurip. Androm. 1071. φασγάνων πληγὰς ἔχει. Terent. Andr. I. i. 55. *certe captus est: habet.* ubi Donatus. HABET. *Sic dicitur de eo qui letaliter vulneratus est.* Formulam illustrat Vir summus J. F. Gronovius Obs. II. 25. qui ellipsin, a Bosio ejusque editoribus prætermissam, recte supplet; "*Habet,* i. e. καιρίαν πληγήν." Conf. Cerdam ad Virgil. Æn. XII. 296. Macrob. Sat. II. 21. Athen. XIII. p. 585. F. Dein εἰπεῖν πάρεστι valet, *jure dicere possumus.* Theb. 917. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν=ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας.

359. τοῦτ' ἐξιχνεῦσαι Flor. τοῦτό γ' ἐξιχνεύσαντ' Musgr. Dein vulgo editur ὡς ἔπραξεν, sed ὡς omittendum esse vidit Hermannus.

361. Stanleius interpungi jubet οὐκ, ἔφα τις, θεοὺς—Minus recte. Vid. Glossarium. Alio modo metra disponit Burneius; ὡς ἔπραξ', ὡς ἔκρανεν. οὐκ=ἔφα τὶς θεοὺς=βροτῶν ἀξιοῦσθαι μέλειν=ὅσοις ἀθίκτων=χάρις πατοῖθ'· ὁ δ' οὐκ εὐσεβής. Sed displicet istud οὐκ, sententiæ initium, versum claudens. De pede cretico cum syzygia trochaica conjuncto vid. ad Theb. 90. infra 426.

365. Totam periodum exhibui secundum editionem Porsoni. Hermannus ita corrigit; πέφανται δ' ἐγγόνοις ἀτόλμητον Ἄρη πνεόντων μεῖζον' ἢ δικαίως, φλεόντων δωμάτων ὑπέρφεν· ὅπερ τὸ βέλτιστον. Magis Græce diceretur ὅπερ βέλτιστον, sine articulo. Sed locum manifesto vitiatum jam lectorum

ἀτολμήτων Ἄρη
πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως,
φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ,
ὑπὲρ τὸ βέλτιστον. ἔστω δ' ἀπή-
μαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν

oculis subjiciam, prout refingendum censeo. Πέφανται δ' ἔκγονος=ἀτολμήτων Ἄρη=πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως.=φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ,=ὑπὲρ τὸ βέλτιστόν ἐστ', οὐδ' ἀπή=μαντον, ὥστε κἀπαρκεῖν =εὖ πραπίδων λαχόντα. *Sed manifesto ex eorum genere est qui Martem rerum nefastarum justo ferocius respirant. Domibus vero extra modum affluentibus, ultra id quod optimum est res succedunt, neque adeo sine calamitate sunt ut contra eam sufficiat vel bene cordatus homo.* Vulgata alii aliter vel corrigere vel explicare conantur. Plerique arbitrantur πέφανται ad deos pertinere. Sed nusquam, quantum sciam, hoc verbum tertiæ pluralis vicem gerit. [Sed tamen κέκρανται ξυμφοραί, Eurip. Hipp. 1250. quod notavit Censor hujus fabulæ. *Q. R.* p. 520.] Quare refer ad atheum, qui ex eorum genere dicitur, qui impiam vim respirant. Dein ἐγγόνοις vel ἔγγονοι conjicit Stanleius, et mox ἀτόλμητον, quod metrum respuit; et si de ipso Paride agatur, nihil hic faciunt *posteri*. Mox vero ὑπέρφευ ὑπὲρ τὸ βέλτιστον conjungere, quod faciunt interpretes, plane nefas est. Voces ἔστω δ' ἀπήμαντον κ. τ. λ. Butlerus ita vertit: *Sit mihi vero quod tutum sit, et nihil amplius, ut in eo acquiescam sana mente præditus,* cujus interpretationi hæc objici possunt: primo ἔστω non est optantis sed imperantis: tragicus dixisset εἴη vel γένοιτο: dein constructio postularet τὸ ἀπήμαντον cum articulo; porro ἐπαρκεῖν vel ἀπαρκεῖν nusquam valet *contentum esse.* In loco difficillimo paullo liberius agendum duxi; sed, ut verum fatear, neque mea, neque ulla, quam adhuc videre contigit, explicatio omnem dubitandi caussam eximit.

Ibid. ἐγγόνους edd. ἐγγόνοις Voss. ἐκγόνους T. ἐκγόνους Schol. οἱ θεοί, φησί, πέφανται καὶ φανεροὺς ποιοῦσι τοὺς ἐκγόνους τῶν ἀσεβῶν. Ubicunque occurrit ἔγγονος, mutandum est in genuinam formam ἔκγονος. Vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 1122.

367. δίκαιον Voss. quod magis ex more usitato foret.

368. φλυόντων conjicit H. Steph. sed minus recte. Vid. Glossarium. Mox ὑπὲρ εὖ Voss.

370. ὥστ' ἀπαρκεῖν mavult But-

εὖ πραπίδων λαχόντα.
οὐ γάρ ἐστιν ἔπαλξις
πλούτου, πρὸς κόρον ἀνδρὶ
λακτίσαντι μέγαν δίκας
βωμόν, εἰς ἀφάνειαν.
βιᾶται δ' ἁ τάλαινα πειθώ, ἀντ. α'.
προβουλόπαις ἄφερτος, ἄτας.
ἄκος δὲ παμμάταιον.
οὐκ ἐκρύφθη, πρέπει δὲ φῶς,
αἰνολαμπὲς σίνος.
κακοῦ δὲ χαλκοῦ τρόπον,
τρίβῳ τε καὶ προσβολαῖς

lerus; (sic Flor.) et in antistrophe τὸν δ' ἐπίστροφον τῶνδ' = ἄνδρ' ἄδικον καθαιρεῖ. ὥστε μ' ἀπαρκεῖν marg. Mitf.

371. λαχόντι Schutz.

374. ἐκλακτίσαντι T. μεγάλα Steph. T. μέγαν Canter. quem reliqui secuti sunt.

377. ἀπρόβουλος παῖς conjectura Aurati. πρόβουλος, παίσ' ἄφερτος, ἄτας Musgr. et mox πᾶν μάταιον.

378. ἄγος Aurat. Voss. Locum recte interpunxerat Schutz. in ed. 1. quum olim legeretur, ἄκος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη· Idem tamen in ed. 2. aliter dedit, ἄγος δὲ παμμάταιον οὐκ ἐκρύφθη. Sed non opus est mutatione. Infra 1140. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν Τὸ μὴ οὐ πόλιν μέν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.

380. σίνους Musgr. σέλας Aurat.

382. τε deest in Flor. Dubito an legendum sit τριβᾷ. Vid. supra 192. Mox προβολαῖς Steph. Canter. προσβολαῖς marg. Mitf. Pearsonus, Stanleius et recentiores. πρὸ et πρὸς sæpissime inter se permutantur, e. g. Eurip. Hecub. 366. Hippol. 434. Suppl. 82. Æschyl. ap. Suid. v. Κάπηλος. Poet. ap. Clem. Alex. Strom. IV. 211. οὐδ' εἰ δεσμὰ πάντα προβάλοις. Vid. Bast. Ep. Crit. pp. 56. 86. &c. et ad Gregor. p. 789. Soph. Antig. 1037. Κερδαίνετ', ἐμπολᾶτε τὸν πρὸ Σαρδέων Ἤλεκτρον. Scali-

μελαμπαγὴς πέλει
δικαιωθείς, ἐπεὶ
διώκει παῖς ποτανὸν ὄρνιν,
πόλει πρόστριμμ' ἄφερτον ἐνθείς.
λιτᾶν δ' ἀκούει μὲν οὔτις θεῶν·
τὸν δ' ἐπίστροφον τούτων
φῶτ' ἄδικον καθαιρεῖ.
οἷος καὶ Πάρις, ἐλθὼν
εἰς δόμον τὸν 'Ατρειδᾶν,
ᾔσχυνε ξενίαν τράπε-
ζαν κλοπαῖσι γυναικός.
λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας στρ. β'.
κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμούς,
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον 'Ιλίου φθοράν,

ger. ad Manil. p. 416. citat τὸ πρὸς Σαρδέων; et quidem πρὸς habet Eustath. ad Iliad. B. p. 366, 30.

385. πτανὸν edd. vet. πτανόν τιν' T. πετεινὸν Stanl. Heath. Sed ποτανὸν Porson. Schutz. ex consuetudine tragicorum. Quinimo mihi quidem valde dubium videtur an πετεινὸς Græcum sit vocabulum. πετεηνὸς certe in duobus Homeri locis rescribendum est pro πετεεινὸς, quam formam veteres critici non agnoscunt; Herodianus autem ap. Etymol. M. p. 666, 40. diserte affirmat, πάντοτε ὁ ποιητὴς διὰ τοῦ ε̄ καὶ η̄ προφέρει. Idem doctus grammaticus πετηνὸν scribendum monet, quum alii ἐκ τοῦ τὴν πτέρυγα τείνειν satis absurde derivantes πετεινὸν dixerint.

386. θείς Flor.

388. τῶνδε pro τούτων edd. Mox forsan legendum φῶτα Δίκα καθαιρεῖ.

391. οἶκον pro δόμον T. τῶν 'Ατρειδᾶν Steph. Mutavit Canter.

393. κλοπαῖς Steph. Canter.

394. Strophen et Antistr. aliter ordinavit Burneius; aliter Seidlerus. De proximo versu vid. Hermann. Elem. Doctr. Metr. p. 256. Constat ex duplice dochmio cum bacchio.

396. ἰλίῳ T.

βέβακε ῥίμφα διὰ πυλᾶν,
ἄτλητα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστενον
τάδ' ἐννέποντες δόμον προφῆται.
Ἰώ, ἰὼ δῶμα, δῶμα, καὶ πρόμοι.
ἰὼ λέχος, καὶ στίβοι φιλάνορες.
πάρεστι † σιγᾶσ', ἄτιμος, ἀλοίδορος,
† ἄδιστος, ἀφεμένων, ἰδεῖν.

398. *πολὺ δ' ἔστενον* edd. vet. *πουλὺ* Arnaldus et Heathius. *πολὺ δ' ἐπέστενον* Botheus, probante Butlero; *πολὺ δ' ἀνέστενον* Flor. *πολλὰ δ' ἔστενον*, Pauwii conjectura a Burneio recepta, cuivis tragicorum lectione imbuto se probabit.

399. *τόδ' ἐννέποντες* edd. omnes; *τό δ'* T. sed omnino legendum *τάδ' ἐννέποντες* observavit Butlerus. In hujusmodi locutionibus semper fere numerum pluralem adhibent tragici. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 430. et confer Herc. F. 964. El. 783. 804. 1151.

Ibid. *δόμων* edd. *δόμῳ* legit Botheus. Equidem mallem *δόμον*, cum Stanleio et Musgr. qui citat Callim. H. Dian. init. *τάδε προσέειπε τοκῆα.* et v. 80. et Epigr. Hedyli ap. Athen. *Θέωνα εἴπατε.*

400. *ἰὼ δῶμα καὶ* Flor. recte quidem, ut opinor: vid. ad v. 416.

402. Locum pene conclamatum secundum lectionem vulgatam exhibui. Scholiasta hunc in modum explicare tentat, *ἀφεμένων ἡμῶν τῆς σιγῆς—πάρεστιν ἡμῖν ἰδεῖν ἡδίστη καὶ πολύτιμος καὶ ἀλοίδορος.* Stanleius in curis secundis legit *σιγῶσ'* pro *σιγῶσι* dativo plurali. Schutzius *πάρεστι σῖγ' ἄτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος.* Hermannus vero, *πάρεστι σίγας ἀτίμους.* Idem tamen nuper dedit *πάρεστι σιγὰς,* (i. q. *σιγηλὸς*) *ἄτιμος, ἀλοίδορος, ἄλῃστος ἀφεμένων, ἰδεῖν.* satis ingeniose. sed vid. ad v. 403. Musgravius conjicit *φοιτάς,* vel *μοιχάς,* vel *σινάς.* Ulcus quidem altius latere arbitror quam ut conjectura sanari possit. Burneius aliquid deesse suspicatur.

403. *ἀδίστονος* Schutz. *ἄπιστος* olim Hermannus, probante Butlero. Ceteri omnes fere *ἀφεμέναν* legunt, et interpretantur *abductam* vel *amissam,* quasi significationem haberet passivam, quum mediæ vocis participium sit; *ἀφένων* conjicit Stanleius; (Aurat.) *ἀφρενῶν* (qu. *ἀφρονῶν*?) Voss. *ἀφ' ὑμένων ex oculi tunicis* Musgrav. quod in textum recepturus est G. Burges.

πόθῳ δ' ὑπερποντίας
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν.
εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις
ἔῤῥει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες ἀντ. β'.
πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.
μάταν γάρ, εὖτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὁρᾷν,
παραλλάξασα διὰ χερῶν,
βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
πτεροῖς ὀπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις.
τὰ μὲν κατ' οἴκους [ἐφεστίους] ἄχη

404. *ὑπὲρ ποντίας* Steph. Canter. una voce T. Stanleius.

405. *ἄναξιν* Voss. Stanl. qui *φάσμα* de Helenæ imagine Menelao visa acceperunt. Rectius vero interpretatur Schutzius, qui *φάσμα* ait notare hominem adeo præ dolore macilentum, ut umbra potius aut spectrum videatur. Cf. supra v. 82. et Glossarium.

406. *εὐμόρφων γὰρ κολοσσῶν* Steph. Stanl. *εὐμόρφων δ' αὖ* Casaub. Pearson. *εὐμόρφων δὲ* Flor. Schutz. *εὐμόρφων γε* Burneius, quod minus placet. Quoties autem *δὲ* et *γὰρ* confusa sint, non opus est ut ostendam. † *γὰρ* Porsonus.

407. *τἀνδρὶ* Steph. Stanl. *ἀνδρὶ* Flor. Pauwius, et qui eum secuti sunt.

411. *πάρεισιν* Heath. Schutz. Porson. *πάρεισιν δόκαι* conjicit Hermannus. Sed hæc vox aliud videtur significasse ac *δόξα*. Vid. Schneider. Lex. vv. *δόκη* et *δόκος*.

412. *μάτα* Aurat. Constructionem hujus loci in Glossario explicui. Sed vel sic offendit *εὖτ' ἄν*, sequente *βέβακεν* in indicativo. Schutzius conjicit *δοκῇ 'νορᾷν*, satis ineleganter.

413. *χειρῶν* Flor.

414. *ὄψις ἁ μεθύστερον* Voss. Mox idem *πτερόεις ὀπαδός*. Voluit, ut opinor, *πτεροῦσσ' ὀπαδός*.

416. *ἐφ' ἑστίας* Steph. Canter.

τάδ' ἐστί, καὶ τῶνδ' ὑπερβατώτερα.
τὸ πᾶν δ', ἀφ' Ἑλλάδος αἴας συνορμένοις,
πένθεια τλησικάρδιος
δόμων ἑκάστου πρέπει.
πολλά γ' οὖν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ·
οὓς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἑκά-
στου δόμους ἀφικνεῖται.
ὁ χρυσαμοιβὸς δ' Ἄρης σωμάτων, στρ. γ'.
καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός,
πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου φίλοισι πέμ-
πει βραχὺ ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀν-

† ἐφ' ἑστίας Porson. ἐφεστίους Voss. Stanl. Schutz. delendum censeo, cum Aurato. Vid. Glossarium.

418. συνορμένων Schol. Pearson. Schutz. Butlerus legendum censet, τὸ πᾶν δ' ἀπ' αἴας Ἑλλάδος συνορμένων. Nonnihil deesse suspicatur Burneius.

419. πλησικάρδιος et δόμοις quasi suas conjecturas profert Stanleius; et sic quidem Vossius.

420. δόμοις marg. Mitf.

421. Malim scribere πολλὰ γὰρ θιγγάνει πρὸς ἧπαρ.

422. τις primus inseruit Porsonus. Mox εἶδεν conj. Stanleius. (post Auratum.)

424. εἰς ἑκάστου τοὺς δόμους εἰσαφικνεῖται edd. præter Porsonum, qui locum refinxit. τοὺς omittit Flor.

426. In hac strophe ordinanda ducem Burneium deserui, qui versus distinguit post σωμάτων= ἐν=δορὸς=φίλοισι=δυσδάκρυτον =εὐθέτου=ἴδρις, in reliquis ut nos. vv. 427. 429. constant ex pede cretico cum syzygia trochaica: vid. infra 461. 667. 739. Suppl. 160. Pers. 123. Eum. 493. 914.

428. Metrum Iambicum cum syzygia trochaica conjunctum. Sic v. 460. 464. 467. 471.

429. βαρὺ edd. Schutzii conjecturam, Butlero valde probatam, in textum recipere non dubitavi. In Soph. Œd. Col. 875. ubi Turnebus βραχὺς exhibet, βαρὺς an-

τήνορος σποδοῦ γεμί-
ζων λέβητας εὐθέτους.
στένουσι δ' εὖ λέγοντες ἄν-
δρα, τὸν μέν, ὡς μάχης ἴδρις·
τὸν δ', ἐν φοναῖς καλῶς πεσόντ'
ἀλλοτρίας διαὶ γυναι-
κός. τάδε σῖγά τις βαΰ-
ζει, φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρ-
πει προδίκοις Ἀτρείδαις.
οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος
θήκας Ἰλιάδος γᾶς
εὔμορφοι κατέχουσιν· ἐχ-
θρὰ δ' ἔχοντας ἔκρυψεν.
βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ, ἀντ. γ'.

tiqua varietas apud Scholiastam memoratur. Vid. Bast. ad Gregor. p. 601. Cf. Euripidis locum in Glossario, ubi τῷ βραχὺ respondet ὀλίγον.

430. γεμίζον Schutz. Hermann. Atqui γεμίζειν dicitur qui vas implet, non res qua impletur. Mox εὐθέτου edd. vet. εὐθέτους Stanl. Bigot.

431. τοὺς λέβητας edd. Articulum recte expulit Hermannus, et ex antistrophico οὖν. Et sic quidem scriptum est in Flor.

432. ἄνδρας Stanl. Schutz.

435. διὰ edd. διαὶ Burneius post Hermannum de Metr. p. 348. rectius tamen versiculos disponens, διαὶ in hac fabula bis iterum occurrit. Choeph. 609. 639. ὑπαὶ 877. 929. 1160. Choeph. 934. Eumen. 416. Soph. Antig. 1035. Electr. 711. 1418. Vid. Seidler. de V. Dochm. p. 94.

438. προδίκοισιν edd. ante Pauwium. προδίκοις T.

441. Plane otiosum puto εὔμορφοι. Nescio an rectius legeretur εὐμόρφους. Triclin. εὐμόρφως.

442. ἐχθρῶν T. ἑλόντας Voss. Butlerus per ἔχοντας intelligit *victores*. Imo vero *habentes sepulcra*.

δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος.
μένει δ' ἀκοῦσαί τι μου μέριμνα νυ-
κτηρεφές. τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ
ἄσκοποι θεοί· κελαι-
ναὶ δ' Ἐρινύες χρόνῳ
τυχηρὸν ὄντ' ἄνευ δίκας
παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου
τιθεῖσ' ἀμαυρόν, ἐν δ' ἀΐ-
στοις τελέθοντος οὔτις ἀλ-
κά· τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν
εὖ, βαρύ· βάλλεται γὰρ ὄσ-
σοις Διόθεν κεραυνός.
κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον.
μήτ' εἴην πτολιπόρθος,
μήτ' οὖν αὐτὸς ἁλοὺς ὑπ' ἄλ-
λων βίον κατίδοιμι.

444. *δημοκράτου* edd. præter Porsonum. *δημοκράκτου* Hermannus, ducens a *κράζω*, *vociferor*. *δημαράτου* Heath. *δημοκράτους* Aurat. Musgr.

446. *πολυστόνων* Casaub. Bigot. et ex Casaubono Stanleius.

447. *ἀπόσκοποι* Flor.

448. *δ' οὖν Ἐριννύες* omnes, præter Flor. Vid. ad 431. De scriptura vocis *Ἐρινύς*, conf. Gloss. in Prometh. 53.

450. *παλιντυχῆ* edd. vet. quod quidem defendi possit; sed præstat *παλιντυχεῖ*, Scaligeri conjectura, Porsono et Schutzio probata. *παλιντυχῆ* T.

453. *ὑπερκότως* edd. quod non video quo pacto explicari possit, quum nihil aliud valeat quam *supra modum iracunde*. Vid. infra 806. Quare *ὑπερκόπως* recepi ex conjectura Pearsoni, Grotii, Vossii. Choeph. 134. *οἱ δ' ὑπερκόπως Ἐν τοῖσι σοῖς κακοῖσι χλίουσιν μέγα.*

457. *μηδ' εἴην* Flor. *πτολιπόρθης* edd. universæ. Formam restitui Homericam. Infra 763. *Ἄγε δὴ*

πυρὸς δ᾽ ὑπ᾽ εὐαγγέλου πόλιν διή- ἐπῳδός.
κει θοὰ βάξις· εἰ δ᾽ ἐτήτυμος
τίς οἶδεν; ἤτοι θεῖόν ἐστι μὴ ψύθος.
τίς ὧδε παιδνός, ἢ φρενῶν κεκομμένος,
φλογὸς παραγγέλμασιν νέοις πυρω-
θέντα καρδίαν, ἔπειτ᾽
ἀλλαγᾷ λόγου καμεῖν;
γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει, πρὸ τοῦ φανέν-

βασιλεῦ, Τροίας πτολιπόρθ᾽, quod pro πτολιπόρθα positum esse vix crediderim.

460. 1. τὴν πόλιν T. Steph. τὴν deest in Flor. ejecit Porsonus. Aliter dividit Burneius πυρὸς δ᾽—πόλιν = διήκει—ἐτητύμως.

461. ἐτήτυμος Bigot. Ceteri ἐτητύμως.

462. ἐστ᾽, εἰ μὴ Musgr. Mihi quidem lectio vulgata, quam repræsentavi, minime satisfacit. Explicari non potest nisi sententiam suppleas, μὴ ψύθος γιγνόμενον· *sane divinum quiddam est, si modo non sit falsum.* Sed hoc nequaquam placet; et præterea ἤτοι pro *sane* non memini apud tragicos vidisse, nisi sequente ἄρα vel ἄν. Stanleius conjecerat εἴ τοι θεῖόν ἐστιν, ἢ ψύθος. (ἤ, τοι Flor.) Auratus pro μὴ legebat μοι.

463. τίς δ᾽ ὧδε Schutz. probante Butlero; ut sit sensus: *Certe mendacium in deos non cadit; quis vero adeo stolidus* &c. cujus quidem sententiæ vim alii forsan videant; ego non video. Subaudiendum autem ὥστε.

465. πυρωθῇ τὰν Bigot. Voss. et ex eo Stanleius; qui aliam quoque conjecturam profert, πυρωθείς. Offendit eos, ut videtur, ellipsis particulæ ὥστε, quæ certe duriuscula est. καρδίαν, ἔπει ἔπειτ᾽ Flor.

466. λόγους edd. vet. λόγου Jacob. Musgr. Porson. Schutz. et sic T.

467. ἐν γυναικὸς edd. præter Porsonum. ἀκμῇ Voss. Bigot. Jacob. Nec multo melius rem gessere Stanleius et Schutzius, vertentes ἐν γυναικὸς αἰχμᾷ *in mulieris imperio.* γυναικεία αἰχμὴ est *indoles feminea;* ut in Choeph. 628. γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν. Dein Vossius conjecit οὐ πρέπει. Minus recte. Hunc locum explicant verba Clytæmnestræ v. 575. Ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς αἴρεσθαι κέαρ. Λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ᾽ ἐφαινόμην.

τος χάριν ξυναινέσαι.
πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται
ταχύπορος. ἀλλὰ ταχύμορον
γυναικοκήρυκτον ὄλλυται κλέος.

ΚΛ. τάχ' εἰσόμεσθα λαμπάδων φαεσφόρων,
φρυκτωριῶν τε καὶ πυρὸς παραλλαγάς,
εἴτ' οὖν ἀληθεῖς, εἴτ', ὀνειράτων δίκην,
τερπνὸν τόδ' ἐλθὸν φῶς ἐφήλωσεν φρένας.
κήρυκ' ἀπ' ἀκτῆς τόνδ' ὁρῶ κατάσκιον
κλάδοις ἐλαίας· μαρτυρεῖ δέ μοι κάσις
πηλοῦ ξύνουρος, διψία κόνις, τάδε,
ὡς οὔτ' ἄναυδος, οὔτε σοι δαίων φλόγα

468. χαρὰν Pauw. χάριν ξυναινέσαι est *gratiam agnoscere*. Schutzius vertit *fortunæ jucunditatem prædicare*. συναινεῖν vero non est *prædicare*, sed *consentire*. Vid. infra 1200. Soph. Electr. 404.

469. Satis audacter Botheus, πιθανῶς ἄγαν θηλύτερον οὖς. Recte monet Scholiasta; ὁ θῆλυς ὅρος. ἤγουν περιφραστικῶς ἡ γυνή. Confer v. 1145. πόθεν ὅρους ἔχεις κ.τ.λ. Sed forte legendum ὁ θῆλυς ἔρος. De forma ἔρος vid. Monk. ad Hippol. 337.

470. ταχύπορον, ἀλλὰ ταχύμορον Aur.

471. γυναικογήρυτον citat F. Ursinus ad Virgil. Æn. IV. 569. forsan ex libro scripto. (nempe ex Flor. vel T.)

472. εἰσόμεθα Flor. Stanleius confert Soph. Antig. 631. Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.

479. De hoc loco miras excitarunt turbas viri ingeniosi. Quærit Schutzius, qui legit ὃς οὔτ' ἄναυδος, cum Stanleio, quomodo pulvis dicatur μαρτυρεῖν nuntium advenientem illa vel illa dicturum esse? Respondet Butlerus, "ex celeritate nuntii bona ominari Clytæmnestram; nam quum modo dixisset regina se præconem *vidisse* ramis oleæ velatum, cur id a pulvere excitato magis quam oculorum suorum testimonio diceret; neque enim confugiendum est ad cl. Schutzii commentum, pulverem illum ab agmine præconem haud procul sequente moveri." Sensus,

ὕλης ὀρείας σημανεῖ καπνῷ πυρός·
ἀλλ' ἢ τὸ χαίρειν μᾶλλον ἐκβάξει λέγων—
τὸν ἀντίον δὲ τοῖσδ' ἀποστέργω λόγον·
εὖ γὰρ πρὸς εὖ φανεῖσι προσθήκη πέλοι.
ΧΟ. ὅστις τάδ' ἄλλως τῇδ' ἐπεύχεται πόλει,
αὐτὸς φρενῶν καρποῖτο τὴν ἁμαρτίαν.

ΚΗΡΥΞ.

ἰὼ πατρῷον οὖδας Ἀργείας χθονός,
δεκάτῳ σε φέγγει τῷδ' ἀφικόμην ἔτους,

ut mihi quidem videtur, hic est. "Nuntium video huc a litore accedentem, ramis olivæ redimitum. Testatur autem pulvis (quo ex longo itinere illitus est) eum recta ab exercitu profectum esse; ideoque nec mutus erit, nec per ignem res gestas significabit, sed viva voce."

480. Dixerat alicubi Æschylus ἄχνην πυρὸς pro *fumo*, uti liquet ex collatis Suida et Hesychio cum Etymologo M. p. 182, fin. unde conjecit V. D. in Misc. Obs. II. i. p. 125. in hoc loco olim scriptum fuisse ἄχνῃ πυρός. Sed hoc vetat prosodiæ lex; et præterea καπνῷ πυρὸς significat *ignis splendore*.

486. Præconis nomen deest in Steph. Talthybii nomen adsignavit Argumenti auctor, quod recte secusne factum sit, dubitat Stanleius, quia apud Senecam in Agamemnone, nuncius qui Trojæ excidium Clytæmnestræ indicat, Eurybates est. "Uterque, et Talthybius et Eurybates, præcones erant Agamemnonis, quorum apud Homerum multa mentio." Atqui Eurybates, Agamemnonis præco, semel tantum apud Homerum memoratur; et dubitari potest annon et iste idem sit cum Eurybate Ithacensi, qui plerumque Ulyxen sequebatur. Vid. Schol. Victor. ad Iliad. I. 170. Noster infra compellatur, Κήρυξ Ἀχαιῶν—τῶν ἀπὸ στρατοῦ. Eurip. Troad. 238. κῆρυξ ἐξ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ—Ταλθύβιος. Ceterum tragicos unitatem temporis, ut aiunt, verisimilitudinis dispendio servasse notat Dio Chrysost. Or. 52. p. 550. νῦν δὲ πολλάκις ἐν μιᾷ ἡμέρα παραγιγνομένους ποιοῦσι τοὺς κήρυκας πλειόνων ἡμερῶν ὁδόν.

487. δεκάτου Stanleius, quod minus Æschyleum est. Locum

πολλῶν ῥαγεισῶν ἐλπίδων, μιᾶς τυχών.
οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν τῇδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονὶ
θανὼν μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.
νῦν χαῖρε μὲν χθών, χαῖρε δ' ἡλίου φάος,
ὕπατός τε χώρας Ζεύς, ὁ Πύθιός τ' ἄναξ,
τόξοις ἰάπτων μηκέτ' εἰς ἡμᾶς βέλη.
ἅλις παρὰ Σκάμανδρον ἦσθ' ἀνάρσιος·
νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος,
ἄναξ Ἄπολλον. τούς τ' ἀγωνίους θεοὺς
πάντας προσαυδῶ, τόν τ' ἐμὸν τιμάορον,
Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας,
ἥρως τε τοὺς πέμψαντας, εὐμενεῖς πάλιν
στρατὸν δέχεσθαι τὸν λελειμμένον δορός.
ἰὼ μέλαθρα βασιλέων, φίλαι στέγαι,
σεμνοί τε θᾶκοι, δαίμονές τ' ἀντήλιοι·
εἴ που πάλαι, φαιδροῖσι τοῖσιδ' ὄμμασι

imitatur auctor fabulæ Agamemnonis quæ vulgo Senecæ dicitur.

493. βάλε **pro** βέλη **conjicit Stanleius, nulla necessitate.**

494. ἦλθες ἀνάρσιος **libri omnes. Butlerus monuit anapæstum in quinta sede vitari posse legendo,** παρὰ Σκάμανδρον ἦλθες ἅλις ἀνάρσιος, **vel** ἦλθες παρὰ Σκάμανδρον ἅλις ἀνάρσιος. **Sed verum puto quod præbet Margo Askeviana,** ἦσθ' ἀνάρσιος; **cui opponitur** ἴσθι σωτήρ.

495. καὶ παγώνιος **Flor.** κἀπαγώνιος **positum est pro** καὶ ἀπαγώνιος ***certamine liberans.*** **Recte Schol.** ἀπόμαχος. **Heathius vero et Schutzius malunt** ἐπαγώνιος ***defensor in certaminibus,*** **quem sensum non ferret vocabulum istud si uspiam exstaret. Præco autem non amplius eget defensore in certaminibus.** κἀναγώνιος **conj. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1162.**

503. εἴ που **Stanleii certissima emendatio est pro** ἢ ποῦ, **Porsono**

δέξασθε κόσμῳ βασιλέα πολλῷ χρόνῳ.
ἥκει γὰρ ὑμῖν φῶς ἐν εὐφρόνῃ φέρων,
καὶ τοῖσδ' ἅπασι κοινόν, 'Αγαμέμνων ἄναξ.
ἀλλ' εὖ νιν ἀσπάσασθε, καὶ γὰρ οὖν πρέπει,
Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου
Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.
βωμοὶ δ' ἄϊστοι καὶ θεῶν ἱδρύματα,
καὶ σπέρμα πάσης ἐξαπόλλυται χθονός.
τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον
ἄναξ 'Ατρείδης πρέσβυς, εὐδαίμων ἀνήρ,

recepta. Solennis est hujusmodi obtestatio; frequentius tamen εἴ ποτε quam εἴ που. Homer. Il. ε. 116. Εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης Δηΐῳ ἐν πολέμῳ, νῦν αὖτ' ἐμὲ φίλαι, 'Αθήνη. Soph. Œd. 172. Εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὕπερ—'Ελθετε καὶ νῦν. Aristoph. Acharn. 404. 'Υπάκουσον εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινι. Equit. 590. δεῖ = γὰρ τοῖς ἀνδράσι τοῖσδε πά = σῃ τέχνῃ πορίσαι σε νί = κην εἴπερ ποτε καὶ νῦν. Pac. 302. 'Ω πανέλληνες, βοηθήσωμεν εἴπερ πώποτε. Sappho, 'Αλλὰ τυῖδ' ἔνθ', αἴποτα κἀτέρωτα. Apollon. Rhod. IV. 757. 'Ιρι φίλη, νῦν εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμὰς—Thucyd. VII. 64. καρτερήσατε, εἴ ποτε. 71. καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν, εἴ ποτε καὶ αὖθις, προθύμως ἀντιλαβέσθαι. Demosth. Ol. I. 4. sub. init. καὶ τῷ πολέμῳ προσέχειν, εἴπερ ποτε, καὶ νῦν. Cf. Ol. III. 4. sub init. et apud Latinos Liv. XXXI. 7. *si unquam alias, Punico certe bello*. Vid. Schaefer. ad Soph. Œd. Col. 734.

Ibid. τοῖσι δώμασι Bigot. et sic Stanleius, vel φαιδροῖς ἰδόντες ὄμμασι, (Vossii conj.) quod audacter recipiendum putat Butlerus. τοῖσιν ὄμμασι T. τοῖσιδε deorum ἀντηλίων præsentiam significat, idemque opponi videtur τῷ πάλαι.

504. δέξεσθε marg. Mitf. δέξαισθε T. δέξασθε νόστῳ Pauw. Abreschius confert Pers. 406. 'Ηγεῖτο κόσμῳ. Pindar. Pyth. III. 147. οὐ δύναται κόσμῳ φέρειν.

505. ἡμῖν Flor.

509. τῇ pro relativo ᾗ. Vid. notata ad Theb. 37.

510. Pers. 816. Βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα.

ἥκει· τίεσθαι δ' ἀξιώτατος βροτῶν
τῶν νῦν· Πάρις γάρ, οὔτε συντελὴς πόλις,
ἐξεύχεται τὸ δρᾶμα τοῦ πάθους πλέον.
ὀφλὼν γὰρ ἁρπαγῆς τε καὶ κλοπῆς δίκην,
τοῦ ῥυσίου θ' ἥμαρτε, καὶ πανώλεθρον
αὐτόχθον' ὂν πατρῷον ἔθρισεν δόμον.
διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θαμάρτια.
ΧΟ. κῆρυξ 'Αχαιῶν, χαῖρε, τῶν ἀπὸ στρατοῦ.
ΚΗ. χαίρω· τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.
ΧΟ. ἔρως πατρῴας τῆσδε γῆς σ' ἐγύμνασεν;
ΚΗ. ὥστ' ἐνδακρύειν γ' ὄμμασιν χαρᾶς ὕπο.
ΧΟ. τερπνῆς ἄρ' ἦτε τῆσδ' ἐπήβολοι νόσου.

515. Ad hunc versum observavit Scholiasta, *ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὔτε ληπτέον καὶ εἰς τὸ Πάρις. συνυπακούεται γὰρ ἐκ τοῦ ἐπαγομένου.* Stanleius confert Pindar. Pyth. VI. 47. *ἄδικον οὔθ' ὑπέροπλον ἅβαν δρέπων.* Exemplum magis adpositum præbet Choeph. 292. *δέχεσθαι δ', οὔτε συλλύειν τίνα.* Herodot. V. 92, 26. *ἐκ δέ οἱ ταύτης τῆς γυναικός. οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγίνοντο.* ubi vid. Schweigh. et Markland. ad Iph. T. 1368. Erfurdt. ad Soph. Aj. 631. Elmsl. ad Eurip. Med. 452.

517. *ὄφλων* edd. Aoristi participium est.

519. *αὐτόχθονον πατρῷον* libri fere universi. *αὐτόχθονον † πατρῷον* Porsonus. *αὐτόχθονος* haud scio an alibi exstet, præterquam in aliquibus Lycophronis codicibus v. 714. ubi vera lectio est *αὐτοκτόνοις.* Quare edidi *αὐτόχθον' ὄν.* Forma *ὃς* pro *ἑὸς* occurrit Theb. 638. Soph. Œd. T. 1248. Œd. Col. 1639. Trach. 266. 525. Ajac. 442. *αὐτόχθονα* verteris vel *indigenam*, vel *αὐτόχθονα ἔθρισεν cum solo æquavit.*

521. Partes quas in hac *στιχομυθίᾳ* Chorus gerit, in libris veteribus Clytæmnestræ adsignantur. Personas primus mutavit Heathius. Recte eum fecisse ex v. 567. patebit.

522. *οὐκ ἀντερῷ* Flor.

525. *ἄρ' ἴστε* Flor. Interrogationem quæ huic versui vulgo adponitur, delendam esse recte monuit Heathius. Sic Musgr.

ΚΗ. πῶς δή; διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.
ΧΟ. τῶν ἀντερώντων ἱμέρῳ πεπληγμένοι.
ΚΗ. ποθεῖν ποθοῦντα τήνδε γῆν στρατὸν λέγεις;
ΧΟ. ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν.
ΚΗ. πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν στύγος στρατῷ;
ΧΟ. πάλαι τὸ σιγᾷν φάρμακον βλάβης ἔχω. 531
ΚΗ. καὶ πῶς ἀπόντων κοιράνων ἔτρεις τινάς;
ΧΟ. ὡς νῦν τὸ σὸν δή, καὶ θανεῖν πολλὴ χάρις.
ΚΗ. εὖ γὰρ πέπρακται. ταῦτα δ' ἐν πολλῷ χρόνῳ

526. Sic recte interpunxit Schutzius. Vulgo, Πῶς δὴ διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου; Eumen. 201. Πῶς δή; τοσοῦτον μῆκος ἔκτεινον λόγου. 598. Πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. Eurip. Hel. 1262. Πῶς δή; λέλειμμαι τῶν ἐν Ἕλλησιν νόμων.

527. Ante Schutzium legebatur πεπληγμένος. Sed de exercitu sermo est; et πεπληγμένοι referendum ad ἐπήβολοι v. 525.

528. Interrogationem huic versui recte adposuit Heath.

529. ἐκ φρενὸς ἀναστένειν Steph. μ' inseritur in marg. Mitf. et Needham. Sic Porson. Schutz.

530. στυγόστρατον Pauw. θυμῷ στύγος Schutz. qui στρατῷ ex glossemate putat irrepsisse. Stanleius legit, cum Aurato et Casaubono, στρατοῦ, quod sic interpretatur; *Quamnam tibi mœroris causam dederit exercitus?* Sensus haud incommodus elici posset aliter interpungendo, Πόθεν τὸ δύσφρον τοῦτ' ἐπῆν, στύγος στρατῷ; *Unde tibi hæc animi solicitudo, quam aversatur exercitus?* Nempe exercitus læta omnia ac fausta domi inventurum se sperabat. Sed hoc loco ampliandum censeo.

531. "*Jam diu tacendo calamitatem evitare studui.*" Musgr. Cf. v. 35.

532. ἀπόντων τυράννων Steph. "Videtur scribendum κοιράνων, quod et in Eurip. Iphigenia posteriore (1081.) olim reposuimus, et in alio ejusdem versu, quem e Dictye citat Stobæus Serm. XLII. (Fragm. 5.)" *Canter.* κοιράνων T. De confusione harum vocum videas ad Prometh. 994. et Gaisford. ad locum Iphigeniæ. Dictyis locum pariter emendavit Salmasius.

533. ὧν νῦν τὸν σὸν δὴ Steph. ὡς emendabat Stanleius, (seu potius Auratus) quod recepere Porsonus et Schutzius.

534. τἄλλα γ' Voss.

τὰ μέν τις ἂν λέξειεν εὐπετῶς ἔχειν,
τὰ δ' αὖτε κἀπίμομφα. τίς δέ, πλὴν θεῶν,
ἅπαντ' ἀπήμων τὸν δι' αἰῶνος χρόνον;
μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας,
σπαρνὰς παρήξεις καὶ κακοστρώτους—τί δ' οὐ
στένοντες, οὐ λαχόντες, ἤματος μέρος;
τὰ δ' αὖτε χέρσῳ καὶ προσῆν πλέον στύγος·
εὐναὶ γὰρ ἦσαν δηΐων πρὸς τείχεσιν·
ἐξ οὐρανοῦ δὲ κἀπὸ γῆς λειμωνίας
δρόσοι κατεψέκαζον, ἔμπεδον σίνος
ἐσθημάτων, τιθέντες ἔνθηρον τρίχα.
χειμῶνα δ' εἰ λέγοι τις οἰωνοκτόνον,

535. τὰ μέν τις εὖ λέξειεν Steph. Canter. "*Particulam* ἂν *huic sententiæ interserendam viderunt Stanleius et Heathius, sed male collocavit uterque, hic scilicet* ἂν λέξειεν, *ille* εὖ λέξει' ἄν, *legentes. Repone* ταῦτα δ' ἂν πολλῷ χρόνῳ, *ut vs.* 516." R. P. Post hæc scripta sententiam mutavit, ut videtur, Vir egregius; namque edidit Τὰ μέν τις ἂν λέξειεν. et sic Aurat.

538. μόχθος δ' ἄρ', εἰ λ. Aur.

539. κακοτρώτους HSt.

540. Stanleius κλαίοντες legendum putat pro λαχόντες. Casaubonus interpretatur λαχόντες de excubiis sortiendis. Heathius λακόντες. Schutzius οὐ λαχόντες. Abreschius intelligit quasi scriptum esset τί δ' οὐ μέρος ἡμέρας ἐλάχομεν οὐ στένοντες;

541. τὰ δ' αὐτὰ Jacob. Dein καὶ χέρσῳ Schutzius, vocibus inutiliter transpositis.

543. ἐξ οὐρανοῦ γὰρ edd. pleræque. δ' αὖ pro γὰρ Casaub. δὲ Bigot. Pearson. Heath. Schutz. λειμωνίας recte Schutz. Bothe. Ceteri λειμώνιαι.

545. ἀνθηρὰν voluit (Auratus) Stanleius; sed longe præstat vulgatum. Vid. Glossarium. Ceterum notent tirones τιθέντες participium masculinum, cum δρόσοι, nomine feminino, conjungi; cujus quidem anomaliæ dubito an aliud exemplum apud poetas Atticos reperiatur, nisi de animantibus sermo sit, ut in locis a Matthiæ citatis Gr. Gr. II. 436, 2.

546. δ' ἂν λέγοι τις Aur.

οἷον παρεῖχ' ἄφερτον Ἰδαία χιών,
ἢ θάλπος, εὖτε πόντος ἐν μεσημβριναῖς
κοίταις ἀκύμων νηνέμοις εὕδοι πεσών—
τί ταῦτα πενθεῖν δεῖ; παροίχεται πόνος·
παροίχεται δέ, τοῖσι μὲν τεθνηκόσιν
τὸ μήποτ' αὖθις μηδ' ἀναστῆναι μέλειν.
τί τοὺς ἀναλωθέντας ἐν ψήφῳ λέγειν,
τὸν ζῶντα δ' ἀλγεῖν χρὴ τύχης παλιγκότου;
καὶ πολλὰ χαίρειν ξυμφοραῖς καταξιῶ.
ἡμῖν δὲ τοῖς λοιποῖσιν Ἀργείων στρατοῦ
νικᾷ τὸ κέρδος, πῆμα δ' οὐκ ἀντιρρέπει.
ὡς κομπάσαι τῷδ' εἰκὸς ἡλίου φάει,
ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοις.

551. Conjungenda παροίχεται τὸ μηδὲ μέλειν τοῖς τεθνηκόσι μήποτ' αὖθις ἀναστῆναι. *Præteriit vel resurgendi desiderium.* Non vero παροίχεται πόνος, ὥστε αὐτοῖς μηδ' ἀναστῆναι μέλειν. Hanc enim constructionem non patitur articulus, τὸ μέλειν. Ceterum ἀναστένειν, Aurati conjectura pro ἀναστῆναι, in libro Bigoti memoratur; et hanc lectionem adoptavit Butlerus. [In libro Mitf. reperi ἀνασθενεῖν pro Aurati conjectura memoratam. Idem voluit αὐτοῖς pro αὖθις.]

554. χρῆν Voss.

555. ξυμφοραῖς omnes, quod nescio annon in ξυμφορὰς mutandum, quum in hac formula quartus casus usitatior sit. Soph. Electr. 1456. Ἡ πολλὰ χαίρειν μ' εἶπας, οὐκ εἰωθότως. (bono sensu.) Eurip. Hippol. 112. Τὴν σὴν δὲ Κύπριν πόλλ' ἐγὼ χαίρειν λέγω. Aristoph. Ach. 201. Χαίρειν κελεύω πολλὰ τοὺς Ἀχαρνέας. Sappho ap. Max. Tyr. VIII. p. 94. Πολλά μοι τὰν Πολυάνακτος παῖδα χαίρειν [λέγω]. Sed vid. Monk. ad Hippol. locum.

558. Legendum puto, ὡς κομπάσαι τάδ' εἰκὸς ἡλίου φάει· Ὑπὲρ θαλάσσης καὶ χθονὸς ποτωμένοι, Τροίαν θ' ἑλόντες δήποτ'. κ. τ. λ. Sed quia vulgata sensum haud incommodum præbent, nihil temere innovandum judicavi.

559. ποτωμένους Stanleius, dis-

Τροίαν ἑλόντες δήποτ' Ἀργείων στόλος,
θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα
δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαίοις γάνος.
τοιαῦτα χρὴ κλύοντας εὐλογεῖν πόλιν,
καὶ τοὺς στρατηγούς· καὶ χάρις τιμήσεται
Διὸς τάδ' ἐκπράξασα. πάντ' ἔχεις λόγον.

ΧΟ. νικώμενος λόγοισιν οὐκ ἀναίνομαι·
ἀεὶ γὰρ ἡβᾷ τοῖς γέρουσιν εὖ μαθεῖν.
δόμοις δὲ ταῦτα καὶ Κλυταιμνήστρᾳ μέλειν
εἰκὸς μάλιστα, σὺν δὲ πλουτίζειν ἐμέ.

ΚΛ. ἀνωλόλυξα μὲν πάλαι χαρᾶς ὕπο,
ὅτ' ἦλθ' ὁ πρῶτος νύχιος ἄγγελος πυρός,
φράζων ἅλωσιν Ἰλίου τ' ἀνάστασιν.
καί τις μ' ἐνίπτων εἶπε, Φρυκτώρων διὰ

sentiente Pauwio; equidem ποτώμενοι veram esse lectionem censeo.

561. θεῶν Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 88. ut vitetur schema Colophonium. Sed vid. Brunck. ad Soph. Antig. 862. πάντα pro ταῦτα Bigot.

562. ἀρχαῖον edd. quod verissimum judicat Butlerus. ἀρχαίοις legendum vidit Porsonus. Huc respexisse videatur auctor Rhesi 179. Καὶ μὴν λαφύρων αὐτὸς αἱρήσει παρών. ΔΟ. Θεοῖσιν αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμοις. Vid. Eurip. Electr. 7.

567. Æschylus apud Stob. XXIX. p. 199=121. Καλὸν δὲ καὶ γέροντι μανθάνειν σοφά.

570. ἀνωλολύξαμεν MS. Victorianus, (Flor.) T. ἀνωλόλυξα μὲν H. Steph. ἀνηλάλαξα Auctor Christi Patientis v. 70. a Porsono indicatus; cui lectioni favet Eurip. Suppl. 719. Ἐγὼ δ' ἀνηλάλαξα, κἀνωρχησάμην, Κἄκρουσα χεῖρας. Confer etiam Phœniss. 1410. Electr. 855. Soph. Antig. 131. Sed femina rectius dicitur ἀνολολύζειν. Vid. v. 578. et Xenophontis locum in Glossario ad Theb. 254.

573. ἐνίππων Flor.

πεισθεῖσα, Τροίαν νῦν πεπορθῆσθαι δοκεῖς;
ἦ κάρτα πρὸς γυναικὸς, αἴρεσθαι κέαρ.
λόγοις τοιούτοις πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην.
ὅμως δ' ἔθυον· καὶ γυναικείῳ νόμῳ
ὀλολυγμὸν ἄλλος ἄλλοθεν κατὰ πτόλιν
ἔλασκον εὐφημοῦντες, ἐν θεῶν ἕδραις
θυηφάγον κοιμῶντες εὐώδη φλόγα.
καὶ νῦν τὰ μάσσω μὲν τί δεῖ σ' ἐμοὶ λέγειν;
ἄνακτος αὐτοῦ πάντα πεύσομαι λόγον.
ὅπως δ' ἄριστα τὸν ἐμὸν αἰδοῖον πόσιν
σπεύσω πάλιν μολόντα δέξασθαι. τί γὰρ
γυναικὶ τούτου φέγγος ἥδιον δρακεῖν,

576. Hoc et proximo versu abutitur Auctor X. Π. p. 72. qui etiam adjicit πεισθεῖσα τῷ φέροντι θέσκελον φάτιν, quem senarium hic interseri vult Hermannus; sed manifestum est Gregorium, seu quisquis is est qui hoc nomine utitur, suum πεισθεῖσα sumsisse ex v. 574. Indicem locorum, quibus abusus est Auctor X. Π. videas in Porsoni Opusc. p. 227. ed. Kidd.

579. ἐνθέων H. Steph. Contrarium insedit vitium in Dion. Chrysost. I. p. 43. ed. Reisk. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εὐθὺς ἀναπηδῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα, τοῖς ἐν θεοῖς ὁμοίως pro τοῖς ἐνθέοις ὅμοιος.

580. καίοντες Casaub. Jacob. κοσμοῦντες Legrand. Pauwius κομοῦντες. Recte explicat Butlerus: "Locus est intelligendus de acclamationibus in fine sacrificii—duo participia itaque h. l. εὐφημοῦντες —κοιμῶντες idem valent quod κοιμῶντες ἐν εὐφημισμοῖς, inter extinguendum acclamantes."

585. Voss. et Stanleius, δρακεῖν cum ἥδιον conjuncto, legere voluerunt ἢ 'πὸ στρατείας ἀνδρί, σώσαντος θεοῦ, Πύλας ἀνοῖξαι; Sed ellipsin particulæ ἢ defendit Eurip. Alcest. 900. τί γὰρ ἀνδρὶ κακὸν μεῖζον, ἁμαρτεῖν πιστῆς ἀλόχου; quem locum frustra, ut opinor, in dubium vocavit Schaeferus. Alioqui lectio Stanleii mihi præ vulgnta placet; quippe omnino

ἀπὸ στρατείας ἀνδρί, σώσαντος θεοῦ,
πύλας ἀνοῖξαι; ταῦτ' ἀπάγγειλον πόσει·
ἥκειν ὅπως τάχιστ', ἐράσμιον πόλει.
γυναῖκα πιστὴν δ' ἐν δόμοις εὕροι μολών,
οἵαν περ οὖν ἔλειπε, δωμάτων κύνα,
ἐσθλὴν ἐκείνῳ, πολεμίαν τοῖς δύσφροσιν,
καὶ τἄλλ' ὁμοίαν πάντα, σημαντήριον
οὐδὲν διαφθείρασαν ἐν μήκει χρόνου.
οὐκ οἶδα τέρψιν, οὐδ' ἐπίψογον φάτιν
ἄλλου πρὸς ἀνδρὸς μᾶλλον ἢ χαλκοῦ βαφάς.
ΚΗ. *τοιόσδ' ὁ κόμπος, τῆς ἀληθείας γέμων,*
οὐκ αἰσχρός, ὡς γυναικὶ γενναίᾳ, λακεῖν.
ΧΟ. *αὕτη μὲν οὕτως εἶπε μανθάνοντί σοι*

conjungenda videntur *ἥδιον δρακεῖν*. Quare in proximo versu dedi *ἀνδρὶ* pro *ἄνδρα*.

587. *πύλας ἀνοῖξαι* edd. vet. Copulam inseruit Pauw. sequentibus Schutzio et Porsono. *δρακεῖν* cum sequentibus conjungit Butlerus: sed non Græce dicitur *δρακεῖν ἄνδρα πύλας ἀνοῖξαι*.

589. *ἔνδον εὑρήσει μολὼν* Schutz. quæ emendatio arridet Butlero. *εὕροι* est *utinam inveniat*. Eurip. Hec. 1273. Agamemnon ait, *Εὖ δ' εἰς πάτραν πλεύσωμεν, εὖ δὲ τἀν δόμοις Ἔχοντ' ἴδοιμεν, τῶνδ' ἀφειμένοι πόνων*. H. Voss. mavult *πιστὴν δ' ἂν δόμοις εὕροι*.

593. Soph. Trachin. 69. *Τὸν μὲν παρελθόντ' ἄροτον, ἐν μήκει χρόνου*—

594. *οὐκ* Schutz. ceteri *οὐδ'*.

595. '*τινὸς πρὸς ἀνδρὸς—χαλκὸς* Auctor Χ. Π.' R. P. unde aliquatenus firmatur Aurati, Pauwii et Abreschii correctio *χαλκός*. Sed vid. Glossarium. Post hunc versum a scena discedit Clytæmnestra, et postea cum Agamemnone redit; Agamemnonis autem personam induit histrio, qui in hac scena præconis partes agit.

598. *εἶπα* Bigot. quasi Clytæmnestræ esset sermo; male. Musgravius corrigit, *Αὐτὴ μὲν εὖ πως εἶπε, μανθάνων τε σὺ Τοροῖσιν ἑρμήνευσον, οὐ πρέπει λόγοις. Νῦν δ' εἰπέ.*

τοροῖσιν ἑρμηνεῦσιν εὐπρεπῶς λόγοις.
σὺ δ' εἰπέ, κῆρυξ, Μενέλεων δὲ πεύθομαι,
εἰ νόστιμός γε καὶ σεσωσμένος πάλιν
ἥξει σὺν ὑμῖν, τῆσδε γῆς φίλον κράτος.
ΚΗ. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλά,
εἰς τὸν πολὺν φίλοισι καρποῦσθαι χρόνον.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;

599. εὐπρεπεῖ Bigot. εὐπρεπῆ conjecit post Auratum Stanleius. Dein λόγον omnes; sed veram lectionem, ut opinor, conservavit Scholiasta; οὕτως εἶπεν ἀκριβέσι λόγοις καὶ ἐξηγητικοῖς, ὥστε σε μαθεῖν. Vulgatam expedire conantur Schutzius et Butlerus copulam interserendo, τοροῖσί θ' ἑρμηνεῦσιν.

603. οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι. De constructione vid. Monk. ad Eurip. Alcest. 113.

604. ἐς οὐ πολὺν Aur. Casaub. Pearson. Constructio, ut videtur, hæc est; οὐκ ἔσθ' ὅπως λέξαιμι τὰ ψευδῆ καλὰ φίλοισι καρποῦσθαι ἐς τὸν πολὺν χρόνον. *Fieri nequit ut dicam falsa ac speciosa quibus amici diu fruantur,* quippe brevi tempore mendax inveniar. Verum locus ne sic quidem satis expeditus est. Commentarii vice fungetur Agathonis fragmentum ap. Athen. V. p. 211. E. Εἰ μὲν φράσω τἀληθές, οὐχί σ' εὐφρανῶ. Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τἀληθὲς φράσω. Nicias in epistola ad Athenienses apud Thucyd. VII. 14. τούτων ἐγὼ ἥδιω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μέντοι χρησιμώτερά γε —τὰς φύσεις ἐπιστάμενος ὑμῶν, βουλομένων μὲν τὰ ἥδιστα ἀκούειν, αἰτιωμένων δὲ ὕστερον, ἤν τι ὑμῖν ἀπ' αὐτῶν μὴ ὅμοιον ἐκβῇ, ἀσφαλέστερον ἡγησάμην τὸ ἀληθὲς δηλῶσαι.

605. μὴ 'ληθῆ Aurat. Bigot. contra sensum. κἀληθῆ Schutz. probante Butlero. Non placet. Dicitur τἀληθῆ κεδνὰ ut supra τὰ ψευδῆ καλά. Dein τύχῃς edd. ante Porson. Interpretatur Butlerus; *Utinam profecto et bona simul et vera posses dicere.* πῶς ἂν cum optativo sæpe apud Euripidem *utinam* significat, apud ceteros tragicos multo rarius, nescio an alibi apud Æschylum. Nusquam certe πῶς δῆτ' ἂν in hoc sensu vidi; quare in hoc loco potius reddiderim, *Quomodo fieri potest ut narrans vera, bona simul narres? namque hæc a te modo disjuncta fuisse satis apparet.* Recte autem Pauwius, "*dum falsa a veris separas, facile apparet quid velis nobisque dictu-*

σχισθέντα δ' οὐκ εὔκρυπτα γίγνεται τάδε.
ΚΗ. ἀνὴρ ἄφαντος ἐξ Ἀχαϊκοῦ στρατοῦ,
αὐτός τε καὶ τὸ πλοῖον. οὐ ψευδῆ λέγω.
ΧΟ. πότερον ἀναχθεὶς ἐμφανῶς ἐξ Ἰλίου,
ἢ χεῖμα, κοινὸν ἄχθος ἥρπασε στρατοῦ;
ΚΗ. ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ·
μακρὸν δὲ πῆμα συντόμως ἐφημίσω.
ΧΟ. πότερα γὰρ αὐτοῦ ζῶντος, ἢ τεθνηκότος,

rus sis." Ceterum huic versui in duabus primis editionibus male præfigitur persona Clytæmnestræ; et sic infra 609. 611. 613. 615.

607. Ἀχαιϊκοῦ Flor. T. Lex. Seguier. p. 449, 10. Ἀχαιϊκόν, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ιι. Νεφέλαις Ἀριστοφάνης. Ὡς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά. (v. 818.) Phrynich. Ecl. p. 12. Ἀλκαϊκὸν ᾆσμα, δι' ἑνὸς ι οὐ χρὴ λέγειν, ἀλλ' ἐν τοῖν δυοῖν, Ἀλκαιϊκόν, τροχαιϊκὸν καὶ ἀρχαιϊκόν. Sed Antiatticista Sangerm. p. 83, 1. Ἀρχαϊκῶς ἀντὶ τοῦ ἀρχαίως. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις. Eustath. ad Il. N. p. 936, 44. ἰστέον δέ, ὅτι κοινότερον μὲν οἱ ὕστεροι ὡς ἀπὸ τῆς Ἀχαΐας, Ἀχαϊκὸν λέγουσιν. οἱ δὲ παλαιοὶ ῥήτορες Ἀχαιϊκόν φασι δεῖν γράφειν διὰ τῶν δύο ῐ, ὡς καὶ ἀρχαιϊκόν, φασι, καὶ γυναιϊκόν, καὶ δικαιϊκόν. Idem ad Od. Ξ. p. 1764, 56. Ἀχαιός, ὅτι καὶ Ἀχαὸς λέγεται, ἐκδρομῇ τοῦ ἰῶτα, ὁμοίως τῷ, παλαιός, παλαός, δηλοῦται ἐν τοῖς παλαιοῖς. διὸ καὶ οἱ λέγοντες Ἀχαιϊκὸν Ἄργος, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον διὰ τῆς αῖ διφθόγγου, καὶ αὖ πάλιν Ἀχαϊκόν, διὰ μόνου τοῦ ἰῶτα, ὀρθῶς φράζουσιν· ἐκεῖνο μέν, διὰ τὸν Ἀχαιόν· τοῦτο δέ, διὰ τὸν Ἀχαόν. Eurip. Hecub. 291. ἐλθὼν δ' εἰς Ἀχαϊκὸν στρατόν. ubi Porsonus; "Et hic et infra 514. 525. Ἀχαιϊκὸς ediderunt Brunckius et Beckius, qua ratione impulsi, nescio. Atticum est alterum, in quo MSS. certe plerique, consentiunt." Putaverim equidem Æschylum, et Athenienses circa Æschyli tempora, scripsisse Ἀχαιϊκός, more Homerico.

610. ἔχθος Casaub. Pearson. quod etiamsi verisimile sit, non est cur vulgata lectio solicitetur. Voces κοινὸν ἔχθος occurrunt Choeph. 99.

611. ἄκρου σκοποῦ Bigot. Sed recte vertit Stanleius τοξότης ἄκρος, *summus, excellens*. gl. in T. πρῶτος, ἐξαίρετος. Soph. Electr. 1499. ἐγώ σοι μάντις εἰμὶ τῶνδ' ἄκρος.

613. Cf. v. 816. πότερα δ' ἄρ' Bigot. Stanleius. Male. Pers. 244.

φάτις πρὸς ἄλλων ναυτίλων ἐκλῄζετο;
ΚΗ. οὐκ οἶδεν οὐδεὶς ὥστ' ἀπαγγεῖλαι τορῶς,
πλὴν τοῦ τρέφοντος ἡλίου χθονὸς φύσιν.
ΧΟ. πῶς γὰρ λέγεις χειμῶνα ναυτικῷ στρατῷ
ἐλθεῖν, τελευτῆσαί τε, δαιμόνων κότῳ;
ΚΗ. εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ
γλώσσῃ μιαίνειν· χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν.
ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει
στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ,
πόλει μὲν ἕλκος ἓν τὸ δήμιον τυχεῖν,
πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων
ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, τὴν Ἄρης φιλεῖ,
δίλογχον ἄτην, φοινίαν ξυνωρίδα,
τοιῶνδε μέντοι πημάτων σεσαγμένον,
πρέπει λέγειν παιᾶνα τόνδ' Ἐρινύων·

Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει; Solennis est in hujusmodi interrogationibus usus particulæ γάρ. Vid. 617.

616. *στρέφοντος* Aur. Stanl. Pessime. Eleganter dicitur Sol *nutrire* telluris naturam. Soph. Œd. T. 1425. *τὴν γοῦν πάντα βόσκουσαν φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου.*

618. *κότον* Bothe.

623. Mallem *τυχόν*.

626. Plenæ distinctionis notam quæ huic versui appingitur in edd. Steph. Canter. Stanl. Porson. recte sustulit Pauwius, probantibus Schutzio et Butlero: sic enim sententia a v. 620. ad 628. decurrit.

627. *σεσαγμένων* edd. vet. *σεσαγμένον* Porson. Schutz. Vulgatum defendit Butlerus vertens, *tot congestis calamitatibus*. Atqui *σάττειν* non est *congerere* sed *implere* vel *onerare*. Vid. Glossarium.

628. *τῶν Ἐριννύων* Stanl. Schutz. Sed articulus hic locum non habet. *τῶνδ'* Aurat. Refer ad *ἄγγελον*.

σωτηρίων δὲ πραγμάτων εὐάγγελον
ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν.
πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω, λέγων
χειμῶν' Ἀχαιῶν οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς;
ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρίν,
πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ' ἐδειξάτην,
φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.
ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.
ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι Θρῄκιαι πνοαὶ
ἤρεικον· αἱ δέ, κεροτυπούμεναι βίᾳ

629. εὐάγγελος Ἥκων τε Casaub. Pearson. Stanl. recentiores præter Porsonum. Abreschius vulgatum tuetur per enallagen, quam et ego quoque olim admisi; hodie vero aliter construo; nempe ἥκοντα δὲ πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν χρὴ (λέγειν παιᾶνα) εὐάγγελον πραγμάτων σωτηρίων.

634. ἐδεξάτην Voss.

635. φθείραντε Abresch. In hac sententia aoristi participium mentem poetæ non exprimeret. Participium præsentis, sic positum, idem valet ac gerundium apud Latinos: ἐδειξάτην φθείροντε *ostendebant perdendo*. Vid. Sylburg. in Clenardi Gr. Gr. p. 471, 25. Viger. p. 332. Quare Stanleius, corrigens ἐδεξάτην, non est audiendus. Vid. infra 921.

636. δυσχείμαντα marg. Mitf. Stanl. conjectura. ὠρόρει Schutz. Minus recte. Etymol. M. p. 633, 15. ἐκ τοῦ ὄρω τὸ διεγείρω ὁ μέσος παρακείμενος ὦρα, καὶ Ἀττικῶς ὄρωρα· ὁ ὑπερσυντελικὸς ὀρώρειν. In plusquam perfecto producitur vocalis reduplicata; ut ἀκήκοα, ἠκηκόειν, ὄρωρα, ὠρώρειν. Homer. Iliad. Σ. 497. ἔνθα δὲ νεῖκος Ὠρώρει. Bis in Iliade occurrit ὤρορε, semel ὠρώρει, nuspiam ὠρόρει. Soph. Œd. Col. 1622. οὐδέ τ' ὀρώρει βοή. Sic edidit Brunckii typotheta pro antiqua lectione οὐδ' ἔτ' ὠρώρει; quum tamen tres codices ibi præbeant ὀρώρει, suspicetur aliquis hoc ex ὠρόρει natum fuisse. Æschylum tamen formam Homericam adoptasse crediderim.

638. ἤρειπον T. ἤρειδον G. Burges. ad Eurip. Troad. 88. Idem ἀλλήλαισι pro -λῃσι. et sic T. Mox κερωτυπούμεναι edd. ante Porsonum, cujus hæc est obser-

χειμῶνι τυφῷ, σὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
ᾤχοντ' ἄφαντοι, ποιμένος κακοῦ στρόβῳ.
ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος,
ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
ἀνδρῶν 'Αχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,
ἤτοι τις ἐξέκλεψεν, ἢ 'ξῃτήσατο
θεός τις, οὐκ ἄνθρωπος, οἴακος θιγών.
Τύχη *δὲ σωτὴρ ναυστολοῦσ' ἐφέζετο·*

vatio. "*κεροτυπούμεναι citat Wassius ad Thucyd.* II. 84." Vid. Præf. ad Eurip. Hecub. p. viii.

639. *χειμῶνι τυφῷ* conjungenda esse monuit V. D. Heidelbergensis. *χειμωνοτυφῷ* Bothe. Ceteri *κερωτυπουμέναι βίᾳ Χειμῶνι, τυφῶ συν κ. τ. λ.*

640. *ποιμένων κακῷ στρόβῳ* Bigot. Stanl. Sed *ποιμένος κακοῦ* de tempestate accipiendum esse vere monuit Schutzius in ed. 2da.

642. Citat scriptor incertus de Barbarismo ad calcem Ammonii p. 197. ed. Valckn. sed *Αἴγεον*.

643. *θραύσμασίν τ' ἐρειπίων* olim conjecit Schutz. ut in Pers. 431. postea tamen edidit ex Stanleii conjectura, *ναυτικοῖς τ' ἐρειπίοις*. Sed Matthiæ. Miscell. Philolog. II. p. 6. not. variatam structuram putat, ut *ἐρειπίων* referatur ad *ἀνθοῦν*, quod cum genitivo strui potest.

644. *νέως* pro *ναῦν* Casaub. Stanl. Si vulgatum recte se habet, supplendum erit *κατά* ante *σκάφος*.

645. *ἐξηγήσατο* Schutz. quod verbum in hoc sensu tragicis non usurpatur; et præterea hæc emendatio sententiam debilitat atque enervat; nulla enim est oppositio inter duo verba, quæ vulgatis inest. *Aliquis Deus* (*Fatis*) *nos vel suffuratus est, vel impetrando servavit.* Ceterum observavit Potterus, poetam, qui contra temporis rationes peccasset, quum eadem nocte et Trojam captam et Agamemnona redeuntem faceret, se tamen quodam modo excusare, fingendo puppim regiam cujusdam numinis interventu ad portum fuisse delatam. Sed de hac quæstione vide quæ in præfatione diximus.

647. *ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο* Steph. *ναῦν στελοῦσ'* Canter. Porson. Sed requiritur præsens tempus. *ναυστολοῦσ'* marg. Mitf. Casaub. Stanl.

ὡς μήτ' ἐν ὅρμῳ κύματος ζάλην ἔχειν,
μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιλέων χθόνα.
ἔπειτα δ' ᾅδην πόντιον πεφευγότες,
λευκὸν κατ' ἦμαρ οὐ πεποιθότες τύχῃ,
ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος,
στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδουμένου.
καὶ νῦν ἐκείνων εἴ τις ἐστὶν ἐμπνέων,
λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας· τί μή;
ἡμεῖς τ' ἐκείνους ταὖτ' ἔχειν δοξάζομεν.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα. Μενελεων *δ' ἄρ' οὖν*
πρῶτόν τε καὶ μάλιστα προσδόκα μολεῖν.
εἰ γάρ τις ἀκτὶς ἡλίου νιν ἱστορεῖ
καὶ ζῶντα καὶ βλέποντα, μηχαναῖς Διός,

omnino recte. Origo mali manifesta est. Scripserat aliquis *ναυσθολοῦσα*, pro *ναυσθλοῦσα*, cujus verbi eadem fere est significatio, et hoc in *ναῦν θέλουσα* facile mutatum est. *νιν θέλουσ'* Bothe. Schutzius vero versum institium esse censet.

648. *ἀνόρμους* conjicit Butlerus. Sed recte monuit Pauwius navibus tunc, quum *ἐν ὅρμῳ* sint, periculosissimam fore *κύματος ζάλην*. Botheus *ἄνορμον*.

649. *κραταιγέων* Jacob. quod synonymum foret cum Vossii *κραταίπεδον*. Sed vid. Glossarium.

652. *νεῶν* Casaub. *νέαις* Bigot. utramque conjecturam pro sua dedit Stanleius.

656. *ἡμεῖς δ'* Schutz. Mox *ταὖτ'* Steph. Porson. *ταὔτ'* Stanl. Pauw. Schutz.

657. Sic Stanl. conj. pro *γὰρ οὖν*. Vid. 736.

659. *εἰ δ' οὖν* edd. *εἴ γ' οὖν* Voss.

660. Toupius Emend. III. p. 557. legit ex Hesychio, *Χλωρόν τε καὶ βλέποντα.* Hesychii verba sunt, *Χλωρόν τε καὶ βλέπον. ἀντὶ τοῦ ζῶντα.* ubi H. Steph. Thes. IV. p. 540. citat *βλέποντα.* Sed in hoc loco ridiculum foret *χλωρόν, juvenem.* Hesychii glossa forte Menandrum spectabat. Suidas, *Χλωρόν, τὸ ἀκμάζον. Μένανδρος.*

ὑμέναιον, ὃς τότ' ἐπέῤῥεπε
γαμβροῖσιν ἀείδειν.
μεταμανθάνουσα δ' ὕμνον
Πριάμου πόλις γεραιὰ
πολύθρηνον μέγα που στένει, κικλήσκου-
σα Πάριν τὸν αἰνόλεκτρον,
πάμπροσθ' ἢ πολύθρηνον αἰῶν'
ἀμφὶ πολιτᾶν μέλεον
αἷμ' ἀνατλᾶσα.
ἔθρεψεν δὲ λέοντα στρ. β'.
σίνιν δόμοις ἀγάλακτον οὕ-
τως ἀνὴρ φιλόμαστον,

expeditum reddit, commate post πρασσομένα posito.

687. ἐπέπρεπεν T. ἔπρεπεν Bigot. ὃν pro ὃς Schutzius, quod merito improbat Butlerus.

690. γεραιοῦ Raul. i. e. Stanl. Idem tamen vulgatum tuetur, allato Horatii *regnum Priami vetus*.

693. παμπρόσθη edd. Pro hoc vocabulo barbaro alia alii reposuerunt. πάμπροσθε Jacob. παμπενθῆ Casaub. et ex eo Stanleius. πανώλη Bigot. παμπλήθει Butlerus. Si displicet πάμπροσθ' ἢ—ἀνατλᾶσα, (*urbs quæ totum tempus ante excidium suum miserum ævum agebat propter cædes civium*) legi possit, sine articulo, πάμπροσθεν, cum Botheo. πολύθρηνον intra tantillum spatium consulto repetitum fuisse censet H. Vossius.

694. πολίταν T. Qui voces μέλεον αἷμα inter virgulas concludunt, sensum obscurant. Recte Heathius, in ceteris a vulgo aberrans, hanc sententiæ partem interpretatur, *circumcirca miserum cæsorum civium sanguinem.* Butlerus scribit πτολιτᾶν, de qua forma dubito.

695. ἀντλῶσα Aurat.

697. Hermannus reponi jubet ἄγλακτον, formam auctoritate destitutam. Metrum est manifestum, Glyconeum ab initio auctum, σί=νιν δόμοις ἀγάλακτον οὔ=.

698. οὗτος edd. pleræque. οὕτως Bothe. Butler. Hermann. Recte

ἐν βιότου προτελείοις
ἅμερον, εὐφιλόπαιδα,
καὶ γεραροῖς ἐπίχαρτον.
πολέα δ' ἔσκ' ἐν ἀγκάλαις
νεοτρόφου τέκνου δίκαν,
φαιδρωπὸς ποτὶ χεῖρα, σαί-
νων τε γαστρὸς ἀνάγκαις.
χρονισθεὶς δ' ἀπέδειξεν ἀντ. β'.
ἔθος τὸ πρὸς τοκέων· χάριν
γὰρ τροφεῦσιν ἀμείβων,
μηλοφόνοισιν ἄγαισιν
δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν—

sine dubio. et sic quidem Bigot. T. ὡς οὗτος (sic) Flor.

701. γεραιοῖς Bigot. Rarius quidem γεραρὸς pro *sene* reperitur. Vid. Glossarium.

702. ἔσχ' edd. ἔσκ', pro ἦν, Casaub. Pears. quem Ionismum immerito suspectum habet Butlerus. Pers. 661. θεομήστωρ δ' ἔσκεν. Et sic videtur legisse Scholiasta; τὸ σαίνων πρὸς τὸ φαιδρωπὸς καὶ τὸ ἔσχε (ἔσκε) ἀποδώσεις. Pro πολέα, quod, credo, nusquam alias reperiendum est, πολλὰ conj. Aurat. Sed vulgatum non ausim mutare.

704. σαίνοντος v. l. in Schol. φαιδρωπὸν—σαίνοντα Aur. Casaub. Stanl. quæ quidem correctio iis recipienda est, qui in v. 702. retinent ἔσχε. Quod si verum sit σαίνοντα, jungerem ποτὶ χεῖρα σαίνοντα; i. e. συνηθῆ καὶ εἰθισμένον τῇ χειρί, uti ait Schol. Pindar. Pyth. II. 30. Animalia cicura dicebantur χειροηθῆ.

707. τοκήων edd. omnes. τοκέων T. Pers. 586. τοκέες δ' ἄπαιδες. Eumen. 271. τοκέας φίλους.

708. χάριν γὰρ τροφᾶς ἀμείβων edd. γὰρ omisit Burneius. χάριν τροφᾶς γὰρ ἀμ. Pearson. Heath. Schutz. Butler. Quum τροφᾶς et τροφοῖς facillime inter se permutari possint, olim dedi τροφοῖσιν, quo metra secum congruerent; nunc vero τροφεῦσιν ex Triclinio recepi.

709. Vulgo ἄταισιν. ἄταις Flor.

αἵματι δ' οἶκος ἐφύρθη—
ἄμαχον ἄλγος οἰκέταις,
μέγα σίνος πολυκτόνον·
ἐκ θεοῦ δ' ἱερεύς τις ἄ-
τας δόμοις προσεθρέφθη.
παρ' αὐτὰ δ' ἐλθεῖν ἐς Ἰλίου πόλιν στρ. γ'.
λέγοιμ' ἂν φρόνημα μὲν νηνέμου γαλάνας,
ἀκασκαῖον δ' ἄγαλμα πλούτου·
μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος,
δηξίθυμον ἔρωτος ἄνθος,
παρακλίνουσ'· ἐπέκρανεν
δὲ γάμου πικρὰς τελευτάς,
δύσεδρος καὶ δυσόμιλος

Hermannus ἄγαισιν ob metrum. Vid. 129.

712. ἄμαχον δ' ἄλγος Steph.

713. πολύκτονον edd. præter Bothe.

714. ἐκθέου conjicit post Auratum Stanleius. In initio Glyconei trochæus respondet spondeo, uti monet Burneius.

715. προσετράφη edd. vet. προσετρέφθη Heathius, errore, pro προσεθρέφθη, quod dedit Porsonus.

716. πάραυτα δ' οὖν edd. vid. infra v. 727. παρ' αὐτὰ pro παραυτὰ scribendum monuit Heath. Vid. Glossarium. οὖν omittit Hermann. et in antistr. τοῖς (et sic utroque loco MS. Flor.)

Ibid. Pauwius legit ἦλθέν γ', vocibus λέγοιμ' ἂν in parenthesi inclusis, quam rationem Butlerus probat. λέγοιτ' ἂν Casaub. Pears. Voss. Sed non opus est mutatione; vide supra ad v. 630.

718. ἀκασκαῖον ἄγαλμα edd. vet. Copulam interposuit Porsonus.

720. 1. 2. 3. 4. In choriambicos disponit Burneius. Facilius vero in Ionicos a minore decurrunt. παρακλίνουσ' cum sequentibus connectit Stanleius. Post ἄνθος distinguit Musgravius: et sic Aurat.

721. παρακλίνασ' Flor. et mox πικροῦ. Auratus παρακινοῦσ'.

722. Eurip. Med. 1385. πικρὰς

σuμένα Πριαμίδαισιν,
πομπᾷ Διὸς ξενίου,
νυμφοκλαυτὸς Ἐρινύς.
παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς γέρων λόγος ἀντ. γ'.
τέτυκται, μέγαν τελεσθέντα φωτὸς ὄλβον
τεκνοῦσθαι, μηδ' ἄπαιδα θνήσκειν.
ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει
βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν.
δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰ-
μί. τὸ δυσσεβὲς γὰρ ἔργον
μετὰ μὲν πλείονα τίκτει,
σφετέρᾳ δ' εἰκότα γέννᾳ.

τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων. ubi hunc locum contulit Elmsleius.

724. Recte observavit Butlerus primam in Πριαμίδαισιν produci; quod sæpius apud Homerum per metri necessitatem factum. Πριαμίδαισι edd. vet. Litteram paragogicam addidit Pauwius. "—σιν opponitur νᾳ, quæ finalis in γέννᾳ longa videtur ante οἴκων. Sic ᾷ in βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Theb. 88." Burneius. Sed vide ad istum locum, et supra ad v. 669.

726. Ἐριννὺς libri. (Ἐρινὺς Flor.)

727. ἐν τοῖς βροτοῖς edd. Erfurdtius, cui offensioni erat in hoc loco articulus, legendum censebat παλαίφατος δ' ἐν βροτοῖς, in strophico autem versu expungendum οὖν. Hermannus correxit, παλαίφατος δέ τις, postea vero Erfurdtium secutus est. Equidem in Erfurdtii rationem propendeo. Certe ejiciendus est articulus.

731. οἰζὺν dissyllabum: Eumen. 897. πάσης ἀπήμον' οἰζύος· δέχου δὲ σύ. et hujus fabulæ v. 1437. ἔρις ἐρίδματος ἀνδρὸς οἰζύς. Suppl. 872. οἰζύος ὄνομ' ἔχων. Eurip. Hecub. 936. ἀλάστορός τις οἰζύς. ubi Porsonus; "οἰζὺς scripsi, ut *semper* Attici, non ὀϊζύς." Vid. Pierson. ad Moer. p. 276.

733. τὸ γὰρ δυσσεβὲς edd. pleræque. τὸ δυσσεβὲς γὰρ Heath. Schutz. quod a Burneio non receptum miror.

734. τέκνα pro μετὰ Aurat. Bigot. Voss.

οἴκων δ' ἄρ' εὐθυδίκων
καλλίπαις πότμος ἀεί.
φιλεῖ δὲ τίκτειν ὕβρις μὲν παλαι- στρ. δ'.
ὰ νεάζουσαν ἐν κακοῖς βροτῶν
ὕβριν, τότ' ἢ τόθ', ὁππόταν
τὸ κύριον μόλῃ.
† νεαρὰ φάους κότον
δαίμονα τὰν ἄμαχον
ἀνίερον θράσος μελαί-

736. *οἴκων γὰρ* Steph. *δ' ἄρ'* Casaub. Bigot. Voss. Stanl. Porson. Schutz. Vid. supra v. 657.

737. *αἰεὶ* T.

740. *ὁππόταν*, Pauwii correctio pro *ὅταν*, Hermanno et Schutzio probata, metro satisfacit. Postea vero placuit Hermanno *εὖτ' ἄν*. Locutio *τότ' ἢ τότ'* valet *aliquando*. Eurip. Androm. 853. *ξυμφοραὶ θεήλατοι Πᾶσιν βροτοῖσιν ἢ τότ' ἦλθον, ἢ τότε.*

741. *τὸ καίριον* quasi conjectura memoratur in libro Raulinsoniano. Sed *κύριον* est *statutum tempus*.

742. *νεαροῦ φάους τόκον* Bigot. *νεαρὸν φάους τόκον* Aurat. *νεαρὰ φάους σκότον* Casaub. *νεαρᾷ φάος* Scalig. *νέον φάει σκότον* Hermann. vel *νεοῤῥαφῆ σκότον* (i. e. *caliginem nuper consutam*) teste Seidlero de V. Dochm. p. 57. vel, ut ipse nuper monuit, *νεαροφαῆ σκότον*. *νεαρὸν φύουσα κόρον* Wakefieldius; ut in Theognidis isto *τίκτει τοι κόρος ὕβριν*. vid. Glossar. ad v. 373. Butlerus, *νεαρὰ φύει κόρον*. Equidem nihil habeo quod proferam; id tantum monebo, desiderari particulam *δέ*, quæ respondeat *τῷ μὲν* in v. 738.

743. *δαίμονά τε τὸν ἄμαχον, ἀπόλεμον* edd. Ejiciendum videtur *τε*, et mox *ἀπόλεμον*, cum Stanleio et Abreschio. Contra *δαίμονά τε τὸν ἀπόλεμον* T. ejecto *ἄμαχον*. Ceterum dedi cum Hermanno *τὰν* pro *τόν*, ut sic constructio *τὰν ἄμαχον δαίμονα, ἠγοῦν ἀνίερον θράσος Ἄτας, εἰδομέναν τοκεῦσι*. Certe sic evitatur necessitas scribendi vel *μέλαιναν ἄταν* cum Aurato et Pauwio, vel *εἰδομένας* cum Casaubono et Heathio, vel denique *εἰδόμενον*. In antistrophico forsan legendum vel *ὁσία* cum Vossio, vel *ὅσιον*.

νας μελάθροισιν ἄτας,
εἰδομέναν τοκεῦσιν.
Δίκα δὲ λάμπει μὲν ἐν δυσκάπνοις ἀντ. δ'.
δώμασιν· τὸν δ' ἐναίσιμον τίει
βίον· τὰ χρυσόπαστα δ' ἐ-
σθλὰ σὺν πίνῳ χερῶν
παλιντρόποισιν ὄμμασιν λι-
πουσ', ὅσια προσέβα,
δύναμιν οὐ σέβουσα πλού-
του παράσημον αἴνῳ.
πᾶν δ' ἐπὶ τέρμα νωμᾷ.
ἄγε δή, βασιλεῦ, Τροίας πτολίπορθ',
Ἀτρέως γένεθλον,
πῶς σὲ προσείπω; πῶς σε σεβίζω,
μήθ' ὑπεράρας, μήθ' ὑποκάμψας
καιρὸν χάριτος;
πολλοὶ δὲ βροτῶν τὸ δοκεῖν εἶναι

749. *τὰ χρυσόπαστ' ἐσθλὰ* T.

750. *ἔδεθλα* Stanleii (imo Aurati) conjectura fuit.

751. *παλιντρόποις ὄμμασι* edd.

752. *ὁσία* Aurat. *τοῦ*, quod in fine hujus versus habent edd., ortum fuisse suspicor ex ultima syllaba sequentis *πλούτου*. Canterus conjiciebat *τοὔμπαλιν*. *τὰν* Pauw. Heath. *προσέβαλε* Hermannus; omisso *τοῦ*.

756. *πολίπορθ'* edd. Reposui formam Homericam; vid. supra 457.

758. *σεβίξω* Flor. Meminerint tirones *σεβίζω* modum esse subjunctivum. Hujusmodi *ἀπορήσεις* plerumque efferuntur per indicativi futurum, vel aoristum subjunctivi.

759. *ὑποκύψας* Bigot. et mox *μέτρον* pro *καιρόν*, utrumque perperam.

761. Recte monuit Hermannus

προτίουσι, δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν
πᾶς τις ἕτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται·
καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς
τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας
ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

ad Viger. v. 20. τὸ δοκεῖν εἶναι significare *speciem sinceritatis.*

762. παραβαίνοντες Triclinius, quem catalexis plus semel offendit, nam in v. 765. corrigit προσεφικνεῖται.

763. δυσπραγέοντι Grotius contra syllabarum quantitatem. Lapsus est Lobeck. ad Soph. Ajac. 427. quum diæresin in hac voce quæreret.

764. Forsan scribendum ἑτοῖμος. Vid. Reiz. Præf. ad Herodot. p. viii. Koen. ad Gregor. p. 21. ed. 2. δεῖγμα H. Steph. qui tamen in adnotationibus correxit ex Stobæo p. 499 = 467. δῆγμα, quod sic optime explicat, *omnes ad illacrymandum alienis infortuniis esse paratos; sed ita ut dolor is medullas eorum non mordeat.* δῆγμα T. Vid. infra 949.

766. καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν Stobæus: unde Hermannus, Νυκτὶ δὲ χαίρουσιν. ὁμοιοτρεπεῖς Grotius in Excerptis, operarum errore. Hermanni correctio locum penitus enervat. Manifesto conjunguntur homines, qui *ridentibus adrident* et *flentibus adflent,* qui parati sunt τῷ δυσπραγοῦντι ἐπιστενάχειν καὶ τῷ χαίροντι ξυγχαίρειν. Stobæi lectionem ortam fuisse suspicor ex varia hujus loci scriptura, καὶ νῦν χαίρουσιν ὁμ.

767. Grammaticus ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 336, 30. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. ἀγέλαστα πρόσωπα. Αἰσχύλος, quod ex Phrynicho desumserat. Vid. Glossar.

771. σαίνει Casaub. Male; constructio est τὰ δοκοῦντα σαίνειν. Sed in duabus primis editionibus plene post φωτὸς distinguitur.

σὺ δέ μοι τότε μέν, στέλλων στρατιὰν
Ἑλένης ἕνεκ'—οὐ γὰρ ἐπικρύψω—
κάρτ' ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,
οὐδ' εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
θράσος ἀκούσιον
ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων·
νῦν δ', οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός, οὐδ' ἀφίλως
εὔφρων πόνον εὖ τελέσασιν.
γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος
τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

772. *πότε* conjectura nonneminis adnotatur in libro Raulinsoniano. Opponuntur *νῦν* et *τότε*, *nunc* et *olim*, infra 1128. 1387. ubi vide.

773. *οὐ γὰρ ἐπικεύσω* edd. *οὐ † γὰρ* Porsonus. *οὐ γάρ σ' ἐπικεύσω* Musgrav. Butler. Haud male. Sed veram puto, quam post Botheum recepi, Pauwii correctionem. Olim conjeceram *οὐ τἆρ' ἐπικεύσω*. De *οὐ τἆρα* vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 443. Elmsleium ad Heraclid. 269.

774. *ἀπόμουσός τ' — οὔτ' εὖ* Elmsleius ad Eurip. Med. p. 99.

776. *θάρσος ἑκούσιον ἑκούσιον* Steph. *ἀκούσιον* Canter. in notis; et sic Casaubon. Pauw. Porson. Schutz. Mox quod sit *ἀνδράσι θνήσκουσι* vix satis intelligo. Vertunt *hominibus ad mortem destinatis*.

778. Schutzius omittit particulam *δ'*, quæ abesse nequit. Sibimet invicem respondent *τότε μὲν* in v. 772. et *νῦν δέ*.

779. *εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι* edd. quæ varie explicare tentant. *πόνον* Bothe. Sensus est manifestus. 'Tecum,' ait Chorus, 'libere agam; *olim quum bellum susciperes, valde imprudens mihi videbaris; qui involuntariam virtutem viris ad mortem destinatis afferres: hodie vero ex alta mente et vere benevolus videris, quum jam laborem feliciter perfecerint.*' Omittendum *τις*, quæ correctio in margine Needhamiana notatur; vel legendum *τοῖς*. (*τις* omittit Flor.)

προτίουσι, δίκην παραβάντες.
τῷ δυσπραγοῦντι δ' ἐπιστενάχειν
πᾶς τις ἕτοιμος· δῆγμα δὲ λύπης
οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται·
καὶ ξυγχαίρουσιν ὁμοιοπρεπεῖς
ἀγέλαστα πρόσωπα βιαζόμενοι.
ὅστις δ' ἀγαθὸς προβατογνώμων,
οὐκ ἔστι λαθεῖν ὄμματα φωτὸς
τὰ δοκοῦντ' εὔφρονος ἐκ διανοίας
ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι.

ad Viger. v. 20. τὸ δοκεῖν εἶναι significare *speciem sinceritatis*.

762. παραβαίνοντες Triclinius, quem catalexis plus semel offendit, nam in v. 765. corrigit προσεφικνεῖται.

763. δυσπραγέοντι Grotius contra syllabarum quantitatem. Lapsus est Lobeck. ad Soph. Ajac. 427. quum diæresin in hac voce quæreret.

764. Forsan scribendum ἑτοῖμος. Vid. Reiz. Præf. ad Herodot. p. viii. Koen. ad Gregor. p. 21. ed. 2. δεῖγμα H. Steph. qui tamen in adnotationibus correxit ex Stobæo p. 499 = 467. δῆγμα, quod sic optime explicat, *omnes ad illacrymandum alienis infortuniis esse paratos; sed ita ut dolor is medullas eorum non mordeat*. δῆγμα T. Vid. infra 949.

766. καὶ νυκτὶ δὲ χαίρουσιν Stobæus: unde Hermannus, Νυκτὶ δὲ χαίρουσιν. ὁμοιοτρεπεῖς Grotius in Excerptis, operarum errore. Hermanni correctio locum penitus enervat. Manifesto conjunguntur homines, qui *ridentibus adrident* et *flentibus adflent*, qui parati sunt τῷ δυσπραγοῦντι ἐπιστενάχειν καὶ τῷ χαίροντι ξυγχαίρειν. Stobæi lectionem ortam fuisse suspicor ex varia hujus loci scriptura, καὶ νῦν χαίρουσιν ὁμ.

767. Grammaticus ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 336, 30. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. ἀγέλαστα πρόσωπα. Αἰσχύλος, quod ex Phrynicho desumserat. Vid. Glossar.

771. σαίνει Casaub. Male; constructio est τὰ δοκοῦντα σαίνειν. Sed in duabus primis editionibus plene post φωτὸς distinguitur.

σὺ δέ μοι τότε μέν, στέλλων στρατιὰν
Ἑλένης ἕνεκ᾽—οὐ γὰρ ἐπικρύψω—
κάρτ᾽ ἀπομούσως ἦσθα γεγραμμένος,
οὐδ᾽ εὖ πραπίδων οἴακα νέμων,
θράσος ἀκούσιον
ἀνδράσι θνήσκουσι κομίζων·
νῦν δ᾽, οὐκ ἀπ᾽ ἄκρας φρενός, οὐδ᾽ ἀφίλως
εὔφρων πόνον εὖ τελέσασιν.
γνώσει δὲ χρόνῳ διαπευθόμενος
τόν τε δικαίως καὶ τὸν ἀκαίρως
πόλιν οἰκουροῦντα πολιτῶν.

772. πότε conjectura nonneminis adnotatur in libro Raulinsoniano. Opponuntur νῦν et τότε, *nunc* et *olim*, infra 1128. 1387. ubi vide.

773. οὐ γὰρ ἐπικεύσω edd. οὐ † γὰρ Porsonus. οὐ γάρ σ᾽ ἐπικεύσω Musgrav. Butler. Haud male. Sed veram puto, quam post Botheum recepi, Pauwii correctionem. Olim conjeceram οὐ τἄρ᾽ ἐπικεύσω. De οὐ τἄρα vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 443. Elmsleium ad Heraclid. 269.

774. ἀπόμουσός τ᾽ — οὔτ᾽ εὖ Elmsleius ad Eurip. Med. p. 99.

776. θάρσος ἑκούσιον ἑκούσιον Steph. ἀκούσιον Canter. in notis; et sic Casaubon. Pauw. Porson. Schutz. Mox quod sit ἀνδράσι θνήσκουσι vix satis intelligo. Vertunt *hominibus ad mortem destinatis*.

778. Schutzius omittit particulam δ᾽, quæ abesse nequit. Sibimet invicem respondent τότε μὲν in v. 772. et νῦν δέ.

779. εὔφρων τις πόνος εὖ τελέσασι edd. quæ varie explicare tentant. πόνον Bothe. Sensus est manifestus. 'Tecum,' ait Chorus, 'libere agam; *olim quum bellum susciperes, valde imprudens mihi videbaris; qui involuntariam virtutem viris ad mortem destinatis afferres: hodie vero ex alta mente et vere benevolus videris, quum jam laborem feliciter perfecerint.*' Omittendum τις, quæ correctio in margine Needhamiana notatur; vel legendum τοῖς. (τις omittit Flor.)

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

πρῶτον μὲν Ἄργος καὶ θεοὺς ἐγχωρίους
δίκη προσειπεῖν, τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους
νόστου, δικαίων θ', ὧν ἐπραξάμην πόλιν
Πριάμου· δίκας γὰρ οὐκ ἀπὸ γλώσσης θεοὶ
κλύοντες, ἀνδροκμῆτας Ἰλίου φθορὰς
εἰς αἱματηρὸν τεῦχος οὐ διχοῤῥόπως
ψήφους ἔθεντο· τῷ δ' ἐναντίῳ κύτει
ἐλπὶς προσῄει χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.
καπνῷ δ' ἁλοῦσα νῦν ἔτ' εὔσημος πόλις.
ἄτης θύελλαι ζῶσι· συνθνήσκουσα δὲ
σποδὸς προπέμπει πίονας πλούτου πνοάς.
τούτων θεοῖσι χρὴ πολύμνηστον χάριν
τίνειν· ἐπείπερ καὶ πάγας ὑπερκόπους
ἐπραξάμεσθα, καὶ γυναικὸς οὕνεκα

787. ἀνδροθνῆτας libri universi. Obelo apud Porsonum notatur. Vocabulum Æschyleum restitui. Choeph. 847. Δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος. Eum. 248. μόχθοις ἀνδροκμῆσι. 954. ἀνδροκμῆτας τύχας. Suppl. 672. ἀνδροκμὴς λοιγός. Eurip. Suppl. 525. ἀνδροκμῆτας προσφέρων ἀγωνίας.

790. † χειρὸς Porson. χεῖλος Casaub. Sed χειρὸς de suffragiis interpretantur Abresch. Heath. Mihi arridet Bothei correctio προσίει χεῖρας. Idem vero ridicule legit εὖ πληρουμένας. Schutzius πληρουμένη. Vid. Glossarium.

795. ὑπερκότους edd. ὑπερκόπους Heathius. ὑπέρκοτος, me quidem judice, vox est nullius auctoritatis. Vid. supra 464. ὑπερκόπως restituendum Euripidi Herc. F. 1087. Ὦ Ζεῦ, τί παῖδ' ἤχθηρας ὧδ' ὑπερκόπως; Vide quæ diximus ad Theb. 387.

796. Schol. Πάγας. δίκτυα. παγίδας. καὶ τοῦτο δήπου τὸ Αἰσχύλου, ΤΟΙΣ ἑαυτοῦ πτεροῖς περιπεσών, καὶ ἐνσχεθεὶς ταῖς πάγαις ἃς

πόλιν διημάθυμεν· Ἀργεῖον δάκος,
ἵππου νεοσσός, ἀσπιδηστρόφος λεώς,
πήδημ' ὀρούσας ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν·
ὑπερθορὼν δὲ πύργον ὠμηστὴς λέων,
ἄδην ἔλειξεν αἵματος τυραννικοῦ.

ἄλλοις ὑφῆκε, τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαίως ἔπαθε. Hic locus, qui etiam apud Suidam ponitur v. Πάγας, vix dubium est quin desumtus fuerit ex Æliani libro de Providentia. Ælianus autem respexit ad locum istum decantatum ex Æschyli Myrmidosin, quem illustravit Gatakerus in Misc. Adv. Posth. c. 12. et inter recentes Porsonus ad Eurip. Med. p. 19. Unum alterumque locum adjiciam quibus ad istud proverbium alluditur; Zacharias de Mundi Opif. ed. Barthin. πάλιν δ' αὖ τοῖς ἰδίοις, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἑάλωσαν πτεροῖς. Nicolaus Sophist. MS. apud Bast. Ep. Crit. p. 212. γίνεται ἡ πηγὴ τῆς ὥρας κάτοπτρον· ὡς ἐν πίνακι τῷ ῥεύματι γράφει τὸν Νάρκισσον, καὶ τοῖς αὐτὸς αὐτοῦ βάλλεται Νάρκισσος. (Obiter moneo Sophistam flosculos suos ex Aristæneti horto decerpsisse, qui in Ep. II. 10. ait, ἡ μὲν πηγὴ γράφει τὸν Νάρκισσον.) Conf. infra v. 809.

797. † Ἀργεῖον δάκος Porson. Vide an legendum sit ἄγριον. Apud Palæphat. VII. Σφίγξ — ἀγρία pro Ἀργεία correxit Pierson. ad Mœrin. p. 395. (Ἀργεία tamen Eudocia p. 381.) Idem Ammonio in v. φάκελος reponi jubet ἀγρίας pro ἀργείας. Eurip. Hippol. 1229. ταῦρος, ἄγριον τέρας. Sed in hoc loco nihil temere mutandum, siquidem Ἀργεῖον δάκος dicitur ἀσπιδηστρόφος λεὼς qui fuit ἵππου νεόσσος, ex equi utero exclusus, uti recte locum explicuit Heathius.

798. ἵππου νεοσσός. Sic νεοσσῶν Theb. 499. νεοσσούς Choeph. 254. 499. Antiatticista tamen Sangerm. p. 109, 22. Νόσσον; χωρὶς τοῦ ε. Αἰσχύλος Κήρυξιν. Licentiam sibi sumsit in dramate Satyrico. Phrynich. Ecl. p. 88. Νοσσός, νοσσίον, ἀμφοῖν λείπει τὸ ε. διὰ τοῦτο ἀδόκιμα. λέγε οὖν νεοττός, νεοττίον, ἵνα ἀρχαῖος φαίνῃ.

Ibid. Malim ἀσπιδηφόρος. Theb. 19. οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους. Sin minus, saltim scribendum cum Triclinii MSto., ἀσπιδοστρόφος, quippe in hujusmodi compositis non adhibebant η, nisi ad vitandum brevium syllabarum concursum. Vid. Eustathii locum in Glossar. ad Theb. 415. ἀσπιδηστρόφου πλέως Aurat.

800. ὑπερθορῶν T.

θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροίμιον τόδε·
τὰ δ' εἰς τὸ σὸν φρόνημα μέμνημαι κλύων·
καὶ φημὶ ταὐτά, καὶ ξυνήγορόν μ' ἔχεις.
παύροις γὰρ ἀνδρῶν ἐστὶ συγγενὲς τόδε,
φίλον τὸν εὐτυχοῦντ' ἄνευ φθόνου σέβειν.
δύσφρων γὰρ ἰός, καρδίᾳ προσήμενος,
ἄχθος διπλοΐζει τῷ πεπαμένῳ νόσον·
τοῖς τ' αὐτὸς αὑτοῦ πήμασιν βαρύνεται,

804. *ταῦτα* edd. vet. *ταὐτὰ* Casaub. Pears. Porson.

806. *φθόνων* Flor. *ἄνευ ψόγου* Stobæus p. 223 = 157. quod non video cur in textum succedat. Obelo quidem apud Porsonum notatur *φθόνου*, sed, ut opinor, non nisi operarum incuria. Obelus enim ad *καρδίαν* in proximo versu pertinet. Alio sensu Euripides, vel Sophocles, apud Stobæum pp. 99 = 55. 511 = 201. *Κέκτησο δ' ὀρθῶς ἂν ἔχῃς, ἄνευ ψόγου.*

807. *καρδίαν* edd. quod tuetur Matthiæ. Gr. Gr. p. 601. *καρδίᾳ* Grotius in Excerptis, Casaubon. Pearson. Pers. 884. *τᾷδε γᾷ προσήμεναι.* Cf. Soph. Œd. T. 15. Incert. Rhes. 390. ubi idem regimen.

808. *διπλοΐζειν* trisyllabum esse ostendit Pierson. ad Mœrin. p. 275. Mox *πεπαμμένῳ* edd. ante Porsonum.

809. Elmsleius ad Heraclid. 814. prætulit *τοῖς τ' αὐτὸς αὐτοῦ*. Sed in tertia persona retinendum videtur *αὑτοῦ*, etiamsi verum sit hanc formam de prima aut secunda persona a tragicis raro usurpatam fuisse. Infra tamen 1521. libri omnes exhibent *αὑτῆς*. Elmsleii sententiæ non suffragantur veteres grammatici. Lex. Seguier. p. 467, 27. *Αὑτόν. Σοφοκλῆς ἀντὶ τοῦ ἐμαυτόν. καὶ Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Ἰφικράτους, καὶ πολλοὶ ἄλλοι.* Recentiores certe Attici in hac parte sibi indulserunt. Demosth. Phil. I. 15. *Ἴσως ἂν ἐκκαλέσαιθ' ὑμᾶς, εἴπερ μὴ παντάπασιν ἑαυτῶν ἀπεγνώκατε.* Philippi Epistola in Orat. de Coron. *Ἴσθι ἡμᾶς παραληλυθότας εἴσω Πυλῶν καὶ τὰ κατὰ τὴν Φωκίδα ὑφ' ἑαυτοὺς πεποιημένους.* Vid. Zeun. ad Viger. p. 166. De prima persona Æschylus ap. Schol. Aristoph. Av. 808. *τάδ' οὐχ ὑπ' ἄλλων ἀλλὰ τοῖς αὑτῶν πτεροῖς Ἁλισκόμεσθα*, ubi tamen forte reponendum *αὐτῶν* ex loco Dionysii a Porsono suppleti ad Med. p. 19. Recentiorum loca quædam videas apud Bast. Epist. Crit. p. 212. Cf.

καὶ τὸν θυραῖον ὄλβον εἰσορῶν, στένει.
εἰδὼς λέγοιμ' ἂν—εὖ γὰρ ἐξεπίσταμαι—
ὁμιλίας κάτοπτρον, εἴδωλον σκιᾶς,
δοκοῦντας εἶναι κάρτα πρευμενεῖς ἐμοί.
μόνος δ' Ὀδυσσεύς, ὅσπερ οὐχ ἑκὼν ἔπλει,
ζευχθεὶς ἕτοιμος ἦν ἐμοὶ σειραφόρος·
εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι
λέγω. τὰ δ' ἄλλα πρὸς πόλιν τε καὶ θεούς,
κοινοὺς ἀγῶνας θέντες ἐν πανηγύρει,
βουλευσόμεσθα. καὶ τὸ μὲν καλῶς ἔχον,
ὅπως χρονίζον εὖ μενεῖ, βουλευτέον·
ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων,
ἤτοι κέαντες, ἢ τεμόντες εὐφρόνως,
πειρασόμεσθα πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου.
νῦν δ' εἰς μέλαθρα καὶ δόμους ἐφεστίους
ἐλθών, θεοῖσι πρῶτα δεξιώσομαι,
οἵπερ πρόσω πέμψαντες, ἤγαγον πάλιν.
νίκη δ', ἐπείπερ ἕσπετ', ἐμπέδως μένοι.
ΚΛ. *ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε,*

notata ad Prometh. 787. Matthiæ. Gr. Gr. §. 489. II.

811. In edd. ante Porsonum et Schutzium coli signum post *λέγοιμ' ἂν* sequebatur.

815. *σειρασφόρος* edd. hic et infra v. 1613. *σειρᾱφόρος* T. Recte. Pollux VII. 24. *Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε Σειραφόρον τε καὶ κριθιῶντα πῶλον*, sed corrigendum *κριθῶντα*. Quin *σειραφόρος* etiam Hesychius et alii, in Glossario adlegati.

823. *πήματος τρέψαι νόσον* edd. Optime Porsonus, *πῆμ' ἀποστρέψαι νόσου*, collatis Soph. Philoct. 778. *πῆμα νόσου*. Ajac. 363. *πῆμα ἄτης*.

οὐκ αἰσχυνοῦμαι τοὺς φιλάνορας τρόπους
λέξαι πρὸς ὑμᾶς· ἐν χρόνῳ δ' ἀποφθίνει
τὸ τάρβος ἀνθρώποισιν. οὐκ ἄλλων πάρα
μαθοῦσ', ἐμαυτῆς δύσφορον λέξω βίον
τοσόνδ', ὅσονπερ οὗτος ἦν ὑπ' Ἰλίῳ.
τὸ μὲν γυναῖκα πρῶτον ἄρσενος δίχα
ἧσθαι δόμοις ἔρημον, ἔκπαγλον κακόν,
πολλὰς κλύουσαν κληδόνας παλιγκότους·
καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ
κάκιον ἄλλο πῆμα, λάσκοντας δόμοις.
καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγχανεν
ἀνὴρ ὅδ', ὡς πρὸς οἶκον ὠχετεύετο
φάτις, τέτρωται δικτύου πλέω λέγειν.

832. Post βίον plene distinguitur in editione Glasguensi, virgula post Ἰλίῳ posita; quæ ratio minime placet. Mox ἐπ' Ἰλίῳ T.

834. Choeph. 918. Ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον. ΟΡ. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. Veteres de iis rebus, quibus demtis, negabat se Epicurus intelligere quid esset bonum, parum verecunde loqui solent.

835. Terent. Adelph. IV. 5. 38. *an* SEDERE *oportuit* DOMI *virginem tam grandem, dum cognatus huc veniret exspectantem?*

836. ἡδονὰς Steph. κληδόνας Stanleius, post Auratum, et post eum omnes. Dein παλιγκότους Heathius; sed de hac voce dubito. Vid. supra ad v. 795.

838. Interpretatione, quam olim amplexus eram, hodie repudiata, locum sic Anglice verterim, *And that first one should come,* and *then another should bring tidings of some additional evil, each worse than the last.* Eurip. Hec. 237. Κακῶν κάκ' ἄλλα μεῖζον'. 1158. τὸ λοίσθιον δὲ πῆμα πήματος πλέον. Med. 236. κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.

840. ψχετεύετο edd. vet. Correxit Heathius.

841. ἐτέτρωτ' ἂν Bigot. Stanl.

εἰ δ' ἦν τεθνηκὼς, ὡς ἐπλήθυον λόγοι,
τρισώματος τἂν Γηρυὼν ὁ δεύτερος
πολλὴν ἄνωθεν, τὴν κάτω γὰρ οὐ λέγω,
χθονὸς τρίμοιρον χλαῖναν ἐξηύχει λαβὼν,
ἅπαξ ἑκάστῳ κατθανὼν μορφώματι.
τοιῶνδ' ἕκατι κληδόνων παλιγκότων,
πολλὰς ἄνωθεν ἀρτάνας ἐμῆς δέρης
ἔλυσαν ἄλλοι πρὸς βίαν λελημμένης.
ἐκ τῶνδέ τοι παῖς ἐνθάδ' οὐ παραστατεῖ,
ἐμῶν τε καὶ σῶν κύριος πιστευμάτων,

842. ἐπλήθυνον T.

843. Γηρύων ἂν δεύτερος G. Burges. ad Eurip. Troad. 627.

845. Hunc locum varie tentant; sed non est opus mutatione, modo virgulam, quæ vulgo post χθονὸς appingitur, ad finem superioris versus rejicias, et sic interpreteris; *Multam superne (non enim eam dico quæ substernitur) triplicem terræ chlamyda cepisset,* id est, *ter sepultus fuisset.* Namque qui sepeliuntur γῆν ἐπιέννυνται. Theognis 420. Καὶ κεῖσθαι πολλὴν γαῖαν ἐφεσσάμενον. Simonid. Ep. CV. αὖταρ ἐθάφθη Ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη. Theocrit. Ep. IX. Ὀθνείην κεῖμαι ἐφεσσάμενος. Æschylus in Anthol. III. 5. Τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν. Anthol. p. 312. τί πλέον γῆν ἐπιεννύμεθα; Xenoph. Cyrop. VI. 4. 6. κοινῇ γῆν ἐπιέσασθαι. Vid. Hemsterhus. ad Hesych. T. I. p. 1352. Valcken. ad Herodot. VIII. p. 630. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 119. Dorvill. ad Charit. p. 365. Sed propius ad Nostri locutionem accedit istud Hectoris apud Homer. Il. Γ. 57. ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, i. e. *lapidibus obrutus fuisses.* Ceterum hunc Æschyli locum recte intellexit et interpunxit F. Ursinus ad Virgil. Æn. VIII. 564. *Nascenti cui tres animas Feronia mater (Horrendum dictu) dederat, terna arma movenda; Ter leto sternendus erat.*

849. Pene suspicor legendum esse λελιμμένης, *quæ mortem appetivi.* Stanleius εἰλημμένης. Sed altera forma auctores habet: vid. Eurip. Ion. 1113. Cycl. 432.

851. κῦρος ὢν Bigot. Stanl. Sed idem valet vulgatum.

ὡς χρῆν, Ὀρέστης· μὴ δὲ θαυμάσῃς τόδε·
τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς, ἀμφίλεκτα πήματα
ἐμοὶ προφωνῶν, τόν θ' ὑπ' Ἰλίῳ σέθεν
κίνδυνον, εἴ τε δημόθρους ἀναρχία
βουλὴν καταῤῥίψειεν, ὥστε σύγγονον
βροτοῖσι, τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον.
τοιάδε μέν τοι σκῆψις οὐ δόλον φέρει.
ʼμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι
πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών.
ἐν ὀψικοίτοις δ' ὄμμασι βλάβας ἔχω,
τὰς ἀμφί σοι κλαίουσα λαμπτηρουχίας
ἀτημελήτους αἰέν. ἐν δ' ὀνείρασι,
λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην
ῥιπαῖσι θωΰσσοντος, ἀμφί σοι πάθη
ὁρῶσα πλείω τοῦ ξυνεύδοντος χρόνου.

852. μηδὲ edd.

855. τόνδ' Canter. Stanl.

857. Schutzius et Butlerus vertunt *ne senatum dejicerent*; sed ecquis tandem inter poetas senatum Agamemnonis ævo Argis exsistentem nominavit? Sensus est, *ne consilium iniret, eum qui cecidisset, magis conculcandi.* Metaphora ab aleatoribus ducta. Quare non opus est conjectura βόλον, vel καταῤῥάψειεν. quarum utramque præbet liber Scaligero Vossianus.

861. κατεσβηκασιν (sic) Flor. et mox κλαβάς.

864. ἀτημέλητος Aurat. Bigot. Wakefield. Male; λαμπτηρουχίαι ἀτημέλητοι sunt *signa per faces exhibenda, sed per incuriam non exhibita*, quem sensum solus vidit Heathius.

865. De ὑπαὶ vid. supra ad v. 435. ἀπαὶ scribitur apud Homerum Il. Λ. 663.

867. χρόνον Musgr.

νῦν ταῦτα πάντα τλᾶσ' ἀπενθήτῳ φρενί,
λέγοιμ' ἂν ἄνδρα τόνδε τῶν σταθμῶν κύνα,
σωτῆρα ναὸς πρότονον, ὑψηλῆς στέγης
στύλον ποδήρη, μονογενὲς τέκνον πατρί,
καὶ γῆν φανεῖσαν ναυτίλοις παρ' ἐλπίδα,
κάλλιστον ἦμαρ εἰσιδεῖν ἐκ χείματος,
ὁδοιπόρῳ διψῶντι πηγαῖον ῥέος.
τερπνὸν δὲ τἀναγκαῖον ἐκφυγεῖν ἅπαν.
τοιοῖσδε τοί νιν ἀξιῶ προσφθέγμασιν.
φθόνος δ' ἀπέστω· πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ
ἠνειχόμεσθα· νῦν δ' ἐμοί, φίλον κάρα,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
τὸν σὸν πόδ', ὦ 'ναξ, Ἰλίου πορθήτορα.

870. Ita interpungendum docet, post Canterum, Gatakerus A. M. II. 20. conferens locum ex Choeph. 503. qui sub nomine Sophoclis citatur a Clem. Alex. Strom. II. p. 422.

871. στόλον Flor.

872. Vocem φανεῖσαν obelo signavit Porsonus. Legendum puto vel γῆν ἐκφανεῖσαν, vel γαῖαν φανεῖσαν; saltim ejiciendum est importunum illud καί. Quin et versus ipse potuerit ex margine irrepsisse.

874. Citat Suidas v. Πλέκος.

875. Mihi pene persuasum est instititium esse hunc versum. Certe frigidiusculum sonat.

876. τοιοῖσδε τοίνυν edd. vet. τοί νιν Porson. Schutz. τοίοις σε τοίνυν Casaub. Stanl.

879. Prius hemistichium iterum occurrit v. 1006. Eurip. Electr. 999. Ἔκβητ' ἀπήνης, Τρωάδες, χερὸς δ' ἐμῆς Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τοῦδ' ὄχου στήσω πόδα.

880. ἄναξ edd. vet. ὦ 'ναξ Scaligero Voss. Pauwius et reliqui. Mox πορθήτορος emendatio est Valckenaerii ad Eurip. Phœniss. 1518. constructione poetis familiari. Vulgatam tamen lectionem Heathius, Schutzius et Butlerus meliorem judicant, ut pes Agamemnonis Trojam, quasi stantem columnam, proruisse dicatur.

δμωαί, τί μέλλεθ᾽, αἷς ἐπέσταλται τέλος
πέδον κελεύθου στρωννύναι πετάσμασιν;
εὐθὺς γενέσθω πορφυρόστρωτος πόρος,
εἰς δῶμ᾽ ἄελπτον ὡς ἂν ἡγῆται Δίκη.
τὰ δ᾽ ἄλλα φροντίς, οὐχ ὕπνῳ νικωμένη,
θήσει δικαίως σὺν θεοῖς εἱμαρμένα.
ΑΓ. Λήδας γένεθλον, δωμάτων ἐμῶν φύλαξ,
ἀπουσίᾳ μὲν εἶπας εἰκότως ἐμῇ·
μακρὰν γὰρ ἐξέτεινας· ἀλλ᾽ ἐναισίμως
αἰνεῖν, παρ᾽ ἄλλων χρὴ τόδ᾽ ἔρχεσθαι γέρας.
καὶ τἄλλα μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ
ἅβρυνε, μηδέ, βαρβάρου φωτὸς δίκην,
χαμαιπετὲς βόαμα προσχάνῃς ἐμοί·
μηδ᾽ εἵμασι στρώσασ᾽ ἐπίφθονον πόρον
τίθει. θεούς τοι τοῖσδε τιμαλφεῖν χρεών·
ἐν ποικίλοις δὲ θνητὸν ὄντα κάλλεσι
βαίνειν, ἐμοὶ μὲν οὐδαμῶς ἄνευ φόβου.
λέγω κατ᾽ ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.
χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων

Atqui πορθεῖν est *vastare*, non *proruere*.

884. ὥς νιν, Stanleii (Vossii) correctionem, improbat Pauwius, quia ἡγεῖσθαι, in hoc sensu, cum quarto casu non construitur. ἀνηγεῖσθαι Bothe. δίκῃ marg. Mitf.

885. ὕπνῳ νικωμένη. Confer v. 281.

892. βαρβάθου (ρ superscr.) Flor.

893. βόημα Flor. T.

895. θεοὺς τοιοῖσδε marg. Mitf.

896. γὰρ pro δὲ Etymol. M. p. 486, 48. De hoc loco vide Glossarium.

κληδὼν ἀϋτεῖ· καὶ τὸ μὴ κακῶς φρονεῖν,
θεοῦ μέγιστον δῶρον. ὀλβίσαι δὲ χρὴ
βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ.
εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμ' ἄνευ θάρσους ἐγώ.
ΚΛ. καὶ μὴν τόδ' εἰπὲ μὴ παρὰ γνώμην ἐμοί.
ΑΓ. γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ.
ΚΛ. εὔξω θεοῖς δείσας ἂν ὧδ' ἔρδειν τάδε.
ΑΓ. εἴπερ τις, εἰδώς γ' εὖ τόδ' ἐξεῖπον τέλος.
ΚΛ. τί δ' ἂν δοκεῖ σοι Πρίαμος, εἰ τάδ' ἤνυσεν;

903. εἰ πάντα δ' ὣς πράσσοιμ' ἄν, εὐθαρσὴς ἐγώ. edd. ubi particulam ἄν, cum εἰ sic positam, contra linguæ rationem peccare, nemo observavit. Schutzius ἀνευθαρσὴς ἐγώ, *an omnia sic prospere gesturus sim, haud sane certa mihi est fiducia.* Sed vox ἀνευθαρσὴς neque exstabat unquam, neque exstare potuït; nec satis Græce diceretur ἀνευθαρσὴς εἰμι εἰ—Æschyli manum, ni fallor, exhibui; *Utinam sic omnia faciam* (vel *in omnibus fortuna utar*) *modeste et sine audacia.* (et sic quidem Triclinius). Si quis malit θράσους, Grammaticorum distinctionem secutus, equidem non refragabor.

905. διαφθεροῦντ' ἐμέ edd. omnes. Porsonus conj. διαφθεροῦσ' ἐμοί. Xenoph. Symp. VIII. 20. ὁ δὲ πείθων τὴν τοῦ ἀναπειθομένου ψυχὴν διαφθείρει. Vulgatum tamen quodammodo tueri videatur Eurip. Hippol. 391. Οὐκ ἔσθ' ὁποίῳ φαρμάκῳ διαφθερεῖν Ἔμελλον, ὥστε τοὔμπαλιν πεσεῖν φρενῶν. i. e. οὐκ ἔμελλον διαφθερεῖν φρένας. item Hecub. 601. Ὁ δ' ἐσθλός, ἐσθλός, οὐδὲ συμφορᾶς ὕπο φύσιν διέφθειρ', ἀλλὰ χρηστός ἐστ' ἀεί. Cf. Med. 1051. Verum tamen puto διαφθεροῦσ', quia ἴσθι cum participio ad eum qui compellatur plerumque refertur. Vid. Valckenaer. et Monk. ad Eurip. Hippol. 304. et illum in Schol. in D. Luc. XIX. 13.

906. δήους pro δείσας Aurat. Hic versus in libris cum interrogatione legitur, unde sensum idoneum nequeo extricare. Vertunt quidem *Vovistine — hæc ita facere?* Sed aoristus cum particula ἂν vim potentialem habet, *Num vovisses?* quare interrogationis notam delevi, ut sensus sit, *Vovisses hæc ita facere, si aliquid metuisses.*

907. ἐξεῖπεν Aurat.

908. δοκῇ hic et in v. 909.

ΑΓ. ἐν ποικίλοις ἂν κάρτα μοι βῆναι δοκεῖ.
ΚΛ. μή νυν τὸν ἀνθρώπειον αἰδεσθῇς ψόγον.
ΑΓ. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.
ΚΛ. ὁ δ' ἀφθόνητός γ' οὐκ ἐπίζηλος πέλει.
ΑΓ. οὔ τοι γυναικός ἐστιν ἱμείρειν μάχης.
ΚΛ. τοῖς δ' ὀλβίοις γε καὶ τὸ νικᾶσθαι πρέπει.
ΑΓ. ἦ καὶ σὺ νίκην τήνδε δήριος τίεις;
ΚΛ. πιθοῦ· κράτος μέν τοι πάρες γ' ἑκὼν ἐμοί.
ΑΓ. ἀλλ' εἰ δοκεῖ σοι ταῦθ', ὑπαί τις ἀρβύλας
λύοι τάχος πρόδουλος ἔμβασιν ποδός,
σὺν ταῖσδέ μ' ἐμβαίνονθ' ἁλουργέσιν θεῶν
μή τις πρόσωθεν ὄμματος βάλῃ φθόνος.

Steph. Canter. δοκεῖ marg. Mitf. Stanl. Porson. Schutz. Subaudiendum ποιῆσαι. De hac ellipsi vid. Glossar. in Pers. 214.

910. αἰδεσθεὶς edd. αἰδεσθῇς T. αἰδεσθῇς Aurat. Casaub. Pearson. Pauw. Vulgatum defendit Heathius, sermonem imperfectum fingens. Sed sensus absolutus est. Exscribendum videtur scholium. μὴ νυν. καθ' ὁμαλισμὸν ἀναγνωστέον τό νυν, καὶ ἄνευ τόνου, ἵνα ᾖ ἀντὶ τοῦ, δή. Vid. ad Theb. 228.

915. τῇσδε Bigot. Stanl. Sed non opus est. *Tunc adeo victoriæ appetens es, ut vel hujusmodi victoriam contentionis plurimi facias?* δήρεως Bothe.

916. Vulgo μέντοι. Vid. Hermann. Elem. Doctr. Metric. p. 111. μὲν τῶν παρεὶς Bothe.

918. πρόδουλον edd. vet. πρόδουλος conj. apud Stanleium. πρὶν δοῦλος Bothe. Ad finem versus plene interpungitur in editionibus: sed manifestus est verborum ordo, Λύοι τις ἔμβασιν ποδὸς ἀρβύλας, μὴ φθόνος τις βάλῃ με ἐμβαίνονθ' ἀλούργεσιν σὺν ταῖσδε.

919. καὶ pro σὺν Flor. τοῖς δέ edd. vet. et Porsón. ταῖσδε Heathio debetur.

920. βάλοι libri omnes, quod a nemine correctum fuisse miror. Eurip. Electr. 900. Αἰσχύνομαι μὲν—Νεκροὺς ὑβρίζειν, μή μέ τις βάλῃ φθόνος. quæ Tyrwhitti emendatio pro φθόνῳ ab hoc loco con-

πολλὴ γὰρ αἰδὼς δωματοφθορεῖν, ποσὶν
φθείροντα πλοῦτον ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.
τούτων μὲν οὕτως· τὴν ξένην δὲ πρευμενῶς
τήνδ' εἰσκόμιζε. τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς
θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.
ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.
αὕτη δέ, πολλῶν χρημάτων ἐξαίρετον
ἄνθος, στρατοῦ δώρημ', ἐμοὶ ξυνέσπετο.
ἐπεὶ δ' ἀκούειν σου κατέστραμμαι τάδε,
εἶμ' εἰς δόμων μέλαθρα πορφύρας πατῶν.
ΚΛ. *ἔστιν θάλασσα—τίς δέ νιν κατασβέσει;—*
τρέφουσα πολλῆς πορφύρας ἰσάργυρον

firmatur. [Sed ibi *φθόνῳ* tuentur Porson. ad Aristoph. Thesm. 902. et Seidlerus.] *φθόνον* Aurat.

921. *σωματοφθορεῖν* edd. vet. *στρωματοφθορεῖν* Aurat. Casaubon. Bigot. Stanl. Porson. Butler. Heathius antiquam lectionem tuetur, ut valeat *corpus luxu corrumpere*. Sed forsan verior est Schutzii conjectura *δωματοφθορεῖν*, quod verbum idem valet atque *οἰκοφθορεῖν* apud Platonem et Herodotum. Huc respicere videantur Clytæmnestræ verba in vv. 934. 5.

923. *οὕτω* Flor. T. Ellipsin ita supplet Pauwius, *περὶ τούτων μὲν οὕτως*, quæ ratio vereor ut confirmari possit. Schutzius conjicit *ταῦτ' οὖν μὲν οὕτως*, quod in textum recepissem, nisi offensioni fuissent particulæ *οὖν μὲν* sic positæ. Propius sane accedit ad usitatam formulam. Plato Cratyl. 18. *καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ*. Herod. II. 60. *ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ ποιέεται*.

927. *αὐτὴ* edd. vet. *αὕτη* notatur in marg. Raulins. et sic Bothe. Recte sine dubio.

929. *καθέσταμαι* varia lectio in Scholiis memoratur. *κατέσταμαι* T. *ων*

930. *δόμους* Flor.

932. *πορφύρας εἰς ἄργυρον* Steph. Canter. Stanl. *ἰσάργυρον* Salmas. Exerc. Plin. p. 418. E. et sic Porson. et Butler. In proximo versu minus feliciter reponi jubet Salmasius *βάφος*.

κηκῖδα παγκαίνιστον, εἱμάτων βαφάς.
οἴκοις δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ,
ἔχειν· πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος.
πολλῶν πατησμὸν δ' εἱμάτων ἂν εὐξάμην,
δόμοισι προυνεχθέντος ἐν χρηστηρίοις,
ψυχῆς κόμιστρα τῆσδε μηχανωμένη.
ῥίζης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' εἰς δόμους,
σκιὰν ὑπερτείνουσα Σειρίου κυνός.
καὶ σοῦ μολόντος δωματῖτιν ἑστίαν,
θάλπος μὲν ἐν χειμῶνι σημαίνεις μολόν.
ὅταν δὲ τεύχῃ Ζεὺς ἀπ' ὄμφακος πικρᾶς
οἶνον, τότ' ἤδη ψῦχος ἐν δόμοις πέλει,

934. *οἶκος* Steph. Canter. Stanl. Pauw. *οἴκοις* restituit Porsonus; Schutzio receptum; idemque distinctiones mutavit. Ante eum legebatur Οἶκος δ' ὑπάρχει τῶνδε σὺν θεοῖς, ἄναξ· Ἔχειν, πένεσθαι δ' οὐκ ἐπίσταται δόμος. Et hoc probat Butlerus, *οἶκος* tantum in *οἴκοις* mutato. Atqui linguæ indoli non æque consentaneum est dicere *οὐκ ἐπίσταται πένεσθαι*, et *ἐπίσταται ἔχειν*, quippe illud loquendi genus usitatum erat, hoc non item. Equidem pene suspicor legendum *οἴκῳ—τῷδε*.

936. *δ' εἱμάτων* pro *δειμάτων* scribendum monuit Canterus, reliquis obsequentibus.

938. *μηχανωμένης* Steph. Canter. Emendavit Stanleius.

939. *ἵκετ' ἂν δόμους* marg. Mitf. Stanleius. Sed aoristus *ἵκετο* significat *venire solet*.

940. *ὑπερτείνασα* edd. *ὑπερτίνασα* Flor. Correctionem Casauboni et Stanleii recipiendam putavi. Vid. supra 634.

942. *μολών* libri. *σημαίνεις δόμοις* Schutz. ut vitetur repetitio ejusdem participii, in qua tamen, si *μολόν* legas, nonnihil elegantiæ inest. Quare non dubitavi unius literulæ mutatione locum sanare.

943. *Ζεύς γ'* edd. pleræque; *Ζεύς τ'* Steph. T. sed particulam delendam censent Pauw. Heath. Abresch. Schutz.

944. *ἡδὺ ψῦκος* Aurnt. Stanl. vulgato deterius. *τότ' ἤδη* valet *tum demum*; non vero *tum statim*,

ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου.
Ζεῦ, Ζεῦ τέλειε, τὰς ἐμὰς εὐχὰς τέλει·
μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

ΧΟ. τίπτε μοι τόδ' ἐμπέδως στρ. ά.
δεῖμα προστατήριον
καρδίας τερασκόπου ποτᾶται,
μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος, ἄμισθος ἀοιδά,
οὐδ' ἀποπτύσαν, δίκαν
δυσκρίτων ὀνειράτων,
θάρσος εὐπιθὲς ἵζει
φρενὸς φίλον θρόνον; χρόνος δ' ἐπεὶ
πρυμνησίων ξυνεμβόλοις

quod ait Butlerus. Prometh. 946. *πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται.* Mox *ἐν δόμοις τελεῖ* Bothe.

945. *ἐπιστρεφωμένου* Flor. *ἐπιστροφωμένου* T.

οι

947. *μέλῃ δέσοι* Flor. *μέλοι δέ τι σοι* edd. vet. *δέ τοι* Stanl. in libro Raulinsoniano; et sic Porsonus, collato Sophocl. Æthiop. ap. Athen. III. p. 122. C. *Τοιαῦτά τοι σοι πρὸς χάριν τε κοὐ βίᾳ Λέγω.* (sic etiam T.) Nec tamen deterius videtur quod habent Pauw. et Schutz., *μέλοι δέ σοι τι.* Cf. Choeph. 778. *μέλει θεοῖσιν, ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι.* Dein *μέλῃς* Aurat.

949. *δεῖγμα* Steph. *δεῖμα* Scalig.

951. *ἀκέλευστον, ἄμισθον ἀοιδάν* Aurat.

952. *ἀποπτύσας* edd. vet. *ἀποπτύσαν* Casaub. Pauw. Musgr. Pors.

954. *ἵξει* HSt. *ἵζει* liber Scaligero Voss.

955. Pro vulgato *ἐπεὶ* Stanleius (post Scalig.) reponi vult *ἐπί*, ut sit sensus, *Tempus diuturnum putrefecit naves arenosas, anchoris detentas, quum adversus Ilium profecta est classis*; ubi *ἀκάτας* pro *ἀκάτους* sumsit, et verbo *παρήβησεν* vim transitivam tribuit. Sic etiam Hermannus. *ἐπὶ* T.

956. *ξὺν ἐμβολαῖς* Casaub. Pears. *ξὺν ἐμβόλοις* Scalig. vel Voss. Stanl. Abresch. Pauw. Pers. 402. *κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ Ἔπαισαν ἅλμην,*

ψαμμίας ἀκάτους παρή-
βησεν, εὖθ' ὑπ' Ἴλιον
ὦρτο ναυβάτας στρατός.
πεύθομαι δ' ἀπ' ὀμμάτων ἀντ. ά.
νόστον, αὐτόμαρτυς ὤν·
τὸν δ' ἄνευ λύρας ὅμως ὑμνῳδεῖ
θρῆνον Ἐρινύος αὐτοδίδακτος ἔσωθεν
θυμός, οὐ τὸ πᾶν ἔχων
ἐλπίδος φίλον θράσος.
σπλάγχνα δ' οὔτι ματάζει
πρὸς ἐνδίκοις φρεσὶν τελεσφόροις
δίναις κυκλούμενον κέαρ.
εὔχομαι τάδ' ἐξ ἐμᾶς

957. *ἀκάτα* Flor. *ἀκάτας* edd. quæ vox nusquam alibi exstat. *ἀκάτους* Botheus, magis accurate. Sed reponendum suspicor *ἀκταῖς*. Eurip. Hippol. 758. Μουνύχου δ' *ἀκταῖσιν ἐκδήσαντο πλεκτὰς = πεισμάτων ἀρχάς.* Mox *πάρβησε* Pauwius ; *παρῆψεν* Heath. Schutz. Butler. quod verbum vix alibi reperias. *ἄκατον* pro *ἀκτὴν* Alciphroni reddit Lennep. ad Phalar. p. 332. Equidem legendum conjicio *χρόνος δ' ἐπεὶ = πρυμνησίων ξυνεμβολαὶ = ψαμμίαις ἀκταῖς παρή = βησαν.* *diu est quum funium injectiones* (i. e. *funes adligati*) *litoribus arenosis consenuerunt,* sive *putruerunt,* ut idem sonet cum Homerico *καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται.* Conf. v. 187. Sed in hujusmodi locis conjicere possumus, et præterea nihil.

958. *ἐπ' Ἴλιον* Casaub. Æschylus Homerum sequitur, *Νειρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Fίλιον ἦλθεν.*

960. *πείθομαι* marg. Ask. Abresch. qui etiam *ὑπ' ὀμμάτων.*

962. *ὅπως* Steph. Canter. T.

963. *Ἐριννὺς* Steph. Canter. *Ἐριννύος* Porson.

964. *ἔχει* Pauw. *ἔχειν* Schutz. Neutra correctione opus est.

966. *οὔτοι* edd. vet. *οὔτι* Casaub. Abresch. Schutz. Pors.

967. Schutzius legit *πρὸς ἐνδίκοις δὲ φρεσίν,* punctulo post *ματάζει* posito.

969. Vulgata lectio est *εὔχομαι*

ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν
εἰς τὸ μὴ τελεσφόρον.
μάλα γὰρ τὸ τᾶς πολλᾶς στρ. β'.
ὑγιείας ἀκόρεστον
τέρμα· νόσος γὰρ * * γείτων ὁμότοιχος ἐρείδει,
καὶ πότμος εὐθυπορῶν
ἀνδρὸς ἔπαισεν * * * * * * *
* ἄφαντον ἕρμα.
καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων

δ' ἀπ' ἐμᾶς τι ἐλπίδος. ubi τοὶ pro τι Pears. τίν' Pauw. τάδ' Aurat. Stanl. Porson. Sed codex Florentinus præbet εὔχομαι δ' ἐξ ἐμᾶς ἐλπίδος.

970. ψύδη Steph. sed corrigendum vidit ψύθη, Heathio, Porsono, Schutzio receptum.

972. μάλα γάρ τοι τᾶς edd. Primi strophæ versus antistrophicis non respondent. τὸ pro τοι Hermannus, Schutzius et Butlerus; et mox ὑγείας, quæ forma recentioris ævi erat: vid. Porson. ad Orest. 229. μάλα γάρ τοι τὸ τᾶς ὑγείας πολλᾶς Bothe. Musgravius, μάλα γάρ τοι τᾶς πόλεος, et in antistr. τὸ δ' ἐπὶ γᾶν σπεισθὲν ἅπαξ Triclinius μάλα γέ τοι δὴ τᾶς π.

973. ἀχάριστον vel ἀχόρευτον Schutz. quorum illud recepit Bothe. Ipse autem Schutzius in altera editione dedit ἀπάρεστον.

974. Dactylicum hexametrum indicavit Burneius. Supplendum ἀεὶ vel ejusdem temporis vocabulum: vel omittendum πάλιν in antistroph. quod voluit Musgr. et sic Triclinius.

976. Deest aliquid in fine versus. Ante ἄφαντον forte supplendum εἰς.

978. Schutzius corrigit Καὶ πρὸ μὲν τὸν χρημάτων Κτησίων ὄγκον βαλών. Equidem nihil mutandum censeo. ὄκνος est nominativus pendens; *Quum metus* (naufragii sc.) *partem opum domesticarum projecerit ex modica funda* &c. Conf. Theb. 767. Sic Casaubon. "ἀντὶ ὄκνου βαλόντος." Similis fere constructio est Theb. 678. ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος, Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. ubi vide. Suppl. 942. καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. Vid. supra 412. Matthiæ. Gr. Gr. §. 562.

κτησίων ὄκνος βαλὼν
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου,
οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος,
πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.
πολλά τοι δόσις
ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν
νῆστιν ὤλεσεν νόσον.
τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ ἀντ. β'.
θανάσιμον προπάροιθ' ἀν-
δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ
τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβείᾳ

981. οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος. Ut putem legendum γόμος facit corruptus Supplicum locus, quem huc retulit Dobræus. Est autem istius fabulæ v. 439. καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων Ἄτης γε μείζω καὶ μεγ' ἐμπλήσας γόμον, Γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάρις. Est autem γόμος *onus navis.* Angl. *a cargo.* Vid. H. Vales. in Harpocr. p. 139. Conferendus Diphilus ap. Athen. VII. p. 292. A. ἢ φορτί' ἐξέρριψ' ὑπέραντλος γενόμενος.

985. κἀξ ἀλόκων Flor.

987. πεσόνθ' edd. vet. πεσόν γ' Casaub. Pearson. πεσὸν ἅπαξ Pauw. ἅπαξ πεσὸν Porsonus.

988. πρόπαρ Flor. θανασίμου Aurat.

989. τίς τ' ἀγκαλέσαιτ' Triclin. Vid. ad v. 974.

991. τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ γε. Sic edd. (γε deest in Flor.) Postrema hæc tria deleri jusserunt Canter. Casaub. Schutz. Butler. Uncinis inclusit Porson. Temere factum. Schol. τὸν Ἀσκλήπιον γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον, ὥστε μὴ βλαβῆναι. Unde restituit Hermannus, post Scaligerum, Ζεὺς ἂν αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ. Triclin. ζεὺς αὖτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε. Atqui voces ἐπ' ἀβλαβείᾳ, ad mortuos ab Æsculapio resuscitatos pertinent, quare eas in versum priorem rejeci. Particulam ἂν sensus postulare videtur. Subau-

Ζεὺς ἂν αὔτ' ἔπαυσεν.
εἰ δὲ μὴ τεταγμένα
μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
εἶργε μὴ πλέον φέρειν,
προφθάσασα καρδία
γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
θυμαλγής τε, καὶ
οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν,
ζωπυρουμένας φρενός.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἴσω κομίζου καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω.
ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα
δούλων, σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ δ' ὑπερφρόνει·
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν Ἀλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ.

diendum ἄλλως, ut in Prometh. 1019. Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην. Eurip. Iph. T. 1256. Φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα, μαινοίμην γὰρ ἄν. Vid. ad Pers. 871. et conf. Eurip. Orest. 705. Aristoph. Plut. 427. Valcken. ad Herodot. p. 469.

994. Olim edidi μοῖρα μοῖρά μ' ἐκ θεῶν. Sed non opus erat mutatione.

998. βρέμει ἐπελπομένα T. mediis omissis.

1002. Jam in scenam ex ædibus revertit Clytæmnestra.

1003. ἀμηνίτοις Aurat.

1008. θίγειν edd. Varietatem

κτησίων ὄκνος βαλὼν
σφενδόνας ἀπ' εὐμέτρου,
οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος,
πημονᾶς γέμων ἄγαν,
οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.
πολλά τοι δόσις
ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής τε καὶ ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν
νῆστιν ὤλεσεν νόσον.
τὸ δ' ἐπὶ γᾶν πεσὸν ἅπαξ ἀντ. β'.
θανάσιμον προπάροιθ' ἀν-
δρὸς μέλαν αἷμα τίς ἂν πάλιν ἀγκαλέσαιτ' ἐπαείδων;
οὐδὲ τὸν ὀρθοδαῆ
τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' ἀβλαβείᾳ

981. *οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος.* Ut putem legendum *γόμος* facit corruptus Supplicum locus, quem huc retulit Dobræus. Est autem istius fabulæ v. 439. *καὶ χρήμασιν μὲν ἐκ δόμων πορθουμένων Ἄτης γε μείζω καὶ μεγ' ἐμπλήσας γόμον, Γένοιτ' ἂν ἄλλα κτησίου Διὸς χάρις.* Est autem *γόμος* *onus navis.* Angl. *a cargo.* Vid. H. Vales. in Harpocr. p. 139. Conferendus Diphilus ap. Athen. VII. p. 292. A. *ἢ φορτί' ἐξέῤῥιψ' ὑπέραντλος γενόμενος.*

985. *κἀξ ἀλόκων* Flor.

987. *πεσόνθ'* edd. vet. *πεσόν γ'* Casaub. Pearson. *πεσὸν ἅπαξ* Pauw. *ἅπαξ πεσὸν* Porsonus.

988. *πρόπαρ* Flor. *θανασίμου* Aurat.

989. *τίς τ' ἀγκαλέσαιτ'* Triclin. Vid. ad v. 974.

991. *τῶν φθιμένων ἀνάγειν Ζεὺς αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' εὐλαβείᾳ γε.* Sic edd. (*γε* deest in Flor.) Postrema hæc tria deleri jusserunt Canter. Casaub. Schutz. Butler. Uncinis inclusit Porson. Temere factum. Schol. *τὸν Ἀσκλήπιον γὰρ ἐκεραύνωσεν ἀναστήσαντα τὸν Ἱππόλυτον, ὥστε μὴ βλαβῆναι.* Unde restituit Hermannus, post Scaligerum, *Ζεὺς ἂν αὖτ' ἔπαυσεν ἐπ' ἀβλαβείᾳ.* Triclin. *ζεὺς αὖτ' ἔπαυσ' ἐπ' ἀβλαβείᾳ γε.* Atqui voces *ἐπ' ἀβλαβείᾳ*, ad mortuos ab Æsculapio resuscitatos pertinent, quare eas in versum priorem rejeci. Particulam *ἂν* sensus postulare videtur. Subau-

Ζεὺς ἂν αὔτ' ἔπαυσεν.
εἰ δὲ μὴ τεταγμένα
μοῖρα μοῖραν ἐκ θεῶν
εἶργε μὴ πλέον φέρειν,
προφθάσασα καρδία
γλῶσσαν ἂν τάδ' ἐξέχει.
νῦν δ' ὑπὸ σκότῳ βρέμει
θυμαλγής τε, καὶ
οὐδὲν ἐπελπομένα ποτὲ καίριον ἐκτολυπεύσειν,
ζωπυρουμένας φρενός.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

εἴσω κομίζου καὶ σύ· Κασάνδραν λέγω.
ἐπεί σ' ἔθηκε Ζεὺς ἀμηνίτως δόμοις
κοινωνὸν εἶναι χερνίβων, πολλῶν μέτα
δούλων, σταθεῖσαν κτησίου βωμοῦ πέλας,
ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ δ' ὑπερφρόνει·
καὶ παῖδα γάρ τοι φασὶν 'Αλκμήνης ποτὲ
πραθέντα τλῆναι, καὶ ζυγῶν θιγεῖν βίᾳ.

diendum ἄλλως, ut in Prometh. 1019. Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν, ὄνθ' ὑπηρέτην. Eurip. Iph. T. 1256. Φιλῶ τ' ἐμαυτοῦ τέκνα, μαινοίμην γὰρ ἄν. Vid. ad Pers. 871. et conf. Eurip. Orest. 705. Aristoph. Plut. 427. Valcken. ad Herodot. p. 469.

994. Olim edidi μοῖρα μοῖρά μ' ἐκ θεῶν. Sed non opus erat mutatione.

998. βρέμει ἐπελπομένα T. mediis omissis.

1002. Jam in scenam ex ædibus revertit Clytæmnestra.

1003. ἀμηνίτοις Aurat.

1008. θίγειν edd. Varietatem

εἰ δ' οὖν ἀνάγκη τῆσδ' ἐπιῤῥέποι τύχης,
ἀρχαιοπλούτων δεσποτῶν πολλὴ χάρις.
οἳ δ', οὔποτ' ἐλπίσαντες, ἤμησαν καλῶς,
ὠμοί τε δούλοις πάντα, καὶ παρὰ στάθμην.
ἔχεις παρ' ἡμῶν οἷάπερ νομίζεται.
ΧΟ. σοί τοι λέγουσα παύεται σαφῆ λόγον.
ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων,
πείθοι' ἄν, εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως.
ΚΛ. ἀλλ' εἴπερ ἐστὶ μή, χελιδόνος δίκην,
ἀγνῶτα φωνὴν βάρβαρον κεκτημένη,
εἴσω φρενῶν λέγουσα πείθω νιν λόγῳ.
ΧΟ. ἕπου. τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων λέγει.

satis notabilem præbet codex Florentinus, τλῆναι δουλείας μάζης βίου, forte pro δουλίας μάζης βίον. Nempe μᾶζα erat servorum cibus. Idem igitur valet ac istud Euripidis, θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, Alc. 2.

1011. οἱ δ' Steph. Canter.

1012. σταθμῶν Flor.

1013. ἕξεις Aurat.

1014. H. Vossius confert Xenoph. Anab. I. 3. 44. ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν ἐπαύσατο, et Sophocl. Trach. 1122. εἰπὼν ὃ χρῄζεις, λῆξον. [Theocr. I. 138. χὼ μέν, τόσσ' εἰπών, ἀπεπαύσατο. Sed in his locis diversa est constructio, εἰπὼν ἐπαύσατο Anglice redditur, *having said this, he ceased*, sed λέγουσα παύεται est, *she leaves off speaking*.]

1016. Sic infra; χαίροιτ' ἄν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἀπεύχομαι. Quum vero ἴσως sine ἂν cum optativo non construatur, repetenda est particula ex primo sententiæ membro; sicut in Sophocl. Œd. T. 955. τὸ δ' ἔπος οὐξερῶ, τάχ' ἂν Ἥδοιο μέν· πῶς δ' οὐχ ἄν; ἀσχάλλοις δ' ἴσως.

1019. Voces εἴσω φρενῶν λέγουσα ad Cassandram referri censet Butlerus, *quasi secum intus colloquentem*; ideoque comma post λέγουσα ponit. At vero εἴσω φρενῶν λέγουσα nihil aliud est quam *dicens ita ut intelligat*; Si Græcæ linguæ sciens est, orationem nostram mente arripiet. Conf. v. 1027. κεκτημένη ἔσω φρενῶν conjungit Stanleius.

πιθοῦ, λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον.
ΚΛ. *οὔ τοι θυραίαν τήνδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα*
τρίβειν· τὰ μὲν γὰρ ἑστίας μεσομφάλου
ἕστηκεν ἤδη μῆλα πρὸς σφαγὰς πυρός,
ὡς οὔποτ' ἐλπίσασι τήνδ' ἕξειν χάριν.
σὺ δ', εἴ τι δράσεις τῶνδε, μὴ σχολὴν τίθει.
εἰ δ', ἀξυνήμων οὖσα, μὴ δέχει λόγον,
σὺ δ' ἀντὶ φωνῆς φράζε καρβάνῳ χερί.
ΧΟ. *ἑρμηνέως ἔοικεν ἡ ξένη τοροῦ*
δεῖσθαι· τρόπος δὲ θηρὸς ὡς νεαιρέτου.
ΚΛ. *ἦ μαίνεταί γε καὶ κακῶν κλύει φρενῶν,*

1021. *πείθου* edd. Sed multo magis obvius est in imperativo aoristus. Vid. 916.

1022. *θυραίαν* edd. ut in Sophocl. El. 517. *μήτοι θυραίαν γ' οὖσαν αἰσχύνειν φίλους*, ubi forsan legendum *θυραῖον*. Ibid. 312. Electra ait, *μὴ δόκει μ' ἄν, εἴπερ ἦν πέλας, Θυραῖον οἰχνεῖν*. Eurip. Alc. 821. *γυνὴ θυραῖος ἡ θανοῦσα.* Sed in Phœn. 861. *χειρὸς θυραίας.* Forsan res ita se habeat; quum de persona agerent, dixerint *θυραῖος*, etiam in feminino genere: de re autem *θυραία*. In hoc loco *θυραίᾳ* Casaub. Sed recte se habet accusativus, sive ad Casandram, sive ad Clytæmnestram referatur. Prometh. 224. *κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε Ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα* — Choeph. 408. *πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κῆρ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον.* Vid. Brunck. ad Sophocl. El. 479. Musgr. ad Eurip. Med. 58. Elmsl. ad Œd. T. 913. et ad Heracl. 693. Fatendum tamen est accusativum in his locis verbo postponi; quare *θυραίαν* ad Casandram forte referendum. Olim suspicabar legendum, *οὔτοι θυραίαν τῇδ' ἐμοὶ σχολὴ πάρα Τρίβειν.*—*τῇδ'* etiam Musgravius.

1024. *πάρος* pro *πυρὸς* Musgr.

1028. Meminerit lector, ipsam Clytæmnestram, dum has voces profert, manu signum dare: aliter absurde diceret, *si mea verba non intelligis, manu, pro voce, significes.* Herodot. IV. 113. *καὶ φωνῆσαι μὲν οὐκ εἶχε, οὐ γὰρ συνίεσαν ἀλλήλων, τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε.* Ceterum *σύ γ'* marg. Mitf. *καρβάνου* Aurat.

ἥτις λιποῦσα μὲν πόλιν νεαίρετον
ἥκει· χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν,
πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος.
οὐ μὴν πλέω ῥίψασ' ἀτιμωθήσομαι.

ΧΟ. ἐγὼ δ', ἐποικτείρω γάρ, οὐ θυμώσομαι.
ἴθ', ὦ τάλαινα, τόνδ' ἐρημώσασ' ὄχον,
εἴκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε καίνισον ζυγόν.

ΚΑΣΑΝΔΡΑ.

ὀτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ. στρ. ά.

1033. Hoc versu desinit lacuna in edd. vet. et MSS. Med. Guelph.

1034. ἐξ ἀφρίζεσθαι Ald.

1035. ῥίψασ Ald. ῥίψας Turn. ἀτιμεστρήσομαι Rob. ἀτιμωθήσομαι Guelph. Ald. Turn. Pors. Schutz. quæ forma occurrit Choeph. 634. ἀτιμασθήσομαι Steph. T. Stanl. ut in Prometh. 215. 808.

1036. ἐπικτοίρω Ald.

1037. ἴσθ' Steph. vitio, ut opinor, operarum.

1038. ἕκουσ' Ald. Turn. Steph. εἴκουσ' restituit Sophianus apud Robortellum. καὶ νίσον Ald.

1039. ὀτοτοτοτοῖ edd. ὀτοτοτοὶ πομποῖ δᾶ hic et in v. 1043. Flor. et sic T. nisi quod ὀτοτοτοῖ. Scribendum censeo ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ, πόποι, δᾶ. Hanc exclamationem proprie trisyllabum esse colligo ex verbi forma ὀτοτύζω. Cf. Pers. 273. 279. 915. Sed forsan hujusmodi exclamationibus mediam syllabam sæpius repetierint poetæ. In Prometh. 902. ἐλελεῦ, ἐλελεῦ recte, ut videtur, edidit Porsonus. Achæus tamen apud Suidam in v. scripsisse videtur ἐλελελεῦ—καθὸ καὶ 'Αχαιὸς 'Ερετριεὺς ἐν τῷ Φιλοκτήτῃ ποιεῖ τὸν 'Αγαμέμνονα παραγγέλλοντα τοῖς 'Αχαιοῖς, "Ωρα βοηθεῖν ἔστ', ἐγὼ δ' ἡγήσομαι. Προσβαλλέτω τις χεῖρα φασγάνου λαβῇ, Σάλπιγγι δ' ἄλλος ὡς τάχος σημαινέτω. "Ωρα ταχύνειν· ἐλελελεῦ. Editur προσλαβέτω—λαβῆς—ἐλελεῦ. Desumta sunt ex antiquis Scholiis in Aristoph. Av. 363. ubi etiam metrum postulat ἐλελελεῦ. Eodem modo dixit Comicus ποποποποποί. Quare nihil forte mutandum in Choeph. 156. Suppl. 886. ubi ὀτοτοτοῖ. Dein ποποῖ edd. omnes, accentu male posito : vid. infra ad v. 1069.

ὤ 'πολλον, ὤ 'πολλον.

ΧΟ. τί ταῦτ' ἀνωτότυξας ἀμφὶ Λοξίου;
οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

ΚΑ. ὀτοτοτοῖ, πόποι, δᾶ. ἀντ. ά.
ὤ 'πολλον, ὤ 'πολλον.

ΧΟ. ἤδ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ,
οὐδὲν προσήκοντ' ἐν γόοις παραστατεῖν.

ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, στρ. β'.
ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός.
ἀπώλεσας γὰρ οὐ μόλις τὸ δεύτερον.

ΧΟ. χρήσειν ἔοικεν ἀμφὶ τῶν αὐτῆς κακῶν.

1040. Ἄπολλον, Ἄπολλον T. edd. recentiores. ὤπολλον Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. et in v. 1044. ὦ secundum grammaticos est ἐπίρρημα σχετλιάσμου, ὦ circumflexum ἄρθρον κλητικῆς πτώσεως. Nescio quare contra auctoritatem MSS. et edd. vet. hæc vocula omittenda sit; etiamsi abest a v. 1047.

1041. ἀνωλόλυξας legitur ap. Schol. Eurip. Phœn. 1035. et sic conjecerat Stephanus. Sed Casandræ exclamanti ὀτοτοτοῖ inquit Chorus, τί ταῦτ' ἀνωτότυξας; Pari modo infra ΚΑ. φεῦ, φεῦ. ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας. Hæc notavit Stanleius.

1046. προσήκοντ' εὐγυγόοις Ald.

1048. ἀγυιά τ' Ald. ἀγυιᾶτα Rob. ἀγυιᾷ τ' Med. ἀγυίατ' Flor. ex correctione; et in v. 1053. ἀγυιάτ' T. ἀγυιεῦ τ' Turn. ceteri. Sed quum hæc notior forma sit, in alteram a librariis mutari vix potuit. Steph. Byzant. v. Ἀγυιά—καὶ ὁ Ἀπόλλων ἀγυιεύς, καὶ ἀγυιάτης, τουτέστιν ὁ ἐφόδιος— τὸ δ' ἀγυιάτης, ὡς Κορώνεια Κορωνειάτης, Καρνειάτης, Καυλωνιάτης. Sic etiam legit Hermannus Elem. Metr. p. 265.

1049. ἀπώλεπας Ald.

1050. χράειν Ald. Guelph. κλᾴειν Turn. ex correctione. αὐτῆς Ald. Rob.

μένει τὸ θεῖον, δουλίᾳ περ ἐν φρενί.

ΚΑ. Ἄπολλον, Ἄπολλον, ἀντ. β'.
ἀγυιᾶτ', ἀπόλλων ἐμός.
ἆ, ποῖ ποτ' ἤγαγές με; πρὸς ποίαν στέγην;

ΧΟ. πρὸς τὴν Ἀτρειδῶν· εἰ σὺ μὴ τόδ' ἐννοεῖς,
ἐγὼ λέγω σοι· καὶ τάδ' οὐκ ἐρεῖς ψύθη. 1056

ΚΑ. ἆ, ἆ. στρ. γ'.
μισόθεον μὲν οὖν, πολλὰ συνίστορα
αὐτοφόνα κακά, κἀρτάνας,
ἀνδρὸς σφαγεῖον, καὶ πέδον ῥαντήριον. 1060

ΧΟ. ἔοικεν εὖριν ἡ ξένη, κυνὸς δίκην,

1051. δουλίᾳ παρ' ἐν φρενί Ald. Turn. Med. Abreschio probatum. παρὸν T. Rob. Pauw. Porson. et sic olim Vossius et Stanleius. παρῶν Casaub. παρὲν Steph. παγὲν Musgr. Sed recte omnino Schutzius δουλίᾳ περ ἐν φρενί.

1053. ἀγυιά τ Ald. ἀγυιᾶτ' Rob. ἀγυιεῦ τ' Turn. Mox ᾆ Rob.

1055. εἰ σύ. τό, μηδ' ἐννοεῖς Flor. ἀτρειδῶν εἰ. τόπερ μὴ δ' ἐννοεῖς T.

1056. τοι pro σοι Rob. κᾆτα δ' οὐκ ἐρεῖς Flor.

1057. Hanc interjectionem restitui ex Ald. Rob. Turn. Med. εὖ, εὖ Guelph. vitiose pro ἆ, ἆ. Stephani vel Triclinii auctoritate non erat ejiciendum; præsertim quum per totam scenam Casandræ vaticinia ab hujusmodi exclamationibus incipiant. Rectius vero scribitur ἅ, ἅ. Hesych. Ἅ, ἅ. σχετλιαστικὸν ἐπίῤῥημα.

1058. ξυνίστορα edd. ante Pauwium. συνίστορα Flor.

1059. αὐτοφόνα Rob. Flor. Recte. Ceteri αὐτόφονα. αὐτοφονά τε Pauw. Hermann. Sed vid. Antistr. καρτάναι Ald. Rob. κἀρτάνας Casaub. Voss. Pauw. Schutz. Butlerus; ut regatur a verbali ξυνίστορα sc. στέγην. Ceteri κάρταναί.

1060. σφάγιον Ald. Rob. ἀνδροσφάγιον Casaub. Mox πέδον Pears. probante ut videtur Humboldtio (vel Hermanno), qui vertit, *Bodens Blutbesudelung*. Sed scrupulum injicit copula καί. Musgr. conjecit σπόρων καντήριον.

1061. εὖρις edd. vet. εὔριν

εἶναι, ματεύειν δ' ὧν ἀνευρήσει φόνον.

ΚΑ. ἆ, ἆ. ἀντ. γʹ.

μαρτυρίοισι γὰρ τοῖσδ' ἐπιπείθομαι,
κλαιόμενα τὰ βρέφη, σφαγάς,
ὀπτάς τε σάρκας πρὸς πατρὸς βεβρωμένας.

ΧΟ. ἦ μὴν κλέος σοῦ μαντικὸν πεπυσμένοι
ἦσμεν· προφήτας δ' οὔτινας μαστεύομεν.

ΚΑ. ἰώ, ἰώ, πόποι, τί ποτε μήδεται, στρ. δʹ.

Med. e prima manu, sed deletur ν, et suprascriptum antiqua manu ι. Sed recte quærit Butlerus, " quum ῥῖν et ῥῖς legatur, quidni in compositis εὔριν et εὔρις ut utrumque bonum sit?" Quare εὔριν cum Stephano reposui, accentu tantum mutato.

1062. μαντεύει Ald. Rob. Med. Guelph. ματεύει ceteri præter Turn. ὧν ἂν εἰρήσῃ Ald. ὧν ἂν εὑρήσῃ Rob. ὧν ἂν ἀνευρήσει Turn. ὧν ἀν εὑρήσει Med. quæ est vera lectio leviter vitiata. ὧν ἐφευρήσει Steph. ὧν ἀνευρήσει Pors.

1063. Has voces inserui ut strophicis responderent.

1064. μαρτυρίοις edd. ante Pauw. qui μαρτυρίοισι. Abresch. μαρτυρίοις γὰρ οὖν. μαρτυρίοις μὲν γὰρ Flor. Dein τοῖσδε πεπείθομαι Ald. Rob. Flor. τοῖσδε πείθομαι Turn. Steph. τοῖσδ' ἐπιπείθομαι Abresch. Sic Porson.

1065. κλαιόμενα edd. et sic forte scripsit Æschylus. Alibi tamen edidimus κλάειν sine iota, quod nescio an temere factum.

Ibid. τάδε βρέφη libri omnes, præter Venetum et Flor. qui præbent τά. In fine versus σφαγάς τε Robortellus.

1067. ἦ μὲν Ald. T. quod quidem Homericum est. ἤμεν Rob. Turn. In proximo versu ἦ μὴν Ald. Turn. ἤμεν Rob. Secuti sumus Porsonum. ἦσμεν in utroque versu Schutz. in ed. 2. Mox idem ματεύομεν ut in v. 1062. Sed quum et altera forma in usu esset, dicat aliquis sermonem forte poetam variare voluisse; ματεύειν sine σ ubique apud Æschylum occurrit; e. g. Choeph. 217. 328. 850. Scribitur tamen ἐκμαστεύομεν Eum. 247.

1069. ἰὼ semel tantum edd. Cf. 1083. 1094. ποποί edd. πόποι

τί τόδε νέον ἄχος μέγα
μέγ' ἐν δόμοισι τοῖσδε μήδεται κακὸν
ἄφερτον φίλοισιν, δυσίατον; ἀλκὰ δ'
ἑκὰς ἀποστατεῖ.

ΧΟ. τούτων ἄϊδρίς εἰμι τῶν μαντευμάτων·
ἐκεῖνα δ' ἔγνων· πᾶσα γὰρ πόλις βοᾷ.

ΚΑ. ἰώ, ἰώ, τάλαινα, τόδε γὰρ τελεῖς, ἀντ. δ'.
τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν
λούτροισι φαιδρύνασα—πῶς φράσω τέλος;
τάχος γὰρ τόδ' ἔσται. προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ
χερὸς ὀρέγματα.

ΧΟ. οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων

Rob. Venet. T. quod rectius. vid. Glossar. ad v. 1039. Mox μήδεθαι Ald.

1070. ἄχθος edd. ἔχθος Casaub. Pears. ἄχος Seidler. de Dochm. p. 161. sic MSS. Flor. T. quod etiam Butlero in mentem venerat, cui tamen præplacet Bothei conjectura ἄγος. Atqui ἄγος vix dici potest κακὸν μήδεσθαι, quum ipsius κακοῦ fructus sit.

1072. φίλοισι edd. ante Pauw. φίλοισιν T. Versus est dochmiacus hypercatalecticus. Dein ἀλκὰν Steph. Canter. ἀλκὰ Ald. Rob. Turn. Med. Hesych. 'Αλκή. δύναμις. ἰσχύς. ἢ ἀλέξησις. ἢ μάχη. Αἰσχύλος 'Αγαμέμνονι, ex lexico tragico. Orestem innui monet Scholiasta.

1075. βοᾷ πόλις T. Steph. Canter. Stanl. Butler. qui hoc rotundius putat.

1076. ἰὼ semel edd.

1078. φαιδρύνασ' Rob.

1079. προτεῖν Ald. Turn. προτείνει γὰρ χεὶρ Venet. χεῖρ' Ald. Turn. Schutz. Pors. χεῖρ Rob.

1080. χειρὸς edd. ante Porson. ὀρεγόμενα edd. Schol. διαδέχονται δὲ ἀλλήλους τοῖς ὀρέγμασιν τῶν χειρῶν Αἴγισθος καὶ Κλυταίμνηστρα. unde Hermannus χειρὸς ὀρέγματα. MSS. Flor. T. χερὸς ὀρεγμένα. Choeph. 423. πολύπλαγκτα δ' ἦν ἰδεῖν=ἐπασσυτεροτριβῆ χερὸς ὀρέγματα.

ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ.
ΚΑ. ἒ, ἒ, παπαῖ, παπαῖ, τί τόδε φαίνεται; στρ. ἑ.
ἦ δίκτυον τί γ' Ἅιδου;
ἀλλ' ἄρκυς ἡ ξύνευνος, ἡ ξυναιτία
φόνου. στάσις δ' ἀκόρετος γένει
κατολολυξάτω θύματος λευσίμου.

ΧΟ. ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει στρ. ϛ'.
ἐπορθιάζειν; οὔ με φαιδρύνει λόγος.
ἐπὶ δὲ καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς
σταγών, ἅτε καὶ δορὶ πτωσίμοις
ξυνανύτει βίου
δυντὸς αὐγάς. ταχεῖα δ' ἄτα πέλει.

ΚΑ. ἆ, ἆ, ἰδού, ἰδού· ἄπεχε τῆς βοὸς ἀντ. ἑ.
τὸν ταῦρον· ἐν πέπλοισιν

1082. ἐπ' ἀργέμοισι Turn. Med. T. Stephanus confert Prometh. 508. Choeph. 663. In fine versus ἀμνημονῶ habet codex Venetus.

1084. ἀΐδου Ald. Rob. Turn.

1086. Sic Hermannus pro ἀκόρεστος.

1087. θύματε Ald. θύματι Turn.

1088. ἐρινὰν Ald. ἐρινῦν Rob. Med. ἐρινὺν Guelph. Ceteri ἐριννύν. Vid. ad Prometh. 53. Mox δώμασι Rob. κάλη Ald. κέλη Rob. καλεῖ Turn. et ἐπορθιάζων.

1090. ἐπεὶ Ald. Guelph. ἔδραμαι Turn.

1091. ἅτε καὶ δωρία πτώσιμος Ald. Turn. sic Rob. nisi quod διρία. Alii aliter tentant. δορὶ πτωσίμοις Casaub. Stanl. Musgr. ἅτε καὶ δορὶ πτωσίμους ξυνανύτει, Twining. ad Aristot. Poet. n. 186. ἅτε γᾷ δορὶ πτώσιμος Hermann. Casauboni emendationem, quamvis dubitanter, recepimus.

1092. ξυναντεῖ Ald. Rob. Turn. ξυνανυτεῖ Steph. ξυνανύτει Porson. Mox αὐγαῖς edd. vet. αὐγὰς Pauw. Heath. Schutz. βοῆς T.

1095. πέπλοισι Ald. Turn. Pors.

μελαγκέρων λαβοῦσα μηχανήματι
τύπτει· πίτνει δ' ἐν ἐνύδρῳ κύτει.
δολοφόνου λέβητος τύχαν σοὶ λέγω.

ΧΟ. οὐ κομπάσαιμ' ἂν θεσφάτων γνώμων ἄκρος ἀντ. ϛ'.
εἶναι· κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε.
ἀπὸ δὲ θεσφάτων τίς ἀγαθὰ φάτις
βροτοῖς στέλλεται; κακῶν δίαι
πολυεπεῖς τέχναι
θεσπιῳδὸν φόβον φέρουσιν μαθεῖν.

ΚΑ. ἰὼ ταλαίνας κακόποτμοι τύχαι. στρ. ζ'.

1096. μελαγκαίρωνι Ald. μελαγκέρω Rob. μελαγκέρῳ Port. Casaub. Schutz. v. l. in Schol. ἀντὶ τοῦ κεκρυμμένῳ. Adjicitur ibidem, ἄλλως, τῆς μελαγκέρου βοός; legebatur igitur in quibusdam exemplaribus μελαγκέρω, sicut Robortellus. Stanleius advocat Odyss. λ. 410. de Agamemnone ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ.

1097. πίπει Ald. Guelph. πίπτει Turn. Mox ἐν ὕδρῳ Ald. ἐνύδρῳ ceteri præter Schutzium. Dedi e conjectura κύτει pro vulgato τεύχει. Vid. 788. 789. Sic metra accuratius respondent.

1098. Sic Flor. T. δολοφόνου δὲ Steph. Canter. χέβητος Ald.

1099. οὐκ ὀμπάσαι μ' ἄνθε σφάτων Ald. et mox κακῶ δέτω.

1101. ἀπυδέθες φάτων Ald.

1102. βροτοῖσι—κακῶν γὰρ δὴ αἱ Steph. T. διὰ edd. vetustiores. διαὶ Hermannus; Idem olim conjecerat δὴ γὰρ αἱ, et sic Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 339. διὰ retinet Burneius, brevi syllaba in dochmii fine producta.

1103. πολυετεῖς Steph. Canter. Stanl. Porson. πολυεπεῖς edd. vet. cum Med. Venet. Flor. T. Voces θεσπιῳδὸν φόβον omittit Robortellus. θεσπιῳδῶν Casaub. Pears. Heath. Schutz. θεσπιῳδοὶ Hermann.

1104. φέρουσι edd. vet. φέρουσιν Porson. T.

1105. ἰὼ bis, sicut etiam in antistrophico, libri omnes; semel tantum ponendum monuit Butlerus. Hermannus vero vulgatum retinet, ut sit versus ex dochmiaco hypercatalecto ante dochmium posito.

τὸ γὰρ ἐμὸν θροῶ πάθος † ἐπεγχέασα.
ποῖ δή με δεῦρο τὴν τάλαιναν ἤγαγες;
οὐδέν ποτ' εἰ μὴ ξυνθανουμένην. τί γάρ;

ΧΟ. φρενομανής τις εἶ θεοφόρητος, ἀμ- στρ. ή.
φὶ δ' αὐτᾶς θροεῖς
νόμον ἄνομον, οἷά τις ξουθὰ
ἀκόρετος βοᾶς, φεῦ, ταλαίναις φρεσὶν
Ἴτυν, Ἴτυν, στένουσ' ἀμφιθαλῆ κακοῖς
ἀηδὼν βίον.

ΚΑ. ἰὼ λιγείας μόρον ἀηδόνος· ἀντ. ζ'.
περίβαλον γάρ οἱ πτεροφόρον δέμας 1116

1106. θροᾶ Ald. θροᾷ Turn. Mox ἐπαγχέασα Steph. ἐπ' ἄχεα σὰ Seidler. de Dochm. p. 14. Ingeniose. Dixisset tamen Æschylus ἐπ' ἄχεσι σοῖς. Scholiasta explicuit συναναμίξασα τῷ τοῦ 'Αγαμέμνονος καὶ συγκεράσασα. Sed lectio vulgata metro officit: neque enim quadrisyllabum esse ἐπεγχέασα Hermanno et Butlero concesserim.

1108. οὐδέν ποτ' εἰμὶ Ald. Turn. οὐδέποτ' εἰ μὴ Steph. οὐ δήποτ' εἰ μὴ T. Interrogationi τί γὰρ Chori personam præfigit Robortellus.

1109. τις ἢ Ald. Turn. Guelph.

1110. αὐτῆς Ald. αὐτᾶς Turn. αὐτᾶς ceteri. Vid. ad v. 1294.

1111. νόμον ἄνομόν γε Stephanus; νόμον ἄνομόν γ' T. vid. ad antistrophicum.

1112. ἀκόρεστος Rob. Turn. Steph. quæ forma magis frequens. ἀκόρετος Ald. Porson. Hermann. neque est profecto cur de hac forma dubitamus, quæ Ionice apud Homerum scribitur ἀκορήτος. Mox βοῦς Rob. βοᾷν Musgr. vel mox ἀμφιθαλής. Pro φεῦ Stephanus dedit φιλοίκτοις, ex Triclinio, qui versum hujusmodi exhibet, ἀκόρεστος βοᾶς φιλοίκτοισι φρεσίν. Dein ταλαίνας Ald. Rob. Turn. Guelph. Quod ferri quidem posset; sed bene mutavit Stephanus.

1113. ἴτυν ἴτην σθένουσ' - ἀμφὶ θαλῆ Ald. Mox ἀηδὺν Rob.

1115. ἰὼ bis edd. dein ἀήδονος μόρον. Transposita ab Hermanno et Schutzio.

1116. περιβάλλοντο Ald. περιβάλοντο Turn. παρεβάλοντο Rob.

θεοί, γλυκὺν τ' αἰῶνα, κλαυμάτων ἄτερ·
ἐμοὶ δὲ μίμνει σχισμὸς ἀμφήκει δορί.

ΧΟ. πόθεν ἐπισσύτους θεοφόρους τ' ἔχεις ἀντ. ή.
ματαίους δύας;
τὰ δ' ἐπίφοβα δυσφάτῳ κλαγγᾷ
μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοις ἐν νόμοις;
πόθεν ὅρους ἔχεις θεσπεσίας ὁδοῦ
κακορρήμονας;

ΚΑ. ἰὼ γάμοι, γάμοι στρ. θ'.
Πάριδος, ὀλέθριοι φίλων.
ἰὼ Σκαμάνδρου πάτριον ποτόν·
τότε μὲν ἀμφὶ σὰς ἀϊόνας τάλαιν'
ἠνυτόμαν τροφαῖς·

περιβαλόντες Venet. Flor. T. περίβαλον Hermannus. Idem vero nuperrime dedit περιβάλοντό οἱ πτεροφόρον δέμας γὰρ θεοί, quod nemini, ut opinor, arridebit. Ut nihil dicam de hiatu isto brevis vocalis, vox media verbi sententiæ minus convenit. πετροφόρον scriptum in Robortelli codice.

1117. ἀγῶνα Ald. Rob. Steph. Guelph. Venet. T. αἰῶνα Scalig. v. l. in Schol. Mox καμάτων Ald. Guelph.

1118. ἀμφίκη Ald.

1120. δοι pro δύας Ald. δ' οἳ Turn.

1121. ἐπὶ φόβῳ Ald. Rob. Turn. ἐπιφόβῳ Steph. ceteri. ἐπίφοβα Aurat. Schutz. ἐπιφόβα (ῳ superscr.) (sic) Flor. T.

1122. μελοτυπεῖς (ο superscr.) Flor. μολοτυπεῖς (ε superscr.) T. ἐννόμοις Ald. Rob.

1123. ἔχη Flor. θεσπετίας Ald. θεσπίας Steph. Canter. Stanl. dein ᾠδοῦ Casaub. Aliter legit G. Burges. ad Eurip. Troad. 147.

1124. κακορρήμονος Musgr.

1125. γάμοι γάμον Ald. γάμοι semel tantum Rob. Versus post Hermannum distribui.

1129. Post hunc versum hiatus in Ald. Rob. Turn. Med. Guelph. usque ad Choeph. 8.

νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίας
ὄχθας ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα.

ΧΟ. τί τόδε τορὸν ἄγαν ἔπος ἐφημίσω; στρ. ί.
νεογνὸς ἂν μάθοι.
πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ,
δυσαλγεῖ τύχᾳ μινυρὰ θρεομένας,
θαύματ' ἐμοὶ κλύειν.

1130. κἀχερουσίους ὄφθους edd. ὄχθας Casaub. ὄχθος est tumulus: ὄχθα ripa. Vid. ad Prometh. 835. Pindar. Pyth. XI. 29. ὁπότε Δαρδανίδα κόραν Πριάμου Κασάνδραν πολιῷ χαλκῷ σὺν Ἀγαμεμνονίᾳ ψυχᾷ πόρευ' Ἀχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον νηλὴς γυνά.

1132. Apposui notam interrogationis; nam vix Græce dicitur μαθεῖν—τί τόδε ἐφημίσω pro ὅ τι ἐφημίσω.

1133. νεογνὸς ἂν ἀνθρώπων Schutz. νεογνὸς ἀνθρώπων ceteri. Et sic quidem Hermannus et Seidlerus. Atqui νεογνὸς ἀνθρώπων μάθοι sine ἄν, Chori sensum non exprimet. Insulsum illud ἀνθρώπων, natum ex similitudine ἂν et ἄν, [vid. Valcken. ad Herodot. IV. 18. Jacobs. Add. Anim. in Athen. p. 32.] metrum jugulat; cui tamen succurrit Hermannus, legendo in antistropha, καὶ τίς σε κακοφρονῶν τίθη=σι δαίμων ὑπερβαρὴς ἐμπιτνῶν. Sed in dochmiacis, qui in hac scena occurrunt, syllabæ syllabis fere respondent, ut vix credam δήγματι φοινίῳ et βαρὴς ἐμπίτνων recte sibi invicem opponi.

1134. ὑπὸ Ven. Flor. ὑπαὶ πέπληγμαι Schutz. δείματι conj. Stanleius. Canteri conjecturam πέπληγμαι δ' ἧπαρ egregiam vocat Valckenaer. ad Hippol. 1070.

1135. δυσαγγεῖ Steph. T. μινυρὰ κακὰ θρεομένας edd. θρευμένας Seidler. qui etiam monet, conjici posse male additum esse κακά. "Forma autem θροῦμαι," inquit Hermannus, "quam introducere vult Blomfieldius, tragicis inusitata est." Num igitur usitata est altera forma θρεῦμαι? Sed ut verum fatear, nullam causam video, quare solutam formam mutemus vel in hoc loco, vel Theb. 78. Suppl. 111.

1136. θραύματ' edd. τραύματ' conjecit Canterus, probantibus Pauwio et Musgravio: et sic Scaliger. Apud Timæum et Photium scribitur in codicibus θραύματα. νευροσπάσματα. pro θαύματα, quod reposuit Ruhnkenius. Legerim potius cum

ΚΑ. ἰὼ πόνοι, πόνοι ἀντ. θ'.
πόλεος ὀλομένας τὸ πᾶν.
ἰω πρόπυργοι θυσίαι πατρὸς
πολυκανεῖς βοτῶν ποιονόμων. ἄκος δ'
οὐδὲν ἐπήρκεσεν,
τὸ μη οὐ πόλιν μέν, ὥσπερ οὖν ἔχει, παθεῖν.
ἐγὼ δὲ θερμόνους τάχ' ἐν πέδῳ βαλῶ.

ΧΟ. ἑπόμενα προτέροισι τάδ' ἐφημίσω. ἀντ. ι'.
καί τίς σε κακοφρονῶν

Triclinio et Aurato, θαύματ' ἐμοὶ κλύειν, *Auditu mira*; ut apud Homerum θαῦμα Ϝιδέσθαι. Pindar. Pyth. I. 50. θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι. Eurip. Ion. 248. θαύματ' ἀνθρώποις ὁρᾶν. Iph. A. 844. ἐμοὶ γὰρ θαύματ' ἐστὶ τὰ παρὰ σοῦ.

1138. ὀλωμένας Venet. Flor. πόλεως ὀλουμένας Steph. ὀλομένας Casaub. Pors. qui et πόλεος.

1141. ἐπήρκεσαν libri universi. Insolens constructio ἐπαρκεῖν ἄκος. Dedi igitur ἐπήρκεσεν. *Nullum remedium sufficiebat ad* &c. sicut supra dictum est, ἄκος δὲ παμμάταιον. Nisi tamen legendum ἄχος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσαν, *calamitatem neutiquam propulsarunt*; Il. B. 873. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sophoclis locum ex Ajace v. 729. conferendum esse monuit Hermannus l. c. ὡς οὐκ ἀρκέσοι, Τὸ μὴ οὐ πέτροισι πᾶς καταξανθεὶς θανεῖν. Vid. Herodot. VII. 11, 10.

1142. τὸ μὴ πόλιν edd. οὐ interserendum monuit Hermannus in erudita de Ellipsi et Pleonasmo commentatione p. 221. ἔχει Steph. ἔχειν conj. Stanleius, post Aurat.

1143. ἐμπέδῳ Steph. Canter. Stanl. ἐν πέδῳ Casaub. Voss. Jacob. Heath. Schutz. Butler. θερμὸν ὡς τάχ' Canter. Jacob. Schutz. ut θερμὸν *sanguinem* significet. θερμὸν ῥοῦν Musgrav. Sed præstat, opinor, intelligere ἐμαυτήν. Eurip. Cycl. 571. εἰς ὕπνον βαλεῖς. sc. σεαυτόν. Casandra autem θερμόνους bene dicitur, sicut infra Clytæmnestra φαιδρόνους. Sed vide an τάδ' scribendum sit pro τάχ'.

1144. προτέροις edd. vet. προτέροισι Pauw. et recentiores.

1145. καὶ τίς σε καὶ κακοφρονεῖν edd. vet. καὶ τίς σε, παῖ, Pauw. Heath. Alterum καὶ ejiciendum monuit Hermannus; et sic MSS. Venet. Flor. τίς σε καὶ κακοφρο-

τίθησι δαίμων † ὑπερβαρὴς ἐμπίτνων,
μελίζειν πάθη γοερὰ θανατοφόρα.
τέρμα δ' ἀμηχανῶ.

ΚΑ. καὶ μὴν ὁ χρησμὸς οὐκέτ' ἐκ καλυμμάτων
ἔσται δεδορκώς, νεογάμου νύμφης δίκην·
λαμπρὸς δ' ἔοικεν ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
πνέων ἐσήξειν, ὥστε κύματος δίκην
κλύζειν πρὸς αὐγὰς τοῦδε πήματος πολὺ
μεῖζον. φρενώσω δ' οὐκ ἔτ' ἐξ αἰνιγμάτων.
καὶ μαρτυρεῖτε συνδρόμως ἴχνος κακῶν
ῥινηλατούσῃ τῶν πάλαι πεπραγμένων.

νεῖν T. τὶς indefinite accipiendum recte monuit Butlerus. κακοφρονῶν Schutzio debetur.

1146. ὑπερβαρὺς Schutz. quod paullo melius videtur; et sic T. qui etiam δαίμων ποιεῖ. nam si ex adjectivo βαρὺς compositum sit, terminatio non mutatur: sed legendum puto καὶ βαρὺς ἐμπίτνων, cui respondet in stropha δήγματι φοινίῳ. Et ex hoc forsan versu alterum illud καὶ in v. 1145. irrepserit. δαίμων autem dicitur κακοφρονῶν—καὶ βαρὺς ἐμπίτνων sicut infra ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς.

1147. θανατηφόρα Pauw. Porson. Dochmium ex vulgato nasci monuit Seidlerus p. 172. alterum tamen retinens.

1150. νύμφας Steph.

1151. λαμπρὰς Is. Voss. (ut opinor.) λαμπροῦ Aurat. Male uterque. Vid. Glossarium.

1152. Legendum puto cum Botheo ἐσᾴξειν, vel ἐσαΐξειν. Aristoph. Nub. 543. οὐδ' εἰσῇξε δᾷδας ἔχουσ'. ibid. 996. μηδ' εἰς ὀρχηστρίδος εἰσᾴττειν. Pindar. Isthm. IV. 10. οὖρος—ἐπαΐσσων.

1153. κλύειν edd. vet. κλύζειν Aurat. Schutz. Porson. Dein πρὸς ἀκτὰς Aurat. Butler. Sic Eurip. Hippol. 1227. κῦμα dicitur χωρεῖν πρὸς ἀκτάς. Si vulgatum recte se habet, intelligendum erit *ad solem, palam*. Conjici potest αὐτάς. Vid. ad Dion. Hal. p. 429. Musgravius πρόσω γᾶς.

1155. συνδρόμων Is. Voss.

1156. ῥινηλατούσης Steph. Cant.

τὴν γὰρ στέγην τήνδ' οὔποτ' ἐκλείπει χορὸς
ξύμφθογγος, οὐκ εὔφωνος· οὐ γὰρ εὖ λέγει.
καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον,
βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει,
δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἐρινύων.
ὑμνοῦσι δ' ὕμνον, δώμασιν προσήμεναι,
πρώταρχον ἄτην· ἐν μέρει δ' ἀπέπτυσαν,
εὐνὰς ἀδελφοῦ τῷ πατοῦντι δυσμενεῖς.
ἥμαρτον, ἢ θηρῶ τι, τοξότης τις ὥς;
ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων;
ἐκμαρτύρησον προυμόσας τό μ' εἰδέναι
λόγῳ παλαιὰς τῶνδ' ἁμαρτίας δόμων.

ΧΟ. *καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα, γενναίως παγέν,*
παιώνιον γένοιτο; θαυμάζω δέ σου,
πόντου πέραν τραφεῖσαν, ἀλλόθρουν πόλιν
κυρεῖν λέγουσαν ὥσπερ εἰ παρεστάτεις.

ῥινηλατούσῃ Stanleius post Auratum: et sic T. *ῥινηλατούση* Flor.

1163. *πρώταρχος* Flor. Pauwius conjungit *ἀπέπτυσαν εὐνὰς ἀδελφοῦ*, sed præstat *ἀπέπτυσαν* absolute vel elliptice sumere. Vid. Glossarium.

1165. *ἢ τηρῶ τι* Venet. Flor. T. Steph. Scalig.

1167. *καὶ μαρτύρησον* T.

1169. *ὅρκος πῆμα* Steph. Aurati correctionem *ὅρκου πῆγμα* receperunt Canter. Stanl. Casaub. Schutz. Porsonus vero edidit *ὅρκος, πῆγμα γενναίως παγέν*, quod mihi quidem minus arridet. Pene suspicor legendum *καὶ πῶς ἂν ὅρκοις ῥῆμα γενναίως παγὲν Παιώνιον γένοιτο;*

1170. *παιώνιος* Casaub. T. *σε* pro *σου* Aur.

1171. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 867. citat *πόντου πέρα τραφεῖσαν*, nescio quare, quum satis recte dicatur *πέραν* pro *κατὰ πέραν*, quæ vox occurrit v. 183. *Χαλκίδος πέραν ἔχων*. Assentior

ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.
ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος;
ΚΑ. προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε.
ΧΟ. ἁβρύνεται γὰρ πᾶς τις εὖ πράσσων πλέον.
ΚΑ. ἀλλ' ἦν παλαιστής, κάρτ' ἐμοὶ πνέων χάριν.
ΧΟ. ἦ καὶ τέκνων εἰς ἔργον ἠλθέτην ὁμοῦ;
ΚΑ. ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην.
ΧΟ. ἤδη τέχναισιν ἐνθέοις ᾑρημένη;
ΚΑ. ἤδη πολίταις πάντ' ἐθέσπιζον πάθη.
ΧΟ. πῶς δῆτ' ἄνατος ἦσθα Λοξίου κότῳ;
ΚΑ. ἔπειθον οὐδέν' οὐδέν, ὡς τάδ' ἤπλακον.
ΧΟ. ἡμῖν γε μὲν δὴ πιστὰ θεσπίζειν δοκεῖς.
ΚΑ. ἰού, ἰού, ὦ ὦ κακά.
ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος
στροβεῖ, ταράσσων φροιμίοις ἐφυμνίοις.

Hermanno comma post πόλιν delenti.

1173. Hic locus in edd. sic legitur; ΚΑ. μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει. Προτοῦ μὲν αἰδὼς ἦν ἐμοὶ λέγειν τάδε. ΧΟ. μῶν καὶ θεός περ ἱμέρῳ πεπληγμένος; Ἁβρύνεται κ. τ. λ. Verum versuum ordinem personarumque distinctionem præclare restituit Hermannus.

1176. βαρύνεται T.

1177. ἐμοῦ vel ἐμὴν Aurat.

1178. ἤλθετον νόμῳ edd. ἠλθέτην Elmsleius ad Acharn. 733. ὁμοῦ Butlero debetur.

1182. ἄνακτος Steph. ἄνατος Æschylum scripsisse putavit Canterus; et sic Dawes. M. C. p. 236. Porson. Schutz. Butler. probante etiam Schäefero Melet. Crit. p. 137. qui pro vulgato Λοξίου citat Λοξία. Porro legendum puto κότου. Sophocl. Œd. Col. 785. a Dawesio citatus, πόλις δέ σοι Κακῶν ἄνατος—

1183. οὐδὲν οὐδὲν Steph. Correxit Canter. Mox ἥμπλακον edd. vet. ἤπλακον Porson.

1187. φροιμίοις ἐφημίοις edd. † ἐφημίοις Porson. ὑφηνίοις Musgr.

ὁρᾶτε τούσδε τοὺς δόμοις ἐφημένους
νέους, ὀνείρων προσφερεῖς μορφώμασι;
παῖδες, θανόντες ὡσπερεὶ πρὸς τῶν φίλων,
χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς,
σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος,
πρέπουσ' ἔχοντες, ὧν πατηρ ἐγεύσατο.
ἐκ τῶνδε ποινὰς φημὶ βουλεύειν τινα
λέοντ' ἄναλκιν ἐν λέχει στρωφώμενον
οἰκουρόν, οἴμοι, τῷ μολόντι, δεσπότῃ
ἐμῷ. φέρειν γὰρ χρὴ τὸ δούλιον ζυγόν.
νεῶν τ' ἔπαρχος Ἰλίου τ' ἀναστάτης
οὐκ οἶδεν οἷα γλῶσσα μισητῆς κυνὸς
λέξασα, κἀκτείνασα φαιδρόνους, δίκην
Ἄτης λαθραίου, τεύξεται κακῇ τύχῃ.
τοιαῦτα τολμᾷ· θῆλυς ἄρσενος φονεὺς

ἐκφημίοις Aurat. *ἀφηνίοις* vel *ἐφυμνίοις* liber Scaligero Vossianus. Butlerus putat genuinam vocem excidisse, dum librarii oculus in sequens *ἐφημένους* aberraret; quam opinionem firmat MS. Venetus ubi pro *ἐφημίοις* scribitur *ἐφημένους*, teste Morellio. *ἐφημένους* (οι supra) T. Olim dederam, *φροιμίοισι φημίοις*, *præludiis vaticiniorum*.

1194. *ποινάς φημι* edd. quod post Triclinium mutavi.

1195. *λέοντ' ἄναλκιν* opponit *λέοντι εὐγενεῖ* sc. Agamemnoni v. 1230.

1197. *δούλειον* T.

1198. *νεῶν δ'* Voss. Schutz. *ἄπαρχος* H. Steph. T.

1199. *εὖ οἶδεν* T. *μισητῆς* Vid. Porson. ad Med. 822.

1200. *καὶ κτείνασα* Steph. emendavit Canter.

1202. *τοιάδε* Venet. Flor. Dein punctum post *θῆλυς* habent edd. Recte distinxit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 387. qui et *ἔσται* pro *ἐστίν*. Idem V. D. conjicit *τοιαῦτα τολμᾷ θῆλυς ἄρσενος φονεύς. Εἶεν. τί νιν*—.

ἐστίν. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος
τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινα,
οἰκοῦσαν ἐν πέτραισι, ναυτίλων βλάβην,
θύουσαν ᾅδου μητέρ', ἄσπονδόν τ' ἄρην
φίλοις πνέουσαν; ὡς δ' ἐπωλολύξατο
ἡ παντότολμος, ὥσπερ ἐν μάχης τροπῇ.
δοκεῖ δὲ χαίρειν νοστίμῳ σωτηρίᾳ.
καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω· τί γάρ;
τὸ μέλλον ἥξει. καὶ σύ μ' ἐν τάχει παρών,
ἄγαν ἀληθόμαντιν, οἰκτείρας, ἐρεῖς.
ΧΟ. τὴν μὲν Θυέστου δαῖτα παιδείων κρεῶν
ξυνῆκα καὶ πέφρικα· καὶ φόβος μ' ἔχει,
κλύοντ' ἀληθῶς οὐδὲν ἐξεικασμένα.
τὰ δ' ἄλλ' ἀκούσας, ἐκ δρόμου πεσὼν τρέχω.
ΚΑ. Ἀγαμέμνονός σέ φημ' ἐπόψεσθαι μόρον.
ΧΟ. εὔφημον, ὦ τάλαινα, κοίμησον στόμα.

1206. ἄσπονδόν τ' ἀρὰν edd. † ἀρὰν Porson. ἄρην liber Raulinsonianus, et Butlerus. Recte sine dubio. Vid. supra v. 366. et sic etiam Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 341. Vid. Glossarium.

1211. σὺ μὴν τάχει Steph. Correxerunt Auratus, Casaubon. Stanleius. Mallem καὶ σύ γ', ἐν τάχει παρών, Ἄγαν μ' ἀληθόμ. Certe eximendum videtur γε quod post ἄγαν habent edd. Eadem particula post ἄγαν vel λίαν se intersit Eurip. Androm. 955. Heracl. 205. Hippol. 264. Incert. Rhes. 668.

1213. παιδίων edd. ante Schutz.

1215. ἐξῃκασμένα edd. quod erat recentioris Atticismi. ἐξεικασμένα T.

1216. Musgravius citat Prom. 882. Choeph. 1022.

1218. κοίμισον T. Casaub. Voss. Pearson. Sed altera forma vetustior est; et ab Æschylo usurpata. Vid. quæ diximus ad Callim. H. Jov. 47. et supra v. 580.

ΚΑ. ἀλλ' οὔτι Παιὼν τῷδ' ἐπιστατεῖ λόγῳ.
ΧΟ. οὔκ, εἴπερ ἔσται γ'· ἀλλὰ μὴ γένοιτό πως.
ΚΑ. σὺ μὲν κατεύχει, τοῖς δ' ἀποκτείνειν μέλει.
ΧΟ. τινὸς πρὸς ἀνδρὸς τοῦτ' ἄγος πορσύνεται;
ΚΑ. ἦ κάρτα χρησμῶν ἄρ' ἐμῶν παρεσκόπεις.
ΧΟ. τοῦ γὰρ τελοῦντος οὐ ξυνῆκα μηχανήν.
ΚΑ. καὶ μὴν ἄγαν γ' Ἕλλην' ἐπίστασαι φάτιν.
ΧΟ. καὶ γὰρ τὰ πυθόκραντα, δυσμαθῆ δ' ὅμως.
ΚΑ. παπαῖ· οἷον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι;
ὀτοτοῖ, Λύκει' Ἄπολλον· οἳ ἐγώ, ἐγώ.

1219. *οὔτοι* Steph. *οὔτι* Canter. MSS. Flor. T.

1220. *οὐκ εἰ πάρεσται γ'* edd. vet. *οὔκ, εἴπερ ἔσται γ'* Schutz. Porson. *οὔκ, εἰ τάδ' ἔσται γ'* Voss.

1222. *τίνος* Flor. Mox *ἄχος* edd. vet. et Porson. *ἄγος* Auratus, probante Cantero; et sic Schutz. Butler.

1223. *ἦ κάρτ' ἄρ' ἂν παρεσκόπεις χρησμῶν ἐμῶν.* Sic edd. Emendavit Porsonus, Suppl. Præf. ad Hec. p. xxviii. *ἦ κάρτ' ὅρων π. χ. ἐ.* Musgr. *ἦ κάρτ' ἀρῶν* Voss. Butlerus malit *παρασκοπεῖς. παρεσκόπῃς* (ει) Flor. *παρεσκόπης* T.

1225. *ἐπίσταται* Venet. *ἐπίσταμαι* edd. ante Porsonum, qui dedit *ἐπίστασαι* e correctione Marklandi ad Eurip. Iph. T. 341. ubi Schema Ionicum illustrat ex Eurip. Heracl. 131. quem tamen aliter edidit Elmsleius, qui de locutionibus *Ἕλλην στολὴ* et similibus fuse disputavit, (*Quarterly Review*, XIV. p. 461.) et in hoc loco legit *ἐμὴν ἐπιστάται φάτιν.* Antiatticista Sangerm. p. 97. *Ἕλλην γυνή.* Φιλήμων Παιδαρίῳ.

1226. *δυσπαθῆ* Steph. Mutavit Canterus.

1227. Deest punctum post *πῦρ* in libris. Butlerus, nisi credidisset hic poetam studio hiatum quæsivisse, legeret *παπαῖ, ποῖον τὸ πῦρ.* Sed nusquam, quantum notavi, prima in *ποῖος* corripitur. Vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 216. not. In fine versus malim, *ἐπέρχεται δ' ἐμοί.*

1228. Notanda est ultima syllaba τοῦ *ἐγὼ* in hiatu porrecta. Sophocl. Antig. 1319. *ἐγὼ γάρ σ', ἐγὼ ἔκτανον ὦ μέλεος.* Vid. Seidler. de Vers. Dochm. p. 90. Hoc ut

αὕτη δίπους λέαινα, συγκοιμωμένη
λύκῳ, λέοντος εὐγενοῦς ἀπουσίᾳ,
κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὡς δὲ φάρμακον
τεύχουσα, κἀμοῦ μισθὸν ἐνθήσει κότῳ.
ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον,
ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσεσθαι φόνον.
τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε,
καὶ σκῆπτρα, καὶ μαντεῖα περὶ δέρῃ στέφη;
σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
ἴτ' εἰς φθόρον πέσοντα γ'· ὧδ' ἀμείψομαι.

recte fiat, hiatus in ictum cadere debet.

1229. *δίπλους* Flor.

1232. *ποτῷ* Casaub. Stanl. Sed nihil est cur vulgatum mutemus; *sicut mulier, toxicum parans, iræ potioni admiscebit meæ quoque adductionis pretium*; i. e. mortem Agamemnonis. Quare facile carere possumus Hermanni correctione *ἐνθήσειν κότῳ Ἐπεύχεται, θήγουσα κ. τ. λ.* quam si recipias, non video quomodo cohæreat quod sequitur, *ἀντιτίσεσθαι φόνον*. *ἐνθήσειν* tamen præbet MS. T. Musgravius conjicit *μυθὸν ἐνθήσει κύτει* vel *ποτῷ*. Scaliger *πιστὸν—κύτει*. Alia conj. in libro Voss. *μικτὸν—ποτῷ*.

1234. *ἀτιτίσασθαι* edd.

1237. *σφὲ μὲν* Casaub. Pearson. (Eurip. Iph. T. 1049. *οὐ γὰρ ἂν λάθοιμί σφε*. Aldus *σε*.) Schutz. qui tamen recte monuit vulgatum servari posse, modo intelligatur Casandra primum sceptrum frangere et abjicere, deinde etiam corollas capiti detrahere. Hunc locum imitatus est Statius citatus a G. Canter. N. L. III. 9. *Accipe commissum capiti decus, accipe laurus, Quas Erebo deferre nefas.* Cf. locum a Stanleio laudatum. Idem comparat Eurip. Troad. 451. *ὦ στέφη τοῦ φιλτάτου μοι θεῶν, ἀγάλματ' εὔϊα, Χαίρετ'· ἐκλέλοιφ' ἑορτάς, αἷς πάροιθ' ἠγαλλόμην. Ἴτ' ἀπ' ἐμοῦ χρωτὸς σπαραγμοῖς.* Vid. etiam Hippol. 806.

1238. *πεσόν τ'· ἀγαθῷ δ' ἀμείψομαι* edd. † *ἀγαθῷ δ'* Porson. *ἐγὼ δ' ἀμείψομαι* Heath. Propius vero videtur emendasse Jacob. *πεσόντα γ'· ὧδ' ἀμείψομαι.* quod significare possit, vel *commutabo*, vel *remunerabor*. Sed nescio an

ἄλλην τιν' ἄταις ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δέ με
κἀν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην, μετὰ
φίλων, ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχοῤῥόπως, μάτην.
καλουμένη δὲ φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια,
πτωχός, τάλαινα, λιμόθνης ἠνεσχόμην.
καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμέ,
ἀπήγαγ' εἰς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
βωμοῦ πατρῴου δ' ἄντ' ἐπίξηνον μένει,

præstiterit ἴτ' εἰς φθόρον· πεσόντα γ' ὧδ' ἀμείψομαι.

1239. ἄτην edd. vet. ἄτῃ γ' Heath. ἄτης Stanl. ἄτῃς Pors. unde ἄταις Schutz. Sophocl. Œd. T. 30. Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. Vossii conjectura, ἄλλην τιν', ἄλλην, vim sententiæ intercidit.

1241. ἐποπτεύσας δέ με edd. vet. ἐπώπτευσας Heath. Schutz. Porson. Butler. et sic T.

1242. Hermannus legit καταγελωμένην μέγα φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχοῤῥόπως μάτην—. Utut hæc sint, certe delendum est comma post ἐχθρῶν ; quippe conjungenda sunt ἐχθρῶν οὐ διχοῤῥόπως. Suppl. 979. ἐπεὶ σωτῆρες οὐ διχοῤῥόπως.

1244. κάλωμένη Heath. Schutz. Sed nihil mutandum. Constructio, nemini interpretum perspecta, hæc est, ἠνεσχόμην καλουμένη φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια. Eurip. Heracl. 353. νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. De hac constructione vid. Glossar. in Pers. 843. Horatius i. C. II. 43. *patiens vocari Cæsaris ultor* i. e. ὃς ἀνέχῃ καλούμενος, sic melius reddideris quam, ut Jani, ὑποφέρων καλεῖσθαι. Ceterum ut in hoc loco pro καλουμένη Butlerus conjicit κακουμένη, (sic Musgr.) Heathius κάλωμένη, pari successu in Sophocl. Philoct. 230. ἀλλ' οἰκτίσαντες ἄνδρα δύστηνον, μόνον, Ἔρημον ὧδε κἄφιλον καλούμενον, Brunckius legit κακούμενον, Hermannus vero κάλώμενον. Sed omnino retinenda est lectio librorum, quæ nihil aliud significat quam *existentem*, quo sensu frequentius est κεκλημένος.

Ibid. An legendum φοιβάς? Eurip. Hec. 815. Ἡ φοιβὰς ἣν καλοῦσι Κασάνδραν Φρύγες.

1248. ἀντεπίξηνον Steph. Correxit Auratus, probante Cantero ; quem secuti sunt Schutz. Pors.

θερμῷ κοπείσῃ φοινίῳ προσφάγματι.
οὐ μὴν ἄτιμοί γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
ἥξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάορος,
μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
κάτεισιν, ἄτας τάσδε θριγκώσων φίλοις·
ὀμώμοται γὰρ ὅρκος ἐκ θεῶν μέγας,
ἄξειν νιν ὑπτίασμα κειμένου πατρός.
τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω,
ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν

1249. *κοπείσης* edd. vet. *κοπείσῃ* Abresch. Pors. *κοπεῖσαν* Aurat. *προσφάγματι* Voss. In Eurip. Iph. T. 458. nimis curiose scripsi *πρόσσφαγμα*, *Mus. Crit.* I. p. 191. In hujusmodi compositis sigma non repetebant, nisi distinctionis gratia, ut in *προσστῆναι*, a *προσίστημι*, ne confunderetur cum *προστῆναι* a *προΐστημι*. Etym. M. p. 700, 16. Προσχών, τοῦτο ποτὲ μὲν δι' ἑνὸς σ γράφουσι, ποτὲ δὲ διὰ δύο. διὰ δύο μέν, ὅτε σημαίνει τὸ προσορμίσας. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ ἰδών, δι' ἑνός. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ προστῆναι. ἐὰν γὰρ εἴπω, προστῆναί μου τὴν τροφήν, ἐπὶ τοῦ στομάχου, διὰ δύο σσ γράφεται. ὅτε δὲ σημαίνει τὸ προΐστασθαι. δι' ἑνός. Lex. Seguier. p. 298. τὸ μὲν προσσχεῖν τὸ προσπελάσαι εἰς γῆν ἢ πόλιν ἀπὸ θαλάσσης. Grammaticus ibid. p. 163. πρόσσχες ᾧ λέγω. Vid. Schäfer. ad Julian. p. 22. (et ad Gregor. p. 681.) Bast. Epist. Crit. p. 237. Sed, ut verum fatear, puto hoc totum Grammaticorum esse commentum.

1250. *τεθνήξομεν*. De hoc futuro vid. Dawes. M. C. p. 94. et auctores a doctissimo Kiddio laudatos p. 149. quibuscum conferas Gataker. in M. Anton. p. 72. Hujusmodi verba, a præteritis simpliciorum formata, apud scriptores Atticos rarius occurrunt.

1255. Hic versus in libris post v. 1261. sequitur. In hanc sedem jure, ut videtur, revocavit Hermannus; quare nihil opus est in proximo versu *ἄξει* scribere cum Stanleio et recentioribus. *μέγας ὅρκος* locutio est Homerica.

1256. *ἄξεινον ὑπτ.* Scalig.

1257. *κάτοικτος* Scalig. *πρόοικος* Aurat.

1258. *εἶλον* Musgr. *κάτοκνος*, seu

πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἱ δ' εἷχον πόλιν,
οὕτως ἀπαλλάσσουσιν ἐν θεῶν κρίσει;
ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
Αἴδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.
ἐπεύχομαι δὲ καιρίας πληγῆς τυχεῖν,
ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
ἀποῤῥυέντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

ΧΟ. ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ
γύναι, μακρὰν ἔτεινας. εἰ δ' ἐτητύμως
μόρον τὸν αὐτῆς οἶσθα, πῶς, θεηλάτου
βοὸς δίκην, πρὸς βωμὸν εὐτόλμως πατεῖς;

ΚΑ. οὐκ ἔστ' ἄλυξις, ὦ ξένοι, χρόνου πλέων.

ΧΟ. ὁ δ' ὕστατός γε τοῦ χρόνου πρεσβεύεται.

κατοικτρὸς Wakefield. ad Soph. Trach. 299.

1260. ἐκ θεῶν κρίσει Flor.

1261. ἰοῦσα κἀγὼ Heath. Schutz. πράξω Aur.

1262. τὰς λέγω Steph. Mutavit Canterus.

1264. ἐνθνησίμων Schutz. sed εὐθανασίαν sibi precari Casandram, recte monet Butlerus. Nota αἱμάτων in plurali, ut in Choeph. 64. 282. vid. Musgrav. ad Eurip. Phœniss. 1540.

1266. πολλὰ δὲ σοφὴ Flor. et sic Venet. et mox μακρὰν ἔκτινας.

1268. αὐτῆς edd. vid. ad v. 1294.

1270. οὐ ξένοι libri; quod retinent Pauwius et Butlerus, puncto post οὐ inserto, et sic T. † οὐ ξένοι Porson. ὦ ξένοι Casaub. Pears. Schutz. Mox χρόνῳ πλέω edd. vet. πλέῳ, pro πλέονι, Jacob. πλέων Pears. πλέον Pauw. Heath. χρόνου πλέων Schutz. Nil horum adeo mihi satisfacit ut in eo penitus acquiescam. Musgr. "χρόνῳ πλέω, *temporis, necessitate, navigo.* πλέουσα τύχαισιν Eur. sed ambigo." χρόνῳ πλέῳ T.

1271. τῷ χρόνῳ conjicit Schutzius: haud male; Eurip. Orest. 779. τῷ χρόνῳ δὲ κερδανεῖς. Sententia eadem est ac in Theb. 694. λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου.

ΚΑ. ἥκει τόδ' ἦμαρ· σμικρὰ κερδανῶ φυγῇ.
ΧΟ. ἀλλ' ἴσθι τλήμων οὖσ' ἀπ' εὐτόλμου φρενός.
ΚΑ. ἀλλ' εὐκλέως τοι κατθανεῖν χάρις βροτῷ.
ΧΟ. οὐδεὶς ἀκούει ταῦτα τῶν εὐδαιμόνων.
ΚΑ. ἰώ, πάτερ, σοῦ, τῶν τε γενναίων τέκνων.
ΧΟ. τί δ' ἐστὶ χρῆμα; τίς σ' ἀποστρέφει φόβος;
ΚΑ. φεῦ, φεῦ.
ΧΟ. τί τοῦτ' ἔφευξας, εἴ τι μὴ φρενῶν στύγος;
ΚΑ. φόνον δόμοι πνέουσιν αἱματοσταγῆ.
ΧΟ. καὶ πῶς; τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων;
ΚΑ. ὅμοιος ἀτμὸς ὥσπερ ἐκ τάφου πρέπει.
ΧΟ. οὐ Σύριον ἀγλάϊσμα δώμασιν λέγεις.
ΚΑ. ἀλλ' εἶμι, κἀν δόμοισι κωκύσουσ' ἐμὴν
'Αγαμέμνονός τε μοῖραν. ἀρκείτω βίος.
ἰώ, ξένοι.

1273. Malim τλήμων οὖσά γ' εὐτ.

1274. 5. Hi versus in libris inverso ordine leguntur. Heathium transponentem secuti sunt Schutzius et Hermannus. Sic etiam Musgr. Idem se facere velle indicavit Porsonus, quum obelo notaret v. 1275. Dubitat tamen Butlerus, qui legit τῶν δυσδαιμόνων.

1276. σῶν τε γενν. τ. conjecit Stanleius.

1278. Schol. φεῦ. φεῦ. τοῦτο λέγει ἐν τῷ ἐσιέναι. ὀκνεῖ γὰρ ἐσελθεῖν, ὡς τί δεινὸν ὁρῶσα.

1280. φόβον Steph. φόβον T. (ν superscr.) φόνον Canter. Stanl. Porson.

1281. Pauwius et Butlerus interpungunt καὶ πῶς; τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων. probante Dobræo, qui legit τάδ'. Vid. Eum. ad Aristoph. Plut. p. 129. Ceteri ediderunt καὶ πῶς τόδ' ὄζει θυμάτων ἐφεστίων;

1282. Similis fere constructio Eurip. Orest. 688. ὅμοιον, ὥστε πῦρ κατασβέσαι λαβρόν. Hecub. 402. ex emendatione Reiskii (quam tamen repudiavit Porson. in ed. 2.) ὅμοια, κισσὸς δρυὸς ὅπως, τῆσδ' ἕξομαι. Vid. Philemon. p. 332. Cleric.

οὔ τοι δυσοίζω, θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ
ἄλλως. θανούσῃ μαρτυρεῖτέ μοι τόδε,
ὅταν γυνὴ γυναικὸς ἀντ' ἐμοῦ θάνῃ,
ἀνήρ τε δυσδάμαρτος ἀντ' ἀνδρὸς πέσῃ.
ἐπιξενοῦμαι ταῦτα δ' ὡς θανουμένη.

ΧΟ. ὦ τλῆμον, οἰκτείρω σε θεσφάτου μόρου.

ΚΑ. ἅπαξ ἔτ' εἰπεῖν ῥῆσιν ἢ θρῆνον θέλω
ἐμὸν τὸν αὐτῆς. ἡλίῳ δ' ἐπεύχομαι
πρὸς ὕστατον φῶς, τοῖ' ἐμοῦ τιμαόρους
ἐχθροῖς φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν ὁμοῦ,

1287. 8. Ex Hermanni emendatione edidi. Ante legebatur, *θάμνον ὡς ὄρνις, φόβῳ· 'Αλλ' ὡς θανούσῃ μ.*

1288. *τάδε* mavult Butlerus.

1293. *ἔστ' εἰπεῖν* Venet. Dein *ῥύσιον θρῆνον* Hermann. Sed non video quem locum hic habeat *ῥύσιον*. Suppl 272. *μακράν γε μὲν δὴ ῥῆσιν οὐ στέργει πόλις.*

1294. *αὐτῆς* edd. *αὑτῆς* scribendum monuit Elmsleius. et sic T. *ἐμὸν τὸν αὑτῆς* idem valet ac *τὸν ἐμοῦ αὐτῆς*. Dein *ἡλίου* Jacob.

1295. *τοῖς ἐμοῖς τιμαόροις* edd. *τοῖς τ' ἐμοῖς* Pauw. *ἔχθρας—τείνειν ἐμοῦ* Musgr. *τοὺς ἐμοὺς τιμαόρους* Butlerus et Musgr. Sed omnino requiritur accusativus post *τίνειν*. Quare dedi, e conjectura, *τοῖ' ἐμοῦ τιμ.* Virgil. Æn. VI. 530. *Di,* talia *Graiis Instaurate.* Sophocl. Philoct. 318. *οἷ' Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.* sic enim cum Porsono legerim. etiamsi *οἷς* tuetur Hermannus ad Viger. p. 708. Aj. 850. *ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.* Ceterum *τίνειν* interpretor, non *exigere,* quod putavit V. D. sed *pendere.*

1296. *φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς τίνειν, ἐμοῦ Δούλης θαν.* Ita Hermannus, in quibus displicet *ἐμοῦ,* statim post *ἐμοῖς* repetitum. Butlerus legit, cum Stanleio, (post Scaligerum) *ὁμά*. Sed explicari potest *ὁμοῦ* de Ægistho et Clytæmnestra *una interficiendis.* Conjungenda autem *φονεῦσι τοῖς ἐμοῖς δούλης,* nisi hic versus, et qui proxime sequitur, potius sedes permutare debeant. Vid. 1294.

δούλης θανούσης, εὐμαροῦς χειρώματος.
ἰὼ βρότεια πράγματ'· εὐτυχοῦντα μὲν
σκιά τις ἂν τρέψειεν· εἰ δὲ δυστυχοῖ,
βολαῖς ὑγρώσσων σπόγγος ὤλεσεν γραφήν.
καὶ ταῦτ' ἐκείνων μᾶλλον οἰκτείρω πολύ.

ΧΟ. *τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ*
πᾶσι βροτοῖσιν. δακτυλόδεικτον δ'
οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων,
Μηκέτ' ἐσέλθῃς, τάδε φωνῶν.
καὶ τῷδε πόλιν μὲν ἑλεῖν ἔδοσαν
μάκαρες Πριάμου·
θεοτίμητος δ' οἴκαδ' ἱκάνει.
νῦν δ', εἰ προτέρων αἷμ' ἀποτίσει,
καὶ τοῖσι θανοῦσι θανὼν ἄλλων
ποινὰς θανάτων ἄταν τε κρανεῖ,

1299. *ἀντρέψειεν* edd. ante Porsonum; mox *δυστυχῇ* edd. vet. *δυστυχεῖ* Porson. Sed reponendum *δυστυχοῖ*. Ingeniose Musgravius, *εἰ δὲ δυστυχῇ* Βολαῖς, *ὑ*.

1303. *βροτοῖς* edd. ante Pauw. *δακτυλοδεικτῶν* edd. vet. *δακτυλόδεικτον* Casaub. Schutz. † *δακτυλοδεικτῶν* Porson.

1305. Stephanus *μηκέτι δ' εἰσέλθῃς, τάδε φωνῶν*. Hermannus, *μηκέτ' ἐσέλθῃς τάδε, φωνῶν*. Virgulam post *τάδε* ponunt etiam Askevius, Butlerus. Sed rectius conjungi *τάδε φωνων* monuit Dobræus. Choeph. 311. *δράσαντι παθεῖν, Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ.*

1309. *θενοῦσι* Musgr. qui mox *αὐγὰν πικρανεῖ*, *vitam amaram reddet.*

1311. *ποινὰς θανάτων ἄγαν ἐπικρανεῖ* edd. *ἂν ἐπικραίνει* Jacob. (pro *ἢν ἐπικραίνῃ*—*εἰ* et *ἢν* in eadem sententia occurrunt Pers. 795.) *ἐπικρανεῖ* pro *ἐπικραίνει* Steph. in Eumen. 948. Hermannus legit *ποινὰς θανάτων ἐπικραίνει.* et fatendum quidem est *ἄγαν* omitti in

τίς ἂν οὐκ εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ
δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων;
ΑΓ. ὤμοι, πέπληγμαι· καιρίαν πληγὴν ἔχω.

ΧΟΡΕΥΤΗΣ. ά.

σῖγα· τίς πληγὴν ἀϋτεῖ καιρίως οὐτασμένος;
ΑΓ. ὤμοι μάλ' αὖθις, δευτέραν πεπληγμένος. 1316
Χ. β'. τοὔργον εἰργάσθαι δοκεῖ μοι βασιλέως οἰμώγματι.
Χ. γ'. ἀλλὰ κοινωσαίμεθ' ἄν πως ἀσφαλῆ βουλεύματα;

MSS. Ven. Flor. Sed ista vox non de nihilo irrepsit. Quare dedi cum H. Vossio ἄταν τε κρανεῖ.

1312. Vulgo, τίς ἂν εὔξαιτο βροτῶν. Botheus βροτὸς ὢν, quod festinantius amplexus est Butlerus. Musgr. τίς, τίς ἂν εὐξ. Porson. ad Aristoph. Eccl. 363. τίς ἂν οὖν. Verum vidit Canterus; "Deest οὐκ post ἄν." Nempe hoc ait Chorus. *Agamemnoni quidem dii dederunt Priami urbem capere.*— Atqui si majorum delicta *luet, quis non innocua fortuna uti exoptaret?* Idem fere dixerat supra; τὸ δ' ὑπερκόπως κλύειν εὖ, βαρύ· βάλλεται γὰρ ὄσσοις Διόθεν κεραυνός. κρίνω δ' ἄφθονον ὄλβον, μήτ' εἴην πτολιπόρθης.

1314. Stephanus ὤμοι. Recentiores ὤιμοι vel ᾤμοι. Sed nescio unde adscitum sit iota. Vel scribendum οἴμοι, vel ὤμοι.

Ibid. Vulgo legitur, ᾤμοι, πέπληγμαι καιρίαν πληγὴν ἔσω. Sed miserabiliter friget istud ἔσω. Auctoris manum videor mihi restituisse. Sophocl. El. 1415. ΚΛ. ὤμοι, πέπληγμαι. ΗΛ. παῖσον, εἰ σθένεις, διπλῆν. ΚΛ. ὤμοι μάλ' αὖθις. Locutionem πληγὴν ἔχω illustravi ad v. 358. Mox Chori partes post Hermannum distribui.

1316. In editionibus distinguitur, ὤμοι, μάλ' αὖθις δευτέραν πεπληγμένος. Vid. Sophoclis locum modo citatum. Choeph. 873. οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου. Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασι. Eurip. Hec. 1026. ὤμοι, τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. Ὤμοι μάλ' αὖθις. Orest. 1016. οἲ ἐγώ· πρὸ τύμβου γάρ σ' ὁρῶσ' ἀναστένω —οἲ ἐγὼ μάλ' αὖθις. Aristoph. Plut. 935. οἴμοι περιείλημμαι μόνος. Κ. νυνὶ βοᾷς; Σ. οἴμοι μάλ' αὖθις. Hoc vidit etiam H. Vossius.

1317. οἰμώγμασιν T.

1318. κοινωσώμεθ' edd. vet. κοι-

Χ. δ΄. ἐγὼ μὲν ὑμῖν τὴν ἐμὴν γνώμην λέγω,
πρὸς δῶμα δεῦρ' ἀστοῖσι κηρύσσειν βοήν.
Χ. ε΄. ἐμοὶ δ' ὅπως τάχιστά γ' ἐμπεσεῖν δοκεῖ,
καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει.
Χ. ς΄. κἀγώ, τοιούτου γνώματος κοινωνὸς ὤν,
ψηφίζομαί τι δρᾷν· τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή.
Χ. ζ΄. ὁρᾷν πάρεστι· φροιμιάζονται γὰρ ὡς
τυραννίδος σημεῖα πράσσοντες πόλει.
Χ. η΄. χρονίζομεν γάρ. οἱ δὲ τῆς μελλοῦς κλέος
πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί.
Χ. θ΄. οὐκ οἶδα βουλῆς ἧστινος τυχὼν λέγω.
τοῦ δρῶντος ἐστι καὶ τὸ βουλεῦσαι πέρι.
Χ. ι΄. κἀγὼ τοιοῦτός εἰμ', ἐπεὶ δυσμηχανῶ

νωσοίμεθ' Schutz. κοινωσαίμεθ' Porson. Interrogandi notam posui.

1322. Suspicetur forsan aliquis legendum νεορράντῳ. Sophocl. Aj. 30. πηδῶντα πεδία σὺν νευρράντῳ ξίφει.

1324. τὸ δρᾷν τί. Musgr.

1326. πράσσοντες πόλιν, *postulantes ab urbe*. Musgr.

1327. οἱ δὲ μελλούσης κλέος edd. τῆς μελλούσης Venet. Flor. Trypho περὶ τρόπ. *Mus. Crit.* p. 49. de onomatopœia. κατὰ παρονομασίαν, χρυσῶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ· οὕτως ὠνόμασται καὶ παρ' Αἰσχύλῳ μελλῶ. Χρονίζομεν ὧδε· τῆς μελλοῦς χάριν. unde olim proposui, χρονίζομεν γάρ. οἱ δὲ τῆς μελλοῦς χάριν Πέδον π. Hermannus vero τῆς μελλοῦς κλέος Πεδοῖ πατοῦντες. Sed recte se habet πέδον pro κατὰ πέδον. Choeph. 640. τὸ μὴ θέμις γάρ, οὐ λὰξ πέδον πατούμενον.

1330. βουλεῦσαι πάρος Voss. Butlerus conjicit τοῦ δρῶντός ἐστι, κοὐ τὸ βουλεῦσαι παρά. (πάρα.) Mirum est omnes interpretes in loco satis aperto hæsisse. Constructio est, ἐστὶ καὶ τὸ βουλεῦσαι περὶ τοῦ δρῶντος, *quoniam mortuo succurrere non possumus, at saltim de interfectoribus ejus consilium ineamus*—*Eadem*, inquit proximus senex, *mihi stat sententia, quoniam mortuum verbis suscitare nequeo*—*Quid igitur, num cedendum est* &c.

λόγοισι τὸν θανόντ' ἀνιστάναι πάλιν.
Χ. ιά. ἦ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπείξομεν
δόμων καταισχυντῆρσι τοῖσδ' ἡγουμένοις;
Χ. ιβ'. ἀλλ' οὐκ ἀνεκτόν, ἀλλὰ κατθανεῖν κρατεῖ·
πεπαιτέρα γὰρ μοῖρα τῆς τυραννίδος.
Χ. ιγ'. ἦ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων
μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος;
Χ. ιδ'. σάφ' εἰδότας χρὴ τῶνδε μυθοῦσθαι πέρι.
τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα.
Χ. ιέ. ταύτην ἐπαινεῖν πάντοθεν πληθύνομαι,
τρανῶς 'Ατρείδην εἰδέναι κυροῦνθ' ὅπως.
ΚΛ. πολλῶν πάροιθε καιρίως εἰρημένων,
τἀναντί' εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχυνθήσομαι.
πῶς γάρ τις, ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις
δοκοῦσιν εἶναι, πημονῆς ἀρκύστατ' ἂν

1333. *κτείοντος* Steph. T. Correxit Canterus. Vid. Glossar. in Prometh. 548.

1335. *κράτει* edd. vet. et Porson. *κρατεῖ* Casaub. Voss. Schutz. Butler.

1340. Sophocl. Trach. 425. *ταὐτὸ δ' οὐχὶ γίγνεται, Δόκησιν εἰπεῖν, κἀξακριβῶσαι λόγον.*

1341. *πληθύομαι* Porson. Sed *πληθύειν* penultimam corripit: vid. Pers. 427.

1343. *πάροιθεν* edd. ante Porsonum. Jam rediit Clytæmnestra.

1345. Vulgo hunc in modum legitur; *πῶς γάρ τις ἐχθροῖς ἐχθρὰ πορσύνων, φίλοις Δοκοῦσιν εἶναι, πημονὴν ἀρκύστατον Φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος.* Stanleius post Auratum, *πημονῆς*, quod recipiunt Schutz. Butler. Botheus *πᾶς τις*, et mox *ἀρκύστατ' ἄν*. *ἀρκύστατα* in plurali tantum usurpabant veteres. (Eurip. Orest. 1419. dubiæ fidei est.) Quod nunc edidi, placuit Elmsleio ad Eurip. Med. p. 150.

φράξειεν, ὕψος κρεῖσσον ἐκπηδήματος;
ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι
νίκης παλαιᾶς ἦλθε, σὺν χρόνῳ γε μήν.
ἕστηκα δ' ἔνθ' ἔπαισ' ἐπ' ἐξειργασμένοις.
οὕτω δ' ἔπραξα, καὶ τάδ' οὐκ ἀρνήσομαι,
ὡς μήτε φεύγειν μήτ' ἀμύνεσθαι μόρον.
ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων,
περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.
παίω δέ νιν δίς· κἀν δυοῖν οἰμώγμασι
μεθῆκεν αὐτοῦ κῶλα· καὶ πεπτωκότι
τρίτην ἐπενδίδωμι, τοῦ κατὰ χθονὸς
Αἵδου, νεκρῶν σωτῆρος, εὐκταίαν χάριν.
οὕτω τὸν αὑτοῦ θυμὸν ὁρμαίνει πεσών·
κἀκφυσιῶν ὀξεῖαν αἵματος σφαγὴν

1348. ἀφροντίστῳ Jacob.

1349. νείκης Heathius. Schutz. Butler. Si fides Etymologo et Suidæ, νείκη erat φιλονεικία, ἐκ τοῦ νεῖκος. Alios auctores requiro. Hermannus quidem ad Sophocl. Aj. 955. scribendum putat in Eumen. 906. ὁποῖα νείκης μὴ κακης ἐπίσκοπα, pro vulg. νίκης. Non assentior. S. c. Theb. 713. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός. δίκης Pauw.

1350. ἔπεσ' ἐπ' ἐξειργασμένοις edd. vet. ἔπεσ' † ἐπ' Porson. ἔπαισ' Schutz. conj. in libro Scaligeri. et sic MSS. Venetus, et Triclin. ἔπεισ' Stanleius, qui etiam ἕστηκε. Forsan hic versum alienam sedem occupat, et detrudendus est infra 1358. Musgravius conjecit, ἕστηκ' ἀπενθής, ὡς ἐπ' ἐ.

1352. ἀμύνασθαι Venet. Flor. T.

1354. περιστοιχίζω Steph. quod correxit Canter. περιστιχίζω T. περιστοιχίζων Flor. περιστολίζω marg. Needham. καλὸν pro κακὸν Casaub.

1356. αὐτοῦ Is. Voss. Constructio est κῶλα αὐτοῦ μεθῆκεν αὐτόν. Sed in v. 1359. αὑτοῦ bene reposuit Butlerus pro αὐτοῦ.

βάλλει μ' ἐρεμνῇ ψακάδι φοινίας δρόσου,
χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ διοσδότῳ
γάνει σπορητὸς, κάλυκος ἐν λοχεύμασιν.
ὡς ὧδ' ἐχόντων, πρέσβος Ἀργείων τόδε,
χαίροιτ' ἂν, εἰ χαίροιτ', ἐγὼ δ' ἐπεύχομαι.
εἰ δ' ἦν πρεπόντων ὥστ' ἐπισπένδειν νεκρῷ,
τάδ' ἂν δικαίως ἦν, ὑπερδίκως μὲν οὖν
τοσῶνδε κρατῆρ' ἐν δόμοις κακῶν ὅδε
πλήσας ἀραίων, αὐτὸς ἐκπίνει μολών.
ΧΟ. θαυμάζομέν σου γλῶσσαν ὡς θρασύστομος,
ἥτις τοιόνδ' ἐπ' ἀνδρὶ κομπάζεις λόγον.
ΚΛ. πειρᾶσθέ μου γυναικὸς ὡς ἀφράδμονος·

1362. ἢ Διὸς νότῳ Γᾶν, εἰ σπορητὸς edd. σπόρητος T. γαῖα σπορητὸς Casaub. γᾶν εὐσπόρητον Schutz. Butler. "*Lege* διοσδότῳ Γάνει. *Semper* διόσδοτος *et* θεόσδοτος *Attici, nunquam* διόδοτος *aut* θεόδοτος R. P. (Vid. Opusc. p. 210.) Contra Tzetz. ad Lycophr. 47.

1364. ὧν ὧδ' ἐχόντων Pauw. Alterum tuetur Heathius ex Sophocl. Aj. 279. 915. 996. Cf. Pers. 175. ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε. Abresch. Animadv. I. p. 177. Matthiæ Gr. Gr. §. 568. Herodot. VIII. 144. νῦν δέ, ὡς οὕτω ἐχόντων—.

1366. Forte legendum πρεπόντως cum Vossio ac Stanleio. Verbum substantivum adverbiis interdum jungitur. Sophocl. Antig. 637. ἐμοὶ γὰρ οὐδεὶς ἀξίως ἔσται γάμος. Vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. p. 76. F. A. Wolfius ad Demosth. Leptin. p. 217. accipit ἦν πρεπόντων pro ἦν πρέπον. Sed in istiusmodi circumlocutionibus ponitur articulus, sicut in exemplis a Wolfio prolatis. Pro ὥστ' forsan legendum ὧδ'.

1367. Plenam distinctionis notam post ἦν tolli jussit Hermannus. Sensus est, *hæc jure dici possent.*

1368. Malim τοσόνδε. Lectoribus succurret Shakspearii locus, *even-handed Justice Commends th' ingredients of the poisoned chalice To our own lips.*

1372. Deest μου in Venet. ἀφράσμονος edd. Vid. supra 381.

ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας
λέγω—σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις,
ὅμοιον—οὗτός ἐστιν Ἀγαμέμνων, ἐμὸς
πόσις, νεκρὸς δέ, τῆσδε δεξιᾶς χερὸς
Ἔργον, δικαίας τέκτονος. τάδ' ὧδ' ἔχει.

ΧΟ. τί κακόν, ὦ γύναι. στροφή.
χθονοτρεφὲς ἐδανόν, ἢ ποτὸν
πασαμένα, ῥυτᾶς ἐξ ἁλὸς ὄρμενον,
τόδ' ἐπέθου θύος, δημοθρόους τ' ἀράς;
ἀπέδικες, ἀπέταμες·
ἀπόπολις δ' ἔσει,
μῖσος ὄβριμον ἀστοῖς.

ΚΛ. νῦν μὲν δικάζεις ἐκ πόλεως φυγὴν ἐμοί,
καὶ μῖσος ἀστῶν, δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς,
οὐδὲν τότ' ἀνδρὶ τῷδ' ἐναντίον φέρων·

1375. οὐ σός ἐστιν Pauwius.

1376. Vulgo interpungitur, νεκρὸς δὲ τῆσδε δεξιᾶς χερός· Ἔργον δικαίας τέκτονος. Abreschii rationem, Butlero improbatam, amplectendam judicavi.

1377. δικαίως T.

1380. ῥυσᾶς edd. contra metrum; nam ῥυσός primam producit. ῥυτᾶς Stanleius, probante Hermanno. Eumen. 451. ῥυτοῖς πόροις. Musgrav. ἢ 'ξ ἁλός, et mox ἐνέθου.

Ibid. ὁρώμενον Steph. ὀρόμενον conjiciebat Canter. ὄρμενον Abresch. Porson.

1381. ἐπεύθου T. gl. ἔμαθες.

1382. ἀπέταμες (ε supra α) Flor. ἀπέτεμες (α supra ε) T.

1383. 4. Hi duo versus in unum forsan melius contraherentur: sed vide Seidler. de Vers. Dochm. p. 172. ἄπολις edd. ἀπόπτολις Casaub. ἀπόπολις Hermann.

1387. οὐδὲν τόδ' edd. Stanleius (post Vossium) τότ', recte omnino; vid. supra 772. Choeph. 973. σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥ-

ὃς οὐ προτιμῶν ὡσπερεὶ βοτοῦ μόρον,
μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν,
ἔθυσεν αὑτοῦ παῖδα, φιλτάτην ἐμοὶ
ὠδῖν', ἐπῳδὸν Θρῃκίων ἀημάτων.
οὐ τοῦτον ἐκ γῆς τῆσδε χρῆν σ' ἀνδρηλατεῖν,
μιασμάτων ἄποιν'; ἐπήκοος δ' ἐμῶν
ἔργων, δικαστὴς τραχὺς εἶ. λέγω δέ σοι
τοιαῦτ'·—ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένης

μενοι, Φίλοι δὲ καὶ νῦν. Eurip. Med. 1398. νῦν σφε προσαυδᾷς, νῦν ἀσπάζει, Τότ' ἀπωσάμενος. El. 1203. φρονεῖς γὰρ ὅσια νῦν, τότ' οὐ φρονοῦσά γ' εὖ. Sophocl. El. 676. θανόντ' Ὀρέστην νῦν τε καὶ τότ' ἐννέπω. ibid. 907. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι—

1388. μόρῳ Jacob. Sed constructio est, ὃς οὐ προτιμῶν μόρον παιδός, ἀλλ' ὥσπερ βοτοῦ μόρον τιμῶν. Eumen. 637. πατρὸς προτιμᾷ Ζεὺς μόρον, τῷ σῷ λόγῳ. ibid. 738. οὕτω γυναικὸς οὐ προτιμήσω μόρον. Ceterum recte monuit Butlerus μήλων ad βοτοῦ apponi.

1391. Θρηκίων τε λημμάτων edd. vet. Canteri correctionem, cum Schutzio et Porsono, recepi.

1392. τῆσδε χρή edd. vet. τῆσδε χρῆν Porson.

1393. βιασμάτων Venet.

1394. 5. Interpretes mirum in modum vexavit hic locus, qui vulgo sic interpungitur; λέγω δέ σοι Τοιαῦτ' ἀπειλεῖν, ὡς παρεσκευασμένης Ἐκ τῶν ὁμοίων χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ Ἄρχειν. Butlerus legit τοιαῦτ' ἀπειλεῖν ὡς παρεσκευασμένῃ. Ἐκ τῶν ὁμοίων χρῆν (χρή) σε νικήσαντ' ἐμοῦ Ἄρχειν. Musgravius, λέγω δέ σοι (Τοιαῦτ' ἀπειλεῖν' ὡς παρεσκευασμένος Ἐκ τῶν ὁμοίων) χειρὶ ν. Auratus, παρεσκευασμένος. Scalig. παρεσκευασμένῳ. Nihil mutavi præter distinctionem, ὡς παρεσκευασμένης, sub. ἐμοῦ. Soph. Œd. T. 11. ἀλλ', ὦ γεραιέ, φράζ'—ὡς θέλοντος ἂν Ἐμοῦ προσαρκεῖν πᾶν. ibid. 144. ἄλλος δὲ Κάδμου λαὸν ὧδ' ἀθροιζέτω, Ὡς πᾶν ἐμοῦ δράσοντος. Eurip. Heracl. 693. ὡς μὴ μενοῦντα, τἄλλα σοι λέγειν πάρα, omnino legerim μενοῦντος, etiam post Elmsleii adnotationem. Xenoph. Anab. I. i. 6. ὡς ἐπιβουλεύοντος Τισσαφέρνους ταῖς πόλεσι. Sophocl. Œd. C. 83. πᾶν ἐν ἡσύχῳ—Ἔξεστι φωνεῖν, ὡς ἐμοῦ μόνης πέλας. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 568. Distinguit etiam Triclinius.

ἐκ τῶν ὁμοίων—χειρὶ νικήσαντ' ἐμοῦ
ἄρχειν· ἐὰν δὲ τοὔμπαλιν κραίνῃ θεός,
γνώσει διδαχθεὶς ὀψέ γ' οὖν τὸ σωφρονεῖν.

ΧΟ. μεγαλόμητις εἶ, ἀντιστρ.
περίφρονα δ' ἔλακες. ὥσπερ οὖν
φονολιβεῖ τύχᾳ φρὴν ἐπιμαίνεται.
λίβος ἐπ' ὀμμάτων αἵματος ἐμπρέπει
ἀτίετον· ἔτι σε χρὴ
στερομέναν φίλων
τύμμα τύμματι τῖσαι.

ΚΛ. καὶ τήνδ' ἀκούσεις ὁρκίων ἐμῶν θέμιν·
μὰ τὴν τέλειον τῆς ἐμῆς παιδὸς Δίκην,
Ἄτην, Ἐρινύν θ', αἷσι τόνδ' ἔσφαξ' ἐγώ,
οὔ μοι φόβου μέλαθρον ἐλπὶς ἐμπατεῖν,

1400. *παράφρονα* Musgr. post *τοιαῦτ'*.

1402. *λίπος* vel *λῖπος* edd. *λίβος* Casaub. Pears. "*λίβος* Galenus exponit apud Hippocr. in Exeg. *ἐπίσταγμά τι τῶν ὀμμάτων ἐγχυματιζόμενον*—ut sit *λίβος* idem quod *λιβάς*, gutta aut stilla." Foes. Œcon. Hippocr. p. 384. Choeph. 446. *ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη*, *lacrymas*.

Ibid. *αἵματος εὐπρέπειαν τίετον* Steph. *εὖ πρέπει ἀτίετον* T. Canteri emendationem indubitanter recepi. *ἐμπρέπειν ἀτίετον* Hermannus.

1405. *τύμμα τύμμα τῖσαι* edd. vet. Restituit Stanleius post Vossium, (et sic Pearsonus) *τύμματι*, cujus ultimam syllabam prima in *τῖσαι* absorpserat. Choeph. 310. *ἀντὶ δὲ πληγῆς φονίας φονίαν Πληγὴν τινέτω*.

1406. Sic Stanl. Bothe. Edd. vet. *ἀκούεις*.

1408. *Ἄτην τ'* Butlerus.

1409. *φόνου* conjicit Stanleius. Musgravius citat Orph. *Λιθ.* 76. *ὄλβου—δῶμα*. Hunc versum contulit Elmsleius cum Eurip. Heracl. 996. *ὅπως δῃώσας καὶ κατακτείνας ἐμοὺς Ἐχθρούς, τὸ λοιπὸν μὴ ξυνοι-*

ἕως αν αἴθῃ πῦρ ἐφ' ἑστίας ἐμῆς
Αἴγισθος, ὡς τὸ πρόσθεν εὖ φρονῶν ἐμοί.
οὗτος γὰρ ἡμῖν ἀσπὶς οὐ σμικρὰ θράσους.
κεῖται γυναικὸς τῆσδε λυμαντήριος,
Χρυσηΐδων μείλιγμα τῶν ὑπ' Ἰλίῳ·
ἥ τ' αἰχμάλωτος ἥδε καὶ τερασκόπος,
καὶ κοινόλεκτρος τοῦδε, θεσφατηλόγος
πιστὴ ξύνευνος, ναυτίλων δὲ σελμάτων
ἰστοτρίβης. ἄτιμα δ' οὐκ ἐπραξάτην.
ὁ μὲν γὰρ οὕτως· ἡ δέ τοι, κύκνου δίκην,
τὸν ὕστατον μέλψασα θανάσιμον γόον,
κεῖται φιλήτωρ τοῦδ', ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν
εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς.

ΗΜ. *φεῦ, τίς ἂν ἐν τάχει, μὴ περιώδυνος,* *στρ. ά.*
μηδὲ δεμνιοτήρης,
μόλοι τὸν αἰεὶ φέρουσ' ἐν ἡμῖν

κοίην φόβῳ. Ceterum *ἐμπατεῖ* habent Flor. T.

1410. *ἐμὰς* edd. vet. *ἐμᾶς* Scalig. *ἐμῆς* Pors.

1414. *μέλημα* Musgr.

1417. *ναυτικῶν* Casaub.

1418. *ἰσοτρίβης* Pauw. Schutz. Porson.

1419. 20. citat Tzetz. ad Lycophr. 426.

1421. *φιλήτως* Flor.

1422. *παροψόνημα* edd. vet. *εὖνις παροψώνημα* Casaub. Pears. Jacob. Legendum puto *χλιδῇ*. (et sic Musgr.)

1423. *περιώδυνα* Erfurdt. ad Sophocl. Ant. 134. *τίς* interrogative accipiendum monent Pauw. Heath. indefinite vero Stanl. Schutz. Minus recte. *τίς ἂν* cum optativo valet *utinam*. Sophocl. Œd. Col. 1100. *ὦ πάτερ, πάτερ, Τίς ἂν θεῶν σοι τόνδ' ἄριστον ἄνδρ' ἰδεῖν δοίη.* ubi vid. Schaefer.

1425. *ἀεὶ* Porson. Schutz. *ἐν* omisit Porson.

μοῖρ' ἀτέλευτον ὕπνον, δαμέντος
φύλακος εὐμενεστάτου,
καὶ πολλὰ τλαντὸς γυναικὸς δίαι;
πρὸς γυναικὸς δ' ἀπέφθισεν βίον.

ΧΟ. *ἰώ, παράνους Ἑλένα,* *στρ. β'.*
μία τὰς πολλάς, τὰς πάνυ πολλὰς
ψυχὰς ὀλέσασ' ὑπὸ Τροίᾳ.

ΗΜ. *νῦν δὲ τελείαν* *στρ. γ'.*
πολύμναστον ἀπηνθίσω
δι' αἷμ' ἄνιπτον,
ἥτις ἦν τότ' ἐν δόμοις

1428. *γυναικὸς βίᾳ* Musgr. Male. Vid. v. 435.

1429. *ἀπέφθισεν βίον* edd. *βίον* delendum censent Hermannus et Butlerus.

1430. *παρανόμους* edd. vet. *παράνομος* Canter. *παράνους* Hermannus, quod in textum recepi. *παρὰ* * * *νόμους* Porson. Notent tirones *ἰὼ* extra metrum esse; nisi legendum *ἰώ, ἰώ.*

1432. *τέλειον* Aurat.

1433. Post hunc versum lacunam indicat Hermannus, qui putat his anapæsticis respondere illos qui post v. 1514. incipiunt; et mox ad stropham *γ'* pertinere antistropham quam nos *στρ. κ'.* signavimus, v. 1525. cujus tamen rhythmus mihi quidem valde dissimilis videtur. Certe nequeo non mirari Virum doctissimum, qui hoc *suo* stropharum ordine et positu cognito, mendas, lacunas, interpretamenta, quæ alioqui certo deprehendere difficillimum foret, jam *extra dubitationem poni* apparere affirmat. Sed hoc ei nemo sanus concesserit. Mea quidem sententia totam hanc scenam melius ordinavit Butlerus. Chori partes inter Hemichoria distribuit; et sic ego quidem; sed anapæstos Choro reliqui.

1434. *ἐπηνθίσω* Steph. Canter. *ἀπηνθίσω* Stanl. Casaub. Porson. *ἐπήνθισεν* Butler. Vid. infra 1653. Vide an legendum *τελείαν πολύμναστον ἄτην ἀπήνθισω.*

1436. *ἤ τις* Schutz. Butler. quod minime probo.

ἔρις ἐρίδματος, ἀνδρὸς οἰζύς.

ΚΛ. μηδὲν θανάτου μοῖραν ἐπεύχου, στρ. δ'.
τοῖσδε βαρυνθείς·
μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς,
ὡς ἀνδρολέτειρ', ὡς μία πολλῶν
ἀνδρῶν ψυχὰς Δαναῶν ὀλέσασ',
ἀξύστατον ἄλγος ἔπραξεν.
ΗΜ. δαῖμον, ὃ ἐμπίτνεις δώμασι καὶ διφυ- ἀντ. ά.
εῖσι Ταντολίδαισιν,
κράτος τ' ἰσόψυχον ἐκ γυναικῶν
καρδιόδηκτον ἐμοὶ κρατύνεις.
ἐπὶ δὲ σώματος, δίκαν
μοὶ κόρακος ἐχθροῦ, σταθεῖσ' ἐκνόμως
ὕμνον ὑμνεῖν ἐπεύχεται * *

1437. ἐρίδματος explicari potest *a contentione ædificata*, i. e. rixa rixam parit: sed malim legere cum Scaligero ἐριδμαντός, ab ἐριδμαίνω, *irrito*. Homer. Il. Π. 259. ὀϊζύς edd. ante Porson. Vide supra v. 731.

1440. ἐκτρέχῃς Flor.

1442. ὀλέσασα Steph. ὄλεσαν Flor.

1444. ἐμπίπτεις Steph. ἐμπίτνεις Canter. Porson. ἐμπιτνεῖς Hermann. Idem legit διφυίοισι. Etymol. M. p. 254, 14. δεκαφΰϊα, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος, Τῶν ἔτι σοι δεκαφΰϊα (δεκαφυῖα) φάτο ζωάγρια τίσειν (Fr. CLXII).

1445. Ταντολίδεσιν Flor.

1446. κράτος ἰσόψυχον edd. γ' interseri voluit Pauw. δ' Pearson. Voss. Bothe. τ' Hermann. ἐκ omisit Porson.

1447. καρδίᾳ δηκτὸν edd. vet. καρδιόδηκτον Abresch. Schutz. Porson. Mox κρατύνοις Porson. nescio an operarum incuria.

1449. σταθεὶς edd. vet. σταθεῖσ' Schutz. Porson. Stanl. in curis secundis. Dein ἐννόμως Venet. Flor. ἔκνομον Voss.

1450. ἐπεύχεαι conjecit Canter. Si βίον sit in stropha retinendum,

ΧΟ. * * * * * * ἀντ. β΄.
* * * * * *
* * * * * *
* * * * * *
ΗΜ. * * * ἀντ. γ΄.
* * * *
* * *
* * * * *
* * * * * *
ΚΛ. νῦν δ' ὤρθωσας στόματος γνώμην, ἀντ. δ΄.
τὸν τριπάχυιον
δαίμονα γέννας τῆσδε κικλήσκων·
ἐκ τοῦ γὰρ ἔρως αἱματόλοιχος
νείρῃ τρέφεται· πρὶν καταλῆξαι
τὸ παλαιὸν ἄχος, νέος ἰχώρ.
ΗΜ. ἦ μέγαν οἴκοις τοῖσδε στρ. ε΄.

hic excidit vox disyllaba; forsan δόμοις, quam suppleri posse monuit Butlerus.

1451. νῦν γ' G. ad marg. Ask.

1452. Quia πῆχυς primam producit, Pauwius et Butlerus conjiciunt τρίσπαχυν. Sed ridiculum quid sonat Genius *tricubitalis*, nam hoc valet τρίσπαχυς, quæ est potius *nasi* mensura, ῥῖνα τρίπηχυν ἔχεις. Deus esset ad minimum τρισκαιδεκάπηχυς. Si verum est τριπάχυιον, ex alia origine repetendum est, nempe a παχύς. Sed nescio an legendum τριπάλαιον, qui ab abavo familiæ adhæsit. Phrynich. App. Soph. p. 64. τριπάλαια. τὰ πάνυ παλαιά.

1453. γέννης (sic) Flor. [as written above ης]

1455. νείρει edd. vet. et Porson. νείρῃ Casaub. Stanleius in notis, probante Alberti ad Hesych. v. Νειρόν. Scaliger ad oram codicis sui νείκει. Is. Vossius ἦρι. Mox καταπῆξαι Musgr.

1456. ἄγος Casaub. Stanl. in notis, Schutz.

1457. τοῖσδ' αἵμονα Hermannus, ut hic versus congruat cum stro-

δαίμονα καὶ βαρύμηνιν αἰνεῖς,
φεῦ, φεῦ, κακὸν αἶνον ἀτη-
ρᾶς τύχας ἀκορέστου.
ἰώ, ἰή, διαὶ Διὸς
παναιτίου, πανεργέτα·
τί γάρ βροτοῖς ἄνευ Διὸς
τελεῖται; τί τῶνδ'
οὐ θεόκραντόν ἐστιν;

ΧΟ. ἰώ, ἰώ. στρ. ϛʹ.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

ΗΜ. ὤ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, στρ. ζʹ.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς

phico ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ. Adjectivo αἵμων utitur Eurip. Hec. 90. sed displicent tria epitheta sine substantivo; ideoque in antistrophico, Schutzium secutus, adjeci σύ.

1462. πανεργέταν Flor.

1463. τί δὲ βροτοῖς Burneius. Sed vid. 1488.

1466. ἰώ semel tantum Venet. Flor. hic et in v. 1491.

1468. τί ποτ' ἆρ' εἴπω Triclin. et mox ἐκπνείων, nempe ut catalexin vitaret.

1470. εὐσεβεῖ Flor. Eurip. Helen. 141. Σφαγαῖς ἀδελφῆς οὕνεκ' ἐκπνεῦσαι βίον.

1471. ὤ μοι μοι κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον per parenthesin interjecta esse monet Butlerus, qui tamen conjicit κοίτας τᾶσδ' ἀνελευθέρας (—ρου). Sed legendum puto κοιτῶν τῶνδ' (κοιτᾶν τᾶνδ') ἀνελευθέρων.—ἀνελευθέρα adverbialiter, T.

1472. Forte legendum δουλίῳ. Vid. 1501.

ἐκ χερὸς ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. *αὐχεῖς εἶναι τόδε τοὖργον ἐμόν.* *στρ. ή.*
μὴ δ' ἐπιλεχθῇς
* * * * * *
'Αγαμεμνονίαν εἶναί μ' ἄλοχον.
φανταζόμενος δὲ γυναικὶ νεκροῦ
τοῦδ', ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ
'Ατρέως, χαλεποῦ θοινατῆρος,
τόνδ' ἀπέτισεν, * * * *
τέλεον νεαροῖς ἐπιθύσας.

ΗΜ. *ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ σὺ*
τοῦδε φόνου τίς μαρτυρήσων;
πῶς; πῶς; πατρόθεν δὲ συλλή-
πτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ.
βιάζεται δ' ὁμοσπόροις

1475. *ἐπιλεχθῇς* Steph. Canter. *ἐπιλέξῃς* vel *ἐπιλεχθῇς* Voss. *ἐπιλεχθεὶς* Scalig. Aliquid deesse suspicatus est Pauwius; et sic Butlerus, "ut accurate respondeat hic numerus versiculorum iis qui sequuntur Antistropham. Quin et in *ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ τοῦδε φόνου* videtur Chorus ad ipsa Clytæmnestræ verba alludere." Hactenus Vir eruditus, cui libentissime accedo.

1480. Dipodiam desiderari putat Butlerus.

1481. *νεκροῖς* conj. Stanleius et sic T. Sed vere observavit Butlerus *τέλεον* et *νεαροῖς* inter se opponi, Agamemnona *adultum*, (non Pelopi, quod putat V. D. sed) Thyestæ filiis *impuberibus*.

1482. *ὡς μὲν ἀναίτιος εἶ* edd. vet. *ἀναίτιος ἦσθα* Pauwius. *ἀναίτιος εἶ σὺ* Schutz. Butler.

1484. *πῶ, πῶ;* edd. *πῶς, πῶς;* marg. Ask. probante Butlero.

1486. *στάζεται* Auratus. *θειάζεται* Musgrav. citato Hesych. *Θειασμοῦ εὐωχίας.*

ἐπιῤῥοαῖσιν αἱμάτων
μέλεος Ἄρης· ὅποι δὲ καὶ
προβαίνων πάχνᾳ
κουροβόρῳ παρέξει.

ΧΟ. ἰώ, ἰώ, ἀντ. ϛ′.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

ΗΜ. ὤ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, ἀντ. ζ′.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. οὐκ ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον ἀντ. η′.
τῷδε γενέσθαι.
οὐδὲ γὰρ οὗτος δούλιον ἄτην

1488. *μέλας Ἄρης* edd. *μέλεος* Botheus, quod cum Butlero recipiendum judicavi. Si retinendum sit *μέλας*, scribi debebit in strophico *τί δὲ βροτοῖς*.

Ibid. *ὅποι γε* Heath. *ὅς γε* Marg. Ask. *ὅ τοι δὲ* Pearson. Stanl. *ὄπιν —προβάντων—πάρεσχε*. Musgrav. ut sint *προβάντες proavi*. Idem conjicit *προγεννῶν*. Dubitanter conjicit Butlerus *ὅ τοι δίκην προβαίνων πάχνας κουροβόρου παρέξει*. Locus vero medicam manum etiamnum exspectat. *προσβαίνων* Steph. Venet. Flor.

1489. *πάχνα* edd. *πάχναν κουροβόρον* Aurat. Casaub. *πάχναν κουροβόρῳ* Pauw. Bothe. *πάχνᾳ* Hermann. *προσέξει* Aurat. cui accedit Canter.

1499. *οὔτ' ἀνελεύθερον* edd. pleræque. *οὐκ* Schutz. Butler. Hos duo versus ab Æschylo non profectos esse censet Seidlerus.

1501. *ἄταν* edd. *ἄτην* T. *δούλιον* præclara Dobræi emendatio est

οἴκοισιν ἔθηκ'· ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ'
ἔρνος ἀερθέν, τὴν πολυκλαύτην
Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας,
ἄξια πάσχων, μηδὲν ἐν Ἅιδου
μεγαλαυχείτω, ξιφοδηλήτῳ
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.

ΗΜ. ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθείς, στρ. θ'.
εὐπάλαμον μέριμναν
ὅπα τράπωμαι, πιτνόντος οἴκου.

pro δολίαν. Vid. 1471. 1492. Choeph. 74. ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν.

1502. Interrogationis notam primus adposuit Schutzius; de qua tamen dubito, ob particulam adversativam ἀλλά.

1503. πολύκλαυτόν τ' edd. πολυκλαύτην Porson. ad Med. 822. Elmsleius putat Ἰφιγένειαν e margine irrepsisse. Hermannus hunc in modum scribit, ἔρνος ἀερθὲν τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενείας ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων. i. e. ἄξια ἀξίων δραμάτων πάσχων.

1508. φροντίδος Venet. Flor. quod nescio an melius sit.

1509. εὐπάλαμνον libri veteres. εὐπάλαμον Pors.

1510. ὅποι Elmsleius ad Heraclid. 595. ut opinor, citra necessitatem. ὅποι est *quonam, whither*, ὅπα est *quanam, which way*. Plato Parmen. p. 135. C. quum supra dixisset, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, mox subjungit, τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῇ τρέψῃ, ἀγνοουμένων τούτων; ubi jure nihil mutavit Heindorfius. Distinctionem quam inter ποῖ et πῇ statuit Hermannus ad Herc. Fur. 1236. non intelligo. Quod vero dixit Porsonus ad Hecub. 1070. πᾶ et *quietem* et *motum* significare, utinam etiam probasset. Omnino notent tirones πῇ dativum esse pronominis obsoleti πός, sicut ᾗ pronominis ὅς, et cum ὁδῷ subaudito concordare. ποῖ vero ejusdem pronominis est dativus, genere masculino. Sic apud Latinos *quo, qua*. A πός formatur adverbium πόσε, Iliad. Π. 422. ut ab οἶκος, οἴκοσε &c. non autem a ποῦ, quod ait Apollonius de Adv. p. 607, 23. Quæ de his adverbiis protulit Burneius (*Monthly Review; April,*

ἐπιῤῥοαῖσιν αἱμάτων
μέλεος Ἄρης· ὅποι δὲ καὶ
προβαίνων πάχνᾳ
κουροβόρῳ παρέξει.

ΧΟ. ἰώ, ἰώ, ἀντ. ϛ'.
βασιλεῦ, βασιλεῦ, πῶς σε δακρύσω;
φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἴπω;
κεῖσαι δ' ἀράχνης ἐν ὑφάσματι τῷδ'
ἀσεβεῖ θανάτῳ βίον ἐκπνέων.

ΗΜ. ὤ μοι, μοί, κοίταν τάνδ' ἀνελεύθερον, ἀντ. ζ'.
δολίῳ μόρῳ δαμεὶς
ἀμφιτόμῳ βελέμνῳ.

ΚΛ. οὐκ ἀνελεύθερον οἶμαι θάνατον ἀντ. ή.
τῷδε γενέσθαι.
οὐδὲ γὰρ οὗτος δούλιον ἄτην

1488. *μέλας Ἄρης* edd. *μέλεος* Botheus, quod cum Butlero recipiendum judicavi. Si retinendum sit *μέλας*, scribi debebit in strophico *τί δὲ βροτοῖς*.

Ibid. *ὅποι γε* Heath. *ὅς γε* Marg. Ask. *ὅ τοι δὲ* Pearson. Stanl. *ὕπιν —προβάντων—πάρεσχε*. Musgrav. ut sint *προβάντες proavi*. Idem conjicit *προγεννῶν*. Dubitanter conjicit Butlerus *ὅ τοι δίκην προβαίνων πάχνας κουροβόρου παρέξει*. Locus vero medicam manum etiamnum exspectat. *προσβαίνων* Steph. Venet. Flor.

1489. *πάχνα* edd. *πάχναν κουροβόρον* Aurat. Casaub. *πάχναν κουροβόρῳ* Pauw. Bothe. *πάχνᾳ* Hermann. *προσέξει* Aurat. cui accedit Canter.

1499. *οὔτ' ἀνελεύθερον* edd. pleræque. *οὐκ* Schutz. Butler. Hos duo versus ab Æschylo non profectos esse censet Seidlerus.

1501. *ἄταν* edd. *ἄτην* T. *δούλιον* præclara Dobræi emendatio est

οἴκοισιν ἔθηκ'· ἀλλ' ἐμὸν ἐκ τοῦδ'
ἔρνος ἀερθέν, τὴν πολυκλαύτην
Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας,
ἄξια πάσχων, μηδὲν ἐν Αἵδου
μεγαλαυχείτω, ξιφοδηλήτῳ
θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.

ΗΜ. ἀμηχανῶ, φροντίδων στερηθείς, στρ. θ'.
εὐπάλαμον μέριμναν
ὅπα τράπωμαι, πιτνόντος οἴκου.

pro δολίαν. Vid. 1471. 1492. Choeph. 74. ἐκ γὰρ οἴκων πατρῴων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν.

1502. Interrogationis notam primus adposuit Schutzius; de qua tamen dubito, ob particulam adversativam ἀλλά.

1503. πολύκλαυτόν τ' edd. πολυκλαύτην Porson. ad Med. 822. Elmsleius putat Ἰφιγένειαν e margine irrepsisse. Hermannus hunc in modum scribit, ἔρνος ἀερθὲν τῆς πολυκλαύτης Ἰφιγενείας ἄξια δράσας, ἄξια πάσχων. i. e. ἄξια ἀξίων δραμάτων πάσχων.

1508. φροντίδος Venet. Flor. quod nescio an melius sit.

1509. εὐπάλαμνον libri veteres. εὐπάλαμον Pors.

1510. ὅποι Elmsleius ad Heraclid. 595. ut opinor, citra necessitatem. ὅποι est *quonam, whither,* ὅπα est *quanam, which way.* Plato Parmen. p. 135. C. quum supra dixisset, οὐδὲ ὅποι τρέψει τὴν διάνοιαν ἕξει, mox subjungit, τί οὖν ποιήσεις φιλοσοφίας πέρι; πῇ τρέψῃ, ἀγνοουμένων τούτων; ubi jure nihil mutavit Heindorfius. Distinctionem quam inter ποῖ et πῇ statuit Hermannus ad Herc. Fur. 1236. non intelligo. Quod vero dixit Porsonus ad Hecub. 1070. πᾶ et *quietem* et *motum* significare, utinam etiam probasset. Omnino notent tirones πῇ dativum esse pronominis obsoleti πός, sicut ᾗ pronominis ὅς, et cum ὁδῷ subaudito concordare. ποῖ vero ejusdem pronominis est dativus, genere masculino. Sic apud Latinos *quo, qua.* A πός formatur adverbium πόσε, Iliad. Π. 422. ut ab οἶκος, οἴκοσε &c. non autem a ποῦ, quod ait Apollonius de Adv. p. 607, 23. Quæ de his adverbiis protulit Burneius (*Monthly Review, April,*

δέδοικα δ' ὄμβρου κτύπον δομοσφαλῆ
τὸν αἱματηρόν· ψεκὰς δὲ λήγει.
δίκην δ' ἐπ' ἄλλο πρᾶγμα θηγάνει βλάβης
πρὸς ἄλλαις θηγάναισι Μοῖρα.

ΧΟ. ἰώ, γᾶ, γᾶ, στρ. ί.
εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν
ἀργυροτοίχου
δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.
τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;
ἦ σὺ τάδ' ἔρξαι
τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς,
ἀποκωκῦσαι ψυχήν, ἄχαριν

1799. p. 439.) docta sunt, sed non satis enucleata.

Ibid. πίτνοντος. Forte legendum πιτνόντος in aoristo.

1512. Vulgatur ψεκάς. Moeris, ψακάς, Ἀττικῶς. ψεκάς, Ἑλληνικῶς. Supra 1360. libri omnes ψακάς. Phrynichus App. Soph. p. 73. ψακάζειν, διὰ τοῦ ᾱ, οὐ διὰ τοῦ ε̄. Cf. Eustath. p. 1071, 9. Sophocles dixit ψακαλοῦχοι μητέρες, in fragm. ap. Eustath. p. 1625, 49. sed ψεκάδος in Tympanist. fr. 1. ψακὰς Aristoph. Pac. 120. Fieri potest ut hoc recentioris Atticismi fuerit, ψεκάς vero vetustioris.

1513. δίκη edd. vet. δικῃ T. Aurato δίκην reponenti assentiuntur Canter. Pauw. Schutz. Butler. Hermann. Mox θήγανει pro θήγει Hermanno debetur. Eumen. 857. μήθ' αἱματηρὰς θηγάνας, σπλάγχνων βλαβὰς Νέων—. Musgravius conjicit Δίκη—θηγάναις μάχαιραν.

1514. θηγάναις edd. ante Pauw. μοίρας marg. Ask.

1516. εἴθε μ' ἐδέξω—ἐπιδεῖν T.

1518. δροίτας νῦν κατέχοντα libri plerique. νῦν, uncinis a Porsono inclusum, ejecit Schutz. et sic Venet. Flor.

1520. τόδ' T.

1521. αὐτῆς edd αὑτῆς T.

1522. ἀποκωκύσαι edd. omnes. ἀποκωκῦσαι T. Choeph. 42. de re

χάριν ἀντ' ἔργων
μεγάλων ἀδίκως ἐπικρᾶναι;

ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ στρ. κ'.
ξὺν δακρύοις ἰάπτων
ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;

ΚΛ. οὐ σὲ προσήκει τὸ μέλημα λέγειν στρ. λ'.
τοῦτο· πρὸς ἡμῶν
κάππεσε, κάτθανε, καὶ καταθάψομεν,
οὐχ ὑπὸ κλαυθμῶν τῶν ἐξ οἴκων,
* * * * * *
* * * * * *
ἀλλ' Ἰφιγένειά νιν ἀσπασίως
θυγατὴρ, ὡς χρὴ,
πατέρ' ἀντιάσασα πρὸς ὠκύπορον
πόρθμευμ' ἀχέων,
περὶ χεῖρε βαλοῦσα φιλήσει.

simili, *τοιάνδε χάριν ἄχαριν—μωμένα μ' ἰάλλει δύσθεος γυνά.*

1524. *μεγάλως ἀδίκων* conj. Pauw.

1525. *ἐπιτύμβιος αἶνος* edd. præter Schutz. qui accusativum ex Stanleii (Vossii) correctione adsumsit. Sic Butler.

1526. *δακρύοιν* edd. vet. *δάκρυσιν* Porson. Schutz. *δακρύοις* Butlerus, et sic T. Mox *φρενός* Is. Voss.

1528. *οὔτε προσήκει* T. dein *μέλειν* Aurat.

1530. *Dele κάππεσε, κατθανε, et subaudi ἔστι.* R. P. Cave facias.

1532. Ἰφιγένειαν· ἵν' Steph. Canter. Emendavit Stanleius.

1536. χεῖρα in χεῖρε mutavit Porsonus. . Eurip. Suppl. 273. *βᾶθι, καὶ ἀντίασον, γονάτων ἔπι χεῖρα βαλοῦσα.* quod recte quidem dicitur cum præpositione *ἐπί.* sed *περὶ* pluralem vel dualem postulat.

ΗΜ. ὄνειδος ἥκει τόδ' ἀντ' ὀνείδους· ἀντ. θ'.
δύσμαχα δ' ἔστι κρῖναι.
φέρει φέροντ', ἐκτίνει δ' ὁ καίνων.
μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διὸς,
παθεῖν τὸν ἔρξαντα· θέσμιον γάρ
τίς ἂν γονὰν ἀραῖον ἐκβάλοι δόμων;
κεκόλληται γένος πρὸς ἄτᾳ.

[ΧΟ. ἰώ, γᾶ, γᾶ, ἀντ. ι'.
εἴθ' ἔμ' ἐδέξω, πρὶν τόνδ' ἐσιδεῖν
ἀργυροτοίχου
δροίτας κατέχοντα χαμεύναν.

Androm. 115. πρὸς τόδ' ἄγαλμα θεᾶς ἱκέτις περὶ χεῖρε βαλοῦσα. Mox φιλήσῃ Steph. Canter. Stanl. Correxit Abresch.

1539. φθείρει φθείροντ' Voss. dein ἐκάνῃ δ' ὁ κ. Aurat.

1540. Interpretes minus recte agunt, quum conjungunt μίμνοντος ἐν χρόνῳ Διός. Constructio est μίμνει δέ, μίμνοντος Διός, ἐν χρόνῳ παθεῖν τὸν ἔρξαντα. (quod monuit etiam Musgr.)

1542. ἀραῖον præclara est emendatio Hermanni, pro ῥᾷον, in quo explicando frustra desudant interpretes.

1543. προσάψαι edd. pleræque. προσάψει Schutz. πρὸς ἄψῃ Hermann. Auctoris manum exhibui, una tantum lineola abjecta, ΠΡΟΣΑΤΑΙ pro ΠΡΟΣΑ+ΑΙ. Eurip. Med. 553. εὐτυχέστερον]. "εὐψυχέστερον L. Error ortus ex similitudine literarum T. et Ψ. minus distincte pictarum; aut si ita scribuntur, ut sæpe fit in MSS. ┬ + et superior linea in + evanescit, facile cum ┬ commutatur." R. P. De eadem re disputantem vide Schaefer. Melet. Crit. pp. 46. 117. et cf. Markland. ad Suppl. 622. Toup. ad Longin. p. 290. Luzac. Ex. Acad. p. 41. Bast. Comment. Palæogr. p. 739. In Callimachi fr. 292. pro ἔλλετε Eustathius p. 756, 37. habet ἔλλεψε.

1544. Antistrophæ ι' et κ' quæ in libris desunt, ex Burneii monitu inserendæ videntur. Sic omnia recte et ad eorum quæ præiverant modulum procedunt.

τίς ὁ θάψων νιν, τίς ὁ θρηνήσων;
ἦ σὺ τάδ' ἔρξαι
τλήσει, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὑτῆς,
ἀποκωκῦσαι ψυχήν, ἄχαριν
χάριν ἀντ' ἔργων ἐπικρᾶναι;

ΗΜ. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ ἀντ. κ΄.
ξὺν δακρύοις ἰάπτων
ἀληθείᾳ φρενῶν πονήσει;]

ΚΛ. εἰς τόνδ' ἐνέβη ξὺν ἀληθείᾳ ἀντ. λ΄.
χρησμόν· ἐγὼ δ' οὖν
ἐθέλω, δαίμονι τῷ Πλεισθενιδᾶν
ὅρκους θεμένη, τάδε μὲν στέργειν,
δύστλητά περ ὄνθ'· ὃ δὲ λοιπόν, ἰόντ'
ἐκ τῶνδε δόμων ἄλλην γενεὰν
τρίβειν θανάτοις αὐθένταισιν.
κτεάνων τε μέρος
βαιὸν ἐχούσῃ πᾶν ἀπόχρη μοι,

1556. ἐνέβης conjecit Canter. quod recipiendum putant Heathius, Musgravius et Hermannus. Tunc autem χρησμόν verterim *dictum hoc propheticum* sc. μίμνει παθεῖν τὸν ἔρξαντα. vel κεκόλληται γένος πρὸς ἄτα.

1557. χρησμός Casaub. Stanl. Schutz. *In maritum meum vere cecidit oraculum.*

1559. θεμένα edd. θεμένη Flor. et mox δύπλητα.

1560. ὁ δὲ edd. vet. ὃ δὲ Is. Voss. Stanl. Pauw. Porson. Schutz.

1561. ἄλλῃ Voss.

1562. τρίβοι Pearson. Is. Voss. Hunc versum omittit T.

1563. κτεάνων δὲ Voss.

κἀλληλοφόνους
μανίας μελάθρων ἀφελούσῃ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ὦ φέγγος εὖφρον ἡμέρας δικηφόρου·
φαίην ἂν ἤδη νῦν βροτῶν τιμαόρους
θεοὺς ἄνωθεν γῆς ἐποπτεύειν ἄγη,
ἰδὼν ὑφαντοῖς ἐν πέπλοις Ἐρινύων
τὸν ἄνδρα τόνδε κείμενον φίλως ἐμοί,
χειρὸς πατρῴας ἐκτινόντα μηχανάς.
Ἀτρεὺς γὰρ ἄρχων τῆσδε γῆς, τούτου πατήρ,
πατέρα Θυέστην τὸν ἐμόν, ὡς τορῶς φράσαι,
αὑτοῦ τ᾽ ἀδελφόν, ἀμφίλεκτος ὢν κράτει,
ἠνδρηλάτησεν ἐκ πόλεώς τε καὶ δόμων.
καὶ προστρόπαιος ἑστίας μολὼν πάλιν
τλήμων Θυέστης, μοῖραν εὗρετ᾽ ἀσφαλῆ,
τὸ μὴ θανὼν πατρῷον αἱμάξαι πέδον
αὐτός· ξένια δὲ τοῦδε δύσθεος πατὴρ

1565. Canteri emendatio pro δ' ἀλληλοφόνους, Porsono recepta. Sed μοί γ' ἀλληλοφόνους Pauw. Heath. Schutz. Butler. Atqui particulæ τε in v. 1561. hic respondet καί. Manum infeliciter admovit Erfurdtius in Soph. Phil. 475.

1569. ἄχη Steph. T. ἄγη Auratus, Canter. et recentiores.

1572. χερὸς edd. χειρὸς T. ἐκτινόντα aor. 2. Schutz. post Stanleium.

1577. ἐστίαν Aurat. Casaub.

1578. ἦρετ' Aurat.

1579. Post πέδον plene interpungit Hermannus.

1580. αὐτοῦ edd. αὐτοῦ δ' Elmsleius ad Eurip. Med. p. 226. ἀστοξένια Hermann.

Ἀτρεύς, προθύμως μᾶλλον ἢ φίλως, πατρὶ
τῷ 'μῷ, κρεουργὸν ἦμαρ εὐθύμως ἄγειν
δοκῶν, παρέσχε δαῖτα παιδείων κρεῶν.
τὰ μὲν ποδήρη καὶ χερῶν ἄκρους κτένας
ἔθρυπτ' † ἄνωθεν ἀνδρακὰς καθήμενος.
ἄσημα δ' αὐτῶν αὐτίκ' ἀγνοίᾳ λαβών,
ἔσθει βορὰν ἄσωτον, ὡς ὁρᾷς, γένει.
κἄπειτ' ἐπιγνοὺς ἔργον οὐ καταίσιον,
ᾤμωξεν, ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν·
μόρον δ' ἄφερτον Πελοπίδαις ἐπεύχεται,
λάκτισμα δείπνου ξυνδίκως τιθεὶς ἀρᾷ,

1583. *παιδίων* edd. vet. *παιδείων* Flor. T. Scalig. Abresch. Schutz. Pors.

1585. *ἔκρυπτ' ἄνω θεὶς ἀνδρακὰς καθημένοις* Casaub. Pearson. et sic Schutz. nisi quod *ἄνωθεν* retinet *ἄνωθεν ἄνθρακος* conj. in libro Raulins. *εὔθρυπτ' ἄνωθεν* Hermann. Quid sit *ἄνωθεν* non satis intelligo. Legendum suspicor *ἔκρυπτ' ἄνευθεν*, *seorsum*. quo sensu *ἄνευθεν* ab Homero usurpatur. Iliad. χ. 367. *ἦ ῥα καὶ ἐκ νεκροῖο Ϝερύσσατο χάλκεον ἔγχος, Καὶ τόγ' ἄνευθεν ἔθηκ'.* Hanc correctionem firmat Herodoti locus I. 119. *τοῖσι μὲν ἄλλοισι καὶ αὐτῷ Ἀστυάγεϊ παρετιθέατο τράπεζαι ἐπιπλέαι μηλείων κρεῶν· Ἁρπάγῳ δέ, τοῦ παιδὸς τοῦ ἑωυτοῦ, πλὴν κεφαλῆς τε καὶ ἄκρων χειρῶν τε καὶ ποδῶν, τἄλλα πάντα· ταῦτα δὲ χωρὶς ἔκειτο ἐπὶ κανέῳ κατακεκαλυμμένα.*

1586. *ἄσημα δ' αὐτὸς* conj. Pauw. vel *αὐτῶν αὐτός.* Heathius vero *αὐτῶν οὗτος.* Desiderari versiculum judicat Schutz.

1587. Pro *ὡς ὁρᾷς* Botheus conjicit *ὁ σπείρας·* quæ conjectura Butlero arridet. Sed fortius est vulgatum, *escam generi, uti videtis, exitiosam.*

1589. *ᾤμωξεν ἄν, πίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐρῶν* Steph. *ἀμπίπτει δ' ὑποσφαγῆς ἐρῶν* conj. Canter. *ἀμπίπτει δ' ἀπὸ σφαγῆς ἐμῶν* Stanl. Jacob. Is. Voss. Porson. Schutz. *ἐμῶν* etiam Aurat.

1591. *σιθεὶς ἐρᾷ* Venet.

οὕτως ὀλέσθαι πᾶν τὸ Πλεισθένους γένος.
ἐκ τῶνδέ σοι πεσόντα τόνδ' ἰδεῖν πάρα.
κἀγὼ δίκαιος τοῦδε τοῦ φόνου ῥαφεύς·
τρίτον γὰρ ὄντα μ' ἐπὶ δέκ' ἀθλίῳ πατρὶ
ξυνεξελαύνει τυτθὸν ὄντ' ἐν σπαργάνοις.
τραφέντα δ' αὖθις ἡ Δίκη κατήγαγε.
καὶ τοῦδε τἀνδρὸς ἡψάμην θυραῖος ὤν,
πᾶσαν ξυνάψας μηχανὴν δυσβουλίας.
οὕτω καλὸν δὴ καὶ τὸ κατθανεῖν ἐμοί,
ἰδόντα τοῦτον τῆς Δίκης ἐν ἕρκεσιν.

ΧΟ. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω.
σὺ δ' ἄνδρα τόνδε φῂς ἑκὼν κατακτανεῖν,
μόνος δ' ἐπακτὸν τόνδε βουλεῦσαι φόνον;
οὔ φημ' ἀλύξειν ἐν δίκῃ τὸ σὸν κάρα
δημοῤῥιφεῖς, σάφ' ἴσθι, λευσίμους ἀράς.

1592. *ὀλέσθη* edd. vet. *ὀλέσθαι* Porson. *ὀλίσθοι* Musgr.

1600. *καλὸν ἐμοὶ κατθανεῖν— ἰδόντα.* De hac constructione vid. Elmsleium ad Heracl. p. 140. *ἰδόντι* T.

1602. *ἐν † κακοῖσιν* Pors. qui legebat *ἐν καμοῦσιν. ἐν θανοῦσιν* Abresch. ut in Sophocl. Aj. 1110. *μὴ—ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ.* Stare tamen potest *κακοῖσιν.* Aj. 1107. *οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ.* 1140. *Ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας.* Sed forsan locus sic reddendus. *Insolentiam in ignavis non probo.* Eurip. Suppl. 463. *φεῦ, φεῦ, κακοῖσιν ὡς ὅταν δαίμων διδῷ Καλῶς, ὑβρίζουσ', ὡς ἀεὶ πράξοντες εὖ.*

1603. *τόνδ' ἔφης* edd. ante Pauw.

1604. *ἔποικτον* edd. quod vocabulum neque alibi exstat, neque hic exstitisse debuit. *ἐπακτὸν* Casaub. *ἑκὼν δ' ἐπακτὸν* Musgr. Interrogationis signum cum Botheo adpinxi.

ΑΙ. σὺ ταῦτα φωνεῖς νερτέρᾳ προσήμενος
κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός;
γνώσει, γέρων ὤν, ὡς διδάσκεσθαι βαρὺ
τῷ τηλικούτῳ, σωφρονεῖν εἰρημένον.
δεσμὸς δέ, καὶ τὸ γῆρας, αἵ τε νήστιδες
δύαι, διδάσκειν ἐξοχώταται φρενῶν
ἰατρομάντεις. οὐχ ὁρᾷς ὁρῶν τάδε;
πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε, μὴ παίσας μογῇς.
ΧΟ. γύναι, σὺ τοῦδ' ἥκοντος ἐκ μάχης νέον
οἰκουρὸς εὐνὴν ἀνδρὸς αἰσχύνουσ' ἅμα

1607. Vide annon hæc ῥῆσις ad Clytæmnestram pertineat.

1610. εἰρημένον edd. Hermannus ad Viger. p. 702. legit τὸ τηλικούτῳ σωφρονεῖν εἰρημένον, quod non intelligo; nec omnino simile est quod supra dixerat Clytæmnestra, γνώσει διδαχθεὶς ὀψὲ γ' οὖν τὸ σωφρονεῖν. κεχρημένον conjicit Elmsleius ad Heracl. p. 143. Pers. 834. πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον σωφρονεῖν κεχρημένον Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι. Sed vulgatum recte explicat Triclin. προσταγὲν αὐτῷ.

1611. δεσμὸν Venet. Flor. "Sensus est, ὁ δὲ δ. καὶ αἱ νη. δυ. ἐξοχ. διδ. καὶ τὸ γῆρας." Voss. *vel senectutem optime erudiunt.*

1614. πήσας edd. "*Schol. MS. Gotting. ad Pindar. Pyth.* II. *fin.* παίσας. *Lege* πταίσας." R. P. Sic etiam Butlerus.

1615. τοὺς ἥκοντας edd. vet. τοῦδ' ἥκοντος conjecit Stanleius, (post Auratum, qui τοῦ γ' ἥκοντος) probantibus Heath. Porson. Schutz. Mox displicet istud νέον.

1616. Comma post αἰσχύνουσ' ponunt Stanl. Pauw. Butler. Male omnino; ἅμα cum participio cohæret, Theb. 225. κλύουσα πατάγον—ἅμα ἱκόμαν. Herodot. I. 179. ὀρύσσοντες ἅμα τὴν τάφρον ἐπλίνθευον. Xenoph. Hell. VI. 2. 2. ἅμ' ἀποπλέων τοὺς φυγάδας ἀπεβίβασε. Anab. III. 3. 7. φεύγοντες ἅμα ἐτίτρωσκον. Ceterum duplex erat Clytæmnestræ facinus; mariti (ἀνδρὸς) lectum polluens, simul imperatori (ἀνδρὶ στρατηγῷ) necem instruxit. Certe ἀνδρὸς et ἀνδρὶ utrumque ad Agamemnona pertinent.

ἀνδρὶ στρατηγῷ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον;
AI. καὶ ταῦτα τἄπη κλαυμάτων ἀρχηγενῆ.
Ὀρφεῖ δὲ γλῶσσαν τὴν ἐναντίαν ἔχεις.
ὁ μὲν γὰρ ἦγε πάντ' ἀπὸ φθογγῆς χαρᾷ,
σὺ δ' ἐξορίνας ἠπίους ὑλάγμασιν
ἄξει· κρατηθεὶς δ' ἡμερώτερος φανεῖ.
XO. ὡς δὴ σύ μοι τύραννος Ἀργείων ἔσει,
ὃς οὐκ, ἐπειδὴ τῷδ' ἐβούλευσας μόρον,
δρᾶσαι τόδ' ἔργον οὐκ ἔτλης αὐτοκτόνως;
AI. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς·
ἐγὼ δ' ὕποπτος ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής.
ἐκ τῶν δὲ τοῦδε χρημάτων πειράσομαι
ἄρχειν πολιτῶν· τὸν δὲ μὴ πειθάνορα
ζεύξω βαρείαις οὔτι μοι σειραφόρον
κριθῶντα πῶλον· ἀλλ' ὁ δυσφιλὴς σκότῳ

1617. An legendum τῷδ', ut in v. 1624? [quod nunc reposui, quum Flor. exhibeat. τῶδ'.]

1621. ἠπίοις edd. pleræque. νηπίοις Jacob. Schutz. Butler. Sed præstat, ut opinor, ἐξορίνας ἠπίους. Scilicet Orpheus fera corda mansuefecit; tu vero etiam placida ingenia latratibus irritas.

1626. σαφὲς sine necessitate Heathius. σοφῆς Auratus, qui hunc versum Choro continuat.

1627. ἦν scribendum putavit Canter. ὧν Botheus et Butlerus. Nihil mutandum. De forma ἢ vid. Lex. Sophocl. in voce.

1628. ἐκ τῶνδε edd. vet. Correxit Jacob.

1629. ἄρχειν τὸ λοιπὸν Jos. Scalig. Pears.

1630. οὔτι μὴ σειρασφόρον edd. vet. οὔτι μοι Pauw. Porson. ὥστε μὴ Voss. Subaudiendum vel σείραις, cum Abresch. et Dorvill. ad Charit. p. 323. vel ἀνάγκαις, cum Elmsleio ad Heracl. 886. Pro σειρασφόρον recte MSS. Flor. T. σειραφόρον. vid. supra 815.

1631. κριθιῶντα Schutz. quæ

λιμὸς ξύνοικος μαλθακόν σφ' ἐπόψεται.
ΧΟ. τί δὴ τὸν ἄνδρα τόνδ' ἀπὸ ψυχῆς κακῆς
οὐκ αὐτὸς ἠνάριζες, ἀλλά νιν γυνή,
χώρας μίασμα καὶ θεῶν ἐγχωρίων,
ἔκτειν'; Ὀρέστης ἆρά που βλέπει φάος,
ὅπως κατελθὼν δεῦρο πρευμενεῖ τύχῃ,
ἀμφοῖν γένηται τοῖνδε παγκρατὴς φονεύς;
ΑΙ. ἀλλ' ἐπεὶ δοκεῖ τάδ' ἔρδειν καὶ λέγειν, γνώσει τάχα. 1639
ΧΟ. εἶα δή, φίλοι λοχῖται, τοὔργον οὐχ ἑκὰς τόδε.
ΑΙ. * * * * * * * *
ΧΟ. εἶα δή, ξίφος πρόκωπον πᾶς τις εὐτρεπιζέτω.
ΑΙ. ἀλλὰ μὴν κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν.
ΧΟ. δεχομένοις λέγεις θανεῖν σε· τὴν τύχην δ' ἐρώμεθα.

forma tum analogiæ tum metri leges violat. Mox δυσφιλὴς κότῳ edd. vet. Correxit Stanleius δυσφιλεῖ σκότῳ. et sic Scalig. Heath. Schutz. Porson. Sed præstat, ut opinor, δυσφιλὴς σκότῳ legere cum Pearson. Voss.

1632. μαλθακόν σ' Voss.

1634. ἀλλὰ σύν, γυνὴ edd. pleræque. ἀλλὰ σὴ γυνὴ Stanl. in curis secundis. ἀλλά νιν Heath. Schutz. νιν mutatum est in νυν, quod et alibi factum, et hoc deinceps in σύν. Abreschius nihil mutandum censet.

1639. δοκεῖς edd. δοκεῖ Stanl. in curis secundis, post Auratum.

1640. 1. Hos versus Ægistho continuari vult Stanleius; dein v. 1642. Choro. v. 1643. Ægistho. Inter v. 1640. et v. 1641. lacunæ notam interposui, Hermannum secutus.

1642. ἀλλὰ κἀγὼ μὴν edd. præter Porsonum.

1643. ἐρούμεθα edd. vet. αἱρούμεθα conjecit Canter. Sic Scalig. Pauw. Abresch. Bigot. Sed recte ἐρώμεθα Schutz. *interrogemus*. Futurum Atticis usitatum fuit ἐρήσομαι.

ΚΛ. μηδαμῶς, ὦ φίλτατ' ἀνδρῶν, ἄλλα δράσωμεν κακά.
ἀλλὰ καὶ τάδ' ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος.
πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει· μηδὲν αἱματώμεθα.
στείχεθ', οἱ γέροντες, ἤδη πρὸς δόμους, τετρωμένους
πρὶν παθεῖν ἔρξαντας· αἴρειν χρῆν τάδ' ὡς ἐπράξαμεν.
εἰ δέ τῳ μόχθων γένοιτο, τῶνδ' ἅλις γ' ἐχοίμεθ' ἄν,
δαίμονος χολῇ βαρείᾳ δυστυχῶς πεπληγμένοι.
ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.
ΑΙ. ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι,

1645. *δύστηνον ὁ ἔρως* edd. vet. "*Optime Schutzius δύστηνον θέρος. Eurip. Inone Stobæi* X. *et* XCI. (XCIII. *Grot.*)" R. P. Euripidis locus est *ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.* Sic Bacch. 1314. *ἐξήμησα κάλλιστον θέρος.* Æsch. Pers. 827. *ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.*

1646. *ὕπαρχε* edd. ante Porsonum. *ὑπάρχει* Scalig. Dein *μηδὲν ἡματώμεθα* Steph. Canter. *μηκέθ' αἱματώμεθα* conj. Stanleius, post Vossium. Malim *μηδ' ἔθ' αἱματώμεθα.* Hermannus legi vult, *πημονῆς δ' ἄλις γ' ὑπάρχει μηδὲν ἡματωμένοις.*

1647. *στείχετε δ' οἱ γέροντες πρὸς δόμους πεπρωμένους τούσδε.* Ita Steph. Canter. Stanl. *στείχεθ', οἱ γέροντες, ἤδη πρὸς δ. π.* Porson. *στείχεθ' οἵδε δ' οἱ γέροντες* Stanl. in curis secundis. Equidem librorum lectioni propius accederem, *στείχετ' ἤδη δ' οἱ γέροντες.* Heathius *πρὸς δόμους, τετρωμένους Πρὶν παθεῖν*—quod demum recepi.

1648. *πρὶν παθεῖν. ἔρξαντα καιρὸν* edd. *στέρξαντας αἰνεῖν* Heath. Butler. *πρὶν παθεῖν ἔρξαντ' ἄκαιρα,* Hermann. *ἔρξαντ' ἄκαιρον* vel *ἔρξαι τ'* Musgr. Sed non video quomodo stare possit *ἔρξαντα* in singulari. *ἔρξαντες* Flor. In loco dubio nobis quoque conjicere licuit. Eurip. El. 942. *ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κακά.*

1649. *εἰ δέ τοι* edd. præter Bothe. *εἰ δέ τῳ* Aurat. *εἰ δέ τις μόχθων δέοιτο* Schutz. *δέοιτο* etiam Stanleius conjecerat, et sic, vel *μέλοιτο,* Voss.

1650. *χηλῇ* Flor. T.

1652. *τούσδε μοι* edd. *μὴ* Bigot. Stanleius in curis secundis. Idem rectius post Vossium *τούσδ' ἐμοί.* Mox *ἀκοντίσαι* Wakefield.

κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους,
*σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτεῖν, τὸν κρατοῦντα * **
ΧΟ. *οὐκ ἂν 'Αργείων τόδ' εἴη, φῶτα προσσαίνειν κακόν.*
ΑΙ. *ἀλλ' ἐγώ σ' ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις μέτειμ' ἔτι.*
ΧΟ. *οὔκ, ἐὰν δαίμων 'Ορέστην δεῦρ' ἀπευθύνῃ μολεῖν.*
ΑΙ. *οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους.*
ΧΟ. *πρᾶσσε, πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην· ἐπεὶ πάρα.*
ΑΙ. *ἴσθι μοι δώσων ἄποινα τῆσδε μωρίας χάριν.*
ΧΟ. *κόμπασον θαρσῶν, ἀλέκτωρ ὥστε θηλείας πέλας.*
ΚΛ. *μὴ προτιμήσῃς ματαίων τῶνδ' ὑλαγμάτων. ἐγὼ*
καὶ σὺ θήσομεν κρατοῦντε τῶνδε δωμάτων καλῶς.

1653. *δαίμονας* edd. vet. *δαίμονος* Casaub. Pears. recentiores.

1654. *σώφρονος γνώμης δ' ἁμαρτῆτον κρατοῦντα* Steph. Canter. Stanl. *ἁμαρτεῖν τὸν κρατοῦντα * ** Casaub. Heath. Schutz. Porson. *ἁμαρτῇ τὸν κρ.* Scalig. In fine versus *λοιδορεῖν* suppletur e conjectura in marg. B. Forte, *τὸν κρατοῦντα δ' ὑβρίσαι.*

1655. *προσαίνειν* Steph.

1656. Clytæmnestræ tribuitur hic versus in MS. Flor.

1661. *θαῤῥῶν* edd. ante Porson. *ὥσπερ θηλείας* edd. vet. *ὥστε* Stanl. et recentiores. Vid. Porson. ad Med. 1210.

1662. *τῶνδ' ὕλαγμα· πάντ' ἔγω* Musgr.

1663. *ἐγὼ* in fine versus supplevit ex conjectura Canter. Et sic Scholiasta; unde etiam *καλῶς* mox restituit Heath. et sic Schutz. Porson.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

GLOSSARIUM

IN

AGAMEMNONA.

GLOSSARIUM

IN

AGAMEMNONA.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 2. *Ἐτειος. *Annuus.* Jam annum excubias egerat. Sequitur Homerum, Od. Δ. 524. loco a Stanleio indicato. Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς Ϝεῖδε σκοπὸς, ὅν ῥα καθεῖσεν Αἴγισθος δολόμητις ἄγων, ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθὸν, Χρυσοῦ δοιὰ τάλαντα· φύλασσε δ' ὅγ' εἰς ἐνιαυτὸν, Μή Ϝε λάθοι παριὼν, μνήσαιτο δὲ θούριδος ἀλκῆς. Sed apud Æschylum excubiator unus est ex Clytæmnestræ famulis, nec Agamemnona ex specula sua videt, sed flammam, Trojæ capturam nunciantem.

Ibid. Μῆχος. *Remedium.* Iliad. B. 342. οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα. Eurip. Androm. 536. τί δ' ἐγὼ κακῶν Μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν; Theocrit. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος. ubi vid. Toup. ad Schol. Lycophr. 1459. Ὅτ' οὐδέν ἐστι μῆχος ὠφελεῖν πατράν. Herodot. II. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος.

3. *Ἄγκαθεν. *Desuper.* Contractum ex ἀνέκαθεν, quod ab ἄνεκας. Lexic. Seguier. ap. Bekker. p. 337. Ἄγκαθεν. κατὰ ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἀνέκαθεν. οὕτως Αἰσχύλος. Hesych. Ἀγρίαθεν. ἀνέκαθεν. Αἰσχύλος. ubi recte Flor. Christianus, Ἄγκαθεν. Minus bene explicat Scholiasta ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς. (quo sensu interdum ponitur. Vid. Phrynich. p. 116. Thom. M. p. 79. Wessel. ad Herodot. p. 80.) Eumen. 375. ἄγκαθεν βαρυπεσῆ καταφέρω ποδὸς ἀκμάν. Choeph.

424. Ἐπασσυτεροτριβῆ χερὸς ὀρέγματα Ἄνωθεν, ἀνέκαθεν. Sed in Eumen. 80. ἄγκαθεν est ab ἀγκάς.

Ibid. **Κυνὸς δίκην.** *Ad instar canis.* i. e. *vigil.*

Ibid. **Δίκην.** *Ad instar.* pro κατὰ δίκην, ut infra 48. Τρόπον αἰγυπιῶν. sic δέμας, Homer. Iliad. Σ. 1. δέμας πυρὸς αἰθομένοιο. Forte primaria vocis δίκη significatio erat *imago, similitudo.* unde δίκηλον *imago.* Vid. Hesych. in voce. Choeph. 183. ἀγγέλου δίκην. 527. παιδὸς δίκην. Infra 224. δίκαν χιμαίρας. 289. δίκην φαιδρᾶς σελήνης.

4. **Ὁμήγυρις.** *Cœtus.* Choeph. 9. γυναικῶν ὁμήγυρις. Idem fere ac πανήγυρις. Vid. Glossar. in Theb. 206.

5. **Χεῖμα.** *Hyems.* De etymologia vid. ad Pers. 573. Cf. Aratus Phœn. 265. αἱ μὲν ὅμως ὀλίγαι καὶ ἀφεγγέες· ἀλλ' ὀνομασταὶ Ἦρι, καὶ ἑσπερίαι, Ζεὺς δ' αἴτιος, εἰλίσσονται· Ὅς σφισι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο Σημαίνειν ἐπένευσεν, ἐπερχομένου τ' ἀρότοιο.

6. **Δυνάστης.** Princeps. Vid. Valckenaerii Schol. in Nov. Test. pp. 49, 441. "Solem ac Lunam intelligit quos Virgilius sub Liberi et Cereris nomine sic alloquitur, Georg. I. 5. *vos, o clarissima mundi Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum.* δεσπότην κόσμου solem appellat auctor Orphic. Hymn. VII. 16." Schutz. Cf. Genes. I. 16.

7. **Σύμβολον.** *Tessera. A Watch-word.* idem quod ξύνθημα. Eurip. Orest. 1129. μανθάνω τὸ σύμβολον. Vid. infra 142. 306. Cf. Theb. 345. Gloss. ξύμβολος in masculino genere occurrit Prometh. 495. Erudite de hac voce disseruit Stanleius in curis postumis.

9. **Ἁλώσιμος βάξις.** *Rumor capturam indicans.* Theb. 632. Ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας. *Pæana capturam celebrantem.* Eundem fere sensum gerit in Soph. Philoct. 863. τὸ δ' ἁλώσιμον, ἐμᾷ φροντίδι, παῖ, Πόνος ὁ μὴ φοβῶν κράτιστος, quem locum nemo interpretum intellexit. Mediam quandam notionem inter activam et passivam habent hujusmodi verbalia in ιμος desinentia. Passive

usurpatur hæc vox in Eurip. Helen. 1638. Temen. fr. IX. 2. Xenoph. Mem. III. xi. 11. ἀλώσιμον καὶ παραμόνιμον.

Ibid. Βάξις. *Effatum.* Prometh. 684. ἐναργὴς βάξις. Sophocl. Aj. 494. βάξιν ἀλγεινήν. Apollon. Rhod. I. 8. τεὴν κατὰ βάξιν.

10. * Ἀνδρόβουλος. *Virilia ineuns consilia.* Phrynich. Appar. Soph. p. 19. huc respicit. Ἀνδρόβουλος γυνή. ἡ ἀνδρὸς βουλεύματα βουλευομένη· ἀνδρὸς δὲ τοῦ κατ' ἔπαινον λεγομένου. Sophocl. ap. Stob. LXXIII. p. 311. Grot. Κατ' ὀρφανὸν γὰρ οἶκον ἀνδρόφρων γυνή. Eurip. Orest. 1203. Ὦ τὰς φρένας μὲν ἀρσένας κεκτημένην, Τὸ σῶμα δ' ἐν γυναιξὶ θηλείαις πρέπον. Sallust. B. C. 26. *Sempronia, quæ multa sæpe virilis audaciæ facinora commiserat.* ubi vid. Wass. Vellei. Pat. I. 1. *Electra virilis animi femina.* ubi vid. interpp. Minus bene Stanleius, *Viro insidiantem.*

11. * Νυκτίπλαγκτος. *Qui noctu excitat, vel errare facit.* Infra 1321. Choeph. 522. νυκτιπλάγκτων δειμάτων. 749. Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων.

Ibid. Ἔνδροσος. *Rore madefactus.* Vid. infra 542.

12. Ἐπισκοπέω. *Inspicio,* unde *inviso, visito.* Vid. Schleusner. Lex. N. F. in voce.

15. Μινύρομαι. *Minurio.* idem fere ac κινύρομαι. Proprie dictum de avium pullis, qui μίνυροι dicebantur. Non nisi media voce usurpatur. Aristoph. Eccl. 875. μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος. Sophocl. Œd. C. 702. Ἔνθα λιγεῖα μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδών. Callim. L. P. 119. Ὦ ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο. Contra μινυρίζειν non nisi in activa voce reperiri monuit Dawes. M. C. p. 316. Ut a μινῦρος μινῦρομαι, sic a κινῦρος κινῦρομαι, de qua voce cf. Gloss. in Theb. 116. Compositum διαμινύρομαι exstat Aristoph. Thesm. 100. In hunc locum accidit observatio Scholiastæ Comici ad Nub. 718. φρουρὰς ᾄδων] οἱ φρουροῦντες ἐν τῷ πολέμῳ, διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι αὐτῶν τὴν ἀγρυπνίαν, ᾖδον. Commode advocat Butlerus locum Lucretii V. 1404. Strabo XVI. 17. de Troglodytis, καὶ διαγρυπνοῦσι δὲ τῶν ποιμνίων χάριν, ᾠδῇ τινι χρώμενοι.

16. **Ἀντίμολπον ἄκος ὕπνου.** *Remedium quod contra somnum cantando fit.* Eurip. Med. 1173. Εἶτ' ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν Κωκυτόν. i. e. Κωκυτόν—ὃς μέλπεται ἄντιος ὀλολυγῆς.

Ibid. **Ἐντέμνω.** *Medicamentum paro. Herbas concido.* " Sic in Choeph. 537. Ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων. Eurip. Androm. 120. εἴ τι σοι δυναίμαν ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεμεῖν. ubi Schol. Τεμεῖν. ἀπὸ τῶν ῥιζοτομούντων ἡ μεταφορά. Pindar. Pyth. IV. 393. ἀντίτομα στερεᾶν ὀδυνᾶν. Schol. ἀντίτομα δὲ εἶπε τὰ ἀλεξιφάρμακα, κατὰ μεταφορὰν τὴν ἀπὸ τῶν ῥιζοτόμων. ἁπλούστερον δὲ τῇ ἰατρικῇ χρώμενοι, τὰ πολλὰ τῶν παθημάτων ῥίζαις ἀπεθεράπευον, ἃς τέμνοντες ἐπετίθεσαν, ὡς Πάτροκλος (Iliad. Λ. 846.) ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρὴν, Χερσὶ διατρίψας.—ἀντίτομον φάρμακον est id remedium, quod secatur et paratur, ac præbetur alicui adversus morbi dolores et vim. Eurip. Alc. 982. οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε Φάρμακα πολυπόνοις Ἀντιτεμὼν βροτοῖσι." Hæc notavit Stanleius. Adjice Ruhnken. ad Hom. H. Cer. 229. Jacobs. Animadv. ad Eurip. p. 36. Noster Suppl. 803. Τίν' ἀμφ' αὐτᾶς ἔτι πόρον τέμω γάμου καὶ λυτήρια. Hippocrat. περὶ εὐσχημ. p. 16, 12. μαλαγμάτων γένεα—ποτήματα τέμνειν δυνάμενα, qui locus subobscurus sic construendus videtur. Ex his patebit vis vocabuli ῥιζοτόμος, *qui medicinam ex radicibus sectis parat.* Diversas glossas male confusas habent Photius et Suidas. Τέμνουσι φάρμακον. τιμῶσιν. ἡγοῦνται. οὕτως ἄλλοι τε καὶ Ἱεροκλῆς. Unum præterea addam, in hujusmodi metaphoris nequaquam alludi ad chirurgorum cultrum, de quo vid. infra 822.

18. **Διαπονούμενος.** *Administratus.* διαπονεῖν est *aliquid cum labore expolire,* vel *exercere.* Exempla præbent Lexica.

20. **Ὀρφναῖος.** *Tenebricosus; qui in tenebris videtur.* Hesych. Ὀρφναία. σκοτεινή, μελάνη.—Ὄρφνη. σκοτία. νὺξ μέλαινα. Noster apud Aristoph. Ran. 1331. ὦ Νυκτὸς κελαινοφαὴς Ὄρφνα. Frequens apud Euripidem ὄρφνη. et νὺξ ὀρφναία Orest. 1223. Ducitur ab ἐρέφω.

21. **Λαμπτήρ.** *Fax. Candela.* Gloss. Philox. Λαμπτήρ, *Candela.* Vid. Choeph. 535. Soph. Ajac. 287. ἄκρας νυκτός, ἡνίχ'

ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον· ubi Schol. οἱ κατ' οἰκίαν φαίνοντες λύχνοι. Sed in communi sermone significabat *laternam*. Hippocr. 2. de Morbis. p. 201, 17. ἡ δὲ γαστὴρ δίνδρος καὶ μεγάλη, ὥσπερ λαμπτήρ. ubi Galenus, ὃν οἱ πολλοὶ φανὸν ὀνομάζουσι—παρὰ μέντοι τοῖς ἄλλοις, καὶ μάλιστα τοῖς 'Αττικοῖς, ἐν ᾧ ξύλα τε κατεκαίετο παρέξοντα φῶς. ἀλλὰ καὶ ὁ δάδος καὶ ὁ λύχνος ἔστιν ὅτε λαμπτὴρ ὀνομάζεται. Pollux X. 116. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ λαμπτὴρ ὁ λυχνοῦχος. ἐν γοῦν τῷ δευτέρῳ τῶν Φιλίστου βιβλίων εἴρηται, Καὶ τὰς νύκτας ἐπαίρεσθαι λαμπτῆρας ἀντιπεφραγμένοις· (sic legendum videtur) ὑποδηλοῖ δὲ τὸν ἐκ κέρατος φανόν. ubi vid. nott. Photius Λαμπτήρ. ὁ νῦν φανός. φανὸς δὲ ἡ ἐκ κλημάτων δέσμη. Phrynichus Appar. Soph. v. Λυχνοῦχος—Λαμπτὴρ δέ, χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν, ἢ ξύλινον λαμπάδιον, ὅμοιον ἔχων τὴν θρυαλλίδα. (*Lychnuchum ligneolum* memorat Cicero Q. Fr. III. 7.) Photius. Λυχνοῦχον, τὸν κεράτινόν φανόν—φανὸς δὲ ἡ ἐκ ξύλων λαμπάς. Φιλιππίδης. ἐγένοντο δὲ καὶ ἐκ τῶν καθαρῶν καὶ διαφανῶν δερμάτων λαμπτῆρες (ἢ) κεράμεοι διατετρημένοι. οὕτως 'Αριστοφάνης. Cf. Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 146. Hemsterhus. ad Thom. Mag. p. 588. Ruhnken. ad Timæum p. 172. Eustath. ad Iliad. T. p. 1189, 23. Vid. infra 275.

Ibid. **Ἡμερήσιος.** *Diurnus.* Hoc sensu nescio an alibi reperiatur. Apud recentiores significat *unius diei*.

22. **Πιφαύσκω.** *Ostendo.* Vid. Glossar. in Pers. 668. Choeph. 277. Primam apud Homerum porrigit Il. K. 478. (sed locus medela indiget) 502.

Ibid. **Κατάστασις.** *Institutio.* Soph. Ajac. 1247. κατάστασις—νόμου *legis ordinatio.* Eurip. Hippol. 1291. Ἄκουε, Θησεῦ, σῶν κακῶν κατάστασιν, *constitutionem.* Quod Æschylus χορῶν κατάστασιν vocat, recentiores dixere χοροστασίαν. Callim. L. P. 66.

25. **Τορῶς.** *Perspicue.* Vid. ad Prometh. 626.

26. **'Επανατέλλω.** *Exsurgo.* Eadem locutione utitur Eurip. Herc. F. 1052. Κεχυμένως (εὐνᾶς) ἐπαντέλλει, et Phœniss. 105. Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων (*attollens*) ABRESCH. Choeph. 280. Λευκὰς

δὲ κόρσαις τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ. Ceterum notavit Stanleius, media nocte captam fuisse Trojam, collatis Eurip. Hecub. 902. Virgil. Æn. II. 265.

27. **Ὀλολυγμός.** *Femineus ejulatus*, vel *lætus*, vel *luctificus*. Vid. ad Theb. 254. et adjice vv. 570. 578. hujus fabulæ. Thucyd. II. 4. καὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν οἰκετῶν ἅμα ἀπὸ τῶν οἰκιῶν κραυγῇ τε καὶ ὀλολυγῇ χρωμένων. Synes. Ep. 164. C. ἀνδρῶν οἰμωγή, γυναικῶν ὀλολυγή.

Ibid. **Εὐφημέω.** *Vocem bene ominatam edo.* Vox in mysteriis usurpata. Bene illustratur a Spanhemio ad Callim. H. Apoll. 17.

28. **Ἐπορθιάζω.** *Acuta voce accino.* Infra 1088. Ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλει Ἐπορθιάζειν; Pers. 1051. Ἐπορθίαζε νῦν γόοις. ubi vocem illustravi.

29. **Φρυκτός.** *Fax accensa.* a φρύγω, vel φρύσσω. Vid. infra ad v. 32.

Ibid. **Πρέπω.** *Conspicuus sum.* Vid. ad Pers. 244.

30. **Φροίμιον.** *Proœmium.* Vid. ad Theb. 6. De luxurie recentiorum scriptorum in tralato usu vocis προοίμιον vid. Schaefer. Melet. Crit. p. 29.

31. **Τὰ δεσποτῶν.** *Herorum negotia.* Eurip. Med. 52. Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πίτνοντα, καὶ φρένων ἀνθάπτεται. Bacch. 1025. δοῦλος ὢν μέν, ἀλλ' ὅμως Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν. Frequentior hic usus cum articulo nominis; τὰ τῶν θεῶν Eurip. Phœn. 972. τὰ τῶν διακόνων Sophocl. Phil. 497. τὰ τῶν πολέων Thucyd. III. 82. Sed sine articulo Eurip. Ion. 1570. τὰ δαιμόνων. Phœn. 414. τὰ φίλων.

Ibid. **Εὖ πεσόντα.** *Prospero successu usa.* Metaphora a talis desumpta, de qua vid. ad proximum versum. Proverbium apud Schol. quod ex Sophocle citat Scholiasta ad Eurip. Orest. 602. Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι. cf. Diogenian. I. 58. et quæ dixi ad Pers. 99. v. Εὐπετής. Locum sic vertit Hadrian. Junius Animadv.

II. 4. ubi plura de talorum jactu; *Cecidisse res heriles prospere dabo.* Conzius vero in versione Teutonica minus recte conjunxit εὖ θήσομαι τὰ πεσόντα. Hanc figuram audacissimum vocat Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 487. cujus observata conferas cum Valckenaer. ad Hippol. 718.

Ibid. Τίθεμαι. *Dispono.* Verbum in hujusmodi locutionibus usitatissimum, modo activa, modo media voce; et non raro cum εὖ construitur, ut in Eurip. Bacch. 49. Τἀνθένδε θέμενος εὖ. Soph. Electr. 1434. Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Dionysius Æreus ap. Athen. XV. p. 669. E. Καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος. Homer. Iliad. B. 382. εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω. Hesiod. Ἐργ. 23. Οἶκόν τ' εὖ θέσθαι. Soph. Œd. T. 633. Τὸ νῦν παρεστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρέων. Plura ex pedestris orationis scriptoribus dedit Hemsterhus. ad Lucian. I. p. 485. Sed in hoc loco εὖ pertinet ad πεσόντα. Apprime huc facit Plato p. 755. A. a Musgravio laudatus ad Eurip. Iph. A. 1343. ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι. Sophocl. ap. Stob. CVIII. p. 457. Porson. ad Eurip. Phœniss. 1422. Στέργειν δὲ τἀκπεσόντα, καὶ θέσθαι πρέπει Σοφὸν κυβευτήν, ἀλλὰ μὴ στένειν τύχην. Cf. nott. ad Pers. 234.

32. Τρὶς ἕξ. Summus jactus in ludo tesserario, in quo tribus tesseris ludebatur. Photius et Suidas, Τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς κύβοι. οἱ μὲν τρὶς ἓξ νίκης, οἱ δὲ τρεῖς κύβοι, κενοί. καὶ τὸ παρ' Εὐριπίδῃ τοιοῦτον (Teleph. fr. XIV.) Βέβληκ' Ἀχιλλεὺς δύο κύβω καὶ τέσσαρα. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν ἀναῤῥιπτουμένων βόλων, (Nota Grammatici senarium) δύο μὲν κενοὺς αὐτόν φησι βάλλειν, ἕνα δὲ τὸν τέταρτον—ὅτι δὲ ὁ τρὶς ἓξ βαλὼν κατώρθου, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι παρίστησι. Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι, Τρὶς ἓξ βαλούσης τῆς ἐμῆς φρυκτωρίας. Zenob. IV. 23. ἢ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους.] ἡ παροιμία παρὰ Φερεκράτει ἐν Μυρμηκανθρώποις. κεῖται δ' ἐπὶ τῶν ἀποκινδυνευόντων. τὸ μὲν γὰρ, τρὶς ἕξ, τὴν παντελῆ νίκην δηλοῖ. τὸ δέ, τρεῖς κύβοι, τὴν ἧτταν. πάλαι γὰρ τρίσιν ἐχρῶντο πρὸς τὰς παιδίας κύβοις, καὶ οὐχ ὡς οἱ νῦν, δύο. ἔστι δὲ ὁμωνυμία. κύβον γὰρ ἔλεγον ἰδίως αὐτὸν τὸν ῥιπτούμενον, ὅτε πλήρης ἐστί, καὶ μή. τοὺς δὲ κύβους τὰς τοιούτους οἱ Ἴωνες καλοῦσιν οἴνας (Angl. *Pips*) καὶ τὴν παροιμίαν οὕτως ἐκφέρου-

σιν· Ἡ τρὶς ἕξ, ἢ τρεῖς οἶνας. (Cf. Photium et Suid. v. Ἡ τρὶς ἕξ.) Hunc locum etiam exhibet Schol. Platon. p. 245. sed corrigit Salmasius ad Flav. Vopisc. Procul. p. 759. κύβον γὰρ ἔλεγον διχῶς. αὐτὸ τὸ ῥιπτούμενον, καὶ ὃ πλῆρές ἐστι καὶ μή. Epicharmus Stobæi LXIX. p. 289. Τὸ δὲ γαμεῖν ὁμοῖόν ἐστι τῷ τρὶς ἓξ ἢ τρεῖς κύβους Ἀπὸ τύχης βαλεῖν. Hic jactus apud Latinos *Venus* dicebatur. Vid. Cruq. ad Horat. Carm. II. 7. 25.

Ibid. **Φρυκτωρία.** *Facis accensio.* Minus recte Stanleius, *Speculatio.* Hesych. Φρυκτωρία· πυρκαϊά, πυρσεία, λαμπάς, καῦσις. Harpocrat. Φρυκτωρεῖν ἐστι κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὁτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου. Thucyd. III. 22. φρυκτοί τε ἤροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι. παράνισχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτοὺς πολλούς, πρότερον παρεσκευασμένους ἐς αὐτὸ ταῦτο, ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις εἴη, καὶ μὴ βοηθοῖεν. cf. c. 80. et II. 94. Ipsum morem non opus est ut illustremus. Rarius vocabulum παραφρυκτωρευόμενος, *qui hostibus indicium per ignes facit,* occurrit ap. Lysiam c. Agoracr. p. 358. ed. Auger. παραφρυκτωρεῖν Dinarch. ap. Harpocr. in voce.

33. * **Εὐφιλής.** *Amicabilis.* Contrarium est δυσφιλὴς *inimicus* infra 1631.

34. **Βαστάζω.** *Teneo. Contrecto.* Suidas Βαστάσαι δηλοῖ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς — τὸ ψηλαφῆσαι. Eurip. Alcest. 919. Ξὺν θ' ὑμεναίοις ἔστειχον ἔσω, Φιλίας ἀλόχου χέρα βαστάζων. Cycl. 378. Δισσούς γ' ἀθρήσας, κἀπιβαστάσας χεροῖν. ubi Musgr. contulit Odyss. Φ. 405. Soph. Electr. 911. 1499. Œd. Col. 1164. (ed. Oxon.)

35. **Βοῦς ἐπὶ γλώσσῃ.** Proverbium notissimum de iis qui pecunia corrupti ea tacent, quæ eloqui et prodere deberent: translatum deinde ad illos, qui propter timorem sive ob mulctæ metum libere loqui non auderent. Et hanc quidem rationem hic valere, e reliquo speculatoris sermone colligitur. Cum enim fido sit in Agamemnonem animo, non profecto in eum corruptelæ suspicio cadit. Suidas. Βοῦς ἐπὶ γλώττης. ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων παρρησιάζεσθαι· ἡ

διὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ ζώου, ἢ διὰ τὸ τῶν Ἀθηναίων νόμισμα βοῦν ἔχειν ἐγκεχαραγμένην, ὅπερ ἐκτίνειν ἔδει τοὺς παῤῥησιαζομένους. Eadem habet Hesych. Cf. etiam Polluc. IX. 62. Athen. XII. 12. e Menandri Piscatoribus, ubi quosdam exules Heracleotas induxerat, hunc versum affert: *παχὺς γὰρ ὗς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα,* quem Casaubonus in eandem sententiam interpretatur. SCHUTZ. Suidas, Hesychius et Zenobius eadem fere verba representant. Vid. Synes. Ep. 153. Polluc. IX. 62. Julian. Or. VII. p. 218. *τὸν βοῦν δὲ ἐπιτίθημι τῇ γλώττῃ.* Dubitari possit an ad Atheniensium nummos respexerit. Theognis 813. *Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσης κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων Ἴσχει κωτίλλειν, καίπερ ἐπιστάμενον.* Nescio an origo proverbii ex more trahenda sit, quem habuerint veteres nummos in ore tenendi, quos ex venditione mercium suarum colligerent: vid. Casaubon. ad Theophrast. p. 194. Paullo aliter, fere eodem tamen sensu, Sophocl. Œd. Col. 1051. *ὧν καὶ χρυσέα=κλεὶς ἐπὶ γλώσσᾳ βέβακεν·* ubi vid. Schol.

38. **Λήθομαι.** *Obliviscor.* Interpretes ad unum vertunt *non intelligentibus lateo.* Sed in media voce nihil aliud significare potest quam *obliviscor;* ut apud Homerum, *σὺ δὲ λήθεαι.* Quare vertendum, *iis qui hæc cognita habent, lubens equidem loquor, ignorantibus* vero, *eorum quæ vidi obliviscor,* i. e. me oblitum esse fingo; quod eodem recidit ac Plautinum illud, *Næ tu hercle, si te Dii amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud quod scies, nesciveris: Ne videris quod videris.* Vid. Gloss. in Theb. 232. Hanc interpretationem firmat Herodoti locus IV. 43. *τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὔνομα, ἑκὼν ἐπιλήθομαι.* Eurip. Hipp. 467. *ἐν σοφοῖσι γὰρ Τάδ' ἐστὶ θνητῶν, λανθάνειν τὰ μὴ καλά.*

39. **Ἐπεί.** *Ex quo.* *ἀφ' οὗ.* Hesych. Plena locutio videtur esse *ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπεί.* Herodot. VII. 69. *καὶ Περσέων φρουρὴ ἐν αὐτῷ κατεστήκεε ὑπὸ Δαρείου, ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἐπεί τε ἐπὶ Σκύθας ἐστρατεύετο.* Vid. infra 955. Choeph. 507. *ἐπεὶ μολὼν Ματρόθεν κελάδησε. ex quo, matris utero relicto, vagiit.* Pindar. Ol. I. 39. *τοῦ μεγασθενὴς ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν, ἐπεί νιν καθαροῦ λέβητος ἔξελεν Κλωθώ.* Soph. Ajac. 490. *τοιγαροῦν, ἐπεὶ Τὸ σὸν λέχος ξυνῆλθον εὖ φρονῶ τὰ σά.*

40. Ἀντίδικος. *Adversarius.* Gloss. vet. ἀντιδικεῖν verbum erat forense, de quo vid. Spanhem. ad Aristoph. Nub. 774.

42. * Δίθρονος καὶ δίσκηπτρος τιμή, dicitur de Atridis quorum uterque rex erat. Ut infra 109. δίθρονον κράτος. δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι Sophocl. Aj. 252. βασιληΐδα τιμάν pro *imperio* dixit Euripides Hippol. 1276. ex Homer. Iliad. Z. 193. Thucyd. I. 132. ἄνδρα γένους τε τοῦ βασιλείου ὄντα καὶ ἐν τῷ παρόντι τιμὴν ἔχοντα. Πλείσταρχον γὰρ τὸν Λεωνίδου, ὄντα βασιλέα. καὶ νέον ἔτι, ἀνεψιὸς ὢν, ἐπετρόπευεν. Ceterum eodem fere modo Διόθεν interponitur Choeph. 304. Ἀλλ' ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν Τῇδε τελευτᾷν, Ἡ, τὸ δίκαιον μεταβαίνει. Eurip. Orest. 348. Θεόθεν πράξας ἅπερ ηὔχον. Infra 95. Πελάνῳ μυχόθεν βασιλείῳ. 129. Τοῖον μήτις ἀγὰ θεόθεν κνεφάσῃ στόμιον. Choeph. 35. Κριταὶ δὲ τῶνδ' ὀνειράτων Θεόθεν ἔλακον.

43. Ὀχυρός. *Validus.* Vid. nott. in Pers. 79.

Ibid. Ζεῦγος. *Biga. Par.* ζεῦγος et συνωρὶς de binis hominibus haud raro ponuntur. ζεῦγος φίλων, de duobus amicis, Eurip. Herc. F. 1403. Vid. Wesseling. Obs. I. 27. p. 116. Valcken. ad Eurip. Phœniss. 331. Dorvill. ad Charit. p. 469.

44. Χιλιοναύτης. *Mille navibus vectus.* Paullo durius dictum pro χιλιόναυν. Stanleius confert Eurip. Iph. T. 140. σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ. Androm. 106. Εἷλέ σ' ὁ χιλιόναυς Ἑλλάδος ὠκὺς Ἄρης. et Orest. 352. Monet autem hunc numerum non ad amussim esse. Homerus naves ponit 1186. quam classem Thucydides vocat χιλίων καὶ διακοσίων I. 10. ubi vid. Duker.

46. Αἴρω. *Suscipio.* De locutione αἴρειν στόλον vid. ad Pers. 800. Ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον; Simpliciter αἴρειν pro *proficisci* ponitur Thucyd. II. 12.

Ibid. Ἀρωγή. *Auxilium.* Infra 72. Τῆς τότ' ἀρωγῆς ὑπολειφθέντες. Sophocl. Aj. 201. ναὸς ἀρωγοὶ τῆς Αἴαντος ubi vid. Musgr. Vid. Iliad. Φ. 360. Ψ. 574.

47. Ἐκ θυμοῦ. *Ex animo.* Illustratur ad Theb. 871.

Ibid. Κλάζω. *Strideo.* Vid. ad Theb. 382.

48. Αἰγυπιός. *Vultur.* οἱ μέν, εἶδος ἀετοῦ· οἱ δέ, τὸν γῦπα ἐξεδέξαντο. Etymol. M. a Stanleio citatum : quæ glossa sumta fuit e Schol. ad Homer. Iliad. H. 59. ὄρνισι ϜεϜοικότες αἰγυπιοῖσι. Ælian. N. A. II. 46. τοὺς αἰγυπιούς, ἐν μεθορίῳ γυπῶν ὄντας καὶ ἀετῶν. Soph. Ajac. 168. Μέγαν αἰγυπιὸν δ' ὑποδείσαντες. Noster vero respicere videtur partim ad Iliad. Π. 428. Οἱ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα ΚΛΑΖΟΝΤΕ μάχονται. partim ad Od. Π. 216. Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤτ' οἰωνοὶ Φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἷσί τε τέκνα Ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος πετεεινὰ γενέσθαι. Moschus IV. 23. in re simili, ἡ δὲ κατ' αὐτοὺς Πωτᾶται κλάζουσα μάλα λιγὺ πότνια μήτηρ.

Ibid. * Ἐκπάτιος. *Extra semitam.* τοῖς ἔξω τῆς ὁδοῦ Schol. Dictum volunt pro ἐκπατίων. Schol. δέον δὲ εἰπεῖν ἐκπατίων παίδων, ἐκπατίοις εἶπε, πρὸς τὸ ἄλγεσι. Vid. infra ad v. 148. Erotian. Ἐκπατίῃ. ἐκτρόπως, τὰς ὁδοὺς ἀγνοοῦντες. ubi Steph. ἐκπάτιοι. vid. Foes.

49. Ὕπατος. *Supremus.* ὕπατοι λεχέων, *supra cubilia,* durissima constructio. ὕπατος mox ponitur de Superis. et v. 492. ὕπατός τε χώρας Ζεύς. Unus e Scholiastis explicat ὕπατοι ὄντες—ἐπὶ τῶν λεχέων στροφοδινοῦνται.

50. * Στροφοδινέομαι. *In gyros circumagor.* Simile compositum est τροχοδινοῦμαι Prom. V. 907.

51. Ἐρετμόν. *Remus.* [Rarius in singulari ponitur. Odyss. Λ. 77. πῆξαί τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν, Τῷ καὶ ζωὸς ἔρεσσον.] Eurip. Iph. T. 289. Πτεροῖς ἐρέσσων. Anyte in Anthol. III. xxiv. 11. πυκιναῖς πτερύγεσσιν ἐρέσσων. Lucian. Timon. p. 151. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. Virgil. Æn. VI. 19. *Remigio alarum.* ubi F. Ursinus contulit Plaut. Amphitryon. *Non ocius qui nisi Dædaleis me tulissem remigiis.* et Lucretii VI. 743.

Remigii oblitæ pennarum vela remittens. (similiter *remos* et *vela* conjunxit Miltonus de Satana volante P. A. II. 941. *behoves him now both oar and sail.*) Cf. Meurs. ad Lycophr. 25. Drakenborch. ad Sil. Ital. XII. 98.

51. * **Δεμνιοτήρης.** *Cubile servans.* Vid. Hesychius in notis citatus. Sed de vulturibus, non de pullis capiendum; quod monuit Stanleius. Infra 1423. de morbo, *μὴ περιώδυνος, μηδὲ δεμνιοτήρης.*

53. **Ὀρταλίχος.** *Pullus.* Diminutivum ab *ὀρταλίς*. Eustath. ad Iliad. I. p. 753, 54. *Οἱ δὲ παλαιοὶ γράφουσι καὶ οὕτως. Ὀρνίθων τὰ ἐν ὄψει ἤδη ὄντα, νεοττοί· κατὰ δὲ τίνας, ὀρτάλιχοι.* Arnaldus citat Ælian. N. A. VII. 47. *τὰ δὲ πρόσφατα ὀρνίθια (καλοῦσι) νεοττοὺς καὶ ὀρταλίχους.* Theocr. XIII. 12. *Οὐδ' ὁπότ' ὀρτάλιχοι μινυροὶ ποτὶ κοῖτον ὁρῷεν Σεισαμένας πτερὰ ματρὸς ἐπ' αἰθαλόεντι πετεύρῳ.* Epigr. Agathiæ ap. Suid. in v. *Ὄρνιθες δροσερῶν μητέρες ὀρταλίχων.* Aristoph. Acharn. 871. *Τῶν ὀρταλίχων ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.* ubi Scholiasta docet *pullos gallinaceos* apud Bœotos *ὀρταλίχους* audiisse. Hesych. *Ὀρτάλιχοι. οἱ μήπω πετόμενοι νεοσσοί· καὶ οἱ ἀλεκτρυόνες* Nicander Alex. 165. ovum vocat *ὀρταλίχων ἀπαλὴν ὠδῖνα.* Vid. Strattin Athenæi XIV. p. 622. A. Sophoclis locum in notis laudatum.

54. **Ὕπατος.** *Superus.* Vid. supra 49. "Vulturum miseretu Apollo, quia augurum Deus; Pan, quia venatorum; Jupiter, quia tyrannorum." Stanleius.

55. * **Οἰωνόθροον γόον** * **ὀξυβόαν.** i. e. *γόον ὑπ' οἰωνῶν θροούμενον ὀξείᾳ βοᾷ.* De compositis ex *θρόος* vid. ad Pers. 642.

57. **Μέτοικος.** *Qui in aliena civitate degit. ὁ ἐξ ἑτέρας πόλεως μετοικῶν ἐν ἑτέρᾳ.* Harpocr. Soph. Œd. Col. 936. *Εἰ μὴ μέτοικος τῆσδε τῆς χώρας θέλεις Εἶναι βίᾳ τε κοὐχ ἑκών.* ubi Schol.—*κέχρηται δὲ καὶ Αἰσχύλος ἐπὶ τῶν οἰωνῶν ἐν τῷ Ἀγαμέμνονι, λέγων οὕτως. Τῶνδε μετοίκων. μετοίκους γὰρ εἶπε τῶν ὑψηλῶν τόπων τοὺς οἰωνοὺς*

ἐκεῖ, ἀντὶ τοῦ ἐνοίκους. ubi forsan legendum, μετοίκους γὰρ ἐπὶ τῶν ὑ. τ. τ. οἰ. λέγει, ἀντὶ τ. ἐ. Corrupte Suidas. Cf. Antig. 867. Nostri vero Scholiasta capit ἐπὶ τῶν μετοικισθέντων νεοσσῶν. Pauwius et Schutzius recte conjungunt τῶνδε μετοίκων Ἐρινύν. Eurip. Med. 1386. Ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων Φονία τε Δίκη.

Ibid. * Ὑστερόποινος. *Pœnam seriorem afferens.* Choeph. 379. Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων Ὑστερόποινον ἄταν. Eodem sensu Nemesis dicitur ὑστερόπους in Stratonis Epigr. ap. Dorvill. ad Charit. p. 197. Toup. in Schol. Theocr. VI. 13. ὑστερόπουν ἁζόμενοι Νέμεσιν. Scriptor Orphicorum, Argon. 1167. ἐπεί νύ οἱ αἰὲν Ἐρινὺς Αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο Ὑστερόπους ἕπεται. Theodectes ap. Stob. Ecl. p. 123. Gr. Ὅταν δὲ φωραθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ, Τίνουσι ποινὰς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις. Nempe, quod ait Lysias contra Andocid. p. 106. ed. Auger. οὔτε ὁ θεὸς παραχρῆμα κολάζει, sed, secundum Euripidem, σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα, μάρπτει τοὺς κακούς, ὅταν τύχῃ. vid. Plutarch. de Sera N. V. p. 6. ed. Wyttenb. Horat. C. III. ii. 31. *Raro antecedentem scelestum Deseruit pede Pœna claudo.* Cui contrarium est quod alibi dixit *Culpam pœna premit comes.* Laii peccatum vocat Noster παρβασίαν ὠκύποινον Theb. 740.

58. Παραβαίνω. *Prætergredior* sc. *fines recti.* Infra 762. δίκην παραβάντες. Eumen. 766. Τοῖς τἀμὰ παραβαίνουσι νῦν ὁρκώματα. Vid. notata ad Theb. 740.

Ibid. Ἐρινύς. *Furia.* Criminum vindex in oraculo ap. Herodot. VI. 86. describitur sine pedibus et manibus; contra in Sophocl. El. 487. vocatur πολύπους καὶ πολύχειρ—χαλκόπους Ἐρινύς.

59. Κρείσσων. *Superus.* Hæc vox, de diis usurpata, illustratur ad Prometh. 935. Cf. Schaefer. Meletem. Crit. p. 31.

60. Ξένιος Ζεύς. *Jupiter hospitalis.* Prout de amicitiæ, hospitii, jurisjurandi, sodalitatis, purificandi jure agebatur, invocabatur Ζεὺς φίλιος, ξένιος vel ἐφέστιος, ὅρκιος, ἑταιρεῖος, καθάρσιος.

Schol. Eurip. Hec. 345. Rem exemplis illustrare infinitum foret. Locum classicum præbet Herodotus I. 44. Vid. infra 353. Auctor de Vita Hom. p. 753, 96. *Αἰδεῖσθε ξενίοιο Διὸς σθένος ὑψιμέδοντος, Δεινὴ γαρ' μέτ' ὄπις ξενίου Διός, ὅς κ' ἀλίτηται.*

61. Πολυάνωρ. *Quæ multos maritos habuit.* nempe Menelaum, Parida et Deïphobum. Stanleius confert Lycophr. 851. *Τῆς θηλύπαιδος καὶ τριάνορος κόρης*, quod explicat Stephanus Byz. *τῷ Μενελάῳ, 'Αλεξάνδρῳ καὶ Δηϊφόβῳ γαμηθεῖσα.*

62. Πάλαισμα. *Luctatio.* Eumen. 586. de formula *πολλὰ καὶ*—vid. ad Pers. 249. nott.

Ibid. * Γυιοβαρής. *Membra delassans.*

63. 'Ερείδω. *Fulcio.* Theocr. VII. 7. *Εὖ γ' ἐνερεισάμενος πέτρᾳ γόνυ.* In Sophocl. Ajac. 309. omnino verum puto *ἐρεισθείς*, quod ex scholiis pro *ἐρειφθεὶς* recepit Musgravius. Vim locutionis nemo interpretum perspexit, præter summum virum Is. Casaubonum, qui confert Pers. 926. *'Ασία δὲ χθών, βασιλεῦ γαίας, Αἰνῶς, αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.* Dicitur de iis qui luctantes vel præliantes in genu procumbunt. Simonides Epigr. LXXIV. *Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὅς ποτε Πίσῃ 'Επτάκι νικήσας, εἰς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.* Pausan. X. 26. de Polygnoti tabula, *'Αστύνομον—πεπτωκότα ἐς γόνυ ὁ Νεοπτόλεμος ξίφει παίει.*

64. Διακναίω. *Vellicando consumo. Conficio.* Vid. ad Prometh. 94. Strattis in *'Ανθρωποῤῥαίστῃ* ap. Schol. Eurip. Orest. 279. *Εὐριπίδου δὲ δρᾶμα δεξιώτατον Διέκναισ' 'Ορέστην, 'Ηγέλοχον τὸν Κιννάρου Μισθωσάμενος τὰ πρῶτα τῶν ἐπῶν λέγειν.* sic legendum. Pherecrates ap. Plutarch. de Music. p. 1141. F. *'Ο δὲ Τιμόθεός μ', ὦ φιλτάτη, κατορώρυχε Καὶ διεκέκναικ' αἴσχιστα.* Aristoph. Pac. 251. *Οἵ ἡ πόλις τάλαινα διακναισθήσεται.* (ubi male editur *οἵα πόλις*). Scilicet hoc vult poeta, Deum immissurum esse pugnas, qua lucta qua jaculatione, id est cominus eminus, pugnandas.

Ibid. Προτέλεια. in plurali. *Sacrificia antenuptialia*, et, metaphorice, *præludia, velitationes*. Timæus. Προτέλεια. αἱ πρὸ τῶν γάμων τελούμεναι θυσίαι καὶ δωρεαί. Eustath. in Iliad. Δ. p. 881, 30. τὰ Προτέλεια, ὧν ἡ χρῆσις μόνη παρ' Αἰλίῳ Διονυσίῳ, ἑρμήνεια δὲ παρὰ Παυσανίᾳ, εἰπόντι ὅτι, Προτέλεια ἡ πρὸ τῶν γάμων θέα, ἴσως τὰ λεγόμενα θεώρητρα. ubi pro θέα reponendum θυσία ex Hesychio, Photio, Polluce, Timæo, et Nostri Schol. ad h. v. Eustathius scripturam mendosam hausit ex Philemonis Lex. Technol. v. Τέλος. Cf. Eurip. Iph. A. 718. Platon. Comic. ap. Athen. X. p. 441. F. Thom. Mag. p. 760. ubi Sallier. hunc versum laudat et v. 219. προτέλεια ναῶν et v. 699. ἐν βιότου προτελείοις.

65. Κάμαξ. *Pertica. Hastile.* Hastæ pars lignea. Apud Homerum de vinearum perticis. De hastili Eurip. Hec. 1137. κάμακα Θρᾳκίαν θεώμεναι. et Phœniss. 1418. Electr. 852. Noster in Nereïsin ap. Schol. Pindar. Nem. VI. 85. Κάμακος γλώσσημα διπλάσιον; in Xantriis apud Polluc. X. 117. Κάμακες πεύκης οἱ πυρίφλεκτοι. Aristophanes Ὁλκάσιν ap. Polluc. X. 144. Λόγχαι δ' ἐκαυλίζοντο, καὶ ξυστὴ κάμαξ. Antipat. Sidon. Anal. II. p. 15.

66. Ἔστι δ' ὅπη νῦν ἔστι. Hujusmodi formulis utuntur Græci, quando de rebus injucundis breviter effari volunt, quod notarunt Abreschius ad h. l. et Schaeferus ad Soph. Œd. Col. 273. Exempla quæ apud poetas reperi, namque in vetustis prosæ orationis scriptoribus ne unum quidem offendi, in lectorum gratiam, sive nauseam, exscribam. Infra 1257. Ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν Πράξασαν οἷ' ἔπραξεν. Choeph. 778. Μέλει θεοῖσιν ὧνπερ ἂν μέλῃ πέρι. Eumen. 676. Ἠκούσαθ' ὡς ἠκούσατ'. Soph. Œd. T. 1376. Βλαστοῦσ' ὅπως ἔβλαστεν. Œd. Col. 273. ἱκόμην ἵν' ἱκόμην. 376. Εἴσ' οὕπερ εἰσι· δεινὰ τἀκείνοις τὰ νῦν. Troilo fr. L. Ἔγημεν, ὡς ἔγημεν, ἀφθόγγους γάμους. (Singulare est, opinor, quod habet in Electr. 903. ἐσώζετ' ἂν Τὴν εὐλάβειαν, ὥσπερ οὐχὶ σώζεται.) Eurip. Hecub. 861. πάσχοντος ἀνδρὸς Θρῃκὸς οἷα πείσεται. Orest. 79. Ἔπλευσ', ὅπως ἔπλευσα. Med. 885. ἀλλ' ἐσμὲν οἷον ἐσμέν. 1007. Ἤγγειλας οἷ' ἤγγειλας. Iph. A. 649. γέγηθ', ὅπως γέγηθά σ' εἰσιδών, τέκνον. Iph. T. 575. Ὄλωλεν ὡς ὄλωλε. Troad. 627. Ὄλωλεν ὡς

ὄλωλεν. Electr. 289. Ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν. 1122. δέδοικα—ὡς δέδοικα. Aristoph. Ἀλλ' ὦ τραφεὶς ὅθεν περ εἰσὶν ἄνδρες, οἵπερ εἰσίν. (quod tamen similius videatur Herodoteis εἶπε τὰ εἶπε Λοξίης περὶ ἡμιόνου I. 91. ποιεῦσι τὰ ποιεῦσι Ἕλληνες II. 49. παῦσαι σπεύδων τὰ σπεύδεις I. 206.) Archiloch. ap. Plutarch. de Aud. Poet. T. II. p. 23. A. Κλῦθ', ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ Ἵλεως γενεῦ, χαρίζευ δ' οἷά περ χαρίζεαι. (Sic enim legendum pro ἵλαος.) Idem ap. Macrob. Sat. I. 17. Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὄλλυ' ὥσπερ ὀλλύεις. Æschrio ap. Athen. VIII. p. 335. Ἔγραψεν ὅσσ' ἔγραψ', ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα. ubi Anthologia, Ἔγραψεν οἷ' ἔγραψ', quod melius est. Apollonius Rhod. II. 344. Καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται, quem versum laudans Scholiasta ad h. v. habet πέλει, unde corrigendum πέλοι. Non multum abludit Pilati ad Judæos responsum Joann. XIX. 23. ὃ γέγραφα, γέγραφα. ubi Rosenmüller. commode advocat Genes. XLIII. 14. ἐγὼ γὰρ καθάπερ ἠτέκνωμαι, ἠτέκνωμαι. Horum exemplorum nonnulla præmonstravit Abreschius, alienis etiam permistis. Vid. Hermann. ad Viger. p. 709.

69. Ἄπυρος. *Igne carens.* Hoc de Furiarum sacrificiis intelligunt Scholiasta, Stanleius, Schutzius, alii, quibus neque *ignis* neque vinum adhibebatur, ut aiunt. Sed unde, quæso, hoc didicerunt? Furiarum quidem σπονδαί, quæ ex aqua fiebant, ideo dicebantur νηφάλιοι, sed sacrificia facta esse sine ignibus, id vero falsissimum est. Philochorus ap. Schol. Soph. Œd. Col. 101. de hujusmodi sacris agens, describit οὐ μόνον θυσίας νηφαλίους, ἀλλὰ καὶ ξύλα τινά, ἐφ' ὧν ἔκαιον. In Eumen. 106. Clytæmnestra ait, Eumenidas compellans, Ἦ πολλὰ μὲν δὴ τῶν ἐμῶν ἐλείξατε Χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα, Καὶ νυκτὶ σεμνὰ δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς Ἔθυον—. Quare hoc epitheton ad Furias haud pertinet. Forte vertendum est *templorum sacrificiis carentium,* quæ Paris neglexerat; nam sententia ad Parida respicere videtur, (atque ita intellexit Humboldtius.) Hesych. Ἀπύρου. ἀθύτου. Σοφοκλῆς Μυσοῖς. Pindar. Ol. VII. 88. τεῦξαν δ' ἀπύροις ἱεροῖς Ἄλσος ἐν ἀκροπόλει, de Heliadis qui obliti erant ignem ad sacra apportare.

70. Ἀτενής. *Intentus. Vehemens.* ἢ ὁ τῷ ἤθει εὐθὺς καὶ

ἀκλινής, ἢ ὁ σκληρός, καὶ ἀνύπεικτος πρὸς ὃ χρὴ ὑπεῖξαι. Timæus p. 52: ubi omnino videndus est Ruhnken.

Ibid. * Παραθέλγω. *Mulceo, et ex proposito deverto.* ea enim est vis præpositionis παρά. Eodem sensu Eurip. Med. 144. Παρθαλπομένα φρένα μύθοις.

71. *Ἄτιτος. *Inhonoratus.* Homer. Iliad. N. 414. οὐ μὰν αὖτ' ἄτιτος κεῖτ' Ἄσιος. ubi de quantitate agit Clarkius—legendum vero οὐ μὰν οὐδ' ἄτιτος. Noster vero ἀτίετος dixit, Eumen. 837. Vid. infra 1403.

72. Ἀρωγή. *Auxilium.* Vid. supra 46.

74. * Ἰσόπαις. *Puero æquus.* idem quod ἀντίπαις. Eumen. 38. Δείσασα γὰρ γραῦς οὐδέν· ἀντίπαις μὲν οὖν. et παιδὸς οὐδὲν ἀρείων infra 80. Nempe δὶς παῖδες οἱ γέροντες, ut aiunt Theopompus, et Aristoph. Nub. 1419. Plato Comicus ap. Schol. ibid. Ἄρ', ὡς ἔοικε, δὶς γένοιτ' ἂν παῖς γέρων. Æschin. Socrat. III. 9. τῷ νῷ δὶς παῖδες οἱ γέροντες γίγνονται. ubi plura Fischer. Simile compositum ἰσόπρεσβυς mox occurrit.

Ibid. Σκῆπτρον. *Baculum.* Callimachus Epigr. I. 7. vocat σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον. et Fragm. 484. σκηπάνιον, ὃ δὴ πέλε γήραος ὀκχή. Cratinus in Νόμοις ap. Lexic. Seguier. p. 371. ed. Bekker. Ἡ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες. Eustath. ad Iliad. H. p. 668, 29. Cratini versum ex Ælio Dionysio citans, habet προβιβῶντα. sed verum puto προβῶντες. Hesych. Προβοῶντες—προβαίνοντες. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1538.

75. Μυέλος. *Medulla.* Metaphorice *Robur,* ut in Odyss. B. 290. Υ. 108. Οἶνον ἐν ἀμφιφορεῦσι, καὶ ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν. Primam apud Homerum producit. Iliad. Υ. 482. μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. X. 501. Corripit apud Soph. Trach. 783. Eurip. Hippol. 255.

76. Ἀναίσσω. *Sursum cum impetu feror.* Pers. 99. Homer. Il .O. 80. ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ νόος ἀνέρος.

77. * Ἰσόπρεσβυς. *Seni æquus.* Vid. ἰσόπαις. v. 74.

Ibid. Ἄρης. *Martius vigor.* Minus apte vertit Butlerus, *flos vero martius ex hac terra abiit,* quod admodum insulse interponeretur. Nempe Chorus, quam dixisset se ἰσχὺν ἰσόπαιδα νέμειν ἐπὶ σκήπτροις, sententiam explicare pergit hunc in modum—*Quippe infantium robur extremo senio æquipollet, nec inest martius vigor; contra, extremum senium, flore ætatis jam marcido, tribus pedibus incedit, nec infantibus quidquam præstat.* Locutio solemnis est Ἄρης ἔνεστιν, *inest vigor.* Suppl. 745. Γυνὴ μονωθεῖσ' οὐδέν· οὐκ ἔνεστ' Ἄρης. Sophocl. El. 1243. Ὅρα γε μέντοι, κἀν γυναιξὶν ὡς Ἄρης Ἔνεστιν. Eurip. Phœniss. 134. ab Abreschio citatus; Ἄρην δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Ibid. Οὐκ ἔνι χώρᾳ. *In suo loco non inest.* Anglice, *is not in it's proper place.* quod nemo interpretum perspexit, etsi a vero haud longe abfuit Abreschius. Callimach. H. Del. 192. Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἔνι χώρᾳ. ubi vid. Ernesti et Valckenaer. ad Theocr. Adoniaz. p. 365. A. Xenoph. Œcon. III. 3. ἢ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται. Vid. Sturzii Lexic. Xenoph.

78. Ὑπεργήρως. *Admodum senex.* Idem valet quod ἐσχατογήρως. Lucian. Dial. Mort. I. p. 443. τοῦτον οὖν τὸν ὑπεργήρων ἔρεσθαι βούλομαι. ibid. p. 347. Dicitur autem τὸ ὑπεργήρων pro *extrema senectute,* ut τὸ νέον pro *juventute* Eurip. Androm. 183. τὸ νεάζον Soph. Trach. 144. τὸ ξυγγενές pro ἡ ξυγγένεια Prom. V. 39, 297. τὸ βάρβαρον pro οἱ βάρβαροι Eurip. Hecub. 1110. τὸ ἕτοιμον *promptitudo* Orest. 1104. et cetera id genus prope infinita.

Ibid. Φυλλάς. *Foliorum congeries.* metaphorice *viriditas, vigor.* Infra 939. ῥίζης γὰρ οὔσης, φυλλὰς ἵκετ' εἰς δόμους. Sophocl. Trach. 773. ἔνθα πατρῴῳ Διὶ Βωμοὺς ὁρίζει τεμενίαν τε φυλλάδα, i. e. τέμενος πολύφυλλον, uti recte explicat Scholiasta. Eurip. Suppl. 32. Δεσμὸν δ' ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος. Herodot. VIII. 24. φυλλάδα τε ἐπιβαλών, καὶ γῆν ἐπαμησάμενος. De vocibus in ας desinentibus vid. ad Theb. 146.

79. **Κατακάρφομαι.** *Arefio. Marcesco.* Hesych. Κατακάρφει. ἀφανίζει, ξηραίνει. Idem, Κατακάρψεις. καταφλέξεις. quæ futuri forma nescio an alibi exstet. Simillimum illud Archilochi apud Hephæst. p. 35. Οὐκ ἔθ' ὅμως θάλλεις ἀπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη. Nicand. Ther. 328. αὐαλέη δὲ περὶ χροῒ καρφομένη θρὶξ Σκίδναται. Hesiod. Op. 7. ἀγήνορα κάρφει.

Ibid. **Τρίπους.** *Tripes.* Sphingis ænigma Æschylum in mente habuisse opinatur Stanleius, Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον, οὗ μία φωνή, Καὶ τρίπον. Idem confert Eurip. Troad. 275. Ἐγὼ δὲ τῷ πρόσπολος, ἁ τριτοβάμονος Χερὶ δευομένα βάκτρου Γεραιῷ κάρᾳ; Forsan vero Æschylus respexerit ad Hesiod. Op. 531. τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι, Οὗτ' ἐπὶ νῶτα ϝέϝαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται, Τῷ ϝίκελοι φοιτῶσιν. Poeta, qui Cornelii Galli nomen præ se fert, de sene; *Fitque tripes prorsus quadrupesque, ut parvulus infans; Et per sordentem flebile repit humum.* Nicand. Alexiph. 555. Οἱ δὲ περισφαλέοντες, ἅτε βρέφος, ἑρπύζουσι Τετράποδες· νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται.

81. **Ἡμερόφαντος.** *Qui interdiu apparet.* Contra νυκτίφοιτ' (vel νυκτίφαντ') ὀνείρατα Prometh. 679. Minus recte vertit Stanleius, *quasi somnium diurnum*, quod metaphoram enervat. Poetis autem mos est, quum tropum paullo audaciorem adhibent, epithetum statim adjungere, quod notionem ejus circumscribat ac definiat. Res exemplis patebit. In Prometh. 828. grypas vocat noster Ζηνὸς κύνας, metaphoram tamen quodammodo corrigit, adjiciendo ἀκραγεῖς, *canes quidem, sed canes non latrantes.* Theb. 64. exercitum vocat *fluctum*, sed adjicit χερσαῖον. ibid. 82. pulvis dicitur *nuntius*, sed ἄναυδος. Ibid. 856. Charontis cymbam dicit θεωρίδα, sed statim subjicit τὰν ἀστιβῆ 'Πόλλωνι, ad discrimen veræ θεωρίδος: vid. Glossar. ad loc. Choeph. 491. vestem qua Agamemnon irretitus erat, Orestes vocat πέδας, sed adjicit ἀχάλκευτοι, *pedicæ, sed non ex metallo factæ.* αἰδοῦς etiam ἀχάλκευτοι πέδαι ap. Euripidem. Noster in fragmento ap. Athen. XI. p. 491. A. Pleiadas vocat πελειάδας, sed ut a columbis distinguat, adjicit ἀπτέροι; uti recte observavit Athenæus. Sic Eurip. Hecub. 65. brachium σκίπωνα vocat, sed σκολιόν, quia veri scipiones

recti sunt, non curvi. Vid. ibi Musgrav. Orest. 1501. Orestem et Pyladem cum Bacchantibus comparat, sed epithetum addit ἄθυρσοι, *Bacchæ quidem, non tamen proprie Bacchæ.* ibid. 314. Eumenidum caterva θίασος vocatur; sed quum hæc vox propria sit Baccharum, cum ea conjungit adjectivum ἀβάκχευτος. Eodem modo noster senium vocat ὄναρ, non tamen verum ὄναρ, sed ὄναρ ἡμερόφαντον. Ceterum Eurip. Phœniss. 1538. Œdipodem vocat ἀφανὲς αἰθέρος εἴδωλον, Ἢ νέκυν ἔνερθεν, ἢ πτανὸν ὄνειρον. ubi Valckenaerius citat Euripidis Æolum ap. Stob. p. 477. Γέροντες οὐδέν ἐσμεν ἄλλο πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ᾽ ὀνείρων δ᾽ ἕρπομεν μιμήματα. Similiter mortales imbecilli dicuntur ὀνειράτων Ἀλίγκιοι μορφαῖσι. Prometh. 457. et ἰσόνειροι ibid. 564. ubi vid. Gloss. et Boeckh de Frag. Gr. p. 253.

Ibid. Ἀλαινω. *Deliro.* Eurip. Phœniss. 1532. Κλύεις, ὦ κατ᾽ αὐλὰν ἀλαίνων. Orest. 525. Μανίαις ἀλαίνων καὶ φόβοις. Alia forma utitur Callimachus H. Dian. 251. Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε Λύγδαμις ὑβριστής. Theocr. VII. 23. Οὐδ᾽ ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἠλαίνονται, quod Schol. explicat, ῥέμβονται, πλανώμεναι στρέφονται. (ubi tamen legendum cum Koehlero ἠλαίνοντι.) Vid. ad v. 357. v. ἠλίθιος.

84. Τί χρέος. *Quid rei est?* Eurip. Heracl. 96. Τί χρέος; Apoll. Rhod. III. 12. Τί χρέος; ἠὲ δόλον τινα μήσεαι—Idem valet τί χρῆμα; Prometh. 298. Eurip. Cycl. 99. Hippol. 919. Suppl. 103. Theocr. XXI. 25.

86. Περίπεμπτος. *Qui circumcirca mittitur.* Hic vero adjectivum sumendum est adverbialiter, ut in locutionibus ἔτεκες ἀνόνητα Eurip. Hippol. 1140. (ubi vid. Monk.) Ἄλεκτρα γηράσκουσαν ἀνυμέναιά τε Soph. Electr. 962. ἄνανδρος πολιὰ παρθενεύεται Eurip. Helen. 290. Νῦν, ῥόδα, φοινίσσεσθε τὰ πένθιμα, Moschi. III. 5.

Ibid. * Θυοσκέω. *Suffio.* Hesych. Θυοσκεῖν. ἱεροῖς παρέχεσθαι, ἢ θεοῖς. quæ glossa corrupta est. Compositum fuisse credo ex θύος et antiquo verbo κέω, *uro,* unde ἔκηα. Phavorinus ex Eustathio, Θυόσκοος. ὁ τὰ θύη κέων, ἀπὸ τοῦ κέω, διὰ τοῦ ε ψιλοῦ γραφομένου.

87. **Ἀστυνόμος.** *Qui urbem tuetur.* Idem ac πολισσοῦχος Theb. 257. Simile compositum πεδιονόμος ibid. 258. ubi Glossarium consulas de θεοῖς ἀγοραίοις. Ὕπατος supra 54. de Χθονίοις θεοῖς vid. Pers. 634. Ceterum per βωμοὺς intelligendæ sunt aræ in plateis positæ, siquidem ἔθος ἦν τοῖς ἐν ἀγυιαῖς ἱσταμένοις θεοῖς ἐπὶ ταῖς ἐρχομέναις ἀγγελίαις θύειν, uti ait Schol. Aristoph. Nub. 1317. Harpocrat. v. Ἀγυιᾶς. Εἶεν ἂν καὶ οἱ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενοι Ἀγυιεῖς, οἱ πρὸ τῶν οἰκιῶν βωμοί· ὥς φασι Κρατῖνος, καὶ Μένανδρος, καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ Λαοκόωντι, μετάγων τὰ Ἀθηναίων ἔθη εἰς Τροίαν, φησί, Λάμπει δ' Ἀγυιεὺς βωμός, ἀτμίζων πυρὶ Σμύρνης σταλαγμούς, βαρβάρους εὐοσμίας. sic enim melius citant Schol. Aristoph. Vesp. 870. Suidas, et Lexicon Seguier. p. 332. Bekker. quam in Harpocratione legitur. Has aras respicit Talthybius v. 502. salutans δαίμονας ἀντηλίους, ubi vide.

91. **Οὐρανομήκης.** *Ad cœlum porrectus.* Hesych. Οὐρανομήκη. ὑψηλὸν λίαν. Homer. Odyss. E. 239. Κλήθρη τ', αἴγειρός τ' ἐλάτη τ' ἦν οὐρανομήκης. Aristoph. Nub. 356. Οὐρανομήκη ῥήξατε κἀμοὶ φωνήν, ὦ παμβασίλειαι. Epigr. Anthol. III. p. 421. Ἦ ῥ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε Θάλητος ὁρᾷς. Herodot. II. 138. δένδρεα οὐρανομηκέα.

92. **Ἀνίσχω.** *Extollo me. Exorior.* Hesych. Ἀνίσχει. ἀνατέλλει. Herodot. III. 98. πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. Eurip. Phaeth. ap. Strab. I. p. 33. Ἥλιος ἀνίσχων. Lex. Seguier. p. 400. ed. Bekker. Ἀνέχειν. τὸ ἀνατέλλειν τὸν ἥλιον ἢ τὴν σελήνην.

93. **Φαρμασσόμενος.** *Medicatus. Infectus.* Homer. Odyss. I. 391. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν μέγαν, ἠὲ σκέπαρνον, Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτει μεγάλα ἰάχοντα, Φαρμάσσων, (*tempering*) τὸ γὰρ αὖτε σιδήροιο κράτος ἐστίν.

Ibid. **Χρῖμα.** *Unguentum.* Callim. L. Pall. 16. Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ. et ibid. 26.

94. **Ἄδολος.** *Sincerus. Genuinus.* Ambiguus est locus apud

Euripidem Suppl. 1029. *ξυντηχθεὶς αὔραις ἀδόλοις.* ubi forsan *αὔραις* de flamma accipiendum. Rufinus in Anthol. VII. 137. *Ἀντὶ δέ μοι παίδων ἀδόλου χροός, ἤρεσε γύψου Χρίσματα.* Pindar. Ol. VI. 99. *ἀδόλοις σοφία. γάλα ἄδολον lac purum* ex 1. Petr. II. 1. citavit Stanleius. In hoc loco intellige sinceram ac veram consolationem.

Ibid. Παρηγορία. *Persuasio. Consolatio,* quæ ab his flammis bene auspicatis exoritur. Sed vide notas.

95. Πέλανος. *Grumus.* unguenti scilicet, *χρίματος massa;* uti recte interpretatur Pauwius, cui frustra obloquitur Butlerus, qui *πέλανον* nihil aliud significare existimat quam *placentæ genus. πέλανος quidvis concretum* denotat: vid. Glossar. in Pers. 821.

Ibid. Μυχόθεν. *Ex intimis ædium partibus.* i. e. ex Clytæmnestræ thalamis, sive gynæconitide. Cornel. Nep. in Præfat. *mater familiæ—in Græcia—neque sedet nisi in interiore parte ædium, quæ gynæconitis appellatur.* Homer. Il. X. 440. *ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε, μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο.* Choeph. 32. *ἀωρόνυκτον ἀμβόαμα Μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, Γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πιτνών.* Odyss. H. 346. *Ἀλκίνοος δ' ἄρα λέκτο μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο, Πὰρ δὲ γυνὴ δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.* Eurip. Med. 398. *Ἑκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἑστίας ἐμῆς.* Sophocl. Trach. 688. Deianira ait se *φάρμακον ἐν μυχοῖς σώζειν.* Antig. 1293. quum Eurydice in conspectum ex thalamis profertur, nuncius exclamat, *Ὁρᾷν πάρεστιν. οὐ γὰρ ἐν μυχοῖς ἔτι.* Hæc quidem per se levis observatio est; poetarum tamen interpretes elusit.

97. Αἰνέω. *Consentio.* Homer. Iliad. Θ. 8. *ἀλλ' ἅμα πάντες Αἰνεῖτ'. Assentimini.* Cf. Od. Π. 380. Apollonii Lex. Sophocl. Philoct. 889. *αἰνῶ τάδ', ὦ παῖ, καί μ' ἔπαιρ', ὥσπερ νοεῖς.* Eurip. Orest. 1674. *Πυλάδῃ δ' ἀδελφῆς λέκτρον, ᾧπερ ἤνεσας, Δός.* Nec multo aliter Alcest. 2. *Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι.* ubi vide Monk. Choeph. 190. sic *καταινέω* Choeph. 704.

98. Παιών. *Medicus. ἰατρός* Hesych. Noster in Philocteta

ap. Stob. CXVII. p. 602. 493. *Ὦ θάνατε παιών, μή μ' ἀτιμάσῃς μολεῖν. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός· ἄλγος δ' οὐδὲν ἅπτεται νεκρῶν.* Incertus, vel, ut putat Valckenaerius, Sophocles, ap. Plutarch. Cons. Apoll. p. 184. *ὦ θάνατε παιὼν ἰατρὸς μόλοις, λιμὴν γὰρ ὄντως ἀΐδας ἀν' αἶαν.* ubi Ruhnkenius corrigit *ἀνιῶν*, Porsonus *ἀνιᾶν*. Mihi quidem diversa fragmenta in unum coaluisse videntur. Eurip. Hippol. 1370. *Καί μοι θάνατος παιὼν ἔλθοι.* ubi vide Monk. In his omnibus locis perperam editur *παιάν*. Alteram formam præstare docet adjectivum *παιώνιος*, de quo vid. ad Pers. 611. infra 821. Orphic. H. 50, 14. *κοῦραι—παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς.* Soph. Philoct. 168. *Παιῶνα κακῶν.* 832. *ἴθι ἴθι μοι παιών.*

99. Κακόφρων. *Animum timore afficiens.* Sensu insolito. Plerumque valet *malignus.*

100. Σαίνω. *Blandior.* Verbum copiose illustravi ad Theb. 379. ed. 2.

101. Ἄπληστος. *Insatiabilis.* sc. anxietas. Vid. Prometh. 379.

102. Θυμοβόρος. *Animum edens.* Hesych. *Θυμοβόρον. χαλεπόν—τὴν ψυχὴν κατεσθίοντα.* Homer. Iliad. H. 210. *Θυμοβόρου ἔριδος.* Theognis 1323. *σκέδασον δὲ μερίμνας Θυμοβόρους.* Idem valet ac *θυμοδακής* et *δακέθυμος.* Paullo aliter Hesiod. Op. 66. *γυιοβόρους μελεδῶνας.* Horat. 2 Carm. XI. 18. *Curas edaces.*

103. Κύριός εἰμι. *Potis sum.* *δυνατός εἰμι εἰπεῖν τὸ συμβὰν αὐτοῖς σημεῖον ἐξιοῦσιν.* Schol. Xenoph. de Rep. Lac. IV. 6. *κύριος διαλύειν.* ibid. VIII. 4. *κύριοι ἐκπράττειν καὶ καταπαῦσαι.* Vid. Schleusner. Lex. N. F. in voce. Quod citat Butlerus, Sophocl. Ant. 405. *ἐγὼ δ' ἐλευθερὸς Δικαῖός εἰμι τῶνδ' ἀπαλλάχθαι πόνων*, ab hoc loco plane alienum est.

Ibid. Ὅδιον κράτος. *Robur, seu fiducia quæ ab omine in itinere viso ducebatur.* uti recte explicat Scholiasta. Huc respicit

Hesych. Ὄδιος οἰωνός. αἴσιος. Infra 152. Μόρσιμ' ἀπ' ὀρνίθων ὀδίων οἴκοις βασιλείοις. De συμβόλοις ἐνοδίοις vid. ad Prometh. 495.

Ibid. Αἴσιος. *Faustus*, Bonum eventum, αἶσαν, præmonstrans. Pindar. Nem. IX. 43. αἰσιᾶν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδόν, comparandum cum Æschyli παρόρνιθας πόρους Eumen. 769. Callim. L. P. 123. Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται Ἠλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες. ubi vid. Spanhem.

104. Ἐντελής. *Qui magistratum gerit.* Timæus Lex. Platon. Ἐντελεῖς. οἱ ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄρξαντες. sed hanc glossam pertinere arbitratur Ruhnkenius ad Herodot. III. 18. τοὺς ἐν τέλει ἑκάστους ἐόντας τῶν ἀστῶν. Hesych. Ἐντελέστατοι. ἐντιμότατοι. Suidas, Ἐντελεῖς. ἄρχοντας. quæ vox in Choeph. 248. Soph. Trachin. 762. Polyæn. VIII. 39. ab Abreschio citatis, significat *perfectum*; sed in istis locis rescribendum ἐκτελεῖς, et ap. Lucian. de Sacrif. I. p. 536. Locutio οἱ ἐν τέλει, *magistratus* seu *præfecti*, satis nota est. (vid. Valckenaer. ad Herodot. IX. 106.) Theb. 1027. Τοιαῦτ' ἔδοξε τῷ γε Καδμείων τέλει. Vid. Sophocl. Ant. 67. Aj. 1339. Philoct. 385. 925. Eurip. Suppl. 955. et ibi Musgr. Thucyd. II. 10. VI. 88. P. Leopard. Emend. I. 5. Duker. ad Thucyd. I. p. 40. Lennep. ad Phalar. p. 169.

Ibid. Θεόθεν. *Divinitus*. Dono deorum. Pindar. Pyth. XI. 76. θεόθεν ἐραίμαν καλῶν.

105. Πειθῶ μολπᾶν. *Suadelam canticorum*, quæ satis apte dicitur *robur senectæ proprium.*

106. Ἀλκὰ σύμφυτος. *Robur ætati congenitum.* Dicitur de cantu sicut ap. Pindar. Ol. I. 179. ἐμοὶ μὲν ὦν Μοῖσα καρτερώτατον βέλος ἀλκᾷ τρέφει. Similiter adhibet σύμφυτος Pindar. Isthm. III. 231. ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σύμφυτον οὐ κατελέγχει. Lysias c. Theomnest. p. 222. ed Auger. τὰ δὲ τούτου καὶ τοῦ τούτου πατρὸς τῆς κακίας (μνημεῖα)—οὕτω σύμφυτος αὐτοῖς ἡ δειλία. ubi forsan legendum οὕτως ἔμφυτος.

108. * Δίθρονον κράτος. *Imperium binorum regum.* Vid. supra ad v. 42. Stanleius comparat δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, Soph. Ajac. 252. Infra 602. Menelaus dicitur τῆσδε γῆς φίλον κράτος; ubique enim de Menelao loquitur Æschylus, quasi cum Agamemnone in imperio consociatus fuerit.

109. Ταγός. *Dux.* Vid. ad Prometh. 96. Ταγὸς μακάρων.

110. Πράκτωρ. *Effectrix,* vel potest significare *manum quæ pœnam exigit,* de quo sensu τοῦ πράσσειν dixi ad Pers. 482. Hesych. Πράκτορες, ἀπαιτηταί. Demosth. p. 778, 18. ed. Reisk. μὴ παραδοθῆναι τοῖς πράκτορσιν τὸ προσοφείλοντα κατὰ τὸν νόμον, cujus loci indicium Schleusnero debetur. Sic Eumen. 319. πράκτορες αἵματος. Soph. Electr. 953. φόνου ποτ' αὐτὸν πράκτορ' ἵξεσθαι πατρός. Sed in hoc loco simplice sensu accipere malim, ut in Soph. Trachin. 863. Κύπρις—τῶνδ' ἐφάνη πράκτωρ. De figura autem quæ masculinum πράκτορι cum feminino χερὶ copulat, vid. infra ad v. 647.

111. Θούριος. *Acer.* Vid. Theb. 42.

112. Οἰωνῶν βασιλεύς. Pindaro ἀρχὸς οἰωνῶν Pyth. I. 13. Horat. Carm. IV. iv. 2. *Cui rex deorum regnum in aves vagas Permisit.* In Aristoph. Av. 515. ubi in libris legitur, Ὁ δὲ δεινότατόν ἐστιν ἁπάντων, ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰετὸν ἕστηκ' ὄρνιν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλεὺς ὤν, corrigendum puto, Ὁ δὲ δεινότατόν γ' ἐστιν ἁπάντων, ὁ Ζεύς, ὅ γε νῦν βασιλεὺς ὤν, Ἕστηκεν ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀετόν, ὄρνιν βασίλειον.

113. Κελαινός. *Niger.* "Inter sex aquilarum species ab Aristotele recensitas H. A. IX. 32. prima a colore πύγαργος dicta est; tertia a colore itidem μελαναίετος, et λαγωφόνος. De his accipiendus est Æschylus. Ὁ κελαινὸς idem est ac μελαναίετος· qui ex descriptione Aristotelis μέλας τὴν χροιάν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος, καὶ κράτιστος τούτων. Hinc Achilles apud Homerum huic aquilæ comparatur Il. Φ. 252. Αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος τοῦ θηρητῆρος, Ὅς θ' ἅμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν.—Agamemnon μελα-

ναιέτῃ, propter fortitudinem, Menelaus *πυγάργῳ* comparatur, quasi imbellis et uxorius." Stanleius. Confer Tzetz. ad Lycophr. 90. Rem ipse illustrat poeta infra 120. memorans *δύο λήμασι δισσοὺς Ἀτρείδας*. Ceterum hoc portentum pro re sua excogitavit Æschylus; aliud narraverant Homerus in Aulide visum, Iliad. B. 308. Auctor Cypriorum ap. Proclum p. 475. ed. Gaisford. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 203.

Ibid. **Ἀργῆς.** *Albus.* Eumen. 45. Ἀργῆτι μαλλῷ. Homer. Il. Γ. 419. *ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ.* Θ. 133. *ἀφῆκ' ἀργῆτα κεραυνόν*, quod alibi dixit *ἄργετα*. Nicand. Ther. 551. *ἀργῆτι σὺν οἴνῳ*. Soph. Trach. 676. *ἀργῆτ' οἰὸς εὐείρου πόκον* (sic lege cum Lobeckio). Œd. Col. 670. *τὸν ἀργῆτα Κολωνόν*. Vid. Harpocrat. v. Ἀργᾶς.

114. **Ἴκταρ.** *Prope.* Vocem illustrat Burneius (*Monthly Review*, LXXXI. p. 8.) Thomas Mag. Ἴκταρ. *ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Αἰσχύλος. ἴκταρ μελάθρων. ὡς ἔχει τὸ τῆς παροιμίας, οὐδ' ἴκταρ βάλλει.* Erotianus. Ἴκταρ. *ἐγγύς, παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὡς καὶ Αἰσχύλος ἐν Εὐμενίσι φησί· Χαίρετ' Ἀττικὸς λεώς, Ἴκταρ ἥμενοι Διός.* (v. 1000. ubi edd. *ἀστικός*) *μέμνηται ὁ αὐτὸς τῆς λέξεως καὶ ἐν Ἠδωνοῖς.* Proverbium *οὐδ' ἴκταρ βάλλει*, exstat apud Platonem Polit. IX. p. 575. C. Timæus, Ἴκταρ. *ἐγγύς. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ ἐφικνεῖσθαι.* Verius ducit ab *ἵκω* Ruhnkenius. Plenius explicat Schol. Platon. p. 190. ubi ait *εἴρηται κατὰ τὴν γλῶτταν.* i. e. *peculiari et obsoleto idiomate* sive *obscuriori significatione*; vid. Gataker. ad M. Anton. p. 158, 40.

115. **Χερὸς ἐκ δορυπάλτου.** *E dextra manu*; quem verum esse horum verborum sensum primus monuit Schneiderus in Indice ad Xenoph. Hist. Gr. v. Δόρυ. quem tacite sequitur Schutzius in editione altera. Sic apud Teutonas *die Schwertseide, dexterum latus*, et propius nos Angli, *the Sword-arm*. Quod ad oram libri Scaligerani annotatum est, *ἐξ ἀριστερᾶς*, merum calami lapsum fuisse puto. Sic *εἰς δόρυ, dextrorsum*, Xenoph. Anab. IV. 3. 29. Hist. Gr. VI. 5. 18. Dionys. Hal. III. p. 190, 13. *ἐπ' ἀσπίδα* vero *sinistrorsum*. Vid. Hesych. in v.

Ibid. * **Δορύπαλτος.** *Hastam vibrans.* Forma passiva, sensu activo. Vid. infra v. *Πανάλωτος* 352. et confer Glossar. in Theb. 985.

116. * Πάμπρεπτος. *Late conspicuus.* Simile fere compositum est *εὐπρεπτος, conspicuus*, Suppl. 717. Intellige autem vel Agamemnonis palatium, vel tentorium.

117. * Λάγινος. *Leporinus.* A vetere forma λαγός, de qua conferat, qui vult, Athenæum IX. p. 400. Lex. Græc. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 320. Cyrilli Lexic. apud Bernard. in Thom. Mag. v. Λαγώς. citantes ex Sophocle, Γέρανοι, κορῶναι, γλαῦκες, ἰκτῖνοι, λαγοί.

Ibid. * Ἐρικύμων. *Ad magnum numerum in utero concipiens.* a *κῦμα, fetus*, Choeph. 126. Eumen. 665. οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου Τοκεύς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου. Eustath. ad Iliad. Z. p. 656, 57. καὶ κῦμα, τὸ γέννημα, ὡς ἐκ τοῦ κύημα κατὰ κρᾶσιν. ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Κερκύονι τὸ—γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Idem fere vocabulum est ἀρικύμων, *quæ facile concipit.* explicatur ab Erotiano et Galeno Lex. Hippocrat. Occurrit in Hippocr. de Aer. et Aq. §. 24. Auctores de leporis fœcunditate a Stanleio laudantur Aristot. Probl. X. 7. H. A. IV. 5. Herodot. III. 8. Oppian. Cyn. III. 521. quibus adjicias Athen. IX. p. 400. Eratosth. Cataster. p. 12. ed. Fell. Horat. S. 2. IV. 44. *Fœcundæ leporis.*

Ibid. * Φέρμα. *Gestamen.* Leporis fetus φέρματα vocatur, ut apud Ovidium Met. XV. 163. *clypeus* dicitur *gestamina.*

118. Βλάπτομαι. *Impedior. Retardor.* Homer. Iliad. Z. 38. ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο Ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε μυρικίνῳ. Iliad. Ψ. 586. οὕνεκα τὰς μὲν ὁρᾷ ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰοῦσας, Οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες. Cum genitivo construitur apud Theogn. 223. νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ. (Soph. Aj. 954. ἀποβλαφθεῖσαν φίλου, ubi vid. Musgrav.) Sed propius accedit Odyss. A. 195. quem locum in animo habuisse nostrum facile crediderim. ἀλλά νυ τόν γε θεοὶ βλάπτουσι κελεύθου. *impediunt illum ne iter suscipiat.* Verte igitur, *impedita quo minus ultimum cursum perficerent.*

119. Αἴλινον. *Ælinon.* αἴλινος cantilena quædam lugubris. ὕμνος. θρῆνος. Hesych. *Ælinon* exclama ob mala Atridis impen-

dentia: cf. 156. Soph. Aj. 627. Αἴλινον, αἴλινον—ἥσει δύσμορος. Eurip. Orest. 1392. Αἴλινον, αἴλινον, ἀρχὰν θανάτου, Βάρβαροι λέγουσιν. Callim. H. Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μητήρ, Ὁππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ. ubi αἴλινα valet αἴλινον, αἴλινον. Moschus III. 1. Αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι. Athenæus XIV. p. 619. C. Λίνος δὲ καὶ αἴλινος, οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Hesiod. ap. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1163. Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον υἱον, Ὃν δή, ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταί, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέουσι. Conon Narrat. 19. καὶ οὕτως ἦν ἐκπρεπὴς ὁ ἐπὶ Λίνῳ θρῆνος, ὡς ἀπ' ἐκείνων καὶ τοῖς ἔπειτα ποιηταῖς παντὸς πάθους παρενθηκὴ Λίνος συνανετράφη. Cf. Herodot. II. 79. qui miratur unde ad Ægyptios pervenerit Λίνος cantilena. Homer. Iliad. Σ. 569. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμέροεν κιθάριζε. Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε Λεπταλέῃ φωνῇ. ubi Lini historiam ex Philochoro tradit Schol. Venet. et de Lino locum intelligit Pausan. IX. 29. et recte quidem, me saltem judice; etsi aliter sentiunt viri eruditi C. G. Heyne et R. P. Knight, qui de hac quæstione minus consulte scripsit in Prolegomenis ad Homer. §. 47. not. non recordatus, ut opinor, fragmenti Hesiodei.

Ibid. Τὸ εὖ. *Id quod felix faustumque est.* Infra 350. Τὸ δ' εὖ κρατοίη. Eurip. Iph. A. 396. τὸ σὸν μὲν εὖ πέρα δίκης ἔσται, *tuum commodum.* Iph. T. 580. τὸ δ' εὖ μάλιστά γ' ὧδε γίγνεται. Idem Belleroph. fr. 16. τοῦ γὰρ εὖ τητώμενος Οὐκ οἶδεν, ἀεὶ δυστυχῶν. Idem ap. Suid. v. Παλαμᾶσθαι, et Cic. Ep. Att. VI. 1. VIII. 8. Τὸ γὰρ εὖ μετ' ἐμοῦ, καὶ τὸ δίκαιον Ξύμμαχον ἔσται, quæ in suos usus convertit Aristophanes Acharn. 661. Hæc contulit Stanleius.

120. Κεδνός. *Prudens.* Glossar. in Theb. 62.

Ibid. * Στρατόμαντις. *Exercitus Augur.*

Ibid. Λῆμα. *Indoles.* Glossar. in Theb. 444. Pers. 55.

121. Δάημι. *Scio.* ἐδάην a δαίω nescio quo pacto ducit In-

dicis Beckiani in Euripidem auctor: sic etiam Etymol. M. p. 244, 38. Participium δαείς occurrit Choeph. 602. Theocr. XVII. 81. infinitivum δαήμεναι passim apud Homerum. Verte autem *intellexit quid significarent aquilæ lepore vescentes.*

Ibid. * Λαγοδαίτης. *Qui lepore vescitur.* Substantivus est, sicut χρηματοδαίτης Theb.

122. Πομπός. *Qui mittit. Dux.* Vid. Soph. Œd. Col. 70. Herodot. I. 121. Glossar. in Pers. 632.

123. Τεράζω. *Portenta declaro.* Hesych. Τεράζει. τερατεύει. Sed τερατεύεσθαι (Aristoph. Ran. 834.) idem fere valet ac τερατολογεῖν, *incredibilia narrare.* Portentorum interpres dicitur τερασκόπος Choeph. 549.

125. Κέλευθος. *Expeditio.* Similiter fere ὁδός usurpatur. Prometh. 342. Πάπταινε δ' αὐτός, μή τι πημανθῇς ὁδῷ. Eurip. Electr. 1235. οὐ γὰρ θνητῶν γ' Ἧδε κέλευθος. Theocrit. VII. 31. ἁ δ' ὁδὸς ἅδε Θαλυσιάς.

127. Κτῆνος. *Possessio.* Hesych. Κτήνη. χρήματα. quo sensu nescio an alibi usurpetur. Plerumque significat *pecudes.* Homerid. Hymn. XXIX. 9. Βρίθει μέν σφιν ἄρουρα φερέσβιος, ἠδὲ κατ' ἀγροὺς Κτήνεσιν εὐθηνεῖ. Callim. H. Dian. 125. Κτήνη σφιν λοιμὸς καταβόσκεται.

Ibid. * Δημιοπληθής. *Opibus publicis abundans.* Sic γυναικοπληθὴς ὅμιλος Pers. 127. *cœtus feminis refertus.* τὰ δήμια sunt *pecunia publica.* Verte, *Fatum vero prius violenter diripiet ex turribus opes populares.*

128. Λαπάζω. *Inanio. Spolio.* Glossar. in Theb. 47. Similiter fere dixit ἑδωλίων ἐκλαπάξαι Theb. 452.

Ibid. Πρὸς τὸ βίαιον. *Violenter. Per vim.* Sic πρὸς τὰ καρτερόν, Prometh. 220. ubi vide.

129. Ἀγή. *Invidia.* Vid. notas. De invidia Deorum quædam notavi ad Pers. 368. in Glossario.

Ibid. * Κνεφάζω. *Obscuro.*

130. Προτυπείς. Vertunt Hermannus et alii, *irrumpens*, ex Homero Il. N. 136. Τρῶες δὲ προύτυψαν ἀολλέες, *proruperunt.* Od. Ω. 317. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προύτυψε. Sed ibi in activa voce ponitur. Butlerus vertit *incitatum*; et rectius quidem; nisi potius reddendum sit *procusum*; sed vel sic durum est; et fortasse verum est, quod observavit Schutzius, oraculi ambiguitatem poetam exprimere voluisse.

Ibid. Στόμιον. *Lupatum.* Prometh. 294. Τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν Γνώμῃ, στομίων ἄτερ, εὐθύνων. ibid. 1045. δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς Πῶλος. Soph. El. 1462. στόμια δέχηται τἀμά. Pollux II. 101. Στόμια μέντοι οἱ τῶν ἵππων χαλινοί. sed de *lupatis* intelligendum monuit Hemsterhusius ad X. 56. Herodot. I. 215. χαλινοὺς καὶ στόμια καὶ φάλαρα. De specu positum videtur in Choeph. 805. ὦ μέγα ναίων στόμιον. De puteo in Alexand. Ætol. ap. Parthen. 12. De poculorum labris posuit Æschylus in Περῤῥαιβοῖς ap. Athen. XI. p. 476. C. ἀργυρηλάτοις Κέρασι, χρυσᾶ στόμια προσβεβλημένοις, ubi olim male correxi Τοῖς κέρασι, penultimam enim in κεράτα produci monuit me Vir exquisitæ doctrinæ, cui egregium Græcæ poëseos Thesaurum debemus, Edvardus Maltby. Intellige autem *frænum servitutis*; sic Choeph. 959. μέγα τ' ἀφῃρέθην Ψάλιον οἴκων. Infra 512. τοιόνδε Τροίᾳ περιβαλὼν ζευκτήριον Ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς. et confer Pers. 195.

133. Πτηνὸς κύων. *Alatus canis.* Aquila scilicet. Prometh. 1057. Διὸς Πτηνὸς κύων, δαφοινὸς ἀετός. Vid. Glossar. ad Prometh. 828. ubi *Aquilæ* incuria scripsi, quum deberem *Grypes.* vid. supra ad v. 81. In hoc loco signum cum re significata confunditur: πτανοῖσι κυσί de Atridis intelligendum esse colligitur ex præeunte οἴκῳ, quod observavit Butlerus; qui vim portenti esse monet in eo quod leporem *prægnantem* dilaniarunt aquilæ. Quod vero censet hoc referendum

esse ad Græcorum in pueros utero latentes post Trojam captam sævitiam; ingeniose quidem animadversum est, nescio tamen an vere.

134. **Αὐτότοκος.** *Una cum fetu.* Schol. σὺν αὐτῷ τόκῳ. Minus recte, ut opinor, etiamsi dictum est αὐτῷ τόκῳ et similia. Est enim αὐτὸς καὶ ὁ τόκος. Stanleius confert Eumen. 404. Ἔνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί. Hesych. Αὔτανδρον. σὺν αὐτοῖς τοῖς ἀνδράσι. (Pseudo Plutarch. Parall. p. 306.)

Ibid. * **Πτάξ.** *Animal timidum.* Hesych. Πτάξ. πτακίς, πτώξ, δειλός. Photius, Πτάκες. δειλοί. ὀπτικῶς. ubi Alberti legit ἐπτηχώς. Corrige ποιητικῶς. Pollux III. 136. καὶ ὁ πτακίς, σφόδρα κωμικόν. Est autem a πτήσσω, sicut ῥάξ a ῥήσσω et πλάξ a πλήσσω. Forma notior πτώξ, a πτώσσω derivata, occurrit Eumen. 326. Theocrit. I. 110. Euphorion. ap. Schol. Nicand. Alex. 147. Ælian. N. A. VII. 47. τῶν μὲν δὴ λαγῶν λαγιδεῖς· ὁ δὲ τέλειος, καὶ πτῶκα αὐτὸν φιλοῦσιν ὀνομάζειν οἱ ποιηταί. Simile fere vocabulum est πρόξ, *hinnulus.* Callim. H. Dian. 154.

138. **Δρόσος.** *Ros. Tenellus.* Etymol. M. p. 377, 37. Ἕρσαι, αἱ ἔαρι γεννηθεῖσαι. ἢ αἱ ἁπαλαί, καὶ τελείως νέαι, μεταφορικῶς. ὡς Ἀριστόνικος ἐν σημείοις. ἕρση γάρ ἐστιν ἡ δρόσος. καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι τοὺς σκύμνους τῶν λεόντων δρόσους κέκληκε, μεταφράζων τοῦτο. Schol. Δρόσοισιν. τοῖς νεογνοῖς. χωρὶς δ' αὖ τέρσαι. ubi reposuit Stanleius, χωρὶς δ' αὖθ' ἕρσαι, ex Odyss. I. 222. ubi Schol. αἱ νεογναὶ καὶ ἁπαλαὶ καὶ δροσώδεις. Vid. Hesych. v. Ἕρσαι. et Alberti. Hesych. Δρόσους. ἀχρείους, Κύπριοι. Ad eandem metaphoram retulerim ψακάλον, *recens natum,* a ψακὰς derivatum. Vide notas.

Ibid. * **Ἄλεπτος.** *Nondum ovo exclusus.* Vide notas.

Ibid. **Μαλερός.** *Vehemens.* Vide ad Pers. 62.

139. **Ἀγρονόμος.** *Agris habitans.* Hesych. Ἀγρονόμων. ἐν ἀγροῖς διαγόντων. Apollon. —ἅπαξ εἴρηται ἐν Ὀδυσσείᾳ· (Z. 106.) Ἀγρονόμοι παίζουσι, γέγηθε δ' ἄρα φρένα Λητώ. ἐπὶ τῶν Νυμφῶν.

τῆς μὲν οὖν παρεσχάτης ὀξυτονουμένης, ἀκούονται αἱ ἐν ἀγροῖς οἰονέμουσαι· τῆς δὲ δευτέρας, αἱ ἐν ἀγροῖς νεμόμεναι. Lege *αἱ ἐν ἀγροῖς οἷον νέμουσαι.* Soph. Œd. T. 1103. *πλάκες ἀγρονόμοι.* Antig. 786. *ἀγρονόμοις αὐλαῖς.*

Ibid. * Φιλόμαστος. *Mammam amans. Lactens.* Infra 698.

140. Ὀβρίκαλον. *Catulus.* Ælian. N. A. VII. 47. *τῶν ὑστρίχων καὶ τῶν τοιούτων ἀγρίων τὰ ἔκγονα ὄβρια* (*ὀβρίκαλα* Valcken.) *καλεῖται. καὶ μέμνηται Εὐριπίδης ἐν Πελειάσι τοῦ ὀνόματος, καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι καὶ Δικτυουλκοῖς.* Photius, *Ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα. τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκύμνα. Αἰσχύλος Δικτυουλκοῖς.* Totus Æliani locus, qui lectu dignissimus est, ex Aristophane grammatico describitur. Obiter moneo, pro *παρδαλέων δὲ σκύμναι καὶ ἄρκηλοι* legendum esse, *παρδαλέων δὲ σκύμνοι καὶ παρδαλιδεῖς· ἄρκτων δὲ σκύμνοι καὶ ἀρκτιλοι.* sic enim locum citat Eustath. ad Odyss. I. p. 1625, 48. nisi quod *ἄρκιλοι* habet. Idem ad Odyss. A. p. 1395, 47. *ἐκεῖθεν καὶ ὀβρίκαλα παρὰ Αἰσχύλῳ, λεόντων σκύμνια.* Quod vero Ælianus de hystricum catulis narrat, Hesychium illustrat: *Ἰβρίκαλοι. χοῖροι.* quod fortasse corruptum est ex *Ὀβρίκαλα. ἀκανθόχοιροι.* Idem alibi, *Ἐχῖνοι—ἀκανθόχοιροι.* Vid. Jos. Scalig. Conj. in Varr. p. 18.

142. Ξύμβολον. *Omen.* Supra 7.

143. * Κατάμομφος. *In reprehensionem incurrens.* *κατάμεμπτος* dixit Sophocles Œd. Col. 1234. Recte explicat Schol. *Δεξιὰ διὰ τὴν νίκην, κατάμομφα διὰ τὸν χόλον Ἀρτέμιδος.* Omen erat mixti generis, quale obtulit sese Xenophonti ex Epheso cum Cyro egresso, Anab. VI. 1. 23. ubi aquilam vidit sedentem, *ὅνπερ ὁ μάντις προπέμπων αὐτὸν εἶπεν, ὅτι μέγας μὲν οἰωνὸς εἴη καὶ οὐκ ἰδιωτικός, καὶ ἔνδοξος, ἐπίπονος μέντοι.*

144. Ἰήϊος. *Ieïus.* Spiritu leni. Minus recte Stanleius *Jaculator.* etsi ex *ἱέναι* hanc vocem profluxisse credidit, ut videtur, Callimachus H. Apoll. 101. *ἐπηύτησε δὲ λαός, Ἰή, ἰή, Παιῆον, ἵει βέλος.* Apoll. Rhod. II. 714. *Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι.* ubi

Schol. ὅτε ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἐπεφώνουν αἱ νύμφαι τοῦ βάλλειν αὐτόν, Ἴη, ἴη βέλος. ἐξ οὗ τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο Ἰηπαιήων. Et sic fere Clearchus περὶ Παροιμιῶν apud Athen. XV. p. 701. C. Euripides vero derivasse videatur ex ἴη ἴη. Phœniss. 1050. ἰήϊον βοάν. Apollon. Lex. Homer. Ἤιος. ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τοξείας. ἔνιοι δὲ ψιλῶς ἀπὸ τῆς ἰασέως. eadem fere Hesychius. In Homer. Iliad. O. 365. Υ. 152. alia est forma ἤϊος. H. Apoll. 272. Ἀλλὰ καὶ ὣς προάγοιεν Ἰηπαιήονι δῶρα. Soph. Œd. T. 155. Ἰήϊε, Δάλιε, Παιάν. Cf. ibid. 1094. Eurip. Electr. 1211. Ceterum tirones monendi sunt, hujusmodi exclamationum, ἰή, εὐοῖ, et similium, origines non ex Græco fonte repetendas esse, sed ex istius populi lingua, cui mythologiam suam Græcia acceptam retulit, id est, Ægyptiorum.

145. Ἐχενηΐς. *Naves detinens.* Sic dicebatur piscis quidam exiguus, quem naves retardare veteres fabulati sunt. Donat. in Terent. Andr. IV. iv. 18. "*Remorari* a *remora,* pisce minutissimo, qui naves retinet: nam Græce ἐχενηΐς vocatur." Cf. Oppian. Hal. I. 212. et Suidam in v.

147. * Ἄδαιτος. *Non epulandus.* Observavit Schutzius Æschylum caussam adtulisse satis futilem, quæ Dianam ad classem in Aulide retinendam impulerit, Iphigeniæque sacrificium exigendum. Quod nescio an vere animadversum sit; namque hoc portentum non tam *caussa* quam *signum* fuit sacrificii ab Atridis mox consummandi. Ipse vero Agamemnon jamdudum numen Dianæ læserat. Fabulam de Iphigeniæ mactatione, pro libitu immutarunt poetæ. Soph. Electr. 576. Callim. H. Dian. 262. et scriptor τῶν Κυπρίων, teste Proclo, ed. Gaisford. p. 475. Dianam eo iratam fuisse tradunt, quod Agamemnon, cervam configens, se deæ jaculando parem jactavit. Cf. Tzetz. ad Lycophr. 184. Ptolem. Hephæst. ap. Phot. Bibl. p. 483. ubi fabula aliquantum variatur. Euripides vero, qui ex recepta ætatis suæ mythologiæ recedere amabat, Iphigeniam ex voto quodam patris sui Dianæ debitam fuisse tradit. Sacrificium tangit Pindar. Pyth. XI. 35. non item caussam. Totam fabulam Homero ignotam fuisse patet ex Iliad. I. 145. quod observavit Schol. ad locum.

148. Σύμφυτος. *Cognatus.* Supra 106. Epitheta hic trans-

posita sunt: nam *σύμφυτον* et *οὐ δεισήνορα*, quæ ad *νεικέων* proprie pertinent, ad *τέκτονα* transferuntur, eadem prorsus hypallage, qua supra v. 48. 49. habuimus *ἐκπατίοις ἄλγεσι παίδων*. HEATH. Sic Theb. 340. *βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων*. Aristoph. Pac. 155. *χρυσοχάλινον πάταγον ψαλίων*. Soph. Antig. 793. *νεῖκος ἀνδρῶν ξύναιμον*. Sic fere apud Horatium *Tyrrhena regum progenies* pro *Tyrrhenorum regum progenies*.

Ibid. * Δεισήνωρ. *Maritum veritus.* Sic (sc. *οὐ δεισήνορα*) videtur vocare mactationem Iphigeniæ, quæ fuit ea, ut omni pudore et timore seposito, Clytæmnestra postea suum maritum interfecerit. Is. CASAUBON. De hujusmodi compositis ab *ἀνήρ* vid. ad Prometh. 749. Pers. 141.

149. Παλίνορσος. *Retrogressus.* *ὀπισθόρμητος*. Photius. Homer. Iliad. Γ. 33. *Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα Ϝιδὼν παλίνορσος ἀπέστη*. Aristoph. Acharn. 1179. *Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισε*. sic recte Elmsleium pro *παλίνορος* edidisse ostendit simile compositum *ἄψορρος*, de quo vid. ad Prometh. 1057. Etymol. M. p. 648, 27. *Παλίνορσος. παρὰ τὸ ὄρω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα ὀρτός, καὶ παλίνορτος. ἐχρῆν διὰ τοῦ τ γράφεσθαι, οὐχὶ διὰ τοῦ σ.—σημαίνει δὲ τὸ ὀπισθόρμητος, ἐκ τοῦ πάλιν, τοῦ σημαίνοντος τὸ εἰς τοὐπίσω, καὶ τοῦ ὄρσω, Αἰολικοῦ μέλλοντος.* Veram esse hanc etymologiam monstrat vox *παλινορμένος*, Iliad. Λ. 326. quare probare nequeo Toupium in Suid. I. p. 33. et Porsonum Advers. p. 295. legentes in Philetæri versu, *Ἄπιθ' ἀμπαλίνορος*. Scribendum *ἀπαλίνορρος*. In hoc loco videtur significare *resiliens in caput Agamemnonis*, nisi legendum cum Schutzio *παλίνορσον*, *reducem Agamemnonem.*

150. Μνάμων μῆνις * τεκνόποινος. *Memor ira, pœnam ob filiam exigens.* (Cf. 218.) Ira scilicet Clytæmnestræ, memoris immolatæ filiæ. Virgil. Æn. I. 4. *memorem Junonis ob iram;* ubi plura Guellius. *μνήμονες Ἐρινύες*, Prometh. 524.

151. Ἀποκλάζω. *Vociferor.* De *κλάζω* vid. supra 47. Verte autem, *talia, una cum præclaris exercitui successibus, fatalia domibus Atridarum, ab alitibus in itinere visis, Calchas pronuntiavit.*

152. **Ὅδιος.** Vid. supra 103.

153. **Ὁμόφωνος.** *Consonus.* Nempe αἴλινον αἴλινον consonum erat τοῖς μορσίμοις, et τὸ εὖ νικάτω, τοῖς μεγάλοις ἀγάθοις.

155. **Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν.** Solennis invocandi formula, quæ omnes dei, qui invocatur, titulos in se comprehendat: quod notavit P. Victorius. V. L. XIII. 2. Plato Cratyl. p. 400. E. ὥσπερ ἐν ταῖς εὐχαῖς νόμος ἐστὶν ἡμῖν εὔχεσθαι οἵ τινές τε καὶ ὁπόθεν χαίρουσιν ὀνομαζόμενοι, ταῦτα καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς (τοὺς θεοὺς sc.) καλεῖν, ὡς ἄλλο μηδὲν εἰδότας. et in Phædro p. 273. C. φεῦ δεινός γ' ἔοικεν ἀποκεκρυμμένην τέχνην ἀνευρεῖν ὁ Τισίας, ἢ ἄλλος, ὅστις δήποτ' ὢν τυγχάνει καὶ ὁπόθεν χαίρει ὀνομαζόμενος. Eur. Melanippa fr. I. Ζεύς, ὅστις ἐστίν. οὐ γὰρ οἶδα, πλὴν λόγῳ Κλύων. ubi cur Porsonus (ad Orest. 412.) legeret Ζεύς, ὅστις ὁ Ζεύς, causam idoneam non video. Bacch. 220. Διόνυσον, ὅστις ἐστί, τιμώσας χοροῖς. Danaæ fr. I. τόν θ', ὃν καλοῦσιν αἰθέρ', ὅστις ἐστὶ δή. Sic enim legendum. Troad. 884. a Victorio laudatus, Ὅστις ποτ' εἶ σύ, δυστόπαστος εἰδέναι Ζεύς. Cf. Stanleium et Spanhem. ad Callim. Dian. 7. Illud tantum adjiciam, πότε post ὅστις solenniter inseri. Eurip. Hippol. 851. Ὅστις ποθ' οὗτός ἐσθ', ὁ τῆς Ἀμάζονος. Iph. T. 340. Θαυμάστ' ἔλεξας τὸν φανένθ', ὅστις ποτε Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον. ibid. 350. Δύσνουν με λήψεθ', οἵτινές ποθ' ἥκετε. ibid. 483. ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι. Cf. Helen. 186. 1164. Ion. 238. 324. 564. Aristoph. Plut. 53. ἣν δ' ἡμῖν φράσῃ Ὅστις ποτ' ἐστὶν οὑτοσί. Menand. p. 34, 12. Ὁ δ' ἠδικηκὼς ὅστις ἔσθ' οὗτός ποτε. Liv. I. 2. *Æneas—situs est, quemcumque eum dici jus fasque est, super Numicum flumen.*

158. **Προσεικάζω.** *Comparo.* infra 1100. κακῷ δέ τῳ προσεικάζω τάδε. Choeph. 10. ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσαι; Cf. Theb. 427. Hinc *comparando assequor.* Totum autem locum, qui interpretes mirifice torsit, sic verterim; *Non enim alium titulum comparando assequi possum, omnibus perpensis, præterquam hunc* Jovis, *si revera inutile conjecturæ onus excutere licet, et in hoc nomine acquiescere.* τὸ μάτην ἄχθος dicitur fere ut μάτην κόμπος ap. Herodot. VII. 103. Sed omnino legerim ματᾶν.

159. * Ἐπισταθμάομαι. *Ad amussim expendo.* Α στάθμη, *amussis.* ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἡ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον. ἔστι δὲ καὶ σχοινίον λεπτόν, ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι κεχρισμένον. Schol. Homer. ad Iliad. O. 410. Ἀλλ' ὥστε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος. Hinc σταθμάομαι interdum valet *conjectura metior.* Soph. Œd. T. 1110. Εἰ χρή τι κἀμὲ μὴ ξυναλλάξαντα τῷ Πρέσβει, σταθμᾶσθαι, τὸν βοτῆρ' ὁρᾶν δοκῶ. Sic enim legendum puto. Edd. vulg. ξυναλλάξαντά πω, Πρέσβυ, σταθμᾶσθαι. Elmsleius ex MSS. Πρέσβυν σταθμᾶσθαι. Aldus πρέσβεις. Eurip. fr. inc. Barnes. 19. τῇ ρετῇ σταθμώμενος Τὰ πάντα. Herodot. II. 2. τοιούτῳ σταθμησάμενοι πρήγματι.

163. * Πάμμαχος. *Cum nemine non pugnaturus.* Sic enim interpretari malim quam cum amico doctissimo et plurimum reverendo, Edv. Maltby, *qui omni pugnæ genere certat.* Æschylus autem ad Cœlum et Saturnum alludit, quod confirmat Schutzius ex Prometh. 992. οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην; Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι Αἴσχιστα καὶ τάχιστα.

Ibid. Βρύω. *Scaturio. Effloresco.* Hesych. Βρύει. ῥέει. πηγάζει. ἀναβλύζει. πηδᾷ. ἀνθεῖ. ἀνίησιν. αὔξεται. ubi Alberti conjicit, non sine quadam veritatis specie, formam esse Æolicam τοῦ ῥύω *fluo*, ut βρόδος pro ῥόδος. Choeph. 63. χρονίζοντ' ἄχη βρύει. ibid. 67. νόσου βρύειν. Soph. Œd. Col. 16. βρύων Δάφνης, ἐλαίας, ἀμπέλου. Electr. 422. Βλαστεῖν βρύοντα θαλλόν. Eurip. Licymn. fr. Παγαῖς δακρύων ἄχεων τε βρύει. ap. Suid. v. Εὐριπίδειον. Ἄλλων ἰατρός, αὐτὸς ἕλκεσιν βρύων. Lege ἰατρὸς ἄλλων. Aristoph. Nub. 46. Βρύων μελίτταις, καὶ προβάτοις, καὶ στεμφύλοις. ubi vid. Spanhem. Hinc ἐπιβρύω Theocr. XXII. 43.

165. * Τριακτήρ. *Victor.* Metaphora ex palæstra desumta. Photius et Suidas, Τριαχθῆναι λέγουσιν οἱ παλαιστρικοί, ἀντὶ τοῦ τρὶς πεσεῖν, ἢ τρὶς τροχάσαντα νικηθῆναι, στάδιον, δίαυλον, δόλιχον. οὕτως Θουγενίδης ἐν Δικασταῖς. Eadem habet, sed mutilata, Antiatticista Sangerm. p. 114. et Etymol. M. " Τριάξαι et ἀποτριάξαι dicebatur, qui ter dejecerat adversarium—ideo τριάξαι est vincere.

Unde ἀτρίακτος ἄτα Æschylo Choeph. 336. quæ expugnari non potest." Verba sunt Salmasii ad Solinum p. 206. Rem pluribus illustrabo ad Eumen. 568. Ἐν μὲν τόδ' ἤδη τῶν τριῶν παλαισμάτων.

167. Ἐπινίκιον. *Epinicium.* (Sueton. Ner. 43.) *Canticum quod ob partam victoriam canitur.* Proclus, ὁ δὲ ἐπινίκιος, ὑπ' αὐτὸν τὸν καιρὸν τῆς νίκης τοῖς πρωτεύουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἐγράφετο. cohæret igitur in hoc loco cum metaphora quæ in τριακτῆρος adhibetur. Pindar. Nem. IV. 127. ἐπινικίοισιν ἀοιδαῖς, Epinicios sive Epinicia scripsit ipse Pindarus: item Euripides et Simonides Ceius: Athen. I. p. 3. Callimachi memoratur ἐπινίκιον εἰς Σωσίβιον. Alio sensu, ut videtur, Sophocles Electr. 692. Τούτων ἐνεγκὼν πάντα τἀπινίκια, Ὤλβιζετ'.

Ibid. Κλάζω. *Vociferor.* Supra 47. Infra 194. Toto cœlo aberrat Schutzius, qui interpretatur *Jovem carminibus celebrare ab eoque victoriam precibus expetere.* Sensus hic est, *nec Cœlus, nec Saturnus quidquam sunt;* Jovem vero *si quis victorem esse ait, is omnino recte judicat.*

168. Τεύξεται φρενῶν τὸ πᾶν. *Sapientiæ omnino compos fiet.* ὁλοσχερῶς φρόνιμος ἔσται. Schol. Pessime Stanleius, *Compos fiet usquequaque sui propositi:* Eurip. Alcest. 328. Δράσει τάδ', ἤνπερ μὴ φρενῶν ἁμαρτάνῃ, *si non insanit.* τὸ πᾶν idem valet atque εἰς τὸ πᾶν. Et sic forsan capiendum in Pers. 588. δυρόμενοι γέροντες τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.

169. Ὁδόω. *In viam dirigo.* Prometh. 505. δυστέκμαρτον εἰς τέχνην Ὥδωσα θνητούς. Eurip. Ion. 1050. ὅδωσον Δυσθανάτων κρατήρων Πληρώματα. Herodot. IV. 139. τὰ ἀπ' ὑμέων ἡμῖν χρηστῶς ὁδοῦται. *via ostenditur.* Notabilis est constructio ὁδώσαντα βροτοὺς φρονεῖν. Subaudiendum ὥστε. Vid. Hermann. ad Viger. n. 20.

170. Μάθος. *Doctrina. Disciplina.* Photius. Μάθος λέγουσι τὴν ζήτησιν. οὕτως Ἀριστοφάνης. Scholiasta laudat Hesiod. Op. 216. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. Proverbium erat παθήματα μαθή-

ματα, teste Casaubono ad Persium p. 26. Sed nescio ubinam adhibeatur præterquam in Herod. I. 207. *τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἐόντα ἀχάριτα, μαθήματα γεγόνεε.* Plato Symp. p. 272. ed Bip. *καὶ μή, κατὰ τὴν παροιμίαν, παθόντα γνῶναι.* Vid. Matthiæ Miscell. Philol. II. p. 4. Ad hoc proverbium alludere videtur Sophocl. Œd. Col. 143. *Μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα, νῦν τ' ἄπειρος εἶ.* Vid. infra 241.

172. Στάζω. *Stillo.* Herodot. IX. 3. *ἀλλά οἱ δεινός τις ἐνέστακτο ἵμερος τὰς Ἀθήνας δεύτερα ἑλέειν.*

173. * Μνησιπήμων πόνος. *Angor ex recordatione malorum.*

Ibid. Παρά. *Ad.* Cum quarto casu. Homer. Iliad. A. 347. *τὼ δ' αὖτις ἴτην παρὰ νῆας Ἀχαιῶν.* Herodot. III. 15. *ἦγον παρὰ Καμβύσεα.* Thucyd. I. 115. *παρ' Ἀθηναίους ἐλθόντες.* ibid. 137. *παρὰ σὲ ἥκω.* Notandus autem infinitivus *σωφρονεῖν* sine articulo. Infra 241. *Δίκα δὲ τοῖς μὲν παθοῦσι μαθεῖν ἐπιῤῥέπει.* Anacr. II. *φύσις—ἔδωκε τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι.* Noster Pers. 726. *Πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;* ibid. 834. *σωφρονεῖν κεχρημένον.* Soph. Antig. 1051. *μὴ φρονεῖν πλείστη βλάβη.* Aristoph. Nub. 482. *ἔνεστι δῆτά σοι λέγειν ἐν τῇ φύσει.* Soph. Œd. Col. 954. *θυμοῦ γὰρ οὐδὲν γῆράς ἐστιν ἄλλο πλὴν θανεῖν.* Plato Apolog. §. 9. *ὄνομα τοῦτο, λέγεσθαι σοφὸς εἶναι.* Sic apud Latinos Persius I. 26. *usque adeone* Scire tuum *nihil est, nisi te scire hoc sciat alter?*

175. Δαιμόνων χάρις. *Reverentia diis adhibenda.* Sic Eurip. Med. 439. *Βέβακε δ' ὅρκων χάρις.* Mirum in modum in interpretes verterunt *Deorum donum*, sc. *τὸ σωφρονεῖν*, quem sensum voces non ferunt.

176. Σέλμα. *Transtrum.* Vid. Gloss. Theb. 32. Pers. 364.

Ibid. Σεμνός. *Venerabilis.* De regibus dictum. Eurip. Androm. 700. *Σεμνοὶ δ' ἐν ἀρχαῖς ἥμενοι.* Choeph. 973. *Σεμνοὶ γὰρ ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι.* Herodot. II. 173. *σὲ γὰρ ἔχρην ἐν θρόνῳ σεμνῷ σεμνὸν θωκέοντα, δι' ἡμέρης πρήσσειν τὰ πρήγματα.*

177. **Πρέσβυς.** Stanleius interpretatur *Summus:* Arnaldus *venerandus:* vid. ad Theb. 386. Sed satius est cum Butlero vertere *major natu.* Infra 198. ἄναξ ὁ πρέσβυς. 513. Ἄναξ Ἀτρείδης πρέσβυς, εὐδαίμων ἀνήρ.

180. **Ἔμπαιος.** *Qui incutitur.* ταῖς ἐμπεσούσαις. Schol. Hesych. Ἔμπαιον. ἔμπειρον. μέτοχον. ἢ ἐπίσιτον. Spectat ad Odyss. Φ. 400. κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης. ubi significari videtur is qui παίεται ὑπὸ κακῶν. Hujus fabulæ 338. εἰ πρόσπαια μὴ τύχοι κάτα. Sed, ut verum fatear, Homericam vocem profluxisse puto ex ἔμπα vetere substantivo, unde ἐμπάζομαι *curam gero,* et forte ἔμπας *sedulo, omnino.* Æschylus vero a παίω duxit. Apud Hesychium pro ἐπίσιτον Abreschius corrigit ἐπίσσυτον,

181. * **Κεναγγής.** *Vasa evacuans.* Famem generans, quæ vasis corporis exinanitis supervenit. Galen. ap. Foes. Œcon. Hippocr. p. 332. Κενεαγγείην—τὴν τῶν ἀγγείων κένωσιν. τοῦτο γὰρ ἡ κενεάγγεια σημαίνει κυρίως τε καὶ πρώτως· καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀσιτία κενεάγγεια πολλάκις εἴρηται. quæ vox frequens est apud Hippocratem. Pollux VI. 31. τὸ πρᾶγμα, πεῖνα, καὶ τὸ ῥῆμα πεινῆν. Πλάτων δὲ ὁ κωμικὸς καὶ κεναγγίαν εἴρηκε· Ξενοφῶν δέ, βούλιμον. καὶ Ἀριστοφάνης δέ, τὸν Πειραᾶ μὴ κεναγγίαν ἄγειν. in utroque loco MS. κεναγγείαν, sed rectius κεναγγίαν. Antiatticista Sangerm. p. 104. Κεναγγίαν. τὴν πεῖναν. Πλάτων Συμμαχίᾳ. Quare aberrarunt interpretes, quum hanc vocem ad navium vasa retulerint. Scholiasta citat Odyss. M. 329. νηὸς (νηῶν Schol.) ἐξέφθιτο ἤια πάντα. cui explicationi aliquatenus favere videatur locus Aristophanis Plut. 840. Αὐχμὸς γὰρ ὢν τῶν σκευαρίων μ' ἀπώλεσεν. Cf. Casaub. Animadv. in Ath. I. 11.

183. * **Πέρα.** *Terra e regione sita.* Substantivus. Suppl. 261. Ἄπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας, *ex terra Naupactia e regione jacente.* Etymol. M. p. 79. de adverbiis ex obliquis nominum casibus deductis, καὶ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τῇ πέρᾳ, τὴν πέραν. Recte: nam πέραν dicitur pro κατὰ πέραν. Infra 1170. Πόντου πέραν τραφεῖσαν. Herodot. VI. 44. ἐκ μὲν δὴ Θάσου διαβαλόντες πέρην. Nec dubium

quin πέρα fuerit dativus ejusdem vocabuli, anglice, *on the other side;* et hinc patet causa, quare ultima ejus syllaba producatur.

Ibid. Παλίῤῥοθος. *Refluus.* i. e. *quem refluæ undæ lavant.* Epithetum minime otiosum. Euripi reciprocationes (quæ ap. Strab. IX. p. 403. septies quotidie fieri narrantur) in proverbium abierant. Vid. Hesych. in v. Εὔριπος. Antiphilus in Anthol. p. 73. Εὐβοϊκοῦ κόλποιο παλινδίνητε θάλασσα, Πλαγκτὸν ὕδωρ, ἰδίοις ῥεύμασιν ἀντίπαλον, Ἠελίῳ κὴν νυκτὶ τεταγμένον ἐς τρὶς ἄπιστον Ναυσὶν ὅσον πέμπεις χεῦμα δανειζόμενον. Hipparchus ap. Stob. p. 574. πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβέβαια Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν. Sic optime Jacobs. Animadv. in Stob. p. 298. pro εὗρε τὸν τρόπον. Et Porsonus Opusc. p. 277. Atque hinc explicari potest oraculum apud Pausan. V. 7. p. 27. ed Fac. Τρινακίης καθύπερθεν, ἵν' Ἀλφειοῦ στόμα βλύζει Μισγόμενον πηγαῖς εὐριπείης Ἀρεθούσης. ubi laborant interpretes.

184. Αὐλίδος τόποι. De hac locutione vide notata ad Prometh. 426.

185. Πνοαὶ ἀπὸ Στρύμονος. *Venti Boreales.* Anglice, *gales from the N. E.* interdum dicti Στρυμονίαι ἄνεμοι. Herodot. VIII. 118. πλώοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίην. ubi vid. Larcher. Callim. H. Del. 26. Στρυμονίου Βορέαο.

186. * Κακόσχολος. *Otium minime optandum præbens.* Hesych. Κακοσχόλου. κακοῦ κατὰ τὴν σχολήν. Id. Νῶκαρ—κακόσχολος ἔννοια.

Ibid. Νῆστις. *Jejunus.* Vid. infra 322. Masculinum νήστης habet Simonides ap. Etymol. Gudian. p. 408, 40. Νήστης. οὕτως εἴρηται παρὰ Σιμωνίδῃ· παρὰ τὸ ἔδω. καὶ ὡς παρὰ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύστης, οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἔδω, τὸ ἐσθίω, οὗ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης, καὶ μετὰ τοῦ νε στερητικοῦ νεέστης, οὗ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Substantivum νῆστις ap. Empedocl. in Stobæi Ecl. p. 153. Νῆστίς θ', ἣ δακρύοις τέγγει κρούνωμα βρότειον.

Ibid. **Δύσορμος.** *In portu male detinens.* Sensu insolito. Alibi significat *importuosus.* Pers. 453. Νῆσος—βαιά, δύσορμος ναυσίν. In his epithetis vim activam inesse observavit Schutz.

187. *Ἄλη. *Error. Qui homines errare cogit.* (vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 429.) Schol. ἐκ τοῦ Ὁμηρικοῦ. (Od. M. 330.) καὶ δὴ ἄγρην ἐφέπεσκον ἀλητεύοντες. Hesych. Ἄλη. πλάνη. Homer. Od. O. 341. ὅττι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς. Eurip. Orest. 56. Ἄλαισι πλαγχθείς. Med. 1282. ὅθ' ἡ Διὸς Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ. Archiloch. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 739. Ἤμπλακον· καὶ πού τιν' ἄλλον ἧδ' ἄλη κιχήσατο. Sic enim certissime corrigit Hermannus. Vulgo ἄτη. Euphorio ap. Schol. Apoll. Rhod. IV. 55. emendatus a Valckenaerio Animadv. ad Ammon. p. 149. Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄλην ἐπάτησε κοθόρνῳ. Vulgo ἄδην. Nicand. Alex. 124. Αὐτοὶ δ' ἀσχαλόωσιν, ἄλη δέ τις ἤθεα φωτὸς Ἐμπεδάει. Male legitur ἄλη δέ φιν. Ibid. 84. ἄλην ἑτερειδέα λεύσσων. Epigr. ap. Suid. in voce, Ἀλὸς τύραννε, σοί, Πόσειδον, Ἀρχικλῆς Ἔθηκε, λήξας τῆς ἀπ' ἠόνων ἄλης. Synes. de Provid. I. p. 107. D. καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ἄλην παραμυθεῖσθαι. (ἄλυν Pierson. ad Mœrin. p. 60.) Sed frustra sunt, ut opinor, Wesselingius et Schaeferus in Append. ad Bastii Ep. Crit. p. 14. quum ἄλυν vel ἄλην reponere volunt in inscriptione quadam, Σοι γαρ μετεστι χαρας ημιν δαλις. ubi legendum Σοι γαρ μετεστι της χαρας, ημιν δ' αλις. Dio Chrysost. I. p. 60. καὶ μετὰ τοῦτο δὴ προέλεγεν, ὅτι οὐ πολὺς χρόνος ἔσοιτό μοι τῆς ἄλλης καὶ τῆς ταλαιπωρίας. Quis non videt legendum esse τῆς ἄλης ?

188. **Πεῖσμα.** *Navis retinaculum.* Illustratur ad Pers. 117. Idem valet πειστήρ. Theocr. XXI. 58. Ceterum recte monet Scholiasta respici ad Homer. Iliad. B. 135. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται. Thucyd. VII. 12. νῦν δὲ αἵ τε νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, καὶ τὰ πληρώματα ἔφθαρται. ubi Scholiasta Homeri locum confert.

189. * **Παλιμμήκης.** *Prælongus.* παλιμμήκης pro παμμήκης, quam potestatem exserit interdum in compositis πάλιν. Hesych. Παλίσκιος. σύσκιος, σκοτεινός, ζοφώδης· τὸ γὰρ πάλιν ἐνιαχοῦ ἐπίτασιν

δηλοῖ. Abresch. Sed de hoc dubito. Vid. infra ad 378. Sophocl. Œd. Col. 1609.

190. Τρίβος. *Via. Multum temporis, in itinere ponentes.* Interpretes vertunt *moram,* qui sensus ad τριβή pertinet. Hesych. Τρίβος. ἀτραπός, ὁδός. Eurip. Phœniss. 91. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Orest. 1248. τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. Theocr. XXV. 156. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. Lycophr. 11. ᾗπερ εὐμαθὴς τρίβος. 90. ἤ 'χερουσία τρίβος Καταιβάτις.

Ibid. Καταξαίνω. *Consumo,* velut lanam carpendo. Frequens est apud Euripidem: e. g. Med. 1026. Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις. Phœniss. 1161. Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς. Soph. Ajac. 728. πέτροισι—καταξανθείς. Cf. Aristoph. Acharn. 318. ubi Schol. τὸ δὲ καταξαίνειν, ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε.

Ibid. Ἄνθος Ἀργείων. Vid. notata ad Prometh. 128.

192. Μῆχαρ. *Remedium.* Suppl. 390. 589. Lycophr. 547. βαιόν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος. Ut a μῆχος formatum est μῆχαρ, sic a βωμός, ut videtur, βῶμαρ, quod eum aliis duobus, μῶμαρ, νῶκαρ, habet Etymol. M. p. 491, 35. Hesych. Λῶφαρ. λώφημα. Vid. supra v. 2.

193. Βριθύς. *Gravis.* Hesych. βριθύ. ἰσχυρόν, μέγα, βαρύ Homer. Iliad. E. 745. λάζετο δ' ἔγχος Βριθύ, μέγα, στιβαρόν. Æschylus, si modo Æschyli sunt verba, (et non potius Archilochi pentameter,) ap. Plutarch. de Fort. Rom. p. 565. Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις. De veriverbio vid. ad Theb. 457.

Ibid. Πρόμος. *Princeps.* Vocabulum Homericum, Etymologi deducunt a πρόμαχος, satis absurde. Vid. infra 400. Suppl. 901. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι. Eumen. 398. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

194. Προφέρω. *Exprobro.* Ducibus exprobrans Dianam iratam. Hesych. Πρόφερε. ὀνείδιζε. Homer. Iliad. Γ. 64. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης.

195. **Βάκτρον.** *Baculum. Sceptrum.* Nam sceptra tunc temporis bacula erant, clavis distincta: vid. Iliad. A. 245. unde hæc imago petita est. Ὣς φάτο Πηλείδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. Conon Narrat. 38. (in historia, quam imitatus est Cervantes, ubi Sanchi sapientiam in jure dicendo describit) ὡς δὲ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν κατώμνυτο τὴν παρακαταθήκην ἀποδοῦναι τῷ περιθεμένῳ, περιπατήσας ὁ Μιλήσιος, ῥίπτει τὸν νάρθηκα, ἔῤῥειν ἅμα ἀνακραγὼν τὴν ἐν ἀνθρώποις πίστιν, ubi manifesto corrigendum παραθεμένῳ et περιπαθήσας.

201. **Δαΐζω.** *Macto.* Proprie, *disseco.* Choeph. 394. κάρανα δαΐξας. Homer. Iliad. H. 247. Vid. Glossar. in Theb. 342.

Ibid. **Ἄγαλμα.** *Ornamentum. Deliciæ.* Glossar. in Prometh. 475. Infra 718.

204. **Τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;** Similiter Choeph. 336. τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν; Contra Eurip. Bacch. 1262. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ'; ἢ τί λυπηρῶς ἔχει;

205. **Λιπόναυς.** *Desertor classis.* Attice λιπόνεως, teste Grammatico Sangerman. p. 412. ed. Bekker. Theocrit. XIII. 73. Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν. Hujusmodi composita tum ex aoristo tum ex themate fiebant. λιπεσήνωρ occurrit in Stesichori fragmento; λειπόγαμος et λειποπάτωρ ap. Eurip. in Oreste.

207. * **Παυσάνεμος.** *Ventos sedans.*

209. **Περιοργῶς.** *Vehementer.* ἄγαν παρωρμημένως. Photius. Idem, Περιοργής. (ed. περιεργής.) ὡς περιχαρής. ἐν δ' Θουκυδίδης εἴρηκεν ὀργιζόμενος, respicit ad IV. 130. ὁ δῆμος εὐθύς, ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα, περιοργὴς ἐχώρει ἐπὶ—Πελοποννησίους. Longus III. p. 76. καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος. Legendum puto περιοργέστερος, vel etiam περιοργότερος, nam περίεργος de curiositate tantum dicitur, ut in Aristænet. II. 21. Philodemo in Anal. II. p. 84. nisi et ibi quoque legendum sit περίοργα. Moeris. Καταγλωττίσματα. τὰ περίεργα φιλήματα. imo περίοργα: etiamsi illud legatur apud Photium.

δηλοῖ. Abresch. Sed de hoc dubito. Vid. infra ad 378. Sophocl. Œd. Col. 1609.

190. **Τρίβος.** *Via. Multum temporis, in itinere ponentes.* Interpretes vertunt *moram*, qui sensus ad τριβή pertinet. Hesych. Τρίβος. ἀτραπός, ὁδός. Eurip. Phœniss. 91. Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Orest. 1248. τήνδ' ἁμαξήρη τρίβον. Theocr. XXV. 156. λεπτὴν καρπαλίμοισι τρίβον ποσὶν ἐξανύσαντες. Lycophr. 11. ᾗπερ εὐμαθὴς τρίβος. 90. ἡ 'χερουσία τρίβος Καταιβάτις.

Ibid. **Καταξαίνω.** *Consumo,* velut lanam carpendo. Frequens est apud Euripidem: e. g. Med. 1026. Ἄλλως δ' ἐμόχθουν, καὶ κατεξάνθην πόνοις. Phœniss. 1161. Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς. Soph. Ajac. 728. πέτροισι—καταξανθεὶς. Cf. Aristoph. Acharn. 318. ubi Schol. τὸ δὲ καταξαίνειν, ὡς ἐπὶ ἐρίων ἔθηκε.

Ibid. **Ἄνθος Ἀργείων.** Vid. notata ad Prometh. 128.

192. **Μῆχαρ.** *Remedium.* Suppl. 390. 589. Lycophr. 547. βαιόν τι μῆχαρ ἐν κακοῖς δωρούμενος. Ut a μῆχος formatum est μῆχαρ, sic a βωμός, ut videtur, βῶμαρ, quod cum aliis duobus, μῶμαρ, νῶκαρ, habet Etymol. M. p. 491, 35. Hesych. Λῶφαρ. λώφημα. Vid. supra v. 2.

193. **Βριθύς.** *Gravis.* Hesych. βριθύ. ἰσχυρόν, μέγα, βαρύ Homer. Iliad. E. 745. λάζετο δ' ἔγχος Βριθύ, μέγα, στιβαρόν. Æschylus, si modo Æschyli sunt verba, (et non potius Archilochi pentameter,) ap. Plutarch. de Fort. Rom. p. 565. Βριθὺς ὁπλιτοπάλας, δάϊος ἀντιπάλοις. De veriverbio vid. ad Theb. 457.

Ibid. **Πρόμος.** *Princeps.* Vocabulum Homericum, Etymologi deducunt a πρόμαχος, satis absurde. Vid. infra 400. Suppl. 901. ἰὼ πόλεως ἀγοὶ πρόμοι, δάμναμαι. Eumen. 398. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

194. **Προφέρω.** *Exprobro.* Ducibus exprobrans Dianam iratam. Hesych. Πρόφερε. ὀνείδιζε. Homer. Iliad. Γ. 64. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης.

195. **Βάκτρον.** *Baculum. Sceptrum.* Nam sceptra tunc temporis bacula erant, clavis distincta: vid. Iliad. A. 245. unde hæc imago petita est. Ὣς φάτο Πηλείδης· ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ Χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον. Conon Narrat. 38. (in historia, quam imitatus est Cervantes, ubi Sanchi sapientiam in jure dicendo describit) ὡς δὲ τὰς χεῖρας ἀνασχὼν κατώμνυτο τὴν παρακαταθήκην ἀποδοῦναι τῷ περιθεμένῳ, περιπατήσας ὁ Μιλήσιος, ῥίπτει τὸν νάρθηκα, ἐῤῥεῖν ἅμα ἀνακραγὼν τὴν ἐν ἀνθρώποις πίστιν, ubi manifesto corrigendum παραθεμένῳ et περιπαθήσας.

201. **Δαΐζω.** *Macto.* Proprie, *disseco.* Choeph. 394. κάρανα δαΐξας. Homer. Iliad. H. 247. Vid. Glossar. in Theb. 342.

Ibid. **Ἄγαλμα.** *Ornamentum. Deliciæ.* Glossar. in Prometh. 475. Infra 718.

204. **Τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;** Similiter Choeph. 336. τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν; Contra Eurip. Bacch. 1262. Τί δ' οὐ καλῶς τῶνδ'; ἢ τί λυπηρῶς ἔχει;

205. **Λιπόναυς.** *Desertor classis.* Attice λιπόνεως, teste Grammatico Sangerman. p. 412. ed. Bekker. Theocrit. XIII. 73. Ἡρακλέην δ' ἥρωες ἐκερτόμεον λιποναύταν. Hujusmodi composita tum ex aoristo tum ex themate fiebant. λιπεσήνωρ occurrit in Stesichori fragmento; λειπόγαμος et λειποπάτωρ ap. Eurip. in Oreste.

207. * **Πανσάνεμος.** *Ventos sedans.*

209. **Περιοργῶς.** *Vehementer.* ἄγαν παρωρμημένως. Photius. Idem, Περιοργής. (ed. περιεργής.) ὡς περιχαρής. ἐν δ' Θουκυδίδης εἴρηκεν ὀργιζόμενος, respicit ad IV. 130. ὁ δῆμος εὐθύς, ἀναλαβὼν τὰ ὅπλα, περιοργὴς ἐχώρει ἐπὶ—Πελοποννησίους. Longus III. p. 76. καὶ ἦν ἐς πᾶν ἔργον περιεργότερος. Legendum puto περιοργέστερος, vel etiam περιοργότερος, nam περίεργος de curiositate tantum dicitur, ut in Aristænet. II. 21. Philodemo in Anal. II. p. 84. nisi et ibi quoque legendum sit περίοργα. Moeris. Καταγλωττίσματα. τὰ περίεργα φιλήματα. imo περίοργα: etiamsi illud legatur apud Photium.

211. Λέπαδνον. *Averta.* Vid. ad Pers. 196. Similis metaphora Eumen 558. τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδεῖν ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον. Prometh. 692. ἐπηνάγκαζέ νιν Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.

212. * Τροπαία. sc. αὔρα. *Ventus qui conversionem fert.* "Ventus, qui flatu converso e mari in terram revertitur. Aristot. Probl. XXVI. 5. ἔστιν ἡ τροπαία οἷον ἀναστροφὴ τῆς ἀπογείας. Plin. II. 43. *qui quidem cum e mari redeunt* tropæi *vocantur: si pergunt, apogæi.*" Stanleius. Theb. 703. λήματος ἐν τροπαίᾳ, *in conversione propositi;* ut in hoc loco φρενὸς τροπαίαν δυσσεβῆ, *conversionem animi in impium propositum.*

214. * Παντότολμος. *Audax omnia perpeti.* Infra 1208. Notior forma est πάντολμος.

Ibid. Μεταγιγνώσκω. *Sententiam muto.* Suppl. 209. ἄταν δ' ἀπατᾷ μεταγνούς. Eurip. Med. 64. μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα. i. e. *indicta velim.* Iph. A. 1425. Ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τάδε. Xenoph. Anab. II. vi. 3. μεταγνόντες πως οἱ Ἔφοροι. Thucyd. III. 42. μὴ μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sensus autem loci, de quo mire hallucinati sunt interpretes, hic est: *exinde* (sc. *ex prava animi conversione*) *audacia* (τὸ παντότολμον) *sapientiam exuit,* (φρονεῖν μετέγνω, ubi φρονεῖν ponitur pro τὸ φρονεῖν, ut σωφρονεῖν pro τὸ σωφρονεῖν, supra 173.) *nam primus error calamitosus, prava consilia afferens, mortales audaciores facit.* Sic lucida fit sententia. In alia omnia abeunt critici.

215. * Αἰσχρόμητις. *Turpia consilia afferens.* Composita ex μῆτις amat Æschylus. δολόμητις Pers. 96. μεγαλόμητις infra 1399. αἰολόμητις Suppl. 1034. εὐκοινόμητις ibid. 694.

216. Παρακοπή. *Delirium. Subita mentis emotio.* Vid. Foes. Œcon. Hippocr. in voce; et Glossar. in Prometh. 601.

217. * Πρωτοπήμων. *Primus malorum fons.* Vel potest

esse, *insania quæ ex prima calamitate oritur.* sic in Theb. 358. καινο-πήμων, est *recenter calamitate afflicta.*

Ibid. Θυτήρ. *Sacrificus.* Omnino fallitur Heathius, qui τοῦ θυτήρ primam produci affirmat; quæ apud Sophoclem bis correpta legitur in una tragœdia, Trachin. 670. 1200. Butlerus.

218. * Γυναικόποινος πόλεμος. *Bellum ad pœnas ob mulierem raptam exsequendas susceptum.* Vide supra 150.

Ibid. Ἀρωγή. *Auxilium.* Vid. supra 46. ἀρωγάν autem referendum ad θυγατέρα. Nam recte monuit Heathius, quum θυτὴρ γενέσθαι θυγατρὸς idem sit quod θῦσαι θυγατέρα; ad hoc postremum respicientem poetam apposuisse ἀρωγάν et προτέλεια.

219. Προτέλεια ναῶν. *Sacrificia pro classe oblata.* Vid. supra 64.

220. Κληδών. *Appellatio.* Quo sensu occurrit Eumen. 396. Ibid. 417. Γένος μὲν οἶδα, κληδόνας τ' ἐπωνύμους, *appellationes vestras.* Ut ἀχθηδών est id quod ἄχθει, μεληδών id quod μέλει, ἀλγηδών quod ἀλγεῖ &c. sic κληδών est id quod κλέει vel καλεῖ; et hinc interdum sonat *rumor, fama, vox.* κληδόνες πατρῷοι sunt *appellationes nominis paterni.* Sed insolita est constructio. Aliter, ut videtur, intellexerat hæc verba Lucretius I. 94. *Nec miseræ prodesse in tali tempore quibat, Quod patrio princeps donorat nomine regem.* Apponi merentur Plinii verba XXXV. 10. *Ejus* (Timanthis) *est Iphigenia, oratorum laudibus celebrata; qua stante ad aras peritura, quum mœstos pinxisset omnes, præcipue patruum, et tristitiæ omnem imaginem consumsisset, patris ipsius vultum velavit, quem digne non poterat ostendere.* Cf. Quintil. Inst. II. 13. Miror tamen Wakefieldium, qui ad Lucret. I. 88. sic ait, "Similem tabellam nominatim laudat Æschylus, Agam. 249. hunc ipsum Iphigeniæ mactatum deflens, πρέπουσα δ', ὡς ἐν γραφαῖς." Vim istius locutionis non satis intellexit.

221. Παρ' οὐδὲν τίθεμαι. *Nihili pendo.* παρ' οὐδέν, Anglice, *of no account.* Suid. Παρ' οὐδὲν θέμενος τοῦτο. ἀντὶ τοῦ, κατα-

φρονήσας, παραλογισάμενος. τὰς σπονδὰς πατήσας, καὶ τοὺς ὅρκους παρ' οὐδὲν θέμενος Ἀλέξανδρος, Πελοπίδαν καθείρξας ἐφρούρει. quæ verba num Æliani sint non vacat exquirere. Eurip. Iph. T. 371. Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ 'πονοστήσας χθονὸς Θῆται παρ' οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς. Noster Eumen. 213. Ἦ κάρτ' ἄτιμα καὶ παρ' οὐδὲν ἠρκέσω Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. ibid. 843. ἀπὸ γάρ με τιμᾶν δαμίαν Θεῶν δυσπάλαμοι Παρ' οὐδὲν ἦραν δόλοι. Soph. Œd. Tyr. 982. ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ῥᾷστα τὸν βίον φέρει. Electr. 1327. Πότερα παρ' οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθ' ἔτι; Antig. 34. καὶ τὸ πρᾶγμ' ἄγειν Οὐχ ὡς παρ' οὐδέν. cf. 466. Eurip. Orest. 562. Παρ' οὐδὲν αὐτοῖς ἦν ἂν ὀλλύναι πόσεις. Rhintho Tarentinus ap. Cicer. ad Attic. I. 20. Οἱ μὲν παρ' οὐδέν εἰσι, τοῖς δ' οὐδὲν μέλει. Demosth. de Coron. 52. παρ' οὐδὲν ἡγούμενος τὰς ἡμετέρας συνθήκας. Aristid. Quintil. I. p. 4. οἱ δὲ πολλοὶ καὶ ταῦτα παρ' οὐδὲν τίθενται. Vid. Valckenaer. Diatrib. Eurip. p. 9. A.

222. **Βραβεύς.** *Arbiter. Dux.* Illustratur ad Pers. 307. Totus locus conferendus cum Lucret. I. 85.

223. **Ἄοζος.** *Popa.* Sacerdotum minister qui victimas feriebat. Proprie vero *coquus.* Hesych. Ἄοζοι. μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος. Idem, Ἀοζήσω. διακονήσω. ὑπουργήσω. Αἰσχύλος Ἐλευσινίαις. Hæc notavit Stanleius. Absurde deducunt grammatici ab ἄοζος, quasi πολύοζος, *multos surculos urens!*

224. **Δίκην.** *Ad instar.* Vid. supra 3. Confer hanc descriptionem cum Polyxenæ mactatione Eurip. Hecub. 548.

Ibid. **Χίμαιρα.** *Capra.* αἶξ ἀγρία. Hesych. Schol. Theocrit. I. 5. χίμαρος, ἀρρενικῶς μέν, ὁ τράγος· θηλυκῶς δέ, ἡ ἐνιαυσία αἴξ, ἡ ἑνὸς χειμῶνος οὖσα. (de χίμα, *hyems,* vid. ad Pers. 573.) Vid. Homer. Iliad. Z. 181.

225. **Περιπετής.** *Involutus.* Hesych. Περιπετεῖς. περιερχόμενοι. Forte περιεχόμενοι. Sensu singulari. Soph. Antig. 1223. περιπετῆ *circumfusum.* Ajac. 907. ἔγχος περιπετές; i. e. ᾧ περιέπεσε. Eurip. Androm. 983. περιπετεῖς τύχας, i. e. αἷς περιέπεσες. De re conf. Eurip. Hec. 435. κόμιζ', Ὀδυσσεῦ, μ', ἀμφιθεὶς κάρα πέπλοις.

226. Παντὶ θυμῷ. *Omni alacritate.* Pindar. Nem. V. 57. *πολλὰ γάρ μιν παντὶ θυμῷ παρφαμένα λιτάνευεν.* Eumen. 736. *τὸ δ᾽ ἄρσεν αἰνῶ πάντα, πλὴν γάμου τυχεῖν, Ἅπαντι θυμῷ.*

Ibid. Προνωπής. *Pronus.* *προνενευκώς.* Hesych. Eurip. Androm. 730. *Ἄγαν προνωπὴς εἰς τὸ λοιδορεῖν φέρει.* Vid. Monk. ad Hippol. 376.

Ibid. * Ἀέρδην. *Sustollendo.* Formatum ab *ἀείρω* sicut *ἄρδην* ab *ἄρω*, *σύρδην* a *σύρω*. Vid. Glossar. in Prometh. 1087.

227. * Καλλίπρωρος. *Pulcram habens faciem.* Theb. 529. ubi vid. Glossarium.

Ibid. Φυλακά. *Custodia.* Pers. 597. *Οὐδ᾽ ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν Ἐν φυλακαῖς.* ubi vide Glossarium.

228. Ἀραῖος. *Qui diras imprecatur.* Eurip. Med. 608. *Καὶ σοῖς ἀραία γ᾽ οὖσα τυγχάνω δόμοις.* Iph. T. 778. *Ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι.* Soph. Trach. 1203. *εἰ δὲ μή, μενῶ σ᾽ ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὤν, ἀραῖος, εἰς ἀεὶ βαρύς.* In utroque Euripidis loco reponendum suspicor *ἀραῖος*, in priore omisso *γ᾽*. Apud Soph. Antig. 867. Antigone de se loquens, *ἀραῖος, ἄγαμος.* Alibi significat hoc vocabulum, *diris obstrictum.* De activo sensu vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 1413.

229. Ἄναυδον μένος. *Vis vocem comprimens.* sic olim recte explicui ad Theb. 892. Hoc non perspexerunt interpretes. Noster in Lycurgo apud Schol. ad Aristoph. Eq. 1147. *Καὶ τούσδε κημοὺς στόματος.* Anglice, *Muzzles*, quos in hoc loco *χαλινοὺς* vocat. Psalm. XXXVIII. 1. *ἐθέμην τῷ στόματί μου φυλακήν.* Sic LXXII viri. Propius ad Æschylum accedunt Hebraica, *cohibebo os meum capistro.* quibuscum conferendus Æschyli locus ex Lycurgo citatus.

230. Κρόκου βαφάς. *Croci tincturas.* i. e. *vestem croco tinctam.* Virginis vestitus. Eurip. Phœn. 1505. Antigone de se, *στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς.* Vide plura apud Spanhem. ad

Callim. H. Apoll. 83. Sed, ni fallor, croceas vestes ignorabat ævum Homeri, qui κροκόπεπλος nunquam nisi de Aurora posuit. Minus recte de sanguine intellexit Abreschius post Stanleium. (Vide tamen v. 1090. ubi κροκοβαφὴς σταγὼν de sanguine ponitur.)

232. * **Φίλοικτον βέλος.** *Telum misericordiæ amorem injiciens.* φιλοικτίρμων occurrit in Eurip. Iph. T. 345. Infra 719. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. Suppl. 1001. Πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον Τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος. Senarius proverbialis, Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος. Aristænet. Ep. I. εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, quod exprimit Musæus 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. Scilicet Iphigenia, sicut Eteocles in Eurip. Phœn. 1454. φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο Προσεῖπε δακρύοις. Iph. A. 1245. ἰδοῦ, σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ. Meleager Anthol. Palat. II. p. 501. τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα Ὄμματα. Hesych. Ὀμμάτειος πόθος. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι—Ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾷν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾷν. καὶ (Σοφοκλῆς) ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησίν. Toupius in Suid. II. p. 567. minus eleganter corrigit ὄμματα πλατύλογχα, pejus vero in T. III. p. 177. ὀμματολοχίτα. Forte legendum vel ὄμματα δίλογχα, vel ὀμμάτων ἄπο Λόγχας (ἔπεμψε). Plura in hanc rem facientia videas ap. Toup. l. c. Valckenaer. ad Hippol. 525. Ballu ad Opp. p. 294. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 640.

233. **Γραφή.** *Pictura.* Muta erat Iphigenia, eademque venusta, atque adeo pictæ similis, διὰ τὸ κάλλος, ἢ διὰ τὸ ἀφωνητεῖν, Schol. Eurip. Hecub. 564. μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματο, Κάλλιστα. Plato Charmid. p. 154. C. ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ ἄγαλμα, ἐθεῶντο αὐτόν. Chæremon Athenæi XIII. p. 608. B. τῆς δ' αὖ χόρεια λαγόνα τὴν ἀριστέρην Ἔλυσε· γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. Idem ibid. D. κόμαι δὲ κηροχρῶτες, ὡς ἀγάλματος, Αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι Ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμενοι. Petronius c. 126. citatus a Musgravio ad Hecubæ locum, *mulier omnibus simulacris emendatior.* Hinc matres dicebant de filiolis, ὁ καλὸς ἀνδρίας μου, *my pretty image!* teste Lex. Seguier. p. 394, 29. (vid. Demosth. de Coron. §. 40.) Sed in hoc loco ὡς ἐν γραφαῖς

dicitur respectu silentii potius quam formæ. Aristoph. Ran. 537. *γεγραμμένην εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν σχῆμα.* ubi Schol. *ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύοντα. ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι,* quod ad hæc postrema absurde. Philostr. Heroic. p. 6. *ἄοινοί τε καὶ ἀργοὶ ἑστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμέναι.* ubi doctissimus Boissonadus commode advocat Shakspearium (*Hamlet* II. 2.) *So like a painted tyrant Pyrrhus stood, And like a neutral to his will and matter, Did nothing.* Nec multum abludit illud Euripidis Phœn. 227. *ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις, Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν,* nec Horatianum, *statua taciturnior exit.* Ceterum loci sententia, quæ interpretes mirifice torsit, hæc est: *Sacrificum quemque* (i. e. *duces*) *muto oculorum eloquio compellabat, quos sæpe in patriis conviviis cantando delectarat, dum virgo pura voce celebrabat genitoris ævum felicissimum, dum tertia fiebat libatio.*

235. Ἀνδρών. *Virorum conclave.* Exempla hujusmodi vocabulorum in *ών* vide in Glossar. Prometh. 667. quibus addantur *βοών, ἡ τῶν βοῶν στάσις, ἱππὼν ἡ τῶν ἵππων,* ex Phrynichi Appar. Sophist. p. 29. ed. Bekker. sicut Mons Olivarum dictus est Ἐλαιών, Ἐλαιῶνος, Actt. Apostt. I. 12. *κεραμεών,* fictilium receptaculum (*a cupboard*) Aristoph. Lys. 200. ubi Dobræus comparat *πιθεών.* Elliptica erat locutio *ἀνδρῶν* seu *γυναικῶν* (*θάλαμος*) unde secundus casus pro recto in usum venit.

236. Ἀταύρωτος. *Expers viri.* *ἄζυγος καὶ παρθένος. παρ' ὅσον ἐζεῦχθαι γάμοις αἱ γημάμεναι λέγονται.* quæ ratio falsissima est. Aristoph. Lys. 217. Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον. Eustath. in Iliad. Λ. p. 881, 20. *ἀταύρωτος γυνή. ἡ ἄζυξ, καὶ μὴ ὑπ' ἀνδρὶ γενομένη, ὡσεὶ καὶ δάμαλις ὑπὸ ταύρον.* Recte Heinsius notavit virginem sic vocari, quia *ταῦρος* est *αἰδοῖον ἀνδρός.* Paginam exemplis polluere supersedeo; Valckenaerius Anim. ad Ammon. p. 40. facetam diligentiæ suæ in hac re illustranda excusationem profert. Hujus loci oblitus est Reisigius, qui in Conj. in Aristoph. p. 80. ait vocabulum *ἀταύρωτος* in hoc sensu comœdiæ esse proprium.

237. * Τριτόσπονδος αἰών. *Sors vitæ, quæ tertiam liba-*

Callim. H. Apoll. 83. Sed, ni fallor, croceas vestes ignorabat ævum Homeri, qui κροκόπεπλος nunquam nisi de Aurora posuit. Minus recte de sanguine intellexit Abreschius post Stanleium. (Vide tamen v. 1090. ubi κροκοβαφὴς σταγὼν de sanguine ponitur.)

232. * Φίλοικτον βέλος. *Telum misericordiæ amorem injiciens.* φιλοικτίρμων occurrit in Eurip. Iph. T. 345. Infra 719. μαλθακὸν ὀμμάτων βέλος. Suppl. 1001. Πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτήριον Τόξευμ' ἔπεμψεν, ἱμέρου νικώμενος. Senarius proverbialis, Γυναικὸς ὄμμα τοῖς ἀκμάζουσιν βέλος. Aristænet. Ep. I. εὐστόχως ἐπιτοξεύειν ταῖς τῶν ὀμμάτων βολαῖς, quod exprimit Musæus 95. ἀπ' ὀφθαλμοῖο βολάων Κάλλος ὀλισθαίνει, καὶ ἐπὶ φρένας ἀνδρὸς ὁδεύει. Scilicet Iphigenia, sicut Eteocles in Eurip. Phœn. 1454. φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο Προσεῖπε δακρύοις. Iph. A. 1245. ἰδοῦ, σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ. Meleager Anthol. Palat. II. p. 501. τὰ καὶ κωφοῖσι λαλεῦντα Ὄμματα. Hesych. Ὀμμάτειος πόθος. διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὁρᾷν ἁλίσκεσθαι ἔρωτι—Ἐκ τοῦ γὰρ ἐσορᾷν γίγνετ' ἀνθρώποις ἐρᾷν. καὶ (Σοφοκλῆς) ἐν Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς ὀμματοπάλογχα φησίν. Toupius in Suid. II. p. 567. minus eleganter corrigit ὄμματα πλατύλογχα, pejus vero in T. III. p. 177. ὀμματολοχίτα. Forte legendum vel ὄμματα δίλογχα, vel ὀμμάτων ἄπο Λόγχας (ἔπεμψε). Plura in hanc rem facientia videas ap. Toup. l. c. Valckenaer. ad Hippol. 525. Ballu ad Opp. p. 294. Boissonad. ad Philostr. Heroic. p. 640.

233. Γραφή. *Pictura.* Muta erat Iphigenia, eademque venusta, atque adeo pictæ similis, διὰ τὸ κάλλος, ἢ διὰ τὸ ἀφωνητεῖν, Schol. Eurip. Hecub. 564. μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ', ὡς ἀγάλματο , Κάλλιστα. Plato Charmid. p. 154. C. ἀλλὰ πάντες, ὥσπερ ἄγαλμα, ἐθεῶντο αὐτόν. Chæremon Athenæi XIII. p. 608. B. τῆς δ' αὖ χόρεια λαγόνα τὴν ἀριστέρην Ἔλυσε· γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασι Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε. Idem ibid. D. κόμαι δὲ κηροχρῶτες, ὡς ἀγάλματος, Αὐτοῖσι βοστρύχοισιν ἐκπεπλασμένοι Ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμενοι. Petronius c. 126. citatus a Musgravio ad Hecubæ locum, *mulier omnibus simulacris emendatior.* Hinc matres dicebant de filiolis, ὁ καλὸς ἀνδρίας μου, *my pretty image!* teste Lex. Seguier. p. 394, 29. (vid. Demosth. de Coron. §. 40.) Sed in hoc loco ὡς ἐν γραφαῖς

dicitur respectu silentii potius quam formæ. Aristoph. Ran. 537. γεγραμμένην εἰκόν' ἑστάναι, λαβόνθ' ἓν σχῆμα. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ μηδὲν ἀνύοντα. ὅτι ἀκίνητον τὸ ἐπιγεγραμμένον τῇ εἰκόνι, quod ad hæc postrema absurde. Philostr. Heroic. p. 6. ἄοινοί τε καὶ ἀργοὶ ἑστήξουσιν, ὥσπερ γεγραμμέναι. ubi doctissimus Boissonadus commode advocat Shakspearium (*Hamlet* II. 2.) *So like a painted tyrant Pyrrhus stood, And like a neutral to his will and matter, Did nothing.* Nec multum abludit illud Euripidis Phœn. 227. ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις, Φοίβῳ λάτρις ἐγενόμαν, nec Horatianum, *statua taciturnior exit.* Ceterum loci sententia, quæ interpretes mirifice torsit, hæc est: *Sacrificum quemque* (i. e. *duces*) *muto oculorum eloquio compellabat, quos sæpe in patriis conviviis cantando delectarat, dum virgo pura voce celebrabat genitoris ævum felicissimum, dum tertia fiebat libatio.*

235. Ἀνδρών. *Virorum conclave.* Exempla hujusmodi vocabulorum in ών vide in Glossar. Prometh. 667. quibus addantur βοών, ἡ τῶν βοῶν στάσις, ἱππὼν ἡ τῶν ἵππων, ex Phrynichi Appar. Sophist. p. 29. ed. Bekker. sicut Mons Olivarum dictus est Ἐλαιών, Ἐλαιῶνος, Actt. Apostt. I. 12. κεραμεών, fictilium receptaculum (*a cupboard*) Aristoph. Lys. 200. ubi Dobræus comparat πιθεών. Elliptica erat locutio ἀνδρῶν seu γυναικῶν (θάλαμος) unde secundus casus pro recto in usum venit.

236. Ἀταύρωτος. *Expers viri.* ἄζυγος καὶ παρθένος. παρ' ὅσον ἐξεῦχθαι γάμοις αἱ γημάμεναι λέγονται. quæ ratio falsissima est. Aristoph. Lys. 217. Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον. Eustath. in Iliad. Λ. p. 881, 20. ἀταύρωτος γυνή. ἡ ἄζυξ, καὶ μὴ ὑπ' ἀνδρὶ γενομένη, ὡσεὶ καὶ δάμαλις ὑπὸ ταύρου. Recte Heinsius notavit virginem sic vocari, quia ταῦρος est αἰδοῖον ἀνδρός. Paginam exemplis polluere supersedeo; Valckenaerius Anim. ad Ammon. p. 40. facetam diligentiæ suæ in hac re illustranda excusationem profert. Hujus loci oblitus est Reisigius, qui in Conj. in Aristoph. p. 80. ait vocabulum ἀταύρωτος in hoc sensu comœdiæ esse proprium.

237. * Τριτόσπονδος αἰών. *Sors vitæ, quæ tertiam liba-*

tionem facere permittit. i. e. quæ sub tutela Διὸς Σωτῆρος est, cui tertia libatio fiebat. *Perfecta felicitas.* Plato Phileb. p. 95. A. τὸ τρίτον τῷ Σωτῆρι. ubi Schol. p. 43. ed. Ruhnken. ἐκ μεταφορᾶς εἴρηται τῶν ἐν ταῖς συνουσίαις ἔθους. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ καταπλέοντι. ἐκιρνῶντο γὰρ ἐν αὐταῖς κρατῆρας τρεῖς, καὶ τὸν μὲν πρῶτον Διὸς Ὀλυμπίου καὶ θεῶν Ὀλυμπίων ἔλεγον, τὸν δὲ δεύτερον Ἡρώων, τὸν δὲ τρίτον Σωτῆρος—quæ transcripsit Hesychius. Cf. Photium in v. Plura ex Platone dabit Heindorf. ad Charmid. p. 93. Eadem fere, omissa Sophoclis auctoritate, habet Scholiasta Arati in Phænom. I. 14. Noster Eumen. 756. τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτῆρος. Suppl. 27. καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος, οἰκοφύλαξ Ὁσίων ἀνδρῶν. Dum tertia libatio fiebat, pæana aliquis canebat. Antiphanes ap. Athen. XV. p. 692. F. Ἁρμόδιος ἐπεκαλεῖτο, παιὰν ᾔδετο, Μεγάλην Διὸς Σωτῆρος ἄκατον ἦρέ τις. Pherecrates, sive quis alius apud Athen. XV. p. 685. A. Ἔγχει· κἀπιβόα τρίτον Παιᾶν', ὡς νόμος ἐστίν. Hunc morem paullo fusius exposui, quia vim hujus loci nemo interpretum perspexit.

239. Τὰ ἔνθεν. *Quæ secuta sunt.* Eurip. Orest. 1272. καλῶς τά γ' ἐνθένδ'. Ibid. 1511. Τὰ δ' ὕστερ' οὐκ ἔτ' οἶδα. Herodot. VI. 14. τὸ ἐνθεῦτεν οὐκ ἔχω συγγράψαι, &c.

240. Τέχναι. *Vaticinandi peritia.* Vid. infra 1103. 1180.

242. Ἐπιῤῥέπω. *Inclino. Contingere facio.* metaphora a stateris desumta. Eumen. 886. Οὐ τἂν δικαίως τῇδ' ἐπιῤῥέποις πόλει Μῆνίν τιν', ἢ κότον τιν', ἢ βλαβὴν στρατῷ. In vv. 687. 1009. hujus fabulæ habet vim mediam. Choeph. 59. ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ δίκας Ταχεῖα. Constructio hujus loci est Δίκα τοῖς μὲν παθοῦσι ἐπιῤῥέπει μαθεῖν, ubi μαθεῖν pro τὸ μαθεῖν ponitur, de quo usu vid. supra ad v. 173. De sententia vero ad v. 170.

243. Λύσις. *Solutio. Effugium.* Soph. Œd. T. 921. Ὅπως λύσιν τιν' ἡμιν εὐαγῆ πόρῃς. El. 142. Ἐν οἷς ἀνάλυσίς ἐστιν οὐδεμία κακῶν. Sensus est, *Qui merita passi sunt, eventum discunt; Futura vero sciscitari, quandoquidem horum nullum est effugium, valeat:* (*est*

enim ante diem gemere) quippe conveniunt liquida et consentanea vaticiniis. Scilicet, ὅ τι μόρσιμόν ἐστιν, τὸ γένοιτ' ἄν. (Suppl. 1045.)

Ibid. * Προχαιρέτω τὸ μέλλον. Repetendum videtur μαθεῖν.

244. * Προστένω. *Præmature gemo.* Prometh. 721. Πρό γε στενάζεις καὶ φόβου πλέα τις εἶ. Thucyd. II. 39. περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι. ubi recipiendum ex MSS. ἀτολμοτέροις.

245. Τορός. *Clarus. Perspicuus.* Vid. ad Prometh. 626.

Ibid. Σύναρθρος. *Connexus. Congruens.* Metaphora ab ossium junctura sumta. Grammatici σύναρθρον vocant nomen quod cum articulo construitur. αὐταῖς, vero, i. e. τέχναις Κάλχαντος. Sic Stanleius.

246. Τἀπὶ τούτοισιν. *Quod ad futura attinet.* Eurip. Iph. A. 435. τἀπὶ τοῖσιδ' ἐξάρχον κακά. Ion. 266. μεθῆκα τόξα· τἀπὶ τῷδε δὲ 'Εγώ τε σιγῶ, καὶ σὺ μὴ φρόντιζε δή. *quæ secuta sunt.* Orest. 1453. τί τοὐπὶ τῷδε συμφορᾶς ἐγίγνετο;

Ibid. * Εὔπραξις. *Secundus rerum exitus.* Compositum anomalum. Dicebant Græci εὐπραγία vel εὐπραξία. Photius; Εὐπραξία. οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τὸ ξ· Θουκυδίδης δὲ διὰ τὸ γ. Eumen. 767. ἀμηχάνοισι—δυσπραξίαις.

247. Ἄγχιστος. *Cognatus.* Schol. ἄγχιστον. τὸ συγγενικόν. vel *proximus,* quia Agamemnon et principes Argivorum aberant; et hoc verum puto. Senes de semetipsis loquuntur; μονόφρουρον, inquit Scholiasta, ἐπεὶ μόνοι γέροντες ἐφύλασσον τὴν 'Ελλάδα; quod in Persia etiam factum fuisse ait Æschylus in Persarum prologo, ut senes regni custodes relinquerentur. Hoc vidit, post Scholiastam, V. D. in Annal. Litter. Heidelb. p. 1223. Et sic quidem omnes præter Schutzium, qui has voces ad Clytæmnestram refert. ἄγχιστος, *proximus,* Soph. Œd. T. 919.

Ibid. **Ἀπία.** *Peloponnesus.* Homer. Iliad. A. 270. ἐκ Πύλου ἐλθὼν Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης. quod Grammatici absurde explicant τῆς μακρὸν ἀπούσης. in quo errore versantur Strabo p. 371. D. et interpp. ad Soph. Œd. Col. 1685. Recte vero Peloponnesum intelligunt ibid. 1303. γῆς ὅσοιπερ Ἀπίας Πρῶτοι καλοῦνται. ubi vid. Musgrav. cujus nota pro *Arriano* lege *Rhiano*. Schol. Venet. in Iliad. A. 22. ἰστέον δὲ ὅτι ἡ Πελοπόννησος τὴν ἀρχὴν Αἰγιάλεια ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Αἰγιαλέως τοῦ υἱοῦ Ἰνάχου, τοῦ ἐν Ἄργει ποταμοῦ, καὶ Μελίας, τῆς Ὠκεανοῦ. ὕστερον δὲ Ἀπία ἐκλήθη, ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως, τοῦ Διός. εἶθ' οὕτως Ἄργος, ἀπὸ Ἄργου τοῦ πανόπτου· τελευταῖον δὲ πάντων, Πελοπόννησος, ἀπὸ τοῦ κρατῆσαι τῆς χώρας τὸν Ταντάλου υἱὸν Πέλοπα. Et sic fere Apollodorus II. i. 5. Noster in Suppl. 259. et Steph. Byzantinus v. Ἀπία.

248. * **Μονόφρουρος.** *Qui solus custodit.* **Ἕρκος.** *Septum, munimentum.* Homer. Iliad. H. 211. Τοῖος ἄρ' Αἴας ὦρτο πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν.

250. **Ἀρχηγός.** *Rector.* quo sensu occurrit Eurip. Iph. T. 1303. Troad. 1267. Simonid. Analect. I. p. 133. Thucyd. I. 132. Theocrit. XXII. 110. Sed multo frequentior significatio est *auctor rei cujusquam*, ut in Soph. Œd. Col. 60. Platon. Cratyl. p. 54. ed. Basil. 2. Menand. in Πλοκίῳ. Cleric. p. 152. πολλῶν μοι κακῶν Ἀρχηγόν. Phocylid. ap. Stobæum et Etymol. M. p. 321, 44. Χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ. Eurip. Hippol. 881. κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Sic Cleanthes H. in Jov. 2. Isocrat. ad Nicocl. p. 98. Diomedes ap. Gaisford. in Procl. p. 410. Cornut. p. 79. Eustath. ad Iliad. K. p. 790, 23. quæ loca eo indicavi, ut monerem in hoc sensu capiendam esse hanc vocem in Epist. ad Hebr. II. 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας, *auctorem* (non *ducem*) *salvationis.*

252. **Κεδνός.** *Prosperus.* ut in vv. 605. 631. Vid. Glossar. in Theb. 62.

Ibid. **Πεπυσμένη.** Participium passivum, sensu activo; ut ἠκισμένη Eurip. Med. 1127. ἐξηρπασμένοι Sophocl. Œd. Col. 1016. πεφραγμένοι Eurip. Orest. 1411. ἐκκεκομισμένοι Thucyd. II. 78. ἀνα-

κεκομισμένοι Xenoph. Anab. IV. 7. 1. *ἀποδεδειγμένοι* ibid. V. 11. 9. *ἐσπασμένοι* VII. 4. 16. Cf. Eurip. Med. 295. Hec. 268. Vid. infra 1067. Plura enotare supersedeo.

253. Εὐάγγελος ἐλπίς. *Spes quæ a bono nuntio concipitur.* vel *Spes quæ bona nunciat.* Apud Eurip. Med. 1006. *δόξης ἐσφάλην εὐαγγέλου* est *spe excidi, quum sperassem me læta nuntiaturum.*

Ibid. Θυηπολέω. *Circum suffimina versor.* Vid. Glossar. in Pers. 207. Clytæmnestra *εὐαγγέλια ἔθυε,* de quibus Spanhem. ad Aristoph. Plut. 764.

254. Εὔφρων. *Lubens* interpretatur Stanleius. Sed fortasse significat *benevolus erga te,* ut in Pers. 778. Infra 262. Εὖ *γὰρ φρονοῦντος ὄμμα σου κατηγορεῖ.*

256. Εὐφρόνη. *Nox.* Glossar. in Prometh. 676. Sensus est, *Aurora, ex hac nocte nata, lætum nuncium adferat.* Dies dicitur Noctis filia. Sic 270. Τῆς *νῦν τεκούσης φῶς τόδ' εὐφρόνης λέγω.* Sophocl. Trachin. 94. Ὃν *αἰόλα νὺξ ἐναριζομένα=τίκτει, κατευνάζει τε, φλογιζόμενον=ἅλιον, ἅλιον αἰτῶ.* (Contra Ἀμέραν dicit *παῖδ'* Ἀλίου Pindar. Ol. II. 58.) Gentes antiquæ tenebras luce priores putabant; ideoque tempus per noctes computabant: vid. A. Gell. III. 2. Cæsar. B. G. VI. 18. Tacit. Germ. 11. Hæc indicavit Stanleius. Hinc *νυχθήμερον* dicebant, non *ἡμερονύκτιον*; sic Soph. Œd. Col. 618. *νύκτας ἡμέρας θ',* et apud Latinos Horatius, *Noctesque diesque.* Homer. Od. I. 76. Ἀλλ' *ὅτε δὴ τρίτον ἦμαρ ἐϋπλόκαμος τέλεσ' ἠώς.*

259. Πῶς φῄς. *Quid ais?* Diffidentiam exprimit. Eurip. Hel. 478. Πῶς *φῄς; τίν' εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον.* Cf. Iph. T. 1317. Suppl. 756. Phœn. 1347. Sophocl. Œd. T. 746. unde hanc formulam reponi jubet Valckenaerius in Choeph. 765. Πῶς *φῄς; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.* ubi editur Ἢ *πῶς;* Sed manifesto legendum *ὅπως;* nam præiverat interrogatio, Πῶς *οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;*

260. Τορῶς. *Perspicue.* Vid. supra 245.

261. Ὑφέρπω. *Subeo.* Vid. infra 437. *φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρπει.* Choeph. 461. *Τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.* Sophocl. Œd. T. 786. *Ἔκνιζε μ' ἀεὶ τοῦθ', ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.*

262. Κατηγορέω. *Arguo. Evinco.* Ordo est, *ὄμμα γὰρ κατηγορεῖ σου εὖ φρονοῦντος. oculus te benevolum esse evincit.* Cum genitivo construitur hoc verbum Sophocl. Œd. T. 529. *κατηγορεῖτο τοὐπίκλημα τοῦτό μου.* Eurip. Hippol. 1060. *Ἡ δέλτος ἥδε, κλῆρον οὐ δεδεγμένη, Κατηγορεῖ σου πιστά.* Theodectes Bellerophonte ap. Stob. X. p. 67. *Κρατοῦσι δ' οἵπερ καὶ κατηγοροῦσί μου.* Plato Apol. Socr. 2. Xenoph. Cyrop. I. iv. 3. *ὅμως ἐμφαίνεταί τι νεαρὸν αὐτοῖς, ὃ κατηγορεῖ τὴν ὀλιγοετίαν.* (*ὀλιγοέτειαν*) i. e. *indicat.* Vid. Schaefer. Ind. ad Apoll. Rhod. p. 662.

264. Τί δ' οὐχί; *Nam qui aliter fieri potest?* Sophocl. Antig. 447. *Ἤιδης τὰ κηρυχθέντα, μὴ πράσσειν τάδε;* AN. *Ἤιδη· τί δ' οὐκ ἤμελλον; ἐμφανῆ γὰρ ἦν.* Frequentius est in hoc sensu *πῶς γὰρ οὔ;* Choeph. 752. Sophocl. Œd. T. 928. Ajac. 1010. Electr. 856. 1307. 1448. Eurip. Bacch. 612. Inc. Rhes. 759. Toup. in Suid. I. p. 205. Platon. Alcib. II. p. 164.

266. Βρίζω. *Dormio.* Homer. Iliad. Δ. 223. *ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα Ϝίδοις Ἀγαμέμνονα δῖον.* Noster Choeph. 898. *μαστόν, πρὸς ᾧ δὴ πολλὰ σὺ βρίζων*—Eumen. 280. *Βρίζει γὰρ αἷμα καὶ μαραίνεται χερός.* Athen. VIII. p. 335. A. *καὶ γὰρ ἐν Δήλῳ, φησὶ Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν δευτέρῳ Δηλιάδος, ὅταν θύωσι τῇ Βριζοῖ· αὕτη δέ ἐστιν ἡ ἐν ὕπνῳ μάντις (βρίζειν δὲ οἱ ἀρχαῖοι λέγουσι τὸ καθεύδειν· Ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν.* (Odyss. I. 151.) *ταύτῃ οὖν* &c. Adverbium *ἄβριξ vigilanter* occurrit Incert. Rhes. 732.

267. Πιαίνω. *Pinguefacio. Lætum reddo.* Fortior metaphora aliquatenus defenditur a v. 1659. *Πράσσε· πιαίνου, μιαίνων τὴν δίκην. ἐπεὶ πάρα.* Toup. in Hesych. IV. p. 103. *ἐπίανεν* ducit ab *ἐπιαίνω,* optime quod ad sensum attinet; sed nusquam inveni hoc compositum ex *ἰαίνω.*

Ibid. Ἄπτερος. *Subitaneus.* Homer. Od. P. 57. *Ὣς ἄρ'*

ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος. ubi Herodianus explicat per ἕτοιμος. Hesych. Ἄπτερος. αἰφνίδιος, παρὰ Ὁμήρῳ. ὁ προσηνής. ἢ ταχύς. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. Etymol. M. p. 133, 34. Ἀπτερέως, παρ' Ἡσιόδῳ, ὥσπερ τὸ ἀψοφέως· σημαίνει τὸ [αἰφνιδίως] ἔστιν ἀπωτέρω, ἀπτέρω. οὕτως Ἡρωδιανός. ἔστι ταχέως, ἑτοίμως, ἀφροντίστως· οἱ δέ, ἀπροθύμως, ἐλαφρῶς, ἡδέως. ἔνιοι δὲ ἠμελημένως· Idem vero p. 83, 23. ducit a πτερέως, τὸ ταχέως. Apud Lycophr. 627. ἀπτέρως —ἵξονται explicatur ὁμοπτέρως· ταχέως. Pollux IX. 152. quasi synonyma refert ὅτι τάχιστα, ἀπτέρῳ τάχει.

268. **Μωμάομαι.** *Culpo.* Homer. Il. Γ. 411. Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. Apollon. Lex. Μωμήσονται. οἱονεὶ καταπαίζονται· μῶμος γὰρ ὁ μετὰ ψόγου καταπαιγμός. Similiter fere in Prometh. 1022. Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με. ubi vide notata.

269. **Ποίου—δὲ καί.** *Sed dic præterea quantum temporis elapsum sit ex quo*—De ποῖος &c. cum καί vid. Porson. ad Phœniss. 1373. Eurip. Hipp. 91. τοῦ δὲ καί μ' ἀνιστορεῖς πέρι; ubi vid. Monk. Xen. Anab. V. viii. 2. ποῦ καὶ ἐπλήγη;

273. **Φρυκτός.** Vid. supra ad v. 29.

Ibid. **Ἄγγαρος.** Sic dicebantur Persarum tabellarii. οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματηφόροι. οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ ἀστάνδαι. λέγεται δὲ καὶ ἀγγαροφορεῖν ἐπὶ τοῦ φορτία φέρειν. οὕτως Ὠρίων. Etymol. M. p. 6, 4. (Cf. Athen. III. p. 122. A.) Idem p. 7, 18. Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι, τὸν ἐκ διαδοχῆς πυρσόν, ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς ἔφη. priorem glossam ex Ælio Dionysio, grammatico docto, desumtam esse discimus ex Eustath. ad Odyss. T. p. 1854, 26. eandem habet Lex. Seguier. p. 325. ed. Bekker. Herodot. VIII. 98. ὅσων ἂν ἡμερέων ἡ πᾶσα ὁδός, τοσοῦτοι ἵπποι τε καὶ ἄνδρες διεστᾶσι κατὰ ἡμερησίην ὁδὸν ἑκάστην τεταγμένοι· τοὺς οὔτε νίφετος, οὐκ ὄμβρος, οὐ καῦμα, οὐ νὺξ ἔέργει μὴ οὐ κατανύσαι τὸν προκειμένον ἑωϋτῷ δρόμον τὴν ταχίστην. ὁ μὲν δὴ πρῶτος δραμὼν παραδιδοῖ τὰ ἐντεταλμένα τῷ δευτέρῳ. ὁ δὲ δεύτερος τῷ τρίτῳ. τὸ δὲ ἐνθεῦτεν ἤδη κατ' ἄλλον διεξέρχεται παραδιδόμενα, κατάπερ Ἕλλησι ἡ λαμπαδηφορίη, τὴν τῷ Ἡφαίστῳ ἐπι-

τελέουσι. τοῦτο τὸ δράμημα τῶν ἵππων καλέουσι Πέρσαι ἀγγαρήϊον. Docta sunt Æmilii Porti in Lex. Ionico v. *ἀγγαρήϊον.*

274. **Λέπας.** *Rupes. Promontorium.* Ammon. de diff. Voc. *Λέπας καὶ λεπὰς διαφέρει. λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα. λεπὰς δὲ ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.* Vocem amabat Euripides. *Ἰδαῖον λέπας* Androm. 295. Ino ap. Stob. p. 159. *Κιθαιρῶνος λέπας* Phœniss. 24. (hujus fabulæ 289.) *Πάγγαιον λέπας* Inc. Rhes. 287. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1097. Hemsterhus. ad Theocrit. I. 40. ed. Gaisford. Stanleius confert Sophocl. Philoct. 1459. ubi Lemni promontorium *Ἑρμαῖον ὄρος* memoratur. Sequentia notat Is. Vossius ad Melam. I. 2. "Quod si fabulosæ sint istæ faces Agamemnoniæ—saltem certum est veras esse potuisse; cum faces in Ida accensæ facile possint videri ab iis qui in summo Athone versantur" quæ quo pertineant minime video, namque Æschylus Lemni promontorium interponit.

275. **Πάνος.** *Tæda.* Athen. XV. p. 700. E. *Πανὸς δ' ὀνομάζεται τὸ διακεκομμένον ξύλον, καὶ ξυνδεδεμένον· τούτῳ δ' ἐχρῶντο (ὡς) λαμπάδι. Μένανδρος Ἀνεψιοῖς·—εἰσιὼν Πανόν, λύχνον, λυχνοῦχον, ὅ τι πάρεστι φῶς Μόνον, πολὺ ποιεῖ—Δίφιλος Στρατιώτῃ—Ἀλλ' ὁ πανὸς ὕδατός ἐστι μεστός. πρότερος δὲ τούτων Αἰσχύλος ἐν Ἀγαμέμνονι μέμνηται τοῦ πανοῦ.* Phrynich. Appar. Sophist. p. 50. ed. Bekker. *φανός, φάκελός τινων συνδεδεμένος καὶ ἡμμένος· ὃ καὶ διὰ τοῦ π.* Photius. *Πανόν. ἀπὸ τοῦ πάντα φαίνειν σχηματισθέντα, κατὰ μεταβολὴν τοῦ φ. Σοφοκλῆς Ἑλένης γάμῳ.* (omisit Brunck.) Idem; *Πανός. δεσμὴ κληματίδων. οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φανόν. Ἀριστοφάνης.* (Lysistr. 308.) Consentit Eustath. ad Iliad. T. p. 1189, 23. Cf. Ammon. diff. Voc. v. *λυχνοῦχον.* et Schol. Aristoph. Pac. 841. Pollux X. 117. ex Euripidis Alcmena citat *Πόθεν δὲ πεύκης πανὸν ἐξεύρῃς λαβεῖν;* Recentiores Græci *φανὸν* dicebant de laterna. Gloss. Philox. *Φανός. Laterna.* Cf. Thom. M. v. *φανός.* Galen. Expos. Voc. Hippocr. v. *λαμπτήρ.* Pierson. Verisimil. p. 4. Wetsten. ad N. F. T. I. p. 946.

276. **Αἶπος.** *Summum jugum.* Hesych. *Αἶπος —ὑψηλὸς τόπος, ἢ ὑλώδης.* Eurip. Alcest. 503. *δαίμων—Σκληρὸς γὰρ ἀεὶ καὶ*

πρὸς αἶπος ἔρχεται, nisi ibi legendum ἆπος, *fatigationem*, ut in Phœniss. 865.

277. Ὑπερτελής. *Qui superat.* nempe *fretum.* ὑπὲρ τὸ τέλος ἀφικόμενος. Hesych. Sophocl. Trach. 36. Νῦν δ' ἡνίκ' ἄθλων τῶνδ' ὑπερτελὴς ἔφυ. Eurip. Ion. 1566. Ἔα· τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς Ἀντήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν: Vid. infra 350. ὑπερτελέσαι.

Ibid. Νωτίζω. *Per dorsum eo.* Lux dicitur ire ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης, ut ait Homerus Il. B. 159. Recte igitur Schol. ὑπερβῆναι. Eurip. Phœniss. 660. κισσὸς ὃν περιστεφὴς Χλοηφόροισιν ἔρνεσιν Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε. i. e. *per terga diffluit*, ubi minus accurate, ut opinor, hanc vocem tractavit Porsonus.

278. Πρὸς ἡδονήν. *Ita ut voluptatem adferat.* Prom. 502. καὶ χροιὰν τίνα Ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν. Eurip. Med. 771. Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους. Iph. A. 1022. πρὸς ἡδονὴν φίλοις Σοί τ' ἂν γένοιτο, κἂν ἐμοῦ χωρίς, τάδε.

279. Χρυσοφεγγής. *Auream lucem emittens.* Eurip. Phaethon. ap. Macrob. Sat. I. 17. ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. In Phœniss. 2. Sol dicitur χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις. Anthol. V. p. 130. Οὐκ ἔτι χρυσοχάλινον ὁρᾷ δρόμον ἠελίοιο. quare adjicit poeta, ὥς τις ἥλιος.

280. Μακίστος. Nomen esse non montis, sed hominis, contendit Heathius, ob sequentia, ὁ δ' οὔτι κ. τ. λ. Sed omnino de monte cogitandum, ut in ceteris stationibus, quæ erant Ida, mons Hermæus, Athos, Macistus, Messapius, Cithæron, Ægiplanctus, Arachnæus. Eretria Euboica colonia erat ex Macisto Elidensi, (Strabo X. 10.) et forte sic dicebatur mons aliquis Eubœæ.

281. Μέλλω. *Cunctor.* Vid. Glossar. in Theb. 95.

Ibid. Ἀφραδμόνως. *Inconsiderate.* Glossar. in Pers. 423.

284. Μεσσάπιος. Mons Bœotiæ. Schol. ὄρος μεταξὺ Εὐ-

βοίας καὶ Βοιωτίας. Strabo IX. p. 405. B. ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονίᾳ Μεσσάπιον ὄρος ἐστίν, ἀπὸ Μεσσάπου, quæ vertit Servius ad Virg. Æn. VIII. 9. *In Anthedonis ora quæ Bœotiæ est, mons stat Messapius, a duce Messapo nominatus.* Stephanus vero, Μεσσάπιον ὄρος Εὐβοίας, ubi Βοιωτίας reponunt; cum Stephano tamen consentit Photius.

286. Ἐρείκη. *Erica.* Anglice, *Heath.* Nicander Ther. 610. Λάζεο δ' ἀνθεμόεσσαν ἄφαρ τανύφυλλον ἐρείκην, Ἧν τε μελισσαῖος περιβόσκεται οὐλαμὸς ἕρπων. Theocrit. V. 64. Αἰ λῇς, τὸν δρυτόμον βωστρήσομες, ὃς τὰς ἐρείκας Τήνας τὰς παρὰ τὶν ξυλοχίσδεται.

Ibid. Γραῖα. *Vetus.* γέρων et γραῖα proprie de personis usurpantur; sed et haud raro de rebus. Sophocles ap. Plutarch. Moral. p. 1100. Γραίας ἀκάνθης πάππος ὡς φυσώμενος. Œd. Col. 1259. γέρων—πίνος. Theocrit. XV. 19. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν. VII. 17. γέρων ἐσφίγγετο πέπλος. XXI. 12. γέρων ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος. Sic Noster γέροντα μῦθον et τριγέρων μῦθος. Ante omnes Homerus Od. X. 184. σάκος γέρον. Conferre potest lector Lex. Sophocl. v. γέρων. Is. Voss. ad Catull. p. 21. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. p. 200. Stanleius vertit *Graiæ* (sed *antiquæ* in curis secundis) atque ita cepit Porsonus, ut videtur: nam laudat Steph. Byz. Γραία. πόλις Ἐρετρίας. ὁ πολίτης Γραῖος. Eligant lectores.

Ibid. Θωμός. *Acervus.* σωρὸς σταχύων ἢ κορμῶν Hesych. Moeris; Θωμός, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Θημών, Ἑλληνικῶς. ubi vid. Pierson. Nescio an θωμός et θώμιγξ, *cannabus*, eandem habeant originem.

287. Μαυρόω. *Evanidum reddo.* Vid. Glossar. in Theb. 47.

288. Ὑπερθόρω. *Transilio.* Vid. Glossar. in Theb. 450.

289. Λεπάς. Vid. supra 274.

290. Ἐκδοχή. *Successio.* Eurip. Hippol. 869. τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκδοχαῖς=ἐπιφέρει θεὸς κακόν. Thomas Mag. Οὐ μόνον διαδοχή,

ἀλλὰ καὶ ἐκδοχῇ, ὡς ὁ Αἰσχίνης. (de Falsa Legat. p. 400. C.) τὴν ἐκδοχὴν=ἐποιήσαντο πρὸς τὴν πόλιν τοῦ πολέμου.

Ibid. **Πομπός.** *Qui ducit.* πομποῦ πυρός, *ignis qui ignem transmittit.* Vid. Glossar. in Pers. 632.

291. * **Τηλέπομπος.** *A longinquo missus.*

293. **Λίμνη Γοργῶπις.** Palus Ἐσχατιῶτις circa Isthmum Corinthiacum. Etymol. M. p. 384, 32. Ἐσχατιῶτις. λίμνη κειμένη μετὰ τὸν Ἰσθμόν—ὕστερον δὲ Γοργῶπις ἐκλήθη, ἀπὸ Γόργης τῆς Μεγαρέως θυγατρός, γυναικὸς Κορίνθου, ἥτις ἀκούσασα τὸν τῶν παιδῶν φόνον, περιαλγὴς γενομένη ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν λίμνην. Hesych. Γοργῶπις. Κρατῖνος ἐν Πυλαίᾳ, λίμνην φασὶν εἶναι ἐν Κορίνθῳ· εἰληφέναι δὲ τοὔνομα διὰ τὸ Γόργην ἐμπεσεῖν ἐς αὐτήν.

294. * **Αἰγίπλαγκτος.** Mons Megaridis, teste Scholiasta.

295. **Θεσμός.** *Lex quæ ignis successionem regebat.* Homer. Od. Ψ. 297. Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαίου θεσμὸν ἵκοντο.

296. * **Ἀναδαίω.** *Accendo.*

297. **Πώγων.** *Barba.* Schol. πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός· καὶ ὁ πώγων γὰρ εἰς ὀξὺ λήγει. ὥσπερ καὶ ἀλλαχοῦ αὐθάδη γνάθον τὴν ἀκμὴν εἴρηκε καὶ ὀξύτητα τῆς σφηνός (Prometh. 64.) σημείωσαι δὲ ὅτι ἐκ τούτου ὠνομάσθη παρὰ τοῖς μετεωρολόγοις, πωγωνίας ἀστήρ. Photius, Πώγωνα πυρός. τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρός. Εὐριπίδης Φρίξῳ. Pollux II. 88. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, πώγων πυρός, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τοῦ πυρός. Plutarch. de Superst. p. 54. Matth. οὐδὲ δεινὸν ἐν καιρῷ ποδῶν σκιᾶς πρὸς σελήνην ἀπαντησάσης ubi Boissonad. ad Tiber. Rhet. p. 36. ingeniose conjicit πώγων σκιᾶς, *conus umbræ,* quod tamen minus proprie dicitur quam πώγων πυρός. Omnino verum est ἀπάντησις, quod dedit Wyttenbachius ex MSS. et pro ποδῶν nihil dubium quin reponendum sit συνόδων. Plutarcho in Romulo memoratur σύνοδος ἐκλειπτικὴ σελήνης πρὸς ἥλιον. quod rem conficit. Vid. Schol. Thucyd. II. 4. Noster in Orithyia simi-

liter fere dixerat ignis πλεκτάνην, quod inculpat Rhetor quasi παρατράγῳδον. De metaphora vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1261. Sic apud Latinos Catullus, *Viden' ut faces Splendidas quatiant comas?*

298. **Κατοπτός.** *Qui despicit.* κατοπτὸν Σαρωνικοῦ πορθμοῦ, *unde Saronicus sinus prospici potest.* Scholiasta explicat κατόψιον, qua forma utitur Euripides Hippol. 30. Πέτραν παρ' αὐτὴν Παλλάδος, κατόψιον Γῆς τῆσδε. De sinu Saronico vid. Monk. ad Hippol. 1195.

Ibid. **Πρών.** vel *Promontorium*, vel mons quidam in Hermionensium agro sic appellatus, cujus meminit Pausanias. Hoc putat Is. Vossius in Melam. II. 3. Non ego.

300. **Ἀραχναῖον αἶπος.** *Jugum Arachnæum.* ὄρος Ἄργους. Schol. Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. Steph. Byzantin. Antiquum nomen erat Σαπυσελάτων, teste Pausania, vel ut Hesychius, Ὑσσέλινον.

Ibid. **Ἀστυγείτων.** *Urbi vicinus.* τῇ πόλει γειτνιῶν. Hesych. Suppl. 284. χθόνα Παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. Eurip. Hippol. 1156. Athenas et Trœzenem vocat ἀστυγείτονας πόλεις.

302. *Ἄπαππος. *Sine Avo.* οὐκ ἄπαππον Ἰδαίου πυρός, *cujus ignis Idæus progenitor fuit.* Mira locutio.

303. **Λαμπαδηφόρος.** *Facem gerens.* Proprie sic dicebantur cursores in certamine Panathenaico, qui lampadas alius alii tradebant, in honorem Vulcani; unde metaphoræ vis in hoc loco perspici potest. De re consulendum Æ. Porti Lexicon Ionicum in voce. In eadem autem allegoria perstans, dicit, νικᾷ δ' ὁ πρῶτος, καὶ τελευταῖος δραμών, quod observavit Schutz.

306. **Ξύμβολον.** Vid. supra v. 7.

308. **Αὖθις.** *Postea.* Eurip. Orest. 899. Hippol. 314. 896. (ubi vid. Monk.) Suppl. 414. Theognis 202. Hesych. Αὖθις. μετὰ ταῦτα.

310. **Διανεκῶς.** *Prolixe.* Homer. Od. Δ. 836. διηνεκέως ἀγορεύσω, i. e. *prolixa et perspicua oratione.* Corinna ap. Hephæst. p. 9. ἡ διανεκῶς εὕδεις. sed vox in isto loco corrupta est. Satis frequens est, unde vero derivata sit vix liquet; forsan a διά et ἐνείκω *fero.* Locus Platonis, ad quem respicit Moeris, in notis citatus, est Hipp. Maj. p. 301. Æ. ubi διηνεκεῖ λόγῳ, sed reponendum διανεκεῖ. Schol. Plat. p. 135. διανεκῆ. διαπαντός. οὕτω καὶ Διογενιανός.

312. **Ἄμικτος.** *Non mixtus. Dissimilis.* Dein πρέπειν valet *apparere;* de quo sensu vid. ad Pers. 244.

313. **Κύτος.** *Vas.* quodvis cavum. Glossar. in Theb. 491.

315. **Δίχα.** *Separatim, inter se diversas.* Prometh. 963. Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα. Infra 1340. Τὸ γὰρ τοπάζειν τοῦ σάφ' εἰδέναι δίχα. Choeph. 776. Τί φῂς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα; Herodot. VI. 109. τοῖσι δὲ Ἀθηναίων στρατήγοισι ἐγίνοντο δίχα αἱ γνῶμαι.

318. **Φυτάλμιος.** *Consanguineus,* vel *Sator.* Hesych. Φυταλμίοις, (sic corrigunt φυταλίμοις) φυτευτικοῖς, γονίμοις. et Φυτάλμιος Ζεύς. συγγενής, ἢ ζωογόνος. Schol. οὐ κατὰ τὸν φυτάλμιον Δία ἐνταῦθα ἡ ἐτυμολογία. ἐκ τῆς φύτλης δὲ γίνεται φυτάλιμος, ἠγοῦν φυτοσπόρος, καὶ μεταθέσει, διὰ καλλιφωνίαν, φυτάλμιος. Sic legendum. Sophocles Œd. Col. 150. ἀλαῶν ὀμμάτων ἄρα καὶ=ἦσθα φυτάλμιος, δυσαίων. ubi plane recipiendum arbitror quod proposuit H. Stephanus in Thesauro L. G. T. IV. 296. D. ἀλαός. Sed interserendum τε, et legendum, ἀλαός τ' ὀμμάτων ἄρα καὶ=ἦσθα φυτάλμιος δυσαίων, quod explicat Scholiasta, ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως, καὶ ἐξ ἀρχῆς τυφλὸς πέφυκας. Incert. Rhes. 920. Λέκτροις ἐπλάσθην Στρύμονος φυταλμίοις. Lycophr. 341. Ἀπεμπολητὴς τῆς φυταλμίας χθονός. Vid. Larcher. ad Herodot. T. III. p. 442. Vox formata est ex antiqua forma φυτάλη (postea contracta in φύτλη) unde φυταλία et φυταλίζω.

320. **Δέρη.** *Collum.* "pro pectore," ait Schutz.; "allusio est ad δουλεῖον ζυγόν, itaque δέρης proprie accipiendum;" inquit Butlerus. Neuter recte. Simpliciter intelligendum est *lamentabuntur*

ex ore captivo. Hinc corrigendus est Eurip. Hecub. 367. Οὐ δῆτ᾽ ἀφίημ᾽ ὀμμάτων ἐλευθέρων Φέγγος τόδ᾽. Legitur ἐλεύθερον. Sophocl. Œd. Col. 486. ἐξ εὐμενῶν Στέρνων δέχεσθαι τὸν ἱκέτην σωτήριον.

321. Νυκτίπλαγκτος. Vid. supra v. 11.

322. Νῆστις. *Jejunus.* Adjective, ut in Prometh. 590. Πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν ψάμμον. ibid. 621. νήστισιν αἰκίαις. Supra 189. πνοαὶ—νήστιδες. Infra 986. νῆστιν νόσον. 1611. νήστιδες δύαι. Unde in hoc loco cum πόνος capiendum est, non cum pronomine τούς, quod faciunt interpretes, præter Heathium, cujus interpretatio, a Butlero improbata, unice vera est.

Ibid. Ἄριστον. *Jentaculum,* potius quam *prandium,* uti vertunt interpretes. Primus cibus quem mane sumebant veteres. Homer. Od. Π. 2. Ἐντύνοντ᾽ ἄριστον ἅμ᾽ ἠοῖ. Xenoph. Cyrop. VI. πρωῒ μὲν ὁ Κῦρος ἐθύετο· ὁ δὲ ἄλλος στρατὸς ἀριστήσας—Capiebatur autem plerumque circa tertiam horam, teste Suida. Noster in Palamede ap. Schol. Venet. ad Iliad. B. 381. Schol. in Odyss. B. 20. Eustath. p. 242, 22. 1791, 44. 1833, 4. Athen. I. p. 11. D. σῖτόν δ᾽ εἰδέναι διώρισα, Ἄριστα, δεῖπνα, δόρπα θ᾽ αἱρεῖσθαι τρία. Ibidem tamen testatur Philemon Grammaticus cibi sumendi tempora fuisse ἀκράτισμα, ἄριστον, ἑσπέρισμα, δεῖπνον. Aliter tamen Phrynich. App. Soph. p. 23. τέσσαρας μὲν τροφὰς οἶδεν ὁ ποιητής—ὁ δὲ Αἰσχύλος τρεῖς οἶδεν, ἀφελὼν τὴν δειελινήν. οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μὲν ἑωθινὴν ἀκράτισμα, τὴν δὲ περὶ μεσημβρίαν ἄριστον, τὴν δὲ περὶ ἑσπέραν δεῖπνον, ἐξαιροῦντες τὴν δειελινήν. Verum ἀκρατίζειν nihil aliud erat quam frustulum vino imbutum primo mane sumere, ad stomachi vires confirmandas, dum tempus ἀρίστου adesset. Vid. Upton. ad Dionys. Halic. de Comp. Verb. III. p. 18. Troja nocte capta est: ideoque captores primo mane πρὸς ἀρίστοισιν ἐτάσσοντο. Verbi ἀριστάω, cujus auctores poetici in lexicis desunt, exempla præbent Anacreon ap. Hephæst. p. 34. Araros in Lex. Seguier. p. 444, 14.

323. Ἐν μέρει. *Alternis vicibus.* Suo quisque ordine. Infra 1163. Choeph. 330. Eumen. 198. 435. 583. Eurip. Orest. 446.

Phœniss. 1447. Cycl. 179. 252. Heracl. 183. Inc. Rhes. 473. Aristoph. Ran. 32. Herodot. I. 26. Thucyd. IV. 11. Demosth. Ol. II. 8. Idem fere valet Latine *in partem*, Horat. Epod. II. 39. Recte vero locum explicat Schutzius; *nullo certo distributionis signo observato.* Sensum illustrant Thucydidis verba III. 30. *εἰκὸς δὲ καὶ τὸ πεζὸν αὐτῶν κατ' οἰκίας ἀμελέστερον, ὡς κεκρατηκότων, διεσπάρθαι.*

324. Πάλος. *Sors.* *ἔσπασεν, ex urna hausit.* Videsis Glossarium in Theb. 55. ubi rem fusius explicui.

326. Ὑπαίθριος. *Subdivus.* Eurip. Androm. 226. *ῥανίδ' ὑπαιθρίας δρόσου.* Plura vide in Glossar. Prometh. 113.

Ibid. Πάγος. *Gelu. Ros concretus.* *τὸ πεπηγμένον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. ἀπὸ τοῦ πήγνυμι.* Gloss. in Etymol. M. p. 646, 49. Apud poetas rarius occurrit. Soph. Antig. 355. *δυσαύλων πάγων αἴθρια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη.*

328. Εὐφρόνη. *Nox.* Vid. supra 256.

329. Πολισσοῦχοι θεοί. *Dii urbem tuentes.* Vid. ad Theb. 69.

330. Ἵδρυμα. *Delubrum.* proprie vero *templi* vel *statuæ*, *fundamentum* vel *basis.* *θεοὶ* enim *ἵδρυσθαι* dicuntur, quum templa vel statuæ eorum collocantur: vid. Eurip. Hippol. 33. Et hinc corrigi potest difficilis Xenophontis locus, Sympos. VIII. 1. *Ἀρ', ἔφη, ὦ ἄνδρες, εἰκὸς ἡμᾶς, παρόντος δαίμονος μεγάλου, καὶ τῷ μὲν χρόνῳ ἰσήλικος τοῖς ἀειγενέσι θεοῖς, τῇ δὲ μορφῇ νεωτάτου, καὶ μεγέθει μὲν πάντα ἐπέχοντος, ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου ἰσουμένου.* Ultima in dubium merito vocata sunt. Legendum puto, *ψυχῇ δὲ ἀνθρώπου* ΙΔΡΥΜΕΝΟΥ. Loquitur de Amore. Plato Sympos. 18. *Ἔρως—ἐν ἤθεσι καὶ ψυχαῖς θεῶν καὶ ἀνθρώπων τὴν οἴκησιν ἵδρυται.* Damascius ap. Phot. p. 1029. *καὶ τὴν φιλοσοφίαν—αὐτῇ μόνῃ τῇ ψυχῇ ἐνιδρῦσαι.* Cf. Thucyd. II. 49. M. Antonin. III. 16. *δαιμόνων ἱδρύματα* dicuntur in Pers. 816.

331. * Ἀνθαλίσκομαι. *Vicissim capior.* Lex. Seguier.

p. 378. ed. Bekker. Ἀλοῖεν, ληφθεῖεν. Simile compositum est ἀνθησσάομαι. Thucyd. IV. Lex. Seguier. p. 126. Conferri potest Esai. XIV. 2. *et erunt capientes eos qui se ceperant, et subjicient exactores suos.*

335. **Κάμπτω.** *Flecto* me circa metam. κάμψαι τὴν νύσσαν est *metam evitare rotis circumactis.* Theocrit. XXIV. 117. περὶ νύσσαν Ἀσφαλέως κάμπτοντα, τρόχῳ σύριγγα φυλάξαι. Anglice, *to double,* unde κάμψαι τὴν ἄκρην apud Herodot. VII. 122. 193. Æschrion. ap. Athen. VIII. p. 335. C. Μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκρην κάμπτων, Χλεύην τε ποιεῦ, καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην. Aristoph. Acharn. 96. Ἢ περὶ ἄκραν κάμπτων νεώσοικον σκοπεῖς; Herodes Stobæi CXVII. p. 481. Ἔπην τὸν ἑξήκοστον ἥλιον κάμψῃς. Hinc κάμπτειν βίον *vitæ metam attingere,* Sophocl. Œd. Col. 92. Eurip. Hippol. 86. Electr. 955. Helen. 1682. κάμψαι κακά, *declinare,* idem Suppl. 748. Iph. T. 815. Ὦ φίλτατ', ἐγγὺς τῶν ἐμῶν κάμπτεις φρενῶν, *cursum dirigis.* Sic enim legendum pro κάμπτει.

Ibid. **Δίαυλος.** *Curriculum duplex,* ὁ διττὸν ἔχων τὸν δρόμον ἐν τῇ πορείᾳ, τὸ πληρῶσαι τὸ στάδιον καὶ ὑποστρέψαι. Anaxandrides apud Stob. LXXII. p. 437. de uxore, quæ in domum paternam remigrare cogitat; Ὁ γὰρ δίαυλός ἐστιν αἰσχύνην ἔχων. Alexis Stobæi CXX. p. 491. τὸν γὰρ ὕστατον Τρέχων δίαυλον τοῦ βίου, ζῆν βούλομαι; Plura dedit Spanhemius in Callim. Lav. Pall. 23. cujus non recordatus est Bastius in Epist. Crit. p. 267. Hinc rarum compositum ἀδίαυλος, de quo vid. Glossar. in Pers. 694.

336. **Ἀναπλάκητος.** *Qui a scopo non aberrat.* Sophocl. Œd. T. 471. δειναὶ δ' ἅμ' ἕπονται Κῆρες ἀναπλάκητοι. Trachin. 121. ἀλλά τις θεῶν=αἰὲν ἀναπλάκητον Ἅι=δα σφε δόμων ἐρύκει. ubi forsan legendum ἀναπλάκητος. Formatur autem e verbo cujus aoristus tantum usitatus est, ἤπλακον *excidi.* Eurip. Alc. 1083. Γυναικὸς ἐσθλῆς ἤπλακες. (Terent. Andr. 2. v. 12. *Herus quantum audio uxore excidit.*) ibid. 247. ἀρίστης ἀπλακὼν ἀλόχου. Iph. A. 124. λέκτρων ἀπλακών. Obiter moneo ἀπλάκω ap. Soph. Antig. 554. aoristum esse modi subjunctivi. Æschyli autem locum sic interpretor. *Quinetiam, si nullis erroribus actus redierit exercitus, Diis*

tamen ira ob eos qui interierunt reviviscat, etiam si nihil novi acciderit. Tot hominum peremtorum cædes Diis merito iram commovere possit; τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ ἄσκοποι θεοί, ait chorus infra v. 446. qui ideo exoptat μὴ εἶναι πτολιπόρθος.

337. Ἐγρηγορώς. *Vigil.* Qui non sopitur. Opponi videtur τοῖς ὀλωλόσιν. Eumen. 703. εὑδόντων ὕπερ Ἐγρηγορὸς φρούρημα γῆς καθίσταμαι. Locutionem illustrat Eurip. Electr. 40. Εἰ γάρ νιν ἔσχεν ἀξίωμ' ἔχων ἀνήρ, Εὗδοντ' ἂν ἐξέγειρε τὸν Ἀγαμέμνονος Φόνον, δίκῃ τ' ἐξῆλθεν Αἰγίσθῳ ποτε. Id. Suppl. 1146. οὔπω κακὸν τόδ' εὕδει.

338. Πρόσπαιος. *Recens.* πρόσπαια κακά, *mala quæ insuper feriunt.* Heath. Imo potius *mala quæ contra feriunt,* illam enim vim in compositione non habet præpositio πρός, quam putat Heathius. Schol. πρόσπαια. πρόσφατα. νῦν, προσπαίσαντα καὶ προσκρούσαντα αὐτοῖς. Vid. supra 180. Hesychius, Πρόσπαιον. πρόσφατον, νέον. ubi citantur Nicander Ther. 689. Εἰ δὲ σύ γε σκύλακας γαλέης ἢ μητέρα λαιδρὴν Ἀγρεύσεις πρόσπαιον. Schol. πρόσφατον. Lycophr. 211. Ὧι θυμάτων πρόσπαιον ἐκτίνων χάριν. Aristot. Nicom. IX. 5. ἡ μὲν φίλησις, μετὰ συνηθείας· ἡ δ' εὔνοια, καὶ ἐκ προσπαίου. unde vis vera hujus vocis ostenditur, nempe *qui ex improviso occurrit.*

340. Τὸ εὖ. *Id quod felix faustumque est.* Vid. supra 119.

Ibid. Διχοῤῥόπως. *Ancipitem inclinationem habens.* Metaphora a statera desumta. Vid. ad vocem ἰσόῤῥοπος Pers. 352. Phrasis οὐ διχοῤῥόπως occurrit infra 788. 1243. Suppl. 600. 979. Verbum ἰδεῖν quodammodo abundat, ut in Incert. Rhes. 379. καλὸν ὦ Θρῄκη σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν. Sic ἔχειν in Soph. Œd. Col. 538. ἔπαθον ἄλαστ' ἔχειν.

341. Ὄνησις. *Fructus perceptio.* Vid. notas.

342. Κατά. *Ad instar.* Soph. Antig. 768. Δράτω· φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών. Eurip. Med. 673. Σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη. Noster infra 898. Λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν

ἐμέ. Plura dedi ad Theb. 421. exemplis ibi allatis adjicias Herodot. I. 121. πατέρα καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μιτραδάτην τὸν βούκολον καὶ τὴν γυναῖκα. Id. II. 10. οὐ κατὰ Νεῖλον—Id. IV. 95. ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας. Thuc. II. 50. VII. 45. Plat. Apol. Socr. 1. οὐ κατὰ τούτους εἶναι ῥήτωρ. et 5. μείζω τινα ἢ κατ' ἄνθρωπον σοφίαν σοφοὶ εἶεν. Et sic capiendum in Aristot. de Poet. 4. βελτίονας ἢ καθ' ἡμᾶς, male a Tyrwhitto versum *quam qui nostra ætate vivunt.* Plura dabunt Valckenaerii notata ad Chrysostomi Oratt. p. xxx.

345. Χάρις πόνων. *Præmium laborum.* De Agamemnone et exercitu qui ceperant Trojam recte intelligit Butlerus.

347. * Κτεάτειρα. *In possessionem tradens.* A κτέαρ *possessio*, unde κτεατίζω.

350. * Ὑπερτελέω. *Supero.* ὑπερτελὴς *fio.* Vide supra 277.

352. Γάγγαμον. *Rete.* Pollux X. 132. a Stanleio citatus: Αἰσχύλος τὸ δύσλυτον κακόν, ἢ δύσελικτον ἔφη, γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Oppian. Hal. III. 80. Γαγγάμαι, ἠδ' ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι. Quod ad metaphoram attinet, similiter dictum est in Prometheo 1114. ἀπέραντον δίκτυον ἄτης. Confer historiam de Timotheo ap. Schol. Aristoph. Plut. 180. Ulpianum (seu potius Zosimum Ascalonitam, ut ostendit Dobræus ad Kiddii Porsoniana p. 387.) ad Demosth. Ol. II. p. 30. A.

Ibid. * Παναλωτος. *Omnia capiens.* Quod Homerus dixit πάναγρος. Iliad. E. 487. a Stanleio citatus. ἀψῖσι λίνου πανάγροιο Ϝαλόντε. Ceterum de adjectivis in τος desinentibus, vi activa, vid. Musgrav. ad Sophocl. Trach. 537. Porson. ad Eurip. Hecub. 1117. δορύπαλτος supra 116. κατοπτός 298. In Persarum v. 108. receptum πυργοδαΐκτους sine causa idonea tentavi: vid. ibi Addenda, et Ruhnken. ad Xenoph. Mem. II. 6, 21.

357. Ἠλίθιος. *Vanus. Futilis.* Plato Alcib. II. p. 453. A. inter varias species τῆς ἀφροσύνης distinguit, καὶ τοὺς μὲν πλεῖστον μέρος αὐτῆς ἔχοντας, μαινομένους καλοῦμεν, τοὺς δὲ ὀλίγον ἔλαττον,

ἠλιθίους τε καὶ ἐμβροντήτους. Herodot. I. 60. *ἐὸν καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον.* Etymol. M. p. 427, 53. ducit ab *ἅλιος.* Minus recte. Adverbium Homericum *ἤλιθα* neutrum est plurale ab *ἤλιθος* adjectivo, ducto ab *ἦλος, fatuus.* Iliad. O. 128. *Μαινόμενε, φρένας ἦλε.* Ab eadem radice provenit verbum *ἠλαίνειν,* Callim. H. Dian. 254. Theocr. VII. 23. Si quis vero ultimam originem spectet, ea forsan repetenda erit ex monosyllabo Hebraica אל, *Deus,* unde *ἥλιος,* qui apud Phœnices audiebat Ηλ teste Damascio,

361. Οὐκ ἔφα. *Negavit.* Eurip. Hippol. 279. *Κρύπτει γὰρ ἥδε πῆμα, κοὔ φησιν νοσεῖν, negat se ægrotare.* Aristoph. Nub. 899. *οὐδὲ γὰρ εἶναι Πάνυ φημὶ δίκην.* Homer. Iliad. H. 392. *Κουριδίην δ' ἄλοχον Μενελάου κυδαλίμοιο Οὔ φησιν δώσειν.* Sophocl. Philoct. 817. Electr. 1211. *Οὔ φημ' ἐάσειν.* Herodot. I. 37. *οὐ φαμένου δὲ τοῦ Κροίσου τόν γε παῖδά σφι συμπέμψειν.* VI. 61. *τὴν δὲ κελεῦσαί οἱ δέξαι· τὴν δὲ οὐ φάναι.* Thucyd. II. 5. *ἐπομόσαι οὐ φασίν. negant se jurasse.* III. 62. *ἡμεῖς δὲ Μηδίσαι μὲν αὐτοὺς οὐ φάμεν* pro *φάμεν οὐ Μηδίσαι αὐτούς.* Cf. IV. 28. Xenoph. Anab. I. iii. 1. *οἱ στρατιῶται οὐκ ἔφασαν ἰέναι τοῦ πρόσω.* Theophrast. H. P. *ἐν μὲν γὰρ τῇ Ἀδρίᾳ πλάτανον οὔ φασιν εἶναι.* Hanc loquendi formulam attigerunt Budæus in Commentariis p. 744. Zeunius ad Viger. p. 455. Valckenaer. in Præfat. ad Lennepii Phalarid. p. xviii. Monk. ad Eurip. Alcest. 244.

362. Ἀξιοῦμαι. *Dignus habeor. Credor.* Vid. Glossar. in Prometh. 223. Verte, *Negavit quidam censendum Deos mortales curare &c.* Virg. Æn. IV. 379. *Scilicet is superis labor est, ea cura quietos Solicitat.* Miror profecto nemini huc usque suboluisse, in hoc loco oblique perstringi Diagoram Melium, Atheum celeberrimum; qui, quum olim religionibus fuisset addictus, postea a piorum partibus descivit, quia furtum quoddam ac perjurium a Diis neglectum et sine castigatione prætermissum vidisset. Suidas in v. Διαγόρας.— *ἐπεκλήθη δὲ Ἄθεος, διότι τοῦτο ἐδόξαζεν, ἀφ' οὗ τις ὁμότεχνος αἰτιαθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὡς παιᾶνα ἀφελόμενος, ὃν αὐτὸς ἐπεποιήκει, ἐξωμόσατο μὴ κεκλοφέναι τοῦτον. μικρὸν δὲ ὕστερον ἐπιδειξάμενος αὐτόν, εὐημέρησεν. ἐντεῦθεν ὁ Διαγόρας λυπηθεὶς, ἔγραψε τοὺς καλουμένους*

Ἀποπυργίζοντας λόγους, ἀναχώρησιν αὐτοῦ καὶ ἔκπτωσιν ἔχοντας τῆς περὶ τοῦ θείου δόξης. Dixit quidem Protagoras *περὶ θεῶν, οὐκ ἔχω εἰδέναι, οὔτε ὡς εἰσίν, οὔτε ὡς οὐκ εἰσίν,* (Suid. in v. Πρωταγόρας. Cic. de N. D. I. 23.) sed ante eum longius progressus erat Diagoras qui "aperte deorum naturam sustulit." Vixit autem circa Ol. LXXVII. id est circa Æschyli tempora; quæ enim Suidas tradit de Diagora qui post expugnatam Melum Athenis vixit, quæque ex Aristophanis Scholiasta hausit ad Av. 1074. vix fide digna sunt; nisi alium quendam Diagoram innui putes. Cf. Sext. Empir. Adv. Math. IX. 53. ubi Callimachi iambus in orationis contextu latet, *Γέρων ἀλαζών, ἄδικα βίβλια ψήχων.* (Fr. LXXXVI.) De hoc autem Diagora digna sunt quæ legantur apud Philodemum *περὶ τῶν θεῶν,* quidem ex Herculani ruderibus effossum typis evulgavit Walpolius noster. [Diagoræ ætas ad epocham Æschylo seriorem plerumque detruditur, nempe ad Ol. XCI. 2. Vid. Diodor. Sic. XIII. p. 546. de quo tamen dubitari potest, quia tradit Scholiasta Aristophanis ad Ran. 323. vixisse eum *τὸν χρόνον κατὰ Σιμωνίδη καὶ Πίνδαρον,* id est, circa Æschyli tempora. Nisi forte credas duos fuisse hujus nominis atheos, quod negat post alios Tychsenius ab Harlesio citatus ad Fabricii Bibl. Gr. T. II. p. 655. Diserte affirmat Suidas floruisse priorem Diagoram Ol. LXXVIII.]

363. **Ἄθικτος.** *Non tangendus.* *ἀθίκτων. τῶν ἱερῶν.* Schol. Sophocl. Œd. T. 891. *τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων.* Eurip. Hippol. 647. *Λέκτρων ἀθίκτων ἦλθες εἰς ξυναλλαγάς.* In hoc loco *jus hospitii* a Paride violatum intelligi monet Schutzius.

364. **Πατέω.** *Sub pedibus calco.* Vid. Choeph. 641. Eum. 110.

366. **Ἄρην πνεῖν.** *Martem spirare.* Vid. ad v. 1206.

368. **Φλέω.** *Scaturio. Abundo.* Infra 1389. *Μήλων φλεόντων εὐπόκοις νομεύμασιν.* Hesych. *Φλεῖ. γέμει, εὐκαρπεῖ, πολυκαρπεῖ.* Vid. Glossar. in Prometh. 513. Theb. 658.

Ibid. **Ὑπέρφευ.** *Supra modum.* Vid. Glossar. in Pers. 825.

370. **Ἐπαρκέω.** *Sufficio ad aliquid faciendum.* Infra 1140. ἄκος δ' οὐδὲν ἐπήρκεσεν. Plerumque significat *subvenio alicui,* ut in Eurip. Hecub. 971. Φίλοις ἐπαρκεῖν. Potest tamen in hoc loco κἀπαρκεῖν positum esse pro καὶ ἀπαρκεῖν: sed ἀπαρκεῖν de rebus dicitur quarum satis est, ἐπαρκεῖν potius de personis.

372. **Ἔπαλξις.** *Propugnaculum.* Glossar. in Theb. 30. Ordo verborum videtur hic esse, οὐ γάρ ἐστι πλούτου ἔπαλξις εἰς ἀφάνειαν, ἀνδρὶ πρὸς κόρον λακτίσαντι μέγαν βωμὸν Δίκας—*Homini Justitiæ aram insolenter calcibus impetenti, divitiæ nihil prosunt ad propulsandum interitum.* Sic interpretantur Schutzius, Musgravius. Dicitur autem οὐκ ἔστιν ἔπαλξις πλούτου eadem constructione qua apud Sophocl. Œd. Col. 262. Τί δῆτα δόξης, ἢ τι κληδόνος καλῆς Μάτην ῥεούσης ὠφέλημα γίγνεται; Eurip. Œdip. fr. VIII. οὐδέν τι τῆς εὐμορφίας Ὄφελος, ὅταν τις μὴ φρένας καλὰς ἔχῃ.

373. **Κόρος.** *Fastus. Insolentia.* πλησμονή, χορτασία, τρυφή. Hesych. Pindar. Ol. XIII. 12. ὕβριν, κόρου ματέρα. Ol. A. 89. κόρῳ δ' ἔλεν ἄταν. ubi Schol. τῇ ὕβρει, καὶ ἀλαζονίᾳ. Ad rem Solon. ap. Clem. Alex. Strom. VI. p. 740. sive Theognis 153. Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται Ἀνθρώπῳ. Oraculum ap. Herodot. VIII. p. 483. δῖα Δίκη σβέσσει κρατερὸν Κόρον, Ὕβριος υἱόν. Vid. Jortin. (*Remarks on Eccles. Hist.* T. I. *Append.*)

Ibid. **Πρὸς κόρον.** *Insolenter,* ut ille facit qui satur est. Sic in Prometh. 220. Πρὸς τὸ κάρτερον *per vim.* πρὸς βίαν ibid. 217. Soph. Electr. 1462. πρὸς ἡδονὴν Eurip. Med. 771. πρὸς ὀργὴν *iracunde* Soph. Electr. 371. πρὸς εὐσέβειαν *pie* ibid. 464. πρὸς τὸ νηπιώτερον Incertus ap. Stob. I. p. 125. πρὸς ἀνάγκαν noster Pers. 568. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 554. supra 128. 278.

374. **Δίκας βωμός.** Sic Eum. 541. εἰς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω Βωμὸν αἰδέσαι Δίκας, Μηδέ νιν, Κέρδος ἰδών, ἀθέῳ ποδὶ λάξ ἀτίσῃς.

375. **Ἀφάνεια.** *Obscuritas.* Pindar. Isthm. IV. 53. a Schutzio citatus, ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας.

376. **Βιάομαι.** *Vim affero.* Forma Homerica; communis est

βιάζομαι, quæ et ipsa apud Homerum occurrit. Od. Λ. 502. Οἵ κεῖνον βιόωνται. Il. X. 229. ἦ μάλα δέ σε βιάζεται ὠκὺς Ἀχιλλεύς.

377. * **Προβουλόπαις ἄφερτος.** *Quæ liberis pessime consulit.* Ordo verborum hic est; ἁ τάλαινα πειθὼ Ἄτας, προβουλόπαις ἄφερτος—*Fati vero suadela urget* (i. e. *Fatum eos in exitium pellicit*) *quæ posteris intolerabili modo consulit* (i. e. *quæ præsentis lucri spe, facit nocitura postmodo se natis*). Sic satis expedite procedit locus, ab Heathio mirum in modum vexatus, qui nescio quid de Hecuba excogitavit. Schutzius vero interpretatur, *Urget autem infausta fiducia intolerabilis noxæ prioris filia consiliatrix*; ut intelligatur prava fiducia illa e malis facinoribus, quæ Paridem ad alia perpetranda impulit; quod forsan aliquis prætulerit. Nobiscum facit Scholiasta; τῆς δ' ἄτης πειθὼ ἄφερτος—ἐστίν, ἣ βιάζει αὐτούς, πρόνοιαν δῆθεν τοῦ πλουτίσαι τοὺς παῖδας ποιουμένη.

378. * **Παμμάταιος.** *Prorsus irritus.* Sic. πάμμελας apud Homerum. πάμπρεπτος supra 117.

379. **Πρέπω.** *Conspicuus sum.* Glossar. in Pers. 244.

380. * **Αἰνολαμπής.** *Horrendum splendens.* Sic apud Virgilium cometæ *lugubre rubent.*

Ibid. **Σίνος.** *Noxa.* Vid. infra 544.

383. * **Μελαμπηγής.** *Cui nigror concretus est.* De sanguine ponitur Theb. 734. ubi vid. Glossarium. *Adulterini æris instar, attritu et allisu exploratus, atrum se prodit.* Schutz. Atqui κακοῦ χαλκοῦ non de *adulterino ære* accipio, sed simpliciter de *ære* quod vile est præ auro. Loquitur deære quod auro admixtum est. Theogn. 415. Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν Πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος. Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι, ὥστε μολίβδῳ Χρυσός. Cf. Eurip. Med. 516. Bacchylid. ap. Stob. XI. p. 136. Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν· ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε παγκρατὴς ἀλήθει' ἐλέγχει. Sic legendum. Herodot. VII. 10. ὥσπερ τὸν χρυσὸν τὸν ἀκήρατον, αὐτὸν μὲν ἐπ' ἑωϋτοῦ οὐ διαγιγνώ-

σκομεν, ἐπεὰν δὲ παρατρίψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, διαγιγνώσκομεν τὸν ἀμείνω. Vid. Pindar. Pyth. X. 105. Creuzer. ad Plotin. de Pulcr. p. 267. Musgravius citat Sophoclem ap. Plutarch. p. 2069. HSt. Λάμπει γὰρ ἐν χρείαισιν ὥσπερ εὐγενὴς Χαλκός, χρόνῳ δ' ἀργῆσαν ἤμυσεν στέγος.

384. **Δικαιόω.** *Censeo. Statuo.* Eurip. Suppl. 535. νεκροὺς —θάψαι δικαιῶ. Heracl. 190. τὸν Ἑλλήνων νόμον Φεύγειν δικαιοῦντ', ὅστις ἂν τἄργος φύγῃ; Soph. Œd. T. 639. δεινά μ' Οἰδίπους ὁ σὸς πόσις Δρᾶσαι δικαιοῖ. Œd. Col. 1641. μηδ', ἃ μὴ θέμις, Λεύσσειν δικαιοῦν. In hoc loco δικαιωθεὶς videtur significare *probatus.*

385. **Ποτανός.** *Volatilis.* Forma Dorica, quæ plerumque contrahitur in πτανός. Sæpius occurrit apud Euripidem, e. g. Hippol. 734. Suppl. 1141. Subaudiendum vero ὡς ante παῖς, quod comparate dicitur. " De Helena a Paride rapta. Quin proverbiale est τὰ πετόμενα διώκειν, a Platone usurpatum in Euthyphr. p. 4. τί δέ; πετόμενόν τινα διώκεις; Aristot. Metaph. III. τὰ πετόμενα διώκειν, de rebus obscuris et quas difficillimum sit pervestigare. Persius III. 6. *An passim sequeris corvos testave lutove?* Homer. Il. P. 75. Σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Vid. Duport. in h. l. Proverb. Salomonis X. 4. *Qui nititur mendaciis, hic pascit ventos, idem autem ipse sequitur aves volantes.*" Stanleius. " Proverbium vid. Clem. Alex. Strom. p. 317. B. Eurip. ap. Stob. 112. πτηνὰς διώκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας." Musgr.

386. **Πρόστριμμα.** *Attritio. Afflictio.* id quod προστρίβεται, (*infligitur*). Prometh. 337. γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται. Exemplum hujus vocis adfertur ex Plutarcho, ubi *fragmentum* significat. Aristoph. Nub. 446. Εὐρησιεπής, περίτριμμα δικῶν. i. e. τετριμμένος περὶ τὰς δίκας.

388. **Ἐπίστροφος.** *Curator.* ἐπιμελητής. Hesych. *Qui circa has res versatur.* Homer. Od. A. 176. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἡμέτερον δῶ Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων, *multorum hominum familiaris.* Musgravius citat Hesych. Ἐπιστροφαί. διατριβαί, διαῖται, Αἰσχύλος Φρυξί. Anacreon. Ἐπιστρέφεαι ὑψηλῶν κορυ-

φὰς ὀρέων. De verbo ἐπιστρέφομαι vid. ad Theb. 645. Hujusmodi autem homines, quum in eorum improbitatem inquiritur, frustra invocant Deos; uti h. l. bene interpretatur Pauwius. Sic apud Homerum (a Platone laudatum Alcib. II. 21.) sacrificiorum Trojanorum nidor cœlum frustra petit—τῆς οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Fίλιος ἱρή. Ante καθαιρεῖ subaudiendum θεός.

392. Ξενία τράπεζα. *Mensa hospitalis.* Mensæ participatio sanctissimum fidei vinculum putabatur. Celsus apud Origen. II. p. 72. ἀνθρώπῳ μὲν ὁ κοινωνήσας τραπέζης οὐκ ἂν αὐτῷ ἐπιβουλεύσειεν. cui regerit Origenes Archilochi versum in Lycambem, Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. Æschin. c. Ctesiph. 81. καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος—ἔφησθα τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Eurip. Hecub. 781. Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί. Unde proverbiale præceptum ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν. Zenob. I. 62. ubi vid. Schott. et Valckenaer. Adnot. ad loca quædam N. F. p. 370.

394. * Ἀσπίστωρ κλόνος. *Strepitus clypeatorum,* ut in Theb. 110. ἱππιοχάρμας κλόνους, *strepitus equitum.* Dein λόγχιμοι κλόνοι, *strepitus hastatorum.* Nescio an alibi reperiatur ἀσπίστωρ. Forma notior est ἀσπιστήρ.

395. * Λόγχιμος. *Ad hastam pertinens.* Similes formæ sunt ἔχθιμος, Sophocles Τυροῖ ap. Hesych. ποίνιμος id. Trachin. 810. δόκιμος Pers. 89. πόμπιμος Theb. 854. τρόφιμος Eurip. Troad. 1302. ἁρπάγιμος Callim. H. Cer. 9. κάρπιμος Eurip. sæpius. μόνιμος Eurip. Orest. 334. παραμόνιμος Xenoph. Mem. III. xi. 11. συναγώγιμος Alexis ap. Athen. VIII. p. 315. ἄλκιμος passim. κάλλιμος Homer. Od. Λ. 639. κύδιμος et ὠφέλιμος passim; ἀοίδιμος Iliad. Z. 358. De alia classe adjectivorum in ιμος exeuntium vide ad v. 9.

396. * Ἀντίφερνος φθορά. *Exitium dotis loco datum.* φθορὰ ἀντὶ φερνῆς. Sic infra v. 429. ἀντήνωρ σποδός, *cineres hominum loco.* De φερνῇ vid. Glossar. in Prometh. 575. Hoc est autem quod dicit Andromache in fabula cognomine v. 103. Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.

397. Ῥίμφα. *Celeriter.* Vocabulum Homericum. Ductum est autem a ῥίμπτω, forma Ionica verbi ῥίπτω, unde ῥιμφάλεος, et ῥιμφάρματος apud Sophocl. Œd. Col. 1062. Eadem varietate Iones, id est Hellenes, dicebat χρίμπτω pro χρίπτω, λάμψομαι pro λήψομαι. Vid. Foesii Œconom. v. ἐγχρίμπτειν, et Ruhnken. ad Timæum p. 104. Cf. Etymol. M. p. 704, 18.

398. Τλάς. *Ausus.* De significationibus τοῦ τλῆναι consulendus est Monk. ad Eurip. Alcest. 285.

399. Προφήτης. *Sacrorum interpres.* Proprie, *qui alius cujusdam sensus profert.* Eumen. 19. Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός. Pindarus apud Aristid. II. p. 378. vocat se ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν. Lucian. Vit. Auct. I. p. 549. ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Templi Delphici antistes vocatur ὁ προφήτης Herodot. VIII. 36. scilicet qui Dei responsa interpretaretur. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 555. Infra 1068. φροφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν, *non quærimus qui id nobis dicant.* Hanc vocem ignorabat, ut videtur, ævum Homericum. Subest vero dubitatio quinam προφῆται in hoc loco sint intelligendi. Stanleius in curis posterioribus accipit de Trojanis, Heleno puta et Cassandra. "Vates hi sunt vates Trojani: dein sequitur vaticinium, quod Helena adveniente, ediderunt, usque ad v. 415." Musgr. Cui nunc accedo. Contra Heathius, Schutzius, Butlerus de Menelai ædibus intelligunt.

400. Πρόμος. Vid. supra 196.

401. Στίβοι φιλάνορες. *Vestigia illius quæ maritum amare solebat.* sic πόθος φιλάνωρ Pers. 141. *desiderium conjugum maritos amantium.* Infra 857. τοὺς φιλάνορας τρόπους, *mores meos maritum amantis:* supra κλόνους ἀσπίστορας, et ναυβάτας ὁπλισμούς. Vox στίβος *vestigium* occurrit Prom. 700. Choeph. 208.

402. * Ἀλοίδορος. *Qui non convitiatur.* Locum intricatum sicco pede prætereo.

404. * Ὑπερπόντιος. *Transmarinus.* de Helena qui fretum trajecerat. Sic Epaphus dicitur πόρτις ὑπερπόντιος, quia trans mare

in Ægypto est, Suppl. 42. De rebus vero ponitur διαπόντιος eodem sensu. Choeph. 350. διαποντίου γᾶς. Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων.

406. * Εὔμορφος. *Formosus.* Infra 441. Choeph. 488. Suppl. 1010. Mœris p. 149. εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ.

Ibid. Κολοσσός. *Statua.* Hesych. Κολοσσοί. ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. ἀνδρίαντες. Sic fere Etymologus p. 525, 16. qui facetum veriverbium subnectit: παρὰ τὸ κολούειν τὰ ὄσσα διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾷν. Hoc autem vocabulum, Ionicum, ut opinor, etsi vetustissimum est, vix alibi apud Atticos occurrit. Theocrit. XXII. 47. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Herodot. II. 130. εἰκόνες τῶν παλλακέων τῶν Μυκερίνου ἑστᾶσι—ξύλινοι κολοσσοί. cf. ibid. 143. 153. κολοσσοὶ δυωδεκαπήχεες. 175. κολοσσοὺς μεγάλους. et mox 176. De sententia hæc notat Schutz. "Probabiliter poeta fingit Menelaum statuas habuisse uxoris formosissimæ; quibus ille quidem delectabatur quamdiu vivum earum exemplar possidebat; jam vero, illo sibi erepto, earum venustatem fastidiebat."

408. Ἀχηνία. *Inopia.* Hesych. Ἀχηνία. ἀπορία. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν. καὶ οἱ πένητες, ἀχῆνες. τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ. Eadem tradit Etymol. M. p. 181, 15. et Eustathius quatuor in locis. Choeph. 299. Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Suidas. Ἀχηνία. ἀπορία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Νόσῳ βιασθεὶς, ἢ φίλων ἀχηνίᾳ. Id. Ἠχάνω. (l. ἠχαίνω) πτωχεύω. Hesych. Ἠχῆνες—πένητες, quæ forma Ionica videtur. De etymologia hæreo. (Vid. Koppiers. Obss. Phil. p. 67.) Fluxit, ut opinor, a χάω egeo, unde χάσκω et χαίνω, et χῆτος, inopia, (Od. Π. 35. Hesiod. Ἔ. 11. χήτει συμμάχων) χήρη *vidua*, et cetera ejusdem familiæ. Præfixum est α ut in ἀβληχρός, et similibus; vid. Glossar. in Theb. 47. Loci sententiam omnium optime declarat Butlerus. "*Puellarum autem statuarum species exosa est viro, et quum oculis careant earum venustas perit.*" Musgravius aliter construit [illegible] Ἀφροδίτα ἔρρει ἐν ἀχηνίαις.

[illegible] Ξένων. *Pereo.* Vid. Glossar. in Pers. 738.

[illegible] *Venus.* Metaphorice vero *gratia;* quod

genus loquendi, apud recentiores magis frequentatum (vid. Upton. et Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. V. p. 26.) nescio an alibi apud veteres poetas Græcos obvium sit. ἐπαφρόδιτοι dicuntur meretrices formosæ apud Herodot. II. 135. Eurip. Bacch. 236. ὄσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. Notandum autem est Venerem, secundum quosdam mythologicos, oculos hominis formasse. Simplicius de Cœlo ex Codice Taurinensi a Peyronio restitutus p. 28. ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γενέσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν σωματικῶν τούτων λέγων (Ἐμπεδοκλῆς) ἐπήγαγεν· Ἐξ ὧν ὄμματ' ἔπηξεν ἀτειρέα δῖ' Ἀφροδίτη—καὶ μετ' ὀλίγον· Γόμφοις ἀσκήσασα καταστόργοις Ἀφροδίτη.

410. * **Πενθήμων.** *Luctificus.* Eadem analogia formatur qua ἐλεήμων, νοήμων et similia. Conferendus est Eurip. Alcest. 364. ἐν δ' ὀνείρασι Φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλος Κἀν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον. Miltonus in pulcherrimo carmine (*Sonnet* XVIII.) *But O! as to embrace me she inclined, I waked; she fled; and day brought back my night.*

413. **Παραλλάσσω.** *Prætereo.* Eurip. Hippol. 939. Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, ubi vid. Monk. τις nominativus est pendens. Post μάταν γάρ subaudiendum ἐστί, quod vidit Heathius, et vertendum : *Frustra enim est, quoties, quum aliquis bona se vidisse putavit, visum statim evanuit,* &c. Hujus syntaxeos σολοικοφανοῦς exempla congessit Monk. ad Hippol. 23. Platon. Apolog. Socr. 6. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κ. τ. λ. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 370.

415. **Ὀπαδός.** *Assecla.* Soph. Œd. Col. 1091. ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων de venatrice. Verte, *alis quæ somni vias comitantur.* i. e. *quum somnus abit, avolant etiam somnia.* Alata somnia memorat Euripides Hec. 70. Phœniss. 1561.

416. **Ἐφέστιος.** *Qui ἑστίαν i. e. focum habet.* ἐφέστιοι δόμοι *domus quas Penates incolunt.* Vid. infra 824.

417. **Ὑπέρβατος.** *Transcendens.* Forma passiva sensu activo. Nescio an alibi reperiatur, præterquam apud rhetoricæ scriptores. Hesychius, Ὑπέρβατον, ὑπερβ[illegible]

418. **Τὸ πᾶν.** *Penitus.* Pro εἰς τὸ πᾶν. Vid. infra 1138. Eumen. 52. μέλαιναι δ' εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. ibid. 83. Ὥστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. cf. etiam 200. 536. 889. Eurip. Heracl. 575. Τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφούς.

Ibid. * **Συνορμένος.** *Simul excitatus.* ὁρμένος infra 1380.

419. * **Πένθεια** * **τλησικάρδιος.** *Luctus* non *tabificus*, quod ait Stanleius, sed *patiens*. Eustath. ad Il. E. p. 593, 2. Ὀδυσσεὺς ἀλλαχοῦ μὲν τλήμων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἐνταῦθα δὲ τλήμονα θυμὸν ἔχειν λέγεται. ὃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος δηλοῖ ἐν τῷ, Τέτλαθι (δὴ) κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ἐξ οὗπερ ἄλλοι τὸν τλησικάρδιον συντεθείκασι. Hesiod. Scut. 424. Διὸς ταλακάρδιος υἱός. quo epitheto utitur Sophocl. Œd. Col. 540. ταλαίφρων Aj. 914.

421. **Θιγγάνω.** *Tango.* Vid. ad Theb. 44. Cave reddas cum Stanleio *attingunt jecur*; sed potius *tangunt eos circa præcordia*, sub. αὐτῶν. Incert. Rhes. 425. Λύπῃ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην. Stanleio tamen favent Sophocl. Aj. 938. Eurip. Orest. 1061. Herc. F. 979.

426. **Χρυσαμοιβός.** *Qui aurum alio metallo permutat*; hinc χρ. σωμάτων, *qui pro corporibus reddit cineres*; sic melius cum Stanleio verteris quam cum Schneidero, *qui in prælio vivos mortuis permutat.* Hesych. Χρυσαμοιβός. ἀργυρογνώμων.

427. **Ταλαντοῦχος.** *Qui libram tenet,* sicut nummularius metallum pendens. Dubito tamen an hic allusio sit ad Jovis χρύσεια τάλαντα, quibus belli fortuna ponderari solebat, an potius epithetum sit τοῦ χρυσαμοιβός. Certe non conjungenda sunt ταλαντοῦχος δορός quod facit Schneiderus, post Pauwium.

429. **Ψῆγμα.** *Ramentum.* ξύσμα, ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα. Hesych. ψῆγμα auri Herodot. I. 93.

Ibid. * **Ἀντήνωρ σποδός.** *Cinis pro homine.* Supra 396. ἀντίφερνος φθορά, *exitium pro dote.* Comparandus Sophocl. El. 1158. Ὅς σ' ὧδέ μοι προὔπεμπεν, ἀντὶ φιλτάτης Μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν

ἀνωφελῆ. Eurip. Suppl. 1130. σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων Εὐδοκίμων δή ποτ' ἐν Μυκήναις. Mos erat, combustis cadaveribus eorum qui procul a patria interciderant, cineres et ossa colligere, ut domum relata ibi sepelirentur: vid. Thucyd. VI. 71. Nicand. in Anal. II. p. 2. Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἆγις, Ἀλέξων, Ἓξ Ἰφικρατίδα παῖδες ἀπωλόμεθα Μεσσάνας ὑπὸ τεῖχος· ὁ δ' ἕβδομος ἄμμε Γύλιππος Ἐν πυρὶ θεὶς, μεγάλαν ἦλθε φέρων σποδιάν. Phædimus ap. Holsten. ad Steph. Byz. v. Τορώνη—Αἰάζω Πολύανθον, ὃν εὐνέτις, ὦ παραμείβων, Νύμφιον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη, Δεξαμένη σποδιήν τε καὶ ὀστέα. Cf. Iliad. II. 334. Mox λέβης idem valet ac φιάλη apud Homerum in re simili, Iliad. Ψ. 253.

430. **Γεμίζω.** *Impleo.* Theopompus Athen. XI. p. 471. emendatus a Porsono ad Aristoph. Av. 813. poculum adloquitur, δεῦρο δὴ γεμίσω σ' ἐγώ. Porsonus confert h. l. et Eurip. Cycl. 505.

431. **Εὔθετος.** *Facile disponendus; habilis.* Æschylus in Phœnissis ap. Polluc. VII. 91. πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. XIV. p. 87. Gr. οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τοῖς πράγμασι.

436. **Βαΰζω.** *Baubor.* Vid. ad Pers. 13.

438. **Πρόδικος.** *Justitiæ vindex.* συνήγορος. Hesych. Lacedæmonii ita dicebant τῶν ὀρφάνων βασιλέων ἐπιτρόπους. vid. ad Hesych. in v.

444. * **Δημόκραντος ἀρά.** *Imprecatio quam populus ratam facit.* τίνει χρέος *debitum solvit,* i. e. Agamemnon, inquit Butlerus. Ego sic interpretor, ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ τίνει χρέος ἀρᾶς δημοκράντου. *Rumor popularis cum indignatione idem fere valet ac solennis imprecatio ab urbe facta.* Hujusmodi imprecationes, sive ad bonum sive ad malum spectarent, multum valere putabantur. Aristonis, regis Spartani filius, Δημάρητος dictus fuit, quia, secundum Herodot. VI. 63. πανδημεὶ Σπαρτιῆται Ἀρίστωνι, ὡς ἀνδρὶ εὐδοκιμέοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ γενομένων, ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

445. * **Νυκτηρεφής.** *Nocte occultus.* Constructio est *μέριμνά μου μένει ἀκοῦσαί τι νυκτηρεφές.*

450. * **Παλιντυχής.** *Qui fortunæ mutationem adfert.*

451. **Ἀμαυρός.** Vid. Pers. 228. Infra 529. *Ἄϊστος* Prom. 946. infra 510.

453. **Ὑπερκόπως.** Vid. Pers. 348.

456. **Κρίνω.** *Præfero. Optimum judico.* Eurip. Med. 641. *ἀπτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ' ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.*

462. **Ψύθος.** *Mendacium.* Etymol. M. p. 819, 13. *Ψύθος, τὸ ψεῦδος. ἐκβολῇ τοῦ ε, ψύδος, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, ψύθος.* sic fere Eustathius. Callim. Fr. CLXXXIV. *Σκύλλα, γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα.* (*ψίθος* Etym. Gudian. p. 574, 21.) Vid. infra 970.

463. **Παιδνός.** *Puerilis.* Odyss. Φ. 21. *παιδνὸς ἐών,* ubi Schol. *παῖς νέος.* Hesychius interpretatur *ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας.* Anthol. III. 9. *παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας.* Vid. Markland. ad Iph. T. 1270. Callim. H. Jov. 57. *ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.*

Ibid. **Φρενῶν κεκομμένος.** *Mente læsus.* Eadem constructio in Theogn. 223. *κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόον βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.*

464. **Πυρωθείς.** *Accensus,* sc. spe. Sophocl. Aj. 478. *ὅστις κέναισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται.* ubi vid. Musgravium.

467. **Αἰχμή.** *Vis. Virtus.* Vid. notas.

469. **Ἐπινέμομαι.** *Accedo. Grassor.* Thucyd. II. 54. de peste; *ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα.* Hesych. *Ἐπενείματο. ἐπῆλθεν.* Herodot. V. 101. *τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ ἅπαν.* Callim. H. Dian. 78. *ὡς ὅτε κόρσῃ Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.* quibus tamen in locis significare potest *depasci.*

471. * Γυναικοκήρυκτον κλέος. *Rumor a muliere sparsus.*

473. Παραλλαγαί. *Vices.* Nescio an alibi apud antiquiores scriptores reperiatur.

475. Φηλόω. *Fallo.* Hesych. Ἐφήλωσεν. ἠπάτησεν. et φηλωθείς. ἀπατηθείς. et φῆλον. ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον. Eurip. Suppl. 243. γλώσσαις πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι. ubi Marklandus advocat Lycophr. 785. Apoll. Rhod. III. 982. μηδέ με τερπνοῖς Φηλώσῃς ἔπεσιν. ubi Schol. ἀπατήσῃς. ἀπὸ τοῦ φήληκος τοῦ ἀώρου σύκου, quicum conf. Etymol. M. p. 791, 32. Choeph. 1001. τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ. Sic legendum pro φιλήτης. Hesiod. Op. 373. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι. ubi vid. Gaisford. Epigr. Anthol. Palat. T. II. p. 815. Ἑρμῆν τὸν κλέπτην τις ὑφείλετο. θερμὸς ὁ κλέπτης, Ὃς τῶν φηλητῶν ᾦχετ' ἄνακτα φέρων.

476. Κατάσκιος. *Umbratus.* Eurip. Androm. 1115. δάφνῃ σκιασθείς. Virgil. Æn. VI. 772. *Atque umbrata gerunt civili tempora quercu.* Cf. Wakefield. ad Lucret. III. 926.

478. Ξύνουρος. *Confinis.* In compositis hujus familiæ, ἄπουρος, πρόσουρος, τηλουρός, retinetur forma Ionica οὖρος, quæ in ὅμορος non obtinet. Ceterum de metaphora, κάσις πηλοῦ, vid. ad Theb. 490.

481. * Ἐκβάζω. *Eloquor.*

482. Ἀποστέργω. *Aversor.* Proprie vero, *amare desino.* Theocrit. Ep. IV. 13. καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ Εὔχε' ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους. *ut amare desinam.* Idyll. XIV. 50. κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἕρποι. Nescio quis apud Suid. in v. ὁ δέ, τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ' ἀποστέρξας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.

488. Ῥαγείς. *Fractus.* Optime Scholiasta; ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγκυρῶν, ὧν πολλῶν ῥαγεισῶν εἰς τὸ ὕδωρ, μία τις περισώζει τὴν ναῦν. Sophocl. Œd. Col. 146. κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν. Aristoph. Eq. 1241. (citatus a Phrynicho App. Soph. p. 49, 27.)

λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. De hac metaphora vid. Porson. ad Orest. 68. Auctor Epistolæ ad Hebr. VI. 18. κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν.

489. **Αὐχέω.** *Confidenter dico.* Vid. Glossar. in Prometh. 710. Ceterum aptus est, quem contulit Stanleius, Plauti locus, Bacch. II. i. *Herilis patria salve, quam ego biennio Postquam hinc in Ephesum abivi conspicio lubens, Saluto te, vicine Apollo qui ædibus Propinquus nostris accolis, veneroque te.* Idem confert Senec. Agam. 782. Plura videas apud Ciofanum ad Ovid. Met. III. 24.

493. **Ἰάπτω.** *Jacio.* vid. Theb. 286.

494. **Ἀνάρσιος.** *Injucundus. Inimicus.* Timæus Lex. Plat. p. 30. ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο. et sic Suidas. Aliter Eustath. ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι. οἷς οὐκ ἔστιν ἄρσεσθαι· ὅ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Male. Est enim ab αἴρω ut μετάρσιος. Iliad. Ω. 365. οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Herodot. I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. Cf. III. 10. 74. IX. 36. Theocr. II. 6. οὔτε θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος.

495. * **Ἀπαγώνιος.** *Certamine liberans.* Hanc vocem lexica non agnoscunt.

496. * **Ἀγώνιοι θεοί.** *Dii qui certaminibus præsunt.* οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Hesych. Suppl. 197. πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Minus bene Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1335, 58. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1162. ἀγώνιος Ἑρμᾶς Pindar. Pyth. II. 18. ubi Schol. ex Æschylo citat, ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ. quod notavit Stanleius; cui simile habet Simonides ap. Athen. XI. p. 490. F. δίδωτι δ' εὖ τέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς.

497. **Τιμαόρος.** *Vindex. Adjutor.* βοηθός. Hesych. Etymol. M. p. 759, 1. Τιμήοροι. ἥρωες καὶ ἔφοροι. Respicit ad Apoll. Rhod. IV. 1309. Ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι. Alia forma τιμάωρ exstat Suppl. 43. modo sanus sit iste locus. Est autem ἀπὸ τοῦ τιμὴν ἀείρειν. Infra 1313. 1568. Forma contracta est τιμωρός.

502. **Θᾶκος.** *Sedile.* Regis scilicet, quod in loco publico ante fores ejus marmoreum stabat; in quo insidens jus dicebat. Hesych. Θᾶκος. καθέδρα. θρόνος. Odyss. B. 14. de Telemacho, concione advocata, ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες· ubi Schol. τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ θᾶκον λέγουσιν. ἔστι δὲ καθέδρα. Herodot. I. 14. ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζεν, ἐόντα ἀξιοθέητον. cf. c. 97. VI. 63. ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων. Erant etiam θᾶκοι in quoque oppido sedilia publica, quo confabulandi gratia otiosi convenire solebant; vid. Herodot. IX. 94. Xenoph. Hier. VII. 2. Cyrop. VIII. 7, 10. Aristoph. Nub. 993. Tyrtæum I. 39. Sed in hoc loco regiam sedem innui patet ex epitheto σεμνοί, de quo supra.

Ibid. **Ἀντήλιος.** *Soli oppositus.* οἱ εἰς τὴν ἀνατολὴν ὁρῶντες. Schol. Hesych. Ἀντήλιοι θεοί· οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύμενοι. Eustath. ad Odyss. Z. p. 1562, 37. ἀντήλιος, ἤγουν προσήλιος. Ionicum esse notat, ut ἀπηλιώτης. vid. Gregor. de dial. p. 399. ed. 2. Sophocl. Aj. 803. οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες—ubi vid. Lobeck. et cf. Phrynich. App. Soph. p. 16, 7. Lex. Seguier. p. 424, 25. Ἀπηλιώτης ἐν τῷ π̄, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς· καὶ ἡ ἐπηλὶς ἐστι παρὰ Ποσειδίππῳ. Corrigendus igitur Eurip. Ion, 1560. ἀνθήλιον πρόσωπον.

505. **Εὐφρονή.** *Nox.* Vid. supra 256.

508. **Κατασκάπτω.** *Suffodio.* Vid. Glossar. ad Theb. 46. et confer Lesbonact. Reisk. Or. Gr. VIII. p. 3.

509. **Μάκελλα.** *Ligo.* σπάθη. Schol. (unde *Spade*). Uno λ Apollon. Rhod. IV. 1533. Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον Ἐσσυμένως μακέλῃσιν. Theocrit. XVI. 32. ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας. Distinctionem inter μάκελλαν et δίκελλαν tradit Theo in Arati Phœn. p. 2. μάκελλα, ἡ μονόθεν κέλλουσα, ἤγουν τέμνουσα· δίκελλα δέ, ἡ διχόθεν. Apollon. Lex. Homer. Μάκελλαν, δίκελλαν, κακῶς· ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. (Angl. *a Shovel*) Suidas in v. citat Aristoph. Av. 1238. ὦ μωρέ, μωρέ, μὴ θεῶν κίνει φρένας Δεινάς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει

φὰς ὀρέων. De verbo *ἐπιστρέφομαι* vid. ad Theb. 645. Hujusmodi autem homines, quum in eorum improbitatem inquiritur, frustra invocant Deos; uti h. l. bene interpretatur Pauwius. Sic apud Homerum (a Platone laudatum Alcib. II. 21.) sacrificiorum Trojanorum nidor cœlum frustra petit—*τῆς οὔτι θεοὶ μάκαρες δατέοντο Οὐδ' ἔθελον· μάλα γάρ σφιν ἀπήχθετο Fίλιος ἱρή.* Ante *καθαιρεῖ* subaudiendum *θεός.*

392. Ξενία τράπεζα. *Mensa hospitalis.* Mensæ participatio sanctissimum fidei vinculum putabatur. Celsus apud Origen. II. p. 72. *ἀνθρώπῳ μὲν ὁ κοινωνήσας τραπέζης οὐκ ἂν αὐτῷ ἐπιβουλεύσειεν.* cui regerit Origenes Archilochi versum in Lycambem, *Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν.* Æschin. c. Ctesiph. 81. *καὶ κληθεὶς ξενοκτόνος—ἔφησθα τοὺς τῆς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιήσασθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης.* Eurip. Hecub. 781. *Κοινῆς τραπέζης πολλάκις τυχὼν ἐμοί.* Unde proverbiale præceptum *ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν.* Zenob. I. 62. ubi vid. Schott. et Valckenaer. Adnot. ad loca quædam N. F. p. 370.

394. * Ἀσπίστωρ κλόνος. *Strepitus clypeatorum,* ut in Theb. 110. *ἱππιοχάρμας κλόνους, strepitus equitum.* Dein *λόγχιμοι κλόνοι, strepitus hastatorum.* Nescio an alibi reperiatur *ἀσπίστωρ.* Forma notior est *ἀσπιστήρ.*

395. * Λόγχιμος. *Ad hastam pertinens.* Similes formæ sunt *ἔχθιμος,* Sophocles *Τυροῖ* ap. Hesych. *ποίνιμος* id. Trachin. 810. *δόκιμος* Pers. 89. *πόμπιμος* Theb. 854. *τρόφιμος* Eurip. Troad. 1302. *ἁρπάγιμος* Callim. H. Cer. 9. *κάρπιμος* Eurip. sæpius. *μόνιμος* Eurip. Orest. 334. *παραμόνιμος* Xenoph. Mem. III. xi. 11. *συναγώγιμος* Alexis ap. Athen. VIII. p. 315. *ἄλκιμος* passim. *κάλλιμος* Homer. Od. Λ. 639. *κύδιμος* et *ὠφέλιμος* passim; *ἀοίδιμος* Iliad. Z. 358. De alia classe adjectivorum in *ιμος* exeuntium vide ad v. 9.

396. * Ἀντίφερνος φθορά. *Exitium dotis loco datum.* *φθορὰ ἀντὶ φερνῆς.* Sic infra v. 429. *ἀντήνωρ σποδός, cineres hominum loco.* De *φερνῇ* vid. Glossar. in Prometh. 575. Hoc est autem quod dicit Andromache in fabula cognomine v. 103. *Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν Ἠγάγετ' εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν.*

397. **Ῥίμφα.** *Celeriter.* Vocabulum Homericum. Ductum est autem a ῥίμπτω, forma Ionica verbi ῥίπτω, unde ῥιμφάλεος, et ῥιμφάρματος apud Sophocl. Œd. Col. 1062. Eadem varietate Iones, id est Hellenes, dicebat χρίμπτω pro χρίπτω, λάμψομαι pro λήψομαι. Vid. Foesii Œconom. v. ἐγχρίμπτειν, et Ruhnken. ad Timæum p. 104. Cf. Etymol. M. p. 704, 18.

398. **Τλάς.** *Ausus.* De significationibus τοῦ τλῆναι consulendus est Monk. ad Eurip. Alcest. 285.

399. **Προφήτης.** *Sacrorum interpres.* Proprie, *qui alius cujusdam sensus profert.* Eumen. 19. Διὸς προφήτης ἐστὶ Λοξίας πατρός. Pindarus apud Aristid. II. p. 378. vocat se ἀοίδιμον Πιερίδων προφάταν. Lucian. Vit. Auct. I. p. 549. ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Templi Delphici antistes vocatur ὁ προφήτης Herodot. VIII. 36. scilicet qui Dei responsa interpretaretur. Vid. Valcken. ad Herodot. p. 555. Infra 1068. φροφήτας δ' οὔτινας ματεύομεν, *non quærimus qui id nobis dicant.* Hanc vocem ignorabat, ut videtur, ævum Homericum. Subest vero dubitatio quinam προφῆται in hoc loco sint intelligendi. Stanleius in curis posterioribus accipit de Trojanis, Heleno puta et Cassandra. "Vates hi sunt vates Trojani: dein sequitur vaticinium, quod Helena adveniente, ediderunt, usque ad v. 415." Musgr. Cui nunc accedo. Contra Heathius, Schutzius, Butlerus de Menelai ædibus intelligunt.

400. **Πρόμος.** Vid. supra 196.

401. **Στίβοι φιλάνορες.** *Vestigia illius quæ maritum amare solebat.* sic πόθος φιλάνωρ Pers. 141. *desiderium conjugum maritos amantium.* Infra 857. τοὺς φιλάνορας τρόπους, *mores meos maritum amantis:* supra κλόνους ἀσπίστορας, et ναυβάτας ὁπλισμούς. Vox στίβος *vestigium* occurrit Prom. 700. Choeph. 208.

402. * **Ἀλοίδορος.** *Qui non convitiatur.* Locum intricatum sicco pede prætereo.

404. * **Ὑπερπόντιος.** *Transmarinus.* de Helena qui fretum trajecerat. Sic Epaphus dicitur πόρτις ὑπερπόντιος, quia trans mare

in Ægypto est, Suppl. 42. De rebus vero ponitur διαπόντιος eodem sensu. Choeph. 350. διαποντίου γᾶς. Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων.

406. * Εὔμορφος. *Formosus.* Infra 441. Choeph. 488. Suppl. 1010. Mœris p. 149. εὔμορφον παρ' οὐδενὶ εὗρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ.

Ibid. Κολοσσός. *Statua.* Hesych. Κολοσσοί. ἀγάλματα ὑπερμεγέθη. ἀνδρίαντες. Sic fere Etymologus p. 525, 16. qui facetum veriverbium subnectit: παρὰ τὸ κολούειν τὰ ὄσσα διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἐφικνουμένων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾷν. Hoc autem vocabulum, Ionicum, ut opinor, etsi vetustissimum est, vix alibi apud Atticos occurrit. Theocrit. XXII. 47. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Herodot. II. 130. εἰκόνες τῶν παλλακέων τῶν Μυκερίνου ἑστᾶσι—ξύλινοι κολοσσοί. cf. ibid. 143. 153. κολοσσοὶ δωδεκαπήχεες. 175. κολοσσοὺς μεγάλους. et mox 176. De sententia hæc notat Schutz. "Probabiliter poeta fingit Menelaum statuas habuisse uxoris formosissimæ; quibus ille quidem delectabatur quamdiu vivum earum exemplar possidebat; jam vero, illo sibi erepto, earum venustatem fastidiebat."

408. Ἀχηνία. *Inopia.* Hesych. Ἀχηνία. ἀπορία. ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχειν. καὶ οἱ πένητες, ἀχῆνες. τινὲς δὲ ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ. Eadem tradit Etymol. M. p. 181, 15. et Eustathius quatuor in locis. Choeph. 299. Καὶ προσπιέζει χρημάτων ἀχηνία. Suidas. Ἀχηνία. ἀπορία. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ. Νόσῳ βιασθεὶς, ἢ φίλων ἀχηνίᾳ. Id. Ἠχάνω. (l. ἠχαίνω) πτωχεύω. Hesych. Ἠχῆνες—πένητες, quæ forma Ionica videtur. De etymologia hæreo. (Vid. Koppiers. Obss. Phil. p. 67.) Fluxit, ut opinor, a χάω *egeo*, unde χάσκω et χαίνω, et χῆτος, *inopia*, (Od. Π. 35. Herodot. IX. 11. χήτεϊ συμμάχων) χήρη *vidua*, et cetera ejusdem familiæ. Præfixum est α ut in ἀβληχρός, et similibus; vid. Glossar. in Theb. 47. Loci sententiam omnium optime declarat Butlerus. "*Pulcrarum autem statuarum species exosa est viro, et quum aliquid desiderant oculi ejus, earum venustas perit.*" Musgravius aliter construit; πᾶσα δ' ὀμμάτων Ἀφροδίτα ἔῤῥει ἐν ἀχηνίαις.

409. Ἔῤῥω. *Pereo.* Vid. Glossar. in Pers. 738.

Ibid. Ἀφροδίτη. *Venus.* Metaphorice vero *gratia;* quod

genus loquendi, apud recentiores magis frequentatum (vid. Upton. et Schaefer. ad Dionys. Hal. de Comp. V. p. 26.) nescio an alibi apud veteres poetas Græcos obvium sit. ἐπαφρόδιτοι dicuntur meretrices formosæ apud Herodot. II. 135. Eurip. Bacch. 236. ὄσσοις χάριτας Ἀφροδίτης ἔχων. Notandum autem est Venerem, secundum quosdam mythologicos, oculos hominis formasse. Simplicius de Cœlo ex Codice Taurinensi a Peyronio restitutus p. 28. ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς γενέσεως τῶν ὀφθαλμῶν τῶν σωματικῶν τούτων λέγων (Ἐμπεδοκλῆς) ἐπήγαγεν· Ἐξ ὧν ὄμματ' ἔπηξεν ἀτειρέα δῖ' Ἀφροδίτη—καὶ μετ' ὀλίγον· Γόμφοις ἀσκήσασα καταστόργοις Ἀφροδίτη.

410. * Πενθήμων. *Luctificus.* Eadem analogia formatur qua ἐλεήμων, νοήμων et similia. Conferendus est Eurip. Alcest. 364. ἐν δ' ὀνείρασι Φοιτῶσά μ' εὐφραίνοις ἄν· ἡδὺ γὰρ φίλος Κἀν νυκτὶ λεύσσειν, ὅντιν' ἂν παρῇ χρόνον. Miltonus in pulcherrimo carmine (*Sonnet* XVIII.) *But O! as to embrace me she inclined, I waked; she fled; and day brought back my night.*

413. Παραλλάσσω. *Prætereo.* Eurip. Hippol. 939. Λόγοι, παραλλάσσοντες ἔξεδροι φρενῶν, ubi vid. Monk. τις nominativus est pendens. Post μάταν γάρ subaudiendum ἐστί, quod vidit Heathius, et vertendum : *Frustra enim est, quoties, quum aliquis bona se vidisse putavit, visum statim evanuit,* &c. Hujus syntaxeos σολοικοφανοῦς exempla congessit Monk. ad Hippol. 23. Platon. Apolog. Socr. 6. καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ, ἔδοξέ μοι οὗτος ὁ ἀνὴρ κ. τ. λ. Cf. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 370.

415. Ὀπαδός. *Assecla.* Soph. Œd. Col. 1091. ὀπαδὸν ὠκυπόδων ἐλάφων de venatrice. Verte, *alis quæ somni vias comitantur.* i. e. *quum somnus abit, avolant etiam somnia.* Alata somnia memorat Euripides Hec. 70. Phœniss. 1561.

416. Ἐφέστιος. *Qui* ἑστίαν *i. e. focum habet.* ἐφέστιοι δόμοι *domus quas Penates incolunt.* Vid. infra 824.

417. Ὑπέρβατος. *Transcendens.* Forma passiva sensu activo. Nescio an alibi reperiatur, præterquam apud rhetoricæ scriptores. Hesychius, Ὑπέρβατον, ὑπερβαινόμενον.

418. **Τὸ πᾶν.** *Penitus.* Pro εἰς τὸ πᾶν. Vid. infra 1138. Eumen. 52. μέλαιναι δ' εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι. ibid. 83. Ὥστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων. cf. etiam 200. 536. 889. Eurip. Heracl. 575. Τοιούσδε τούσδε παῖδας εἰς τὸ πᾶν σοφούς.

Ibid. * **Συνορμένος.** *Simul excitatus.* ὁρμένος infra 1380.

419. * **Πένθεια** * **τλησικάρδιος.** *Luctus* non *tabificus*, quod ait Stanleius, sed *patiens.* Eustath. ad Il. E. p. 593, 2. Ὀδυσσεὺς ἀλλαχοῦ μὲν τλήμων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ἐνταῦθα δὲ τλήμονα θυμὸν ἔχειν λέγεται. ὃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος δηλοῖ ἐν τῷ, Τέτλαθι (δὴ) κραδίη, καὶ κύντερον ἄλλο ποτ' ἔτλης. ἐξ οὗπερ ἄλλοι τὸν τλησικάρδιον συντεθείκασι. Hesiod. Scut. 424. Διὸς ταλακάρδιος υἱός. quo epitheto utitur Sophocl. Œd. Col. 540. ταλαίφρων Aj. 914.

421. **Θιγγάνω.** *Tango.* Vid. ad Theb. 44. Cave reddas cum Stanleio *attingunt jecur*; sed potius *tangunt eos circa præcordia*, sub. αὐτῶν. Incert. Rhes. 425. Λυπῇ πρὸς ἧπαρ δυσφορῶν ἐτειρόμην. Stanleio tamen favent Sophocl. Aj. 938. Eurip. Orest. 1061. Herc. F. 979.

426. **Χρυσαμοιβός.** *Qui aurum alio metallo permutat*; hinc χρ. σωμάτων, *qui pro corporibus reddit cineres*; sic melius cum Stanleio verteris quam cum Schneidero, *qui in prælio vivos mortuis permutat.* Hesych. Χρυσαμοιβός. ἀργυρογνώμων.

427. **Ταλαντοῦχος.** *Qui libram tenet,* sicut nummularius metallum pendens. Dubito tamen an hic allusio sit ad Jovis χρύσεια τάλαντα, quibus belli fortuna ponderari solebat, an potius epithetum sit τοῦ χρυσαμοιβός. Certe non conjungenda sunt ταλαντοῦχος δορός quod facit Schneiderus, post Pauwium.

429. **Ψῆγμα.** *Ramentum.* ξύσμα, ἢ μικρὸν θρύμμα, κλάσμα. Hesych. ψῆγμα auri Herodot. I. 93.

Ibid. * **Ἀντήνωρ σποδός.** *Cinis pro homine.* Supra 396. ἀντίφερνος φθορά, *exitium pro dote.* Comparandus Sophocl. El. 1158. Ὅς σ' ὧδέ μοι προύπεμπεν, ἀντὶ φιλτάτης Μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν

ἀνωφελῆ. Eurip. Suppl. 1130. σποδοῦ τε πλῆθος ὀλίγον ἀντὶ σωμάτων Εὐδοκίμων δή ποτ' ἐν Μυκήναις. Mos erat, combustis cadaveribus eorum qui procul a patria interciderant, cineres et ossa colligere, ut domum relata ibi sepelirentur: vid. Thucyd. VI. 71. Nicand. in Anal. II. p. 2. Εὐπυλίδας, Ἐράτων, Χαῖρις, Λύκος, Ἆγις, Ἀλέξων, Ἓξ Ἰφικρατίδα παῖδες ἀπωλόμεθα Μεσσάνας ὑπὸ τεῖχος· ὁ δ' ἕβδομος ἄμμε Γύλιππος Ἐν πυρὶ θείς, μεγάλαν ἦλθε φέρων σποδιάν. Phædimus ap. Holsten. ad Steph. Byz. v. Τορώνη—Αἰάζω Πολύανθον, ὃν εὐνέτις, ὦ παραμείβων, Νύμφιον ἐν τύμβῳ θῆκεν Ἀρισταγόρη, Δεξαμένη σποδιήν τε καὶ ὀστέα. Cf. Iliad. H. 334. Mox λέβης idem valet ac φιάλη apud Homerum in re simili, Iliad. Ψ. 253.

430. **Γεμίζω.** *Impleo.* Theopompus Athen. XI. p. 471. emendatus a Porsono ad Aristoph. Av. 813. poculum adloquitur, δεῦρο δὴ γεμίσω σ' ἐγώ. Porsonus confert h. l. et Eurip. Cycl. 505.

431. **Εὔθετος.** *Facile disponendus; habilis.* Æschylus in Phœnissis ap. Polluc. VII. 91. πέλυντρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν ἀρβύλαις. Nicolaus ap. Stob. XIV. p. 87. Gr. οἶμαι δ' ἐμαυτὸν εὔθετον τοῖς πράγμασι.

436. **Βαΰζω.** *Baubor.* Vid. ad Pers. 13.

438. **Πρόδικος.** *Justitiæ vindex.* συνήγορος. Hesych. Lacedæmonii ita dicebant τῶν ὀρφάνων βασιλέων ἐπιτρόπους. vid. ad Hesych. in v.

444. *** Δημόκραντος ἀρά.** *Imprecatio quam populus ratam facit.* τίνει χρέος *debitum solvit*, i. e. Agamemnon, inquit Butlerus. Ego sic interpretor, ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ τίνει χρέος ἀρᾶς δημοκράντου. *Rumor popularis cum indignatione idem fere valet ac solennis imprecatio ab urbe facta.* Hujusmodi imprecationes, sive ad bonum sive ad malum spectarent, multum valere putabantur. Aristonis, regis Spartani filius, Δημάρητος dictus fuit, quia, secundum Herodot. VI. 63. πανδημεὶ Σπαρτιῆται Ἀρίστωνι, ὡς ἀνδρὶ εὐδοκιμέοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλέων τῶν ἐν τῇ Σπάρτῃ γενομένων, ἀρὴν ἐποιήσαντο παῖδα γενέσθαι.

445. * Νυκτηρεφής. *Nocte occultus.* Constructio est μέριμνά μου μένει ἀκοῦσαί τι νυκτηρεφές.

450. * Παλιντυχής. *Qui fortunæ mutationem adfert.*

451. Ἀμαυρός. Vid. Pers. 228. Infra 529. Ἄϊστος Prom. 946. infra 510.

453. Ὑπερκόπως. Vid. Pers. 348.

456. Κρίνω. *Præfero. Optimum judico.* Eurip. Med. 641. ἀπτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ' ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

462. Ψύθος. *Mendacium.* Etymol. M. p. 819, 13. Ψύθος, τὸ ψεῦδος. ἐκβολῇ τοῦ ε̄, ψύδος, καὶ τροπῇ τοῦ δ̄ εἰς θ̄, ψύθος. sic fere Eustathius. Callim. Fr. CLXXXIV. Σκύλλα, γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα. (ψίθος Etym. Gudian. p. 574, 21.) Vid. infra 970.

463. Παιδνός. *Puerilis.* Odyss. Φ. 21. παιδνὸς ἐών, ubi Schol. παῖς νέος. Hesychius interpretatur ὁ ἐξερχόμενος ἀπὸ τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας. Anthol. III. 9. παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας. Vid. Markland. ad Iph. T. 1270. Callim. H. Jov. 57. ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.

Ibid. Φρενῶν κεκομμένος. *Mente læsus.* Eadem constructio in Theogn. 223. κεῖνός γ' ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ.

464. Πυρωθείς. *Accensus,* sc. spe. Sophocl. Aj. 478. ὅστις κέναισιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. ubi vid. Musgravium.

467. Αἰχμή. *Vis. Virtus.* Vid. notas.

469. Ἐπινέμομαι. *Accedo. Grassor.* Thucyd. II. 54. de peste; ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα. Hesych. Ἐπενείματο. ἐπῆλθεν. Herodot. V. 101. τὸ πῦρ ἐπενέμετο τὸ ἄστυ ἅπαν. Callim. H. Dian. 78. ὡς ὅτε κόρσῃ Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ. quibus tamen in locis significare potest *depasci.*

471. * Γυναικοκήρυκτον κλέος. *Rumor a muliere sparsus.*

473. Παραλλαγαί. *Vices.* Nescio an alibi apud antiquiores scriptores reperiatur.

475. Φηλόω. *Fallo.* Hesych. Ἐφήλωσεν. ἠπάτησεν. et φηλωθείς. ἀπατηθείς. et φῆλον. ἀπατηλόν, ληθαργόν, κακοῦργον, ἐπίβουλον. Eurip. Suppl. 243. γλώσσας πονηρῶν προστατῶν φηλούμενοι. ubi Marklandus advocat Lycophr. 785. Apoll. Rhod. III. 982. μηδέ με τερπνοῖς Φηλώσῃς ἔπεσιν. ubi Schol. ἀπατήσῃς. ἀπὸ τοῦ φήληκος τοῦ ἀώρου σύκου, quicum conf. Etymol. M. p. 791, 32. Choeph. 1001. τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ. Sic legendum pro φιλήτης. Hesiod. Op. 373. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ᾽ ὅγε φηλήτῃσι. ubi vid. Gaisford. Epigr. Anthol. Palat. T. II. p. 815. Ἑρμῆν τὸν κλέπτην τις ὑφείλετο. θερμὸς ὁ κλέπτης, Ὃς τῶν φηλητῶν ᾤχετ᾽ ἄνακτα φέρων.

476. Κατάσκιος. *Umbratus.* Eurip. Androm. 1115. δάφνῃ σκιασθείς. Virgil. Æn. VI. 772. *Atque umbrata gerunt civili tempora quercu.* Cf. Wakefield. ad Lucret. III. 926.

478. Ξύνουρος. *Confinis.* In compositis hujus familiæ, ἄπουρος, πρόσουρος, τηλουρός, retinetur forma Ionica οὖρος, quæ in ὅμορος non obtinet. Ceterum de metaphora, κάσις πηλοῦ, vid. ad Theb. 490.

481. * Ἐκβάζω. *Eloquor.*

482. Ἀποστέργω. *Aversor.* Proprie vero, *amare desino.* Theocrit. Ep. IV. 13. καὶ τῷ χαρίεντι Πριήπῳ Εὔχε᾽ ἀποστέρξαι τοὺς Δάφνιδός με πόθους. *ut amare desinam.* Idyll. XIV. 50. κεἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κεν ἐς δέον ἕρποι. Nescio quis apud Suid. in v. ὁ δέ, τροφὴν οὐ προσιέμενος, ἀλλ᾽ ἀποστέρξας, εὐγενῶς τὸν βίον κατέστρεψεν.

488. Ῥαγείς. *Fractus.* Optime Scholiasta; ἡ λέξις ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀγκυρῶν, ὧν πολλῶν ῥαγεισῶν εἰς τὸ ὕδωρ, μία τις περισώζει τὴν ναῦν. Sophocl. Œd. Col. 146. κἀπὶ σμικροῖς μέγας ὥρμουν. Aristoph. Eq. 1241. (citatus a Phrynicho App. Soph. p. 49, 27.)

λεπτή τις ἐλπίς ἐστ' ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. De hac metaphora vid. Porson. ad Orest. 68. Auctor Epistolæ ad Hebr. VI. 18. κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν.

489. **Αὐχέω.** *Confidenter dico.* Vid. Glossar. in Prometh. 710. Ceterum aptus est, quem contulit Stanleius, Plauti locus, Bacch. II. i. *Herilis patria salve, quam ego biennio Postquam hinc in Ephesum abivi conspicio lubens, Saluto te, vicine Apollo qui ædibus Propinquus nostris accolis, veneroque te.* Idem confert Senec. Agam. 782. Plura videas apud Ciofanum ad Ovid. Met. III. 24.

493. **Ἰάπτω.** *Jacio.* vid. Theb. 286.

494. **Ἀνάρσιος.** *Injucundus. Inimicus.* Timæus Lex. Plat. p. 30. ἀνάρσια. ἃ οὐκ ἄν τις ἄραιτο. et sic Suidas. Aliter Eustath. ad Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιοι. οἷς οὐκ ἔστιν ἄρσεσθαι· ὅ ἐστιν ἀρέσασθαι καὶ φιλιωθῆναι. Male. Est enim ab αἴρω ut μετάρσιος. Iliad. Ω. 365. οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασιν. Herodot. I. 114. ἀνάρσια πρήγματα ἔφη πεπονθέναι. Cf. III. 10. 74. IX. 36. Theocr. II. 6. οὔτε θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος.

495. * **Ἀπαγώνιος.** *Certamine liberans.* Hanc vocem lexica non agnoscunt.

496. * **Ἀγώνιοι θεοί.** *Dii qui certaminibus præsunt.* οἱ τῶν ἀγώνων προεστῶτες. Hesych. Suppl. 197. πάγον προσίζειν τῶνδ' ἀγωνίων θεῶν. Minus bene Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1335, 58. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀγώνιοι θεοί, οἱ ἀγοραῖοι. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1162. ἀγώνιος Ἑρμᾶς Pindar. Pyth. II. 18. ubi Schol. ex Æschylo citat, ἐναγώνιε Μαίας καὶ Διὸς Ἑρμᾶ. quod notavit Stanleius; cui simile habet Simonides ap. Athen. XI. p. 490. F. δίδωτι δ' εὖ τέ σ' Ἑρμᾶς ἐναγώνιος, Μαίας εὐπλοκάμοιο παῖς.

497. **Τιμαόρος.** *Vindex. Adjutor.* βοηθός. Hesych. Etymol. M. p. 759, 1. Τιμήοροι. ἥρωες καὶ ἔφοροι. Respicit ad Apoll. Rhod. IV. 1309. Ἡρῶσσαι, Λιβύης τιμήοροι. Alia forma τιμάωρ exstat Suppl. 43. modo sanus sit iste locus. Est autem ἀπὸ τοῦ τιμὴν ἀείρειν. Infra 1313. 1568. Forma contracta est τιμωρός.

502. **Θᾶκος.** *Sedile.* Regis scilicet, quod in loco publico ante fores ejus marmoreum stabat; in quo insidens jus dicebat. Hesych. *Θᾶκος. καθέδρα. θρόνος.* Odyss. B. 14. de Telemacho, concione advocata, *ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ, εἶξαν δὲ γέροντες·* ubi Schol. *τοῦτον οἱ Ἀττικοὶ θᾶκον λέγουσιν. ἔστι δὲ καθέδρα.* Herodot. I. 14. *ἀνέθηκε γὰρ δὴ καὶ Μίδης τὸν βασιλήϊον θρόνον, ἐς τὸν προκατίζων ἐδίκαζεν, ἐόντα ἀξιοθέητον.* cf. c. 97. VI. 63. *ἐν θώκῳ κατημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων.* Erant etiam *θᾶκοι* in quoque oppido sedilia publica, quo confabulandi gratia otiosi convenire solebant; vid. Herodot. IX. 94. Xenoph. Hier. VII. 2. Cyrop. VIII. 7, 10. Aristoph. Nub. 993. Tyrtæum I. 39. Sed in hoc loco regiam sedem innui patet ex epitheto *σεμνοί*, de quo supra.

Ibid. **Ἀντήλιος.** *Soli oppositus. οἱ εἰς τὴν ἀνατολὴν ὁρῶντες.* Schol. Hesych. *Ἀντήλιοι θεοί· οἱ πρὸ τῶν πυλῶν ἱδρύμενοι.* Eustath. ad Odyss. Z. p. 1562, 37. *ἀντήλιος, ἤγουν προσήλιος.* Ionicum esse notat, ut *ἀπηλιώτης*. vid. Gregor. de dial. p. 399. ed. 2. Sophocl. Aj. 803. *οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀντηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες*—ubi vid. Lobeck. et cf. Phrynich. App. Soph. p. 16, 7. Lex. Seguier. p. 424, 25. *Ἀπηλιώτης ἐν τῷ π̄, καὶ ἀντήλιος, καὶ πάντα τὰ ὅμοια ψιλῶς· καὶ ἡ ἐπηλὶς ἐστι παρὰ Ποσειδίππῳ.* Corrigendus igitur Eurip. Ion. 1560. *ἀνθήλιον πρόσωπον.*

505. **Εὐφρονή.** *Nox.* Vid. supra 256.

508. **Κατασκάπτω.** *Suffodio.* Vid. Glossar. ad Theb. 46. et confer Lesbonact. Reisk. Or. Gr. VIII. p. 3.

509. **Μάκελλα.** *Ligo. σπάθη.* Schol. (unde *Spade*). Uno λ Apollon. Rhod. IV. 1533. *Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον Ἐσσυμένως μακέλῃσιν.* Theocrit. XVI. 32. *ὡσεί τις μακέλᾳ τετυλωμένος ἔνδοθι χεῖρας.* Distinctionem inter *μάκελλαν* et *δίκελλαν* tradit Theo in Arati Phœn. p. 2. *μάκελλα, ἡ μονόθεν κέλλουσα, ἤγουν τέμνουσα· δίκελλα δέ, ἡ διχόθεν.* Apollon. Lex. Homer. *Μάκελλαν, δίκελλαν, κακῶς· ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον.* (Angl. *a Shovel*) Suidas in v. citat Aristoph. Av. 1238. *ὦ μωρέ, μωρέ, μὴ θεῶν κίνει φρένας Δεινάς, ὅπως μή σου γένος πανώλεθρον Διὸς μακέλλῃ πᾶν ἀναστρέψει*

Δίκη. ubi Schol. παρὰ τὸ Σοφόκλειον. Χρυσῇ μακέλλῃ Ζηνὸς ἐξαναστραφῇ.

512. Ζευκτήριον. *Lorum jugale.* Vid. supra v. 130.

515. Συντελής. *Socius.* Qui eodem τέλει est; vel qui partem τοῦ τέλους i. e. *impensæ* solvit. Harpocrat. Συντελεῖς. Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος. οἱ συνδαπανῶντες, καὶ συνεισφέροντες· τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται, ὡς ἔστιν εὑρεῖν ἐν τῷ Ἀντιφῶντος περὶ Σαμοθρακῶν φόρου. ubi vid. Vales.

517. Ὄφλων δίκην. *Damnatus judicio. Debitor ob rem judicatam;* proprie *mulctam.* Timæus, Ὄφλειν. ἡττᾶσθαι ἐπὶ δικαστηρίῳ. ubi vid. Ruhnken. Rem plene illustravit H. Steph. Thes. L. G. in voce.

518. Ῥύσιος. *Liberator.* Suppl. 149. ῥύσιος γενέσθω. Schol. τοῦ ῥύσασθαι τοὺς Τρῶας. vel potest esse a ῥύσιον, *pignus quod aufertur ob rem debitam.* Vid. Brunck. ad Sophocl. Ant. 858.

520. Θρίζω pro θερίζω. *Meto.* Schol. ἔθρισεν. ἐθέρισεν, ἔκειρε. κοινῶς δὲ ἔθριξεν, ἀφεῖλεν. ἀφ' οὗ καὶ ἡ θρίξ. καὶ Εὐριπίδης (Orest. 128.) ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθριξεν τρίχας. Sed in Oreste recte editur ἀπέθρισεν. Philippi Epigr. in notis Albertii ad Hesych. v. Ἐπισφύρια—Ἔθηκε λόγχην, ἧς ἀπέθρισε χρόνος Αἰχμήν. Incert. Anthol. IV. 12. ὡς μή τι θράξῃς τῶνδε, μήτ' ἀποθρίσῃς. Theodoridas Analect. T. II. p. 43. οὕτω δὴ Πύλιον τὸν Ἀγήνορος, ἄκριτε Μοῖρα, πρώϊον ἐξ ἥβας ἔθρισας Αἰολέων. Archilochus in Etymol. Gudian. p. 390, 49. ἶνας δὲ μελέων ἀπέθρισε. Corrigendum μεζέων, quod glossam legenti patebit.

Ibid. Ἁμάρτια. (τά) *Pretium peccati.* τὸν μισθὸν τῆς ἁμαρτίας, Schol. nescio an vere; vocis tamen terminatio in ια hanc interpretationem stabilire videatur.

523. Γυμνάζω. *Exerceo.* Gloss. in Prom. 606.

525. Ἐπήβολος. *Cui aliquid contingit.* Vid. Gloss. in Pro-

meth. 453. Herodot. VIII. 111. θεοὺς δύο ἀχρήστους οὐκ ἐκλείπειν σφέων τὴν νῆσον, ἀλλ' αἰεὶ φιλοχωρέειν, Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην· καὶ τούτων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἐόντας τοὺς Ἀνδρίους, οὐ δώσειν χρήματα.

527. Ἀντεράω. *Mutuo amo.* Bion. Id. VIII. 1. ὄλβιοι οἱ φιλέοντες, ἐπὴν ἴσον ἀντεράωνται.

529. Ἀμαυρός. *Obscurus.* Vid. supra 451. Recte explicat Stanleius *tacite*, ut in Choeph. 154. κλύε δέ μοι, κλύε σέβας, ὦ δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς θρενός.

533. Τὸ σόν. *quod tu modo dixisti.* Plato Sophist. p. 233. B. τὸ σὸν δὴ τοῦτο, σχολῇ ποτ' ἂν κ. τ. λ. Sophocl. Aj. 99. τεθνᾶσιν ἄνδρες, ὡς τὸ σὸν ξυνῆκ' ἐγώ. Herodot. I. 86. τὸ τοῦ Σόλωνος. Thucyd. III. 47. τὸ Κλέωνος, *quod dixit Cleon.* Ejusdem generis est καὶ τὸ λεγόμενον Thucyd. VII. 68. 87. Plat. Phæd. 13. Sophist. p. 226. A. Menand. ap. A. Gell. II. 23. Hippolochus ap. Athen. IV. p. 130. B. πάντες ἐξενήφομεν, ὀρθοὶ (τὸ δὴ λεγόμενον) ἀνιστάμενοι. Sic τὸ εἰρημένον Alexis Grotii Exc. p. 177. τὸ τῆς παροιμίας Lucian. T. I. p. 358. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 283. Recte Scholiasta, τὸ εἰρημένον ὑπὸ σοῦ, τό, τεθνᾶναι δ' οὐκ ἔτ' ἀντερῶ θεοῖς.

537. Δι' αἰῶνος. *Per omne tempus.* Choeph. 24. δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. Eurip. Hipp. 1424. δι' αἰῶνος μακροῦ. Alc. 478. Lycophr. 969.

538. * Δυσαυλία. *Graves excubiæ.* Sophocl. Antig. 356. δυσαύλων πάγων, ubi Schol. εἰς οὓς δυσκόλως αὐλίζεταί τις. Hesych. Δύσαυλος. δυσαύλιστος. Σοφοκλῆς Ἀλεξάνδρῳ.

539. Σπαρνός. *Rarus.* Hesych. Σπαρνάς. σπανίους, ἀραιούς, διεσπαρμένας. Callim. H. Dian. 19. σπαρνὸν γάρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι. Photius, Σπαρνόν. σπάνιον. οὕτως Πλάτων. Formatum est a σπείρω.

Ibid. Πάρηξις. *Adventus.* ad terram scilicet. Sic interpretantur Schutzius et Schneiderus. Aliter Schol. τὸ δὲ παρήξεις, ἀντὶ

τοῦ παραδρομάς, ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῶν νεῶν. Neutra interpretatio satisfacit. Locum non omnino sanum esse suspicor.

544. Καταψεκάζω. *Irroro.* ἐπιψεκάζω, eodem fere sensu, utitur Xenoph. Sympos. 2. 26. ἢν ἡμῖν—μικραῖς κύλιξιν ἐπιψεκάζωσιν.

Ibid. *Ἔμπεδον σίνος. *Noxa inhærens.* Schol. τὸ ἑδραῖον. ἤγουν τὸ περιβεβλημένον ἡμῖν κάλλος. quæ non intelligo; nisi forte acceperit grammaticus σίνος pro *splendore,* uti intellexit v. 380. αἰνολαμπὲς σίνος]. τοῦτ' ἔστι σέλας. Absurde. Hesych. Σίνος. βλάβος. Infra 713. μέγα σίνος πολυκτόνον. Nicand. Ther. 1. μορφάς τε σίνη τ' ὀλοφώϊα θηρῶν. Vid. ad v. 697. Verte autem *vestibus inhærendo nocens.*

545. *Ἔνθηρος. *Ferus. Hispidus.* Sophocl. Phil. 698. θερμοτάταν αἱμάδα κηκιομέναν ἑλκέων ἐνθήρου ποδός. Sic Liv. XXI. 39. *squalida et prope* efferata *corpora.* Abreschius contulit Sophocl. Ajac. 1230. κεῖμαι δ' ἀμέριμνος οὕτως ἀεὶ πυκιναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόμας λυγρᾶς μνήματα Τροίας. Hinc Pindarus pluvias horrorem incutientes dixit φρίσσοντας ὄμβρους. Interpretes vero, quod mireris, conjunxerunt τρίχα ἐσθημάτων.

546. * Οἰωνοκτόνος. *Aves interficiens.* ideoque intolerabile: avibus enim minus quam ceteris animalibus nocere frigus videtur.

549. Ἀκύμων. *Sine fluctibus.* Eurip. Iph. T. 1444. ἤδη Ποσειδῶν, χάριν ἐμήν, ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα. Idem dixit ἀκύματος in Fragm. ap. Polluc. X. 27. ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρικῇ γελᾷ. Hæc vox reponenda videtur in Simonidis carmine περὶ γυναικῶν. 37. ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς Ἕστηκ' ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα, Θέρεος ἐν ὥρῃ. Lege ἕστηκ' ἀκύμων. Vid. Valcken. in Adoniaz. p. 225. Quum autem dicit Æschylus μεσημβρίναις κοίταις, allusio fit ad meridiationes quibus uti veteres solebant; quod bene notavit Abreschius. Callim. Lav. Pall. 72. μεσαμερινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία. Vid. Theocrit. I. 15. 17. VII. 22. Σιμιχίδα, πᾷ δὴ τὺ μεσαμέριος πόδας ἕλκεις Ἁνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐν αἱμασιαῖσι καθεύδει. Pontum dormire dicit Simonid. ap. Dion. Hal. π. συνθ.

p. 258. κελοίμαν, εὖδε, βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος, εὐδέτω ἄμετρον κακόν. Lex. Seguier. p. 397, 21. Ἀνεμοκοῖται. οἱ ἀνέμους κοιμίζοντες. γένος δέ φασι τοιοῦτον ὑπάρχειν ἐν Κορίνθῳ.

553. **Ἀναλόω.** *Consumo.* Gloss. in Theb. 813. Verbum ἀναλόω in præteriti temporibus cum augmento scribi debere censent Elmsleius et Hermannus. Moeris, Ἀνηλώμενον. Ἀττικῶς. ἀναλώμενον Ἑλληνικῶς. ubi Hudsoni lectionem, Ἀναλ. Ἀ. ἀνηλ. Ἑ. probat Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 591. Thomas M. p. 55. Ἀνάλωσα, καὶ ἀνάλωκα, Ἀττικοί. τὸ δὲ μετὰ αὐξήσεως ταῦτα λέγειν, οἷον ἀνήλωσα καὶ ἀνήλωκα, κοινόν. Et hoc quidem de tragicis et Aristophane vere dictum existimo, non item de recentioribus Atticis qui augmentum certe huic verbo adhibebant. Nescio an veteres pronuntiarint ἀνάλωσα, ne confunderetur cum ἀνήλωσα, ab ἡλόω.

Ibid. **Ἐν ψήφῳ λέγειν.** *Ad calculum recensere.* Poetice pro ψηφίζειν.

554. **Παλίγκοτος.** *Contrariam habens indolem.* Pindar. Ol. II. 35. ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν. Erotian. p. 292. Παλιγκοτωτάτοις. φιλυποστρόφοις νοσήμασι. Suppl. 372. Ἄγος μὲν εἴη τοῖς ἐμοῦ παλιγκότοις. Infra 836. 847. Vid. ad Theb. 404. Herodot. IV. 156. τοῖσι Θηραίοις συνεφέρετο παλιγκότως. ubi vid. Wesseling. Locum hunc in modum explicat Scholiasta. ἐπὶ τῇ ἀποβολῇ τῶν ἀπολλυμένων δεῖ τὸν ζῶντα ἀλγεῖν, καὶ πάλιν ἐπὶ τῆς εὐποτμίας χαίρειν. Male omnino. Recte Stanleius, *ob fortunam adversam.* De genitivis sic positis, ubi subaudi dicitur ἕνεκα, vid. Matthiæ. G. G. §. 345.

555. **Πολλὰ χαίρειν καταξιῶ.** *Multum valere jubeo.* i. e. *calamitatibus valedico.* Hesych. Πολλὰ χαίρειν φράσας. ἀποταξάμενος. Exempla in notis videas.

557. **Ἀντιῤῥέπω.** *Æquilibris sum.* Vid. Glossar. in Pers. 352.

561. **Λάφυρα.** *Exuviæ.* Gloss. in Theb. 264. Vid. Rhesi locum in nott. Eurip. El. 7. de Agamemnone, qui Troja capta, ὑψη-

λῶν ἐπὶ Ναῶν τέθεικε σκῦλα πλεῖστα βαρβάρων. ubi vid. Barnes. Sophocl. Aj. 92. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ Στέψω λαφύροις, τῆσδε τῆς ἄγρας χάριν.

565. Πάντ' ἔχεις λόγον. *Nil præter habeo quod dicam.* Sophocl. Aj. 480. πάντ' ἀκήκοας λόγον. Cf. Valcken. ad Herodot. p. 469.

566. 'Αναίνομαι. *Infitior.* Cum participio loquentis construitur. Eurip. Iph. A. 1512. θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι. Herc. F. 1235. εὖ δράσας δέ σ' οὐκ ἀναίνομαι. quæ contulit Abreschius.

567. 'Ηβάω. *Juvenis sum.* Sensum loci non percepere Stanleius et Schutzius; est autem hic; *nulla est senectus discendi meliora.* Nemo adeo senex est, quin se docendum meliora præbere possit.

569. * Συμπλουτίζω. *Simul dito.* Nota tmesin; quam haud raro patitur apud Atticos præpositio σύν. Choeph. 458. ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς. 906. ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηρᾶναι θέλω. (sic legendum.) Eurip. Hel. 105. καὶ ξύν γε πέρσας. Ion. 808. σὺν γάρ σοι νοσῶ. Scholium ap. Athen. XV. p. 695. D. σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει. Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει. Plato Phædr. p. 199. ed. Bas. 2. ξύν μοι λαβέσθε τοῦ μύθου. Thucyd. III. 13. a Porsono indicatus, ξὺν κακῶς ποιεῖν. Callim. Ep. I. 5. εἰ δ' ἄγε, σύν μοι Βούλευσον. Exemplum tmeseos est supra v. 437. ὑπ' ἄλγος ἕρπει. Eurip. Hippol. 342. 589. 1110. et, pluribus verbis interpositis, Sophocl. Phil. 1187. ed. Musgr. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. 1207. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη. Quum tmesi sæpissime utatur Herodotus, rara tamen sunt exempla ubi duæ voces vel plures inter præpositionem et verbum occurrant, ut in VII. 165. ἀπὸ πάντα τὰ χρήματα ἄγον. qui locus fugit Matthiæum in Gr. Gr. §. 542.

570. 'Ανολολύζω. Vid. Glossar. in Theb. 254. Addend.

573. 'Ενίπτω. *Objurgo.* Hesych. 'Ενίπτειν. κακοῦν. ψέγειν. λοιδορεῖν. Homer. Il. Γ. 438. μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν

ἔνιπτε. Etymologus p. 342. verbum ducit ab ἐνέπω. Traxerim potius ab ἴπτω *lædo*. Il. A. 454. μέγα δ' ἴψαο λαὸν 'Αχαιῶν. Ab eodem fonte ἐνιπή et ἐνιπάπω.

Ibid. Φρυκτωρός. Vid. supra 32.

575. Πρὸς γυναικός. *Ex mulieris consuetudine.* Cf. v. 467. Infra 1626. τὸ γὰρ δολῶσαι πρὸς γυναικὸς ἦν σαφῶς. Philetærus ap. Suid. v. 'Αμπαλίνωρος. ex correctione Porsoni, οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ χορός. Aristoph. Plut. 353. τό τε γὰρ ἐξαίφνης ἄγαν Οὕτως ὑπερπλουτεῖν, τό τ' αὖ δεδοικέναι, Πρὸς ἀνδρὸς οὐδὲν ὑγιές ἐστ' εἰργασμένου. ubi vid. Brunck. Cf. Sophocl. Aj. 319. Xenoph. Anab. I. 2. 11. Matthiæ. Gr. Gr. §. 372.

577. Νόμος. *Cantilena sacra.* Theb. 954.

579. Λάσκω. *Clamo.* Hesych. Λάσκειν. λέγειν. φθέγγεσθαι. Infra 838. Eurip. El. 1213. βοὰν δ' ἔλασκε τήνδε. Miror Matthiæum in Gr. Gr. p. 320. hanc vocem ducentem ab ἔλαω pro ἐλαύνω. Hesych. Ἔλασκεν. ἤλασεν. ἐκάλεσεν. confusis scilicet ἔλασκεν et ἐλάσασκεν.

580. * Θυηφάγος. *Thura consumens.*

Ibid. Κοιμάω. *Sopio.* Eadem metaphora utitur Phrynichus ap. Athen. XV. p. 700. Polluc. VII. 178. Ἔπειτ' ἐπειδὰν τὸν λύχνον κατακοιμίσῃ. Virgilii *sopitos excitat ignes* contulit Stanleius.

581. Μάσσων. Glossar. in Prometh. 440. Pers. 444.

588. 'Εράσμιος. *Amabilis.* Vocem apud veteres poetas vix alibi inveneris. Simonides, sive quis alius Simonide recentior, περὶ γυναικῶν, 51. κείνῃ γὰρ οὔ τι καλόν, οὐδ' ἐφίμερον Πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ' ἐράσμιον. Xenoph. Symp. VIII. 36. τῷ τὴν ψυχὴν ἐρασμίῳ.

592. Σημαντήριον. *Sigillum.* σφραγῖδα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα εὐνῆς. Schol. Euripidi σήμαντρον. Iph. T. 1372. δεινοῖς δὲ σημάν-

τροισιν ἐσφραγισμένοι. Idem in Hypsipyle ap. Eustath. ad Il. N. p. 959, 43. *εὔσημα, καὶ σᾶ, καὶ κατεσφραγισμένα.* Herodot. II. 121, 32. *ὡς δὲ τυχεῖν τὸν βασιλῆα ἀνοίξαντα τὸ οἴκημα, θωϋμάσαι, ἰδόντα τῶν χρημάτων καταδεᾶ τὰ ἀγγήϊα· οὐκ ἔχειν δὲ ὅντινα ἐπαιτιᾶται, τῶν τε σημάντρων ἐόντων σόων, καὶ τοῦ οἰκήματος κεκλειμένου.* Harpocrat. *Ἀσήμαντα. τὰ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενα ἀσφράγιστα. σημεῖα γὰρ ἔλεγον τὰς σφραγῖδας. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀντίου.*

595. **Χαλκοῦ βαφαί.** *Æris tinctura.* Schol. *ὥσπερ οὐκ οἶδα τὰς βαφὰς τοῦ σιδήρου, οὕτως οὐδὲ ἡδονὴν ἑτέρου ἀνδρός.* Abreschius interpretatur, *non magis novi voluptatem ex alio viro, quam scio æris tincturam,* i. e. rem quæ fieri nequit; vel, si *χαλκός* legatur, *magis quam æs tincturam;* ferrum enim aqua tinctum *στόμωσιν* accipit, non item æs; etiamsi Proclus in Hesiod. Op. 142. et Eustath. ad Iliad. A. 236. tradunt æs apud veteres calidum in aquam frigidam immersum fuisse, quo durius fieret. Schutzius reddit *χαλκοῦ βαφάς* *vulnera ferro inflicta,* cui minime assentior. Butlerus vero *tincturam æris.* h. e. *qua ratione æs ad instar lanæ colorem aliquem bibat:* et fatendum quidem est *βαφάς* in plurali de lanæ tinctura usitate poni; e. g. supra 230. infra 933. Choeph. 1010.

599. **Τορός.** Vid. supra 25.

605. **Κεδνός.** *Faustus.* Infra 631. Gloss. in Theb. 62. Cum Thucydidis loco in notis laudato conferri potest Cicer. Phil. I. 8. *fit enim plerumque ut ii, qui boni quid volunt afferre, affingant aliquid, quo faciant id, quod nuntiant, lætius.* Sed aptissimum est quod adtulit Abreschius ex Terentii Hecyr. V. 411. *Vide mi Parmeno etiam sodes, ut mihi hæc certa et clara adtuleris, Ne me in breve conjicias tempus gaudio frui.*

611. **Ἄκρος.** *Excellens.* Vid. nott. infra 1099. *γνώμων ἄκρος.* Herodot. VI. 122. *ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. ἄκρος* satis accurate verteris Anglice, *capital.* Demosth. de Coron. 40. *τὸν καλὸν ἀνδρίαντα καὶ τριταγωνιστὴν ἄκρον ἐξέθρεψε σε.* Vid. Wesseling. ad Herodoti verba V. 124. *ψυχὴν οὐκ ἄκρος.*

Ibid. **Σκοπός.** *Scopus.* Pindar. Nem. VI. 45. *ἔλπομαι μέγα*

Γειτὼν τύχεν ἄντα σκοποῦ. Ol. II. 160. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, ἄγε, θυμέ. Hoc est quod Cambyses ap. Herodot. III. 35. dicit ἐπίσκοπα τοξεύειν. Contrarium est apud Platon. Theæt. 26. p. 100. a. ed. Bas. 2. ἀπὸ σκοποῦ εἰρηκέναι. Homer. Od. Φ. 421. οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτεν. ubi Eustath. p. 1915, 47. τὸ δὲ Οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἤμβροτε, καὶ παροιμιῶδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐστοχούντων τοῦ θελητοῦ. Alias σκοπός valet *speculator*.

619. * **Κακάγγελος.** *Mala nuntians.* Eustath. ad Il. P. p. 1123, 55. ἐκ δὲ τοῦ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα, σύγκειται παρὰ τοῖς ὑστέροις ὁ κακάγγελος. Sophocl. Ant. 1286. ὦ κακάγγελτά μοι προπέμψας ἄχη. Confer Eurip. Phœn. 1230. 1232. Tragici versus ap. Demosth. de Coron. 71. κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με.

620. **Χωρίς.** *Seorsum.* Scholiasta, ἤγουν ταῦτα λέγοντες, ἀτιμάζομεν τοὺς θεούς. P. Victorius V. L. XX. 22. hoc modo exponit: "liberum remotumque esse ab omni hujuscemodi re, (sc. nuntio mali) quidquid ad Deos colendos pertinet." Rectius, mea quidem sententia, Stanleius, quod alius sit honos eorum Deorum qui bona mittunt, alius eorum qui mala, ut Erinyes; et sic Heath. In hoc sensu disjunctivo plerumque ponitur χωρίς. Sophocl. Œd. Col. 808. χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ καίρια. Eurip. Ion. 1016. ex optima Snapii emendatione, εἰς ἓν δὲ κραθέντ' αὐτόν, ἢ χωρίς, φορεῖς; Phrynich. App. Soph. p. 72. Χωρὶς οἰκοῦσιν. οἷον διεστήκασιν. Χωρὶς γὰρ οἰκοῦσ' αἱρεταὶ τῶν ἡδονῶν. Simonid. περὶ γυν. 1. χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον Τὰ πρῶτα. *seorsum a viris.* quod tamen aliter explicat Schaefer. ad Dion. Hal. p. 292. +

621. **Ἀπευκτός.** *Deprecandus.* quod quis ἀπεύξαιτ' ἂν (Plato Legg. III. p. 128.) Schol. Theocrit. X. 52. a Stanleio citatus; εὐκτὸς δὲ ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος, ἀπευκτὸς δὲ καὶ ἀπευκταῖος, ὁ μισητός. Suppl. 786. ἄνδρ' ἀπευκτόν.

622. **Πτώσιμος.** *Caducus.* Vid. supra ad v. 9.

623. **Ἕλκος.** *Ulcus.* Eandem metaphoram adhibet Solon XV. 17. ταύτῃ δὴ πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον. Constructio est;

+ cu also v. 899. χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀϋτεῖ.

quum nuntius adfert calamitatem, exercitu interemto, nuntians unum vulnus civitati accidisse, nempe publicum, et alterum civibus, multos ex multis familiis intercidisse—et sic duplicem calamitatem, cruentum malorum par—talia inquam qui mala adfert, &c.

624. * Ἐξαγισθείς. *Consecratus,* morti scilicet, ut piacularis victima. Ita vocem explicat Pauwius, probante Butlero. Harpocrat. Ἐξάγιστος. ἀντὶ τοῦ λίαν ἐναγὴς, καὶ ἔμπλεως ἄγους. Suidas. Ἐξάγιστος. ἀκάθαρτος. ἢ πονηρός. Ὁ δὲ τὸ ψεῦδος ἀπεστρέφετο καθάπερ ἄλλο τι τῶν ἐξαγίστων. καὶ αὖθις. Διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν καθάπαξ οἱ θηλυδρίαι τριχοπλάσται πάντες εἰσίν. Demosthenes c. Aristog. conjungit τοὺς πονηροτάτους καὶ τοὺς ἐξαγίστους ὀνομαζομένους. Sophocl. Œd. Col. 1596. ἃ δ' ἐξάγιστα, μηδὲ κινεῖται λόγῳ, Αὐτὸς μαθήσει. Sed in hoc loco nihil aliud valere puto ἐξαγισθέντας δόμων quam ἐκ δόμων ἁγισθέντας, i. e. *combustos,* vel *ad parentalia elatos.*

625. Μάστιξ διπλῆ. *Flagellum duplex.* i. e. bina habens lora. Choeph. 373. ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης δοῦπος ἱκνεῖται. Sophocl. Aj. 244. παίει λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ. De flagello deorum vid. ad Theb. 604. Prometh. 703. Sophocles ap. Stob. CXIII. ὅταν δὲ δαίμων—Μάστιγ' ἐρείσῃ. Stanleius intelligit *ferrum et flammam;* Pauwius *hastam et ensem;* Schutzius *duplicem lanceam.* Tu simpliciter verteris *vehemente flagello.* Fallitur autem Schutzius quum huc refert δίλογχον ἄτην in proximo versu, quæ nihil aliud significat quam *duplicem calamitatem,* sc. *publicam* et *privatam.*

626. Δίλογχος. *Bina gerens hastilia.* quorum uno civitatem affligit, altero singulos cives. Hesych. Δίλογχον. τὴν Βένδιν οὕτω Κρατῖνος ἐν Θρᾴτταις ἐκάλεσεν· ἤτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο, οὐρανίαν τε καὶ χθονίαν, λόγχας γὰρ ἐκάλουν τοὺς κλήρους, ἢ ὅτι δύο λόγχας φέρει, κυνηγετικὴ οὖσα.

627. Σάττω. *Onero.* Herodot. III. 7. σάξαντες ὕδατι. ubi vid. Wessel. Alexis ap. Athen. VII. p. 322. D. τυρῷ τε σάξον, ἀλσί τ', ἠδ' ὀριγάνῳ, *farci.*

630. Εὐεστώ. *Prosperitas.* Vid. infra 902. Theb. 171. μήτ'

ἐν κηκοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. ubi vid. Glossarium. "Vox est a Democrito cusa, qui librum eo nomine ediderat, teste Laertio." H. Vales. in Harpocr. p. 84. Sed falsus est Vir doctissimus; nec affirmat Laertius hanc vocem a Democrito cusam fuisse, sed tantum hoc nomine ab eo appellatam τὴν εὐθυμίαν—καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη φόβου ἢ δεισιδαιμονίας, ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. IX. 45. ubi vid. Menag.

632. Ἀμήνιτος. *Expers ira.* οὐκ ἀμήνιτον θεοῖς *in qua dii iram exhibuerunt.* Usitatior constructio fuisset χειμῶν' Ἀχαιοῖς, οὐκ ἀμήνιτον θεῶν. Suppl. 972. ξύν τ' εὐκλείᾳ καὶ ἀμηνίτῳ βάξει. Hesych. Ἀμηνίτως. ἀμέμπτως. Ἀχαιός.

633. Ξυνόμνυμι. *Conjuro.* Claudianus a Stanleio advocatus, *Et conjurati veniunt ad classica venti.* Aptissimus est, in re tamen contraria, quem contulit L. Theobaldus, Shakspearii locus e Troil. et Cressid. *The seas and winds, old wranglers, did make truce, And did him service.* Sic Eumen. 127. ὕπνος, πόνος τε, κύριοι ξυνωμόται. Ovid. *In me jurarunt ventus somnusque.*

636. * Δυσκύμαντα κακά. *Mala ex fluctibus agitatis provenientia.*

637. Θρήκιαι πνοαί. Vid. supra ad v. 185.

638. Ἐρείκω. *Frango.* Glossar. in Pers. 545.

Ibid. * Κεροτυπέω. *Cornu ferio.* Vid. notas.

639. Τυφώς. *Typho.* Hesych. Τυφών. ὁ μέγας ἄνεμος. Aristoph. Eq. 511. καὶ γενναίως πρὸς τὸν τυφῶ χώρει, καὶ τὴν ἐρμώλην. Vid. Schleusner. Lex. N. F. in v. Hesych. Τυφῶ. ἀντὶ τοῦ Τυφῶνος. Σοφοκλῆς. Acutum in genitivo ponendum monuit Oudendorpius ad Thom. M. p. 861. cui non assentior. Dubito an in hoc loco retinendus sit genitivus. Vid. ad Prometh. 362.

Ibid. Ζάλη. Glossar. in Prometh. 379. Vid. infra 648.

640. Ποιμήν. *Curator.* Apud Homerum de rege. Suppl. 780.

οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις θαρσοῦσι ναῶν ποιμένες παραυτίκα. Cf. Sophocl. Aj. 360. Eurip. Suppl. 674. Hic est ipsa tempestas, uti recte observavit Pauwius.

Ibid. * **Στρόβος.** *Vertigo.* Hesych. *Στρόβοι. συστροφαί.* Choeph. 200. *οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην, Στροβούμεθ'.*

642. **Ἀνθέω.** *Effloresco.* Eurip. Iph. T. 310. *ὥσθ' αἱματηρὸν πέλαγος ἐξανθεῖν ἁλός.* Alciphr. I. 1. p. 4. *τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει.* In hoc loco sic interpretatur Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 55. *mortuorum cruore rubens mare,* vel, *spumans.* Minus recte.

643. **Ἐρείπια.** *Rudera.* Glossar. in Pers. 431. qui locus cum hoc comparari debet.

644. **Ἀκήρατος.** *Incorruptus.* Glossar. in Pers. 620.

647. **Τύχη σωτήρ.** Pro *σώτειρα.* Sophocl. Œd. T. 80. *ἐν τύχῃ γέ τῳ Σωτῆρι βαίη.* Phil. 1470. Eurip. El. 991. *τιμὰς σωτῆρας ἔχοντες.* Sic Eumen. 315. Furiæ dicuntur *πράκτορες αἵματος.* Supra 110. *χερὶ πράκτορι.* Suppl. 1042. *θέλκτορι Πειθοῖ.* Sophocles Trach. 863. *Κύπρις πράκτωρ.* Plura dedit Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 285.

649. **Ἐξοκέλλω.** *Navim ex undis ad litus adpello.* Glossar. in Prometh. 191.

Ibid. **Κραταιλέως.** *Scopulosus.* Hesych. *Κραταίλεον (-λέων) ἔδαφος. ἐκ σκληροῦ λίθου γεγονός.* A *λᾶας* scilicet. Eurip. El. 534. *ἐν κραταιλέῳ πέδῳ.* Homeri *κραταίπεδον* Eustathius explicat per *τὸ λιθόστρωτον, καὶ οὕτω στεῤῥόν,* p. 1827, 39. Idem p. 1938, 1. comparat *κραταίβιος, κραταίπιλος, κραταίτονος,* et alibi *κραταιγύαλος.* In Eurip. Bacch. 1094. pro *χερμάδας κραταβόλους,* Brunckius edidit *κραταιβόλους.* (Musgr. *καροβόλους.*)

651. **Λευκὸν ἦμαρ.** *Tempestas serena.* Glossar. in Pers. 306.

652. **Βουκολέω.** *Curando lenio. Fallo.* Angl. *to beguile.* Schol. *ἐθεραπεύομεν ἐν λογισμοῖς τισι.* Hesych. *Βουκολοῦμαι. ἀπατῶ-*

μαι. Idem, Βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσι. [ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶσθαι. Phavor.] Paullo aliter Eumen. 78. καὶ μὴ πρόκαμνε τόνδε βουκολούμενος Πόνον. Similiter Babrius ap. Suid. v. Αἰωρά—παρῆλθεν οὕτω βουκολοῦσα τὴν λυπήν. Idem ap. Schol. Aristoph. Pac. 153. χὤπως ἔχοι τι βουκόλημα τῆς λυπῆς, Ἀνέθηκε τοίχοις ποικίλας γραφὰς ζώων. Cum hoc verbo Valckenaer. ad Hippol. 151. comparavit ποιμαίνειν, Theocr. X. ult. Recentiorum loca congessit Wyttenbachius ad Select. Hist. p. 380. Confer. G. Burges. ad Suppl. p. 208.

653. **Καμών.** *Mortuus.* Minus accurate Stanleius *laborantis exercitus.* Hesych. Κάμνειν—ἀποθνήσκειν. Homer. Il. Ψ. 72. εἴδωλα καμόντων. Vid. Etymol. M. p. 488, 25.

Ibid. **Σποδέω.** *In pulverem dejicio. Occido.* Glossar. in Theb. 809.

655. **Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας.** *Loquuntur de nobis quasi de mortuis.* Abreschius contulit Sophocl. El. 1454. ἤγγειλας ὡς τεθνηκότα. v. 1338. hujus fabulæ, μαντευσόμεσθα τἀνδρός, ὡς ὀλωλότος.

Ibid. **Τί μή;** *Quidni?* Eumen. 203. ἔχρησα ποινὰς τοῦ πατρὸς πέμψαι· τί μή; Sophocl. Aj. 668. ἄρχοντές εἰσιν, ὥσθ' ὑπεικτέον· τί μή;

661. **Ἐξαναλόω.** *Consumo.* Glossar. in Theb. 813.

667. **Πρόνοια.** *Providentia.* Eurip. Phœn. 645. ἀληθῶς δ' ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον. Sophocl. Aj. 425. αἴ, αἴ· τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς; ubi vid. Lobeck. et Valckenaer. ad Phœn. 27.

669. * **Δορίγαμβρος.** *Quam sponsi armis petunt.* Scilicet *quam multo repetit Græcia milite.* Stanleius confert Virg. Æn. VII. 318.

Ibid. **Ἀμφινεικής.** *De qua contenditur.* Sophocl. Trach. 104.

τὰν ἀμφινεικῆ Δηϊάνειραν. vid. Hesych. 536. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεινὸν ἀμμένει.

672. **Ἀβρόπηνος.** *Delicate textus.* quod Euripides dixit εὐπήνους ὑφάς Iph. T. 814. Hesych. Πῆνος. ὕφασμα.

673. **Προκάλυμμα.** *Velamen.* Januæ thalamorum obtentum. προκάλυμμα dici potest etiam de velamine nuptiali. Vid. infra 1149. Thucyd. III. 67. ἔργων—ἁμαρτανομένων, λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες προκαλύμματα γίγνονται.

674. **Γίγας.** *Terrigena.* Tellus peperit Κρεῖον, cui Εὐρυβίη tulit Ἀστραῖον, secundum Hesiodum, Ἀστραίῳ δ' Ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους, Ἀργέστην Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον, Καὶ Νότον. Erant igitur Venti ex Titanum sanguine orti. Quosdam ventos a terra generari veteres credebant: ἀπόγειος αὔρα dicitur hujusmodi flatus ap. Dionys. Halic. T. VI. p. 779. Reisk.

677. **Κέλλω.** *Adpello navim.* Vid. supra 649.

678. * **Αὐξίφυλλος.** *Frondosus.* Abreschius comparat ἀεξιγυίοις ap. Pindar. Nem. IV. 119.

680. **Κῆδος.** *Affinitas,* vel *Luctus,* ideoque vere ὀρθώνυμον.

681. * **Τελεσσίφρων.** *Perficiens animi propositum.*

685. **Πράσσομαι.** *Exigo.* Glossar. in Pers. 482.

686. * **Ἐκφάτως.** *Modo ineffabili.* Idem videtur significare atque ἀφάτως. Callim. H. Del. 60. σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν.

687. **Ἐπιῤῥέπω.** Vid. supra 242.

689. **Μεταμανθάνειν ὕμνον.** *Veterem cantilenam dediscere, et novam discere.* Aristoph. Plut. 925. οὐδ' ἂν μεταμάθοις. ubi Schol. κυρίως τὸ μεταμαθεῖν ἔλεγον τὸ μετὰ ταῦτα ἕτερόν τι μαθεῖν, ἀφιεμένου τοῦ πρώτου. Vid. Glossar. in Prometh. 317. supra 214.

692. **Αἰνόλεκτρος.** *Infelix nuptiarum.* Lycophr. 1353. ἔνθα Τυφῶνος δάμαρ Κευθμῶνος αἰνόλεκτρον εὐδάνει μυχόν. Idem valet αἰνολεχὴς in Orphicis; et αἰνόγαμος Eurip. Hel. 1129. Hinc αἰνόπαρις idem in Hecub. 939. Alcman. ap. Schol. Venet. in Il. Γ. 39. δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ. Vid. Spanhem. ad Callim. H. Del. 92.

695. **Ἀνάτλημι.** *Sustineo.* Rarius occurrit. Eurip. Phœn. 60. (quem versum ejecerunt Valcken. Brunck. Porson.) ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα. Quater in Odyssea, nusquam in Iliade comparet, si fides Seberi indici.

696. **Λέων.** *Leo.* Noster ap. Aristoph. Ran. 1431. οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν· Ἣν δ' ἐκτραφῇ τις, τοῖς τρόποις ὑπηρετεῖν. Alludit ad historiam vel fabulam quandam. Innuitur autem Paris. Martial. V. *Læserat ingratum leo perfidus ore magistrum, Ausus tam notas contemerare manus.* Juvenal. XIV. 246. *Nec tibi parcetur misero, trepidumque magistrum In cavea magno fremitu leo tollet alumnus.* Theocr. V. 38. θρέψαι τοι λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας, ὥς τυ φάγωντι. Proverbium ap. Alciphr. III. 24. λύκον ἔοικα τρέφειν. Epigr. Inc. Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα. Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη. Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ πάλι θήριος ἔσται· Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται. Meleager ap. Ruhnken. ad Tim. p. 250. τί κλαίεις; τὸν ἄτεγκτον ὅτ' ἐν κόλποισιν Ἔρωτα Ἔτρεφες, οὐκ ᾔδεις, ὡς ἐπὶ σοὶ τρέφεται; Οὐκ ᾔδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν ἄλλαγμα τροφείων, Πῦρ ἅμα, καὶ ψυχρὰν δεξάμενος χίονα. Isocrat. ad Demon. p. 33. τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν, ὅμοια πείσει τοῖς τὰς ἀλλοτρίας κύνας σιτίζουσιν κ. τ. λ. Non abludit quod mater Periclis leonem peperisse sibi in somnio visa sit: Herodot. VI. 131.

697. **Σίνις.** *Noxius. Latro.* Hesych. Σίνις. κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής. Sophocl. Thamyra ap. Schol. in Œd. Col. 378. Αὐτόλυκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἄργεϊ κοιλῷ. Callim. H. Apoll. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο. (vid. Schol. Apoll. Rhod. I. 608.) Anyte Anthol. III. 24. 1. Vid. supra 544. Infra 713. Monk. ad Eurip Hippol. 981.

Ibid. **'Αγάλακτος.** Hesychius exponit ἀγάλακτες, σύγγονοι, ἥλικες, ὁμογάλακτοι· et ἀγαλακτοσύνη, συγγένεια. et sic fere Orus ap. Etymol. M. p. 5, 41., Erotian. p. 70. ed. Franz. 'Ασήμοις τόποις. κατ' ἀντίφρασιν, πολυσήμοις. ὡς καὶ ἀγαλάκτοις, πολυγαλάκτοις. quas voces non enotavit Valckenaerius in Digressione a Theocriteis de ᾱ ἐπιτατικῷ. Sed in hoc loco forsan nihil aliud significet quam *lacte depulsum leonem*. ἀγάλακτος idem hic valere quod ὁμογάλακτος censet Valckenaer. Schol. in 1. Ep. ad Corinth. p. 34. Hesych. 'Αγάλακτος. ἡ ὁμόθηλος—'Αγάλακτες. σύγγονοι. ἥλικες. ὁμογάλακτοι. Etymol. Gudian. p. 3, 1. 'Αγάλακτες. οἱ ἀδελφοί. παρὰ τὸ α, σημαῖνον τὸ ὁμοῦ.—Hoc si probas, verteris, *a foster-brother*.

699. **Προτέλεια.** Vid. supra 219.

700. * **Εὐφιλόπαις.** *Pueris amicissimus.*

701. **Γεραρός.** *Senex.* Suppl. 662. Eurip. Suppl. 42. ἱκετεύω σε, γεραιά, γεραρῶν ἐκ στομάτων. ubi Marklandus γεραιῶν. nescio an recte. Exempla quædam ex recentioribus dedit Schäferus Melet. Crit. p. 121. Cf. Matthiæ. Obs. Crit. p. 16.

704. **Φαιδρωπός.** *Vultu renidens.* Ang. *Smooth-faced.* Eurip. Orest. 883. de Talthybio, τὸ δ' ὄμμ' ἀεὶ Φαιδρωπὸν ἐδίδου τοῖσιν Αἰγίσθου φίλοις. Sophocl. Œd. Col. 320. φαιδρὰ—σαίνει.

Ibid. **Σαίνω.** Glossar. in Theb. 379.

707. **῎Εθος.** *Indoles.* quo sensu semper fere ponitur altera forma ἦθος. Pindar. Ol. XI. 22. in re simili, τὸ γὰρ ἐμφυὲς οὔτ' αἴθων ἀλώπηξ, οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντ' ἂν ἦθος. Idem ap. Lex. Seguier. p. 386, 28. ἄμαχον δὲ κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος.

714. **'Ιερεὺς ῎Ατας.** *Sacerdos Ates.* Stanleius comparat Theb. 571. ubi Tydeus dicitur 'Ερινύος κλητήρ. Sic infra 1206. θύουσαν Αἴδου μητέρ'. In Eurip. Orest. 255. Furiæ vocantur ἐνέρων ἱέριαι.

716. **Παρ' αὐτά.** *Statim.* Hesych. Πάραυτα. παραχρῆμα,

εὐθέως, παραυτίκα. Dorvill. ad Charit. p. 311. scribit παρ' αὐτά. et sic Etymol. M. p. 349, 11.

718. * Ἀκασκαῖος. *Lenis.* Schol. λίαν κεκοσμημένον. minus recte. Hesych. Ἄκασκα. ἡσύχως, μαλακῶς, βραδέως. Lex. Seguier. p. 371, 1. Ἄκασκα. ἥσυχα φαρδέα. (βραδέα) Κρατῖνος Νόμοις· Ὦ πρεσβῦται πάνυ γηραλέοι, σκήπτροισιν ἄκασκα προβῶντες. de quo versu vid. supra ad v. 74. Radix hujus vocabuli videtur esse ἄκη *silentium.* De ἄγαλμα vid. ad Prometh. 475.

719. Ὀμμάτων βέλος. Vid. supra 232.

720. Δηξίθυμος. *Animum mordens.* Sopater ap. Athen. III. p. 101. B. τὴν δηξίθυμον ἐντὸς ὀξάλμην ἔχων. Idem valet ac δακέθυμος Sophocl. Phil. 715. Anacreontic. VIII. 9. ἔρωτος δῆγμα memorat Sophocl. ap. Plutarch. p. 77. Vid. Valckenaer. ad Hippol. 1303. Ovid. Heroid. XIII. 30. *Pectora legitimus casta momordit amor.*

721. Παρακλίνω. *Oblique flecto,* sc. ὀμμάτων βέλος. Aristoph. Pac. 979. καὶ μὴ ποίει γ', ἅπερ αἱ Μοιχευόμεναι δρῶσι γυναῖκες. Καὶ γὰρ ἐκεῖναι παρακλίνασαι Τῆς αὐλείας παρακύπτουσιν· Κἄν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς, Ἀναχωροῦσιν. i. e. portæ valvarum alteram aliquantulum aperientes, uti interpretatur Wesseling. ad Herodot. III. 156. ὀλίγον τι παρακλίναντες, *portas,* scilicet. (Euripides Iph. A. 857. eodem sensu dixit πύλας παροίξας, sicut etiam Aristoph. Pac. 30.) et sic Helena palpebras. Phrynich. App. Soph. p. 45, 26. Κατακλᾷν τὸν ὀφθαλμόν. οἷον ἐνθρύπτεσθαι διὰ τὸν ὀφθαλμόν, ὅπερ ποιοῦσι ταῖς ἐρωμέναις οἱ ἐρασταί, τὸν ἕτερον ἐκκλίνοντες ὀφθαλμόν. (Angl. *to leer.*) Apollon. Rhod. III. 932. ἐς δὲ κελεύθους Τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.

723. Δύσεδρος. *Măla vicina.* cui contrarium est εὔεδρος *propitius* Theb. 94. nam sic verti debet.

725. Πομπᾷ Διός. *Jovis missu.* Herodot. IV. 152. θείῃ πομπῇ χρεώμενοι, ἀπίκοντο ἐς Ταρτησσόν. Vid. Æ. Porti Lex. Ion. in voce.

726. * Νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. *Flebilis sponsa,* seu po-

tius *Erinys*. Nempe Ἰλίῳ αἰπεινᾷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' Ἄταν Ἤγαγεν εὐναίαν εἰς θαλάμους Ἑλέναν, quæ est Andromachæ querela apud Eurip. Andr. 103. Stanleius laudat Virg. Æn. II. 573. *Trojæ et patriæ communis Erinys*. Poteris tamen vertere νυμφοκλαυτὸς *sponsis deflenda*, ut apud Horatium, *prælia conjugibus loquenda*.

727. Παλαίφατος γέρων λόγος. *Vetus proverbium*. Choeph. 311. δράσαντι παθεῖν Τριγέρων μῦθος τάδε φωνεῖ. Sophocl. Trach. 1. Λόγος μὲν ἔστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φανεὶς—Epigr. Anthol. Palat. II. 629. Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον, ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός, Ὡς τοῦ μὲν μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή. Herodot. VII. 51. ἐς θυμὸν ὦν βάλεῦ καὶ τὸ παλαιὸν ἔπος, ὡς εὖ εἴρηται, τὸ μὴ ἅμα ἀρχῇ πᾶν τέλος καταφαίνεσθαι. Terent. Adelph. V. III. 18. *nam vetus verbum hoc quidem est, Communia esse amicorum inter se omnia*. Pindar. Nem. IX. 13. ἔστι δέ τις λόγος ἀνθρώπων, τετελεσμένον ἐσλὸν μὴ χαμαὶ σιγᾷ καλύψαι.

729. Τεκνοῦσθαι. *Liberos procreare*. sc. calamitates; loci sententiam prorsus prætervidit Stanleius. Vid. 733. Aptissimum Longini locum indicavit amicus doctissimus P. P. Dobræus, π. ὑ. §. 44. ubi de πλούτῳ loquitur. χρονίσαντα δὲ ταῦτα ἐν τοῖς βίοις, νεοττοποιεῖται, κατὰ τοὺς σοφούς, καὶ ταχέως γενόμενα πρὸς τεκνοποιΐαν, ἀλαζόνειάν τε γεννῶσι, καὶ τῦφον, καὶ τρυφήν, οὐ νόθα ἑαυτῶν γεννήματα, ἀλλὰ καὶ πάνυ γνήσια. ἐὰν δὲ καὶ τούτους τις τοῦ πλούτου τοὺς ἐκγόνους εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν ἐάσῃ, ταχέως δεσπότας ταῖς ψυχαῖς ἐντίκτουσιν ἀπαραιτήτους, ὕβριν, καὶ παρανομίαν, καὶ ἀναισχυντίαν. ubi vide Tollium.

731. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis*. Infra sæpius occurrit. Pers. 551. 993. Sophocl. El. 121. ἀκόρεστον οἰμωγάν. Bion. I. 56. ἐμμὶ δ' ἐγὼ πανάποτμος, ἔχω δ' ἀκόρεστον ἀνίην.

736. * Εὐθύδικος. *Qui secundum rectos justitiæ canonas res administrat*. Vid. ad Callim. H. Jov. 83.

747. * Δύσκαπνος. *Male fumosus*. Miltonus in Como...... *Which oft is sooner found in lowly sheds* With smoky rafters, *than in tapestry halls And courts of princes*.

748. Ἐναίσιμος. *Justus. Decens.* τὰ καθήκοντα, προσήκοντα εἰδώς. Hesych. Schol. Venet. in Iliad. Ω. 598. ἐξαίσιον. ἄδικον. τοὐναντίον δὲ ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. Homer. Od. P. 363. γνοίη θ' οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι. ubi Eustath. p. 1824, 12. ἐναίσιμον τὸν δίκαιον λέγει καὶ κατὰ θέμιν ζῶντα. nempe τὸν ἐν αἴσῃ vel κατ' αἶσαν ζῶντα, καὶ μὴ ὑπὲρ αἶσαν. Infra 889. ἐναισίμως αἰνεῖν. Vid. Monk. ad Alcest. 1096.

749. Χρυσόπαστος. *Auro conspersus. Deauratus.* Herodot. VII. 120. τιήρῃ χρυσοπάστῳ. Adrianus Tyrius (seu potius Iamblichus in Babylonicis: vid. Colomes. Cimel. Lit. p. 15. Ch. de la Rochette Mél. I. p. 31.) in Allatii Exc. Græc. Soph. ac Rhet. p. 250. οὐδὲν τούτων ἐστίν, ὃ μὴ χρυσήλατόν ἐστιν, ἢ χρυσόπαστον. Sed in hoc loco vide annon potius sit a πάομαι, *possideo,* derivandum.

750. Πίνος. *Sordis.* ῥύπος, καὶ τὰ ὅμοια. Hesych. Sophocl. Œd. Col. 1529. Antipat. Anthol. II. p. 274. Philetas ap. Strabon. III. p. 256. Toup. in Theocrit. VII. 18. Contra καθαραὶ χεῖρες iis tribuuntur qui nullo crimine polluti sunt. Eumen. 318. τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ'. Herodot. I. 35. συμφορῇ ἐχόμενος, καὶ οὐ καθαρὸς χεῖρας ἐών. Metaphora sumta a manibus ante sacra lavandis. Vid. Valckenaer. de Ritu Jurisj. in Opusc. Theol. Bremens. I. p. 203. Horat. 1. S. IV. 68. *at bene si quis Et vivat puris manibus.*

751. Παλίντροπος. *Aversus.* Suppl. 172. νῦν ἔχων παλίντροπον—Ὄψιν ἐν λιταῖσιν. Homer. Il. Γ. 427. ὄσσε πάλιν κλίνασα. Opes male partas Justitia ne respicit quidem. Stanleius confert Esaiæ c. I. 15.

754. Παράσημος. *Adulterinus. Prava moneta.* Hesych. Παράσημον. ἀδόκιμον, κίβδηλον. ἀπὸ τούτου καὶ τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα, παράσημα λέγεται. caussam adjungit Harpocratio, ἤτοι ὅτι ὑποχαράττεται ὑπὸ τῶν ἀργυραμοιβῶν σημείῳ τινί, ὃ τὴν φαυλότητα δηλοῖ, ἐπειδὰν παρατετύπωται καὶ παρακεχάρακται. Cf. Lex. Seguier. p. 292, 15. Schol. ad Eurip. Hec. 379. κυρίως ἐπίσημον ἀργύριον, τὸ κεχαραγμένον· καὶ ἄσημον, τὸ μὴ κεχαραγμένον. παράσημον, τὸ παρακεχαραγμένον. Eurip. Hipp. 1115. δόξα δὲ μήτ' ἀτρεκής, μήτ' αὖ παράσημος ἐνείη. ubi vid. Valcken.

757. **Γένεθλον.** *Propago.* Vox poetis tantum usurpata. Infra 887. Choeph. 256. Suppl. 298.

759. **Ὑπεραίρω.** *Excedo.* Suidas. Ὑπερῆραν. ὑπερέβησαν. Vid. Lexic. Xenoph. et Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 87.

Ibid. **Ὑποκάμπτω.** *Deficio. Deflecto.* Angl. *to fall short of,* seu potius, *to turn short of,* metæ sc. quam qui dextre circumagunt, κάμπτειν dicuntur. Vid. supra 335. Xenoph. Cyneg. V. 16. animalia, fallere quærentia, ὑποκάμπτουσι, *turn short.*

761. **Τὸ δοκεῖν εἶναι.** *Esse videri.* Species sinceritatis. Cf. Theb. 589.

766. * **Ὁμοιοπρεπής.** *Similem speciem præ se ferens.* Idem fere valet atque ὁμοιοπρόσωπος. Solon ap. Diog. Laert. I. 61. πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον, Ὅρα μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων Κραδίῃ, φαιδρῷ Προσεννέπῃ προσώπῳ, Γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος Ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

767. **Ἀγέλαστος.** *Qui ridere nescit.* Anglice diceres, *Forcing a smile into their unwilling countenances.* Vid. nott. Phrynich. in Lex. Seguier. p. 345. ἀγέλαστον. ἀδιάλεκτον, ἰδιογνώμονα. Id. p. 337, 6. ἀγέλαστος. ὁ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτήδειος, καὶ ὁ στυγνός. ἔστι δὲ καὶ πέτρα Ἀθήνῃσιν οὕτω λεγομένη. Αἰσχύλος δέ φησι καὶ φρὴν ἀγέλαστος. Plin. N. H. VIII. 18. *Ferunt Crassum, avum Crassi in Parthis interemti, nunquam risisse; ob id* Agelastum *vocatum.* Vid. Ruhnken. ad Homer. H. Cer. 200. Alio quidem sensu ponitur in Choeph. 28. ἀγελάστοις ξυμφοραῖς.

768. * **Προβατογνώμων.** *Qui inter oves discernere potest;* Etymol. M. p. 236, 49. γνώμων. ὁ ὀδοὺς τῶν ἀλόγων ζώων. ἔνθεν καὶ προβατογνώμων εἴρηται, ἀπὸ τοῦ τὸν χρόνον διαγινώσκεσθαι. Proprie γνώμων est illud a quo notitiam alicujus rei assequimur, et hinc de animalium dentibus, et de solarii stylo usurpatum est. Sed valebat etiam *sciens.* Hesych. Γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς. Infra 1099. θεσφάτων γνώμων ἄκρος. Xenoph. Mem. I. 4, 5. τίς δ᾽ ἂν αἴσθησις

ἢν γλυκέων καὶ δριμέων, καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Et hinc προβατογνώμων, *qui inter oves discernit.* ἀργυρογνώμων. ὁ δοκιμαστής. Lex. Seguier. p. 499. *qui veros nummos ab adulterinis distinguit.* φυσιογνώμων, "qui hominum mores naturasque, ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit." Cicerone interprete, N. D. I. 8.

771. **Ὑδαρής.** *Aqua dilutus.* Diphilus Athen. X. p. 424. F. ἔγχεον σὺ δὴ πιεῖν. Εὐζωρότερόν γε, νὴ Δί', ὦ παῖ, δός· τὸ γὰρ Ὑδαρὲς ἅπαν τοῦτ' ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακόν. Aristot. Pol. II. φιλίαν ὑδαρῆ, ut Æschylus ὑδαρῆ φιλότητα *amicitiam non puram neque meram.* Hæc notavit P. Victor. V. L. I. 13. Vocem pariter explicuit Casaubon. ad Theophr. p. 245. Aristot. Poet. ad fin. μῦθον ὑδαρῆ vocat fabulam languidam ac dilutam; ubi vid. Tyrwhitt. Lycophron Chalcidensis ap. Athen. X. p. 420. B. κυλίχνιον ὑδαρές. Antiphanes p. 441. C. οὔθ' ὑδαρές, οὔτ' ἄκρατον.

774. ***Ἀπομούσως.** Sed legendum puto ἀπομούσων. Est autem ἀπόμουσος idem atque ἄμουσος, *a Musis alienus.* Eurip. Med. 1083. παῦρον γὰρ δὴ γένος ἐν πολλαῖς Εὕροις ἂν ἴσως Οὐκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν. Vossius interpretatur, depictus eras stolidus.

778. **Οὐκ ἀπ' ἄκρας φρενός.** *Non ex superficie mentis. Ex ima mente. Sincere.* Eurip. Hec. 246. Οἶδ'· οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυσέ μου. ἀκρομανὴς est *leviter insanus.* Herodot. V. 42. ubi vid. Schweigh. et I. 73. ὀργὴν οὐκ ἄκρος, *vir qui non leviter iracundus erat.* Vid. ad Theb. 871.

783. **Ἐγχώριοι θεοί.** Vid. Glossar. in Theb. 14. Thucyd. IV. 87. μάρτυρας μὲν θεοὺς καὶ ἥρωας τοὺς ἐγχωρίους ποιήσομαι. ubi vid. Duker.

784. **Μεταίτιος.** *Particeps causæ.* Eumen. 199. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἀλλ' εἷς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Herodot. II. 100. τοὺς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου. Plura vide ap. Æ. Porti Lex. Ion.

786. **Ἀπὸ γλώσσης.** *Ex eo quod dicitur.* Non ex ore cau-

sidiaorum, sed ex rei statu dii judicabant. Abreschius citat Hesiod. Op. 322. ἀπὸ γλώσσης ληΐσσεται. Sophocl. Œd. Col. 936. ταῦτά σοι τῷ νῷ θ' ὁμοίως κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω. i. e. *dico quod sentio.* Adjice Theogn. 63. ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι. quod idem v. 93. dicit γλώσσῃ φίλος. Herodot. I. 123. ἐντειλάμενος ἀπὸ γλώσσης. Thucyd. VII. 10. ὅσα τε ἀπὸ γλώσσης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον.

787. **Ἀνδροκμής.** *Viris exitialis.* Vid. notas.

788. **Τεῦχος.** *Vas.* καδίσκος, sive urna, in quam calculos demittebant. Harum duæ in curia positæ erant. Phrynichus ap. Harpocrat. v. Καδίσκος—Ἰδού, δέχου τὴν ψῆφον, ὁ καδίσκος δέ σοι Ὁ μὲν ἀπολύων οὗτος, ὁ δ' ἀπολλὺς ὁδί. Lycurgus contra Leocr. p. 168. Reisk. καὶ δυοῖν καδίσκοιν κειμένοιν, τοῦ μὲν, προδοσίας, τοῦ δὲ, σωτηρίας, τὰς ψήφους φέρεσθαι, τὰς μὲν ὑπὲρ ἀναστάσεως τῆς πατρίδος, τὰς δὲ ὑπὲρ ἀσφαλείας, καὶ τῆς ἐν τῇ πόλει εὐδαιμονίας. Stanleius laudat Ovid. Met. XV. 41. *Mos erat antiquus, niveis atrisque lapillis, His damnare reos, illis absolvere culpa. Tunc quoque sic lata est tristis sententia; et omnis Calculus immitem demittitur ater in urnam.*

789. **Κύτος.** *Vas.* Glossar. in Theb. 491. Vid. supra 313.

790. **Χειρὸς οὐ πληρουμένῳ.** *Suffragiis, manu datis, non impleto.* pro ὑπὸ χειρὸς οὐ πληρουμένῳ. ut in Eurip. Or. 491. πληγεὶς θυγατρὸς τῆς ἐμῆς. El. 123. κεῖσαι σᾶς ἀλόχου σφαγείς. (σφαγαῖς R. P.) Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 349. Obs.

792. **Ζῶ.** *Vivo. Vividus sum.* Phrynich. App. Soph. p. 9. αὐτὴ νῦν ἡ σοφία ζῇ. ἐπί τινος εὐδοκιμοῦντος χρῶ. Cf. doctam Musgravii observationem ad Sophocl. Œd. T. 45.

795. **Πάγη.** *Decipula.* Lycophr. 407. Herodot. II. 121, 35. Vid. notas.

Ibid. **Ὑπέρκοπος.** Glossar. in Theb. 387.

797. * **Διαμαθύνω.** *In pulverem dejicio.* ἀμαθύνω, *pulvere æquo.* Eumen. 934. καὶ μέγα φωνοῦντ' Ἐχθραῖς ὀργαῖς ἀμαθύνει.

Homer. Il. Ι. 592. *ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει.* ubi Schol. *ἀμαθύνει, ἄμαθον ποιεῖ, ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐπὶ τοῦ διαφθείρειν ψιλῶς τέταχε, περὶ τοῦ Ἀκταίωνος λέγων, Κύνες δ' ἠμάθυνον ἄνδρα δεσπότην.* ubi dubito an corrigam *διημάθυνον*, an potius *γὰρ ἠμάθυνον.* Fragmentum est ex Æschyli Toxotisin; vid. Phrynichi compilatorem in Lex. Seguier. p. 351.

798. Νεοσσός. *Pullus.* Vid. Monk. ad Alcest. 414. Quod ad etymologiam adtinet, dubito an fuerit vox antiqua *ὄσσος* vel *ὄττος*, *avem* significans, an potius *νεοσσὸς* ab *ὄσσα vox* profluxerit: vid. Timæi Lex. p. 197. et Ruhnkenii notata.

799. Ἀμφὶ Πλειάδων δύσιν. *Sub Autumni fine.* Mense Maio oriuntur Pleiades, 44 circiter diebus post æquinoctium vernum, et Novembri occidunt, totidem fere diebus post æquinoctium antumnale. Communis autem sententia Trojam excisam refert sub ætatis initio. Totam rem erudite exposuit Stanleius.

800. Ὠμηστής. *Crudivorus.* *ὁ ὠμὰ κρέα ἐσθίων.* Hesych. Vid. Glossar. in Theb. 641.

802. Φροίμιον. Theb. 6.

808. Πεπάμενος. *Possidens.* Lycophr. 355. *ὡς δὴ κορείαν ἄφθιτον πεπαμένη.* ubi recte Tzetz. *πῶ, τὸ κτῶμαι, πάσω, πέπακα, πεπαμένη. ὅθεν ἓν μ̄ γραπτέον· κἂν οἱ μεταγραφεῖς, οὐκ οἶδ' ὅ τι παθόντες, δύο μ̄ μ̄ γράφωσι.* Cf. Choeph. 189. Eumen. 178.

812. Κάτοπτρον. *Speculum.* Schutzius interpretatur, *Expertus dico.* (*quod in eorum consuetudinem, tanquam in speculum inspexi*) *eos* &c. Malim tamen per voces *ὁμιλίας κάτοπτρον* intelligere, *imaginem tantum et speciem familiaritatis.* Schutzio favet Eurip. El. 384. *τῇ δ' ὁμιλίᾳ βροτοὺς Κρινεῖτε, καὶ τοὺς ἤθεσιν τοὺς εὐγενεῖς.* Abreschius citat Æschyli versum, *κάτοπτρον εἴδους χαλκός ἐστ', οἶνος δὲ νοῦ.* (Vid. Museum Crit. I. p. 428.) De ipsa voce Antiatticista Sang. p. 102, 10. *Κάτοπτρον οὔ φασι δεῖν λέγειν, ἀλλ' ἔσοπτρον.*

813. Πρευμενής. *Mitis.* Pers. 225.

815. **Σειραφόρος**. *Funarius.* Isidorus Orig. XVIII. 35. a Stanleio citatus, *Quadrigarum vero currus duplici temone olim erant, perpetuoque et quod omnibus equis injiceretur jugo. Primus Clisthenes Sicyonius tantum medios jugavit, eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit,* quos Græci *σειραφόρους*, *Latini* funarios *appellant.* Eurip. Iph. A. 220. *τοὺς μὲν μέσους, ζυγίους—τοὺς δ' ἔξω, σειραφόρους.* Iidem equi dicebantur etiam *σειραῖοι* et *παρήοροι*. Vid. Sophocl. El. 722. Valckenaer. in Adoniaz. p. 243. A. Huc spectat Hesychii glossa; *Σειραφόρον. ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν δεξιοσείρων ἵππων.* Aristoph. Nub. 1299. *ἐπί σ' ἀλῶ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.* In hoc loco *σειραφόρος* est ille qui cum altero amice ac socialiter trahit. Shakspear. *M. W. of Windsor*, II. 2. *you and your* coach-fellow *Nym.* ubi vid. Steevens.

818. **Πανήγυρις**. *Cœtus solemnis.* Theb. 206.

821. **Παιώνιος**. Vid. supra 98. Julian. Epist. p. 179. *ἡμεῖς δὲ σοῦ ταῖς ἐπιστολαῖς, ὥσπερ παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις, συγκαθεύδομεν.* Vid. infra 1170. Suppl. 1064. *παιώνιος λόγος* Longinus *π. ὑ.* 16. Vocis prosodiam immutavit Virgilius Æn. VII. 769. *Pæoniis revocatum herbis.* nisi ille respexisse credatur ad *Παιήονα*, medicum Homericum.

822. **Κέας**. Vetus participium a *κέω—διὰ τοῦ ε̄ γράφεται, πρωτότυπον ὂν τοῦ ἑτέρου καίειν, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται*, Eustath. ad Od. Ξ. p. 1766, 21. Alludit autem ad veterum chirurgium, quæ per ferrum et cauteriam morbidas corporis partes tractabat. Plato ap. Diog. Laert. III. 85. a Stanleio adlegatus. *ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει.* Hippocr. de Medico, p. 13, 18. ed. Basil. *ἐπὶ δὲ τῶν χειρουργιῶν ὅσαι διὰ τομῆς εἰσίν, ἢ καύσιος.* Cf. Aphor. VI. 27. VII. 44. VIII. 6. Plato Gorg. p. 456. B. *οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν, ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ.* ubi legendum videtur *ἢ τεμεῖν καὶ καῦσαι.* quippe post scalpellum adhibitum, vulnus ferro candente ustulabatur ad sanguinem cohibendum. Ibid. p. 480. C. *μὴ ἀποδειλιᾷν, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως τέμνειν καὶ κάειν τῷ ἰατρῷ.* Vid. Heusd. Spec. Crit. p. 91. Xe-

noph. Anab. V. 8. 18. *καὶ γὰρ οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ.* Memorab. I. 2. 54. *τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν.* Dio Chrysost. VIII. p. 133. B. *κἂν δέῃ μαστιγούμενον καρτερεῖν καὶ τεμνόμενον καὶ καιόμενον.* Theophylact. Instit. Reg. II. 17. *τοῖς δὲ φίλοις ἑαυτὸν παρέξει καὶ τέμνειν καὶ καίειν, ὡς ἰητροῖς ἐπιστήμοσι.* Phœnicides ap. Stob. VI. p. 80=45. *ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνων ἄλλον τινα Ἰατρόν· οὗτος, εἰσάγων πολλούς τινας, Ἔτεμν', ἔκαε.* Cf. Iamblich. Vit. Pythag. p. 196. Sic interpretandus Sophocl. Trach. 1016. *καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι Οὐ πῦρ οὐδ' ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει.* Apud Latinos Ovidius Rem. Am. I. 229. *Ut corpus redimas ferrum patieris et ignem.* Propertius I. i. 25. *Et vos qui sero lapsum revocatis, amici, Quærite non sani pectoris auxilia. Fortiter et ferrum, sævos patiemur et ignes, Sit modo libertas, quæ velit ira, loqui.* Senec. Agam. 21. *Et ferrum et ignis sæpe medicinæ loco est.* Claudian. in Eutrop. II. 13. *Ulcera possessis alte suffusa medullis Non leviore manu, ferro sanantur et igni.* Plura e patribus adtulit Gatakerus in M. Ant. V. p. 193. Cf. Schrader. Emend. p. 100. et (quem laudat Boissonadus, *Notice des MSS. &c.* T. X. 2. p. 188.) Buttig. apud Reim. Vit. Fabric. p. 227. Ceterum bene notavit Stanleius, vulnus, non nisi ferro sanandum, dici apud Sophoclem in Ajac. 583. *τομῶν πῆμα.*

825. **Δεξιοῦμαι.** *Dextram prehendo.* Suid. *Δεξιοῦται. προσάγεται, φιλοφρονεῖ.* Hinc *comiter alloquor.* Aristoph. Plut. 752. *αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.*

829. **Φιλάνωρ.** Pers. 141.

835. **Ἔκπαγλος.** *Immanis.* Vid. nott. ad v. 48. Eustath. p. 374, 14. ducit ab *ἐκπλαγῆναι*, unde *ἔκπλαγος*, et per metathesin *ἔκπαγλος.*

836. **Παλίγκοτος.** Vid. supra 554.

838. **Λάσκω.** Vid. supra 579.

840. **Ὀχετεύω.** *Rivulum deduco. Derivo.* Hesych. *Ὀχετεύει. ἐπιχέει, σαλεύει, μεταφέρει.* Plato in Timæo. *τροφὴν τῷ σώματι τί*

815. **Σειραφόρος.** *Funarius.* Isidorus Orig. XVIII. 35. a Stanleio citatus, *Quadrigarum vero currus duplici temone olim erant, perpetuoque et quod omnibus equis injiceretur jugo. Primus Clisthenes Sicyonius tantum medios jugavit, eisque singulos ex utraque parte simplici vinculo applicuit,* quos Græci *σειραφόρους, Latini* funarios *appellant.* Eurip. Iph. A. 220. *τοὺς μὲν μέσους, ζυγίους—τοὺς δ' ἔξω, σειραφόρους.* Iidem equi dicebantur etiam *σειραῖοι* et *παρήοροι.* Vid. Sophocl. El. 722. Valckenaer. in Adoniaz. p. 243. A. Huc spectat Hesychii glossa; *Σειραφόρον. ἡγεμονικόν. μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐξιοσείρων ἵππων.* Aristoph. Nub. 1299. *ἐπί σ' ἀλῶ Κεντῶν ὑπὸ τὸν πρωκτόν σε τὸν σειραφόρον.* In hoc loco *σειραφόρος* est ille qui cum altero amice ac socialiter trahit. Shakspear. *M. W. of Windsor,* II. 2. *you and your* coach-fellow *Nym.* ubi vid. Steevens.

818. **Πανήγυρις.** *Cœtus solemnis.* Theb. 206.

821. **Παιώνιος.** Vid. supra 98. Julian. Epist. p. 179. *ἡμεῖς δὲ σοῦ ταῖς ἐπιστολαῖς, ὥσπερ παιωνίοις τισὶ φαρμάκοις, συγκαθεύδομεν.* Vid. infra 1170. Suppl. 1064. *παιώνιος λόγος* Longinus *π. ὑ.* 16. Vocis prosodiam immutavit Virgilius Æn. VII. 769. *Pæoniis revocatum herbis.* nisi ille respexisse credatur ad *Παιήονα,* medicum Homericum.

822. **Κέας.** Vetus participium a *κέω—διὰ τοῦ ε̄ γράφεται, πρωτότυπον ὂν τοῦ ἑτέρου καίειν, ὃ διὰ διφθόγγου γράφεται,* Eustath. ad Od. Ξ. p. 1766, 21. Alludit autem ad veterum chirurgium, quæ per ferrum et cauteriam morbidas corporis partes tractabat. Plato ap. Diog. Laert. III. 85. a Stanleio adlegatus. *ἡ δὲ χειρουργικὴ διὰ τὸ τέμνειν καὶ καίειν ὑγιάζει.* Hippocr. de Medico, p. 13, 18. ed. Basil. *ἐπὶ δὲ τῶν χειρουργιῶν ὅσαι διὰ τομῆς εἰσίν, ἢ καύσιος.* Cf. Aphor. VI. 27. VII. 44. VIII. 6. Plato Gorg. p. 456. B. *οὐχὶ ἐθέλοντα ἢ φάρμακον πιεῖν, ἢ τεμεῖν ἢ καῦσαι παρασχεῖν τῷ ἰατρῷ.* ubi legendum videtur *ἢ τεμεῖν καὶ καῦσαι.* quippe post scalpellum adhibitum, vulnus ferro candente ustulabatur ad sanguinem cohibendum. Ibid. p. 480. C. *μὴ ἀποδειλιᾷν, ἀλλὰ παρέχειν μύσαντα καὶ ἀνδρείως τέμνειν καὶ κάειν τῷ ἰατρῷ.* Vid. Heusd. Spec. Crit. p. 91. Xe-

noph. Anab. V. 8. 18. *καὶ γὰρ οἱ ἰατροὶ τέμνουσι καὶ καίουσιν ἐπ' ἀγαθῷ.* Memorab. I. 2. 54. *τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκαίειν.* Dio Chrysost. VIII. p. 133. B. *κἂν δέῃ μαστιγούμενον καρτερεῖν καὶ τεμνόμενον καὶ καιόμενον.* Theophylact. Instit. Reg. II. 17. *τοῖς δὲ φίλοις ἑαυτὸν παρέξει καὶ τέμνειν καὶ καίειν, ὡς ἰητροῖς ἐπιστήμοσι.* Phœnicides ap. Stob. VI. p. 80=45. *ἀφῆκα τοῦτον, λαμβάνων ἄλλον τινα Ἰατρόν· οὗτος, εἰσάγων πολλούς τινας, Ἔτεμν', ἔκαε.* Cf. Iamblich. Vit. Pythag. p. 196. Sic interpretandus Sophocl. Trach. 1016. *καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε νοσοῦντι Οὐ πῦρ οὐδ' ἔγχος τις ὀνήσιμον οὐκ ἐπιτρέψει.* Apud Latinos Ovidius Rem. Am. I. 229. *Ut corpus redimas ferrum patieris et ignem.* Propertius I. i. 25. *Et vos qui sero lapsum revocatis, amici, Quærite non sani pectoris auxilia. Fortiter et ferrum, sævos patiemur et ignes, Sit modo libertas, quæ velit ira, loqui.* Senec. Agam. 21. *Et ferrum et ignis sæpe medicinæ loco est.* Claudian. in Eutrop. II. 13. *Ulcera possessis alte suffusa medullis Non leviore manu, ferro sanantur et igni.* Plura e patribus adtulit Gatakerus in M. Ant. V. p. 193. Cf. Schrader. Emend. p. 100. et (quem laudat Boissonadus, *Notice des MSS. &c.* T. X. 2. p. 188.) Buttig. apud Reim. Vit. Fabric. p. 227. Ceterum bene notavit Stanleius, vulnus, non nisi ferro sanandum, dici apud Sophoclem in Ajac. 583. *τομῶν πῆμα.*

825. **Δεξιοῦμαι.** *Dextram prehendo.* Suid. *Δεξιοῦται. προσάγεται, φιλοφρονεῖ.* Hinc *comiter alloquor.* Aristoph. Plut. 752. *αὐτὸν ἠσπάζοντο, καὶ Ἐδεξιοῦνθ' ἅπαντες ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.*

829. **Φιλάνωρ.** Pers. 141.

835. **Ἔκπαγλος.** *Immanis.* Vid. nott. ad v. 48. Eustath. p. 374, 14. ducit ab *ἐκπλαγῆναι*, unde *ἔκπλαγος*, et per metathesin *ἔκπαγλος.*

836. **Παλίγκοτος.** Vid. supra 554.

838. **Λάσκω.** Vid. supra 579.

840. **Ὀχετεύω.** *Rivulum deduco. Derivo.* Hesych. *Ὀχετεύει. ἐπιχέει, σαλεύει, μεταφέρει.* Plato in Timæo. *τροφὴν τῷ σώματι τί*

ἡμῶν διωχέτευσαν, τέμνοντες οἷον ἐν κήποις ὀχετούς, ἵν' ὥσπερ ἐκ νάματος ἐπιόντος ἄρδοιτο.

841. **Δικτύου πλέω λέγειν.** Anglice *More full of holes than a net, as one may say.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 823.

843. **Γηρύων.** Dictus etiam Γηρυονεύς et Γηρυόνης. Vid. Museum Crit. II. p. 258. τρισώματος autem, ut apud Latinos *tricorpor.* Horat. 2. C. XIV. 8. *ter amplum Geryonen.*

851. * **Πίστευμα.** *Fidei pigneratio.* κύριος, *qui ratum facit.*

853. **Δορύξενος.** *Qui ex belli congressu fit hospes.* Eustath. ad Iliad. Γ. p. 405, 33. ἰστέον δὲ ὅτι τεσσάρων τούτων ὄντων, προξένων, ἀστοξένων, δορυξένων, καὶ ἰδιοξένων, πρόξενοι μέν, κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, οἱ ὅλης πόλεως ξένοι· παρ' οἷς καὶ πρέσβεις κατάγονται (vid. Æ. P. Lex. Ionic.) καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον. ἀστόξενοι δέ, οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι, καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι. ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ. δορύξενοι δέ, οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν. ἰδιόξενοι δέ, οἱ ἰδίᾳ καθ' ἑαυτοὺς ξένοι ὄντες—Pausanias, ibid. φησί, ὅτι δορύξενος, ὁ ἐκ πολεμίων φίλος. Erant igitur δορύξενοι Glaucus et Diomedes. Cf. Polluc. III. 60. Choeph. 560. ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.

854. **Ἀμφίλεκτος.** *Controversus.* de quibus utrinque dici potest. Aliter infra 1575. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει. Eurip. Phœn. 510. ἀμφίλεκτος ἔρις.

856. * **Δημόθρους ἀναρχία.** *Seditio cum clamore populari.* Vid. Glossar. in Pers. 642.

857. **Καταῤῥίπτω.** *Dejicio.* ῥίπτειν verbum de aleatoribus usurpatum; sed frequentius compositum ἀναῤῥίπτειν. Vid. ad Theb. 1300. βουλὴν καταῤῥίπτειν est *consilium subito et cæco quodam impetu inire.* Falsam esse Schutzii interpretationem vel ex hoc patet, quod *senatum* dejicere, non esset τὸν πεσόντα λακτίσαι πλέον, quæ verba ad familiam Agamemnonis post mortem ejus contumeliose tractandam manifesto pertinere arbitror.

858. **Λακτίζω.** *Calco.* Juvenal. X. 85. *curramus præcipites, et Dum jacet in ripa* calcemus *Cæsaris hostem.* Cf. XV. 59. Hoc est, quod ait Archilochus, *κατθανοῦσι κερτομεῖν ἐπ' ἀνδράσι.* Vide etiam Sophocl. Aj. 978. Psalm. XLI. 8, 9.

861. **Κατέσβηκα.** *Exstinctus sum. Defeci.* Vid. ad Theb. 581. Hippocr. de Aër. et Aq. p. 18. *τὰ παιδία ἀδύνατοι τρέφειν εἰσί· τὸ γὰρ γάλα ἀποσβέννυται ἀπὸ τῶν ὑδάτων τῆς σκληρότητος καὶ ἀτεραμνίης.*

862. * **Ὀψίκοιτος.** *Qui sero dormitum it.*

863. * **Λαμπτηρουχία.** *Lucernarum observatio.* Vide notas, ubi quam laudavi, Heathii interpretatio, nescio an sit vera. Quid si intelligamus per *λαμπτηρουχίας*, nocturnas foculorum accensiones, quibus veteres cubicula illustrare solebant? ut *λαμπτῆρες* sint *vigiles lucernæ*, ad quas Clytæmnestra se adsedisse dicat, dum conjux frustra exspectaretur. Quæstionem de his lucernis docte tractavit Lobeckius ad Sophocl. Aj. 283. post Casaubon. ad Athen. p. 995.

864. **Ἀτημέλητος.** *Neglectus. ἠμελημένος.* Hesych. Etymol. M. p. 163, 50. *Ἀτημέλητα, ἀπρονόητα, ἠμελημένα, ἀφρόντιστα. ἀπὸ τοῦ τῆ, ὃ σημαίνει τὸ λάβε.* Satis absurde. Xenoph. Cyrop. V. 49. *οὐδένα ἑκὼν ἀτημέλητον παρέλιπεν.* Verbum *τημελεῖν* exstat Eurip. Iph. A. 731. *χώρει πρὸς Ἄργος, παρθένους τε τημέλει.* Iph. T. 311. *ἀφρόν τ' ἀπέψη, σώματος τ' ἐτημέλει.*

865. **Κώνωψ.** *Culex.* Sic dictus, aiunt Grammatici, quia conicum habet nasum. Facete sane; forsan et vere. Georg. Pisid. de Mund. Op. 947. *ἡμᾶς δὲ κώνωψ εὐτελὴς διαστρέφει, Δάκνων, προσαυλῶν, ἐξυπνίζων πολλάκις.* Confer Aristoph. Plut. 537. Recte notavit Butlerus hoc dicere Clytæmnestram, se adeo vigilantem dormire, ut vel tenuissimo strepitu excitetur. Theocr. XXI. 4. *κἂν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι τὸν ὕπνον, Αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.*

866. **Ῥιπή.** *Vibratio.* Glossar. in Prometh. 126. de soni appulsu Pindar. Pyth. I. 17. Eadem constructio ap. Pindar. Nem. 102.

βελέων ὑπὸ ῥιπαῖσι. Apollon. Rhod. III. 969. *ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο.* (non *ῥιπῆς*) *θωΰσσω* Prometh. 703.

867. Χρόνος ὁ ξυνεύδων. *Tempus quod inter dormiendum elabitur;* nam plura somniantibus adparere solent, quam quæ eodem tempore vigilantibus accidere possent.

868. Ἀπένθητος. *Dolori minime succumbens.* Suspicatur tamen Maltbius ᾱ vim suam intensivam exserere.

870. Πρότονος. *Rudens.* Schol. Apollon. Rhod. I. 564. *πρότονοι, τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστίου ἐπὶ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμναν ἐκτεινόμενα σχοινία.* Homer. Il. A. 434. *ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν, προτόνοισιν ὑφέντες.* Callim. Ep. V. 4.

871. Στύλος. *Columna.* Recte observavit Butlerus *στύλον* denotare *columnam*, *στήλην* vero *cippum*; citatque Eurip. Iph. T. 571. *στῦλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες.*

Ibid. Ποδήρης. *Ad imum pertingens.* a summo sc. Vid. infra 1584. *τὰ ποδήρη ad pedes pertinentia.* Suidas, *Ποδήρης. ἕως τῶν ποδῶν χιτών.* quod apud Homerum *ποδηνεκές.* Il. K. 24. Compositum est ab *ἄρω*, unde etiam *ἁμαξήρης* v. 1021. *τοξήρης* Inc. Rhes. 227. *λεχήρης*, Eurip. Phœn. 1557. *λευκήρης* Pers. 1057. *εὐήρης aptus*, Hippocr. p. 13, 6. ed. Basil. *πισσήρης* Choeph. 266.

873. Ἐκ χείματος. *Post procellam.* Similis locus est Asclepiadæ Epigr. in Anal. I. p. 215. *ἡδὺ θέρους διψῶντι χιὼν ποτόν, ἡδὺ δὲ ναύταις Ἐκ χειμῶνος ἰδεῖν εἰαρινὸν στέφανον.* Cf. Eurip. Or. 717. Andr. 879. suavem Catulli locum 66. et mox Virgil. Ecl. V. 46.

876. Ἀξιόω. *Dignor.* Glossar. in Prometh. 223. Cf. Elmsl. ad Heracl. 918.

881. Τέλος. *Munus.* Inter sex hujus vocis significationes quas recenset Etymologus p. 750, 36. proxime accedit tertia, *τὸ πρᾶγμα.* Sed vid. ad Theb. 246. Eumen. 741. *ὅσοις δικαστῶν τοῦτ' ἐπέσταλται τέλος.* Infra 1173. *μάντις μ' Ἀπόλλων τῷδ' ἐπέστησεν τέλει.*

883. * Πορφυρόστρωτος. *Purpura constratus.* ut pavimentum dicitur λιθόστρωτος. Stanleius citat Virgil. Æn. I. 700. *stratum ostrum.* sed hoc de toris dicitur. De via stragulis vestibusque sternenda vid. interpp. ad Div. Marc. XI. 8. Mox in vv. 885. 886. obscure innuit consilium suum de marito interficiendo.

888. Εἰκότως. *Convenienter.* Æquum est me, qui per tot annos abfuerim, sermone longiore a te modo exceptum fuisse.

889. Μακράν. Subaudi ῥῆσιν. Sic μακρὰν ἔτεινας infra 1267. Sophocl. Aj. 1040. μὴ τεῖνε μακράν. μακράν γ' ἂν ἐξέτεινα Eurip. Med. 1347. Plene Plato de Rep. X. p. 605. D. μακρὰν ῥῆσιν ἀποτείνοντας ἐν τοῖς ὀδυρμοῖς.

Ibid. Ἐκτείνω. *Extendo.* Infra 200. Dicitur autem de *prolixo sermone,* τείνειν, ἐκτείνειν, ἀποτείνειν μακρὸν λόγον. Huc respicit Athenæus XIII. p. 573. B. καταλέξω δέ σοι, Κύνουλκε, Ἰωνικήν τινα ῥῆσιν ἐκτεῖνας, κατὰ τὸν Αἰσχύλον, περὶ ἑταιρῶν. Vid. Valcken. ad Herodot. VII. 51. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 65.

Ibid. Ἐναισίμως. *Decenter. Legitime.* προσηκόντως. Schol. Vid. supra ad v. 748.

892. Ἁβρύνω. *Delicatum et insolentem reddo.* Infra 1176. Sophocl. Œd. Col. 1339. κοινῇ καθ' ἡμῶν ἐγγελῶν ἁβρύνεται. Eurip. Iph. A. 858. δοῦλος. (sum) οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.

893. Χαμαιπετής. *Humi prostratus.* Sensus est, *ne tu mihi clamorem edas, barbarorum in morem, qui in terram prostrati reges adorare solent.* Sic recte interpretatur Scholiasta. χαμαιπετέων λόγων apud Pindar. Ol. IX. 19. a Stanleio citatum, simpliciter valet *humilium sermonum.* χαμαιπετὲς ἔπος Pyth. VI. 37. *irritum, in terram caducum.* Vid. Choeph. 966.

Ibid. * Προσχανεῖν. *Cum hiatu edere.* Aoristum posui, quia dubito an præsens forma χαίνω usquam apud vetustiores exstet; dicebant enim potius χάσκω, vel χασκάζω.

895. Τιμαλφέω. *Honoro.* Eumen. 629. διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον. ubi Schol. συνεχὲς τὸ ὄνομα παρ' Αἰσχύλῳ. δι' ὃ σκώπτει αὐτὸν 'Επίχαρμος. Hesych. Τιμαλφής. ἔντιμος, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη. Ἴων Φοίνικι δευτέρῳ. τίνες μὲν † τὴν ἰώνιον. Αἰσχύλος δὲ ἐν 'Επιγόνοις ἐπὶ τοῦ ἐντίμου. Forsan legendum τίνες μὲν τὸ ὤνιον. Etymol. M. p. 758, 32. Τιμαλφέστατον, παρὰ Λυκόφρονι, (364.) πρᾶγμα ἄγαν τίμιον—καὶ τιμαλφούμενος, ὁ τιμὴν εὑρίσκων. Vid. Ruhnken. ad Tim. p. 258.

896. Κάλλη. *Vestes purpura tinctæ.* πορφυρᾶ. Hesych. Etymol. M. p. 486, 46. τὰ πορφυρᾶ γάρ, κάλλη ἐκαλοῦντο. Εὔπολις, Βάπτειν τὰ κάλλη περίσεμνα τῇ θεῷ. (τὰ περίσεμνα Pollux VII. 14. vid. Porsoni Adv. p. 287.) καὶ Αἰσχύλος, 'Εν ποικίλοις γὰρ θνητὸν ὄντα κάλλεσιν—ἔνθεν καὶ τὸ καλλάϊνον. ἔστι δὲ χρῶμα ἀνθηρόν. Suidas; Καλάϊνον χρῶμα. Αἰσχύλος ἐν ποικίλοις κάλλεσι, ubi L. Bos. in Anim. c. 40. Æschylum Mathematicum designari putavit, eumque ποικίλα χρώματα, librum sic dictum scripsisse; cf. Fabric. Bibl. Gr. II. 16. in eodem fere errore versatum. Recte monuit V. D. in Misc. Obs. III. p. 92. voces ἐν ποικίλοις κάλλεσι, quas Stanleius inter fragmenta retulit, ad Agamemnona pertinere. Photius. 'Ημεροκαλλὲς —φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον—κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη. Exscribi merentur verba Perictyonæ ap. Stob. p. 465. ἢ διαφᾶσθαι εἵματα εἰκότα λίην καὶ ποικίλα ἀπὸ θαλασσίης βάψιος τοῦ κόχλου, ἢ ἄλλης χρόης πολυτελέος, μωρίη πολλή.

899. * Ποδόψηστρον. *Mantile ad pedes abstergendos. Tapetes qui pedibus substernuntur.* Schol. ἀπὸ μεταφορᾶς πέπλων, δι' ὧν τοὺς πόδας ἐκμάσσοντες λαμπροτέρους ποιοῦσιν οἱ τούτους ἐκπλύνοντες συνεχῶς. ποδόψηστρα γὰρ κυρίως ταῦτα λέγεται. νῦν δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἁπλῶς πέπλα οὕτως εἴρηκε.

Ibid. Ποικίλον. *Vestis variegata.* ἱμάτιον ζωγραφητόν. Hesych. Photius. Ποικίλον. τὸ Διονυσιακὸν ἱμάτιον οὕτως ἔλεγον. *tragicam pallam.* Theocrit. XV. 78. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον, λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν περονάματα φασεῖς. Aristoph. Plut. 1199. ἔχουσα δ' ἦλθες αὐτὴ ποικίλα. ubi vid. Musonius ap. Stob. p. 18. τί δὲ αἱ περίστυλοι αὐλαί; τί δὲ αἱ ποικίλαι χρήσεις; τί δὲ αἱ χρυσόρο-

φοι στέγαι; Jacobs. Anim. p. 224. conjicit αἱ ποικίλαι χρύσεαι. Sed legendum vel αἱ τῶν ποικίλων χρήσεις, vel, quod verum puto, αἱ ποικίλαι χρίσεις. *variorum unguentorum usus.* Vid. infra 909.

900. **Αὔτέω.** *Exclamo.* Theb. 380. Nescio an minus plene interpungendum sit post ἀΰτεῖ, ut sensus sit, *ipsa fama satis est præconii, sapientia conjuncta.*

901. **Ὀλβίζω.** *Beatum prædico.* Idem fere quod μακαρίζω. Vid. ad Prometh. 338. Euripides Ion. 308. σὺ δ' εἶ τίς; ὥς σου τὴν τέκουσαν ὤλβισα. (hoc est quod ait Musæus, Ὄλβιος ὅς σ' ἐφύτευσε, καὶ ὄλβιος ἣ τέκε μητήρ.) Cf. Sophocl. El. 692. Alibi tamen apud Euripidem denotat *beatum reddere.* Horat. 3. C. IX. 45. *Non possidentem multa* vocaveris *Recte* beatum; οὐκ ἂν ὀλβίσαις.

902. **Εὐεστώ.** Vid. supra 630. Ceterum post ὀλβίσαι χρή subaudiendum μόνον. Respicitur decantatum Solonis dictum, εἰ δὲ πρὸς τούτοισι ἔτι τελευτήσει τὸν βίον εὖ, οὗτος ἐκεῖνος ὃν σὺ ζητέεις, ὄλβιος κεκλῆσθαι ἄξιός ἐστι. πρὶν δ' ἂν τελευτήσῃ, ἐπισχέειν, μηδὲ καλέειν κω ὄλβιον, ἀλλ' εὐτυχέα. Herodot. I. 32. Cf. Barnes. ad Eurip. Andr. 100.

905. **Διαφθείρω.** *Corrumpo.* Vid. notas.

907. **Εἴπερ τις.** *Si quis alius.* Eurip. Phœn. 1589. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ, (*if any man ever was*) ubi hunc loquendi modum exemplis illustravit magnus interpres: quibus adjicias Herodot. III. 2. εἰ γάρ τινες καὶ ἄλλοι, τὰ Περσέων νόμιμα ὀρθῶς ἐπιστέαται καὶ Αἰγύπτιοι. Xenoph. Cyr. V. I. 6. εἴ τις καὶ ἄλλος ἀνήρ, καὶ ὁ Κῦρος ἄξιός ἐστι θαυμάζεσθαι. Sophocl. Aj. 487. ἐγὼ δ' ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός, Εἴπερ τινος, σθένοντος ἐν πλούτῳ Φρυγῶν. Cf. Schaefer. ad Œd. Col. 734. 1663.

910. **Ἀνθρώπειος.** *Humanus.* τραγικώτερον quam ἀνθρώπινος, qua forma primus fortasse usus est Plato, secundum Lennep. ad Phalar. p. 263. Cf. ad Thom. M. p. 74. Pierson. ad Moer. p. 27. Burneium in Censura Menstrua T. LXXXI. p. 97.

Ibid. Αἰδοῦμαι. *Vereor.* Locutio paullo rarior. Suppl. 487. Ζηνὸς αἰδεῖσθαι κότον Ἱκτῆρος. Eurip. Heracl. 1038. ἀλλ' οὐ χρησμὸν ᾐδούμην θεοῦ. ubi vid. Elmsl.

911. Φήμη δημόθρους. *Rumor popularis.* Vid. 856. Schol. ὑπὸ τοῦ δήμου φημιζομένη. ὡς καὶ Ἡσίοδος φησι (ἔργ. II. 385.) φήμη δ' οὐ πάμπαν ἀπόλλυται, ἥντινα πολλοὶ Λαοὶ φημίζουσι.

912. Ἐπίζηλος. *Qui beatus prædicatur.* ζηλῶ *admiror*, φθονῶ *invideo.* Plato Menex. πρῶτον μὲν ζῆλος, ἀπὸ ζήλου δὲ φθόνος.

917. Ὑπαί. Schol. in Dionys. Thrac. p. 928, 15. καὶ ἡ ὑπό, Δωρικώτερον ὑπὰ εἰρημένη, πλεονασμὸν ὑπομένει τοῦ ῑ—ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης (Il. B. 824.) καὶ ἡ κατὰ καταί,—καταίβατός ἐστι κέλευθος (Apollon. Rhod. II. 352. ubi καταιβάτις.) καὶ ἡ παρά παραί. (παραιβάδης Eumen. 536.) Vid. notata ad v. 435. ὑπείρ ex Homero confert Schol. modo citatus.

Ibid. Ἀρβύλη. *Calceus.* Etymol. M. p. 1335, 21. Ἀρβύλη. Εὐριπίδης, (Hipp. 1189.) αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. λέγει δὲ καὶ παρωνύμως Θεόκριτος, (VII. 26.) πᾶσα λίθος πταίουσα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει—παρὰ τὸ ἁρμόζεσθαι τοῖς ποσίν, ἁρμύλη. καὶ ἀρβύλη. ἐστὶ δὲ εἶδος ὑποδήματος περισσῶς εἰργασμένον. Suidas, a Stanleio laudatus, Αἰσχύλος πρῶτος εὗρε προσωπεῖα δεινὰ καὶ χρώμασι κεχρισμένα ἔχειν τοὺς τραγικούς, καὶ ταῖς ἀρβύλαις ταῖς καλουμέναις ἐμβάταις κεχρῆσθαι.

918. * Πρόδουλος. *Qui servi vice fungitur.* ut πρόβοσκος apud Herodot. I. 113. est *propastor.* uti interpretatur Æ. P. Sed de hac voce ἐπέχω.

Ibid. Ἔμβασιν ποδός. i. e. πόδα ἐμβαίνοντα ἀρβύλαις, quæ ideo dicebantur ἐμβάδες vel ἐμβάται, seu potius πόδα ᾧ τις ἐμβαίνει, *pedis vestigium.* Eurip. Bacch. 739. δίχηλον ἔμβασιν, *bovis pedem bifidum.* De soleis exuendis vid. Grotium ad Matth. III. 11. Gataker. A. M. II. 19.

919. Ἁλουργίς. *Vestis purpurea.* Hesych. Ἁλουργές. πορ-

φυρᾶ. Etymol. M. p. 70, 23. *Ἀλουργίς. ἐκ τοῦ ἅλς ἁλός, καὶ τοῦ ἔργον, ἡ ἀπὸ θαλασσίου κόχλου γινομένη καὶ ἐργαζομένη. ἡ λεγομένη πορφύρα. καὶ ἁλουργά, πορφυρᾶ.* Anacreont. XI. *ἁλιπορφύροις τάπησι.* Aristoph. Eq. 963. ab Arnaldo citatus, *ἁλουργίδα ἔχων καταπαστόν.* Chamæleo ap. Athen. IX. p. 374. A. *καὶ ἐφόρει ἁλουργίδα καὶ κράσπεδα χρυσᾶ.* Antiatticista ap. Bekker. p. 81. *Ἀλουργόν: οὐχ, ὡς οἴονται, ἁλουργὲς μόνον.* Cf. Lexic. ibid. p. 379, 22. 25. 27.

920. **Ὄμματος φθόνος.** *Invidia ex visu concepta.* nisi malis intelligere vim quæ invidorum oculis (*βασκάνων*) inesse putabatur. De invidia Deorum vide ad Pers. 368. *πρόσωθεν* autem intellige de Diis res hominum e longinquo intuentibus. Infra 925. Eumen. 297. *κλύει δὲ καὶ πρόσωθεν ὢν θεός.* Cf. Prometh. 320.

921. ***Δωματοφθορέω.** *Rem familiarem perdo.* Vide notas.

922. **Ὑφή.** *Textura.* atque inde *id quod textum est.* Vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 528.

926. **Χρῶμαι.** *Utor.* Hunc loquendi modum copiose illustravit Vir summus, T. Hemsterhusius ad Callim. H. Dian. 69.

927. **Ἐξαίρετος.** *Selectus.* *ἐξαίρετον* dicitur id quod ex rerum communitate eximitur ut alicui donetur. Herodot. II. 98. 141. V. 45. Eumen. 399. *τῶν αἰχμαλώτων χρημάτων λάχος μέγα Ἔνειμαν αὐτόπρεμνον εἰς τὸ πᾶν ἐμοί, Ἐξαίρετον δώρημα Θησέως τόκοις.* Sophocl. Aj. 1319. *ἔκκριτον δέ νιν Δώρημα κείνῳ δῶκεν Ἀλκμήνης τόκος.* Vid. Æn. IX. 270.

929. **Κατέστραμμαι.** *Subigor.* Cum infinitivo, sicut ap. Herodot. VII. 51. *Κῦρος—Ἰωνίην πᾶσην κατεστρέψατο δασμοφόρον εἶναι Πέρσῃσι.*

931. **Κατασβέννυμι.** Vid. supra 861.

932. **Ἰσάργυρος.** *Argento contra carus.* Antiatticista Sangerm. p. 100, 21. *Ἰσάργυρον, ἰσόχρυσον; ἀντὶ τοῦ πολυτίμου.* Theopompus ap. Athen. XII. p. 256. C. *ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ἡ πορφύρα πρὸς*

ἄργυρον ἐξεταζομένη, Stanleio laudatus. Vid. Heringæ Obs p. 276. Achæus Athen. XV. p. 689. B. ἰσάργυρόν τ' ἐς χεῖρα Κυπρίου λίθου Δώσουσι κόσμον, χρημάτων τ' Αἰγυπτίων. Sic ἰσόχρυσος Archestratus Athen. VII. p. 305. E. Cf. Iliad. X. 351.

933. **Κηκίς.** *Id quod tingit.* et hinc vel de purpura cochleæ dicitur, vel de galla quercina. Vid. Hesych. in v. Choeph. 266. ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός. 1008. μαρτυρεῖ δέ μοι Φάρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος. Φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται, Πολλὰς βαφὰς φθείρασα τοῦ ποικίλματος.

Ibid. * **Παγκαίνιστος.** *Semper recens.* Difficile est vim hujus vocis accurate exprimere. καινίζειν est *re quavis primum uti*, Anglice, *to hansel.* Infra 1038. Choeph. 490. μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ὡς ἐκαίνισαν. (sic enim lego;) et hinc παγκαίνιστος est purpura, cujus talis est copia, ut ea semper recenti quivis uti possit.

936. **Πατησμός.** *Conculcatio.* Hanc formam genuinam esse, non πατισμός, docuit Bergler. ad Alciphr. I. 22. p. 88. ἀγαπησμός habet Menandr. in Συναριστώσαις ap. Lex. Seguier. p. 324, 30.

937. **Προφέρω.** *Adfero.* Insolita locutio de oraculo. Verbum quo utitur in hac re Herodotus est ἀνενεῖκαι. Loci constructio, vel sensus, qui interpretes mire vexavit, satis manifestus. *Multarum vestium conculcationem vovissem, vitæ Agamemnonis servandæ modum excogitans, si ita ab oraculo fuisset imperatum.* Et sic fere Musgravius; "*In ædibus edito (sc. oraculo) fatidicis.*"

938. **Κόμιστρα.** *Pretium ob rem recuperandum solutum,* τῷ κομίζοντι sc. Alia nomina verbalia in τρον desinentia similem notionem habent. Pollux VI. 186. de mercedibus, ἰατρῷ μὲν σῶστρα— τῷ δὲ παιδεύοντι, δίδακτρα—καὶ τῷ φέροντι, κόμιστρα—καὶ τῷ μηνύσαντι, μήνυτρα. καὶ τροφεῖ, θρέπτρα.—δίδακτρα præbet Theocr. VIII. 86. σῶστρα Herodot. I. 118. IV. 9. μήνυτρα Thucyd. VI. 27.

939. **Φυλλάς.** Vid. supra 78.

941. * **Δωματῖτις.** *Domestica.* fem. a δωματίτης. Hujus-

modi nomina *localia* dici possint. Steph. Byz. v. Χώρα—ἡ ἀπὸ τοῦ χώρα, χωρίτης, ὡς ἀπὸ τοῦ ἕδρα, ἑδρίτης, ἑσπέρα ἑσπερίτης—Sic Δενδρίτης, Σταγειρίτης, ἀστίτης Sophocl. ap. Steph. v. Ἄστυ. Ἀσπιδίτης ibid. v. Ἀσπίς—αὐλίτης Apollon. Rhod. IV. 1487. ποιμνίτης Eurip. Alc. 588.

943. Ὄμφαξ. *Uva acerba.* Etymol. M. p. 625, 53. Ὄμφαξ. τὸ ὀξεινόν. Βάβριος, (in fabula de vulpe uvas appetente) Ὄμφαξ ὁ μὴ πέπειρος, βότρυς ὡς ᾤμην. (Male pro ὡς ᾤμην, βότρυς.) καὶ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ, (Jerem. XXXI. 29.) γονεῖς φάγωσιν ὄμφακας, καὶ τέκνα ὡμωδιάσωσιν. (vid. Sylburg.) Theocr. XI. 21. φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς. Est autem periphrasis æstivi temporis, *quando Jupiter.* i. e. aer, *uvas maturat, ut ex iis vinum fiat.* Eandem usurpavit vates Iesaias XVIII. 5. (in Hebr. vel in versione Anglica, nam inter se discrepant interpretes) *Profecto ante tempus messis, quum absolutum est germen, flosque abierit in omphacem maturescentem.*

945. Τέλειος. *Qui perfectum reddit.* Domus autem perfecta erat, cui præerant dominus et uxor ejus. Hesych. Τέλειοι. οἱ γεγαμηκότες. (Angl. *Complete.*) Contra δόμος ἡμιτελὴς dicitur Homero Il. B. 701. domus unde maritus abierat ad bellum Trojanum. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 225. τέλος autem dicebantur nuptiæ.

Ibid. Ἐπιστρωφάομαι. *Frequento.* Active ap. Homer. Od. P. 486. ἐπιστρωφῶσι πόληας. Simplex στρωφάομαι infra 1195.

946. Ζεὺς τέλειος. *Jupiter perfector*, vel *pronubus.* "Dii, in quorum auspiciis et tutela erant conjugia, θεοὶ τέλειοι dicebantur: in quibus præcipue cultam scimus Ἥραν τελείαν, a Latinis *Junonem pronubam* dictam. Diodor. Sic. V. 73. προθύουσι δὲ πρότερον ἅπαντες τῷ Διῒ τῷ τελείῳ, καὶ Ἥρᾳ τελείᾳ." Verba sunt Ruhnkenii l. c. Crinagoras ap. Dorvill. ad Char. p. 30. ἠοῖ ἐπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Eumen. 214. Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα. Noster ap. Schol. Pindar. Nem. X. 31. Ἥρα τελεία, Ζηνὸς εὐναία δάμαρ.

949. Προστατήριον καρδίας. *Juxta præcordia situm*, et quasi ante fores præcordiorum. Vid. ad Theb. 445.

950. Τερασκόπος. *Portentorum observator. Præsagus malorum.* Eurip. Bacch. 248. τὸν τερασκόπον Τειρεσίαν. Vid. supra 123.

951. * Μαντιπολέω. *Circa vaticinia versor.* μαντίπολος Eurip. Hec. 123.

952. Ἀποπτύω. *Respuo. Aversor.* Glossar. in Prometh. 1106. Sensus est, *et cur non fiducia hos terrores, velut somnia obscura, abjiciens, animi sedem insidet?* Cf. Choeph. 410.

956. Πρυμνήσια. *Rudentes,* quibus navis e puppe ad terram adligatur. Schol. ad Iliad. A. 436. De Ξυνεμβόλοις vid. notas.

957. Παρηβάω. *Ætatis vigorem transeo.* Thucyd. II. 44. Herodot. III. 53. ὅ τε Περίανδρος παρηβήκεε, καὶ συνεγινώσκετο ἑωυτῷ οὐκέτι εἶναι δυνατὸς τὰ πρήγματα ἐπορᾷν τε καὶ διέπειν.

961. * Αὐτόμαρτυς. *Qui ipse sibi testis est.* ὁ ἑαυτῷ μαρτυρῶν. Hesych.

966. Ματάζω. *Desipio.* Sophocl. Œd. T. 891. ἢ τῶν ἀθίκτων ἕξεται ματάζων. Constructio videtur esse vel κέαρ οὔτι ματάζει κατὰ σπλάγχνα, vel ut invicem apponantur σπλάγχνα et κέαρ. *Cor vero intus non vana cogitat, agitatum curæ vorticibus,* apud *mentem justa et certe eventura meditantem.*

970. * Ψύθης. *Falsus.* Vid. supra 462. Infra 1056. De formis ψύθης, ψυδρός, ψεδνός, vid. Ruhnken. Epist. Crist. II. p. 215. Hemsterhus. ad Callim. Fr. CLXXXIV.

973. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis.* Infra 1302. τὸ μὲν εὖ πράσσειν ἀκόρεστον ἔφυ Πᾶσι βροτοῖσιν. Sensus est, *in eo puncto non consistit, sed ulterius ire pergens, in pejus mutatur.* Breviter enunciatum est ab Hippocrate, αἱ ἐπ' ἀκρὸν εὐεξίαι, σφαλεραί. (citat Stanleius.) Plenius Theognis vv. 227—232. ubi legendum, ἄλλοτε κἄλλος ἔχοι.

974. Ὁμότοιχος. *Qui ab alio intergerina tantum pariete se-*

paratur. Callim. H. Cer. 117. Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος, ὃς τοὶ ἀπεχθής, Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί εμίν.

Ibid. Ἐρείδω. *Niti facio.* domum scilicet. Choeph. 644. Δίκας δ' ἐρείδεται πυθμήν. Schol. Venet. in Iliad. Π. 108. κυρίως τὸ ἐρεῖσαι τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι. εὕρηται δὲ καὶ ἐπὶ βολῆς. Vid. Schol. Aristoph. Pac. 25.

975. Εὐθυπορέω. *Recto itinere utor.* Theophrast. a Stephano citatus, καί τοι τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τισι τούτων· εὕρουν γὰρ τὴν φορὰν καὶ ἀνεμπόδιστον ἔχουσιν.

977. Ἕρμα. *Scopulus submarinus.* Harpocratio, Ἑρμάς, ὕφαλος πέτρα. Ἀντιφῶν ἐν τῇ πρὸς Καλλίου ἔνδειξιν ἀπολογίᾳ. ἔστι τοὔνομα καὶ παρὰ Ἀνακρέοντι, καὶ ἐν Γηρυτάδῃ Ἀριστοφάνους. Qui hæc compilavit Photius, habet ἕρμαν, ὕφαλος πέτρα. Corrigendum utrobique ἕρμα, ἡ ὕφαλος πέτρα. Eumen. 560. δι' αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον=Ἕρματι προσβαλὼν Δίκας, ὤλετ' ἄκλαυστος, αἶστος. Anacr. ap. Hesych. in v. ἀσήμων ὑπὲρ ἑρμάτων φορεῦμαι. Vid. Herodot. VII. 183.

978. Κτήσιος. *Ad possessionem pertinens.* κτήσιος Ζεὺς Suppl. 444. infra 1005. ubi plura. Constructio est καὶ τὸ μὲν χρήματων ὄκνος προβαλὼν ἀπ' εὐμέτρου σφενδονᾶς. Vid. notas. Theb. 767. πρόπρυμνον ἐκβολὰν φέρει=ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν=ὄλβος ἄγαν παχυνθείς. Philosophorum dicta de opibus in mare projiciendis protulit Hemsterhusius ad Lucian. I. p. 173. Conf. Menag. ad Laert. VI. 87.

980. Σφενδονή. *Funda.* Memini me vidisse locutionem ἀποσφενδονᾷν τὰ χρήματα, *dissipare,* sed locus non succurrit. Aristoph. Plut. 33. τὸν ἐμὸν—Ἤδη νομίζων ἐκτετοξεῦσθαι βίον. ubi vid. Spanhem.

983. * Ποντίζω. *Submergo.* sc. ὁ γόμος τὴν ναῦν. Usitatius est καταποντίζειν, Herodoto καταποντοῦν.

985. Ἀμφιλαφής. *Amplus,* qui ambas manus impleat. Timæus Lex. Plat. Ἀμφιλαφές. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔστιν δ' ὅτε καὶ ἀμ-

φίσκιον. ubi vide Ruhnken. Herodot. IV. 28. βρονταὶ ἀμφιλαφέες. vid. Æ. P. Lex. Ion. De ἀλόκων vid. ad Theb. 590. Ceterum frumentum dicitur πολλὰ δόσις ἐκ Διός, ut in Theb. 354. πολλὰ γᾶς δόσις.

Ibid. Ἐπέτειος. *In annum durans*: vel *solennis*; Herodot. IV. 26. θυσίας μεγάλας ἐπετείας ἐπιτελέοντες.

986. Νῆστις νόσος. Vid. supra ad 320.

989. Ἐπαείδω. *Incanto.* Hoc enim modo sanguinem e vulnere erumpentem sisti posse credebant. Odyss. T. 457. ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν Ἔσχεθον. ubi Schol. ἰστέον ὅτι ἀρχαία ἐστὶν ἡ διὰ τῆς ἐπαοιδῆς θεραπεία, ὥστε καὶ Πίνδαρος ἐπὶ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, μαλακαῖς ἐπαοιδαῖς λέγει. (Cf. Glossar. in Prometh. 180.) Hoc igitur ait Chorus, idem remedium quod ad sanguinem e vulnere recens facto profluentem cohibendum valet, cruorem vitalem semel emissum revocare non posse. Cum hoc loco comparandus Eurip. Suppl. 776. 2 Sam. XIV. 14. ὅτι θανάτῳ ἀποθανούμεθα, καὶ ὥσπερ τὸ ὕδωρ τὸ καταφερόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ὃ οὐ συναχθήσεται.

990. *Ὀρθοδαής. *Peritus.* Angl. *knowing the right way.* Innuitur Æsculapius, quem suasit ἀγάνορι μισθῷ=χρυσὸς ἐν χερσὶν φανείς,=ἄνδρ' ἐκ θανάτου κομίσαι=ἤδη ἁλωκότα=χερσὶ δ' ἄρα Κρονίων ῥί=ψαις δι' ἀμφοῖν ἀμπνοὰν=καθέλεν ὠκέως, Pindar. Pyth. III. 97. De Æsculapii pœna et crimine vid. F. Ursin. ad Virgil. Æn. VII. 772. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 236. Heyn. ad Apollod. p. 276. [τὸν ὀρθοδαῆ ad Hippolytum refert Musgrav. sc. *recte sentientem.* Tiresiam innui censet Auratus.]

995. Πλέον φέρειν. *Proficere; mihi* scilicet. Sic enim potius verterim quam *auxilium ferre,* quod in notis posui. Notæ sunt formulæ τί πλέον; *quid prodest?* οὐδὲν πλέον, *nil prodest.* Quædam loca in usum tironum indicabo. Sophocl. Œd. T. 919. Eurip. Phœn. 563. Iph. A. 1373. Heracl. 467. Hel. 329. Aristoph. Plut. 531. Menand. Hypobolimæo Stob. Ecl. X. p. 135. Id. ibid. Floril. p. 339. Philem. ibid. p. 446. Theocrit. Epigr. VI. 1. Leonid. Anal. I. p. 234.

Antipat. Sidon. ibid. II. p. 14. Babr. in ed. Furiæ p. 149. Platon. Crit. fin. Cf. Muret. V. L. XII. 13. Valcken. Diatr. Eurip. p. 150.

996. **Προφθάνω.** *Præverto.* Eurip. Phœn. 1400. *λόγχην ἐνώμα στόματι, προφθῆναι θέλων.*

1000. **Ἐκτολυπεύω.** *Deglomero. Perficio.* Hesych. Ἐκτολυπεύσας. τελειώσας. ex Hesiodi Scut. 44. *χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας.* Metaphora e lanificio desumta. *τολύπη* est *glomus lanæ. τολυπεύειν lanam glomerare in orbes,* uti loquitur Ovidius, *ἐκτολυπεύειν lanam ex orbe deglomerare.* Eustath. ad Iliad. Ω. p. 1336, 18. *ἰστέον δὲ καὶ ὅτι ἡ τολύπη, κατὰ τοὺς παλαιούς, ἐρίων σφαῖρα. ὅθεν τὸ τὰ πολλὰ εἰς τέλος ἓν συγκεφαλαιοῦν, τολυπεύειν λέγεται.*

1001. **Ζωπυρέω.** *Ignifico.* Glossar. in Theb. 276.

1003. * **Ἀμηνίτως.** *Clementer. Adeo ut non irascatur.* Cf. v. 632. Apud Herodot. I. 207. Crœsus, quum in servitium esset redactus, Cyrum ita compellat, *ὦ βασιλεῦ—ἐπεί με Ζεὺς ἔδωκέ τοι.—*

1004. **Χέρνιψ.** *Aqua ad lavandas manus.* Solebant enim veteres ante cibum *νίψασθαι* manus, et post cibum *ἀπονίψασθαι,* teste Polluce quem Stanleius advocavit. Unde *χερνίβων* dicit Clytæmnestra, inquit Vir doctus, synecdochice pro *διαίτας.* Allegat etiam Virg. Æn. I. 704. Odyss. A. 136. Choeph. 653. *ποία δὲ χέρνιψ φρατόρων προσδέξεται;*

1005. **Κτήσιος.** *Penas* vel *Penuarius.* Jovis titulus. Suppl. 940. *κτησίου Διὸς χάριν.* " Dionysius lib. I. Deos penates a Græcis scriptoribus dici scribit partim *κτησίους,* partim *ἑρκείους, πατρῴους, μυχίους.* Sed lib. VIII. p. 15. lares vocat *θεοὺς κτησίους.* Inde est, quod in cella penuaria statuebatur ejus simulacrum; nam in cella reposita sunt utensilia, *ἡ κτῆσις.*" H. Vales. in Harpocr. p. 120. Apte autem dicuntur servi adstare Jovis Ctesii aræ, quæ in cella penuaria collocari solebat. Harpocr. *Κτήσιον Δία ἐν τοῖς ταμείοις ἵδρυντο. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ—Νῦν δ' εἰς γυναικωνῖτιν εἰσιόνθ' ὅταν Ἴδω παράσιτον, τὸν δὲ Δία τὸν Κτήσιον Ἔχοντα τὸ ταμιεῖον οὐ κεκλεισ-*

μένον, 'Αλλ' εἰστρέχοντα πορνίδια—Servius ad Æn. II. *Singula domus sacrata sunt Diis, ut culina Diis Penatibus* (*θεοῖς κτησίοις*) *maceries, quæ ambit domum, Herceo Jovi.* Vid. infra ad v. 1023.

1008. Πραθέντα τλῆναι. *Quum venditus esset, tolerasse.* (*σπείρας ἔτλα* Theb. 751.) Eurip. Alc. 1. *ὦ δώματ' 'Αδμήτει', ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.* ubi vid. Monk. et ad v. 285.

Ibid. Θιγεῖν. *Tangere.* Aoristus a themate obsoleto *θίγω*. Eodem fere modo dictum est *εὐνῆς θιγειν*. Vid. Monk. ad Hippol. 14.

1009. Ἐπιῤῥέπω. Vid. supra v. 242.

1010. Ἀρχαιόπλουτος. *A majoribus dives.* Sophocl. 1393. *ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἑδώλια.* Lysias de Bonis Aristoph. I. p. 322. ed. Aug. *φαινόμεθα δὴ καὶ τῶν ἀρχαιοπλούτων πολὺ ἐψευσμένοι, καὶ τῶν νεωστὶ ἐν δόξῃ γεγενημένων.* Commode advocat Stanleius Aristot. Rhet. II. 32. *διαφέρει δὲ τοῖς νεωστὶ κεκτημένοις, καὶ τοῖς πάλαι, τὰ ἤθη· τῷ ἅπαντα μᾶλλον καὶ φαυλότερα τὰ κακὰ ἔχειν τοὺς νεοπλούτους· ὥσπερ γὰρ ἀπαιδευσία πλούτου ἐστί, τὸ νεόπλουτον εἶναι.*

1012. Παρὰ στάθμην. *Præter amussim.* Hesych. *Στάθμη. σπάρτος, ἐν ᾗ ἀπορθοῦσιν οἱ τέκτονες.* Schol. ad Iliad. Ο. 410. *Στάθμη. ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ἡ καὶ κατευθυντηρία λεγομένη. τούτῳ δὲ κανονίζεται τὸ ξύλον.* Sophocl. Oenomao fr. III. *ὥστε τέκτονος Παρὰ σταθμὴν ἰδόντος ὀρθοῦται κανών.* ubi tamen videtur significare *secundum amussim*; ut in Eurip. Ion. 1514. *παρ' οἵαν ἤλθομεν στάθμην βίου.*

1016. Ἀπειθέω. *Obedientiam non præsto.* De hac forma et *ἀπιστεῖν* vid. Valckenaer. ad Herodot. VI. 108.

1017. Χελιδών. *Hirundo.* Avis garrula; unde barbari, quorum garritus intelligi nequit, *χελιδόνες* dicuntur. Hesych. *Χελιδόσι. τοὺς βαρβάρους χελιδόσιν ἀπεικάζουσι διὰ τὴν ἀσύνθετον λαλίαν.* Nicostratus Stobæi XXXIV. p. 178. Trincav. *εἰ τὸ συνεχῶς καὶ πολλὰ*

καὶ ταχέως λαλεῖν Ἦν τοῦ φρονεῖν παράσημον, αἱ χελιδόνες Ἐλέγοντ' ἂν ἡμῶν σωφρονέστεραι πολύ. Ænigma Pythagoreum fuit χελιδόνα μὴ εἰσδέχεσθαι, quod Proclus in Hesiod. p. 160. ita explicat; φλυαροὺς μὴ εἰσάγειν εἰς τὸν οἶκον, καὶ λάλους. Aristoph. Ran. 93. ex Euripidis Alcmena, χελιδόνων μουσεῖα. et 678. Cleophontis dictionem peregrinam perstringens, ἐφ' οὗ δὴ=χείλεσιν ἀμφιλάλοις=δεινὸν ἐπιβρέμεται=Θρῃκία χελι=δὼν ἐπὶ βάρβαρον ἑζομέ=νη πέταλον. ubi vid. Brunck. Herodot. II. 57. αἱ γυναῖκες, διότι βάρβαροι ἦσαν, ἐδόκεόν σφι ὅμοια ὄρνισι φθέγγεσθαι.

1020. Τὰ λῷστα τῶν παρεστώτων. *Optima eorum quæ in hoc rerum statu fieri possunt.* Prometh. 224. κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων τότε Ἐφαίνετ' εἶναι.—ubi vide notata.

1021. * Ἁμαξήρης. *Currui aptatus.* Vid. supra ad v. 871.

1023. Ἑστία μεσόμφαλος. *Focus media domo accensus.* Innuit aram Διὸς Ἑρκείου. Schol. Venet. in Iliad. Π. 231. ἐπεὶ ἐν μέσῳ τοῦ οἴκου Ἑρκείου Διὸς βωμὸς ἵδρυται, μεσερκεῖον καλοῦσι τὸν Δία. Neoptolemus, teste Arctino apud Proclum p. 484. ἀποκτείνει Πρίαμον, ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ Ἑρκείου βωμὸν καταφυγόντα. (et sic Eurip. Tro. 16.) Hæc autem ara, inquit Virgilius Æn. II. 512. *Aedibus* in mediis *nudoque sub ætheris axe Ingens ara fuit.* Vid. Schneider. Epimetr. ad Xenoph. Mem. p. 274. Ovid. Heroid. VII. 13. *Occidit internas conjux mactatus ad aras.* ubi N. Heinsius citat ex Ibide de Priamo, *Cui nihil Hercei profuit ara Jovis.* Ceterum voces μεσόμφαλος ἑστία de ara Delphica posuit Euripides Ion. 462.

1027. * Ἀξυνήμων. *Ignarus.* Idem valet atque ἀξύνετος.

1028. Κάρβανος. *Barbarus.* Suppl. 911. κάρβανος ὢν Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν. ibid. 128. κάρβανα δ' αὐδὰν εὐακοεῖς. Eustath. ad Iliad. B. p. 368, 36. ex Aelio Dionysio memorat καρβάνους et κάρδακας, quæ nomina a Κάρ profluxerant. Etymol. M. p. 490, 47. Καρβᾶνες. οἱ βάρβαροι, οἱ ἔχοντες Καοὸς βοήν. Λυκόφρων. (605.) Κάρβανον ὄχλον. Idem Lycophron. 387. νυμφεῖα πρὸς κηλωστὰ καρβάνων τελεῖν. Photius, Καρβανίζει. βαρβαρίζει.

1034. * Ἐξαφρίζομαι. *Despumo.* Schol. ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stanleius laudat Virgil. G. III. 203. *spumas agit ore cruentas.*

1038. Καινίζω. *Primus utor.* Hesych. Καινίσαι. καινῷ χρῆσθαι. Suid. Καινιζέται, καὶ καινίζω σε, αἰτιατικῇ. Eurip. Peirithoo, οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ Ἔρριψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον. Hæc contulit Abresch. Vid. supra ad v. 933.

1039. Πόποι. *Dii.* Etymol. M. p. 823, 30. οἱ Σκύθαι, ἀγάλματα τινὰ ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπους αὐτὰ καλοῦσιν. Eustath. ad Il. A. p. 98, ult. εὕρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι. Sophoclem innuit, qui in Œd. T. 175. dixit ἔλθετε νῦν, ὦ πόποι. ubi Musgravius adfert Lycophr. 943. τοίγαρ πόποι φύξηλιν ἤνδρωσαν στρατόν. et Plutarch. II. p. 22. C. Δρύοπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας [καλοῦσι.]

Ibid. Δᾶ. *Terra.* Dorice. Vid. ad Prometh. 584. nott. et Glossar. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1304. φεῦ δᾶ. Schol .δᾶ, γῆ, Δωρικῶς. ὅθεν καὶ Δημήτηρ, οἷον γῆ μήτηρ.

1041. Ἀνοτοτύζω. *Exclamo* ὀτοτοῖ. Vide notata. Eurip. Hel. 376.

1048. Ἀγυιάτης. *Qui vicis præest.* Vide notas. Pindar. Pyth. XI. 2. a V. D. indicatus, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις. Schol. σύνοικε. Notior forma est ἀγυιεύς. Hesych. Ἀγυιεύς. ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Harpocrat. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. plura ibi vide. Ceterum bene observavit Stanleius; "Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Casandra non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens; quippe τὸ ἀγυιεὺς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Æschylus noster; Ἀγυιεῦ, inquit, ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ."

Ibid. Ἀπόλλων. Macrobius, Sat. I. 17. a Stanleio adlegatus; *Alii cognominatum Apollinem putant* ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῷα. *Exanimat*

enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit. Ut Euripides in Phaethonte, ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός. *Item Archilochus,* ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὄλλυ', ὥσπερ ὀλλύεις. *Denique iniustos morbo* Ἀπολλωνοβλήτους καὶ ἡλιοβλήτους *appellant.*

1056. **Ψύθης.** Vid. supra 970.

1058. **Συνίστωρ.** *Conscius.* Thucyd. II. 74. Philodem. Anthol. Pal. T. I. p. 84. In hoc loco accusativum regit, ut verbale φύξιμος Sophocl. Ant. 799. πόριμος Prometh. 939. Xenoph. Cyrop. III. 3, 9. ἐπιστήμονες ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ἕκαστος ὁπλίσει. Hæc et plura contulit Matthiæ. Gr. Gr. §. 416.

1059. **Αὐτοφόνος.** *Qui se* vel *suos perimit.* Itys a matre peremtus dicitur αὐτοφόνως occidisse, Suppl. 68. Sophocl. Aj. 840. τοὺς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. ubi consule Lobeckium. Eodem sensu dicebant αὐτοφόντης, αὐθοέντης, αὐτόχειρ.

Ibid. **Ἀρτάνη.** *Laqueus.* Quo genere mortis uti solebant feminæ. Exempla ubivis obvia sunt. Vid. supra 848.

1060. **Σφαγεῖον.** *Vas ad victimarum sanguinem recipiendum.* τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται. Etymol. M. p. 737, 41. Suid. Σφαγεῖον. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον. ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀμνεῖον. (ἄμνιον Od. Γ. 444.) ubi Schol. observavit istam vocem esse τῶν ἅπαξ εἰρημένων—οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Sed rectius σφαγεῖον, cujus, teste Photio, περισπᾶται ἡ δευτέρα συλλαβή.

Ibid. * **Ῥαντήριος.** *Conspersus.* Secundum analogiam debet significare *conspergens;* vid. notas.

1061. **Εὔριν.** *Sagax odoratu.* Sophocl. Aj. 8. κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. cf. ibi Musgrav. et Hermann. Apollon. Rhod. II, 125. εὐρρίνων τε κυνῶν. ubi vid. Schol. Vid. infra 1155. Eumen. 246. Lucret. I. 406. *Namque canes, ut montivagæ persæpe feraï Naribus inveniunt intectas fronde quietes, Quum semel instituerunt vestigia certa*

viaï; Sic alid ex alio per te tute ipse videre Talibus in rebus poteris, cæcasque latebras Insinuare omnes, et verum protrahere inde.

1062. Ματεύω. *Investigo.* Utraque forma, ματεύω et μαστεύω, sicut et μήδομαι v. 1069. ab antiquo μάομαι profluxit. Vid. ad Prometh. 486.

1065. Βρέφη. *Liberi.* Thyestæ scilicet. Subaudiendum *video.* Schol. φαντάζεται γὰρ ὁρᾷν τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων παίδων Θυέστου.

1068. Ἤισμεν. *Noveramus.* Etymol. M. p. 438, 53. Ἤισμεν. ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυϊκὸν ᾔδειτον, ᾐδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ᾔστην· οἷον Τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δάκνειν, ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. καὶ τὸ πληθυντικόν, ᾖσμεν. Εὐριπίδης Ἑκάβῃ,—εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν Πύργους πεσόντας ᾖσμεν. ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. καὶ Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς μὲν οὐκ ἄρ' ᾖστε τὸν Προμηθέα. ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε. Vid. eruditas Kiddii observationes ad Dawesii M. C. p. 413.

Ibid. Προφήτας. Schol. τοὺς λέξοντας ἡμῖν περὶ σοῦ. "Imo de cæde futura." *Stanl.* Equidem Scholiastam sequor.

1077. * Ὁμοδέμνιος. *Qui sub iisdem stragulis cubat.* Theocrit. XVIII. 19. Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν. Asclepiades Epigr. XX. ἥδιστον δ', ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας. Vid. Bergler. ad Alciphr. p. 176. Arnald. in Misc. Obs. V. p. 59. Villoison. ad Long. p. 205.

1078. Φαιδρύνω. *Nitidum reddo.* Vid. 1089. Hinc φαιδρύντρια, *lotrix,* Choeph. 757. Callim. H. Jov. 32. χρόα φαιδρύνασα. ubi vid. Spanhem.

1080. Ὄρεγμα. *Porrectio.* ὅρμημα. Hesych. Sensus est, *manus manui rapido ictu succedit.* Commentarii loco sint versus ex Choephoris in notis adlegati.

1081. Αἴνιγμα. *Similitudo,* veros loquentis sensus obscure ad-

umbrans, παραβολὴ, ἢ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς λόγος. παρὰ τὸ αἰνίσσω, τὸ ἐν παραβολῇ λέγω. τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος. Prima significatio τοῦ αἶνος erat *narratio, fabula*. Homer. Il. Ψ. 652. ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο. Vid. Ammon. in v. Αἶνος. Etymol. M. p. 361, 31. Aristoph. Ran. 60. δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ. Cf. 1154. Herodot. V. 56. αἰνίσσεσθαι ἔπεα, *ambiguos versus edere*. Plato Apol. Socr. 15. αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι *rem verbis ambiguis involvere, et cavillari*.

1082. **Ἐπάργεμος.** *Obscurus*. Glossar. in Prometh. 588. Θέσφατον. Theb. 614.

1083. **Παπαῖ.** Glossar. in Pers. 1032. ubi editur παπαί. Sed vel πάπαι, vel παπαῖ scribendum puto. Erat enim vocativus pluralis a πάπας. Eustath. ad Iliad. E. p. 565, 4. ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἀῤῥιάνου εἰπόντος ἐν Βιθυνιακοῖς, ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν οἱ Βιθυνοί, ἐκάλουν πάπαν τὸν Δία καὶ ἄττιν τὸν αὐτόν. ὁμοίως καὶ Ἡροδότου τό, καλεῖται Ζεὺς ὑπὸ Σκυθῶν ὀρθότατα Παπαῖος. (IV. 59. ubi vid. Valcken. et ad Adoniaz. p. 388.) Cf. Etymol. M. p. 651, 5. Etymol. Gudian. p. 451, 19. Παπαί. (l. παπαῖ) πάντα τὰ εἰς αἱ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται, πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ τοῦ ναί, τὸ δὲ ἰοὺ (l. αἴ) ἀναφώνημα λύπης. Aliam tamen regulam tradit Etymol. M. p. 647, 7. Ceterum exclamatio ista τί τόδε φαίνεται; lectoris in mentem revocabit decantatissimam Macbethi phantasiam.

1086. **Στάσις.** *Coetus*. Furiarum scilicet. Choeph. 456. στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιῤῥοθεῖ. Vel potest esse *seditio*. Constructio est, στάσις κατολολυξάτω γένει, θύματος λευσίμου, *propter sacrificium*; vel potest esse στάσις γένει ἀκόρετος οὖσα, κατολολυξάτω θύματος. Choeph. 940. ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων.

1087. * **Κατολολύζω.** *Desuper ejulo*. Vid. supra 28.

Ibid. **Θῦμα λεύσιμον.** *Sacrificium lapidatione dignum*. i. e. Cædes Agamemnonis, lapidatione Clytæmnestræ vindicandum. Ita Heathius; et hoc rectius puto quam Butleri interpretamentum, probatum Elmsleio ad Heracl. 765. *sacrificium exsecrandum*. In loco

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

1104. **Θεσπιῳδός.** *Qui vaticinatur.* De etymologia vid. ad Prometh. 219.

1106. * **Ἐπεγχέω.** *Superinfundo.* Sed vox corrupta est.

1108. **Οὐδέν ποτ'.** Subaudi πράξουσαν. Vid. ad Pers. 214.

1109. * **Φρενομανής.** *Mente furibunda.* Compositum ut φρενώλης et φρενοβλαβής.

Ibid. **Θεοφόρητος.** *Numine instinctus.* De vatibus dictus. Bergler. ad Alciphr. II. p. 273. confert Dion. Chrysost. LXI. p. 586. Κασσάνδρας θεοφορήτου καὶ ἱερᾶς κόρης, qui eandem in Troico p. 166. θεοφορουμένην vocat. Citatur Alexis in Θεοφορήτῳ ap. Athen. XV. p. 700. Conf. Longin. §. XIII. 2. et Pearson. Vindic. Ignat. de titulo θεοφόρῳ. Menandri comœdia erat Θεοφορουμένη. Cf. v. 1119.

1111. **Νόμος ἄνομος.** *Cantilena non canenda.* ut ἄλυρος μοῦσα. Eurip. Phœn. 1042. Hujusmodi oxymoris scatent tragicorum scripta. Est autem, teste Quintil. IV, 5. "*quum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, ratio coegerit, cujusmodi sunt,* quuum tacent clamant: nihil habentes, omnia possident." Vid. Vechner. Hellenolex. p. 587.

Ibid. **Ξουθός.** *Fuscus.* De vera hujus vocis significatione jam olim inter veteres dubitatum fuisse liquet ex incertis grammaticorum interpretamentis. Photius, Ξουθόν. λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὀξύ, ταχύ. οἱ δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές. De colore apud probatissimos auctores positum esse nullus dubito. De *luscinia,* præter hunc locum, Eurip. Helen. 1116. Aristoph. Av. 211. 743. ubi Schol. ξουθῆς δὲ εἶπεν, παρόσον τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ξουθὰ φαίνεται. Theocrit. Epigr. IV. 11. De *apibus* Sophocl. ap. Schol. Eurip. Phœn. 116. Eurip. Iph. T. 634. Herc. F. 487. ξουθόπτερος μέλισσα. Theocrit. VII. 142. Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Zonar. Anthol. I. ix. 7. De *locusta* Mnesalcas Anthol. III. xxiv. 9. De *lupo* Oppian. Cyn. III. De Alcyone Incert. Anthol. IV. fol. 200. De sono, ut videtur, Incert. ibid. αὔραισι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις. Mire dixit Chæremon ap. Athen. XIII. p. 608. D. ξουθοῖσιν ἀνέμοις.

Heraclidarum nihil aliud est λεύσιμον ἄλγος quam *res ærumnosa, lapidationem merens*. Vid. infra v. 1606. ubi rem ipsam illustrabimus.

1088. Κέλομαι. *Hortor*. Verbum Homericum apud tragicos raro obvium. Eurip. Hipp. 1278. σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι Παῖδ' ἐπακοῦσαι.

1089. Ἐπορθιάζω. Vid. supra 28. φαιδρύνει, *clarum* i. e. *scientem reddit*. vid. supra 1079.

1090. Κροκοβαφής. *Croco tinctus*. "Ex opinione vulgari," inquit Stanleius, "in metu magno sanguinem ad cor recurrere." Virg. Georg. II. 484. *Frigidus obstiterit circum præcordia sanguis*. Theb. 834. κακόν τί καρδίαν με περιπίτνει κρύος. Tota sententia nihil aliud exprimit quam *palleo*, quod notavit Is. Vossius. Ceterum ut Æschylo sanguis dicitur κροκοβαφὴς σταγών, sic apud Shakspearium nostrum, *dear as the ruddy drops That visit my sad heart*.

1091. Πτωσίμος. *Caducus*. Vid. supra ad v. 9.

1092. Ξυνανύτω. *Simul conficio*. Sanguis ad præcordia recurrens moribundorum vitam conficit. Locum Anglice verteris, *contributes to extinguish the splendour of the setting sun of life*. Theocrit. I. 102. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἄμμι δεδύκειν. Qui ad ultimam ætatis metam accedebant, vesperam agere dicebantur. Alexis ap. Stob. ἤδη γὰρ ὁ βίος οὑ' μὸς ἑσπέραν ἄγει. Plura vide ad Pers. 237.

1097. Ἔνυδρος. *Aqua repletus*. Balneum innuit argenteum ubi interemptus est Agamemnon. Vid. infra 1518.

1099. Γνώμων. *Peritus*. Hesych. Γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς. Vid. supra ad 768. Dicitur autem γνώμων ἄκρος ut supra 611. τοξότης ἄκρος.

1100. Προσεικάζω. Vid. supra 158.

1103. * Πολυεπεῖς τεχναί. *Ancipitia vaticinia*; vel *oracula multis versibus conclusa*. Eligant lectores. Cf. v. 240.

1104. Θεσπιῳδός. *Qui vaticinatur.* De etymologia vid. ad Prometh. 219.

1106. * Ἐπεγχέω. *Superinfundo.* Sed vox corrupta est.

1108. Οὐδέν ποτ'. Subaudi πράξουσαν. Vid. ad Pers. 214.

1109. * Φρενομανής. *Mente furibunda.* Compositum ut φρενώλης et φρενοβλαβής.

Ibid. Θεοφόρητος. *Numine instinctus.* De vatibus dictus. Bergler. ad Alciphr. II. p. 273. confert Dion. Chrysost. LXI. p. 586. Κασσάνδρας θεοφορήτου καὶ ἱερᾶς κόρης, qui eandem in Troico p. 166. θεοφορουμένην vocat. Citatur Alexis in Θεοφορήτῳ ap. Athen. XV. p. 700. Conf. Longin. §. XIII. 2. et Pearson. Vindic. Ignat. de titulo θεοφόρῳ. Menandri comœdia erat Θεοφορουμένη. Cf. v. 1119.

1111. Νόμος ἄνομος. *Cantilena non canenda.* ut ἄλυρος μοῦσα. Eurip. Phœn. 1042. Hujusmodi oxymoris scatent tragicorum scripta. Est autem, teste Quintil. IV, 5. "*quum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, ratio coegerit, cujusmodi sunt,* quum tacent clamant: nihil habentes, omnia possident." Vid. Vechner. Hellenolex. p. 587.

Ibid. Ξουθός. *Fuscus.* De vera hujus vocis significatione jam olim inter veteres dubitatum fuisse liquet ex incertis grammaticorum interpretamentis. Photius, Ξουθόν. λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὀξύ, ταχύ. οἱ δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές. De colore apud probatissimos auctores positum esse nullus dubito. De *luscinia,* præter hunc locum, Eurip. Helen. 1116. Aristoph. Av. 211. 743. ubi Schol. ξουθῆς δὲ εἶπεν, παρόσον τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ξουθὰ φαίνεται. Theocrit. Epigr. IV. 11. De *apibus* Sophocl. ap. Schol. Eurip. Phœn. 116. Eurip. Iph. T. 634. Herc. F. 487. ξουθόπτερος μέλισσα. Theocrit. VII. 142. Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Zonar. Anthol. I. ix. 7. De *locusta* Mnesalcas Anthol. III. xxiv. 9. De *lupo* Oppian. Cyn. III. De Alcyone Incert. Anthol. IV. fol. 200. De sono, ut videtur, Incert. ibid. οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις. Mire dixit Chæremon ap. Athen. XIII. p. 608. D. ξουθοῖσιν ἀνέμοις.

1112. Ἀκόρετος βοᾶς. *Clamore nunquam satiata.* Pers. 993. αἰχμῆς ἀκόρεστον. Cf. ibid. 551. Constructio est οἷά τις ἀηδὼν (θροεῖ) Ἴτυν, στένουσα βίον ἀμφιθαλῆ κακοῖς.

1113. Ἴτυς. Antonin. Lib. II. Ἀηδὼν—παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ. Sophocl. El. 147. ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται. Homer. Od. T. 518. ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδὼν—παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο Fάνακτος. ubi vid. Schol. Babrius apud Brunck. Anal. Emend. p. 311. ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἢ δ' ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ζωῆς. Catullus, *Daulias, absumti fata gemens Ityli.* Horat. *Ityn flebiliter gemens.* Cf. Spanhem. ad Callim. Pall. Lav. 94. Heyne ad Virg. Georg. IV. 509. Hinc ἀηδόνιος νόμος dicebatur *cantilena lugubris.* Aristoph. Ran. 683. κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς ἀπολεῖται, κἂν ἴσαι γένωνται. Lex. Seguier. p. 349, 6. Ἀηδόνειος θρῆνος. Αἰσχύλος—θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον. Lege ἀηδόνιον, sicut et in Nicomachi versu ibidem citato, μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν. De Nicocharidis loco ibidem citato vid. Dobræi Aristophanica p. (103.) εἰ πεύσομαι Τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε [σαυτὸν αἰτιῶ] verte, *vel minimum somnum capientem :* vid. Hesych. Ultima delinquo.

Ibid. Ἀμφιθαλής. *Omni ex parte florens.* Orphic. H. XLV. 2. Νύσιον ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον. Activo sensu Choeph. 392. Ζεὺς ἀμφιθαλής. Sæpius vero significat ἀμφιθαλὴς *patrimum et matrimum.* Iliad. X. 496. τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν. ubi vid. Schol. et Ruhnken. ad Timæum, p. 28.

1118. Ἀμφηκής. *Utrinque acutus.* sc. ἀμφιτόμον βέλεμνον, memoratum in v. 1473. *Bipennis anceps.*

1122. * Μελοτυπέω. *Carmina excudo.* vel *carminibus percutio,* ut κεροτυπέω *cornubus ferio.*

Ibid. Ὄρθιος νόμος. Vid. ad Pers. 395.

1123. Ὅρος. *Terminus.* Recte Schutzius. " *Quis tandem tibi*

male ominatam divinam viam definit? h. e. quis tibi male ominatorum carminum modos præcipit? ὅροι ὁδοῦ poetice, quemadmodum apud Pind. Ol. VIII. 92. ἔγειρε ἐπέων οἶμον λιγύν."

1124. * **Κακοῤῥήμων.** *Infauste loquens.* Substantivum est κακοῤῥημοσύνη.

1129. **Ἀνύτω.** *Augeo. Ad adultam ætatem perduco.* Schol. ηὐξόμην.

1130. **Νεογνός.** *Infans.* Etymol. M. Νεογνός, ὁ νεωστὶ γεγενημένος· ἢ νεόγονός τις ὤν· καὶ κατὰ συγκοπήν. Eurip. Iph. T. 1224. νεογνοὺς ἄρσενας. Vid. Oudendorp. ad Thom. M. p. 625.

1132. **Φημίζομαι.** *Vaticinor.* Hesych. Φημίζεται. μαντεύεται. Active Choeph. 556. ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. Vid. supra 612. Infra 1144. Simpliciter pro *fari* posuit Hesiodus Op. II. 382. Vid. Callim. Fr. CCLXXVI. φήμη *oraculum,* Sophocl. Œd. T. 158.

1134. **Δῆγμα.** *Morsus.* Vid. supra 764. Δάκνειν, *molestia afficere.* Aristoph. Ach. 1. ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. ubi vid. Kuster. Conf. M. Heusingeri Addend. ad Vechneri Hellenolex. p. 483.

1135. **Μινυρός.** *Stridulus.* Vid. supra v. 15. **Θρέομαι.** *Lamentor.* Theb. 78.

1139. * **Πρόπυργοι θυσίαι.** *Sacra pro turribus facta,* i. e. pro salute urbis. Minus recte Stanleius, *sacrificia antemœnialia.*

1140. * **Πολυκανής.** *Multos cædens.* δορυκανὴς *hasta cædens,* Choeph. 1000.

Ibid. * **Ποιονόμος.** *Herbivorus.* Suppl. 50. νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις.

Ibid. * **Ἄκος.** *Remedium.* Prom. V. 44. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι. Sic dicuntur sacrificia Suppl. 446. δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλά, πημονῆς ἄκη.

1143. * Θερμόνους. *Mentem inflammata, sc. afflatu divino.*

1149. Ἐκ καλυμμάτων. *Ex velaminibus.* "Æschylus," quod a Stanleio notatum, "respicit antiquum morem, quo novæ nuptæ caput involutum erat flammeo, boni ominis causa, *ut perpetuo,* inquit Festus, *cum viro maneret.* Tertio die sine velamine prodeunti sponsæ dabantur munera quæ inde ἀνακαλυπτήρια dicta sunt. Eurip. Iph. A. 1147. ἄκουε δή νυν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν." Hæc ille. Alciphr. I. 39. οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ, φησίν, ἀγωνίσομαι. Iamblich. ap. Stob. XLIV. p. 279. Trincav. γυμνάς, καὶ ἀπερικαλύπτους, καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπετασμάτων. Sed hoc tractum est ab aulæis thalami foribus obtentis. Alio sensu dixit Sophocles Trach. 1080. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων. i. e. ἔξω καλυμμάτων, ut noster supra 672. ἐκ τῶν ἀβροπήνων προκαλυμμάτων.

1151. Λαμπρός—πνέων. *Vehementer spirans,* non autem *manifestus,* quod putarunt interpretes. Alexis Athen. VIII. p. 338. D. πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βοῤῥᾶς ἢ Νότος Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρός, ἰχθῦς οὐκ ἂν ἦν (R. P. Adv. p. 102.) Οὐδενὶ φαγεῖν. Herodot. II. 96. ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ. Schol. Theocrit. XIII. 25. νότου λαμπροῦ πνέοντος. Vid. Dobræi Aristoph. p. 90. Virg. Georg. I. 460. *Et claro cernes sylvas Aquilone moveri.* Nempe sic dicitur ventus vehemens, quia *obscuro deterget nubila cœlo.* unde vis epitheti in hoc loco perspicitur. Vaticinium, vel oraculum, vento comparatur; calamitates, quas impellit, fluctibus.

1154. Φρενόω. *Doceo.* Vid. Prometh. 343.

1155. * Συνδρόμως. *Adeo ut una currat.* Metaphora a canibus venatricibus sumta. Vid. 1061. Epigr. in Anthol. 3. τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. Photius; Σύνδρομος. σύμφωνος.

1156. Ῥινηλατέω. *Naribus investigo.* Pollux II. 74. ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν. καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ τραγῳδία.

1160. **Κῶμος.** *Comessantium agmen.* Eurip. Hipp. 54. πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Suppl. 400. κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. ubi tamen significare potest ipsam comessationem, quo sensu multo frequentior est. Dicitur autem κῶμος Furiarum cœtus, utpote quæ sanguine essent ebriæ. Eumen. 253. ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Comessantes autem hilariter canebant; ideoque Furiæ ὕμνουσιν ὕμνον.

1163. * **Πρώταρχος ἄτη.** *Noxa a principio genti adhærens,* i. e. Myrtili cædes. Eurip. Or. 1562. μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων=ἔπαισ', ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων=διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

Ibid. **Ἐν μέρει.** Vid. supra 323. **Ἀπεπτύσαν.** Prometh. 1106.

1166. **Θυροκόπος.** *Ostia pulsans,* quod faciunt stipem mendicantes. Infelicissima est Toupii conjectura Em. in Lex. IV. p. 102. reponentis θυρσκόος. Incert. ap. Stob. CXVIII. p. 481. Grot. φὺδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην, *ob fores fractus.* Antiattic. Sang. p. 99. Θυροκοπεῖν, καὶ θυροκοπία. Δίφιλος. Phrynichus App. Soph. p. 42, 32. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας. Inter modos tibiis aptos Tryphon ap. Athen. XIV. p. 618. C. recenset θυροκοπικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur.

Ibid. **Φλέδων.** *Nugatrix.* φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης. Hesych. Eustathio ad Od. B. p. 1431, 49. inter δαίμονι κατεχομένους recensentur ἐμμανὴς καὶ φλέδων. Recte Etymol. M. p. 796, 3. (accentu tamen alio) Φλεδών, καὶ φλεδωνεία, ἡ φλυαρία. ἀπὸ τοῦ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδὼν καὶ φλεδονεύω. Vid. ad Prometh. 513. supra 368.

1167. **Προόμνυμι.** *Prius juro.* Male omnino Stanleius legi jubet ἐκμαρτυρήσω. Sensus est, *Jurata testari possis me domi calamitates probe scire.* Pindar, Ol. VI. 34. καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. εἰδέναι λόγῳ hic valet *accurate scire.* Sed vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 623.

1034. * Ἐξαφρίζομαι. *Despumo.* Schol. ἀπὸ τῶν στρηνιώντων ὑποζυγίων, ἃ οὐκ εἴκοντα τῷ χαλινῷ, ἀφρίζει μετὰ αἵματος. Stanleius laudat Virgil. G. III. 203. *spumas agit ore cruentas.*

1038. Καινίζω. *Primus utor.* Hesych. Καινίσαι. καινῷ χρῆσθαι. Suid. Καινίζεται, καὶ καινίζω σε, αἰτιατικῇ. Eurip. Peirithoo, οὐκ ἀγυμνάστῳ φρενὶ Ἔῤῥιψεν, ὅστις τόνδ' ἐκαίνισεν λόγον. Hæc contulit Abresch. Vid. supra ad v. 933.

1039. Πόποι. *Dii.* Etymol. M. p. 823, 30. οἱ Σκύθαι, ἀγάλματα τινὰ ἔχοντες ὑπόγαια τῶν θεῶν, πόπους αὐτὰ καλοῦσιν. Eustath. ad Il. A. p. 98, ult. εὕρηνται ἐν τοῖς μεθ' Ὅμηρον οἱ θεοὶ πόποι λεγόμενοι. Sophoclem innuit, qui in Œd. T. 175. dixit ἔλθετε νῦν, ὦ πόποι. ubi Musgravius adfert Lycophr. 943. τοίγαρ πόποι φύξηλιν ἥνδρωσαν στρατόν. et Plutarch. II. p. 22. C. Δρύοπες δὲ πόπους τοὺς δαίμονας [καλοῦσι.]

Ibid. Δᾶ. *Terra.* Dorice. Vid. ad Prometh. 584. nott. et Glossar. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1304. φεῦ δᾶ. Schol .δᾶ, γῆ, Δωρικῶς. ὅθεν καὶ Δημήτηρ, οἷον γῆ μήτηρ.

1041. Ἀνοτοτύζω. *Exclamo* ὀτοτοῖ. Vide notata. Eurip. Hel. 376.

1048. Ἀγυιάτης. *Qui vicis præest.* Vide notas. Pindar. Pyth. XI. 2. a V. D. indicatus, Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις. Schol. σύνοικε. Notior forma est ἀγυιεύς. Hesych. Ἀγυιεύς. ὁ πρὸ τῶν θυρῶν ἑστὼς βωμὸς ἐν σχήματι κίονος. Harpocrat. Ἀγυιεὺς δέ ἐστι κίων εἰς ὀξὺ λήγων, ὃν ἱστᾶσι πρὸ τῶν θυρῶν. ἰδίους δὲ εἶναί φασιν αὐτοὺς Ἀπόλλωνος· οἱ δὲ Διονύσου, οἱ δὲ ἀμφοῖν. plura ibi vide. Ceterum bene observavit Stanleius; "Enimvero Agyiea, ut et Apollinem, inclamat Casandra non otioso cognomine, sed etymologiam respiciens; quippe τὸ ἀγυιεὺς ἀπὸ τοῦ ἄγειν derivari videtur. Multus est in hisce allusionibus Æschylus noster; Ἀγυιεῦ, inquit, ἆ ποῖ ποτ' ἤγαγές με; ita Ἀπόλλων ἐμός· ἀπώλεσας γάρ."

Ibid. Ἀπόλλων. Macrobius, Sat. I. 17. a Stanleio adlegatus; *Alii cognominatum Apollinem putant* ὡς ἀπολλύντα τὰ ζῷα. *Exanimat*

enim et perimit animantes, cum pestem intemperie caloris immittit. Ut Euripides in Phaethonte, ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας. Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός. *Item Archilochus,* ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μὲν αἰτίους Πήμαινε, καὶ σφέας ὄλλυ', ὥσπερ ὀλλύεις. *Denique inustos morbo* Ἀπολλωνοβλήτους καὶ ἡλιοβλήτους *appellant.*

1056. Ψύθης. Vid. supra 970.

1058. Συνίστωρ. *Conscius.* Thucyd. II. 74. Philodem. Anthol. Pal. T. I. p. 84. In hoc loco accusativum regit, ut verbale φύξιμος Sophocl. Ant. 799. πόριμος Prometh. 939. Xenoph. Cyrop. III. 3, 9. ἐπιστήμονες ἦσαν τὰ προσήκοντα τῇ ἑαυτῶν ἕκαστος ὁπλίσει. Hæc et plura contulit Matthiæ. Gr. Gr. §. 416.

1059. Αὐτοφόνος. *Qui se vel suos perimit.* Itys a matre peremtus dicitur αὐτοφόνως occidisse, Suppl. 68. Sophocl. Aj. 840. τὼς αὐτοσφαγεῖς πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. ubi consule Lobeckium. Eodem sensu dicebant αὐτοφόντης, αὐτοέντης, αὐτόχειρ.

Ibid. Ἀρτάνη. *Laqueus.* Quo genere mortis uti solebant feminæ. Exempla ubivis obvia sunt. Vid. supra 848.

1060. Σφαγεῖον. *Vas ad victimarum sanguinem recipiendum.* τὸ ἀγγεῖον, εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν σφαζομένων ἱερείων δέχονται. Etymol. M. p. 737, 41. Suid. Σφαγεῖον. τὸ τοῦ αἵματος δεκτικὸν ἀγγεῖον. ὃ εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀμνεῖον. (ἄμνιον Od. Γ. 444.) ubi Schol. observavit istam vocem esse τῶν ἅπαξ εἰρημένων—οἱ Ἀττικοὶ σφάγιον αὐτὸ καλοῦσι. Sed rectius σφαγεῖον, cujus, teste Photio, περισπᾶται ἡ δευτέρα συλλαβή.

Ibid. * Ῥαντήριος. *Conspersus.* Secundum analogiam debet significare *conspergens*; vid. notas.

1061. Εὔριν. *Sagax odoratu.* Sophocl. Aj. 8. κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. cf. ibi Musgrav. et Hermann. Apollon. Rhod. II, 125. εὐῤῥίνων τε κυνῶν. ubi vid. Schol. Vid. infra 1155. Eumen. 246. Lucret. I. 406. *Namque canes, ut montivagæ persæpe feraï Naribus inveniunt intectas fronde quietes, Quum semel institerunt vestigia certa*

viaï; Sic alid ex alio per te tute ipse videre Talibus in rebus poteris, cæcasque latebras Insinuare omnes, et verum protrahere inde.

1062. **Ματεύω.** *Investigo.* Utraque forma, *ματεύω* et *μαστεύω*, sicut et *μήδομαι* v. 1069. ab antiquo *μάομαι* profluxit. Vid. ad Prometh. 486.

1065. **Βρέφη.** *Liberi.* Thyestæ scilicet. Subaudiendum *video.* Schol. *φαντάζεται γὰρ ὁρᾷν τὰ σώματα τῶν ἀνῃρημένων παίδων Θυέστου.*

1068. **Ἤισμεν.** *Noveramus.* Etymol. M. p. 438, 53. Ἤισμεν. *ἰστέον ὅτι ἀπὸ τοῦ ᾔδειν, ᾔδεις, ᾔδει, τὸ δυϊκὸν ᾔδειτον, ᾐδείτην, καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς ει διφθόγγου, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς σ, γίνεται ᾔστην· οἷον* Τὼ *δ' ἄρ' οὐδὲν ᾔστην ἄλλο πλὴν δάκνειν, ἀντὶ τοῦ ᾔδεσαν. καὶ τὸ πληθυντικόν, ᾖσμεν.* Εὐριπίδης Ἑκάβῃ,—*εἰ δὲ μὴ* Φρυγῶν Πύργους *πεσόντας ᾖσμεν. ἀντὶ τοῦ ᾔδειμεν. καὶ* Σοφοκλῆς Κόλχοις, Ὑμεῖς *μὲν οὐκ ἄρ' ᾖστε τὸν* Προμηθέα. *ἀντὶ τοῦ ᾔδειτε.* Vid. eruditas Kiddii observationes ad Dawesii M. C. p. 413.

Ibid. **Προφήτας.** Schol. *τοὺς λέξοντας ἡμῖν περὶ σοῦ.* " Imo de cæde futura." *Stanl.* Equidem Scholiastam sequor.

1077. * **Ὁμοδέμνιος.** *Qui sub iisdem stragulis cubat.* Theocrit. XVIII. 19. *Ζανός τοι θυγάτηρ ὑπὸ τὰν μίαν ᾤχετο χλαῖναν.* Asclepiades Epigr. XX. *ἥδιστον δ', ὁπόταν κρύψῃ μία τοὺς φιλέοντας.* Vid. Bergler. ad Alciphr. p. 176. Arnald. in Misc. Obs. V. p. 59. Villoison. ad Long. p. 205.

1078. **Φαιδρύνω.** *Nitidum reddo.* Vid. 1089. Hinc *φαιδρύντρια, lotrix,* Choeph. 757. Callim. H. Jov. 32. *χρόα φαιδρύνασα.* ubi vid. Spanhem.

1080. **Ὄρεγμα.** *Porrectio. ὅρμημα.* Hesych. Sensus est, *manus manui rapido ictu succedit.* Commentarii loco sint versus ex Choephoris in notis adlegati.

1081. **Αἴνιγμα.** *Similitudo,* veros loquentis sensus obscure ad-

umbrans, *παραβολή, ἡ ὁ δεινὸς καὶ σκοτεινὸς λόγος. παρὰ τὸ αἰνίσσω, τὸ ἐν παραβολῇ λέγω. τοῦτο παρὰ τὸ αἶνος.* Prima significatio *τοῦ αἶνος* erat *narratio, fabula.* Homer. Il. Ψ. 652. *ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.* Vid. Ammon. in v. *Αἶνος.* Etymol. M. p. 361, 31. Aristoph. Ran. 60. *δι' αἰνιγμῶν ἐρῶ.* Cf. 1154. Herodot. V. 56. *αἰνίσσεσθαι ἔπεα, ambiguos versus edere.* Plato Apol. Socr. 15. *αἰνίττεσθαι καὶ χαριεντίζεσθαι rem verbis ambiguis involvere, et cavillari.*

1082. **Ἐπάργεμος.** *Obscurus.* Glossar. in Prometh. 588. *Θέσφατον.* Theb. 614.

1083. **Παπαῖ.** Glossar. in Pers. 1032. ubi editur *παπαί.* Sed vel *πάπαι*, vel *παπαῖ* scribendum puto. Erat enim vocativus pluralis a *πάπας.* Eustath. ad Iliad. E. p. 565, 4. *ἐνταῦθα δὲ χρήσιμον καὶ τὸ Ἀῤῥιάνου εἰπόντος ἐν Βιθυνιακοῖς, ὅτι ἀνιόντες εἰς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν οἱ Βιθυνοί, ἐκάλουν πάπαν τὸν Δία καὶ ἄττιν τὸν αὐτόν. ὁμοίως καὶ Ἡροδότου τό, καλεῖται Ζεὺς ὑπὸ Σκυθῶν ὀρθότατα Παπαῖος.* (IV. 59. ubi vid. Valcken. et ad Adoniaz. p. 388.) Cf. Etymol. M. p. 651, 5. Etymol. Gudian. p. 451, 19. *Παπαί.* (l. *παπαῖ*) *πάντα τὰ εἰς αἱ λήγοντα ἐπιῤῥήματα, ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον, περισπῶνται, πλὴν τοῦ βαβαί, καὶ τοῦ ναί, τὸ δὲ ἰοὺ* (l. *αἴ*) *ἀναφώνημα λύπης.* Aliam tamen regulam tradit Etymol. M. p. 647, 7. Ceterum exclamatio ista *τί τόδε φαίνεται;* lectoris in mentem revocabit decantatissimam Macbethi phantasiam.

1086. **Στάσις.** *Coetus.* Furiarum scilicet. Choeph. 456. *στάσις δὲ πάγκοινος ὧδ' ἐπιῤῥοθεῖ.* Vel potest esse *seditio.* Constructio est, *στάσις κατολολυξάτω γένει, θύματος λευσίμου, propter sacrificium;* vel potest esse *στάσις γένει ἀκόρετος οὖσα, κατολολυξάτω θύματος.* Choeph. 940. *ἐπολολυξάτω δεσποσύνων δόμων.*

1087. * **Κατολολύζω.** *Desuper ejulo.* Vid. supra 28.

Ibid. **Θῦμα λεύσιμον.** *Sacrificium lapidatione dignum.* i. e. Cædes Agamemnonis, lapidatione Clytæmnestræ vindicandum. Ita Heathius; et hoc rectius puto quam Butleri interpretamentum, probatum Elmsleio ad Heracl. 765. *sacrificium exsecrandum.* In loco

Heraclidarum nihil aliud est λεύσιμον ἄλγος quam *res ærumnosa, lapidationem merens*. Vid. infra v. 1606. ubi rem ipsam illustrabimus.

1088. Κέλομαι. *Hortor.* Verbum Homericum apud tragicos raro obvium. Eurip. Hipp. 1278. *σὲ τὸν εὐπατρίδαν Αἰγέως κέλομαι Παῖδ' ἐπακοῦσαι.*

1089. Ἐπορθιάζω. Vid. supra 28. *φαιδρύνει, clarum* i. e. *scientem reddit*. vid. supra 1079.

1090. Κροκοβαφής. *Croco tinctus.* "Ex opinione vulgari," inquit Stanleius, "in metu magno sanguinem ad cor recurrere." Virg. Georg. II. 484. *Frigidus obstiterit circum præcordia sanguis.* Theb. 834. *κακόν τί καρδίαν με περιπίτνει κρύος.* Tota sententia nihil aliud exprimit quam *palleo*, quod notavit Is. Vossius. Ceterum ut Æschylo sanguis dicitur *κροκοβαφὴς σταγών*, sic apud Shakspearium nostrum, *dear as the ruddy drops That visit my sad heart.*

1091. Πτωσίμος. *Caducus.* Vid. supra ad v. 9.

1092. Ξυνανύτω. *Simul conficio.* Sanguis ad præcordia recurrens moribundorum vitam conficit. Locum Anglice verteris, *contributes to extinguish the splendour of the setting sun of life.* Theocrit. I. 102. *ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ', ἅλιον ἅμμι δεδύκειν.* Qui ad ultimam ætatis metam accedebant, vesperam agere dicebantur. Alexis ap. Stob. *ἤδη γὰρ ὁ βίος οὐ' μὸς ἑσπέραν ἄγει.* Plura vide ad Pers. 237.

1097. Ἔνυδρος. *Aqua repletus.* Balneum innuit argenteum ubi interemptus est Agamemnon. Vid. infra 1518.

1099. Γνώμων. *Peritus.* Hesych. *Γνώμων. συνετός. Σοφοκλῆς.* Vid. supra ad 768. Dicitur autem *γνώμων ἄκρος* ut supra 611. *τοξότης ἄκρος.*

1100. Προσεικάζω. Vid. supra 158.

1103. * Πολυεπεῖς τεχναί. *Ancipitia vaticinia; vel oracula multis versibus conclusa.* Eligant lectores. Cf. v. 240.

1104. Θεσπιῳδός. *Qui vaticinatur.* De etymologia vid. ad Prometh. 219.

1106. * Ἐπεγχέω. *Superinfundo.* Sed vox corrupta est.

1108. Οὐδέν ποτ'. Subaudi πράξουσαν. Vid. ad Pers. 214.

1109. * Φρενομανής. *Mente furibunda.* Compositum ut φρενώλης et φρενοβλαβής.

Ibid. Θεοφόρητος. *Numine instinctus.* De vatibus dictus. Bergler. ad Alciphr. II. p. 273. confert Dion. Chrysost. LXI. p. 586. Κασσάνδρας θεοφορήτου καὶ ἱερᾶς κόρης, qui eandem in Troico p. 166. θεοφορουμένην vocat. Citatur Alexis in Θεοφορήτῳ ap. Athen. XV. p. 700. Conf. Longin. §. XIII. 2. et Pearson. Vindic. Ignat. de titulo θεοφόρῳ. Menandri comœdia erat Θεοφορουμένη. Cf. v. 1119.

1111. Νόμος ἄνομος. *Cantilena non canenda.* ut ἄλυρος μοῦσα. Eurip. Phœn. 1042. Hujusmodi oxymoris scatent tragicorum scripta. Est autem, teste Quintil. IV, 5. "*quum hoc ipsum, quod dissimile rationi est, ratio coegerit, cujusmodi sunt,* quuum tacent clamant : nihil habentes, omnia possident." Vid. Vechner. Hellenolex. p. 587.

Ibid. Ξουθός. *Fuscus.* De vera hujus vocis significatione jam olim inter veteres dubitatum fuisse liquet ex incertis grammaticorum interpretamentis. Photius, Ξουθόν. λεπτόν, ἁπαλόν, ἐλαφρόν, χλωρόν, ὑγρόν, ξανθόν, καλόν, πυκνόν, ὀξύ, ταχύ. οἱ δὲ ποικίλον, εὐειδές, διαυγές. De colore apud probatissimos auctores positum esse nullus dubito. De *luscinia,* præter hunc locum, Eurip. Helen. 1116. Aristoph. Av. 211. 743. ubi Schol. ξουθῆς δὲ εἶπεν, παρόσον τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων ξουθὰ φαίνεται. Theocrit. Epigr. IV. 11. De *apibus* Sophocl. ap. Schol. Eurip. Phœn. 116. Eurip. Iph. T. 634. Herc. F. 487. ξουθόπτερος μέλισσα. Theocrit. VII. 142. Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Zonar. Anthol. I. ix. 7. De *locusta* Mnesalcas Anthol. III. xxiv. 9. De *lupo* Oppian. Cyn. III. De Alcyone Incert. Anthol. IV. fol. 200. De sono, ut videtur, Incert. ibid. οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλεῦντα νάπαις. Mire dixit Chæremon ap. Athen. XIII. p. 608. D. ξουθοῖσιν ἀνέμοις.

1112. **Ἀκόρετος βοᾶς.** *Clamore nunquam satiata.* Pers. 993. *αἰχμῆς ἀκόρεστον.* Cf. ibid. 551. Constructio est *οἷά τις ἀηδὼν (θροεῖ) Ἴτυν, στένουσα βίον ἀμφιθαλῆ κακοῖς.*

1113. **Ἴτυς.** Antonin. Lib. II. *Ἀηδὼν—παρὰ ποταμοὺς καὶ λόχμας τὸν παῖδα τὸν Ἴτυν θρηνεῖ.* Sophocl. El. 147. *ἀλλ' ἐμέ γ' ἁ στονόεσσ' ἄραρε φρένας, ἃ Ἴτυν αἰὲν Ἴτυν ὀλοφύρεται.* Homer. Od. T. 518. *ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηῒς ἀηδὼν—παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο Ϝάνακτος.* ubi vid. Schol. Babrius apud Brunck. Anal. Emend. p. 311. *ἀηδόν' ὀξύφωνον· ἡ δ' ἀπεθρήνει Τὸν Ἴτυν, ἄωρον ἐκπεσόντα τῆς ζωῆς.* Catullus, *Daulias, absumti fata gemens Ityli.* Horat. *Ityn flebiliter gemens.* Cf. Spanhem. ad Callim. Pall. Lav. 94. Heyne ad Virg. Georg. IV. 509. Hinc *ἀηδόνιος νόμος* dicebatur *cantilena lugubris.* Aristoph. Ran. 683. *κελαδεῖ δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον, ὡς ἀπολεῖται, κἂν ἴσαι γένωνται.* Lex. Seguier. p. 349, 6. *Ἀηδόνειος θρῆνος. Αἰσχύλος—θρηνεῖ δὲ γόον τὸν ἀηδόνειον.* Lege *ἀηδόνιον*, sicut et in Nicomachi versu ibidem citato, *μέλπουσιν ἀηδόνειον κλαγγήν.* De Nicocharidis loco ibidem citato vid. Dobræi Aristophanica p. (103.) *εἰ πεύσομαι Τὸν ἀηδόνειον ὕπνον ἀποδαρθόντα σε [σαυτὸν αἰτιῶ]* verte, *vel minimum somnum capientem :* vid. Hesych. Ultima delinquo.

Ibid. **Ἀμφιθαλής.** *Omni ex parte florens.* Orphic. H. XLV. 2. *Νύσιον ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὔφρονα Βάκχον.* Activo sensu Choeph. 392. *Ζεὺς ἀμφιθαλής.* Sæpius vero significat *ἀμφιθαλὴς patrimum et matrimum.* Iliad. X. 496. *τὸν δὲ καὶ ἀμφιθαλὴς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξεν.* ubi vid. Schol. et Ruhnken. ad Timæum, p. 28.

1118. **Ἀμφηκής.** *Utrinque acutus.* sc. *ἀμφιτόμον βέλεμνον*, memoratum in v. 1473. *Bipennis anceps.*

1122. * **Μελοτυπέω.** *Carmina excudo.* vel *carminibus percutio*, ut *κερορυπέω cornubus ferio.*

Ibid. **Ὄρθιος νόμος.** Vid. ad Pers. 395.

1123. **Ὅρος.** *Terminus.* Recte Schutzius. " *Quis tandem tibi*

male ominatam divinam viam definit? h. e. quis tibi male ominatorum carminum modos præcipit? ὅροι ὁδοῦ poetice, quemadmodum apud Pind. Ol. VIII. 92. ἔγειρε ἐπέων οἶμον λιγύν."

1124. * Κακοῤῥήμων. *Infauste loquens.* Substantivum est κακοῤῥημοσύνη.

1129. Ἀνύτω. *Augeo. Ad adultam ætatem perduco.* Schol. ηὐξόμην.

1130. Νεογνός. *Infans.* Etymol. M. Νεογνός, ὁ νεωστὶ γεγενημένος· ἢ νεόγονός τις ὤν· καὶ κατὰ συγκοπήν. Eurip. Iph. T. 1224. νεογνοὺς ἄρσενας. Vid. Oudendorp. ad Thom. M. p. 625.

1132. Φημίζομαι. *Vaticinor.* Hesych. Φημίζεται. μαντεύεται. Active Choeph. 556. ᾗ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν. Vid. supra 612. Infra 1144. Simpliciter pro *fari* posuit Hesiodus Op. H. 382. Vid. Callim. Fr. CCLXXVI. φήμη *oraculum*, Sophocl. Œd. T. 158.

1134. Δῆγμα. *Morsus.* Vid. supra 764. Δάκνειν, *molestia afficere.* Aristoph. Ach. 1. ὅσα δὴ δέδηγμαι τὴν ἐμαυτοῦ καρδίαν. ubi vid. Kuster. Conf. M. Heusingeri Addend. ad Vechneri Hellenolex. p. 483.

1135. Μινυρός. *Stridulus.* Vid. supra v. 15. Θρέομαι. *Lamentor.* Theb. 78.

1139. * Πρόπυργοι θυσίαι. *Sacra pro turribus facta,* i. e. pro salute urbis. Minus recte Stanleius, *sacrificia antemœnialia.*

1140. * Πολυκανής. *Multos cædens.* δορυκανής *hasta cædens,* Choeph. 1000.

Ibid. * Ποιονόμος. *Herbivorus.* Suppl. 50. νῦν ἐν ποιονόμοις ματρὸς ἀρχαίας τόποις.

Ibid. *Ἄκος. *Remedium.* Prom. V. 44. ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι. Sic dicuntur sacrificia Suppl. 446. δεῖ κάρτα θύειν καὶ πεσεῖν χρηστήρια Θεοῖσι πολλοῖς πολλά, πημονῆς ἄκη.

1143. * Θερμόνους. *Mentem inflammata*, sc. afflatu divino.

1149. Ἐκ καλυμμάτων. *Ex velaminibus.* "Æschylus," quod a Stanleio notatum, "respicit antiquum morem, quo novæ nuptæ caput involutum erat flammeo, boni ominis causa, *ut perpetuo*, inquit Festus, *cum viro maneret*. Tertio die sine velamine prodeunti sponsæ dabantur munera quæ inde ἀνακαλυπτήρια dicta sunt. Eurip. Iph. A. 1147. ἄκουε δή νυν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν." Hæc ille. Alciphr. I. 39. οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ, φησίν, ἀγωνίσομαι. Iamblich. ap. Stob. XLIV. p. 279. Trincav. γυμνάς, καὶ ἀπερικαλύπτους, καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπετασμάτων. Sed hoc tractum est ab aulæis thalami foribus obtentis. Alio sensu dixit Sophocles Trach. 1080. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων. i. e. ἔξω καλυμμάτων, ut noster supra 672. ἐκ τῶν ἁβροπήνων προκαλυμμάτων.

1151. Λαμπρός—πνέων. *Vehementer spirans*, non autem *manifestus*, quod putarunt interpretes. Alexis Athen. VIII. p. 338. D. πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βορρᾶς ἢ Νότος Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρός, ἰχθῦς οὐκ ἂν ἦν (R. P. Adv. p. 102.) Οὐδενὶ φαγεῖν. Herodot. II. 96. ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ. Schol. Theocrit. XIII. 25. νότου λαμπροῦ πνέοντος. Vid. Dobræi Aristoph. p. 90. Virg. Georg. I. 460. *Et claro cernes sylvas Aquilone moveri.* Nempe sic dicitur ventus vehemens, quia *obscuro deterget nubila cœlo.* unde vis epitheti in hoc loco perspicitur. Vaticinium, vel oraculum, vento comparatur; calamitates, quas impellit, fluctibus.

1154. Φρενόω. *Doceo.* Vid. Prometh. 343.

1155. * Συνδρόμως. *Adeo ut una currat.* Metaphora a canibus venatricibus sumta. Vid. 1061. Epigr. in Anthol. 3. τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. Photius; Σύνδρομος. σύμφωνος.

1156. Ῥινηλατέω. *Naribus investigo.* Pollux II. 74. ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν. καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ τραγῳδία.

1160. **Κῶμος.** *Comessantium agmen.* Eurip. Hipp. 54. πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Suppl. 400. κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. ubi tamen significare potest ipsam comessationem, quo sensu multo frequentior est. Dicitur autem κῶμος Furiarum cœtus, utpote quæ sanguine essent ebriæ. Eumen. 253. ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Comessantes autem hilariter canebant; ideoque Furiæ ὕμνουσιν ὕμνον.

1163. * **Πρώταρχος ἄτη.** *Noxa a principio genti adhærens,* i. e. Myrtili cædes. Eurip. Or. 1562. μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων=ἔπαισ', ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων=διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

Ibid. **Ἐν μέρει.** Vid. supra 323. **Ἀπεπτύσαν.** Prometh. 1106.

1166. **Θυροκόπος.** *Ostia pulsans,* quod faciunt stipem mendicantes. Infelicissima est Toupii conjectura Em. in Lex. IV. p. 102. reponentis θυοσκόος. Incert. ap. Stob. CXVIII. p. 481. Grot. φὺδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην, *ob fores fractus.* Antiattic. Sang. p. 99. Θυροκοπεῖν, καὶ θυροκοπία. Δίφιλος. Phrynichus App. Soph. p. 42, 32. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας. Inter modos tibiis aptos Tryphon ap. Athen. XIV. p. 618. C. recenset θυροκοπικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur.

Ibid. **Φλέδων.** *Nugatrix.* φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης. Hesych. Eustathio ad Od. B. p. 1431, 49. inter δαίμονι κατεχομένους recensentur ἐμμανὴς καὶ φλέδων. Recte Etymol. M. p. 796, 3. (accentu tamen alio) Φλεδών, καὶ φλεδωνεία, ἡ φλυαρία. ἀπὸ τοῦ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδὼν καὶ φλεδονεύω. Vid. ad Prometh. 513. supra 368.

1167. **Προόμνυμι.** *Prius juro.* Male omnino Stanleius legi jubet ἐκμαρτυρήσω. Sensus est, *Jurata testari possis me domi calamitates probe scire.* Pindar. Ol. VI. 34. καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. εἰδέναι λόγῳ hic valet *accurate scire.* Sed vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 623.

1143. * Θερμόνους. *Mentem inflammata*, sc. afflatu divino.

1149. Ἐκ καλυμμάτων. *Ex velaminibus.* "Æschylus," quod a Stanleio notatum, "respicit antiquum morem, quo novæ nuptæ caput involutum erat flammeo, boni ominis causa, *ut perpetuo,* inquit Festus, *cum viro maneret.* Tertio die sine velamine prodeunti sponsæ dabantur munera quæ inde ἀνακαλυπτήρια dicta sunt. Eurip. Iph. A. 1147. ἄκουε δή νυν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους, Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν." Hæc ille. Alciphr. I. 39. οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἐγώ, φησίν, ἀγωνίσομαι. Iamblich. ap. Stob. XLIV. p. 279. Trincav. γυμνάς, καὶ ἀπερικαλύπτους, καὶ χωρὶς τῶν ἔξωθεν παραπετασμάτων. Sed hoc tractum est ab aulæis thalami foribus obtentis. Alio sensu dixit Sophocles Trach. 1080. δείξω γὰρ τάδ' ἐκ καλυμμάτων. i. e. ἔξω καλυμμάτων, ut noster supra 672. ἐκ τῶν ἁβροπήνων προκαλυμμάτων.

1151. Λαμπρὸς—πνέων. *Vehementer spirans,* non autem *manifestus,* quod putarunt interpretes. Alexis Athen. VIII. p. 338. D. πρότερον μὲν εἰ πνεύσειε Βορρᾶς ἢ Νότος Ἐν τῇ θαλάττῃ λαμπρός, ἰχθῦς οὐκ ἂν ἦν (R. P. Adv. p. 102.) Οὐδενὶ φαγεῖν. Herodot. II. 96. ταῦτα τὰ πλοῖα ἀνὰ μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύνανται πλέειν, ἢν μὴ λαμπρὸς ἄνεμος ἐπέχῃ. Schol. Theocrit. XIII. 25. νότου λαμπροῦ πνέοντος. Vid. Dobræi Aristoph. p. 90. Virg. Georg. I. 460. *Et claro cernes sylvas Aquilone moveri.* Nempe sic dicitur ventus vehemens, quia *obscuro deterget nubila cœlo.* unde vis epitheti in hoc loco perspicitur. Vaticinium, vel oraculum, vento comparatur; calamitates, quas impellit, fluctibus.

1154. Φρενόω. *Doceo.* Vid. Prometh. 343.

1155. * Συνδρόμως. *Adeo ut una currat.* Metaphora a canibus venatricibus sumta. Vid. 1061. Epigr. in Anthol. 3. τήνδε καὶ ἐν θανάτῳ λάβε σύνδρομον. Photius; Σύνδρομος. σύμφωνος.

1156. Ῥινηλατέω. *Naribus investigo.* Pollux II. 74. ῥινηλατεῖν, τὸ τὰς ὀσμὰς ἕλκειν. καὶ ῥινηλάτην κύνα, ἡ τραγῳδία.

1160. Κῶμος. *Comessantium agmen.* Eurip. Hipp. 54. πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν. Suppl. 400. κῶμον δέχεσθαι τὸν ἐμὸν ἀσπιδηφόρον. ubi tamen significare potest ipsam comessationem, quo sensu multo frequentior est. Dicitur autem κῶμος Furiarum cœtus, utpote quæ sanguine essent ebriæ. Eumen. 253. ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Comessantes autem hilariter canebant; ideoque Furiæ ὕμνουσιν ὕμνον.

1163. * Πρώταρχος ἄτη. *Noxa a principio genti adhærens,* i. e. Myrtili cædes. Eurip. Or. 1562. μεγάλα δέ τις δύναμις δι' ἀλαστόρων=ἔπαισ', ἔπαισε μέλαθρα τάδε δι' αἱμάτων=διὰ τὸ Μυρτίλου πέσημ' ἐκ δίφρου.

Ibid. Ἐν μέρει. Vid. supra 323. Ἀπεπτύσαν. Prometh. 1106.

1166. Θυροκόπος. *Ostia pulsans,* quod faciunt stipem mendicantes. Infelicissima est Toupii conjectura Em. in Lex. IV. p. 102. reponentis θυοσκόος. Incert. ap. Stob. CXVIII. p. 481. Grot. φύδ' ἐλύσατο Πορνίδιον, οὐδὲ θυροκοπῶν ὦφλεν δίκην, *ob fores fractus.* Antiattic. Sang. p. 99. Θυροκοπεῖν, καὶ θυροκοπία. Δίφιλος. Phrynichus App. Soph. p. 42, 32. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἐπαιτεῖν ἕνεκα κόπτων τὰς θύρας. Inter modos tibiis aptos Tryphon ap. Athen. XIV. p. 618. C. recenset θυροκοπικόν· τὸ δ' αὐτὸ καὶ κρουσίθυρον, cani solitum dum fores pulsabantur.

Ibid. Φλέδων. *Nugatrix.* φλυαρία. καὶ ὁ ἀλαζών, εὐήθης. Hesych. Eustathio ad Od. B. p. 1431, 49. inter δαίμονι κατεχομένους recensentur ἐμμανὴς καὶ φλέδων. Recte Etymol. M. p. 796, 3. (accentu tamen alio) Φλεδών, καὶ φλεδωνεία, ἡ φλυαρία. ἀπὸ τοῦ φλέω, ὃ καὶ φλύω λέγεται, γίνεται φλεδὼν καὶ φλεδονεύω. Vid. ad Prometh. 513. supra 368.

1167. Προόμνυμι. *Prius juro.* Male omnino Stanleius legi jubet ἐκμαρτυρήσω. Sensus est, *Jurata testari possis me domi calamitates probe scire.* Pindar, Ol. VI. 34. καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσαις τοῦτό γέ οἱ σαφέως μαρτυρήσω. εἰδέναι λόγῳ hic valet *accurate scire.* Sed vid. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 623.

1170. Παιώνιος. Vid. supra 821.

1173. Τέλος. *Munus.* Vid. supra 881.

1176. Ἀβρύνομαι. Vid. supra 892.

Ibid. Θαυμάζω σοῦ. Exquisitior constructio. Plato Crit. p. 100. ἀλλὰ καὶ σοῦ πάλαι θαυμάζω, αἰσθανόμενος ὡς ἡδέως καθεύδεις. Per ellipsin explicari potest, θαυμάζω σου (τὴν ἐπιστημήν)—θαυμάζω σου (τὸν ὕπνον). Sed vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 373. Obs.

1178. Ἔργον. Frequens locutio ἔργα vel ἔργον, ἔρωτος vel Ἀφροδίτης. Vid. Bast. Ep. Crit. p. 150. Simonid. de Mul. 48. Nostri Suppl. 1035. Plutarch. Erot. p. 1352. H. St. Ovid. Heroid. XV. 45. *omnique a parte placebam; Sed tum præcipue, quum fit amoris opus.* παιδουργίαν pro παιδοποιΐαν dixit Plato Legg. VI. p. 623. C. Vid. Timæum p. 203.

1179. Ξυναινέω. *Consentio.* Inc. Rhes. 172. δῶμά μοι ξυναίνεσον. Vid. supra 468.

1180. Τέχναι ἔνθεοι. *Vaticinandi ars afflatu numinis immissa.* vid. supra 240.

1181. Θεσπίζω. *Vaticinor.* Prometh. 219. Eurip. Alexandra f. XXII. ἄκραντα γάρ μ' ἔθηκε θεσπίζειν θεός. Καὶ πρὸς παθόντων κἀν κακοῖσι κειμένων Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν δέ, μαίνομαι.

1182. Ἄνατος. *Illæsus.* cum genitivo. Suppl. 361. εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀστοξένων. Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 418.

1183. Ἠπλακόν. Vid. supra ad v. 336. Prometh. 112.

1186. * Ορθομάντεια. *Vera vaticinatio.*

1187. Στροβέω. *Verso. Agito.* Hesych. Στροβεῖν. θορυβεῖν. —Στροβῆσαι. ἐκφοβῆσαι. Choeph. 1049. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρὶ Στροβοῦσιν· cf. ibid. 201. Vid. supra 640.

Ibid. Φροίμιον. *Antecantamentum.* Vid. supra 30.

1191. Πλήθω. *Plenus sum.* Glossar. Pers. 277.

1192. * Ἐποίκτιστος. *Commiseratione dignus.*

Ibid. * Γέμος. *Ferculum.* γέμισμα. πλεύρωμα. Hesych. Notior forma γόμος occurrit Suppl. 441.

1193. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Vid. supra 29.

1195. Λέων ἄναλκις. Ægisthus scilicet. Vid. ad Prometh. 893. Herodot. II. 102.

Ibid. Στρωφάομαι. Vid. supra 945.

1198. Ἀναστάτης. *Eversor.* Proprie, qui urbe capta, populum ἀναστατὸν ποιεῖ, i. e. sedes mutare cogit. Theb. 1017. ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός. Choeph. 301. Τροίας ἀναστατῆρας.

1200. Ἐκτείνω. *Extendo.* Vid. supra ad 889.

Ibid. * Φαιδρόνους. *Sereno animo.* Exspectares tamen in hoc loco φαιδρωπός.

1201. Λαθραῖος. *Clandestinus.* Alluditur ad canes clam mordaces. Vid. Glossar. Theb. 379.

1203. Τί νιν καλοῦσα τύχοιμ' ἄν; *Quonam nomine appellans eam, recte appellaverim?* Choeph. 995. τί νιν προσείπω καὶ τύχω μάλ' εὐστομῶν; Ibid. 416. τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; et 313. ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι φάμενος, ἢ τί ῥέξας τύχοιμ' ἄν; Vid. Monk. ad Eurip. Hipp. 828.

1204. Ἀμφίσβαινα. *Amphisbæna.* εἶδος ὄφεως μακροκέφαλον, ἰσόπαχυ, τὴν οὐρὰν κολοβὴν ἔχον, καὶ ταύτῃ πολλάκις τὴν πόρειαν ποιουμένην, ὥστε τινὰς ἀμφισβητεῖν μὴ δύο κεφαλὰς ἔχειν. (ἔχῃ.) λέγεται δὲ καὶ διὰ τοῦ μ, ἀμφίσμαινα. Sed hoc ex vitiosa librorum scriptura haustum est. Compositum ab ἀμφὶ et βαίνω ut

ἀμφισβασία apud Herodot. IV. 14. Nicand. Ther. 372. τὸν δὲ μετ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ μινύθουσαν Δήεις ἀμφικάρηνον, ἀεὶ γλήναισιν ἀμυδρήν. 'Αμβλὺ γὰρ ἀμφοτέρωθ' ἀμφιπρονένευκε γένειον Νόσφιν ἀπ' ἀλλήλων. Lucan. IX. 719. *Et gravis in geminum surgens caput Amphisbæna.* Sic μύραινα in opprobrium dicebant: vid. Choeph. 902. ubi plura.

Ibid. Σκύλλα. *Scylla.* De qua vid. Choeph. 511. Odyss. M. 85. Apollon. Rhod. IV. 824. et Schol. *Scyllam* dicebant mulierem quamlibet infamem, e. g. meretricem; (fere ut apud Horatium *quanta laborabas Charybdi.*) Eurip. Med. 1339. λέαιναν, οὐ γυναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν. Callim. Fr. CLXXXIV. Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα. Anaxilas ap. Athen. XIII. p. 558. A. "Οστις ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποτε, Οὐ γένος τις (f. τόδ') ἂν δύναιτο παρανομώτατον φράσαι. Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πυρπνόος, Ἢ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος Σκύλλα, ποντία κύων, Σφίγξ, ὕδρα, λέαιν', ἔχιδνα, πτηνά θ' Ἁρπυιῶν γένη, Εἰς ὑπερβολὴν ἀφῖκται τοῦ καταπτύστου γένους;— Ἡ δὲ Νάννιον τί δή νυν διαφέρειν Σκύλλης δοκεῖ; Ἡ δύ' ἀποπνίξασ' ἑταίρους, τὸν τρίτον θηρεύεται Ἔτι λαβεῖν; (vid. Eustath. p. 1714, 37.) Aristoph. Eq. 248. καὶ τελώνην, καὶ φάραγγα, καὶ χάρυβδιν ἁρπαγῆς. Hipponax ap. Athen. XV. p. 698. C. (Dobræum ad Aristoph. Plut. 1051.) Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα τὴν ποντοχάρυβδιν.

1206. Θύω. *Furo.* In hoc sensu rarissime occurrit. Suppl. 185. ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων, εἴτε καὶ τεθυμένος Ὠμῇ ξὺν ὀργῇ. Hinc θυάς, θυιάς, et θύελλα. Potterus ad Lycophr. 1198. et post eum Abreschius, vertunt, *sacrificantem Orci matri,* ut sit μητήρ' pro μητέρι. Male omnino.

Ibid. Ἅιδου μήτηρ. *Orci mater.* Anglice vertit Auctor Appendicis Askevianæ ad Scapulam, *The Devil's Dam.* Eurip. Hipp. 551. Ἅϊδος ὥστε Βάκχαν. Hec. 1059. Βάκχαις Ἅιδου. Sed de hoc loco incertus hæreo, et subesse corruptelam cum Lobeckio censeo.

Ibid. Ἄσπονδος. *Implacabilis.* Bellum sine σπονδαῖς. Demosth. de Coron. 79. ἦν γὰρ ἄσπονδος καὶ ἀκήρυκτος ὑμῖν ὁ πρὸς τοὺς

θεατὰς πόλεμος. Aristænet. II. 14. *μέχρι παντὸς ἂν ὑμᾶς ἐχώριζον ἀπ' ἀλλήλων ἄσπονδος μάχη καὶ ἀδιάλλακτος ἔρις.* Hesych. *Ἄσπονδοι—ἀδιάλλακτοι.* Nicand. Ther. 367. *ἄσπειστος κότος.*

Ibid. **Ἄρην πνέω.** *Martem* i. e. *bellum spiro.* Atticista ap. Villoison. Anecd. Gr. II. p. 84. *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν μάχης ἐπιθυμεῖ, μάχην πνέει λέγουσι.* et mox, *ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγριος καὶ ἀνήμερος, Ἄρην πνέει λέγουσι.* Supra 366. *Ἄρη* (vel *Ἄρην*) *πνεόντων μεῖζον ἢ δικαίως.* Sic *κότον πνέειν* Choeph. 31. *πνέω μένος* Eumen. 838. *μένος πνέουσαν* Sophocl. El. 610. *θυμὸν πνέουσαν* Inc. Rhes. 786. *θυμὸν ἐκπνέων* Eurip. Bacch. 620. Xenoph. Hell. VII. 5. 12. *ἐνταῦθα δὴ οἱ πῦρ πνέοντες, οἱ νενικηκότες τοὺς Λακεδαιμονίους—.* Vid. Valckenaer. Schol. in Act. Apost. p. 446.

1210. **Ὅμοιον.** *Perinde est.* Infra 1374. *σὺ δ' αἰνεῖν εἴτε με ψέγειν θέλεις, Ὅμοιον.* Eurip. Suppl. 1069. *Ὅμοιον· οὐ γὰρ μὴ κίχῃς μ' ἑλὼν χερί.* Herodot. VII. 80. *ἢν δὲ αὐτοῖσι μὴ πιστὰ γένηται, ὅμοιον ἡμῖν ἔσται.*

1212. *** Ἀληθόμαντις.** *Vera prædicens.* Theb. 719. *παναληθῆ, κακόμαντιν.*

1213. **Θυέστου δαῖτα.** In proverbium abierat cœna Thyestea, *τά τ' ἐπώνυμα δεῖπνα Θυέστου,* inquit Eurip. Or. 1004. Stanleius laudat Epist. Viennensium et Lugdun. ap. Euseb. Hist. Eccl. V. 4. *κατεψεύσαντο ἡμῶν Θυέστεια δεῖπνα καὶ Οἰδιποδείους μίξεις.* Conf. Tertull. ad Nat. I. p. 45. Athenag. Legat. p. 4. (Milton. *Thyestean banquet.*)

1215. **Οὐδὲν ἐξεικασμένα.** *Non modo levi similitudine expressa.* Theb. 441. *κεραυνόν, οὐδὲν ἐξεικασμένον Μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.* *ne levem quidem similitudinem habens.*

1216. **Ἐκ δρόμου πεσών.** *E cursu deflexus.* sc. rectum cursum interpretandi tenere nequeo; uti bene explicat Stanleius. Eodem fere sensu Choeph. 512. *πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου.* Prometh. 908. *ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, deliro.*

1218. **Εὔφημος.** *Bene ominatus;* sed in hoc loco, ut sæpius alibi, *silens.* Choeph. 572. ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν, Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια. Eurip. Hipp. 721. εὔφημος ἴσθι. Sophocl. Œd. Col. 129. εὐφήμου στόμα φροντίδος. ubi Schol. σιωπηλῆς. Aristoph. Thesm. 39. εὔφημος πᾶς ἔστω λεώς, Στόμα συγκλείσας, quod alibi dictum est, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς, apud Latinos, *favete linguis.* Callim. H. Apoll. 17. εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ. ubi plura Spanhemius, hoc loco non prætermisso. De formula solemni εὐφήμει, ab iis usitata qui infaustum aliquid abominantur, vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 506.

1219. **Παιών.** Vid. supra ad v. 98.

1222. **Ἄγος.** *Piaculum.* Theb. 1019. Timæus, Ἄγος. μίασμα, μύσος. ubi vid. Ruhnken.

1223. * **Παρασκοπέω.** *Prætervideo.* Suppl. 450. ἦ κάρτα νείκους τοῦδ' ἐγὼ παροίχομαι, *longe absum.*

1226. * **Πυθόκραντος.** *Ab Apolline ad exitum perductus.* Exspectares tamen πυθόχρηστα. Choeph. 898. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα Τὰ πυθόχρηστα; Recte interpretatur Butlerus, *Græce quidem dicuntur oracula, difficilia sunt intellectu tamen.*

1227. **Παπαῖ.** Vid. supra 1083. Eurip. Malanipp. ap. Stob. LII. p. 201. Grot. παπαῖ, νέος καὶ σκαιὸς οἷός ἐστ' ἀνήρ.

1228. **Λύκειος.** Glossar. Theb. 138.

1235. **Καταγέλως.** *Ludibrium.* Aristoph. Ach. 75. ὦ Κραναὰ πόλις, Ἆρ' αἰσθάνει τὸν καταγέλων τῶν πρεσβέων. Eq. 319. νὴ Δία κἀμὲ τοῦτ' ἔδρασε ταὐτόν, ὥστε καταγέλων Πάμπολυν τοῖς δημόταισι καὶ φίλοις παρασχεθεῖν.

1236. **Σκῆπτρον.** *Baculum.* quale gestabant vates. Hesych. Ἰθυντήριον. ὃ φέρουσιν οἱ μάντεις σκῆπτρον ἀπὸ δάφνης. Quod notavit Stanleius. Eodem apparatu ornatur Chryses, Apollinis sacerdos, apud Homerum Il. A. 14.

1238. *Ἴτ' εἰς φθόρον.* Glossar. Theb. 238.

1241. *Ἐποπτεύω.* *Inspecto.* ἐπόπτης sum. Verbum Æschylo frequentatum. Infra 1569. Choeph. 1. &c. Apud alios tragicos, credo, non exstat. Proprie autem significabat, saltim apud Atticos, *mysteria spectare.* Aristoph. Ran. 746. μάλα γ' ἐποπτεύειν δοκῶ. ubi vid. Schol. et ibid. 1141.

1243. *Διχοῤῥόπως.* Vid. supra 340.

1244. *Φοιτάς.* *Insana.* Sophocl. Trach. 998. φοιτάδα δεινὴν νόσον. Vid. Prometh. 620. Theb. 648.

Ibid. * *Ἀγύρτρια.* *Circulatrix.* (*A female conjurer.*) Femin. ab ἀγύρτης. Od. T. 284. χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι. ubi verbum ἀγυρτάζειν ævum sapit Homerico recentius. Sophocl. Œd. T. 388. δόλιον ἀγύρτην. ubi Schol. πτωχόν, ὀχλαγωγόν. De hac voce omnino consulendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 10. de femininis in τρια desinentibus Valckenaer. ad Iliad. X. p. 61. ad Theocrit. Adon. p. 196.

1245. * *Λιμόθνης.* *Fame enecta.*

1248. *Ἐπίξηνον.* *Mensa Culinaria.* (Angl. *a Chopping-block.*) ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον. οἷον τὰ κρεοκόπον ξύλον. Hesych. (ὃ νῦν τὸ κρεωκόπον Hemsterh.) Eandem dicebant ἔλεον. recentiores vero ἐπίκοπον. Etymol. M. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπίκοπον· παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει. Aristoph. Ach. 317. κἄν γε μὴ λέγω δίκαια, μηδὲ τῷ πλήθει δοκῶ, Ὑπὲρ ἐπιξήνου θελήσω τὴν δέρην ἔχων λέγειν. ubi Scholiasta, ὁ μαγειρικὸς κόρμος. Erudita sunt Hemsterhusii ad Lucian. I. p. 370.

1251. *Τιμάορος.* Vid. supra 497.

1252. * *Φίτυμα.* *Propago.* τέκνον. γέννημα. Hesych. Vid. ad Prometh. 241.

Ibid. *Ποινάτωρ.* *Qui pœnam exigit.* Hesych. Ποινάτορας.

τιμωρούς. Eurip. El. 23. δείσας δὲ μή τῷ παῖδ' ἀριστέων τέκοι, 'Αγαμέμνονος ποινάτορ', εἶχεν ἐν δόμοις. (Porson. ad Med. 4.)

1253. **'Αλήτης.** *Erro.* Idem fere versus Choeph. 1040. ubi Orestes ait, ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος, quod notavit Stanleius.

1254. **Κάτειμι.** *Ab exsilio reverto.* Vid. ad Theb. 644.

Ibid. **Θριγκόω.** *Fastigium impono.* Odyss. Ξ. 10. ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ. ubi Schol. θρίγκος λέγεται ἡ ἐπὶ τοῖς οἴκοις στεφάνη. Cf. Odyss. H. 87. Hesych. Θρίγκος.—τὸ ἀνώτατον τοῦ τείχους, ἐφ' οὗ καὶ ἡ στέγη κεῖται. (*the parapet, or coping*). Vid. Eurip. Iph. T. 74. Hinc metaphorice θρίγκος, cujusvis *rei fastigium.* Eurip. Tro. 489. τὸ λοίσθιον δέ, θρίγκος ἀθλίων κακῶν. et θριγκόω. Id. Herc. F. 1280. παιδοκτονήσας, δῶμα θριγκῶσαι κακοῖς. A θρίξ ducunt grammatici. e. g. Eustath. p. 1748. Etymol. M. p. 319, 27.

1256. * **'Υπτίασμα.** *Resupinatio.* Prometh. 1040. Notandum est Casandram obscuritatem affectare, tum abruptis sententiis, tum rarioribus vocabulorum formis.

1257. **Κατοικός.** *Incola.* Sed de hac voce dubito. *Ante ædes* Schutzius, quem sensum nescio an ferre possit. Conjunxerim autem κάτοικος ὧδε, *incola hoc loco.*

1262. **Αΐδου πύλαι.** *Janua Ditis,* ut ait Virgilius. Homer. Il. I. 312. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὅμως 'Αΐδαο πύλῃσι. Theocrit. II. 60. τὰν 'Αΐδαο πύλαν, ναὶ Μοῖρας, ἀραξεῖ. Eurip. Med. 1231. κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Αΐδου πύλας Οἴχει. Alc. 125. ἦλθεν ἕδρας σκοτίους, 'Αΐδαό τε πύλας. Hippol. 1447. "Ολωλα, καὶ δὴ νερτέρων ὁρῶ πύλας. ubi vid. Valckenaer. et interpp. ad D. Matth. XVI. 18. Psalm. IX. 13. et confer Elmsleium ad Medeæ locum, in Mus. Crit. Cantab. II. p. 36.

1263. **Καίριος.** *Mortalis.* Hesych. Καίρια—θανάσιμα. Homer. Il. Δ. 185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Il. Θ. 83. ἄκρην κακκορυφήν, ὅθι τε πρῶται τρίχες ἵππων Κρανίῳ ἐμπεφύασι, μάλιστα δὲ καίριόν ἐστιν. (Virg. *qua fata celerrima.*) Hippocr. de Art. p. 600.

καίριοι πληγαὶ αἱ κροταφίτιδες. Vid. Foes. p. 300. qui Virgilii locum cum Homericis contulit. Herodot. III. 64. ὥς οἱ καιρίη ἔδοξε τέτυφθαι. ubi fortasse legendum καιρίην. Infra 1315. τίς πληγὴν ἀὔτεῖ καιρίως οὐτασμένος. Eurip. Phœn. 1445. τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίας σφαγάς. ubi vid. Valckenaer.

1264. **Ἀσφάδαστος.** *Sine lucta. Tranquillus.* A σφαδάζω, de quo verbo Glossar. Pers. 199. Sophocl. Aj. 831. καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι Ξὺν ἀσφαδάστῳ καὶ ταχεῖ πηδήματι. ubi Schol. ἀσκαρίστῳ καὶ σπασμὸν μὴ ἔχοντι, ἀντὶ τοῦ συντόμῳ. ὅπως καιρίας τῆς πληγῆς γινομένης, μὴ προσγενέσθαι σπασμόν, μηδὲ πολλὴν ἐν τῷ θανάτῳ διατριβήν. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ—Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγάς. Ex iis quæ apud Scholiastam proxime sequuntur, Stanleius alterum Ajacem in catalogum Æschyli fabularum inseri jubet, sed injuria, quod patebit inspicienti Schol. in Ajac. 815.

Ibid. * **Εὐθνήσιμος.** *Facilem mortem adferens.* quod alii dixerunt εὐθανάτος. Menander Hypobolimæo, Walpol. Comic. Gr. Fr. p. 37. οὐκ εὐθάνατος ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον. Plutarch. in Anton. a Stephano citatus, ἦν δ' οὐκ εὐθάνατος ἡ πληγή. Bona mors et facilis εὐθανασία dicebatur. Contra δυσθνησκέω, *difficulter morior.* Eurip. El. 482. πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω, Ἤσπαιρεν, ἠλάλαζε δυσθνησκοῦν φόνῳ. Sic legendum; non δυσθνῆσκον. de verbo δυσθανατᾷν vid. Valckenaer. ad Herodot. IX. 72. Lucret. III. 490. *torquetur, anhelat Inconstanter, et in jactando membra fatigat.* Conf. Virgil. Æn. X. 730.

1271. **Πρεσβεύομαι.** *Præsto. Præferor.* Photius, Πρεσβεύειν. προτιμᾷν. Εὐριπίδης. (Choeph. 486. Eum. 1.) Hinc Choeph. 629. κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον λόγῳ, *primum locum obtinet.* Sententiam explicat Stanleius, *qui postremus moritur, vel ipso tempore alios superat.*

1279. * **Φεύζω.** *Exclamo* φεῦ, φεῦ. Eustath. ad Iliad. X. p. 1279, 34. λέγει δὲ καὶ περὶ τοιούτου ῥήματος καὶ Αἴλιος Διονύσιος, οὕτω ὤζειν, τὸ ὦ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν, τὸ οἴμοι λέγειν, καὶ φεύζειν, τὸ φεῦ λέγειν. Vid. supra ad 1041. Glossar. Theb. 8.

1280. Αἱματοσταγής. *Cruorem stillans.* Lex. Seguier. p. 362, 9. Αιματοσταγῆ. Εὐριπίδης καὶ 'Αριστοφάνης.—αἱματοσταγῆ Κηλ˘δα τέγγῃ. Vid. Eurip. Suppl. 812. Aristoph. Ran. 471.

1281. Ὄζω. *Oleo.* Vid. notata. Herodot. III. 113. ἀπόζει δὲ ~~ς χώρης τῆς 'Αραβίης θεσπέσιον ὡς ἡδύ.

1282. 'Ατμός. *Vapor.* (Angl. *Steam.*) ἡ ἀναπνοὴ τοῦ ὕδατος. παρα τὸ ἄω τὸ πνέω. Etymol. M. p. 164, 40. Schol. in Theb. 500. (490.) λιγνύν]. καπνόν. καπνὸς ἀπὸ ξύλου· ἀτμὴ ἀπὸ ὕδατος. αἰθάλη ἀπὸ λίθων. βδῆλος ἀπὸ λύχνων. λιγνὺς ἀπὸ ἐλαίου καὶ κηροῦ. κνίσσα δὲ ἀπὸ κρεῶν. Vid. Eumen. 138. Sophocl. Laocoont. fr. I.

1283. 'Αγλάϊσμα. *Oblectamentum.* καλλονή, κόσμος. Hesych. ἀγλαΐζειν (Iliad. K. 331.) et ἀγάλλειν idem fere significare notavit Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1135, 6. Choeph. 191. εἶναι τόδ' ἀγλάϊμά μοι τοῦ φιλτάτου Βροτῶν 'Ορέστου. unde Sophocl. El. 908. καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι Μή του τόδ' ἀγλάϊσμα πλὴν κείνου μολεῖν. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 134. De *Syrio odore* Stanleius citat Horat. 2. C. VII. 8. Tibull. I. 3. Propert. II. 10. Συρίας λιβάνου καπνός ex Eurip. Bacch. 144. contulit Abresch. post Spanhem. Ponitur autem dativus δώμασιν per schema Colophonium.

1285. 'Αρκείτω. *Satis esto,* sc. hactenus vixisse. Sophocl. Aj. 76. ἔνδον ἀρκείτω μένων.

1287. Δυσοίζω. *Metuo.* Hesych. Δυσοίζει. δυσχερεῖ, ὑπονοεῖ. Λάκωνες—Δυσοίζειν. φοβεῖσθαι, ὑποπτεύειν. 'Εδύσοιξα. ὑπενόησα. Inc. Rhes. 805. μηδὲν δυσοίζου πολεμίους δρᾶσαι τόδε. de quo loco vid. Valckenaer. Diatr. p. 108. C. Verbi radix videtur fuisse οἴζω, i. e. οἴ λέγω, Eustath. p. 127, 9.

Ibid. Θάμνος. *Fruticetum.* σύνδενδρος τόπος Photius Homer. Iliad. X. 191. καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Plato Rep. IV. p. 432. B. νῦν δὴ ἡμᾶς δεῖ, ὥσπερ κυνηγέτας τινάς, θάμνον κύκλῳ περιΐστασθαι. Schol. οὐ δυσχεραίνω, φησίν, ὡς ὄρνις θέλουσα εἰς καλιὰν εἰσελθεῖν, καὶ θῆρά τινα φοβουμένη. Sed de interpretatione dubito. *Nidum* interpretatur Vossius.

1290. * **Δύσδαμαρ.** *Conjugii infelix.* Sunt qui nominativum δυσδάμαρτος ad Ægisthum referant.

1291. **Ἐπιξενοῦμαι.** *Protestor.* Hesych. Ἐπιξενοῦσθαι, μαρτύρεσθαι, πορεύεσθαι. Σοφοκλῆς Ἀχαιῶν Συλλόγῳ, καὶ Αἰσχύλος Κρήσσαις. Sed de hac interpretatione dubitandum videtur. Etymol. M. p. 610, 43. Ξενοδόχον, ὁ μὲν Ὅμηρος, τὸν ξένους δεχομένον συνηθῶς ἡμῖν ὑποτίθησι· Σιμωνίδης δὲ καὶ Πίνδαρος, καὶ ἄλλοι τινές, τὸν ἐπιμάρτυρα ἐξεδέξαντο. Butlerus, cum Interprete Gallico vertendum putat, *hæc munera hospitalia moritura posco.* Schol. explicat per φιλιοῦμαι. Plerumque significat *hospitio excipior.*

1295. **Τιμάορος.** Vid. supra 497.

1297. **Εὐμαρής.** *Facilis.* Formatum est ab antiquo vocabulo μάρη, *manus,* sicut εὐχερής a χείρ. Schol. Venet. in Iliad. O. 37. μάρψει δ' ἐξείης] κυρίως, χερσὶ συλλήψεται. μάρη γὰρ ἡ χείρ. κατὰ Πίνδαρον, ὅθεν καὶ εὐμαρές.

1300. **Σπόγγος.** *Spongia,* qua veteres ad mensas vel tabulas abstergendas uti solebant. Odyss. A. 111, οἱ δ' αὖτε σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Sensus hujus loci subobscurus est. Schutzii interpretatio hæc est: *Prosperitatem vel umbra quælibet everterit:* sin *adversæ fuerint res, madida quæ injecta fuerit, spongia scripturam delet:* h. e. adversitatis udeo facile oblivisci solent homines ut ejus memoria, tanquam spongia deleta prorsus evanescat. Melius Butlerus; quum ex rebus prosperis in adversas quis inciderit, omnis prioris felicitatis, tanquam spongia adhibita, memoria deletur. Equidem locum sic interpretari malim; *res prosperas vel umbra everterit,* ut mutationes facile admittant; *in adversis vero rebus,* sicut *spongia tabulæ lineas penitus delere solet,* ita omnis spes meliorum prorsus aboletur. h. e. res prosperæ in adversas longe facilius mutantur, quam in prosperas adversæ; atque hunc rerum adversarum statum magis deploro, quam instabilem prosperitatis conditionem. Vel, si mavis cum Butlero interpretari, *multo magis deploro statum rerum humanarum, quam cædem mihi imminentem.* Pictores ad tabulæ partem aliquam recens pictam delendam spongia utebantur. Eurip. Hel.

270. εἶτ' ἐξαλειφθεῖσ', ὡς ἄγαλμ'. ubi Jacobsius citat Pelei fragmentum; Τὸν ὄλβον οὐδὲν οὐδαμοῦ κρίνω βροτοῖς, Ὃν γ' ἐξαλείφει ῥᾷον ἢ γράφει θεός. Spongia etiam scripturam delebant; vid. Sueton. Aug. II. 85. Videndum autem, an voces σκία et γραφὴν dictæ sint cum quodam respectu ad pictorum σκιαγραφίαν. Iamblichus in Protrept. p. 52. de vita humana, εὑρήσει (τις) τὰ δοκοῦντα εἶναι μέγαλα τοῖς ἀνθρώποις, πάντα ὄντα σκιαγραφίαν. Vid. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 170.

1302. **Ἀκόρεστος.** *Insatiabilis,* sed in hoc loco *cujus nulla est satietas.* Herodot. VII. 49. a Stanleio advocatus; εὐπρηξίης γὰρ οὐκ ἔστι ἀνθρώποισι οὐδεμίη πληθώρη. ubi vid. Wesseling. qui hunc locum non neglexit.

1303. **Δακτυλόδεικτος.** *Digito monstratus.* Lucian. Somn. 11. τοιαῦτά σοι περιθήσω τὰ γνωρίσματα, ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων. Pers. I. 28. *At pulcrum est digito monstrari, et dicier* HIC EST. quem locum, et Horatianum C. IV. iii. 22. contulit Stanleius.

1308. * **Θεοτίμητος.** *Diis honoratus.* cui honorem dii augent. Agamemnon ap. Homerum, Il. A. 174. παρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι, Οἵ κέ με τιμήσουσι· μάλιστα δὲ μητιέτα Ζεύς.

1312. **Ἀσινής.** *Innocuus.* Vid. Theb. 826. Herodot. I. 105. τῶν πλεόνων Σκυθέων παρεξελθόντων ἀσινέων, ὀλίγοι τινὲς αὐτῶν ὑπολειφθέντες, ἐσύλησαν τῆς Οὐρανίης Ἀφροδίτης τὸ ἱρόν.

1314. **Καίριος.** Vid. supra 1263.

1315. **Οὐτάζω.** *Cominus vulnero.* τὸ ἐγγὺς πλήττειν, inquit Eustath. ad Il. O. 528. Ὃς τότε Φυλεΐδαο μέσον σάκος οὔτασε δουρί, Ἐγγύθεν ὁρμήσας.

1320. **Βοή.** *Auxilium.* Recte Abreschius, *cives in auxilium vocemus.* Citat Suppl. 725. εἰ βραδύνοιμεν βοῇ, pro βοηθείᾳ. Similis est locus Odyss. X. 132. ὦ φίλοι, οὐκ ἂν δή τις ἀν' ὀρσοθύρην ἀνα-

βαίη, Καὶ Fείποι λαοῖσι, *βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο*; sic etiam dicitur *βοὴν ἀγαθὸς* Μενέλαος.

1323. Γνῶμα. *Animi decretum.* Vox ignota Steph. Thes. hoc sensu, quo nihilominus præter Nostrum utitur et Soph. in Trach. v. 602. et Eurip. in Heracl. v. 408. quem utrumque citat Triclin. ad Antig. v. 180. Adde Herodot. VII. 52. Abresch. Hesych. Θρώσκω *γνῶμα*. Καλλίστρατος *ἀντὶ τοῦ αἰσθάνομαι νῦν κεῖσθαι λέγει*. sed locus ambiguus est.

1324. Ἀκμή. *Tempus est.* Pers. 413. *κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.* ubi vide.

1325. Φροιμιάζομαι. *Præludo.* Vid. supra v. 30. Mox absurde dixit Abrèschius *τυραννίδος σημεῖα* periphrasin esse non protritam *τῆς τυραννίδος*. Vertendum *tyrannidis futuræ indicia*, seu *specimina*. Prometh. 867. *σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς φρενός.*

1327. * Μελλώ. *Mora.* Vid. notata: *illi vero tarditatis gloriam humi conculcantes* (i. e. aspernati, et celeritatem præferentes) *manu non quiescunt.* Ut *μελλώ* pro *μέλλησις*, sic *κινώ* pro *κίνησις* dicebant Dorienses, teste Hesychio.

1328. Πατέω. *Calco.* Vid. supra 364. Homer. Il. Δ. 157. *ὥς σ' ἔβαλον* Τρῶες, *κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν.*

1331. * Δυσμηχανέω. *Difficultatibus impedior.* *δυσμήχανός εἰμι.* Qui *μηχανὴν* habet rei faciendæ, *εὐμηχανεῖ*: qui nullam habet, *ἀμηχανεῖ*; qui vix habet, *δυσμηχανεῖ.*

1333. Τείνω. *Extendo.* Vid. Prometh. 548. Pers. 707. Eurip. Med. 668.

1334. * Καταισχυντήρ. *Qui dedecore afficit.*

1336. Πεπαίτερος. *Mitior. Tolerabilior.* *πέπων mitis, mollis,* sæpissime apud Homerum. Eustath. ad Il. B. p. 211, 12. *δῆλον οὖν ὅτι πέπων κυρίως, πᾶς κάρπος, φασίν, ὡραῖος τοῦ φάγειν.* laudat

ibidem Æschyli fragmentum, ἀνὴρ δ' ἐκεῖνος ἦν πεπαίτερος μόρων. Idem ad Il. Λ. p. 883, 33. πέπτειν—ὅθεν καὶ πέπων καὶ ἡ πεπαιτέρα γίνεται, γυνὴ δηλαδὴ μήτε πάνυ γεραιά, μήτε μὴν ἔτι ἀκμαία. χρῆσις δὲ τῆς λέξεως ἐν τῷ, Νέᾳ, παλαιᾷ, μεσοκόπῳ, πεπαιτέρᾳ. Vid. Musgrav. ad Soph. Œd. Col. 450. ubi conjungenda χρόνῳ πέπων; nullus enim est pleonasmus, quod ait Schaeferus. Eumen. 66. ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Sophocl. Trach. 730. ὀργὴ πέπειρα.

1340. **Τοπάζω.** *Conjicio.* Hesych. Τοπάζει. εἰκάζει—στοχάζεται. Idem, 'Ατόπαστον: ἀνείκαστον. τοπάζειν γὰρ τὸ εἰκάζειν, καὶ τὸ ὑποτοπῆσαι δὲ ἐνθένδε λέγεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις Timæus, Τοπάζω. ὑπονοῶ, οἴομαι. ubi vid. Ruhnken. Etymol. M. p. 672, 12. Τοπάζειν. στοχάζεσθαι, ὑπονοεῖν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν 'Ηριγόνῃ—ἃ δὲ Δόξῃ τοπάζω, ταῦτ' ἰδεῖν σαφῶς θέλω. Aristoph. Vesp. 71. νόσον γὰρ ὁ πατὴρ ἀλλόκοτον αὐτοῦ νοσεῖ, Ἣν οὐδ' ἂν εἷς γνοίη ποτ', οὐδὲ ξυμβάλοι, Εἰ μὴ πύθοιθ' ἡμῶν, ἐπεὶ τοπάζετε. De veriverbii ratione hæreo; sed videtur proprie τοπάζειν significare *locum rei cuilibet adsignare.* ἄτοπος *cui locus adsignari nequit; absurdus.* Hesych. Δυστοπάζοντες. δυσχερῶς ὑπονοήσαντες—Δυστόπαστος. δυσκατάληπτος. Eurip. Troad. 885.

1341. **Ταύτην,** sc. **γνώμην.** Aristoph. Eccl. 658. Κἀγὼ ταύτην γνώμην ἐθέμην. unde Elmsleius (ad Heracl. 1053.) apud Sophocl. Phil. 1448. κἀγὼ γνώμῃ ταύτῃ τίθεμαι, reponi jubet γνώμην ταύτην. quæ mutatio nescio an sit omnino necessaria. Dativum aliquatenus defendit Thucyd. VI. 60. Λάμαχος μέν, ταῦτα εἰπών, ὅμως προσέθετο καὶ αὐτὸς τῇ 'Αλκιβιάδου γνώμῃ. Xenoph. Anab. I. 6. 10. ταύτῃ δὲ τῇ γνώμῃ ἔφη καὶ τοὺς ἄλλους πρόσθεσθαι. quæ tamen exempla, quia verbum compositum usurpatur, rem non conficiunt.

Ibid. **Πληθύνομαι.** *Numero augeor;* sed in hoc loco videtur significare, *multis argumentis urgeor.*

1342. **Τρανῶς.** *Perspicue. Lucide.* Hesych. Τρανές. σαφές, ἀληθές. Eumen. 45. τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Sophocl. Aj. 23. ἴσμεν γὰρ οὐδὲν τρανές. Formata est hæc vox a τράω, *perforo,* unde τρητός,

τρῆμα, &c. Mox κυροῦνθ' ὅπως dicitur pro ὅπως κυρεῖ. Abreschius vero conjungit ὅπως εἰδέναι.

1346. Ἀρκύστατα. *Spatium nter retia.* Vid. ad Pers. 102. qui locus etiam sequentia κρεῖσσον ἐκπηδήματος illustrat.

1347. Κρείσσων. *Superior.—altior quam ut transcendi possit.* Thucyd. II. 50. γενόμενον γὰρ κρεῖσσον λόγου τὸ εἶδος τῆς νόσου—*atrocius quam ut describi possit.* Plura vide apud Hermann. ad Viger. p. 714. Erfurdt. ad Sophocl. Œd. T. 177.

1350. Ἐπ' ἐξειργασμένοις. *Rebus confectis.* Herodot. IV. 164. μαθὼν δὲ ἐπ' ἐξεργασμένοισι τὸ μαντήϊον ἐὸν τοῦτο—ubi Wesselingius, præter hunc locum, advocat Pers. 531. (ubi vid. Gloss.) Eurip. Bacch. 1037. πλὴν ἐπ' ἐξειργασμένοις Κακοῖσι χαίρειν, ὦ γυναῖκες, οὐ καλόν. vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 865. Ita vertit Casaubonus: *constitui* (num legit ἔστησα ?) *Agamemnonem prope ea quæ in hanc rem paraveram, ubi a me cæsus est.*

1353. Ἄπειρος. *Interminabilis.* quia scilicet vestis foramina nulla habuit ad exserendum caput vel brachia. Schol. Eurip. Hec. 1277. de Clytæmnestra, ἱμάτιον παρεσκεύασε μὴ ἔχον διεξόδους μήτε κεφαλῆς μήτε χειρῶν· ἐν ᾧ περιβαλοῦσα αὐτὸν λελουμένον ἀπέκτεινε· Eurip. Orest. 25. ἣ πόσιν ἀπείρῳ περιβαλοῦσ' ὑφάσματι, Ἔκτεινεν. Lycophr. 1099. ὁ μὲν γὰρ ἀμφὶ χύτλα τὰς δυσεξόδους Ζητῶν κελεύθους αὐχενιστῆρος βρόχου, Ἐν ἀμφιβλήστρῳ συντεταργανωμένος, Τυφλαῖς ματεύσει χερσὶ κροσσωτοὺς ῥαφάς. Hæc dedit Stanleius. Eumen. 631. ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

1354. Περιστιχίζω. *Circumvallo.* (Terent. Adelph. III. 2. 4. *tot res repente circumvallant, unde emergi non potest.*) Indaginem circa feras defigo. περιστιχίζεσθαι vel περιστοιχίζεσθαι, forma media, est *indagine circumcludere.* Harpocrat. Περιστοιχίζεται. Δημοσθένης Φιλιππικοῖς (I. 4.) φησί, Μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται—ἐκ μεταφορᾶς τῶν κυνηγετῶν· κατὰ γὰρ τὰς ἐκ δρομὰς τῶν θηρίων ὀρθὰ ξύλα ἱστᾶσιν, ἃ καλοῦσι στίχους, ἤγουν στοίχους, καταπεταννύντες αὐτῶν δίκτυα, ἵν', ἐὰν αὐτοὺς ἐκφύγῃ τὰ θηρία, εἰς τὰ

δίκτυα ἐμπέσῃ, ὡς ὑποσημαίνει Ξενοφῶν ἐν τῷ Κυνηγετικῷ. Harpocrationem sequitur Etymol. M. p. 699, 33. περιστοιχίσαντος habent Photius et Suidas. διαστοιχίζομαι Noster in Prometh. 238. ἐστοίχισα ibid. 493.

Ibid. **Πλοῦτος.** *Divitiæ.* Nempe vestis erat purpura tincta. Supra 922. φθείροντα πλοῦτον, ἀργυρωνήτους θ' ὑφάς.

1356. **Αὐτοῦ.** *Ibi.* Sic forte vertendum, potius quam *illius*, quod in notis dixi. Supra 439. οἱ δ' αὐτοῦ περὶ τεῖχος θήκας κατέχουσιν.

1357. * **Ἐπενδίδωμι.** *Insuper addo.* Verbum non alias reperire potui. Recte Spaldingius apud Botheum, "Σωτήρ Pluto appellatur unice per respectum ad proverbium τὸ τρίτον τῷ σωτῆρι, qui est tertia plaga." Scilicet ut apud homines Jupiter dicitur Σωτήρ, sic apud inferos Pluto Σωτὴρ νεκρῶν. Vid. supra ad v. 237.

1358. **Εὐκταῖος.** *Votivus.* εὐκταία χάρις *donum votivum.* Noster in Epigonis, λοιβὰς Διὸς μὲν πρῶτον ὡραίου γάμου Ἥρας τε— τὴν δευτέραν γε κρᾶσιν ἥρωσιν νέμω, Τρίτον, Διὸς Σωτῆρος εὐκταίαν λίβα. Eurip. Med. 169. Θέμιν εὐκταίαν. vid. ad Mœrin. p. 137.

1359. **Ὁρμαίνω.** *Cum impetu feror.* Cave cum Stanleio interpreteris *vomit animam*; rectius verteris *æstuat animo*, secundum illud poetæ, ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Vid. Theb. 390.

1360. **Ἐκφυσιάω.** *Vehementer efflo.* Apollon. Lex. Homer. Φυσιόωντας. ἀσθμαίνοντας, ἐν τῇ δ' Ἰλιάδος. (227.) τῶν πεποιημένων ἡ λέξις. Sophocl. Antig. 1238. καὶ φυσιῶν ὀξεῖαν ἐκβάλλει πνοὴν Λευκῇ παρειᾷ φοινίου σταλάγματος. Noster Eumen. 248. φυσιᾷ Σπλάγχνον. Mox αἵματος σφαγήν dicitur poetice καθ' ὑπαλλαγήν, pro αἷμα ἀπὸ τῆς σφαγῆς; ut in Pers. 95. ποδὶ πηδήματος pro πηδήματι ποδός.

1361. **Βάλλω.** *Conspergo.* Hesych. Ἔβαλλον. ἔῤῥαινον. Homer. Il. Α. 536. ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες ἔβαλλον. Vid, Ruhnken. ad H. in Cerer. 50.

Ibid. Ἐρεμνός. *Niger.* Apollon. Lex. Homer. Ἐρεμνή. σκοτεινή· οἷον ἐρεβεννή· παρὰ τὸ ἔρεβος, ὅ ἐστι σκότος. Utrumque ab ἐρέφω, *tego*, profluxit, quod ab ἔρα, *terra.* Il. M. 375. ἐρεμνῇ λαίλαπι Fῖσος. Eustath. ad Il. H. p. 683, 45. τὸ κελαινὸν αἷμα, ὃ ἐρεμνὸν ἡ τραγῳδία φησί. Sophocles sc. in Ajacis v. 374. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα. Vid. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 8.

Ibid. Ψακάς. *Ros.* Vid. notata ad v. 1512.

1362. Οὐδὲν ἧσσον. *Non minus.* Eurip. Orest. 459. τιμῶντέ μ' οὐδὲν ἧσσον ἢ Διοσκόρω.

Ibid. Διόσδοτος. *A Jove datus.* Theb. 946. διοσδότων ἀχέων. Eumen. 623. διοσδότοις σκήπτροισι τιμαλφούμενον.

1363. Γάνος. *Liquor.* Glossar. in Pers. 489.

Ibid. Σπορητός. *Semen terræ commissum.* uti interpretatur H. Stephanus Theophrasti locum, τὸν τῶν ὀσπρίων σπορητὸν ἓξ μῆνας (τελειοῦσθαι).

Ibid. Λόχευμα. *Parturitio.* Recte vertit Heathius, *quum sata calices parturiunt.* Pro *filio* ponitur ap. Eurip. Iph. A. 285. Μέγης —Φυλέως λόχευμα.

1364. Πρέσβος. *Senectus,* i. e. summi e senibus; vel πρέσβος Ἀργείων, *quos Argivi cum reverentia suspiciunt.* Pers. 629. βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις. Cf. Glossar. in Theb. 385.

1367. Ὑπερδίκως. *Supra modum juste. Optimo jure.* Sophocl. Aj. 1108. τὰ σκληρὰ γάρ τοι, κἂν ὑπέρδικ' ᾖ, δάκνει. Pindar. Pyth. X. 67. ὑπέρδικον Νέμεσιν, ubi comparavit Heynius vocabula similiter composita, ὑπέρθυμος, ὑπέροπλος. Sic ὑπέρπικρος Prometh. 980. ὑπεργήρως supra 78.

1369. Ἀραῖος. Vid. supra 228.

1371. Κομπάζω. *Jacto.* Vid. ad Prometh. 369. Theb. 476. nott.

1373. **Πρὸς εἰδότας λέγω.** *Dico vobis qui usu didicistis.* Homer. Il. K. 250. εἰδόσι γάρ τοι ταῦτα μέτ' Ἀργείοις ἀγορεύεις. Eurip. Orest. 1181. Ἑλένης κάτοισθα θυγατέρ'; εἰδότ' ἠρόμην. Hecub. 664. οὐ καινὸν εἶπας· εἰδόσιν δ' ὠνείδισας. Thucyd. II. 36. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βούλομαι. III. 58. νῦν δὲ πρὸς εἰδότας πάντα λελέξεται. ubi vid. Duker. VII. 14. ἐπισταμένοις δ' ὑμῖν γράφω. Herodot. VII. 8. τὰ μέν νυν Κῦρος τε καὶ Καμβύσης πατήρ τε ἐμὸς Δαρεῖος κατεργάσαντο καὶ προσεκτήσαντο ἔθνεα, ἐπισταμένοισι εὖ οὐκ ἄν τις λέγοι. Noster Prometh. 450. ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν Ὑμῖν λέγοιμ' ἄν. Cf. Dionys. Halic. de Comp. Verb. p. 216. ed. Schaefer. Longin. π. ὑ. p. 107. ed. Toup. Schaefer. ad Bast. Comm. Palæogr. p. 833. not.

1374. **Εἶτε.** Notent tirones ellipsin hujus voculæ ante αἰνεῖν. Odyss. Δ. 109. οὐδέ τι ϜἼδμεν, Ζώει ὅγ' ἢ τέθνηκεν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 793. Sic inter Latinos Horatius, *ponere seu tollere vulta freta.*

1375. **Ὅμοιον.** *Perinde.* Vid. supra 1210.

1379. **Ἐδανός.** *Edulis.* Hesych. Ἐδανά· ἐδώδιμα, βρώσιμα. —Ἐδανοῖς. βρωσίμοις. Αἰσχύλος. ubi forte corrigendum ἐδανός. βρώσιμος. Homer. Il. Ξ. 171. ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ, Ἀμβροσίῳ, ἐδανῷ. ubi mirum in modum nugantur grammatici. Schol. Venet. παρὰ τὸ ἥδω, ἡδονή, ἡδανός, τὸ ἐδανὸς γένοιτ' ἄν. Verum nihil aliud est quam "*sweet oil,*" "*fit to be eaten.*" quod Theocr. V. 54. dixit ἀδέος ἐλαίω.

1380. **Πάσσομαι.** *Vescor.* quo sensu in aoristo tantum usurpatur, jungiturque cum accusativo vel genitivo. De hoc verbo vid. Ernesti. ad Callim. Cer. 69. 128. Brunck. ad Apollon. Rhod. I. 1072. Frequens apud Homerum. Utitur etiam Herodotus I. 73. II. 37. qui alias dixit πατέεσθαι. Simplex forma erat πάω, unde πατέω et *pasco.* πάσασθαι, *vesci,* primam corripit: πάσασθαι, *possidere,* producit. Vid. ad v. 808.

1881. **Θύος.** *Thus.* ἱερὸν θῦμα. Hesych. Eumen. 833. θύη πρὸ παίδων καὶ γαμηλίου τέλους Ἔχουσ'. Euphorio ap. Etymol. M.

p. 401, 37. *οὐδέ τοι εὔωροι θυέων.* Theocrit. II. 10. *νῦν δέ νιν ἐκ θυέων καταθύσομαι.* Alia erat forma *θύον*. vid. Hesych. v. *Θύα*. Notent autem discipuli verbum *ἐπιτίθεσθαι* in hac re usitatum. Aristoph. Nub. 426. *οὐδ' ἂν θύσαιμ', οὐδ' ἂν σπείσαιμ', οὐδ' ἐπιθείην λιβανωτόν.* Menander ap. Phrynich. Ecl. p. 78. *φέρε τὸν λιβανωτόν· σὺ δ' ἐπιθὲς τὸ πῦρ τρυφῇ.* ubi mire lapsus est Bentleius, quum verteret *ἐπιθὲς τὸ πῦρ pone ignem*. Forsan legendum *σὺ δ' ἐπιθεὶς τὸ πῦρ τρέφε.* Idem ap. Porphyr. de Abst. II. p. 25. Athen. IV. p. 146. F. *ὁ λιβανωτὸς εὐσεβής, Καὶ τὸ πόπανον· τοῦτ' ἔλαβεν ὁ θεὸς ἐπὶ τὸ πῦρ Ἅπαν ἐπιτιθέν.* Antiphanes ap. Porphyr. ibid. *ὅταν γὰρ ἑκατόμβας τινὲς Θύωσι, ταύταις καὶ λιβανωτὸς ἐπετέθη.* (Sic locum contraxit Grotius, nisi quod male edidit *ἐπετύθη*.) Plato Comicus ap. Athen. XV. p. 665. C. *τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθείς.*

Ibid. Δημόθροος. Vid. supra 856.

1383. Ἀπόπολις. *Ex urbe pulsa.* Compositum ut *ἀποχρήματος, ἀπότιμος, ἀπόδημος, ἀπόμουσος. ἀπότριχες* (Callim. Fr. CCCXLI.) *ἀπόσιτος* (Athen. III. p. 84. E.) *ἀπόμισθος* (Demosth. Phil. I. 15.) de quibus vid. Koen. ad Gregor. p. 528. Eustath. in Il. Θ. p. 727, 15.

1384. Μῖσος. Glossar. in Theb. 170. Ὄβριμος. ibid. 795.

1388. Προτιμάω. *Pluris facio.* Angl. *make account of.* Optime Hesych. *Οὐ προτιμᾷ. οὐκ ἔχει λόγον.* Eurip. Hippol. 48. *τὸ γὰρ τῆσδ' οὐ προτιμήσω κακόν, Τὸ μὴ οὐ παρασχεῖν τοὺς ἐμοὺς ἐχθροὺς ἐμοὶ Δίκην τοσαύτην, ὥστε μοι καλῶς ἔχειν.* Vid. adnotationem.

1389. Φλέω. Vid. supra 368.

Ibid. * Νόμευμα. *Pastio. εὔποκον, quæ vellera nutrit.*

1391. Ὠδίς. *Angor.* i. e. filia quæ per angores paritur. Eurip. Iph. T. 1102. *Λατοῦς ὠδῖνα φίλαν,* et alibi.

Ibid. Ἐπῳδός. *Qui incantando lenit.* Vid. Glossar. in Prometh. 180. Vid. supra 989.

1392. Ἀνδρηλατέω. *In exilium abigo.* Theb. 634. Gloss.

1393. Ἐπήκοος. *Qui audit.* cum genitivo; ut Choeph. 978. τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν. Eumen. 730. δίκης γενέσθαι τῆσδ' ἐπήκοος μένω. Eurip. Heracl. 119. καὶ μὴν ὅδ' αὐτὸς ἔρχεται σπουδὴν ἔχων, Ἀκάμας τ' ἀδελφός, τῶνδ' ἐπήκοοι λόγων.

1399. * Μεγαλόμητις. *Magna meditans.*

1400. * Περίφρων. *Superbus. Arrogans.* Suppl. 754. περίφρονες δ' ἄγαν ἀνιέρῳ μένει. Alias vero valet *prudentissimus,* ut sæpe apud Homerum.

1401. * Φονολιβής. *Cruorem stillans.* Eumen. 164. φονολιβῆ θρόνον.—Ἐπιμαίνομαι. Theb. 143.

1402. Λίβος. *Stilla.* Vid. notata. Notior forma est λιβάς.

1403. Ἀτίετος. *Inhonoratus. Indecorus.* quo sensu occurrit Eumen. 384. 837. Suppl. 860. In hoc loco melius conveniret *inultus.*

1407. Τέλειος. *Perfectrix.* Vid. suprà 945. Simili fere modo conjunguntur Ἐρινύς et Δίκη in Eurip. Med. 1386. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων Φονία τε Δίκη.

1410. Ἕως ἄν. *Quamdiu.* Sophocl. Phil. 1330. ex correctione Scaligeri, Valckenaerio ad Hippol. 659. probata, ἕως ἂν αὑτὸς ἥλιος Ταύτῃ μὲν αἴρῃ, τῇδε δ' αὖ δύνῃ πάλιν. Xenoph. Cyrop. I. 6, 10. ἕως ἂν ἔχωσι τὰ δέοντα οἱ στρατιῶται, ὑπηρετήσουσί σοι. Ibid. V. 2. 5. ἕως ἂν ἀνὴρ δίκαιος ὦ, namque particulam recte restituit Zeunius e MS. Guelf. Plato Phæd. 13. ἕως ἂν τὸ σῶμα ἔχωμεν. Sed quando in hoc sensu cum verbi præterito jungitur, vel quando cum præsente significat *dum,* particulam ἄν non adsumit: vid. exempla ad Pers. 434. Glossar. Quoties valet *donec,* cum particula jungitur, et verbi subjunctivo, vel sine particula cum optativo; ut in Sophocl. Trach. 688. ab Elmsleio correcta; ἕως νιν ἀρτίχριστον ἁρμόσαιμί που. De

subjunctivo vid. Valckenaer. ad Hippol. 659. Dawes. M. C. p. 489. ed. Kidd. Diversa est ratio in Sophocl. Trach. 152.

1413. Γυναικὸς τῆσδε. Clytæmnestræ scilicet; δεικτικῶς: vid. Monk. ad Alcest. 341.

Ibid. * Λυμαντήριος. *Qui injuria afficit.* Prometh. 1027. δεσμὰ λυμαντήρια. Choeph. 762. *στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον.* Eustathius ad Il. A. p. 61, 12. a Porsono indicatus; *ἰστέον δὲ ὅτι τοιοῦτοι λόγοι* (de Chryseide sc.) *τοῦ Ἀγαμέμνονος, παρὰ τοῖς πλασματογράφοις τῶν ῥητόρων διδόασιν ἀφορμὰς κατηγορίας τῇ* Κλυ*ταιμνήστρᾳ, ἥτις, μοιχείας ἐγκαλουμένη, καλῶς ἂν ἐπιμέμφοιτο τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτῆς οὕτω προτιθέντι τὴν αἰχμάλωτον.*

1414. Χρυσηΐδων. Pluralis numerus vim sententiæ auget, sive sarcasmus sit, seu laudatio. Longin. π. ὑ. §. 23. *ἀλλ' ὅμως χυθεὶς εἰς τὰ πληθυντικὰ ὁ ἀριθμὸς συνεπλήθυνε καὶ τὰς ἀτυχίας· ὡς καὶ ἐκεῖνα πεπλεόνασται—Ἐξῆλθον Ἕκτορές τε καὶ Σαρπήδονες,* quem Æschyli senarium esse suspicatur Valckenaerius in Adoniaz. p. 413. C. Incert. Rhes. 866. *οὐκ οἶδα τοὺς σούς, οὓς λέγεις, Ὀδυσσέας.* Cf. Platon. Menex. a Longino laudatum l. c. Sic apud Latinos Horatius *Càtonibus atque Cethegis.* Lucan. I. 313. *Marcellusque loquax, et, nomina vana, Catones.* ubi vid. Oudendorp. et Cicer. de Amic. 6.

Ibid. Μείλιγμα. *Lenimentum. Remedium.* Choeph. 276. *τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα* Βροτοῖς *πιφαύσκων εἶπε.* cf. ibid. v. 13. Pers. 608.

1415. Τερασκόπος. Vid. supra 950.

1416. * Θεσφατηλόγος. *Vaticinia edens.* De tertia syllaba vid. Glossar. in Theb. 415.

1417. Σέλμα. *Transtrum.* Vid. ad Pers. 364.

1418. * Ἱστοτρίβης. *Qui circa malum versatur.* "Allusio, ni fallor, ad *οἰκοτρίβης,* i. e. *domesticæ servituti assuetus famulus,* non *νεώνητος, tiro.*" Stanleius. Eustath. in Il. Ψ. p. 1327, 21.

τρίβειν γάρ τις λέγεται χρόνον, καὶ συνθέτως δέ, χρονοτριβεῖν. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ οἰκότριβες, οἱ οἰκογενεῖς δοῦλοι, διὰ τὸ ἐγκεχρονικέναι, ὥς φησιν ὁ γραμματικὸς 'Αριστοφάνης, οἴκῳ, καὶ κατατετριφέναι. Quod si malis legere ἰσοτρίβης, quam lectionem hodie præfero, verteris *pariter versata*; compositum ut νεοτρίβης et similia.

1419. Κύκνου δίκην. Nota superstitio. Plato Phæd. p. 357. ed. Fisch. καί, ὡς ἔοικε, τῶν κύκνων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικήν· οἵ, ἐπειδὰν αἴσθωνται ὅτι δεῖ αὐτοὺς ἀποθανεῖν, ᾄδοντες καὶ ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, τότε δὴ πλεῖστα καὶ μάλιστα (l. κάλλιστα. cf. Porson. ad Phœniss. 878.) ᾄδουσι, γεγηθότες ὅτι μέλλουσι παρὰ τὸν θεὸν ἀπιέναι, οὗπέρ εἰσι θεράποντες. Oppian. Cyneg. II. 547. οὐκ ἄρα τοι μούνοισιν ἐν ὀρνίθεσσιν ἔασι Κύκνοι μαντιπόλοι, γόον ὕστατον ἀείδοντες. Confert Fischer. Cicer. Tusc. I. 30. ubi vid. Davis. Ælian. H. A. V. 34. Sic Ovid. Heroid. VII. 1. *Sic, ubi fata vocant, udis abjectus in herbis, Ad vada Mæandri concinit albus olor.* De cycnorum cantu libellum conscripsit Jac. Thomasius.

1421. Φιλήτωρ. *Amatrix.* ἐραστής. Hesych. Strabo X. p. 484. de Cretensibus. τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινόν, τὸν δ' ἐραστήν, φιλήτορα. Absurde derivat Scholiasta a φίλος et ἦτορ.

1422. * Παροψώνημα. *Opsonium clandestinum.* Aristoph. Eccl. 226. μοιχοὺς ἔχουσιν ἔνδον, ὥσπερ καὶ προτοῦ. Αὐτοῖς παροψωνοῦσιν, ὥσπερ καὶ προτοῦ. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ λάθρα ὀψωνοῦσι. Athen. IV. p. 171. B. παροψωνεῖν δ' ἔφη Κρατῖνος ἐν Κλεοβουλίναις οὕτως. Locus intercidit. Apprime huc facit Aristoph. Dædalo ap. Athen. IX. p. 368. C. πάσαις γυναιξὶν ἐξ ἑνός γε του τρόπου, Ὥσπερ παροψὶς μοιχὸς ἐσκευασμένος. Nempe παροψὶς erat ferculum delicatum, quod præter solitos cibos apponebant; Gallice, *entremets.* Sotades ibid. παροψὶς εἶναι φαίνομαι τῷ Κρωβύλῳ, Τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ. Juven. III. 142. *quam multa magnaque paropside cœnat?* Eamdem vim exserit præpositio παρὰ in παρεμπολάω. Eurip. Med. 906. Haud male Scholiasta, παροψώνημα. τὴν ἐκ περιουσίας τρυφήν. Clem. Alex. Strom. VI. p. 695. καὶ τῆς 'Ελληνικῆς ἐφάπτεται φιλοσοφίας, οἷα τρωγάλιόν τι ἐπὶ τῷ δείπνῳ παροψώμενος.

1424. **Δεμνιοτήρης.** Vid. supra 52.

1425. **Ἐν ἡμῖν.** pro *εἰς ἡμᾶς*, vel *ἡμῖν*. Eurip. Med. 628. *οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσι.* ubi vid. Porson.

1434. **Πολύμνηστος.** *Multum ambitus. ψυχὴν* subaudiunt critici; Agamemnonis scilicet, vertuntque *illustrem.* Ego potius ceperim *πολύμναστον ἔριν* de contentione ob Helenam inter procos. Odyss. Ξ. 64. *οἰκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα.*

Ibid. **Ἀπανθίζομαι.** *Defloro.* Phrynich. App. Soph. p. 7. *Ἀπηνθίσθαι. τὸ ἀποβεβληκέναι τὸ ἄνθος. καὶ ἐνεργητικῶς ἐπὶ τοῦ δρῶντος τίθησιν* (qu. *τιθεῖσιν*) *ἀπανθίσας.* item in media voce. Vid. infra 1651.

1437. * **Ἐρίδματος.** Vid. notata.

1443. **Ἀξύστατος.** *Qui consistere nequit. Incompositus.* Aristoph. Nub. 1366. *ἐγὼ γὰρ Αἰσχύλον νομίζω πρῶτον ἐν ποιηταῖς, Ψόφου πλέων, ἀξύστατον, στόμφακα, κρημνοποιόν.* Xenarchus ap. Athen. II. p. 63. F.—*φθίνει δόμος Ἀσυστάτοισι δεσποτῶν κεχρημένος Τύχαις.* sic enim legendum pro *ἀσυντάτοισι.*

1446. * **Ἰσόψυχος.** *Pari animo præditus.* Locum sic vertit Butlerus; *par robur jam per feminas* (Helenam scil. et Clytæmnestram) *quo mihi cor angitur exerces.* ut sit comparatio malorum quæ Atreo et Thyestæ illata sunt, cum iis quæ per Helenam et Clytæmnestram Menelao et Agamemnoni contigerunt.

1447. * **Καρδιόδηκτος.** *Cor edens.* Idem fere quod *θυμοδάκης* et *δηξίθυμος.* Vid. supra 764.

1452. * **Τριπάχυιος.** *Gravissimus.* Sed vide adnotata.

1455. **Νείρη.** *Infima pars ventris. Viscera. κοιλία ἐσχάτη.* Hesych. eadem quæ *νείαιρα.* Homer. Il. E. 539. *νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί.* Vid. Foesii Œconom. p. 426.

1456. **Ἰχώρ.** *Cruor. αἷμα μετασυμβεβηκός, ἔμπυον.* Hesych.

τὸ ὑδατῶδες τοῦ αἵματος, Aristot. περὶ μορίων ζῴων II. 4. ὑγρασία τῆς διεφθαρμένης σαρκὸς ὕφαιμος, Schol. Homer. Il. E. 340. In hoc loco subaudiendum videtur ῥέει.

1462. * Παναίτιος. Vel *omnium caussa*, vel *totius rei caussa*, ut in Eumen. 199. αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει, Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος.—* Πανεργέτης. *Omnia efficiens.*

1469. Ἀράχνη. *Aranea.* quæ alibi dicitur ἀράχνης genere masculino. Suidas et Etymol. M. Ἀράχνη. θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. ἀράχνης δέ, ἀρσενικῶς, τὸ ζωΰφιον. παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν.—εἴρηται δὲ ἀράχνης καὶ παρ' Ἡσιόδῳ, καὶ παρὰ Πινδάρῳ, καὶ παρὰ Καλλίᾳ. λέγουσι δὲ καὶ ἀραχνικὰ ἀπὸ τῆς ἀράχνης ὀρθῆς. Καλλίας Κύκλωψιν, Ὥσπερ ἀραχνικὸς τὴν ὁδὸν προφορουμένα, θηλυκῶς δὲ Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ, Πάντα δ' ἐρίθων ἀραχνᾶν βρίθει. Καλλίμαχος, Ἔργον ἀράχνα. (Vid. Lex. Seguier. p. 442, 1.) Hesiodi locus est Di. 13. τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. Plura videas ap. Valckenaer. Diatrib. in Eurip. p. 168. ἄραχνος dixit noster Suppl. 884. ἄραχνος ὣς βάδην. Sic apud Latinos *aranea* et *araneus*. Servius ad Virgil. G. IV. 246. *sciendum, majores animal ipsum masculino genere appellasse hic araneus; retia vero, quæ faciunt, feminino genere.* Vid. Wakefield. ad Lucret. III. 384.

1473. Ἀμφιτόμος. *Utrinque acutus.* Eurip. Hipp. 1372. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι. Vid. supra 1118.

Ibid. Βέλεμνον. *Telum.* Etymol. M. p. 194, 32. Βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω, Ἔχεμος, Τήλεμος· πλεονασμῷ τοῦ ν, βέλεμνος, καὶ βέλεμνον. Ἡρωδιανὸς περὶ παθῶν. Occurrit Iliad. O. 484. Eurip. Andr. 1124.

1477. Φαντάζομαι. *Appareo.* Eurip. Phœn. 93. μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. et sæpius apud Platonem. Stanleius vertit, *adsimilatus*, quo sensu nusquam reperitur.

1478. Δριμύς. *Acer.* Vocabulum tragicis rarissime usurpatum, utpote quod infra cothurni dignitatem fuerit. δριμεῖα μάχη dixit

Homerus Il. O. 696. δριμὺς θυμός Noster Choeph. 390. δριμεῖα χόλη Theocritus I. 18. τάμισον δριμεῖαν XI. 66.

Ibid. Ἀλάστωρ. Glossar. in Pers. 360. 983. "Verte, *paternus vero malus Genius esse potuit adjutor.* πατρόθεν ἀλάστωρ idem est atque ὁ παλαιὸς Ἀτρέως ἀλάστωρ, supra v. 1478. memoratus. Eum Clytæmnestræ adjutorem hujus cædis esse potuisse dicit Chorus ipsam tamen non esse insontem." Heath. Xenarchus, citatus ad 1443.—τύχαις· ἀλάστωρ δ' εἰσέπαικε Πελοπιδῶν.

1489. Πάχνη. *Ros concretus.* sanguinis sc. Hesych. Πάχνη. ἡ ψυχρότης, ἀπὸ τοῦ πήσσειν. ἡ λεπτὴ χιών, ἡ παχεῖα δρόσος, ἡ τὸ πηγνύμενον ὕδωρ ὑπὸ ψύχους. ubi vid. interpp. et Glossar. in Prometh. 25.

1490. Κουροβόρος. *Nativorus.* Choeph. 1066. παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν μόχθοι τάλανές τε Θυέστου.

1503. Ἔρνος. *Surculus.* Vid. Eumen. 657. Sophocl. Œd. Col. 1168. ὦ φίλτατ' ἔρνη. A. τῷ τεκόντι πᾶν φίλον. Eurip. Phœn. 198. χρυσεοβόστρυχον ὦ Διὸς ἔρνος. Troad. 761. ὦ Τυνδάρειον ἔρνος. Pindar. Isthm. IV. 76. παγκρατίου στεφάνωμ' ἐπάξιον ἔρνεϊ Τελεσιάδα. Homerum secuti sunt, qui dixit ὄζος Ἄρηος. Mox ἀερθὲν est *eductum*; ex Homerico, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ Fῖσος.

1506. Μεγαλαυχέω. *Magnifice jacto.* Vid. Pers. 539.

Ibid. * Ξιφοδήλητος. *Gladio vastans.* Choeph. 727. ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

1509. Εὐπάλαμος. *Solers. Artibus probe instructa.* Vid. ad Prometh. 172.

1511. *Δομοσφαλής. *Domum labefactans.*

1512. Ψακάς. *Ros.* 1361. Vid. notata. Sensus est, *guttatim pluere desiit,* et in torrentem vertitur.

1513. * Θηγάνω. *Acuo.* Hesych. Θηγάνει. ὀξύνει. De ver-

bis in *ανω* desinentibus vid. ad Theb. 44. Sed quum talia verba ab aoristis formari soleant, et *ν* ante primam antepenultimæ consonantem adsumant, nescio an in textu reponendum sit *θηγανᾷ*, a *θηγανάω*, vel *θηγγάνει*, uti scribitur in Cyrilli Lexico; *θηγγάνει. ὀξύνει, ἀκονᾷ*. Sed illud malim.

1514. Θηγάνη. *Cos.* *ἀκόνη. λέγουσι δὲ καὶ θήγανον.* Hesych. Sophocl. Aj. 830. *σιδηροβρῶτι θηγάνῃ νεηκονῆς.*

1518. Δροίτη. *Vas balneatorium.* Etymol. M. p. 288, 3. *Δροίτη. ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλὸς φησὶ τὴν σκάφην ἐν ᾗ ἐτιθηνεῖτο τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σόρον. καὶ Αἰσχύλος.—κατὰ τὸν Ἕρμιππον οὖν, διὰ τὸ ῡ γράφεται· παρὰ τὴν δρῦν τὴν ξυλίνην. καὶ ἴσως ὅτε μὲν σημαίνει τὴν πύελον, διὰ τὸ ῡ· ὅτε δὲ τὴν σόρον, διὰ τῆς ῡι.* Eustath. ad Od. M. p. 1726, 11. *καὶ δρύτη δέ φασι, πύελος κυρίως ἡ ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυός. ἧς ἡ χρῆσις παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἀγαμέμνονι. εἰ δὲ διὰ διφθόγγου γράφεται ἡ δροίτη ἐκεῖ διὰ τὸν οἶτον, οὐ κωλύει ταῦτα τὴν ῥηθεῖσαν ἑρμήνειαν αὐτοῦ. συγκέκοπται γὰρ ἐκ τοῦ δρυοίτη· ἵνα ᾖ κυρίως δροίτη, πύελος ἢ λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶσιν.* Satis absurde. *δροίτῃ* scribitur in Nicand. Alexiph. 462. ubi Schol. *ἐν πυέλῳ, ἤγουν ἐν σκάφῃ θερμοῦ ὕδατος.* Hoc ipsum balneum vocat Lycophron *θερμὴν λουτρῶνος στέγην* v. 1103. et mox v. 1108. *δροίτην.* Choeph. 996. de veste qua Agamemnon irretitus est, *νεκροῦ ποδένδυτον Δροίτης κατασκήνωμα.* In Eumen. 630. *δρύτῃ* perperam scribitur; confusis, ut sæpissime, *υ* et *οι*. Etymol. M. p. 11, 6. *κύλος* reponendum pro *κοῖλος*. Athen. XIV. p. 621. F. *οἱ δὲ φλύακας, ὡς Ἴταλοι,* quem locum exscribens Eustath. ad Il. Λ. p. 884, 26. habet *φλοίακας*. Servius ad Virgil. Æn. II. 19. *Sane et in tragœdia de hoc equo ἐνροίμονα legitur.* Lege *ἐγκύμονα* ex Eurip. Troas. 11. Vid. ad Theb. 492.

Ibid. Χαμεύνη. *Lectus humi stratus.* *στιβάς· καὶ ἡ ταπεινὴ κλινή. καὶ Χαμεύνης, ὁ χαμαὶ κοιμώμενος.* Hesych. Theocrit. XIII. 33. *πολλοὶ δὲ μίαν στορέσαντο χαμεύναν.* Eurip. Scirone ap. Pollux. X. 35. *σχεδὸν χαμεύνῃ σύμμετρος Κορινθίας Παιδός· κνεφάλου δ' οὐχ ὑπερτενεῖς πόδα.* ubi vid. Hemsterhus. Meminerint tirones Homerici, *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.*

1522. * Ἀποκωκύω. *Deploro.* Proprie valet *plorare desino;* et exinde, *planctu fungor;* sicut ἀποδύρειν, ἀποκλαίειν et similia.

1525. Ἐπιτύμβιος. *Sepulcralis.* ἐπιτυμβίδιος θρῆνος Choeph. 332. Poetice dicitur ἐπιτύμβιος αἶνος pro λόγος ἐπιτάφιος.

1526. Ἰάπτω. *Emitto.* Theb. 286.

1534. Ἀντιάζω. *Occurro.* Accusativum regit: vid. ad Pers. 855.

1535. * Πόρθμευμα. *Transvectio.* (Cicer. Tusc. I. 5. *transvectio Acherontis.*) "Descriptio Acherontis, habita simul nominis ratione, quod significare volunt i. q. ὁ τὰ ἄχεα ῥέων. Cf. Etym. M. in hac voce, et Eustath. ad Il. p. 157. Apollodorus in fragm. ap. Stob. (p. 1047. ed. Heyn.) ἐκ τῶν γὰρ τοιούτων ὁρμώμενοι πιθανῶν, καὶ τοὺς ἐν Αἴδου νομιζομένους ποταμοὺς κατωνομάκασιν. Ἀχέροντα μὲν διὰ τὰ ἄχη, ὡς καὶ Μελανιππίδης ἐν Περσεφόνῃ· Καλεῖται δ' ἐν κόλποισι γαίας ἀχέεσσι προρρέων Ἀχέρων. ἔτι καὶ Λικύμνιός φησι· Μυρίαις παγαῖς δακρύων ἀχέων τε βρύει. καὶ πάλιν, Ἀχέρων ἄχεα πορθμεύει βροτοῖσιν." Schutz. Mirum est neque Heynium neque Schutzium Valckenaerii correctionem memorasse, reponentis in Diatrib. Eurip. p. 17. C. καὶ Εὐριπίδης Λικυμνίῳ φησί. Cornutus de N. D. p. 234. ὁ δὲ Ἀχέρων ἀπὸ τῶν γινομένων ἐν τοῖς τετελευτηκόσιν ἀχέων προσήχθη, καὶ ἡ Ἀχερουσία λίμνη. Corrige προήχθη.

1541. Θέσμιος. *Lege præscriptus.* Hesych. Θέσμιον. δίκαιον. *Quis enim progeniem ab imprecationibus ortam, et lege divina præscriptam, familia eliminet?* i. e. *calamitates.* Myrtili cædes erat πρώταρχος ἄτη (1163.) postea vero ex Thyestæ diris calamitates domibus Atridarum adhæsere.

1543. Κολλάω. *Glutino.* Κόλλα erat *tergus bovis,* ex quo gluten fiebat. Pausanias ap. Eustath. in Od. Φ. p. 1915, 9. ἐκολλόπωσε, τὸ κόλλῃ συνήρμοσεν. ἀπὸ γὰρ τοῦ νωτιαίου φησὶ κόλλοπος τῶν βοῶν ἑψομένου, ἐγίνετο κόλλα. Metaphorice Callim. Lav. Pall. 83. ἐκόλλασαν γὰρ ἄνιαι Γυῖνατα. Vid. Pindar. Ol. V. 29.

1559. **Στέργω.** *Æquo animo fero.* Prometh. 11.

1562. **Αὐθέντης.** Vid. 1059.

1564. **Ἀπόχρη.** *Sufficit.* ἐξαρκεῖ. Hesych. Frequens hoc verbum apud Herodotum. Aristoph. Av. 1602. ἐμοὶ μὲν ἀπόχρη ταῦτα, καὶ ψηφίζομαι.

1568. **Τιμάορος.** Vid. supra 497. **Ἐποπτεύω.** Vid. supra 1241. **Ἄγος.** 1222.

1575. **Ἀμφίλεκτος.** Vid. supra 854.

1576. **Ἀνδρηλατέω.** 1392.

1577. **Προστροπαῖος.** *Supplex.* A προστροπή, *conversio ad deos:* vid. ad Pers. 220. Sophocl. Aj. 830. τοσαῦτά σ', ὦ Ζεῦ, προστρέπω. Eadem fere translatione verbo ἄντομαι sensus supplicandi adhæsit. Sic πρόσοδοι Aristoph. Nub, 306. Demosth. de Cor. 27. Eustath. ad Od. Γ. p. 1458, 46. ἐκ δὲ τοῦ ῥηθέντος ἵκω εὕρηται καὶ Ἀφίκτωρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς, ὁ ἱκέσιος. (Suppl. 1.) Vid. Vales. ad Harpocr. p. 5. Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 169.

1582. **Κρεουργὸν ἦμαρ.** *Dies quo celebratur visceratio.* Post sacrificia facta, populo carnium distributio fiebat, recentioribus dicta κρεωδαισία, κρεωδοσία, κρεανομία. Sed hic ceperim simplicius pro *die festo, in quo conviviis carnes adponebantur.* Odyss. O, 140. πὰρ δὲ Βοηθοΐδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Est autem κρεουργός *lanius.*

1584. **Ποδήρης.** *Ad pedes pertingens.* τὰ ποδήρη *partes quæ ad extremos pedes sitæ sunt.* Vid. supra 871.

Ibid. **Κτείς.** *Pecten.* κτένες digiti dicuntur, quia inter se certis intervallis distinguuntur, sicut pectinis denticuli. Schol. κτένας. τὰς διαστάσεις τῶν δακτύλων. Hesych. Κτένας. τοὺς τῶν χειρῶν καρποὺς καὶ τῶν ποδῶν.

1585. **Θρύπτω.** *Comminuo.* Hesych. Θρύψαι. θραῦσαι, κόψαι,

κλάσαι. Vid. ad Prometh. 919. θρύπτειν dicebantur coqui panem, quem in vinum vel jus concidebant; et ipsa panis frusta ἔνθρυπτα, *intrita;* quare si in hoc versu malis legere, puncto post κρεῶν in virgulam mutato, ἔνθρυπτ' ἄνευθεν ἀνδρακὰς καθημένῳ, non refragabor. Harpocrat. Ἔνθρυπτα. ψωμοὶ ἦσαν οἴνῳ βεβρεγμένοι, οὓς ἐποίουν εἰς σκάφην ἄρτους διαθρύψαντες, καὶ φακὴν ἐπισκεδάσαντες.

Ibid. Ἀνδρακάς. *Seorsum.* κατ' ἄνδρα ἕνα ἕκαστον. Hesych. Odyss. N. 13. ἀλλ' ἄγε Ϝοι δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠὲ λέβητα Ἀνδρακάς. Apollonius hanc vocem ait esse τῶν ἅπαξ εἰρημένων. Alii substantivum esse crediderunt, ἀνδρακάς, ἀνδρακάδος. Hesych. οἱ δὲ μερίδες, μοῖραι. Nicand. Ther. 642. τῶν μὲν ἀπ' ἀνδρακάδα προταμὼν ἰσήρεα χραισμεῖν. Suidas. Ἀνδρακάς. τὸ κατὰ ἄνδρα. χωρίς. Κρατῖνος ἐν Βουκόλοις. το ἶσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης. ἢ ἀνδρακάς· κατὰ δέκα ἄνδρας. Eadem fere habet Lex. Seguier. p. 594. Sed casu quodam satis mirabili confusæ sunt glossæ diversissimæ: nam voces τὸ ἶσον καὶ ἀντικείμενον καλεῖ Θουκυδίδης, vix dubito quin ad interpretamentum τοῦ ἀντίπαλον pertineant, qua voce in isto sensu sæpissime utitur Thucydides. Schol. ad I. 3. Ἀντίπαλον. καὶ τὸ ἶσον καὶ τὸ πολέμιον. ἀντίκειται γὰρ τῷ Ἕλληνι ὁ βάρβαρος. ubi vide Wasse.

1587. Ἄσωτος. *Salutem perdens.* Proprie, *qui servari nequit.* Sophocl. Aj. 190. τᾶς ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς. Schol. τῆς ἐξώλους, καὶ σώζεσθαι μὴ δυναμένης. Aristot. Eth. Nic. IV. 1. τοὺς ἀκρατεῖς καὶ εἰς ἀκολασίαν δαπανηρούς, ἀσώτους καλοῦμεν. Plura vide ap. Valckenaerium Schol. in D. Luc. p. 226. Schleusner. Lex. N. F. in voce ἀσωτία. Est igitur βορὰ ἄσωτος γένει, *victus, qui generis salutem omnem pessum dedit.*

1588. Καταίσιος. *Decens. Secundum id quod decet.* Idem fere quod ἐναίσιμος, supra 748. κατ' αἶσαν esse dicitur quodcunque recto ac vero consentaneum est. Homer. Il. Γ. 59. Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.

1591. Τιθεὶς ἀρᾷ. "Pro ἀρώμενον. Sæpius monitum Æschylum τὸ τίθημι κυρίως usurpasse." Stanleius. λάκτισμα τιθεὶς con-

jungit Casaubon. Schutzius intelligit λάκτισμα δεῖπνου de contemta convivii sanctitate: Butlerus et Musgravius de mensa inter cadendum a Thyesta una cum exsecratione eversa. Equidem malim interpretari de cibo vomitum excitante: Prometh. 906. κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Simili locutione utimur nos Angli. Utrique interpretationi, et Butleri et nostræ, aliqua ex parte favet Ovidius, Met. VI. 661. de Tereo: *Thracius ingenti mensas clamore repellit, Vipereasque ciet Stygia de valle sorores: Et modo, si possit, reserato pectore, diras Egerere inde dapes, semesaque viscera gestit.*

1594. * Ῥαφεύς. *Sutor.* In epigrammate dictus ῥαφιδεύς. A ῥάπτω, *suo*, et metaphorice *machinor*. Odyss. Π. 421. μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε Ῥάπτεις;—Cf. Γ. 118. κακὰ ῥάπτομεν. Eurip. Andr. 837. ἀλγεῖς, φόνον ῥάψασα συγγάμῳ σέθεν; Ibid. 912. Cf. Valckenaer. ad Herodot. VII. 1. IX. 17. M. Heusinger. Addend. ad Vechneri Hellenolex. p. 483. Terent. Phorm. 3. 11. 6. *hei metuo lenonem ne quid suo suat capiti.*

1596. Σπάργανα. *Fasciæ.* Photius, Σπαργανώματα. αἱ πρῶται φασκίαι, καὶ οἱ δεσμοὶ τῶν ἀρτιτόκων τέκνων. Vid. Choeph. 527. 757. παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις.

1597. Κατάγω. *Reduco.* Vid. Theb. 644. et Glossarium.

1601. Ἕρκος. *Septum.* i. q. supra ἀρκύστατα. Plato Sophist. p. 220. B. τὸ μέν, ὅτι πᾶν ὅσον ἂν ἕνεκα κωλύσεως εἴργῃ τι περιέχον, ἕρκος εἰκὸς ὀνομάζειν.—κύρτους δὴ καὶ δίκτυα, καὶ βρόχους, καὶ πόρκους, καὶ τὰ τοιαῦτα, μῶν ἄλλο τι πλὴν ἕρκη χρὴ προσαγορεύειν; Herodot. VII. 85. οἱ δὲ ἐν ἕρκεσι ἐμπαλασσόμενοι διαφθείρονται. ubi h. l. advocat Wesseling. Hesych. Ἕρκεσι. δικτύοις. Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι δευτέρῳ. Eurip. Med. 982. τοῖον εἰς ἕρκος πεσεῖται.

1604. Ἐπακτός. *Aliunde adductus.* Theb. 580.

1606. * Δημορριφεῖς λευσίμους ἀράς. *Exsecrationes populi cum lapidatione editæ.* Frequens est apud veteres scriptores lapidationis mentio, quo genere supplicii utebatur populus, quum

subita indignatione commotus esset, quia scilicet lapides ad manum et præsto cuique jacebant. Homer. Il. Γ. 56. ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες· ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεκ' ὅσσα ϜέϜοργας. i.e. si *furor popularis metu non fuisset restinctus, jampridem lapidatus esses.* Sophocl. Aj. 254. πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρην ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς. ubi Brunckius Ἄρη. Num legendum ἀράν, sicut in hoc loco λευσίμους ἀράς? an potius λιθόλευστον ἄταν? Eurip. Ion. 1240. θανάτου λεύσιμον ἄταν ἀποφυγοῦσα. Confer ibid. 726. De Cyrsilo, lapidibus obruto, ob consilium Atheniensibus datum Medis cedendi, vid. Demosth. de Coron. §. 60. (Valckenaer. ad Herodot. IX. 5.) Noster Theb. 183. λευστῆρα δήμου δ' οὔ τι μὴ φύγῃ μόρον. D. Luc. XX. 6. πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς. Cf. Eurip. Orest. 50. 436. θανεῖν ὑπ' ἀστῶν λευσίμῳ πετρώματι. Vid. Æ. Porti Lex. Ion. v. Καταλεύειν.

1608. Ζυγός. *Transtrum.* οἱ ἐπὶ ζυγῷ. remiges qui ζυγῖται dicebantur. Schol. οἱ ζυγοὶ (l. ζύγιοι) τῶν θαλαμίων ἄνωθέν εἰσιν. Schol. Aristoph. Ran. 1106. θρανῖται, οἱ πρὸς τὴν πρύμναν. ζυγίτης, ὁ μέσος. θαλαμίτης, ὁ πρὸς πρῶραν. Vid. Duker. ad Thucyd. IV. 35. Schol. ad Thucyd. VI. 31. οἱ θρανῖται μετὰ μακροτέρων κωπῶν ἐρέττοντες—Ζυγῖται etiam dicebantur classis media populi Atheniensis. Num in hoc loco intelligendum, eos, qui secundum locum occuparent, sc. Clytæmnestram et Ægisthum, gubernatore interfecto, navis regimen tenere? Sic interpretando vim suam voci ζυγοῦ servabis. Erant igitur senes θαλάμιοι, Ægisthus et Clytæmnestra ζυγῖται, Agamemnon θρανίτης.

Ibid. Δόρυ. *Navis.* Glossar. in Pers. 417.

1611. Νῆστις. Vid. supra 186.

1612. Δύη. Pers. 1008.

1613. * Ἰατρόμαντις. *Medicus vates.* "Eustath. in Il. A. p. 48, 35. φασὶ καὶ ὅτι κοινή πως ἐστὶ τέχνη ἰατρικὴ καὶ μαντική. Μελάμπους οὖν καὶ Πολύειδος, ἀμφότεροι ἐπ' ἀμφοῖν ἔνδοξοι ἐγένοντο· καὶ Αἰσχύλος δέ που, φασί, τὸν ἰατρὸν μάντιν ὀνομάζει. Hinc com-

positum ἰατρόμαντις pro simplici, medico. Suppl. 270. "Ἀπις γὰρ ἐλθὼν ἐκ πέρας Ναυπακτίας, Ἰατρόμαντις." STANLEIUS. Compositum ἀριστόμαντις exstat in Sophocl. Phil. 1338.

1614. Πρὸς κέντρα μὴ λάκτιζε. Vid. ad Prometh. 331. Valckenaer. Adnot. in loca quædam N. F. p. 381.

Ibid. Μογέω. *Laboro.* Verbum Homericum, tragicis minus frequenter usurpatum, quibus usitatius est μοχθεῖν. Prometh. 282. συμπονήσατε Τῷ νῦν μογοῦντι. ibid. 625. Eurip. Alc. 865. μογοῦντα πλευρά. Radix primitiva, si recte conjicio, erat μόω (unde *moveo*, syllabarum numero aucto, et interposito digamma). Hinc μοερός, μωρός, *mobilis* (unde ἰόμωρος, ἐγχεσίμωρος, ὑλακόμωρος,) μόγος, μόγις, μόχθος &c.

1615. Νέον. *Recenter.* Pro νεωστί. Prometh. 991. νέον νέοι κρατεῖτε. quem locum cum hoc versu contulit Valckenaer. ad Phœniss. 1480.

1618. * Ἀρχηγενής. dicitur ea res, unde origo alius cujusvis rei ducitur. Idem fere quod alibi ἀρχηγός. Eurip. Hippol. 885. αἶ, αἶ, κακῶν ἀρχηγὸν ἐκφαίνεις λόγον. Vid. supra ad v. 250.

1620. Ἀπὸ φθογγῆς. *Vocis ope.* Paullo aliter Sophocl. Œd. Col. 929. τῷ νῷ θ' ὁμοίως, κἀπὸ τῆς γλώσσης λέγω. Locutiones ἀπὸ φωνῆς, ἀπὸ κραυγῆς, illustravit Wyttenbach. ad Sel. Hist. p. 414. Infra 1633. ἀπὸ ψυχῆς κακῆς.

1621. * Ἐξορίνω. *Excito.* ὀρίνω verbum est de animo concitando sæpissime apud Homerum usitatum.

1623. Ὡς δή. *Quasi vero,* vel *quasi scilicet.* Vid. Eurip. Phœn. 887. Alc. 537. 1014. Andr. 234. Hel. 1044. Herc. F. 1407.

1626. Πρὸς γυναικός. Vid. supra 575.

1629. * Πειθάνωρ. *Obediens homini.* proprie de equo dictum. Locum non intellexit Scholiasta.

1630. **Βαρείαις.** Subaudi ζεύγλαις, e verbo ζεύξω repetendum. Prometh. 471. κἄζευξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα, Ζεύγλαισι δουλεύοντα.

Ibid. **Σειραφόρος.** Vid. supra 815.

1631. **Κριθάω.** *Hordeo pastus lascivio.* Schol. interpretatur, πίονα ταῖς κριθαῖς καὶ τρυφῶντα. Pollux VII. 23. τὸ μέντοι ὑπερεμπεπλῆσθαι, καὶ, ὑπερκεκορέσθαι, ἀπὸ τῆς μάζης, ὑπερμαζᾷν ἔλεγον οἱ παλαιοί. οἱ δὲ νέοι, κριθᾷν, ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Αἰσχύλος μὲν γὰρ εἴρηκε, Σειραφόρον τε, καὶ κριθῶντα πῶλον. Σοφοκλῆς δέ, Ἕως ὅτου κριθώσῃς οἴνου. scribe κριθώσῃς. Apud Pollucem legitur κριθιᾷν et κριθιῶντα.

1637. **Πρευμενής.** Pers. 225.

1640. **Εἶα δή.** *Eia age.* Eustath. in Il. A. p. 107, 28. κατὰ τὴν τέχνην τοῦ Γεωργίου, προπερισπᾶται τὸ ῥηθὲν εἶα, εἰπόντος ὅτι τε παρακελευσματικὸν ἐπίῤῥημα ἐστί, καὶ ὅτι ὡς ῥέω ῥέα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῖ ῥεῖα, οὕτως ἕω τὸ ἐκπέμπω, ἕα, καὶ πλεονασμῷ, εἶα. φέρει δὲ καὶ χρῆσιν τῆς λέξεως κειμένην, φησί, παρ' Εὐριπίδῃ ἐν Συλεῖ, ταύτην—Εἶα δὴ φίλον ξύλον, Ἔκτεινέ μοι σεαυτό, καὶ γίνου θρασύ. Pro ἔκτεινε grammaticus ap. Etymol. M. p. 294, 46. qui Euripidis versum sine nomine citat, rectius habet ἄγειρε. Cf. Valckenaer. ad Theocrit. II. 95.

Ibid. **Λοχίτης.** *Manipularis.* Qui ejusdem λόχου est. λόχος autem erat certus quidam militum numerus, pro gentibus ac temporibus diversus. Sophocl. Œd. T. 751. πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης.

1641. **Πρόκωπος.** *Districtus.* Suidas. Πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος. ἀντὶ τοῦ, γυμνόν. Cujus capulo (κώπῃ) manus est admota. Eurip. Or. 1483. ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. Utrumque auctorem laudat Stanleius.

Ibid. **Εὐτρεπίζω.** *Paro.* εὐτρεπής, *qui facile huc illuc vertitur.* Vid. ad Theb. 90.

1651. **Ὧδ' ἔχει λόγος.** *Sic mea fert sententia.* Glossar. in Theb. 211.

1652. **Ἀπανθίζω.** *Florem decerpo.* Vid. supra 1434.

1655. **Προσσαίνω.** Glossar. in Theb. 379.

1656. **Ἐν ὑστέραισιν ἡμέραις.** *Postmodo.* Angl. *some future day.* Sophocles dixit *ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ* Œd. Col. 641. Rarior est apud scriptores Atticos hic usus *τῶν ἡμερῶν* in plurali numero, Hellenistis notissimus. Dixit tamen Thucydides VII. 33. *περὶ τὰς αὐτὰς ἡμέρας,* sicut D. Lucas II. 1. *ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις.* Pindar. Ol. I. 53. *ἁμέραι δ' ἐπίλοιποι μάρτυρες σοφώτατοι.* Herodot. VIII. 15. *ταῖς αὐταῖς ἡμέραις.* Xenoph. Anab. I. 7. 14. *ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.* ut apud Latinos Liv. XXIII. 30. *iisdem ferme diebus.*

1658. **Ἐλπίδας σιτουμένους.** Eurip. Phœn. 407. *αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.* Sophocl. Ant. 1262. *ἐλπίσιν δὲ βόσκομαι.* Eurip. Bacch. 617. *ἐλπίσιν δ' ἐβόσκετο.*

1659. **Πιαίνομαι.** *Pinguesio.* Vid. supra 267.

1660. **Ἴσθι δώσων.** *Scias te daturum esse.* Constructio Sophocli familiaris. Electr. 298. *ἀλλ' ἴσθι τοι τίσουσά γ' ἀξίαν δίκην.* Antig. 1065. *ἀλλ' εὖ γε τοι κάτισθι—τελῶν.* Aj. 1174. *ἴσθι πημανούμενος.* Exempla participii præsentis satis obvia sunt. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 304. ad D. Luc. XIX. 17.

1662. **Προτιμάω.** Vid. supra 1388. Mox post *θήσομεν* anticipandum e genitivo *δώματα,* vel intelligendum *πάντα,* quod monuit Schutzius.

FINIS GLOSSARII IN AGAMEMNONA.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

E.

K.

N.

Ξ.

O.

Π.

CORRIGENDA.

IN TEXTU.

v. 209. περιοργῶς. v. 797. διημάθυνεν. v. 1512. ψακὰς.

TYPIS RICARDI TAYLOR, SHOE-LANE.

